413

A/2 Ap. 33
Eg.

Α/2
Αρ. 33

Σ. Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

43

Η ΦΡΥΝΗ

521

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

('Αναπαράστασις ἀρχαίων ἠθῶν)

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΒΑΣΙΛ. Κ. ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Βουλευτ. Τὴ Ἰδίᾳ Πρωμα
Α/2 Αρ. 33

Η ΦΡΥΝΗ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ὁ κῆπος τοῦ Κεραμεικοῦ.

Τὰ πολύχρωμα ἄνθη τοῦ κήπου τῆς Ἀκαδημίας ἐρρίπιζεν ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ τοῦ ζεφύρου καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ Κεραμεικοῦ ἐπληροῦτο μεθυστικῶν ἀρωμάτων. Ἡ ἐαρινὴ κίνησις εἶχεν ἀρχίσει. Εἰς τὸν Κεραμεικόν, προάστειον τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἀπετίθεντο τὰ λείψανα τῶν ἐνδόξων πολεμιστῶν, συνήρχοντο ὅλαι αἱ ἑταῖραι τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τοὺς θαυμασίους δὲ κήπους αὐτοῦ ἐγίνετο ὁ διασκεδαστικώτερος περίπατος τῶν κατοίκων τοῦ ἰοστεφάνου ἄστεως. Ὁ Κεραμεικὸς ἐξετείνετο μέχρι τοῦ Διπύλου. Ἐκοσμεῖτο ἀπὸ στοάς, ἀγάλματα, ἀναριθμήτους ναούς, ἄλση, ὅ,τι τέλος ἠδύνατο νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ἀθηναίους, οἱ πλουσιώτεροι καὶ διαπρεπέστεροι τῶν ὁποίων συνεκεντροῦντο καθ' ἑκάστην ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἡ Φρύνη ἀκολουθουμένη ὑπὸ πολλῶν φίλων της ἀπελάμβανε τῆς ἐαρινῆς εὐδίας, κομψὴ δὲ καὶ ἐπίχαρις, ὡς πάντοτε, πλήρης

γοητείας καὶ ἐκπάγλου κάλλους, φιλομειδὴς καὶ εὐκίνητος, προσείλκυε τὰ βλέμματα τῶν περιπατητῶν, οἵτινες τὴν ἀπεθαύμαζον.

Ἡ Φρύνη ἐφημίζετο διὰ τὴν θαυμασίαν αὐτῆς καλλονήν. Ὑπερέβαινε κατὰ τὸ κάλλος καὶ τὴν Ἀσπασίαν καὶ τὴν Λαΐδα. Ξανθόκομος, μὲ τελείαν κατατομήν, μὲ ὀφθαλμοὺς γλαυκούς, πλήρεις γλυκύτητος καὶ περιπαθείας, πλήρεις ἐκφράσεως καὶ μυστηρίου καὶ ποιήσεως, ἦτο ὑψηλὴ μᾶλλον, ἀπείρου δὲ ἐντελείας ἦσαν αἱ γραμμαὶ τοῦ σώματός της, τὸ ὁποῖον ἐπιμελῶς ἀπέκρυπτε κατὰ τὰς δημοσίας αὐτῆς ἐμφανίσεις.

Ἦτο ἐνδεδυμένη μετ' ἐκτάκτου μεγαλοπρεπείας, ὅ,τι δὲ ἔφερεν ἦτο πολύτιμον καὶ σπάνιον λόγῳ ἀξίας. Ἀλλ' ἡ Φρύνη, ἥτις ἦτο πάμπλουτος, δὲν ἐκυριάρχει διὰ τοῦ πλούτου. Ἐσαγήνευε διὰ τοῦ κάλλους. Ἐγνώριζεν ὅτι ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστρέφοντο πρὸς αὐτήν· ὅπως ἐγνώριζεν ὅτι εἶχεν ἀπειρίαν θυμάτων· ὅπως ἐγνώριζεν ὅτι ἦτο ἡ ὡραιοτέρα γυνὴ τῶν ἀρχαίων χρόνων.

Ποιηταί, ζωγράφοι, γλύπται ἔκλεινον πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ, ὡς πρὸ ἐνδόξου θεότητος.

Οἱ ἰσχυρότεροι τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς της ἱκέτευον αὐτήν, ὅπως τύχωσι τῆς συμπαθείας της.

Φιλόσοφοι, στρατηγοί, ῥήτορες, σοφισταί, ὅλος ὁ ποιητικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς καὶ πολιτικὸς κόσμος τῆς ἐποχῆς της συνεκεντροῦτο εἰς τὰς ἐξαισίας αἰθούσας τοῦ μεγάρου της, ὅπερ ἀπετέλει θαῦμα πλουσίας διακοσμήσεως, ἦτο δὲ ταὐτοχρόνως τὸ κέντρον τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Ἡ Φρύνη ἠγάπα πολὺ τὸ χρῆμα. Τὰ φιλήματά της ἐπώλει πολὺ ἀκριβά, ἠρέσκετο δὲ νὰ ἀπογυμνώνῃ κυριολεκτικῶς τοὺς πλουσίους Ἀθηναίους καὶ να κατατρώγῃ τὰς κολοσσιαίας περιουσίας τῶν ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἐρχομένων εἰς τὰς Ἀθήνας πλουσίων ἐμπόρων.

Ἀλλ' ἐνῷ [illegible] εἰς ἄκρον φιλοχρήματος, οὐχὶ ἄπαξ, ὡς θὰ εἴδομεν, συνεκλόνισαν τὴν καρδίαν της καὶ αἰσθήματα εὐγενῆ καὶ ὑψηλοῦ ἔρωτος, συνέπεσε δὲ πολλάκις ν' ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτα πλου-

σιωτάτων ἀστῶν, οἱ ὁποῖοι οἰκίας καὶ ἀγροὺς μεγίστης ἀξίας τῇ προσέφερον ἀντὶ φιλήματος, διὰ νὰ καταστῇ δούλη ἐρωτικοῦ πάθους, τὸ ὁποῖον αἰφνηδίως ἀνεπτύσσετο ἐντὸς αὐτῆς καὶ τὸ ὁποῖον τὴν παρέσυρε μέχρι παραφορᾶς καὶ μανίας.

Ἡ Φρύνη συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Κορίννης καὶ τῆς Γλυκέρας, εἶχε φθάσει πρὸ τοῦ περιφήμου τοίχου τοῦ Κεραμεικοῦ, ὅπου αἱ ἑταῖραι ἔγραφον τὰ ὀνόματά των, οἱ θέλοντες δὲ νὰ τὰς ἀκολουθήσωσι κατ' οἶκον ἔγραφον τὰ ἰδικά των κάτωθεν τῶν πρώτων.

Ὅταν ἡ Φρύνη ἐπλησίασεν εἰς τὸν τοῖχον, ἐμειδίασε καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν Γλυκέραν, τῆς εἶπεν :

— Ἐνθυμοῦμαι τὴν ἐποχὴν τῶν πρώτων μου ἐρωτικῶν κατορθωμάτων ! Πόσον θὰ ἤθελον νὰ γράψω σήμερον τὸ ὄνομά μου, διὰ νὰ γελάσω μὲ ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἔσπευδε νὰ μὲ κατακτήσῃ ...

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Κόρινναν, ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα γύρω καὶ οὐδένα γνωστὸν εἶδε, τῆς εἶπε :

— Κόρινα, γράψε τὸ ὄνομά μου εἰς τὸν τοῖχον.

Ἡ Κόρινα κατ' ἀρχὰς ἐδίστασε, νομίζουσα ὅτι ἡ Φρύνη ἠστειεύετο, ἀλλὰ κατόπιν ἐπείσθη ὅτι αὕτη ὡμίλει σοβαρῶς καὶ πλησιάσασα εἰς τὸν τοῖχον, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ : ΦΡΥΝΗ.

— Καὶ τώρα, ἂς ἀπομακρυνθῶμεν ὀλίγον, εἶπεν ἡ Φρύνη. Σὺ Κόρινα, μεῖνε ἐδῶ. Ἐγὼ μετὰ τῆς Γλυκέρας θὰ εἴμεθα ὄπισθεν τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης τὸ ὁποῖον ἀπέχει μόλις εἴκοσι βήματα. Ἐκεῖ ὄπισθεν τῶν δένδρων θὰ εἴμεθα ἀθέατοι.

Καὶ ἡ Φρύνη γελῶσα ἀπεμακρύνθη μετὰ τῆς Γλυκέρας εἰς τὸ ὑπεδειχθὲν μέρος.

Μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ τοίχου ἐστάθη ἀνὴρ μεσῆλιξ, ὅστις ἐκπεπληγμένος ἀνεγίνωσκε τὸ ὄνομα τῆς Φρύνης.

Ἦτο ὁ σοφιστὴς καὶ ῥήτωρ Εὐθίας, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ Φρύνη, διὰ τὴν ὁποίαν αἱ μεγαλείτεραι θυσίαι ἦσαν δυναταί, ἀνεζήτει ἐραστὰς εἰς τὸν Κεραμεικόν, καθ' ὃν τρόπον καὶ αἱ εὐτελέστεραι τῶν ἑταιρῶν.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἀπορῶν ἐξηκολούθει νὰ ἀναγινώσκῃ τὸ ὄνομα τῆς Φρύνης.

Στραφεὶς παρετήρησε τὴν Κόρινναν, ἡ ὁποία μετὰ κόπου συνεκράτει τὸν γέλωτα.

— Ἀκολουθεῖς τὴν Φρύνην; τὴν ἠρώτησε μετὰ συγκινήσεως.

— Ναί, ἀπήντησε μετ' αὐστηρότητος ἡ Κόρινναν.

— Γράφω τὸ ὄνομά μου κάτωθεν τοῦ ἰδικοῦ της, προσέθεσεν ὁ Εὐθίας μετὰ χαρᾶς καὶ νευρικότητος ἀπεριγράπτου, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς εἰς τὸν οἶκόν της

Καὶ πράγματι κάτωθεν τοῦ ὀνόματος τῆς Φρύνης ἔγραψεν:

ΕΥΘΙΑΣ.

Ἡ Κόρινναν στενοχωρηθεῖσα δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ, ὅταν εἶδε τὴν Φρύνην μετὰ τῆς Γλυκέρας ἐρχομένας καὶ γελώσας.

— Ἰδοὺ ἡ ἰδία ἡ Φρύνη, εἶπεν εἰς τὸν Εὐθίαν ἡ Κόρινναν.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῆς Φρύνης ὁ Εὐθίας ὑπεκλίθη, σπεύσας δὲ ἐγονυπέτησεν ὅπως ἀσπασθῇ τὸν πόδα τῆς γυναικός, διὰ τὴν ὁποίαν, ὡς ἔλεγεν ἄλλοτε εἰς τοὺς φίλους του, ἠδύνατο νὰ θυσιάσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν του.

Ἡ Φρύνη προσέβλεψεν αὐτὸν μειδιῶσα.

Ὁ Εὐθίας ἦτο ρωμαλέος, ἀλλ' ὄχι ὡραῖος, δεινὸς σοφιστὴς καὶ ρήτωρ γνωστός, ὅστις ἠρᾶτο πρὸ πολλοῦ τῆς Φρύνης, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τύχῃ τῆς συμπαθείας της.

— Χαῖρε, Φρύνη!

— Χαῖρε, Εὐθία! Καὶ ἐὰν θέλῃς λέγε μου, ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς συναντήσεώς μας, προσέθεσεν ἡ Φρύνη.

Οἱ λόγοι οὗτοι, ὅσον καὶ ἂν ἐλέχθησαν μετὰ τόνου φιλικοῦ καὶ οἰκείου, ἐξένισαν κάπως τὸν Εὐθίαν, ὅστις ἀντὶ παντὸς ἄλλου προλόγου, προσβλέπων ἐρωτικῶς τὴν Φρύνην, εἶπε πρὸς αὐτήν:

— Ὦ Φρύνη! οἱ ὀφθαλμοί σου ἔχουν τὸ χρῶμα τῶν ἀττικῶν ἰῶν, ἡ κόμη σου, ἡ μέχρι τῶν γονάτων φθάνουσα, ὑπὸ τὰ φιλήματα τοῦ ξανθοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, ὁμοιάζει χρυσορόαν χείμαρρον. Τὰ χείλη σου ἔχουν τὴν ἐρυθρότητα τῶν ὡρίμων σύκων καὶ οἱ

ὀδόντες σου ἔπρεπε ν' ἀποτελοῦν τὸ πολυτιμότερον ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον τῆς ἀναδυομένης Ἀφροδίτης. Τὸ σῶμά σου εἶνε ἄγαλμα θεσπέσιον, ἄγαλμα ἀπὸ χιόνα καὶ δρόσον, ἀπὸ ἀφρὸν καὶ ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Τὸ στῆθός σου περικλείει τὰ μῆλα τῶν ἐσπερίδων· ὅταν θέτῃς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχύων, ἀναπαριστᾷς τὰς ἐπιχαρίτους καμπυλότητας θείου ἀμφορέως, ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὸν Ὄλυμπον κερνῶν τοὺς θεοὺς ὁ Γανυμήδης. Ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου σου ἔχει ὅλην τὴν ἀρωματώδη δροσερότητα τῆς πρωϊνῆς αὔρας καὶ τοῦ στόματός σου ἡ γλυκύτης ἐνθυμίζει τὸ μέλι τοῦ Ὑμηττοῦ Οἱ πόδες σου ὁμοιάζουν, μικροὶ ὡς εἶνε καὶ πάλλευκοι, δύο κρίνους, οὓς ἔρριψε κατὰ γῆς βιαία πνοὴ ἀνέμου νυκτερινῆς καταιγίδος. Ὦ Φρύνη, σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ θέλω...

Λέγων ταῦτα ὁ Εὐθίας ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως καὶ πόθου καὶ ἔρωτος ἀσβέστου καὶ φιληδονίας ἀκρατήτου· οἱ ὀφθαλμοί του εἶχον ὑγρανθῇ καὶ ἡ γλῶσσά του ξηρανθῇ. Ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως, ὁλόκληρον τὸ σῶμά του ἐδονεῖτο, προφέρων δὲ τὰς τελευταίας λέξεις δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ὄρθιος καὶ ἔπεσε γονυπετὴς μὲ τὰς χεῖρας ἱκέτιδας πρὸ τῆς Φρύνης.

Ἡ Φρύνη, ἀφοῦ τὸν ἀνήγειρε, τοῦ εἶπεν :

— Βλέπω, Εὐθία, ὅτι ὁμιλεῖς μὲ εὐφράδειαν. Βεβαίως δὲν ἦσαν στῖχοι αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοῦ εἶπες, ἦσαν ποιητικοὶ λόγοι ἐν τούτοις ἀρκετὰ καλοί, ἂν καὶ ὄχι ἐντελῶς πρωτότυποι. Ὥστε δὲν εἶσαι, βλέπω, μόνον σοφιστής, ἀλλὰ καὶ ποιητής.

— Ὄχι· δὲν· εἶμαι ποιητής. Εἶμαι ταπεινὸς θαυμαστὴς τοῦ γυναικείου κάλλους, τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα τοῦ ὁποίου καὶ τὸ θαυμαστότερον μ' ἐνέπνευσεν αὐτὴν τὴν στιγμήν. Βεβαίως συχνάζω μετὰ ποιητῶν, ἀρέσκομαι εἰς τὴν ποίησιν, ὅπως ἀρέσκομαι εἰς τὰ πολιτικά, ὅπως ἀρέσκομαι εἰς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Ἀναξαγόρα καὶ εἰς τὰς ἰατρικὰς θεωρίας τοῦ Ἱπποκράτους. Ἀλλ' ὅλα αὐτὰ χρησιμεύουν διὰ νὰ περνᾷ ὁ καιρός, καὶ κατὰ βάθος ὅλαι αἱ συζητήσεις

μὲ πλήττουν, διότι ἔχω τὸν νοῦν μου ἐστραμμένον εἰς ἄλλα πράγματα ...

— Εἰς ποῖα ;

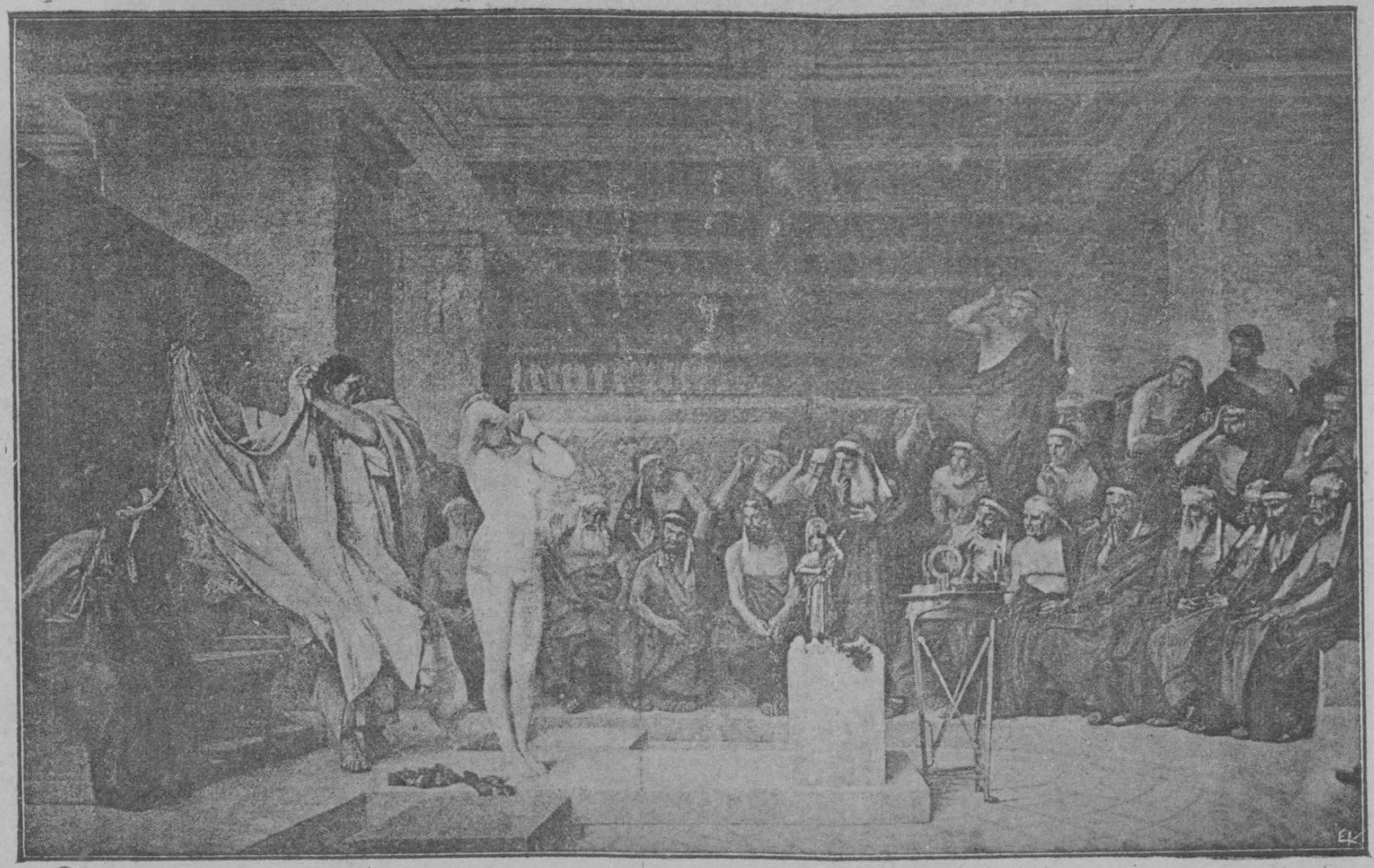
— Εἰς σέ, ὦ Φρύνη, εἰς σέ. Πίστευσε ὅτι εἶμαι εἰλικρινής. Ἀφ' ἧς κατὰ πρῶτον σὲ συνήντησα εἰς τὴν Ἀγοράν, περὶ τὸ λυκόφως ἐαρινῆς τινος ἡμέρας, ἔκτοτε ἠσθάνθην τοὺς πρώτους παλμοὺς τοῦ ἔρωτος. Ἡ αὔρα τοῦ λυκόφωτος ἀνεδίπλου τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους τῆς κεφαλῆς σου ... ἐνθυμοῦμαι τὴν ῥοδίνην ἀνταύγειαν τοῦ προσώπου σου ... ἐνθυμοῦμαι τὰς πτυχὰς τῆς ἐλαφρᾶς καὶ διαφανοῦς ἐσθῆτός σου, τῆς τόσον διαφανοῦς, ὥστε νὰ μαντεύω τοὺς κεκρυμμένους θησαυροὺς τοῦ ἀλαβαστρίνου σώματός σου ... Ἔκτοτε, Φρύνη, δὲν ἔπαυσα αἰσθανόμενος ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ σὲ πλησιάσω καὶ νὰ σοῦ ἐκδηλώσω τὸ φλογερὸν πάθος τοῦ ἔρωτός μου.

— Ὥστε μὲ ἀγαπᾷς ; ἠρώτησεν τὸν Εὐθίαν ἡ Φρύνη μετὰ κεκαλυμμένης εἰρωνίας.

— Ναί ! μὰ τοὺς Θεούς, σὲ λατρεύω καὶ σὲ ἐπιθυμῶ. Ἔκτοτε Φρύνη, δὲν σκέπτομαι, εἰμὴ σέ. Σὲ ἔχω διαρκῶς πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα ἀκόμη, παρ' ὅλας τὰς πρὸς τὸν Μορφέα παρακλήσεις μου, ὅπως καταστήσῃ τὸν ὕπνον μου ἀδιατάρακτον ἀπὸ ὀπτασίας καὶ ὁράματα ὁμοίας φύσεως. Εἰς μάτην ὅμως ! Κλείω τὰ βλέφαρά μου καὶ ὅμως σὲ βλέπω. Κλείω τὰ ὦτά μου καὶ ὅμως ἀκούω τὴν μελῳδικὴν φωνήν σου ἀντηχῇ ὡς στόνος ἅρπας. Ἀπὸ τὰ χείλη σου ἐξέρχονται λέξεις πλήρεις μαγείας καὶ ἡδονῆς, προκαλοῦσαι τὴν μέθην τῶν ἐραστῶν ... πολλάκις νομίζω ὅτι σὲ ἀτενίζω ... ὅτι μὲ καλεῖς ... φωνάζω τὸ ὄνομά σου μετ' ἀνεκλαλήτου χαρᾶς... τείνω τὰς χεῖρας διὰ νὰ σὲ περιπτυχθῶ καὶ ἐξυπνῶ ἐναγκαλιζόμενος τὸ κενόν... καὶ κλαίω ἐπὶ ὥρας μόνος ...

— Ἀλλά, ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Εὐθίου ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος, ὅλα αὐτὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατα καὶ νὰ γείνουν.

Καὶ ἐγέλασε μετά τινος ἀναιδείας.



Η Φρύνη πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

μὲ πλήττουν, διότι ἔχω τὸν νοῦν μου ἐστραμμένον εἰς ἄλλα πράγματα ...

— Εἰς ποῖα ;

— Εἰς σέ, ὦ Φρύνη, εἰς σέ. Πίστευσε ὅτι εἶμαι εἰλικρινής. Ἀφ' ἧς κατὰ πρῶτον σὲ συνήντησα εἰς τὴν Ἀγοράν, περὶ τὸ λυκόφως ἐαρινῆς τινος ἡμέρας, ἔκτοτε ἠσθάνθην τοὺς πρώτους παλμοὺς τοῦ ἔρωτος. Ἡ αὔρα τοῦ λυκόφωτος ἀνεδίπλου τοὺς ξανθοὺς πλοκάμους τῆς κεφαλῆς σου ... ἐνθυμοῦμαι τὴν ῥοδίνην ἀνταύγειαν τοῦ προσώπου σου ... ἐνθυμοῦμαι τὰς πτυχὰς τῆς ἐλαφρᾶς καὶ διαφανοῦς ἐσθῆτός σου, τῆς τόσον διαφανοῦς, ὥστε νὰ μαντεύω τοὺς κεκρυμμένους θησαυροὺς τοῦ ἀλαβαστρίνου σώματός σου ... Ἔκτοτε, Φρύνη, δὲν ἔπαυσα αἰσθανόμενος ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ σὲ πλησιάσω καὶ νὰ σοῦ ἐκδηλώσω τὸ φλογερὸν πάθος τοῦ ἔρωτός μου.

— Ὥστε μὲ ἀγαπᾷς ; ἠρώτησεν τὸν Εὐθίαν ἡ Φρύνη μετὰ κεκαλυμμένης εἰρωνίας.

— Ναί ! μὰ τοὺς Θεούς, σὲ λατρεύω καὶ σὲ ἐπιθυμῶ. Ἔκτοτε Φρύνη, δὲν σκέπτομαι, εἰμὴ σέ. Σὲ ἔχω διαρκῶς πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἡμέραν καὶ νύκτα ἀκόμη, παρ' ὅλας τὰς πρὸς τὸν Μορφέα παρακλήσεις μου, ὅπως καταστήσῃ τὸν ὕπνον μου ἀδιατάρακτον ἀπὸ ὀπτασίας καὶ ὁράματα ὁμοίας φύσεως. Εἰς μάτην ὅμως ! Κλείω τὰ βλέφαρά μου καὶ ὅμως σὲ βλέπω. Κλείω τὰ ὦτά μου καὶ ὅμως ἀκούω τὴν μελῳδικὴν φωνήν σου ἀντηχῇ ὡς στόνος ἅρπας. Ἀπὸ τὰ χείλη σου ἐξέρχονται λέξεις πλήρεις μαγείας καὶ ἡδονῆς, προκαλοῦσαι τὴν μέθην τῶν ἐραστῶν ... πολλάκις νομίζω ὅτι σὲ ἀτενίζω ... ὅτι μὲ καλεῖς ... φωνάζω τὸ ὄνομά σου μετ' ἀνεκλαλήτου χαρᾶς... τείνω τὰς χεῖρας διὰ νὰ σὲ περιπτυχθῶ καὶ ἐξυπνῶ ἐναγκαλιζόμενος τὸ κενόν... καὶ κλαίω ἐπὶ ὥρας μόνος ...

— Ἀλλά, ἀπήντησν ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία καθ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν τοῦ Εὐθίου ἔμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἀσυγκίνητος, ὅλα αὐτὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατα καὶ νὰ γείνουν.

Καὶ ἐγέλασε μετά τινος ἀναιδείας.

Ἡ Φρύνη πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου.

— Ὁμολογῶ, προσέθεσεν αὕτη, ὅτι οὐδὲν πάθος ἔρωτος μὲ φέρει εἰς τὰς ἀγκάλας σου Εὐθία συνειθίζω νὰ εἶμαι εἰλικρινής. Θὰ ἔλεγον ψεύδη, ἐὰν προσεπάθουν νὰ σὲ πείσω ὅτι εἶσαι ὡραῖος ἢ ὅτι ἡ φωνή σου μοῦ ἐνθυμίζει τὰς ἀηδόνας τοῦ Παρνασσοῦ. Κάθε ἄλλο. Ἐν τούτοις ἐὰν ἐμέναμεν σύμφωνοι ἐπὶ τοῦ τιμήματος, ἴσως θὰ σοῦ ἐπέτρεπον νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς μέχρι τῆς οἰκίας μου.

— Ὅρισε, σύ, τοῦτο.

— Δέκα τάλαντα, εἶπεν ἡ Φρύνη γελῶσα.

— Δέκα τάλαντα!

— Ἀλλά, φίλτατέ μου, γνωρίζεις πρὸς ποίαν ὁμιλεῖς; Διστάζεις; Σκέπτεσαι; Τότε εἴκοσι τάλαντα, ἐτόνισεν ἡ Φρύνη γελῶσα πάντοτε.

— Ἀλλά, διέκοψεν ὁ Εὐθίας πειραχθείς, οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Μικρασιᾶται καὶ οἱ λοιποὶ βάρβαροι οἱ καταφθάνοντες εἰς τὰς Ἀθήνας...

— Λησμονεῖς, Εὐθία, ὅτι δὲν εἶσαι ὡραῖος. Λησμονεῖς ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ.

— Ἀλλά, Φρύνη, εἶσαι σκληρὰ καὶ ἡ γλῶσσα σου ὁμοιάζει ξίφος.

— Λοιπόν, ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη ἐντονώτερον, ναὶ ἢ οὔ;

Ὁ Εὐθίας στενοχωρημένος δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Σιωπᾷς; Δὲν ἔχεις τὸ θάρρος οὔτε ν' ἀρνηθῇς; Λοιπόν, Χαῖρε!

Καὶ ἡ Φρύνη ἐστράφη ὅπως ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς Γλυκέρας καὶ τῆς Κόριννας.

— Φρύνη! Φρύνη! ἐφώναξεν ὁ Εὐθίας. Μή, φεύγεις μεῖνε! Σὲ ἀκολουθῶ!

— Ποτὲ πλέον! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία προσεποιεῖτο τὴν θυμωθεῖσαν. Δὲν συνειθίζω νὰ παρακαλῶ ἐγώ. Ἔπρεπε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, ὅταν ἦτο καιρός. Τώρα εἶνε ἀργά.

— Φεύγεις;

— Ναί.

— Ἀλλὰ μὲ περιφρονεῖς ...

— Ἀδιαφορῶ ἐντελῶς ...

— Πῶς ;

— Δὲν εἶσαι οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ τελευταῖος.

— Ἀλλὰ μὲ ἐνέπαιξες τότε ...

— Ἐγώ ; διέκοψεν ἡ Φρύνη γελῶσα ἠχηρῶς καὶ σαρκαστικῶς.

— Ἄ ! μὰ τοὺς θεούς, τὸν ἐμπαιγμὸν αὐτὸν θὰ τὸν πληρώσῃς πολὺ ἀκριβά ...

— Μὲ ἀπειλεῖς ;

— Σὲ κκθιστῶ προσεκτικήν. Γνωρίζω τὴν δύναμίν σου καὶ τὰ πλούτη σου, τὴν ἐπιρροήν σου καὶ τὰς σχέσεις σου. Ἐν τούτοις, μάθε, ὅτι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν οὐδεὶς εἶνε τόσον ἰσχυρός, ὥστε νὰ δύναται ἀκινδύνως νὰ περιφρονῇ καὶ νὰ ἐμπαίζῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

— Τὰς φιλοτοφικὰς αὐτὰς θεωρίας, ἀπήντησεν ἡ Φρύνη γελῶσα, τὰς ἐδιδάχθης εἰς τοῦ Ἀναξκγόρκ ; Σὲ συγχαίρω ...

Καὶ ἀπομακρυνομένη μετὰ τῆς Κορίννης καὶ τῆς Γλυκέρας ἐν μέσῳ γελώτων :

— Ὑγίαινε, Εὐθία ! τοῦ εἶπε. Καὶ πραΰνθητι. Ἐὰν πάσχῃς ἀπὸ ἀϋπνίαν, σοῦ συνιστῶ ὀλίγους κρατῆρας οἴνου τῆς Σάμου ...

Ὁ Εὐθίας, καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς, μόλις συνεκρατεῖτο.

Στραφεὶς πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ Κερκμεικοῦ, ὅπου τὸ ὅ,ομα τῆς Φρύνης ἀνεγράφετο, κατενόησεν ὅτι ἔπεσε θῦμα τῆς Φρύνης, ἥτις ἠθέλησε νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ἁπλότητα ἐκείνου, ὅστις θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ Φρύνη πράγματι ἐξῆλθεν εἰς τὸν Κεραμεικὸν πρὸς ἄγραν ἐραστῶν.

Καὶ ἐνῷ ἡ Φρύνη ἀπεμακρύνετο, ὁ Εὐθίας ὑψώσας τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς ἐφώναξε :

— Τρέμε τὴν ὀργὴν τοῦ Εὐθίου !

Ἔκτοτε ὁ Εὐθίας ὥμοσε νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Φρύνην διὰ παντὸς τρόπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ περικαλλὴς ἔφηβος Δάφνις.

Ἡ Φρύνη παρέμεινεν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον εἰς τὸν Κεραμεικόν.

Ἀγαπῶσα τὰ ἄνθη περιήρχετο τοὺς λειμῶνας καὶ ἀπεθαύμαζε τὰ πολύχρωμα ρόδα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑψοῦτο θαυμάσιον ἀγαλμάτιον παριστὸν τὸν Ἔρωτα.

Ὁ καιρὸς ἦτο γλυκύτατος.

Μυροβόλος αὔρα ἀνεδίδετο καὶ τὸ ἐπερχόμενον λυκόφως προσέδιδεν ἀνέκφραστον γοητείαν εἰς τὸ γραφικὸν τοπεῖον.

Ἡ σελήνη, ὡς ἀργυροῦς δίσκος, ὑψοῦτο ἄνωθεν τοῦ Ὑμηττοῦ.

Αἴφνης ἡ Φρύνη διέκρινε καθήμενον ἐπί τινος μαρμάρου, νέον τινα, τοῦ ὁποίου ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασις ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν βαθεῖαν αἴσθησιν.

Πλησιάσασα παρετήρησεν ὅτι ὁ καθήμενος νέος εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἀγαλμάτιον τοῦ Ἔρωτος.

Ἂν καὶ ἡ Φρύνη διέβη πρὸ αὐτοῦ, ἐν τούτοις ὁ νέος δὲν ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ τὴν ἴδῃ.

Ἦτο ἀφῃρημένος;

Ἦτο ἀνώτερος τῆς ἐντυπώσεως τὴν ὁποίαν ἐπροκάλει ἡ ἔκπαγλος καλλονὴ τῆς Φρύνης;

Ἡ ἀπάθεια τοῦ μυστηριώδους νέου ἐκέντησε τὴν περιέργειαν τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία ἦτο συνειθισμένη νὰ δέχεται κατὰ τὴν διάβασίν της βαθυτάτην τὴν συγκίνησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν περιπατητῶν.

— Κόριννα, εἶπε πρὸς τὴν φίλην της, μοῦ κάμνει ἐντύπωσιν αὐτὸς ὁ νέος. Ποῖος νὰ εἶνε;

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Κόριννα.

— Εἶνε περίεργον πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ προσβλέπῃ τὸν Ἔρωτα.

— Οἱ ὀφθαλμοί του, ἐξηκολούθησεν ἡ Γλυκέρα, ἔχουν μίαν γοητευτικὴν ἔκφρασιν, τὸ δὲ στόμα του ὁμοιάζει κάλυκα ῥόδου. Φαίνεται πολὺ νέος.

— Πράγματι εἶνε πολὺ ὡραῖος, προσέθεσεν ἡ Φρύνη. Σπανίως εἶδα ἔφηβον, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα νὰ εἶνε τόσον εὐγραμμον καὶ κανονικὸν καὶ ἡ μορφὴ τόσον εὐειδής.

Ἡ Φρύνη κατεχομένη ὑπὸ περιεργείας ἀκρατήτου ἀπεφάσισε νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Διῆλθεν ἐκ νέου πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ ἄγνωστος ἔφηβος ἐφαίνετο προσηλωμένος εἰς σκέψεις μελαγχολικάς.

— Πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου συμβαίνει αὐτό, εἶπεν ἡ Φρύνη μετὰ ζωηρότητος. Ἀλλ' οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοί του δὲν μὲ εἶδον ; Ἀλλὰ τὰ ὦτά του δὲν ἔπληξεν ὁ θροῦς τῆς μεταξίνης ἐσθῆτός μου ; Ἆρά γε ἦν παραδεδομένος εἰς ἔκστασιν ;

Πλήρης τόλμης καὶ ἀποφάσεως ἡ Φρύνη ἔστη πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ ἄγνωστος ἔφηβος ὕψωσε τότε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν Φρύνην, καμμύων τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ περιπαθείας καὶ γλυκύτητος, ἥτις βαθυτάτην ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὴν Φρύνην.

— Τί κάμνεις ἐδῶ μόνος ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, προσδώσασα εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς της ἄριστον τρυφερότητα καὶ ἐρωτικὴν περιπάθειαν.

— Σκέπτομαι ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε πολλάκις βάρος ...

— Πῶς ; τί σοῦ συμβαίνει ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, ἥτις μετὰ τῆς Κορίννας καὶ τῆς Γλυκέρας περιεστοίχιζον ἤδη αὐτόν.

— Εἶμαι δυστυχής ...

— Ἀλλά, νέε, ὡμίλει, τί ἔχεις ;

— Τίποτε δὲν δύναται νὰ φαιδρύνῃ τὴν ζωήν μου...

Καί λέγων ταῦτα ὁ ἄγνωστος ἔφηβος ἐστενάξε βαθέως, εἰς

τοὺς γλυκυτάτους δὲ μέλανας ὀφθαλμούς του, οἱ ὁποῖοι ἐνέκλειον ἐνόμιζες ἔρωτος πῦρ ἄσβεστον, ἀνέβλυσσαν θερμὰ δάκρυα...

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἀληθοῦς συγκινήσεως.

Ἡ καλλονὴ τοῦ ἐφήβου τῆς εἶχε προξενήσει βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

Εἶχε τὸ μέτωπον εὐρύ, βοστρύχους μέλανας ὡς ἐξ ἑβένου, παρειὰς στιλβούσας ἐκ λευκότητος ὡς ἐπιφάνεια πεντελησίου μαρμάρου, στόμα δὲ μικρὸν καὶ εὔγραμμον καὶ ῥόδινον, πλῆρες φιλδονίας καὶ ἔρωτος καὶ πάθους καὶ ἀθωότητος. Παρὰ τοὺς κροτάφους ἡ ἐπιδερμίς του ἀνέδιδε ῥοδίνους ἀνταυγείας, ἡ ὅλη δὲ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐπρόδιδε βαθεῖαν ψυχικὴν ταραχήν.

— Μήπως εἶσαι ἐρωτευμένος; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ ἔφηβος καὶ προσέβλεψε διὰ πρώτην φορὰν τὴν Φρύνην μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν ὡραίων ὀφθαλμῶν του, τοὺς ὁποίους καμμύων ἔκλεισεν, ἀφίνων νὰ συμπλακῶσι αἱ σπανίας τελειότητος βλεφαρίδες.

— Τί ἔργον κάμνεις; ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ Φρύνη, τῆς ὁποίας ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἀπέσπα ἡ περίεργος αὕτη στάσις τοῦ ἐφήβου.

— Εἶμαι ζωγράφος...

— Ἔχεις ἰδικόν σου ἐργαστήριον;

— Ὄχι· ἐργάζομαι εἰς τοῦ Ζεύξιδος...

— Καὶ τώρα δὲν ἐργάζεσαι πλέον;

— Ὄχι.

— Μήπως ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων;

— Οὔτε...

— Μήπως θέλεις νὰ ἐργασθῇς μόνος;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ διατί εἶσαι τόσον μελαγχολικὸς καὶ βαρύθυμος; Πάσχεις;

— Εἶμαι ἀπεναντίας ὑγιέστατος.

— Ἀλλὰ διατί τότε ἡ ψυχή σου στενοχωρεῖται; Ποία λύπη σὲ πικραίνει;

Ο νέος εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δὲν ἀπήντησεν, ἄφθονα δὲ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἡ Φρύνη προσέβλεπεν αὐτὸν μετὰ συμπαθείας.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς ; Εἰπέ μου ἐλευθέρως τί ἔχεις ; Εἶμαι ἡ Φρύνη ἡ πανίσχυρος καὶ πλουσία, ἡ ὁποία δύναμαι τὸ πᾶν νὰ πράξω ὅπως ἐπαναφέρω τὴν γαλήνην εἰς τὴν τεταραγμένην ψυχήν σου.

Ὁ ἔφηβος ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει τῆς Φρύνης ἀνεσκίρτησεν.

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζύ μου ;

Ὁ νέος δὲν ἀπήντα.

— Διατί εἶσαι τόσον δειλός... δὲν σὲ θέλγει ἡ παρουσία μου, ἡ καλλονή μου, τὰ πλούτη μου, ἡ δύναμίς μου ;

— Ὦ ! ναί ...

— Ἀλλὰ τότε διατί δὲν μὲ ἀκολουθεῖς ;

Ὁ νέος ἐστέναξε βαθέως καὶ προσέβλεψε τὴν Φρύνην μετὰ περιπαθείας.

— Θέλεις νὰ μὲ ζωγραφίσῃς ;

— Ὦ ! θὰ ἤθελα...

— Ἔλα, λοιπόν, μαζύ μου ...

— Δ·στάζω ...

— Ἀλλὰ διατί ;

— Ὄχι, δὲν θέλω, ἐπανέλαβεν ὁ νέος μετὰ συστολῆς ἀνεξηγήτου.

— Ἀλλὰ ἐγὼ σὲ συμπαθῶ· ἡ εὐγενὴς μορφή σου ἀποδεικνύει ὅτι ἔχεις τριφερωτάτην τὴν ψυχὴν καὶ ἀθῶαν ... Ἡ καλλονὴ τοῦ προσώπου σου μὲ ἑλκύει ... πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Δάφνις, ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Ἔλα λοιπὸν εἰς τὸν οἶκόν μου. Ἐκεῖ θὰ συναντήσῃς ὅλους τοὺς καλλιτέχνας τῆς πόλεως. Θὰ γνωρίσῃς τοὺς μεγάλους ποιητάς, τοὺς στρατηγούς, τοὺς πολιτικούς, τοὺς ἄρχοντας τοῦ Δήμου...

— Θὰ ἔλθω, ἀπήντησεν ὁ Δάφνις.

— Πότε ;

— Μετ' ὀλίγον.

— Σὲ περιμένω, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη.

Καὶ χαιρετίσασα αὐτὸν μετὰ τρυφερότητος ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ τοῦ προσέφερε δέσμην θαυμασίων ἴων ἐκ τοῦ κήπου τῆς Ἀκαδημίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης

Ἡ ἑσπέρα ἦτο θαυμασία.

Πλησιφαὴς ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι ἐσελάγιζον ἐκ λευκότητος ἀργυροχρόου

Ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ μέγαρόν της ἡ Φρύνη ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τὴν ἔμπιστον θαλαμηπόλον της Μυρρίνην νὰ μὴ δεχθῇ οὐδένα κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

— Θὰ ἔλθῃ μόνον ἕνας νέος, ὀνομαζόμενος Δάφνις. Ἐκτὸς αὐτοῦ, οὐδένα ἄλλον ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω ἀπόψε.

Καὶ ἡ Φρύνη, εἰς ἄκρον νευρική, ἀπεσύρθη εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῆς διαμερίσματα.

Ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τῆς κλίνης της παρεδόθη εἰς σκέψεις.

Ὁ κοιτὼν τῆς Φρύνης ἦτο θαῦμα πολυτελείας καὶ κομψότητος.

Ἡ κλίνη τῆς παγκάλου ἑταίρας ἦτο κατεσκευασμένη ἐξ ἐλαφαντοστοῦ, ἐστηρίζετο δ' ἐπὶ ποδῶν παγχρύσων, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγλυμμέναι παραστάσεις ἐρώτων συμπλεκομένων.

Ἄνωθεν τοῦ προσκεφαλαίου, χρώματος ροδίνου, ἐκ λινοῦ σπανίου, ἐφ' οὗ ἦσαν κεντημέναι διὰ μετάξης δέσμαι ἴων καὶ ρόδων, δύο μικρὰ ἀγαλμάτια τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους, ἐκ πρασίνου

Η Φρύνη εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια ὅταν ἐβυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν.

Η Φρύνη

φυλ. 2

μαλαχίτου, παριστῶντα τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἄδωνιν, ἐκόσμουν τὸ ἄνω μέρος τῆς βαρυτίμου κλίνης.

Ἡ στρωμνή, παχεῖα καὶ μαλακή, ἀπετελεῖτο ἀπὸ φύκη εὔοσμα τοῦ Σαρωνικοῦ, χρυσοπράσινος δὲ σινδὼν ἐκάλυπτεν αὐτήν.

Τὰ ἐπικλύμματα ἦσαν ἐκ βαρέων καὶ πολυτίμων ἀσιατικῶν ὑφασμάτων, πολυχρώμων, ἐφ᾽ ὧν κεντήματα διάφορα ἐκ μετάξης παρίστων σκηνὰς διωκομένων Σεληνῶν καὶ Σατύρων.

Παραπλεύρως τῆς κλίνης ἵστατο μικρὰ ἀργυρᾶ τράπεζα, ἐφ᾽ ἧς ριπίδιον βαρύτιμον ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ μετὰ πτερῶν βυσσινοχρόων στρουθοκαμήλου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔκειντο ψέλλια, περιδέραια ἐκ μαργαριτῶν, δακτύλιοι μεγάλης ἀξίας, κοσμήματα διάφορα, δῶρα πολύτιμα τῶν κατὰ καιροὺς ἐραστῶν τῆς Φρύνης.

Ἐπὶ τῶν τοίχων, παλλεύκων ἐκ μαρμάρου πεντελησίου, ὁ Ἀπελλῆς ἐπὶ ἁβροτάτῃ ἀμοιβῇ εἶχε θυμηδίως διὰ τοῦ χρωστῆρος ἀναπαραστήσει διαφόρους μυθολογικὰς σκηνάς, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνετο τὸ δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου.

X

Ὁ ὄροφος ἀπετελεῖτο ἐκ φατνωμάτων πολυχρώμων, τὰ τέσσαρα δὲ ἄκρα τοῦ ὀρόφου παρίστων φωλεὰς περιστερῶν.

Ὁ παράπλευρος πρὸς τὴν κλίνην τοῖχος ἐκαλύπτετο ὑπὸ παμμεγέθους κατόπτρου, πλαισιουμένου ὑπὸ λεπτῶν ῥάβδων ἐξ ἀργύρου καθαροῦ.

Πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης, ἵστατο λαμπτὴρ ὕψους δύο μέτρων, ὁλόχρυσος, μὲ λυχνίας πολυφώτους ἐξ ἀργύρου, πεποικιλμένος διὰ πολυτίμων λίθων.

Τὸ δάπεδον ἀπετελεῖτο ἐκ πλακῶν μαρμαρίνων, τριγωνικῶς τοποθετημένων, χρώματος κυανοῦ, ἐφ᾽ ὧν γλυφαὶ ῥόδων καὶ ὑακίνθων προσέδιδον φανταστικὴν μεγαλοπρέπειαν.

×

Ἔμπροσθεν τῆς κλίνης ἐξετείνετο μικρὸς τάπης ἀσιατικῆς τέχνης, παριστῶν τὴν Ἶσιδα, πρὸ τοῦ μεγάλου δὲ παραθύρου, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο κῆπος θαυμάσιος ἐκ φοινικοειδῶν καὶ ἐσπεροδοειδῶν, ἵσταντο δύο εὐμεγέθεις ἰσοϋψεῖς ἀμφορεῖς, κεραμόχροες, μὲ γραφὰς μελαίνας, παριστώτας τὸν Γανυμήδην κιρνῶντα καὶ τὴν Ἀφροδίτην θύουταν τῷ Βάκχῳ.

Ἀπὸ τῶν ἀμφορέων ὑψοῦντο δέσμαι ἴων καὶ ῥόδων καὶ ὑακίνθων καὶ χρυσανθέμων καὶ μύρτων καὶ στάχεων ἀναμίξ.

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ κέδρου μυροβόλου, ἐφ' οὗ ἡ ξυλογλυπτικὴ εἶχεν ἀποτυπώσει διαμόρους τεχνοτροπίας συμβολικάς, τὸ δὲ ῥόπτρον ἦτο ἐξ ἀργύρου.

×

Παραπλεύρως τοῦ κοιτῶνος, ἦτο ὁ λουτὴρ τῆς Φρύνης.

Τὸ δάπεδον ἀπετελεῖτο ἐκ μαρμάρου μέλανος, στιζομένου ὑπὸ ἄστρων ἐξ ἀργύρου στιλβόντων ὡς ἐν οὐρανῷ σκοτεινῆς νυκτός.

Ὁ λουτὴρ ἦτο ἐγκεχωσμένος ἐντὸς τοῦ πατώματος, εἶχε δὲ βάθος ἡμίσεως μέτρου, ἠδύνατο δὲ νὰ περιλάβῃ δύο ὁμοῦ λουομένους.

Ἦτο κατεσκευασμένος ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, αἱ γραμμαὶ δὲ τῶν τεσσάρων γωνιῶν ἦσαν ἐπίχρυσοι, εἰς τὸ κέντρον δὲ τῆς ὁριζοντίως ἐξαπλουμένης μαρμαρίνης πλακός, περιστερὰ ἀνάγλυφος ἐτάνυε τὰς πτέρυγάς της τὰς παλλεύκους.

Οἱ τοῖχοι τοῦ λουτῆρος ἦσαν πεποικιλμένοι διὰ ζωγραφιῶν τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τοῦ Ζεύξιδος, αἵτινες παρίστων σκηνὰς ἀπὸ τὴν πομπὴν τῶν Διονυσίων καὶ τῶν Παναθηναίων, ὡς καὶ περιεργοτάτην ἁρματοδρομίαν ἐκβεβακχευμένων Σειληνῶν.

Μικροὶ καὶ μεγάλοι καθρέπται ἐκόσμουν τὸν λουτῆρα.

×

Δύο τράπεζαι ἔφερον τὰ κοσμητικὰ καὶ τὰ ἀρώματα καὶ τὰ ψιμίθια τῆς Φρύνης ἐντὸς πυξίδων ὁλοχρύσων.

Ἐντὸς δὲ θήκης ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἦσαν κεκλεισμένοι πάπυροι, ἐφ' ὧν ἦσαν ἀναγεγραμμένοι στῖχοι τοῦ Ἀνακρέοντος καὶ ᾠδαὶ τῆς Σαπφοῦς καὶ ποιήματα τοῦ Ἀλκαίου, τὴν μελῳδικὴν ψαλμῳδίαν τῶν ὁποίων ἠρέσκετο ν' ἀκούῃ ἡ Φρύνη λουομένη συνήθως ὀλίγον προτοῦ κατακλιθῇ ἐκ στόματος καλλιφώνων παρθένων δούλων, αἵτινες ἀνέκρουον ταὐτοχρόνως χορδὰς λύρας καὶ ἔκαιον ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων ἐντὸς θυμιατηρίων ἀργυρῶν περσικὰς ἀρωματώδεις οὐσίας, αἱ ὁποῖαι διήγειρον τὰς αἰσθήσεις τῆς Φρύνης καὶ μετέφερον αὐτὴν διὰ τῆς φαντασίας εἰς ὀπτασίας καὶ χιμαίρας, ἐξ ὧν ἀνένηφε πότε καὶ πότε, συντετριμμένη ἐξ ἡδονῆς καὶ ὁρμῶν, ὡς ἀπὸ μέθης ψυχικῆς, ὡς ἀπὸ ἐκστάσεως τῶν αἰσθήσεων, τὴν ὁποίαν διέκοπτον ἐλαφροὶ τοῦ σώματος σπασμοὶ καὶ τραυλίζουσαι τῆς γλώσσης περιπαθεῖς ἀναφωνήσεις, βαθεῖς στεναγμοί, ἀνικανοποιήτων πόθων ἐκδηλώσεις, ἀγνώστων ὀργασμῶν ἀναζητήσεις, ἀΰλων ἡδονῶν γοητεῖαι, ψυχῶν ἀόρατος καὶ μυστικὴ περίπτυξις, παλμοὶ βίαιοι τῆς καρδίας, ἐλαφραὶ λιποθυμίαι.

×

Ὡς ἐλέγομεν, ἡ Φρύνη ἔμενε νωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Εἶχε παραδοθῇ εἰς γλυκεῖαν ῥέμβην.

Ἐσκέπτετο.

Ἡ περίεργος ἐμφάνισις τοῦ μυστηριώδους ἐφήβου, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσει εἰς τὸν Κεραμεικὸν τῆς εἶχε προξενήσει ἀνεξάλειπτον ἐντύπωσιν,

Τὸ κάλλος τοῦ ἐφήβου τὴν εἶχεν ἑλκύσει.

Ἡ σεμνότης του τὴν εἶχε καταθέλξει.

Ἠσθάνετο κλίσιν καὶ συμπάθειαν πρὸς τὸν ἄγνωστον ὡραῖον, πρὸς τὸν ἀτυχῆ νεανίαν, πρὸς τὸν ἄσημον καὶ πτωχὸν καλιτέχνην.

Τὸν συνεπάθησεν ψυχικῶς.

×

Καὶ παραδεδομένη εἰς ρέμβην, ἐσυλλογίζετο διατί τάχα ὁ μυστηριώδης νέος, ὅστις τῆς ἐφάνη ἀθῶος μέν, ἀλλὰ καὶ νοήμων, δὲν ἔσπευσε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀμέσως τῆς τόσον τιμητικῆς προσκλήσεως αὐτῆς, προσκλήσεως διὰ τὴν ὁποίαν οἱ πλουσιώτεροι εὐπατρίδαι Ἀθηναῖοι ἠδύναντο νὰ θυσιάσουν ἑκατοστύας ταλάντων καὶ ἀξιώματα καὶ τιμὰς καὶ τέκνα καὶ σύζυγον.

Ἡ πεπειραμένη Φρύνη δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ τὴν λύσιν τῆς ἀπορίας της.

Καὶ ὅσον ἡ ἀπορία της ἔμενεν ἄλυτος, τόσον ἡ περιέργειά της ἐκορυφοῦτο.

Ἐν τούτοις ἦτο βεβαία ὅτι ὁ Δάφνις θὰ ἤρχετο εἰς τὸν οἶκόν της.

Καὶ τὸν ἀνέμενεν.

Τὸν ἀνέμενε μετὰ πόθου.

Ἤθελε τὴν ψυχήν του νὰ ἀναλύσῃ.

Ἤθελε τῶν αἰσθημάτων του τὴν δύναμιν νὰ ἀποκαλύψῃ.

Ἤθελε τὰς ὁρμάς του νὰ γνωρίσῃ.

Ἤθελε νὰ τὸν σαγηνεύσῃ.

Ἤθελε νὰ τὸν κατακτήσῃ.

Ἤθελε νὰ μάθῃ τέλος τὸ μυστικὸν τῆς καρδίας του.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι καὶ ὁ Δάφνις ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ δεσμευθῇ ἐκ τῶν θελγήτρων της.

×

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ὅπως ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Πραξιτέλης καὶ ὁ Ἀπελλῆς καὶ ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Ὑπερίδης καὶ ὁ Σοφοκλῆς καὶ τόσοι ἄλλοι σοφοὶ καὶ ποιηταὶ καὶ στρατιωτικοὶ καὶ πολιτικοὶ καὶ φιλόσοφοι καὶ ῥήτορες καὶ καλλιτέχναι τὴν ἐθαύμαζον καὶ προθύ-

μως δι' ἕν της φίλημα ἐθυσίαζον καὶ αὐτὴν τὴν ζωήν των, οὕτως καὶ ὁ ἄσημος ἀλλὰ περικαλλὴς Δάφνις, ὁ ἄγνωστος, ἀλλὰ Ἀπολωνείου κάλλους ἔφηβος, θὰ ἔπιπτε θῦμα τῶν ἐρωτοτροπειῶν της καὶ θὰ καθίστατο ὁ αἰχμάλωτός της, ὁ αἰώνιος.

Κατελθοῦσα ἐκ τῆς κλίνης διηυθύνθη πρὸς τὸ καλλυντήριόν της, παρὰ τὸν λουτῆρα.

Λαβοῦσα κάτοπτρον εἰς τὴν δεξιὰν παρετήρησεν ὅτι ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της, ὠχρότης κρίνου, ἦτο κἄπως ὑπερβολική.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσδώσῃ ροδινωτέραν ἀνταύγειαν εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Καλέσασα τὴν ἔμπιστόν της ἀκόλουθον, τὴν Μυρρίνην ὡραιοτάτην παρθένον ἐκ Λέσβου, χρηματίσασαν ἀκόλουθον τῆς Σαπφοῦς ἄλλοτε, τῆς εἶπεν :

— Μυρρίνη νομίζω ὅτι εἶμαι πολὺ ὠχρὰ ἀπόψε !

×

Καὶ καθήσασα πρὸ τοῦ καλλυντηρίου της καὶ προσβλέπουσα εἰς τὸν καθρέπτην εἶπε :

— Δός μου τὴν πυξῖδα τῶν ψιμυθίων καί τὰς κόνεις τὰς Περσικάς. Δός μου ἐπίσης τὰ ἀρώματα τῆς Ἁλικαρνασσοῦ καὶ φέρε τὴν ροδίνην μου ἐσθῆτα τὴν διηνθισμένην μὲ κεντήματα καὶ εἰπὲ νὰ φέρουν ἀπὸ τὸν κῆπον ἴα ἐκ τῶν δροσερωτέρων καὶ εὐοσμωτέρων καὶ δόσε μου τὸν σπόγγον ἀφοῦ τὸν ἐμβαπτίσῃς εἰς τὸ λεύκωμα τῆς Ἀφροδίτης.

Ἡ Μυρρίνη ὑπήκουσε καὶ πάραυτα ἔφερεν ἐντὸς ἀργυροῦ δίσκου, ὅλα ὅσα ἐζήτησεν ἀνησύχως ἡ Φρύνη.

— Νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ὡραία ἀπόψε, εἶπεν ἡ Φρύνη ἐνῷ ἐπίστευε τὸ ἐναντίον, θέλουσα νὰ μάθῃ τὴν ἐντύπωσιν τῆς πιστῆς ἀκολούθου της Μυρρίνης.

— Ἀπ' ἐναντίας διέκοψεν ἡ Μυρρίνη, ἐγὼ εὑρίσκω ὅτι ἀπόψε ἡ καλλονή σου ἀκτινοβολεῖ...

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε εὐχαριστημένη.

X

Μὲ κόνεις ἐρυθρὰς κατόπιν προσέδωκε ζωηρὸν χρῶμα εἰς τοὺς κροτάφους της.

Κατόπιν ἔβαψεν ῥόδινα δι' ἄλλης κόνεως τὰ ἄκρα τῶν ὤτων της ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκρέμασε βαρύτιμα ἐκ μαργαριτῶν ψέλλια.

Διὰ λεπτεπιλέπτου χρωστῆρος περιέχρισε τὰς βλεφαρίδας της διὰ κυανοῦ βάμματος, ἔστιξε δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν διὰ πορφυρᾶς σταγόνος ἐκ βαφῆς Αἰγυπτιακῆς· διὰ τοῦ ξανθοῦ σπόγγου, ἐμβεβαπτισμένου ἐντὸς γαλακτώδους ὕδατος εὐόσμου, ἤλειψε τὴν σταγόνα καὶ τὸν λαιμὸν ἐλαφρῶς· ἔρριψε κόνιν λευκὴν ἀναδίδουσαν ἄρωμα ἄνθους πορτοκαλλέας ἐντὸς τοῦ στήθους της, ἔπλυνε τοὺς ὀδόντας της δι' ὕδατος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρριψεν ἐκ φιάλης χρυσοπρασίνου σταγόνας τινὰς βάμματος ἀναδίδοντος ὀσμὴν ἴων ἀγρίων, ἔβαψε δὲ κατόπιν τοὺς ὄνυχας τῶν λεπτῶν δακτύλων της καὶ τὰς παλάμας ροδίνους· ἐστίλβωσε τοὺς τριγωνικῶς κομμένους ὄνυχας της τρίψασα αὐτοὺς ἐπὶ δέρματος λαγωοῦ, λαβοῦσα δὲ ἐκ τῆς ἐγγὺς τραπέζης τὰ ὡραιότερα τῶν δακτυλυδίων της ἐκόσμησε τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν της, οἵτινες κατάφορτοι ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἀπήστραπτον ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἀνημμένων λυχνιῶν τοῦ λουτῆρος.

Ἡ Μυρρίνη τὴν περιέβαλε κατόπιν μὲ τὴν ροδίνην ἐσθῆτα, παραλαβοῦσα τὴν ἰόχρουν, τὴν ὁποίαν ἔφερεν μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἡ Φρύνη, καὶ ἐξέλθοῦσα τοῦ κοιτῶνος διέταξε τοὺς δούλους ν' ἀνάψωσιν ὅλας τὰς πολυχρώμους λυχνίας τῆς ἐξωτερικῆς εἰσόδου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ἡ Φρύνη ἀνεσκίρτησεν πληροφορηθεῖσα παρὰ τῆς Μυρρίνης ὅτι ὁ Δάφνης ἤρχετο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἡ Φρύνη λιπόθυμος.

Ὠχρὸς καὶ συγκεκινημένος ὁ Δάφνις εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Φρύνη ἀφῆκεν αὐτὸν εἰς τὸν Κεραμεικὸν οὗτος περιεπάτησεν ὀλίγον, παρεδόθη εἰς νέας σκέψεις, ἐδίστασεν, ἐταλαντεύθη καὶ τέλος ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Φρύνην.

Ἡ εὐγένειά της τὸν εἶχεν ὑποχρεώσει.
Ἠσθάνετο ὅτι ἡ Φρύνη τὸν εἶχε συμπαθήσει.
Ὁ Δάφνις ἦτο νέος εὐγενῶν αἰσθημάτων.
Ἦτο ἀνεπτυγμένος τὴν ψυχήν.
Εἶχε διδαχθῇ πολλὰ παρὰ τῶν φιλοσόφων.
Ἦτο ποιητὴς τὴν καρδίαν.
Ἦτο φύσις λεπτὴ καὶ εὐαίσθητος.

×

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης ἔμεινε κυριολεκτικῶς κατάπληκτος ἐκ τῆς μεγαλοπρεπείας αὐτοῦ.

Ἡ Μυρρίνη τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὴν εἴσοδον.

Μετ' ὀλίγον ὁ Δάφνις εὑρίσκετο πρὸ τῆς Φρύνης.

— Σὲ δέχομαι, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη, εἰς τὸν κοιτῶνά μου, διότι θέλω νὰ σοῦ δείξω τὴν οἰκειότητα καὶ τὴν φιλίαν, τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς σέ. Τὰ ἔτη δὲν κάμνουν τοὺς φίλους. Συζῶμεν ἐπὶ ἔτη πολλὰ μετ' ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους δὲν συμπαθοῦμεν. Ἀρκεῖ δὲ πολλάκις μία στιγμή, ἓν ἐπεισόδιον, μία τυχαία συνάντησις, μία σύμπτωσις, διὰ νὰ γεννήσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν

Ο γυμνασιάρχης της Φρύνης

φιλίαν. Καὶ τώρα, εἰπέ μου, Δάφνι, πρὶν ἡ σὲ συναντήσω μ' ἐγνώριζες ;

— Ἦτο δυνατόν, ἐγὼ ζωγράφος, ἔστω καὶ ἄσημος, ἔστω καὶ μικρὸς καὶ ταπεινὸς καὶ μαθητὴς ἀκόμη, νὰ μὴ γνωρίζω τὴν Φρύνην, τὸ κόσμημα τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ ὁμοίωμα τῶν θεῶν ;

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν ἐνθουσιώδη αὐτὴν προσφώνησιν τοῦ Δάφνιδος, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ἀσφελὲς τεκμήριον τοῦ ἐνδιαφέροντός του.

— Καὶ ποῦ μὲ εἶχες ἰδεῖ ;

— Εἰς τὴν Ἀγορὰν καὶ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου. Ἄλλοτε μετέβαινον συχνότατα εἰς τὸ θέατρον, διότι μοῦ ἤρεσκον πολὺ αἱ τραγῳδίαι τοῦ Εὐριπίδου.

— Τοῦ Εὐριπίδου ; ἠρώτησε μετὰ περιεργείας ἡ Φρύνη.

Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν προσέθεσεν :

— Ἀλλ' ὁ Εὐριπίδης εἶνε μισογύνης.

— Ὄχι πολύ.

— Ὦ ! ἀρκετά. Δὲν παραλείπει εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐκχύσῃ ὅλην τὴν πικρίαν τῆς ψυχῆς του κατὰ τῶν γυναικῶν. Ἀναντιρρήτως αἱ περιπέτειαι τοῦ οἰκογενειακοῦ του βίου ἐπέδρασαν σπουδαίως ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ψυχολογίας τοῦ ποιητοῦ.

— Ἴσως.

— Ἐγώ, εἶπεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα, ἐὰν ἤμην ποιητὴς θὰ ἤμην ὑπὲρ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὸ διακοσμητικὸν συμπλήρωμα τῶν ἀνδρῶν. Ἄνευ τῶν γυναικῶν δὲν θὰ ὑπῆρχεν ὁ ἔρως καὶ ἄνευ τοῦ ἔρωτος τίποτε δὲν θὰ ἦτο ὡραῖον εἰς τὸν κόσμον.

×

Ὁ Δάφνις ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μηχανικῶς.

— Πῶς ; δὲν συμφωνεῖς μὲ τὴν γνώμην μου αὐτήν ; τὸν ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Φρύνη.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀπεκρίθη ὁ Δάφνις, μετὰ συστολῆς

τινος, μὴ θέλων προφανῶς νὰ στραφῇ ἡ ὁμιλία πρὸς τὸν ἔρωτα.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Δάφνι, εἶπεν ἡ Φρύνη μετὰ τόνου δεικνύοντος ὅτι εἶχε διάθεσιν νὰ ὁμιλήσῃ διὰ μακρῶν περὶ ἔρωτος, δὲν δύναμαι, ἂν καὶ ἔχω μεγάλην πεῖραν τῆς ζωῆς, νὰ σὲ ἐννοήσω καλά, καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐννοήσω ἀκόμη πῶς ἕνας νέ ος τῆς ὡραιότητός σου καὶ τῆς μορφώσεώς σου, εὑρισκόμενος πρὸ τῆς Φρύνης, δὲν ἐπωφελεῖται τῆς εὐκαιρίας νὰ τὴν ἀποστομώσῃ μὲ πομπώδεις ἀποστροφὰς περὶ ἔρωτος. Τί ἡλικίαν ἔχεις ;

— Εἶμαι δεκαοκταετής.

— Καὶ δὲν ἠσθάνθης ἀκόμη τὰ βέλη τοῦ Ἔρωτος ;

Ὁ Δάφνις ἐμειδίασεν.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, ἐγνώριζον ὅλας τὰς ἀπολαύσεις καὶ ὅλας τὰς γλυκύτητας καὶ ὅλα τὰ μαρτύρια τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους. Ἴσως δὲν ἐδοκίμασες ἀκόμη τὸ φοβερὸν αὐτὸ συναίσθημα, τὸ μυστηριῶδες καὶ ἀνεξήγητον, διότι εἶνε ἀνεξήγητον πρᾶγμα ὁ ἔρως, μεθ' ὅσα καὶ ἂν λέγουν οἱ φιλόσοφοι. Βεβαίως αἱ ψυχαὶ συνεννοοῦνται μεταξύ των διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἕλξις πρὸς τὴν καλλονὴν καὶ τὰ συναισθήματα τὰ ἀναπτυσσόμενα ἐκ τοῦ κάλλους εἶνε τόσον ἰσχυρὰ καὶ τόσον βίαια, ὥστε πολλάκις ἐπισκοτίζουν τὸ λογικὸν καὶ ὁ ἀγαπῶν παραληρεῖ, ἐὰν μὴ παραφρονῇ στιγμιαίως. Εἶνε μέθη τῆς ψυχῆς ὁ ἔρως. Εἶνε δύναμις ἄγνωστος. Εἶνε κάτι τι ὑπέρτερον τῆς ποιήσεως. Εἶνε ἡ μόνη ἀπόλαυσις εἰς τὸν κόσμον. Ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἢ νὰ μὴ ἠσθάνθη τοὺς νυγμοὺς τοῦ ἔρωτος. Τί λέγεις, σύ, Δάφνι ; Ἠγάπησες ποτέ ;

×

Ὁ Δάφνις κατενόει ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν πλέον ν' ἀποφύγῃ τὴν περὶ ἔρωτος ὁμιλίαν τῆς Φρύνης.

Καὶ ἀπεφάσισε καὶ αὐτὸς νὰ ὁμιλήσῃ.

Νὰ εἰπῇ τὴν γνώμην του.

Ἠγέρθη ἐκ τοῦ ἐδωλίου εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο, ἔκαμε βήματά τινα, ἀνεσήκωσε διὰ τῆς δεξιᾶς τοὺς μαύρους βοστρύχους τῆς κεφαλῆς του καὶ ὡσεὶ μέλλων ν' ἀποκαλύψῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς ψυχῆς του ἀνεφώνησε μετὰ περιπαθείας καὶ πόνου :

— Ὦ ! ναί, ἠγάπησα ...

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε πλήρης χαρᾶς.

Ἡ σύντομος αὐτὴ ἐξομολόγησις τοῦ Δάφνιδος τῆς ἤρκει.

Δὲν ἐφ βεῖτο πλέον τίποτε.

Ὁ Δάφνις ἔμελλε νὰ καταστῇ ἰδικός της.

Ἠσθάνετο τὸν θρίαμβον καταγόμενον ἄνευ κόπου.

Ἠσθάνετο τὸν Δάφνιν φερόμενον ἀκατασχέτως πρὸς αὐτήν.

Ἠσθάνετο τὸν ἔρωτα πλήττοντα διὰ τῶν πτερύγων του τὸν περικαλλῆ ἔφηβον, τὸν ὁποῖον ἐκ μιᾶς τυχαίας συναντήσεως δὲν ἐσυμπάθησε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἠγάπησε.

Διότι τὸν ἠγάπα.

Τὸν ἠγάπα χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ πῶς.

Ἦτο ἡ ἔκπαγλος καλλονὴ τοῦ προσώπου του ;

Ἦτο ἡ ψυχολογικὴ στιγμὴ τῆς συναντήσεως ;

Ἦτο ἡ γλυκεία ρέμβη τοῦ ἐφήβου ἡ προσελκύσασα τὴν περιέργειαν τῆς Φρύνης ;

Ἦτο ἡ ἀδιαφορία του ;

Ἴσως τὸ τελευταῖον.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο συνειθισμένη εἰς θαυμασμούς.

Καὶ ὅταν εὑρέθη ἄνθρωπος καὶ νέος μάλιστα, ὅστις κατὰ τὴν πρὸ αὐτοῦ διέλευσίν της, δὲν ἐγύρισε κἂν νὰ τὴν ἰδῇ, ἐταράχθη, ἡ φιλοτιμία της ἐπειράχθη, ὁ ἐγωϊσμός της προσεβλήθη, ἡ ἐρωτική της ἐπιβολὴ ἐκλονίσθη καὶ ἠθέλησε τὸν ἀδιάφορον αὐτὸν νέον

νὰ τὸν ἴδῃ συρόμενον καὶ αὐτὸν μεταξὺ πολλῶν ἄλλων εἰς τὸ ἅρμα της.

Ὅπως δήποτε ἡ Φρύνη ἦτο ἤδη ἐνθουσιασμένη διότι ὁ Δάφνις εἶχεν ὁμολογήσει ὅτι ἄλλοτε ἠγάπησεν.

Καὶ ὅπως ἠγάπησεν ἄλλοτε, ἠδύνατο ν' ἀγαπήσῃ καὶ τώρα.

Καὶ ἡ Φρύνη ἀναλαβοῦσα θάρρος καὶ ἐλπίδας, ἐξηκολούθησε τὴν περὶ ἔρωτος ὁμιλίαν μετὰ περισσοτέρας δυνάμεως καὶ ἐλευθεριότητος.

— Ὦ ! πόσον θά ηὐχαριστούμην Δάφνι, εἶπεν ἡ Φρύνη, ἐὰν ἤθελες νὰ μοῦ διηγηθῇς τὸν πρῶτον ἔρωτά σου...

— Ἔ ! βλέπω ὅτι εἶσαι τρομερὰ περίεργος...

— Ναί, εἶμαι... Ἄλλως τε ἡ περιέργεια εἶνε τὸ ἐλάττωμα, ἐὰν μὴ τὸ θεῖον δῶρον, τῶν γυναικῶν.

— Ὁ πρῶτός μου ἔρως ὑπῆρξε τραγικὸς καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἀναπολήσω εἰς τὴν μνήμην μου, διότι θὰ ἐνθυμηθῶ σκηνὰς τόσον βιαίας καὶ συγκινητικάς, ὥστε ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν θὰ ρεύσουν πύρινα δάκρυα...

— Τότε ὄχι. Μὴ μοῦ εἰπῇς τίποτε· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ λυπήσω. Δὲν θέλω νὰ ἰδῶ τοὺς ὡραίους σου ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους, ἂν καὶ νομίζω, ὅτι ἡ ὑγρότης τῶν ὀφθαλμῶν προσδίδει ἴδιόν τι θέλγητρον καὶ ἡδονήν τινα μυστηριώδη..

×

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Φρύνη προσέβλεπε τὸν Δάφνιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τῶν ὁποίων ἡ λάμψις καὶ ἡ γλυκύτης τὴν ἔσυρον αἰχμάλωτον

— Δὲν σ' ἐκάλεσα εἰς τὸν οἶκόν μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, διὰ νὰ ἀναμνησθῶμεν λυπηρῶν ἐρωτικῶν σκηνῶν. Ἄλλως τε δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ζῶ μὲ τὸ παρελθόν· ὅταν γηράσωμεν τότε θὰ διηγούμεθα τὰ κατορθώματα τῆς νεότητός μας, ἀλλὰ τώρα, εἶνε γελοῖον, σὺ μὲν δεκαοκταετής, ἐγὼ δὲ εἰκοσαέτις. νὰ ὁμιλῶμεν περὶ πραγμάτων τοῦ παρελθόντος.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Δάφνις. Ἀφοῦ μάλιστα ἐγὼ δὲν σκοπεύω πλέον νὰ πέσω θῦμα τοῦ ἔρωτος. Δὲν θέλω πλέον ν' ἀγαπήσω καὶ οὔτε θ' ἀγαπήσω ποτέ, εἶπεν ὁ Δάφνις μετὰ τόνου δεικνύοντος ὅτι εἶχε λάβει ὡρισμένην ἀπόφασιν νὰ μὴ περιπλακῇ εἰς ἐρωτικὰς περιπετείας.

×

Ἡ ἀπρόοπτος, ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη δήλωσις τοῦ Δάφνιδος ἔπεσεν ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Φρύνης.

Τί ἆρά γε νὰ ὑπεδήλου ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Δάφνιδος ;

Ἀπέβλεπε τὸ μέλλον γενικῶς ;

Ἀφεώρα τὴν Φρύνην ;

Ἀλλὰ ἐὰν τὸ δεύτερον, τότε ἀπετέλει προσβολὴν κατὰ τῆς Φρύνης.

Ὑποπτεύθη ποτὲ τὸ μυστήριον τοῦτο ἡ Φρύνη ἀπεφάσισε νὰ τὸ λύσῃ τὸ ταχύτερον.

Τὴν δήλωσιν τοῦ Δάφνιδος ὑπεδέχθη μετὰ προσποιητῶν γελώτων.

— Ὦ ! ἀνεκάγχασεν θορυβωδῶς, μὴ λέγεις πράγματα, τὰ ὁποῖα οὔτε πιστεύεις, οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ συμβοῦν. Συλλογίσου ὅτι εἶσαι νέος, μόλις δεκαοκταετής, καὶ ὅτι ἡ καλλονή σου δὲν εἶνε δυνατὸν εἰμὴ νὰ συγκινήσῃ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν αὐτήν. Πιθανὸν ν' ἀδιαφορήσῃς πρὸς τὸν ἔρωτα ἀσήμων προσώπων, ἀλλά, μάθε νέε μου, ὅτι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ πεισθῇς ὅτι σὲ ἀγαπᾷ πρόσωπον περιωπῆς, δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ ἀδιαφορήσῃς πρὸς τὸν ἔρωτά του. Ὄχι, ποτέ. Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως πολλάκις δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ ματαιώτης. Πίστευσέ με. Εἶδον πολλοὺς οἱ ὁποῖοι μ' ἐπλησίασαν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ καυχηθοῦν κατόπιν ὅτι διῆλθον ὥρας τινὰς μὲ τὴν Φρύνην !

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων..

— Δὲν εἶσαι ὅμως καὶ ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι, ἐὰν μία Φρύνη ἢ μία Λαΐς ἢ μία Ἀσπασία, ἤθελε σὲ ἀγαπήσει, θὰ τῆς ἔλεγες ὅτι τοῦτο σοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον.

Ἡ Φρύνη ἀγωνιωδῶς εἰς τὴν πρόκλησιν ταύτην ἀνέμενε τὴν ἀπάντησιν.

Ὁ Δάφνις χωρὶς νὰ ἀφήσῃ νὰ παρέλθῃ πολὺς καιρός, μὲ σταθερότητα καὶ μὲ πεποίθησιν εἶπεν :

— Νὰ σοῦ εἴπω, Φρύνη· ἐὰν μία ἐκ τῶν τριῶν γυναικῶν τὰς ὁποίας ἀνέφερες μοῦ ἔλεγεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, φυσικὸν θὰ ἦτο ἐνδομύχως νὰ εὐχαριστηθῶ. Ἐπειδὴ ὡμίλησες πρὸ ὀλίγου, περὶ ματαιότητος, σοῦ λέγω ὅτι θὰ ηὐχαριστούμην ἐκ ματαιότητος, διότι ὅλοι εἴμεθα μάταιοι. Ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν θὰ συνεχινούμην καὶ πολύ. Σοῦ ἐξομολογοῦμαι εἰλικρινῶς.

×

Ἡ Φρύνη ἐγέλασεν, ἂν καὶ οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Δάφνιδος τὴν ἐπείραξαν παραπολύ.

— Ὦ βλέπω ὅτι εἶσαι...

— Ὅτι εἶμαι...

— Παιδίον ἀκόμη..,

— Ἴσως...

— Ὄχι ἴσως, ἀλλὰ βεβαίως...

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Φρύνη ἠγέρθη ἐκ τῆς ἕδρας εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο, ἐπλησίασε πρὸς τοὺς ἀμφορεῖς τοὺς πλήρεις ἀνθέων, ἀπέσπασε παμμεγιστον ῥόδον, ἀπεφύλλισεν αὐτὸ ταχέως καὶ ῥίπτουσα ἐπιχαρίτως τὰ φύλλα αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Δάφνιδος, τοῦ εἶπε :

— Οἱ ὀφθαλμοί σου ὅμως λέγουν τὰ ἐναντία.

— Τί λέγουν οἱ ὀφαλμοί μου ; ἠρώτησεν ὁ Δάφνις.

— Οἱ ὀφθαλμοί σου λέγουν, εἶπεν ἡ Φρύνη, πλησιάζουσα αὐ-

τὸν μετὰ περιπαθείας, ὅτι εἶσαι πολὺ εὐαίσθητος καὶ ὅτι ἐννοεῖς περισσότερα ἀπὸ ὅσα λέγεις.

Καὶ θωπεύουσα αὐτὸν μετὰ στοργῆς τοῦ εἶπε :

— Ἀπόψε θὰ μείνῃς ἐδῶ.

— Ἔστω· θά μείνω ·ἀλλὰ θὰ μείνω ὅπως μένουν ὅλοι οἱ φιλοξενούμενοι.

— Θὰ μείνῃς μαζύ μου τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία ὡμίλει πλέον μετὰ πάθους, ἡ δὲ φωνή της εἶχε τι τὸ παρακλητικὸν καὶ τὸ ἐπιτακτικὸν συνάμα.

— Ὄχι ἀπήντησεν ὁ Δάφνις.

— Εἶπες ὄχι ; ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη μετά τινος νευρικότητος.

— Προτιμῶ νὰ μεταβῶ εἰς τοῦ πατρός μου.

×

Σιγὴ ἐκράτησεν ἐπί τινας στιγμάς.

Ἡ Φρύνη προφανῶς τεταραγμένη ᾐσθάνετο ὅτι τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποχωρήσῃ πλέον.

Εἶχεν ἐκτεθεῖ ὅσον ποτὲ εἰς τὴν ζωήν της.

Ἔπρεπε νὰ ἐπιμείνῃ

Ἔπρεπε νὰ νικήσῃ.

Ἀλλοίμονον ἐὰν τὰ θέλγητρά της περιεφρόνει μεχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου ὁ ἄτημος ἔφηβος τοῦ Κεραμεικοῦ.

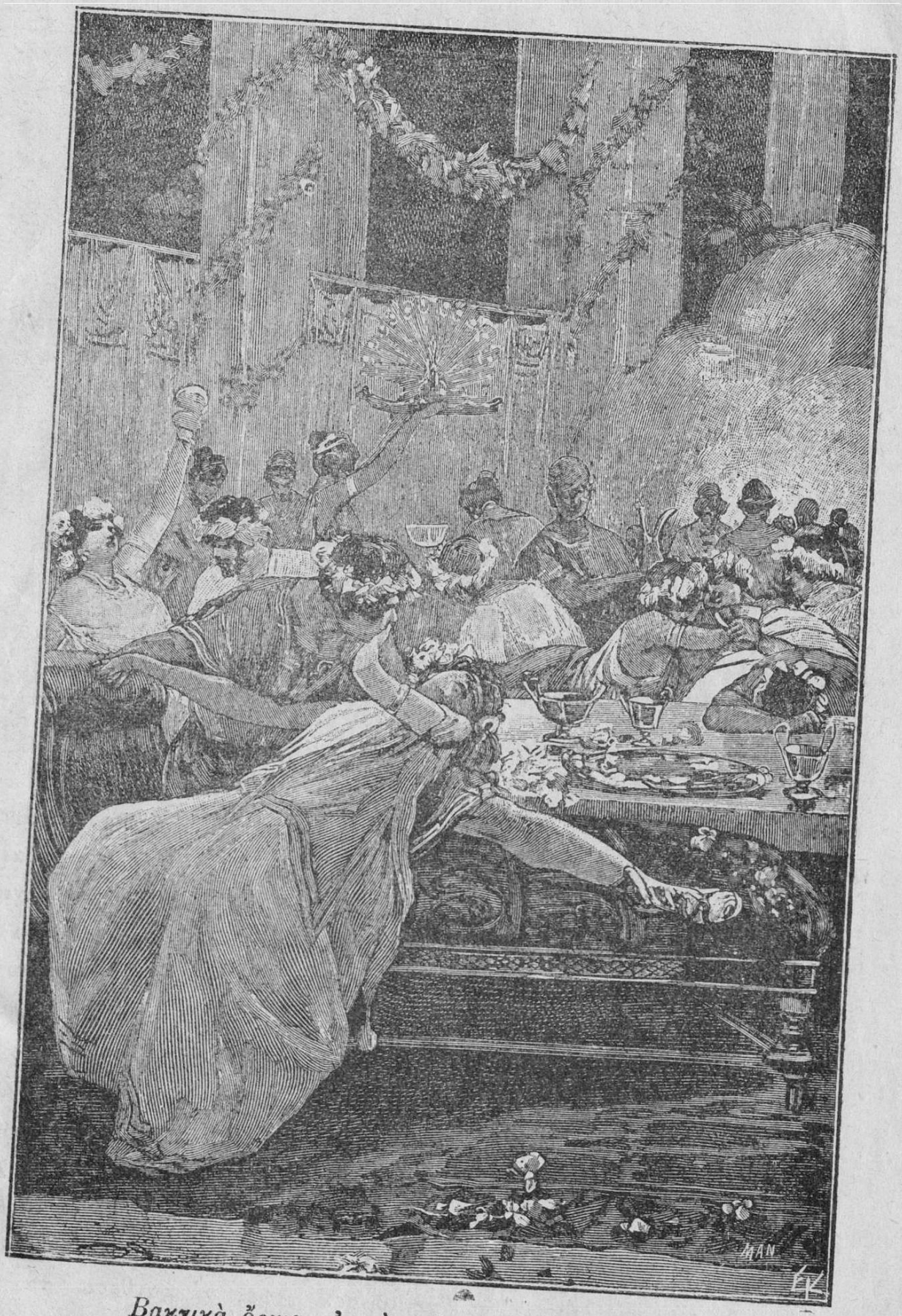
Καὶ πλησιάσασα αὐτόν, μὴ φωνὴν χαμηλὴν ἀλλὰ πλήρη ἔρωτος καὶ πάθους, τοῦ εἶπεν :

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι σὲ ἀγαπῶ !

Καὶ τὸν ἥρπασεν ἐκ τῆς χειρός.

Ὁ Δάφνις κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τρέμων ὀπισθοχώρησεν.

— Φρύνη, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς τρυφερᾶς καὶ ἱκετευτικῆς, ὤρκίσθην εἰς τοὺς θεοὺς νὰ μὴ ἀγαπήσω ποτὲ πλέον. εἶνε ἀδύνατον νὰ παραβῶ τὸν ὅρκον μου.



Βακχικὰ ὄργια εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης.

Καὶ γονυπετήτας πρὸ αὐτῆς τῆς εἶπε :
— Φρύνη, δὲν εἶμαι ἄξιος τοῦ ἔρωτός σου ..
Ἀλλ' ἡ Φρύνη εἶχεν ἤδη ἐκμανεῖ ἐξ ἔρωτος.
Οἱ ὀφθαλμοί της ἐνόμιζες ὅτι ἤστραπτον.
Αἱ παρειαὶ τοῦ προσώπου της ἦσαν ἐρυθραῖ.
Αἱ χεῖρές της ἔκαιον.
Βίαιοι παλμοὶ ἐτάρασσον τὸ στῆθός της, ὅπερ ἐφαίνετο παλλόμενον ὁλόκληρον.
Τὰ χείλη τοῦ στόματός της εἶχον ξηρανθῆ.
Μόλις ἐκρατεῖτο ὀρθία.
Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της μετεβάλλετο διαρκῶς.
Τώρα ἐφαίνετο ἐκλιπαροῦσα διὰ τοῦ βλέμματος.
Τώρα τηκομένη ἐξ ἡδονῆς.
Τωρα ἀπειλητική.
Τώρα προκλητική.

×

— Δάφνι, ἐπανέλαβεν ἐκ νέου ἡ Φρύνη, σὲ ἀγαπῶ ... Οἱ ὀφθαλμοί σου πυρπολοῦν τὴν καρδίαν μου καὶ τὰ βλέμματά σου μὲ πληγώνουν ὡς βέλη τοῦ ἔρωτος ... Ἡ καλλονή σου ὑπερβαίνει τὸ κάλλος τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἀδώνιδος καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάριδος. Δάφνι, σὲ ἀγαπῶ ! Αἰσθανομαι μίαν ἀκατανίκητον ἕλξιν πρὸς σέ. Καίω ὅλη ἐξ ἔρωτος, ἀναπνέω τὸ ἄρωμα τοῦ στόματός σου, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει πρὸς κάλυκα ῥόδου, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ δροσερότης ἐνθυμίζει τὰς αὔρας τοῦ Ὑμηττοῦ καὶ τὸ χρῶμα τὰς ροδινους ἀνταυγείας τοῦ ἔαρος. Δάφνι, μὴ ἀποστρέφῃς τὸ πρόσωπον. Κύτταξέ με, ὅπως σὲ κυττάζω κ' ἐγώ. Ἄφες νὰ ἑνωθοῦν οἱ ὀφθαλμοι μας εἰς ἀσπασμὸν τῶν ψυχῶν. Ἄφες τοὺς πόθους μου νὰ κρυβοῦν, ὡς αἱ ἔλαφοι τῆς Ἀρτέμιδος εἰς τοὺς βοστρύχους τῆς κόμης σου, τῆς ὁποίας τὸ μαῦρον χρῶμα ἐνθυμίζει τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος. Ἄφες ν' ἀποθέσω τὰ φλέ-

γοντα χείλη μου ἐπὶ τῶν χειλέων σου καὶ νὰ ροφήσω ἡδονικῶς ὅλην τὴν γοητείαν τοῦ προσώπου σου, τοῦ ὁποίου ἡ λευκότης ὁμοιάζει τοὺς κρίνους καὶ ἡ λειότης τῆς ἐπιδερμίδος τὰ κοιμώμενα νερὰ τῆς Κασταλλίας. Ὦ, ἔρως! ἔρως! Διατί, Θεοί, μὲ τυρανεῖτε; Δάφνι, δὲν παραλογίζομαι, ὄχι, οὐδὲ παραληρῶ. Τῶν νεύρων δὲν μὲ παρασύρει ἡ ἔντασις, οὐδὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάτη μὲ συγκλονίζει. Ὅ,τι βλέπω δὲν εἶνε ὄνειρον, οὐδὲ σκιά, οὐδ' ὀπτασία. Ὅ,τι βλέπω εἶνε πραγματικότης. Ὅ,τι βλέπω δὲν εἶνε ψυχρὸν μάρμαρον τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους. Ὅ,τι βλέπω ζῇ καὶ ἀναπνέει. Δάφνι! σὲ ἀγαπῶ! Ὀρκίσου εἰς τοὺς θεοὺς ὅτι καμμία δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν θὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὅτι θὰ παραμείνωμεν φίλοι ..

— Φίλοι, ναί, ἀνέκραξεν ὁ Δάφνις, ἀλλὰ μόνον φίλοι!

— Ὀρκίσου ἐξηκολούθησε παραληροῦσα σχεδὸν πλέον ἡ Φρύνη, ὅτι δὲν θὰ θελήσῃς ποτέ, ἐνόσῳ ζῶ νὰ ἀπομακρυνθῇς ἐκ τοῦ οἴκου μου, θὰ ζήσωμεν ὁμοῦ. Θὰ ζήσωμεν ὡς φίλοι, ὡς ἀδελφοί, ὡς ἐρασταί, ὡς δύο ἄνθρωποι εἰς μίαν ψυχήν, ὡς συμπλήρωμα ὁ εἷς τοῦ ἄλλου. Ὡς ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν θεὰν Ἀφροδίτην.

×

Καὶ κλονιζομένη ἡ Φρύνη, ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα προσέθεσεν.

— Δάφνι, σὲ ἀγαπῶ... κλονίζομαι... θὰ πέσω...

Ὁ Δάφνις προσέτρεξεν καὶ ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ βαχίονός του τὴν Φρύνην, ἡ ὁποία πράγματι ἐκλονίζετο ἐκ συγκινήσεως.

Ἡ ξανθὴ τῆς Φρύνης κόμη ἀκούμβησεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Δάφνιδος, ὅστις σφόδρα συγκεκινημένος καὶ αὐτός, προσέβλεπε σιωπῶν τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς παγκάλου ἑταίρας, ἡ ὁποία συνερχομένη, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προσβλέπουσα τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς, τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως:

—Εἶσαι σκληρός, Δάφνι, ἔσαι ψυχρότερος μαρμάρου... Τοὐλάχιστον δρόσισε τὰ καίοντα χείλη μου μὲ ἕνα σου φίλημα.. Ὁ

Δάφνις ἐδίστασεν, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν παράκλησιν αὐτὴν τῆς Φρύνης, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἀσπαίρουσαν εἰς τοὺς βραχίονάς του, καὶ κύψας τὴν κεφαλὴν τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα ...

×

Τὸ παρατεταμένον φίλημα ἐπροκάλεσε τοιαύτην ἔκλυσιν τῶν νεύρων καὶ τῶν αἰσθήσεων τῆς Φρύνης, ὥστε, ὅταν ὁ Δάφνις ὕψωσε τὴν κεφαλήν, παρετήρησεν ὅτι ἡ Φρύνη ἔμενεν ἀκίνητος εἰς τὰς ἀγκάλας του μὲ τοὺς ὀφθαλμους ἡμικλείστους, σχεδὸν ἀναίσθητος ὡσεὶ νὰ εἶχεν παραδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως

Εἶχε λιποθυμήσει.

— Ὦ Θεοί ! ἀνεφώνησεν ὁ Δάφνις τεταραγμένος...

Καὶ κρατῶν τὴν Φρύνην ἀπὸ τῆς μέσης, ἔσυρεν αὐτὴν πρὸς τὴν κλίνην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ τὴν ἐναπέθεσε μετὰ προσοχῆς, ἱστάμενος παρὰ τὸ πλευρόν της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φρύνη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συνῆλθεν.

Βλέπουσα τὸν Δάφνιν παρὰ τὸ πλευρόν της ἱστάμενον ἐμειδίασε.

Κατόπιν ἐγερθεῖσα ἀνέκτησεν ὅλην αὐτῆς τὴν προτέραν ἡρεμίαν τῶν νεύρων καὶ στρεφομένη πρὸς τὸ παράθυρον εἶπεν :

— Τί θαυμασία νὺξ ἀπόψε ! Ὅλη ἡ πόλις νομίζεις ὅτι εἶνε ἐξ ἀργύρου. Κύτταξε τὴν Ἀκρόπολιν πῶς σελαγίζει ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς πανσελήνου. Ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε ἀργά. Δὲν ἀκούω φωνάς, οὐδὲ βλέπω διαβάτας εἰς τὴν ὁδόν. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν ὄρεξιν νὰ κοιμηθῶ.

— Οὐδὲ ἐγώ, προσέθεσεν ὁ Δάφνις.

Καὶ ἡ Φρύνη, ὡσεὶ αἰφνιδίως ἐμπνευσθεῖσα, λέγει εἰς τὸν Δάφνιν :

— Ἀναβαίνομεν εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ;

— Διατί ὄχι ; ἀπήντησεν ὁ Δάφνις περιχαρής. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὰς ὡραίας νύκτας, διότι περικλείουν πολλὴν ποίησιν καὶ ἄπειρον μυστήριον.

— Θὰ εἰπῶ ἀμέσως νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν τὸ ὡραιότερον τῶν ἁρμάτων μὲ τοὺς ὡραιοτέρους ἵππους...

Καὶ ἡ Φρύνη ἐκτύπησε διὰ τῆς χειρὸς κύμβαλον, παρευθὺς δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα ἡ Μυρρίνη.

Μετ' ὀλίγον θαυμάσιον ἅρμα μὲ ζεῦγος θυμοειδῶν ἵππων παλλεύκων ἵστατο ἔξωθεν τῆς αὐλαίας θύρας τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Ἡ Ἀκρόπολις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνῆλθεν ἡ Φρύνη μετὰ τοῦ νέου ἐραστοῦ της, τοῦ Δάφνιδος, ἦτο τὸ ἀριστούργημα τῆς καλλιτεχνικῆς ἀρχαιότητος.

×

Οἱ λεπτοτάτην τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ ἔχοντες Ἕλληνες ἐδημιούργησαν εἰς τὸν ἀπότομον βράχον τῆς Ἀκροπόλεως, ὅστις ἐχρυσίζετο ὑπὸ τῶν λαμπρῶν ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου, ἀμίμητον καὶ μεγαλοπρεπέστατον κατασκεύασμα ναῶν, πιλώνων, κλιμάκων, ἀγαλμάτων κολοσσιαίων, οὗ ὅμοιον δὲν εἶδεν ὁ κόσμος.

Ἱστάμενοι ἐν μέσῳ τοῦ πολυδαιδάλου ἐκείνου καὶ περιτέχνου συμπλέγματος τοῦ χρυσοῦ, τοῦ μαρμάρου, τοῦ χαλκοῦ, ἐπλάνον τὰ βλέμματα πέραν εἰς τὴν πεδιάδα καὶ τὴν θάλασσαν περιφέροντες τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸ τὴν περιβάλλουσαν αὐτοὺς λαμπρότητα.

Ἐκεῖ πρὸ τῶν ποδῶν των ἐξετείνόντο οἱ λόφοι ἐκεῖνοι, οἱ λεσπόζοντες τῆς παλαιᾶς τῶν Ἀθηναίων πόλεως, ἄλλοι τραχεῖς καὶ ἀπότομοι, ὡς ὁ Ἄρειος Πάγος, ὁ λόφος τῶν Νυμφῶν, ὁ Λυκαβηττός, ἄλλοι μαλακοὶ καὶ εὔγραμμοι ὡς ὁ λόφος τοῦ Μουσείου, ὁ Ἀρδηττός, καὶ περαιτέρω πρὸς βορρᾶν μὲν καὶ ἀνατολὰς ὑψοῦτο ἡ Πάρνης καὶ τὸ Πεντελικόν, καὶ πρὸς μεσημβρίαν διῆκον ἠρέμα μέχρι τῆς θαλάσσης αἱ λεπταὶ καὶ ὁμαλαὶ γραμμαὶ τοῦ Ὑμηττοῦ.

×

Ἄποψις ἐξαισία, τὴν ὁποίαν σπανίως ἠμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ ἀνθρώπινος ὀφθαλμός. Ἐδῶ μὲν φράττουσι τὴν θέαν αἱ δενδροκόμοι τῶν ὀρέων κορμοί, ἐκεῖ δὲ παρεκτείνεται εὐρὺ πεδίον, χλοάζον ἐξ ἐλαιώνων καὶ ἀμπελώνων καὶ κήπων περιστεφόντων τὰ ρεῖθρα τοῦ Κηφισσοῦ καὶ τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ἔχον παμπληθῆ ἱερά, κοσμούμενα διὰ περιβόλων καταφύτων μὲ δάφνας καὶ μὲ πεύκας, φθάνον δὲ μέχρι τῆς θαλάσσης, τῆς κυλιούσης τὰ γαλανὰ κύματά της εἰς τὸν μαλακῶς κυρτούμενον αἰγιαλόν.

Περαιτέρω διακρίνονται ἐν τῇ θαλάσσῃ νῆσοι μικραὶ καὶ μεγάλαι, ἡ ἔνδοξος Σαλαμίς, ἡ κλιμακηδὸν ὑψουμένη Αἴγινα, καὶ ὄπισθεν τούτων πρὸς νότον ἡ παραλία τῆς Πελοποννήσου, ἡ πρωνωτὴ ἀκτὴ τῆς Ἀργολίδος καὶ αἱ ὑψηλαὶ τῶν πελοποννησιακῶν ὀρέων κορυφαί, αὐτὴ ἡ Κυλλήνη, τῆς Ἀρκαδίας τὸ ἀγλάϊσμα, διαφαινομένη ἀργυρόφαιος εἰς τὸν βαθυκύανον ὁρίζοντα.

Ὁποία ἄποψις εὐρυτάτη τοπείου ἀπεράντου!

Ὁποῖον κάλλος χώρας, τὴν ὁποίαν γενεαὶ γενεῶν ὕμνησαν!

×

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἠγάπων τὸν ὑπαίθριον βίον.

Ἔζων διὰ τὴν φύσιν καὶ διὰ τὴν τέχνην.

Τί δὲ ἄλλο ἢ ἐνδόμυχον συναίσθημα ἀγάπης τῆς φύσεως μαρ-

τυρεῖ ἡ τάσις τοῦ Ἕλληνος πρὸς ζωοποίησιν τῆς φύσεως ὅλης διὰ θεοτήτων, πρὸς ἐμψύχωσιν τῶν δένδρων διὰ τῶν Δρυάδων νυμφῶν, τῶν ὀρέων, καὶ τῶν φαράγγων διὰ τῶν Ὀρεάδων, τῶν ρυάκων καὶ τῶν ποταμῶν διὰ τῶν Ναϊάδων, τῶν πηγῶν διὰ τῶν Πηγαίων ἢ Κρηνίδων νυμφῶν, τῶν ἐρασμίως λουομένων ἐν τῷ δροσερῷ καὶ διαυγεῖ ὕδατι ;

Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς τὴν θάλασσαν εἶχον ἐγκαταστήσει οἰκήτορας ὁμίλους Τριτώνων καὶ Νηρηίδων, εἰς τὰ δάση κερασφόρους Σατύρους, ἢ αἰγοπροσώπους καὶ τραγοσκελεῖς Πανίσκους, τῶν ὁποίων ἡγεῖτο ὁ δίκερως Πάν, ὁ θεὸς τῶν ποιμνίων, ὁ τραγόπους χορευτής, τὸν ὁποῖον παίζοντα τὴν σύριγγα περιεστοίχιζε φαιδρὸν τὸ ποικίλον γένος τῶν εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ ἄλση διαιτωμένων δαιμόνων.

×

Ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἡ Ἀκρόπολις ἐνόμιζέ τις ὅτι ἀπετέλει λευκὴν ὀπτασίαν.

Ἡ τέχνη πρὸ πολλοῦ εἶχε συμπληρώσει τὸ ἔργον τῆς φύσεως.

Πνεῦμα ἀειθαλὲς καὶ ψυχὴ ἀγήρως ἐκόσμει τὴν Ἀκρόπολιν καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς αὕτη κατέστη τὸ λαμπρότατον μαρτύριον τῆς πολιτικῆς δυνάμεως καὶ ἡ σαφεστάτη ἔκφανσις τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου τῶν Ἀθηναίων.

×

Τῆς Ἀκροπόλεως τὸν βράχον οἱ ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν κατέλαβον καὶ διὰ τείχους ἰσχυροῦ περιέβαλον πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πόλεως ἐκ τῶν διηνεκῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πολέμων.

Ἡ Ἀκρόπολις μέχρι τῶν χρόνων καθ' οὓς ἡ πολις σῶν Ἀθηνῶν ἔλαβε σπουδαιότητα, ἦτο πάντοτε ἡ ἕδρα τῶν ἡγεμόνων.

Ἐν αὐτῇ κατῴκει ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν Συγκλητικῶν καὶ τῶν ἱερατικῶν αὐτοῦ ὑπαλλήλων.

Καθόλου δ' εἰπεῖν ἡ Ἀκρόπολις ἦτο ἰσχυρότατον τῆς χώρας φρούριον καὶ διετέλει μέχρι τῶν περσικῶν πολέμων ὁ πυρὴν τῶν Ἀθηνῶν.

×

Τὸ φρούριον ὅμως τοῦτο, πλὴν τῆς πολεμικῆς καὶ πολιτικῆς αὐτοῦ σπουδαιότητος, εἶχεν ἤδη ἔκπαλαι καὶ θρησκευτικὴν σημασίαν, διαφυλάττον τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀθηναίων ἱερά.

Ἐντὸς αὐτοῦ ἐγίνετο ὁ ἀγὼν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, τὰ μαρτύρια δὲ τοῦ ἀγῶνος τούτου τῶν Θεῶν, ἡ ἱερὰ ἐλαία καὶ τὸ φρέαρ, ὅπερ διὰ τῆς τριαίνης ὁ Ποσειδῶν ἤνοιξεν, ἐσώζοντο ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς, τῆς προστάτιδος τῆς πόλεως Θεᾶς, ὅπερ ὠνομάσθη Ἐρεχθεῖον.

×

Εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ἦσαν σκηνωμένα δύο οἰκήματα, ἐν τοῖς ὁποίοις ἐγίνοντο αἱ θυσίαι εἰς λατρείαν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀκροπόλεως εἶνε ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν περσικῶν στρατευμάτων, ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν, εὗρον ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως σωροὺς τέφρας, ἐμπρησθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ὅλων τῶν μνημείων. Τότε ὁ Κίμων ἀνέλαβε νὰ ἀνεγείρῃ τὴν πεσοῦσαν δόξαν τῆς Ἀκροπόλεως.

Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν ἁπλῆν ἀνασκευὴν τῶν ἐμπρησθέντων ἱερῶν τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ' ἐπεχείρησε νὰ καλλωπίσῃ τὴν Ἀκρόπολιν διὰ νέων μεγαλοπρεπεστάτων οἰκοδομημάτων, μνημείων περιφανῶν τῆς νίκης καὶ τοῦ μεγάλου κατὰ τῶν Περσῶν ἀγῶνος.



Ἡ Φρύνη καὶ ὁ Δάφνις.

×

Αὐτὸς τ[illegible] τὴν Ἀκρόλν διὰ τῶν Προπυλαίων.

Καὶ ἐπὶ τῶν χρόνων του ἐστήθη τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς Προμάχου Ἀθηνᾶς.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν ἀναθημάτων ἐκοσμήθη ἡ Ἀκρόπολις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κίμωνος, ὧν τὰ ἐπισημότερα ἦσαν ἔργα διασήμων καλλιτεχνῶν, τοῦ Κριτίου, τοῦ Καλάμιδος, τοῦ Μύρωνος, τοῦ Λυκίου καὶ ἄλλων.

Ἀλλ' ἡ περίλαμπρος τελειοποίησις τῆς Ἀκροπόλεως ὀφείλεται εἰς τὸν Περικλῆν, ὅστις ἤθελε νὰ καταστήσῃ φανερὸν εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ὅτι ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ ἄρχῃ τῆς Ἑλλάδος πόλις ἦσαν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ μόνος δὲ καλλιτέχνης ὁ κεκλημένος νὰ ἐμπνεύσῃ ζωὴν καὶ δώσῃ μορφὴν εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ σχέδια τοῦ Περικλέους ἦτο ὁ Φειδίας.

Τὸ πρῶτον καὶ σπουδαιότατον ἔργον τοῦ Περικλέους ἦτο ὁ Παρθενών.

Ὁ Περικλῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἐν τῇ ἰσχυρᾷ καὶ δημοκρατικῇ μητροπόλει τοῦ συμμαχικοῦ κράτους ἔπρεπε νὰ ἱδρυθῇ νέον θησαυροφυλάκιον τῆς πολιτείας, νέον ταμεῖον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ τὰ λαμπρὰ ἀναθήματα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τῶν ἄλλων ἐγχωρίων θεῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔκτισε τὸν Παρθενῶνα, τὸ κάλλιστον τῶν οἰκοδομημάτων, τὸ καὶ ἀντάξιον τῆς μεγάλης ἑορτῆς τῶν Παναθηναίων.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ Παρθενὼν ἦτο ὀκτάστυλος περίπτερος ναός.

×

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Παρθενῶνος ἐχωρίζετο εἰς τρία μέρη, διὰ διπλῆς σειρᾶς κιόνων.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σηκοῦ ὑψοῦτο τὸ ὑπὸ τοῦ Φειδίου ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος πεποιημένον ἄγαλμα τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς.

Εἰς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ οἰκοδομήματος, εἰς τὸν ἐπισθόδομον, ἦτο τὸ ταμεῖον τῆς πόλεως, ὅπου ἦσαν ἀποτεθειμένα τὰ δημόσια χρήματα.

Τοὺς τοίχους τοῦ σηκοῦ περιέθεεν ἔξωθεν ζωηφόρος, ἀπεικονίζουσα τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων.

Αἱ μετόπαι ἐκοσμοῦντο μὲ ἀναγλύφους παραστάσεις κενταυρομαχιῶν.

Τὰ δὲ ἀετώματα εἶχον ἀγάλματα περιφανῆ καὶ ἀφαιρετά, παριστῶντα τὴν γένεσιν τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὴν μετ' αὐτῆς ἔριν τοῦ Ποσειδῶνος.

Ὅλος ὁ πλαστικὸς κόσμος τοῦ Παρθενῶνος προήρχετο ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φειδίου.

×

Τὰ Προπύλαια ἦσαν ἐπίσης μεγαλοπρεπὲς ἀριστούργημα τέχνης.

Τὸν Παρθενῶνα, τὰ Προπύλαια καὶ τὸν Ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Νίκης εἶδεν ὁ Περικλῆς ἐπιτελεσθέντα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του.

Ὡς εἴπομεν, ἡ χρυσελεφαντίνη Ἀθηνᾶ τοῦ Φειδίου ἦτο ἀριστούργημα ἀριστουργημάτων.

Τὰ γυμνὰ μέρη τοῦ σώματος ἦσαν ἐξ ἐλέφαντος.

Ἡ ἐσθὴς ἐκ χρυσοῦ ἀπέφθου.

Ἡ θερμὴ καὶ πλουσία χροιὰ τοῦ ἐλέφαντος συνήρμοζεν ἐξαισίως μὲ τὸν χρυσόν.

Αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀγάλματος ἦσαν ἐκ πολυτίμων λίθων.

Ἡ ἐσθὴς ἐκοσμεῖτο δι' ἐγχρώμων γραφῶν.

Τὸ σκῆπτρον διηνθίζετο μὲ παντοῖα μέταλλα.

Ὁ θρόνος ἐποικίλλετο μὲ χρυσὸν καὶ λίθους καὶ ἔβενον καὶ ἐλέφαντα.

×

Τὰ πλεῖστα ἔργα τῆς ἑλληνικῆς γλυπτικῆς ἦτον ἔγχρωμα.

Οἱ ἀποθνήσκοντες καὶ μὴ ἰδόντες ἐξ οἱουδήποτε λόγου τὴν χρυσελεφαντίνην Ἀθηνᾶν τοῦ Φειδίου ἐθεωροῦντο ὡς οἱ δυστυχέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλλ' ἐὰν ἡ Ἀθηνᾶ ἦτο χάρμα τῶν ὀφθαλμῶν, θαυμαστὸν πόνημα τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας ἦτο ἡ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος ἀπεικόνισις τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων.

Ἡ παράστασις δὲν ἀπεικόνιζεν ὁλόκληρον τὴν πομπήν.

Οὔτε μέρος αὐτῆς.

Ἀπετελεῖτο ἐκ σκηνῶν κατ' ἐκλογὴν εἰλημμένων, συνηρμοσμένων ὅμως ἐπιδεξίως ὅπως ἀποτελοῦσιν ἐναρμόνιον καλλιτεχνικὸν σύνολον.

Ἀπεικονίζοντο ἐπεισόδια τῆς ἑορτῆς.

Παραστάσεις ἐκ τῆς πομπῆς.

Σκηναί τοῦ βίου ἀληθεῖς.

Ἀπεικονίζοντο ἐπιφανεῖς καί ἐπίσημοι πολῖται.

Πρεσβύται καὶ νεανίαι.

Δέσποιναι καὶ δοῦλαι.

Ἵπποι εὐγενεῖς, ὧν ἐπέβαινον νέοι καλοὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Ταῦροι καὶ κριοὶ ἀγόμενοι εἰς θυσίαν.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ Φειδίας ἀπετύπωσε τὸν χαρακτῆρα ἐκεῖνον ὅστις ἐνυπάρχει εἰς πᾶν ζῶν πλάσμα, τὸν χαρακτῆρα, ὅστις καὶ τὸ χυδαῖον ἀνυψεῖ εἰς σεμνὸν θέμα τῆς τέχνης.

Καὶ ἐδημιούργησεν ἀριστούργημα ἀριστουργημάτων.

×

Ἐνῷ εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἐκράτει ἡσυχία καὶ οἱ κάτοικοι ἐκοιμῶντο, εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς πανσελήνου καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τοῦ Φειδίου καὶ πολλῶν ἄλλων ἀρχιτεκτόνων καὶ μηχανικῶν, ἐτελεῖτο σύντονος ἐργασία πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ναοῦ τῆν Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας, ἥτις ἐλατεύετο ἐν Ἀθήναις κυρίως ὑπὸ τῶν γυναικῶν καὶ παρθένων.

×

Ὁ ναὸς οὗτος ἐκτίζετο μεταξύ τῶν Προπυλαίων καὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ Περικλῆς εἶχε διατάξει νὰ ἀποπερατωθῇ ὁ ναὸς τὸ ταχύτερον,

Καὶ ὁ Ἰκτῖνος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐργασθῇ τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς πανσελήνου.

Πυραὶ ἦσαν ἀνημμέναι εἰς διάφορορα μέρη, ἂν καὶ οἱ ἐργάται ἔβλεπαν ὡς ἐὰν ἦτο ἡμέρα.

Διεκρίνοντο σιδηρὰ μηχανήματα, διὰ τῶν ὁποίων ἐσύροντο τὰ μάρμαρα, σχοινία χονδρά, πάσσαλοι, σιδηρὰ ἐργαλεῖα, παντοῖα ἄλλα μηχανήματα.

Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἦσαν ἐριμμέναι ποικίλαι ὕλαι.

Ἔβλεπέ τις λίθους, χαλκόν, ἐλέφαντα, χρυσόν, ἔβαινον, κυπάρισσον, ἀεικίνητοι δὲ καὶ ζωηροὶ οἱ ἐργάται ἠσχολοῦντο εἰς τὰ ἔργα των.

Συνοικισμὸς ὁλόκληρος ἦτο ἐγκατεστημένος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἐξ ἐργατῶν.

Τέκτονες, πλᾶσται, χαλκοτύποι, λιθουργοί, βαφεῖς, μαλακτῆρες χρυσοῦ, μαλακτῆρες ἐλέφαντος, ζωγράφοι, ποικιλταί, τορνευταί, μεταξὺ δὲ τῶν ἐργατῶν διεκρίνοντο καὶ ἔμποροι, ἐκ τῶν ὁποίων ἠγοράζοντο αἱ οἰκοδομικαὶ ὕλαι.

×

Ἐκτὸς αὐτῶν παρίσταντο ναῦται καὶ κυβερνῆται πλοίων, οἱ ὁποῖοι ἔφερον ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ οἰκοδομικὰς ὕλας, ὡς καὶ οἱ μεταφέροντες μέχρι τῆς Ἀκροπόλεως τὰ μάρμαρα καὶ τὰ λοιπὰ εἴδη τῆς οἰκοδομικῆς ἁμαξοπηγοί, ζευγοτρόφοι καὶ ἡνίοχοι, προσέτι δὲ διεκρίνοντο καὶ καλωστρόφοι καὶ λινουργοὶ καὶ μεταλλεῖς, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς ἀρχηγοὺς τῆς ἐργασίας, οὓς ἐπέβλεπον οἱ τέκτονες, οὗτοι δὲ ἀνεφέροντο εἰς τ.ν ἀρχιτέκτονα Λυσικλῆν, ὅστις καὶ μόνος συνειργάζετο μετὰ τοῦ Φειδίου, ἀνταλλάσσων γνώμας καὶ σκέψεις.

×

Εἰς ἀπόστασίν τινα ἀπὸ τῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἀνήρχοντο εἰς ἑκατὸν καὶ πλέον, διέκρινέ τις καὶ μερικοὺς περιέργους Ἀθηναίους καὶ Ἀθηναίας, οἱ ὁποῖοι ἡτοιμάζοντο νὰ κατέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

Ὁ Φειδίας συνωμίλει μετὰ τοῦ Μνησικλέους :

— Πρέπει τὸ ταχύτερον, φίλε Μνησικλῆ, ν' ἀποπερατώσωμεν τὸν ναόν, διότι τοιαύτη ἡ προσταγὴ τοῦ Περικλέους.

Πράττομεν ὅ,τι δυνατόν, οἱ δὲ ἐργάται πρόθυμοι ἐδήλωσαν ὅτι δύνανται καὶ τὰς νυκτερινὰς ἀκόμη ὥρας νὰ διαθέτουν ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ λαμπρὰ αὕτη πανσέληνος.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φρύνη μετὰ τοῦ Δάφνιδος ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῶν Προπυλαίων.

Ἡ ἅμαξα τῆς Φρύνης εἶχε σταθῇ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς Ἀκροπόλεως.

— Ὁποία θέσις μαγευτική, εἶπεν ἡ Φρύνη.

Καὶ γοργή, εὐκίνητος, μὲ τὸ εὔγραμμον σῶμά της, τὸ ὁποῖον τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἐξιδανίκευε καθ' ὁλοκληρίαν, ὡς λευκὸν ὄνειρον, ὡς μάγος ὀπτασία, ὡς ἀναζωογονηθεῖσα μαρμάρινος παρ-

θένος τοῦ Ἐρεχθείου, ἐπροχώρησεν ἐνῷ ὁ Δάφνις ἀκολουθῶν αὐτὴν ἔλεγεν :

— Φρύνη, νομίζω ὅτι ἔχεις πτερὰ καὶ ἡ ἐλαφρῶς πνέουσα ζεφυρῖτις αὔρα, κολποῦσα τὴν ἐσθῆτά σου, σὲ φέρει πρὸς τοὺς οὐρανούς...

Ἡ Φρύνη ἰδοῦσα τὸν Φειδίαν δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν πλησιάσῃ.

Καὶ νεύσασα εἰς τὸν Δάφνιν ἤλλαξαν ὁδὸν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς μέρος ἀντιθετον.

Αἴφνης ἐσταμάτησαν πρὸ ἀγάλματός τινος τῆς Ἀφροδίτης.

— Ὦ θεὰ τοῦ κάλλους, εἶπεν, μετὰ συγκινήτεως ἡ Φρύνη, καὶ ἔκλινε γόνυ, δός μοι δύναμιν ὅπως σαγηνεύσω τὸν περικαλλῆ ἔφηβον, τοῦ ὁποίᾳ ἡ καρδιὰ δὲν ἠσθάνθη ἀκόμη τὰς νυγμὰς τοῦ ἔρωτος καὶ τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ περιπαθῶς.

Καὶ στραφεῖσα προς τὸν Δάφνιν, ὅστις εἶχεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Φαλήρου, ἡ ὁποία ἐνόμιζες ὅτι ἀπετελεῖτο ἐκ συμπαγοῦς πλακὸς ἐξ ἀργύρου, τοῦ εἶπεν :

— Δάφνη, κλίνε τὸ γόνυ πρὸ τῆς Θεᾶς καὶ ζήτησε νὰ ὁπλίσῃ τὰς χεῖράς σου μὲ ἔρωτος βέλη ...

×

Ὁ Δάφνις ὑπήκουσεν.

Καὶ ἔκλινε γόνυ.

Ἀλλὰ στεναγμὸς βαθὺς ἐκ τοῦ στήθους του ἐξῆλθεν.

Στεναγμὸς κρυφίου πόνου.

Στεναγμὸς μελαγχολίας, ἥτις τὸν ἐπίεζε καὶ τὸν ἐστενοχώρει καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ καὶ ἐξηγήσῃ ἡ Φρύνη.

Ὁ Δάφνις ἀνηγέρθη.

Ἡ Φρύνη ἵστατο πλησίον του.

Τὸ φῶς τῆς πανσελήνου ἐσκιάσθη πρὸς στιγμὴν ἐκ παροδικοῦ νεφυδρίου.

— Δάφνι, εἶπεν ἡ Φρύνη μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς καὶ τρεμούσης ἐκ συγκινήσεως, σὲ ἀγαπῶ ...

Καὶ τὸν ἥρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν.

Ὁ Δάφνις ἠθέλησε νὰ ὑποχωρήσῃ.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τὸν ἐκράτει μετὰ δυνάμεως.

— Ὄχι.., δὲν θὰ φύγῃς...

— Σὲ ἱκετεύω, Φρύνη, ἄφες με...

— Ὄχι, ἐπανέλαβεν αὕτη μετὰ πάθους, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ αἰσθάνεσαι τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς διεγείρουσαν τὰ νεῦρά σου... Τὸ γλυκὺ φῶς τῆς σελήνης θωπεύει τὴν ἀβράν σου κόμην, καὶ οἱ ὀφθαλμοί σου λάμπουσιν ὡς πυρσοὶ διονυσιακῆς ἑορτῆς ... Ἡ λεπτότης τοῦ ἱματίου σου ἀφίνει νὰ διαφαίνεται ἡ εὐμέλεια τοῦ σώματός σου, τὸ ὁποῖον νομίζεις ὅτι ἐσχεδίασεν ὁ Πραξιτέλης καὶ τὸ ὁποῖον ἐζωογόνησεν ἡ πνοὴ τοῦ Ἔρωτος ... Δάφνι, σὲ ἀγαπῶ...

×

— Σὲ ἐξορκίζω, Φρύνη, ἄφες με ..

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ πάλλῃ ἡ καρδία σου ἐκ βιαίων συγκινήσεων, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι καὶ αὐτὰ τὰ μάρμαρα, ὅταν διέρχομαι πρὸ αὐτῶν, συγκινοῦνται καὶ πάλλονται, καὶ ἀπὸ τῶν χειλέων των ἀκούω ὕμνους ἐρωτικοὺς καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν των βλέπω νὰ πίπτουσιν δέσμαι ἴων καὶ ὑακίνθων στρώνουσαι τὸ χῶμα, τὸ ὁποῖον πατῶ. Δάφνι, δὲν εἶσαι ἀπὸ λίθον. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μάρμαρον ἐὰν ἦσο, πάλιν, ὅπως ἡ Γαλάτεια, ἔπρεπε νὰ ἔχῃς πρὸ πολλοῦ συγκινηθῇ.

×

Ὁ Δάφνις δὲν ὡμίλει.

Καὶ ἡ Φρύνη, μετὰ νευρικότητος, ἀφῆκε τὰς χεῖράς του καὶ τὸν ὤθησε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Σιγὴ πρὸς στιγμὴν ἐκράτησεν.

Οἱ ἐργάται εἶχον παύσει νὰ ἐργάζωνται.

Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν εἶχον ἀπέλθει.

Ὁ Φειδίας μετὰ τοῦ Λυσικλέους καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχιτεκτόνων κατήρχοντο τὰ Προπύλαια συζητοῦντες περὶ τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

×

Ἡ Φρύνη περιεπάτει ἀνὰ μέσον τῶν ἀγαλμάτων, θαυμάζουσα τὸ κάλλος αὐτῶν.

Ἦτο νευρική.

Δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἐπιφυλακτικότητα τοῦ περικαλλοῦς ἐφήβου.

Κατενόει ὅτι ὁ Δάφνις τὴν ἠγάπα.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ψυχρότητά του.

Καὶ ἐπαθαίνετο, σκεπτομένη ὅτι αὐτή, τῆς ὁποίας ἓν μειδίαμα ἤρκει διὰ νὰ ἀφοπλίσῃ στρατὸν ὁλόκληρον βαρβάρων, δὲν εἶχε κατορθώσῃ ἀκόμη νὰ σφίγξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της τὸν Δάφνι.

×

Παραδεδομένη εἰς ρέμβην γλυκεῖαν ἡ Φρύνη ἀκουμβοῦσεν ἐπὶ τῆς βάσεως ἀγάλματός τινος.

Ἔμεινεν οὕτως εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, ἀκίνητος, ἐπὶ πολύ.

Ἐσκέπτετο ...

×

Τέλος, ὡσεὶ ἀπὸ ληθάργου συνερχομένη καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Δάφνιν, ὅστις ἐκάθητο ἀντιθέτως ἐπὶ μαρμάρου τινος καὶ ἔχων τὴν κεφαλὴν στηριζομένην ἐπὶ τῶν χειρῶν ἠσθάνετο βαθεῖαν μελαγχολίαν νὰ τὸν πνίξῃ μέχρι δακρύων, τοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς ἐγκλειούσης δύναμιν θελήσεως καὶ ἀποφάσεως :

— Καὶ ὅμως θὰ σὲ κατακτήσω!

×

Καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ Δάφνις ἠγέρθη.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

Ἔκλαιεν ...

×

Ποία ἆρά γε συγκίνησις ὤθει τὸν περικαλλῆ νέον εἰς πύρινα δάκρυα;

Ἡ Φρύνη ἐβάδιζε σιωπηλή.

Ὁ Δάφνις ἠκολούθει πνίγων τοὺς στεναγμούς του καὶ ἀπομάσσων κρυφίως τὰ δάκρυά του.

Ἡ Φρύνη δὲν εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ Δάφνις ἔκλαιεν.

Μετ' ὀλίγον ἐπέβησαν τῆς ἁμάξης, οἱ λευκοὶ ἵπποι τῆς ὁποίας ἤρχισαν ταχεῖς νὰ τρέχουν.

— Οἴκαδε! ἀνεφώνησεν ἡ Φρύνη πρὸς τὸν ἡνίοχον.

×

Καὶ τὸ ἅρμα ταχὺ κατήρχετο πρὸς τὴν πόλιν, ἥτις ἦτο παραδεδομένη εἰς ἀπόλυτον ἡσυχίαν ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης.

Ἡ οἰκία τῆς Φρύνης ἦτο πλουσιωτάτη.

Ἂν καὶ ἰδιωτική,— αἱ δὲ ἰδιωτικαὶ δὲν ἦσαν πολυτελεῖς, ἀλλὰ λιταὶ καὶ πτωχαὶ μᾶλλον, — ἐν τούτοις ὡμοίαζε τὰ βασίλεια ἀνάκτορα τῶν ὁμηρικῶν ἡγεμόνων.

Ἡ Φρύνη ἦτο πάμπλουτος.

Εἶχε κτήματα ἀπέραντα, ἐλαιῶνας, ἀμπελῶνας, ἀγρούς, οἰκίας πολλὰς ἐν Ἀθήναις καὶ Κορίνθῳ, μεγάλης ἀξίας σκεύη, πολύτιμα ἀντικείμενα ἀνυπολογίστου πλούτου, ταμεῖα πλήρη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, εἰς δάνεια δὲ εἶχε διαθέσει ποσὰ ὑπέρογκα.

Ἠγάπα τὸ χρῆμα.

Ἐπεζήτει τὸ κέρδος διὰ τῶν φιλημάτων της.

Ἠρέσκετο νὰ θησαυρίζῃ.

Ἐκ ματαιότητος ἐπεθύμει νὰ πωλῇ ἀκριβώτερον ὅλων τῶν ἄλλων ἑταιρῶν τὴν συμπάθειάν της.

Ἤθελε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἐν Κορίνθῳ Λαΐδα νὰ ὑπερβαίνῃ κατὰ τὰ πλούτη, ὅπως τὴν ὑπερέβαινε κατὰ τὸ κάλλος.

×

— Ἀγαπῶ τὸ χρῆμα, ἔλεγε, διὰ νὰ ἐξουσιάζω τὸν κόσμον. Διὰ νὰ τὸ σπαταλῶ, διὰ νὰ διασκεδάζω, διὰ νὰ τὸ περιφρονῶ

×

Ἡ οἰκία τῆς Φρύνης ἔκειτο πρὸς τὸ ἀριστοκρατικώτερον μέρος τῆς πόλεως.

Πρὸ αὐτῆς εὐρεῖα λεωφόρος ἠνοίγετο.

Ἡ πρόσοψις τῆς οἰκίας ἦτο μεγάλη κατ' ἐξαίρεσιν, διότι ὅλαι αἱ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι εἶχον μικρὰν καὶ στενὴν τὴν πρόσοψιν, πολὺ ὅμως τὸ βάθος.

×

Θαυμάσιος κῆπος περιέβαλλε τὴν οἰκίαν τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας.

Τὰ σπανιώτερα φυτὰ καὶ τὰ ὡραιότερα ἄνθη εὑρίσκοντο εἰς τὸν κῆπον αὐτὸν τῆς Φρύνης.

Ἡ οἰκία, πάλλευκος, ἐκ μαρμάρου πεντελησίου, ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον, εὐρεῖα, εὐρυτάτη.

×

Ὁ κῆπος περιεῖχεν ἀπειρίαν φοινικοειδῶν, ἐσπεριδοειδῶν, χιλίων εἰδῶν ρόδα, ἰάσμους, ὑακίνθους, μύρτα, ναρκίσσους, ἴα, ἀφθονίαν ἄλλων εὐόσμων φυτῶν καὶ ἀνθέων.

Ἡ οἰκία εἶχε δύο πατώματα.

Ἦτο διστεγής.

Ἡ πρόσοψις ἦτο κεχρισμένη διὰ τιτάνου, ἔφερε δὲ καὶ γλυφὰς καὶ ποικίλματα, θαυμάσια ἔργα τέχνης.

Οἱ κίονες οἱ κοσμοῦντες τὰ πρόθυρα τῆς μεγαλοπρεποῦς οἰκίας ἦσαν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Φειδίου.

Ἡ αὔλειος θύρα ἦτο κατάφορτος κοσμημάτων καὶ γλυφῶν.

Οἱ εἰσερχόμενοι ἢ ἔπρεπε νὰ κρούσουν τὸ ρόπτρον ἢ ἔπρεπε νὰ καλέσουν τὸν θυρωρόν.

Μετὰ τὴν αὔλειον θύραν ἦτο τὸ θυρωρεῖον, ἑκατέρωθεν δὲ τοῦ θυρωρείου ἦσαν δωμάτια ἱκετῶν καὶ τινες λουτρῶνες.

×

Εἰς τὴν αὐλήν, μεγάλης ἐκτάσεως, ἦσαν πολλὰ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἐκαλοῦντο ἀνδρῶνες, ὅπου ἔμενον οἱ ὑπηρέται τῆς Φρύνης, ἅπαντες δοῦλοι, εἰς ἄλλα δὲ δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν γυναικωνίτην, ἔμενον αἱ θεραπαινίδες τῆς Φρύνης.

×

Τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τῆς Φρύνης ὑπερέβαινε τὰ ἑκατὸν πρόσωπα.

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας ἦτο θαυμασίως διηρημένον.

Ἐκτὸς τοῦ κοιτῶνος καὶ τοῦ λουτῆρος τῆς Φρύνης, περὶ τῶν ὁποίων ὡμιλήσαμεν ἤδη, ὑπῆρχε μεγάλη αἴθουσα ὑποδοχῆς, ἡ λεγομένη Ἐξέδρα, ἄλλη αἴθουσα πρὸς τέλεσιν συμποσίων, ἄλλη αἴθουσα πρὸς τέλεσιν τῶν Μυστηρίων τῆς Φρύνης, περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἐκτάσει, καὶ πολλὰ ἄλλα διαμερίσματα χρήσιμα διὰ τὴν ἐν γένει οἰκιακὴν οἰκονομίαν.

×

Πρὸς τὸ ὄπισθεν μέρος ὑπῆρχε ξενών, σταῦλος, ἀποθῆκαι, ὑπόγεια καὶ λοιπὰ χρειώδη.

Πρὸς τὸν κῆπον ἔφερεν ἡ λεγομένη κηπαία θύρα, ἥτις συνεκοινώνει μετὰ τοῦ κοιτῶνος τῆς Φρύνης, τοῦ λουτῆρος καὶ τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν Μυστηρίων.

×

Ἡ οἰκία τῆς Φρύνης ἦτο κατὰ μὲν τὸν χειμῶνα εὐήλιος, κατὰ δὲ τὸ θέρος εὔσκιος.

Εἰς τὸ κέντρον τῆς οἰκίας ἦτο ἡ προστάς, δηλαδὴ τὸ μέρος ὅπου ἐτελοῦντο αἱ θυσίαι καὶ αἱ ἑορταί.

Εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ἦτο καὶ ὁ περίφημος οἰκογενειακὸς βωμός, τὸν ὁποῖον ἱερώτατον ἐθεώρουν οἱ Ἕλληνες.

×

Εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν ἵστατο τὸ ἄγαλμα τῆς Ἑστίας, τῆς προστάτιδος θεᾶς τῆς οἰκίας καὶ τῆς οἰκογενείας.

Ἐκεῖ ἐτελοῦντο καὶ ἐπανηγυρίζοντο τὰ σπουδαῖα συμβάντα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, τὸν ὁποῖον ὅμως ἡ Φρύνη δὲν ἐγνώρισε καθὸ ἑταίρα.

Ἐκεῖ, πρὸ τοῦ βωμοῦ αὐτοῦ ἐφέρετο τὸ βρέφος τὸ ἀρτιγέννητον καὶ περιήγετο κύκλῳ εἰς ἔνδειξιν ἀναγνωρίσεως.

Ἐκεῖ ἑωρτάζετο ἡ ἐπέτειος μέλους τινὸς τῆς οἰκογενείας.

Ἐκεῖ ἐγίνοντο οἱ ἀποχαιρετισμοί.

Ἐκεῖ ἐπανηγυρίζοντο γάμοι καὶ γενέθλια καὶ συνήρχετο ἡ οἰκογένεια εἰς τὰ πένθη.

×

Εἰς τὴν Ἑστίαν ὡδηγεῖτο καὶ ὁ νεοαγορασθεὶς δοῦλος, εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὁποίου ἔρριπτον διάφορα τραγήματα εἰς σημεῖον εὐπορίας τοῦ οἴκου.

Εἰς τὸν βωμὸν προσήρχετο οἰκέτης ὁ δοῦλος, ὅπως ἐξευμενίσῃ τὸν δεσπότην.

Εἰς τὸν βωμὸν καὶ οἱ ξένοι οἱ ζητοῦντες προστασίαν.

×

Ὁ βωμὸς τῆς Φρύνης ἦτο πλουσιώτατα κεκοσμημένος.

Ἄλλως τὸ μέγαρόν της ἦτο ἐκ τῶν σπανίων ἐν Ἀθήναις, λόγῳ πολυτελείας καὶ λαμπρότητος.

Ὅπως τὰ βασιλικὰ δώματα τοῦ Μενελάου καὶ τοῦ Ἀλκινόου, οὕτω καὶ τὰ τῆς Φρύνης ἀπήστραπτον, ὡς ὁ ἥλιος, ἐμποιοῦντα θάμβος εἰς τοὺς βλέποντας, διὰ τὴν αἴγλην τῶν μεταλλίνων κοσμημάτων αὐτῶν, τοῦ χαλκοῦ, τοῦ χρυσοῦ, τοῦ ἠλέκτρου καὶ τοῦ ἀργύρου.

Η Φρύνη μετά το λουτρόν.

Ἔγραφον ὅμως καὶ ἐπὶ ἄλλων ὑλῶν, ἐπὶ ὀστράκων. τουτέστι τεμαχίων κεράμων, καὶ ἐπὶ ὀστῶν διὰ τὸ ἀδάπανον, ἐπὶ φύλλων, ἰδίως φοίνικος, καὶ ἐπὶ φλοιῶν, μάλιστα ἐπὶ φλοιοῦ φιλλήρας, ἐπὶ ξυλίνων σανίδων, ἐπὶ πινακίδων κηροῦ καὶ ἐπὶ διφθερῶν αἰγῶν ἢ προβάτων.

×

Πολυτελέστεραι ὕλαι πρὸς γραφὴν ἦσαν ὁ ἐλέφας καὶ τὰ μετάλλινα ἐλάσματα.

Ἀλλ' ὡς εἴπομεν ἐπροτιμῶντο αἱ διφθέραι, αἱ καὶ περγαμηναὶ ὀνομαζόμεναι.

Ἡ βιβλιοθήκη τῆς Φρύνης ἦτο ὀνομαστή.

Διότι ἡ Φρύνη ἦτο κατ' ἐξοχὴν γυνὴ ὑπερόχου ἀναπτύξεως.

Ἡ μάθησίς της ἦτο ἴση πρὸς τὴν τῶν σοφῶν. Τὸ δὲ πνεῦμά της ἠκτινοβόλει καὶ ἡ εὐφυΐα της φημιστή.

×

Εἶχε δὲ καὶ θαυμασίαν συλλογὴν ποικίλων τεχνουργημάτων, σπανιωτάτων, τὰ ὁποῖα ἀνῆκον εἰς ἄνδρας ὀνομαστούς.

Ἐπὶ παραδείγματι, διὰ δωροδοκίας τοῦ φύλακος ἱερέως τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Λέσβου εἶχεν ἀποκτήσει τὴν λύραν τοῦ Ὀρφέως.

Εἶχεν ἀγοράσει τὸν λύχνον τοῦ φιλοσόφου Ἐπικτήτου.

Εἶχε τὴν βακτηρίαν τοῦ Κυνικοῦ Πρωτέως.

Εἶχε τὸ πυξίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Αἰσχύλος ἔγραφεν.

Εἶχε πάπυρον τῆς Σαπφοῦς περιέχοντα στίχους γραμμένους παρὰ τῆς ἰδίας.

×

Ἐκτὸς δ' αὐτῶν εἶχε καὶ συλλογὴν κηροπλαστικῶν ἔργων καὶ ἄλλων μικροτεχνημάτων, οἷον τέθριππα καλυπτόμενα ὑπὸ μυίας, ἢ σήσαμον ἔχοντα διὰ χρυσῶν γραμμάτων ἐπιγεγραμμένον ὁλοστιχον ἐλεγεῖον.

Τὴν ἐποπτείαν ὅλων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Φρύνης πολυτίμων σκευῶν καὶ τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν διεύθυνσιν τοῦ οἴκου καὶ τὴν διοικητικὴν ἐπίβλεψιν τῶν ὑπηρετῶν καὶ δούλων εἶχεν ἔμπιστος τῆς Φρύνης φίλη, ἡ Μυρρίνη, ἥτις ἔφερε καὶ τὸν τίτλον τοῦ ταμίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ὁ χρησμὸς τῶν φύλλων.

Καθ' ὅλον τὸ ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως μέχρι τοῦ οἴκου της διάστημα ἡ Φρύνη δὲν ἀντήλλαξεν οὐδὲ μίαν λέξιν μετὰ τοῦ Δάφνιδος.

Ὁ Δάφνις δὲν ἔλεγε τίποτε.

Σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικὸς προσέβλεπε τὰς σελαγιζούσας Ἀθήνας παραδεδυμένας εἰς τὴν ἠρεμίαν τῆς νυκτός, τῆς ὁποίας ἡ μαγεία ἦτο ἀπαράμιλλος ὡς ἐκ τῆς πλησιφαοῦς σελήνης.

×

Ὁ Δάφνις ἐπνίγετο ἀπὸ μελαγχολίαν.

Ἡ Φρύνη ἐπνίγετο ἀπὸ θυμόν.

Μετ' ὀλίγον ἡ ἅμαξα ἔστη πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης.

Ἡ Φρύνη κατῆλθε πρώτη.

Ὁ Δάφνις ἠκολούθει.

×

Ὅταν εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας ἡ Φρύνη χωρὶς νὰ στρέψῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Δάφνιν, τὸν ἠρώτησε :

— Θέλεις νὰ κοιμηθῇς εἰς τὸν κοιτῶνά μου ;

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Δάφνις.

Ἡ Φρύνη ἦτο κατακόρφυρος ἐξ ὀργῆς.

Δὲν προσέθεσε τίποτε ἄλλο.

Εἶχε τὴν φρόνησιν νὰ καλύψῃ τὸν θυμόν της.

×

Ἡ Μυρρίνη ἐξῆλθε πρὸς συνάντησίν των.

Ἔκπληκτος παρετήρησεν ὅτι ὁ Δάφνις δὲν ἠκολούθησε τὴν Φρύνην εἰς τὸν κοιτῶνά της.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν.

Ἡτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ ὁδηγίας, ὅταν ἡ Φρύνη προλαβοῦσα τῆς λέγει :

— Ὁ Δάφνις θὰ κοιμηθῇ ἀπόψε εἰς τὸν ἰδιαίτερον κοιτῶνα, πλησίον τῆς αἰθούσης τῶν μυστηρίων.

×

Καὶ εἰποῦσα τοὺς λόγους αὐτοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά της μετά τινος νευρικότητος.

Ὁ Δάφνις ἀπεσύρθη ἀφοῦ ἐχαιρέτισε φιλοφρόνως τὴν Φρύνην.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Φρύνη πρὸς τὴν Μυρρίνην, ἀφοῦ ἔμειναν μόναι, δὲν τὸν ἀγαπῶ πλέον ... δὲν τὸν ἀγαπῶ ... Εἶνε καλὸς νέος ... Ὁμολογῶ ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε ἐφηβικὸν κάλλος μοῦ ἐνέπνευσε τοιοῦτον ἔρωτα, τοιαύτην φλόγα, τοιοῦτον πάθος ... ἀλλ' εἶνε ἀνόητος ... ὦ ! ναὶ εἶνε ἀνόητος ... ἔχει τὴν ἀνοησίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει τὸν κόσμον ... Δὲν ἐννοεῖ τίποτε

ἀπὸ καρδίας γυναικῶν. Λέγει ὅτι ἠγάπησεν ἄλλοτε ... Δὲν τὸ πιστεύω ... μοῦ φαίνεται ψυχρός ... Εἶνε περίεργον ὅτι ὅλοι οἱ κατ' ἐξοχὴν ὡραῖοι δὲν εἶνε καὶ πολὺ θερμοὶ εἰς τὰς ἐρωτικάς των διαχύσεις.. ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορος ... δὲν ἐννοεῖ; δὲν αἰσθάνεται; Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν δεκαοκταετὴς ἔφηβος, μὲ τόσον εὔγραμμον καὶ εὐμελὲς σῶμα, πλήρης ὑγείας καὶ ἀλκῆς καὶ ρώμης καὶ δροσερότητος, νὰ μὴ αἰσθάνεται; Ὅπως δήποτε τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργον, ἐπὶ τόσας δὲ ἔτη πρώτην φορὰν μοῦ συμβαίνει νὰ ἴδω τὸ ἀλλόκοτον καὶ μυστηριῶδες αὐτὸ φαινόμενον. Ἀλλά, ἐγώ, Μυρρίνη, δὲν εἶμαι ἐκ τῶν γυναικῶν αἱ ὁποῖαι ὑποχωροῦν εἰς τίποτε. Καὶ ἀφοῦ εἶπα: θὰ τὸν κατακτήσω! νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι καὶ ἂν ἄγαλμα ἐκ μαρμάρου εἶνε θὰ τὸν συγκινήσω καὶ θὰ πέσῃ ἐπὶ τέλους εἰς τοὺς πόδας μου, ὅπως ἐγὼ ἐπιθυμῶ καὶ θέλω

×

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Φρύνη ἐβάδιζε κατὰ μῆκος τοῦ δωματίου μὲ τὰς χεῖρας συνεσπασμένας καὶ μὲ τὸ μέτωπον βαρὺ ἐκ σκέψεων μελαγχολικῶν.

Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Ἔτρεμεν ὅλη ἐξ ὀργῆς.

Ἔτρεμεν ἀκόμη τὸ στῆθός της, τὸ ὁποῖον διεφαίνετο πάλλευκον, διότι εἶχεν ἀπορρίψει τὸ ἐπάνω μέρος τῆς ἐσθῆτός της.

×

Ἠσθάνετο τὰ δάκρυα νὰ τὴν πνίγουν

Μόνον ἡ ὑπερηφάνειά της τὴν συνεκράτει.

Ἐξηκολούθει ὅμως νὰ λέγῃ πρὸς τὴν Μυρρίνην, ἡ ὁποία δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ, ὅπως καθησυχάσῃ τὴν ἐρωτικὴν παραφορὰν τῆς Φρύνης.

— Ἀλλὰ διὰ ποίαν λοιπὸν μὲ ἐκλαμβάνει; Διὰ χαμμίαν κοινὴν γυναῖκα, ἀπὸ ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας οἱ ναῦται τοῦ Πειραιῶς ρίπτουν ἕνα ὀβολὸν κατὰ πρόσωπον.

×

Καὶ σταυρώτασα τὰς χεῖρας:

— Τί νὰ κάμω .... τί νὰ κάμω ... ἐπανελάμβανε μετὰ πόνου ψυχῆς ἐρώσης. Ποῖος νὰ μὲ συμβουλεύσῃ; ποῖος νὰ μὲ ὁδηγήσῃ; ποῖος νὰ μὲ διδάξῃ τίνι τρόπῳ ἠμπορῶ νὰ σύρω τὸν νέον αὐτὸν μέχρι τῶν ποδῶν μου; Ἀλλὰ ἡ καλλονή μου λοιπὸν δὲν ἀρκεῖ;... ἀλλὰ τὸ σῶμά μου δὲν ἑλκύει πλέον τὰ βλέμματα τῶν νέων;... ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ Φρύνη, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ θεοὶ ζηλοτυποῦν; ..

×

Ἡ Μυρρίνη προσεπάθει διὰ λόγων συνετῶν νὰ καταπραΰνῃ τὴν παραφορὰν τῆς Φρύνης.

Τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπεν:

— Εἶνε ἀργά ... πρέπει νὰ κοιμηθῇς ... .

×

Τῆς ἀφήρεσε τὴν ἐσθῆτα, τῆς ἀφήρεσε τὰ ὑποδήματα, τὰ ζώνας, τὰ κοσμήματα, καὶ ἡ Φρύνη γυμνή, πάλλευκος ὡς μάρμαρον ἀναπνέον, μὲ τὰς γραμμὰς τοῦ σώματός της τὰς ὑπερτελείας, τὸ στῆθός της τὸ ἀλαβάστρινον, τοὺς μικρούς της πόδας, τὴν μέσην της τὴν εὔζωνον, τοὺς ὤμους της, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἡ ξανθοπλόκαμος κόμη διεχύνετο ὡς χείμαρρος ἡλιακῶν ἀκτίνων, παρεδόθη ἀφῃρημένη σχεδὸν εἰς τὴν περιποίησιν τῆς ἐμπίστου θαλαμηπόλου.

Ἡ Μυρρίνη ἔλαβεν ἐκ τοῦ κκλλυντηρίου ξανθὸν σπόγγον, ἐνεβάπτισεν αὐτὸν ἐντὸς ἀρωματώδους ὕδατος καὶ ἔτριψεν ἐλαφρῶς τὸ σῶμα τὸ γυμνὸν τῆς Φρύνης.

×

Κατόπιν τὴν ἐνέδυσε δι' ἐσθῆτος μεταξίνης, λεπτοτάτης, κροκόχρου, σχεδὸν ἀραχνοϋφοῦς.

Ἡ Φρύνη ἔχουσα τὸν νοῦν της παρκδεδομένον εἰς σκέψεις, ἔμενεν ἀκίνητος, ἐνῷ ἡ Μυρρίνη εἶχε τελειώτει τὰς περιποιήσεις της,—ἀκίνητος, εἰς στάσιν ρεμβώδη, στάτιν γοητευτικήν, εἰς στάσιν ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ χρητιμεύτῃ ὡς θκυμάτιον ὑπόδειγμα διὰ τὸν Φειδίαν ἀπεικονίζοντα τὴν Ρέμβην.

×

Αἴφνης, ὡσεὶ ἐκ τοῦ ληθάργου ἐγειρομένη, εἶπε :

— Μυρρίνη, γνωρίζεις κκνένα τρόπον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ κατορθώσω νὰ ἀγαπηθῶ ἀπὸ τὸν ἀναίσθητον, ἀλλὰ περικαλλῆ, αὐτὸν ἔφηβον ;

Ἡ Μυρρίνη ἀπεκρίθη :

— Ναί ... γνωρίζω . .

— Ποῖον ; λέγε ...

— Εἰς τὴν Αἴγυπτον τοποθετοῦν φωλεὰν χελιδόνων εἰς ἀγγεῖον πλῆρες χώματος καὶ ἀφίνουν τὰ πουλάκια νὰ ψοφήσουν. Κρατοῦν ὅσα ἐξεψύχησκν μὲ τὸ ράμφος ἀνοικτόν, καὶ ὁ ἄπιττος ἐραστής, ὅταν φάγῃ ἀπὸ αὐτά, συνέρχεται καὶ καταλαμβάνεται ἀπὸ περιπαθῆ καὶ φλογερὸν ἔρωτα ...

— Ὦ ! αὐτὰ εἶνε βάρβαρα πράγματα ...

— Γνωρίζω φίλτρα ἀλάνθαστα κκτασκευκσμένα ἀπὸ ζαχαρώδεις χυμοὺς ὡρισμένων τινῶν φυτῶν...

— Ὦ ! αὐτὰ τὰ μεταχειρίζονται αἱ γυναῖκες τοῦ ὄχλου .. Τίποτε ἄλλο ;

— Ἄ ! ἰδ ύ, δύνασαι νὰ ἀκολουθήσῃς τὰ ἴχνη τῶν βημάτων τοὶ ψυχροῦ ἐραστοῦ. Ἀλάνθαστον, θὰ καταληφθῇ ὑπὸ σφοδροῦ πάθους ...

— Αὐτὸ εἶνε μῦθος !

— Μῦθος :

— Ὦ ! δὲν πιστεύω εἰς τοιούτου εἴδους παίγνια, Μυρρίνη. Εἰπέ μοι κάτι τι σοβαρώτερον

— Ἔ ! τότε λοιπὸν ἐρώτησον τὰ φύλλα ...

— Δηλαδή :

— Τὸν χρησμὸν τῶν φύλλων...

— Ἄ ! αὐτὸ μάλιστα...

Ἡ Φρύνη δὲν εἶχε διὰ πρώτην φορὰν ἐπικαλεσθῇ τὸν χρησμὸν τῶν φύλλων χάριν ἐρωτικῶν σκοπῶν.

Ὁ χρησμὸς τῶν φυλλων ἦτο συνήθης διασκέδασις τῆς Φρύνης.

Πολλάκις ὅμως καὶ σοβαρὰ ἀπασχόλησίς της.

Ἂν καὶ φιλόσοφος, ἂν καὶ προσεποιεῖτο ὅτι οὐδεμίαν ἔδιδε πίστιν, εἰς τὰς προλήψεις καὶ τὰς δεισιδαιμονίας, ἀφ' ἧς ἰδίως ἐσύχναζε μὲ τοὺς φιλοσόφους, ἐν τούτοις μόνον εἰς αὐτὰς ἐπίστευεν χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

×

Ἡ Μυρρίνη θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Φρύνην κατῆλθεν εἰς τὸν κῆπον ἀμέσως.

Ἔκοψε φύλλα δάφνης, ἐπικαλουμένη χαμηλοφώνως τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ θέσασα αὐτὰ ἐντὸς ἀργυροῦ δίσκου τὰ ἔφερεν εἰς τὴν Φρύνην.

Ἡ Φρύνη ἔλαβεν ἐκ τοῦ καλλυντηρίου της χρυσῆν βελόνην καὶ ἐχάραξε δι' αὐτῆς ἐπὶ τῶν φύλλων τὸ γράμμα τοῦ ὀνόματός της καὶ τὸ τοῦ ἐραστοῦ της. Κατόπιν τὰ ἐναπέθεσεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μαρμάρου ροδίνου χρώματος



Ὄρκισον εἰς τοὺς θεοὺς ὅτι καμμία δύναμις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὲν θὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὅτι θὰ παραμείνωμεν φίλοι. (σελ. 35)

Ἔχυσεν ἀμφορέα πλήρη οἴνου τῆς Χίου πρὸς τιμὴν τοῦ πυθίου Ἀπόλλωνος καὶ ἀνέμενε σιωπῶσα.

— Ὁ χρησμὸς ἀρχίζει, εἶπεν ἡ Μυρρίνη.

Καὶ ἀπεμακρύνθη.

×

Ἡ Φρύνη ἵστατο πρὸ τοῦ παραθύρου, τὸ ὁποῖον εἶχε προηγουμένως ἀνοίξει ἡ Μυρρίνη.

Μετ' ὀλίγον αὔρα ἤρχισε νὰ πνέῃ ἀρωματώδης.

Ἡ σελήνη ἦτο πρὸς τὴν δύσιν της.

Οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας, ὡς αἱ παρθένοι σκιρτοῦν εἰς τὸ πρῶτον φίλημα τῶν μνηστήρων.

Ὁ Θεὸς οὕτως ἐξεδήλου τὴν ἐμφάνισίν του

×

— Γρήγορα! ζήτησε κἄτι τι! ἐφώναξεν ἡ Μυρρίνη, βλέπουσα τὴν Φρύνην ἀφαιρουμένην καὶ παραδεδομένην εἰς ρέμβην γλυκεῖαν.

— Ὦ τέκνον τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, εἶπεν ἡ Φρύνη, ὡσεὶ ἀπαγγέλλουσα μετ' ἐμφάσεως καὶ μελωδικοῦ τόνου ὦ πανίσχυρε τοῦ φωτὸς θεέ, σύ, ὁ τὸν δίφρον τοῦ ἡλίου ἀνισχῶν, ὦ ἀργυρότοξε Ἀπόλλον, ὦ Ἀπόλλον μουσηγέτα, ὦ ἑκατηβόλε Ἀπόλλον, πυθοκτόνε, ἀλεξίκακε, ὦ Ἀπόλλον λατρευόμενε εἰς τοὺς Δελφούς, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τὴν Μίλητον, τί νὰ πράξω ὅπως μὲ ἀγαπήσῃ ὁ Δάφνις;

×

Ἡ αὔρα ἐφύσησεν ἰσχυρότερον.

Ἡ Φρύνη εἶχεν ὑψώσει τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν.

Προσέβλεπε τὰ ἄστρα, τὰ μαρμαίροντα, τὰ ὁποῖα μόλις ἤρχισαν νὰ διαφαίνωνται καθόσον ἡ σελήνη ἔδυεν.

×

Τὰ φύλλα ἐκινήθησαν ἐκ τῆς αὔρας.

Καὶ ἤλλαξαν θέσιν ἐπὶ τῆς μαρμαρίνης πλακός.
Ἡ αὔρα ἐφύσησεν ἰσχυρότερον.
Μυκηθμὸς ἀνέμου ἠκούσθη μακρόθεν.

×

— Εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, εἶπεν ἡ Φρύνη, καὶ πρὸς τιμήν σου ὁμνύω νὰ θυσιάσω αὔριον, εἰς τὸν ναόν σου ἐν τῇ πόλει, ἕνα κύκνον καὶ ἕνα ἀλέκτορα, τὰ δύο προσφιλῆ σου δίπτερα.

×

Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὡσὰν νὰ ἔφερε τῶν θεῶν τὴν ἀπάντησιν, σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου ἥρπασε τὰ φύλλα ὅλα ἐκ τοῦ μαρμάρου.

Κανὲν δὲν ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.
Ὅλα ἐστροβίλλιζον εἰς τὸν ἀέρα τῇδε κἀκεῖσε.

×

Ἡ Φρύνη ἔμεινε κατάπληκτος.
Ὑπεχώρησεν ἔντρομος.
Ὁ χρησμὸς εἶχε φανερωθῇ.
Ὁ Δάφνις δὲν θὰ ἔπιπτεν εἰς τοὺς πόδας της ποτέ.

×

— Μυρρίνη, ἀνέκραξεν ἐν ταραχῇ, ὁ θεὸς μὲ κατηράσθη ...
Ἡ Μυρρίνη προσέτρεξεν ὠχρά.
Ὑπεστήριξε τὴν Φρύνην, ἥτις ἐκ τῆς συγκινήσεως ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσῃ λιπόθυμος.

×

— Ἀλλὰ διατί τόσον συγκινοῦμαι ... εἶπεν ἡ Φρύνη κάτωχρος, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπῶ ... πρὸς τί ν' ἀγαπήσω ἄνθρωπον, ὅστις ἐνῷ ἐγὼ τώρα πρὸς αὐτὸν ἔχω τὸν νοῦν μου ἐστραμμένον, αὐτὸς κοιμᾶται ἥσυχος καὶ ἤρεμος ὡς γεωργὸς κουρασμένος ἢ ὡς γέρων ἀναίσθητος ... Προτιμῶ, Μυρρίνη, νὰ μείνω καὶ ἐγὼ ὅπως ὁ Προ-

μηθεὺς ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, παρὰ νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ἀναισθησίαν τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ μαρμάρου. Ὁποία ἠλιθιότης νὰ χάνω τὸν καιρόν μου εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνοησίας καὶ νὰ πιστεύω, ἐγὼ ἡ μετὰ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Σωκράτους συζητοῦσα, εἰς τὸν θρῦλλον ὅτι οἱ θεοὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσουν διὰ τοῦ χρησμοῦ τῶν φύλλων ... Ἐὰν ἤρχιζον ἐκ νέου ἴσως ὁ χρησμὸς θὰ μοῦ ἔλεγον ὅτι ὁ Δάφνις μὲ ἀγαπᾷ ... Ὢ ! πόσον εἶμαι γελοία ...

×

Ὡμίλει οὕτω προσπαθοῦσα νὰ πείσῃ ἑαυτὴν ὅτι εἶχε δίκαιον, ἐνῷ ἐπίστευεν ὅτι ἡ Μυρρίνη ἔλεγεν ἀληθῆ.

Ἀλλ' ἡ φιλοτιμία της, ἡ ἐρωτικὴ ὑπερηφάνειά της τὴν ἠμπόδιζε νὰ τὸ ὁμολογήσῃ.

×

Τὸ πεῖσμα ὑπερίσχυεν.

Ἔπρεπε νὰ ἀγαπηθῇ.

Ἔπρεπε νὰ ὑπερισχύσῃ.

Καὶ ἐστέναξεν.

Ἐστέναξε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της.

— Μυρρίνη, εἶπε μετὰ φωνῆς χαμηλῆς, τίποτε ἄλλο πλέον δὲν μοῦ μένει εἰμὴ νὰ κλίνω γόνυ πρὸ τῆς Ἀφροδίτης, πρὸ τοῦ ἀγάλματος τὸ ὁποῖον ἵσταται πρὸ τῆς κλίνης μου, καὶ νὰ ζητήσω τὴν μεσολάβησιν τῆς θεᾶς ... ἀφοῦ τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ θερμάνῃ τὸ στῆθος τοῦ Δάφνιδος, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων μένει κωφός, δὲν μοῦ μένει τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ συμβουλὴ τοῦ Σωκράτους. Ἴσως τοῦτο εἶνε τὸ φρονιμώτερον. Θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν δύναμιν τὴν θαυματουργὸν τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης, τῆς βοηθούσης τοὺς πάσχοντας ἐξ ἔρωτος, τῆς συμπαθούσης πρὸς τοὺς αἰτοῦντας τὴν θεῖαν αὐτὴν ἐπενέργειαν.

×

Πράγματι ἡ Πάνδημος Ἀφροδίτη ἦτο ἡ θεὰ ἡ παρὰ τοῦ λαοῦ λατρευομένη, ἡ θεὰ τῶν ἑταιρῶν.

Εἰς τὸν ναὸν τὸν ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι τῆς εἶχον ἀνεγείρει, ἡ Πάνδημος Ἀφροδίτη παριστάνετο ὑπὸ τοῦ Φειδίου καθημένη ἐπὶ βάθρου ἐν μέσῳ δύο θεοτήτων τῆς Πειθοῦς καὶ τοῦ Πόθου.

Τὸ ἄγαλμά της ἦτο ἐκ μαρμάρου τῆς Πάρου.

Ἀληθὲς ἀριστούργημα τέχνης τοῦ Φειδίου

×

Τὸ ἄγαλμα τὸ ὁποῖον κατεῖχεν ἡ Φρύνη καὶ ὅπερ ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνός της ἦτο ἔργον τοῦ Πραξιτέλους ἐκ μαρμάρου καὶ αὐτὸ τῆς Πάρου.

Μικρόν, ἐστηρίζετο ἐπὶ βάσεως χρυσελεφαντίνης.

Πέριξ αὐτῆς ἦσαν πάντοτε τοποθετημένοι κλάδοι μύρτων, φυτοῦ καθιερωμένου εἰς τὴν λατρείαν τῆς θεᾶς.

×

Ἡ Φρύνη στραφεῖσα πρὸς τὴν Μυρρίνην τῆς εἶπε μετ' ἀποφάσεως:

— Θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν θεάν... ἑτοίμασε τὰ τῆς προσευχῆς...

×

Ἡ Μυρρίνη ἐκρότησε κύμβαλον καὶ δοῦλοι τρεῖς εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος.

Ὅλοι οἱ λαμπτῆρες ἀνήφθησαν ἀμέσως.

Πλησίον τοῦ ἀγάλματος ἐστηρίζετο λαμπτὴρ παριστῶν Σάτυρον ἀκόλαστον, φέρων δὲ εἴκοσι λύχνους.

×

Τὸ δωμάτιον τῆς Φρύνης ἀνέλαμψε.

Τῇ φροντίδι τῆς Μυρρίνης τρεῖς παρθένοι φέρουσαι λευκὴν περιβολήν, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην δι' ἀνθέων πορτοκαλλέας, ἐστάθησαν ὄπισθεν τοῦ ἀγάλματος, μὲ τὰς χεῖρας ὑψωμένας ὡς ἐν ἐπικλήσει πρὸς τὸν οὐρανόν.

×

Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀγάλματος ἀπετέθη περιστερὰ πάλλευκος.

Ἡ Φρύνη εἰσελθοῦσα εἰς τὸ καλλυντήριον ἐγυμνώθη.

Ἔλυσε τὴν κόμην καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς πλάτης της.

Ἔπλυνε τὸ στόμα διὰ ὕδατος ἀρωματικοῦ καὶ τὰς χεῖράς της καὶ τοὺς πόδας της.

Ἐπὶ τῶν κροτάφων της ἔθεσε φύλλα μύρτων.

Καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔρριψε πέπλον διαφανῆ ἀργυροκέντητον.

×

Προσελθοῦσα πρὸ τοῦ ἀγάλματος ἔκαυσε γονυπετὴς θυμιάματα ἀσιατικά.

Ροδόχροες καὶ βαθυκύανοι καπνοὶ ἀνήρχοντο πρὸς τὸ ἄγαλμα.

×

Ἡ Φρύνη, ὅπως αἱ ἑταῖραι αἱ προσερχόμεναι εἰς τὸ δημόσιον ἄγαλμα τῆς Πανδήμου Ἀφροδίτης, κατέθεσεν ἐπὶ τῆς βάσεως τῆς θεᾶς, πέπλους ἀργυροκεντήτους, περιδέραια χρυσᾶ, ὀθόνην φέρουσαν κηλίδας αἵματος θυσιασθείσης παρθένου, φαλλοὺς κεκαλυμμένους δι' ἐρωτικῶν ἐπιγραφῶν, ἀγαλμάτια κύκνων καὶ περιστερῶν.

×

Καὶ κατόπιν ἐγερθεῖσα ὕψωσε τοὺς βραχίονας, ἀφοῦ ἔρριψε βλέμματα ἱκετευτικὰ πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐγονυπέτησε καὶ ἀποφυλλίσασα ρόδον πάλλευκον, εἶπεν :

×

— Ἡ Φρύνη, ὦ Ἀφροδίτη, ταπεινῶς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομήν σου. Ἆ τῶν ἑταιρῶν ἱερὰ προστᾶτις, σύ, ἡ διδουσα τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος, σύ, ἡ δίδουσα τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν, σύ, ἡ γεννῶσα τοὺς ἔρωτας καὶ τοὺς πόθους, σύ, ἡ συνταράσσουσα ξηρὰς καὶ θαλάσσας, σύ, ὦ Καλλίπυγος Ἀφροδίτη, πηγὴ τῶν

χρυτῶν ἐρώτων, σύ, ὦ ἀναδυομένη Ἀφροδίτη, ἡ ἀπὸ τῶν κυμάτων ἐπιφανεῖσα τῶν συνταρασσομένων, ὡς οἱ μαστοὶ γυναικὸς ἐρώσης, βοήθει με ...

×

Καὶ ἀποφυλλίτασα ἕτερον ρόδον εὐῶδες καὶ πάλλευκον, προσέθεσε :

— Δὲν ζητῶ, ὦ θεὰ τοῦ κάλλους, νὰ μοῦ δανείσῃς, ὅπως εἰς τὴν Ἥραν, τὴν ζώνην ἐκείνην τὴν μαγικήν, τὴν περικλείουταν τὰ θέλγητρα καὶ τοὺς πόθους, τὰς τέρψεις καὶ τὰς ἡδονάς, τὰς μυστικὰς παγίδας τῶν ἀθώων ψυχῶν. Ζητῶ μόνον, ὦ ἀθάνατος θεά, λατρευομένη εἰς τὴν Πάφον, εἰς τα Κύθηρα, ὅπου ἐγεννήθης, εἰς τὴν Κνίδον, εἰς τὴν Κόρινθον, ὦ θεὰ ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ὁποίας γεννῶνται τὰ ἄνθη, ὦ θεὰ / κάμνουτα τοὺς θνητοὺς νὰ λησμονοῦν τὰς ὥρας, ζητῶ μόνον νὰ συγκατατεθῇς, ὅπως ὁ Δάφνις μὲ βλέπει μὲ ὀλιγωτέραν ἀδιαφορίαν ...

×

Καὶ κύψασα πρὸς τὰ ἐμπρὸς κατέθεσε μετ' εὐλαβείας εἰς τοὺς πόδας τῆς θεότητος, τὴν ὁποίαν ἱκέτευε, τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπὸ τὸν λευκὸν πέπλον, τὸν ἀργυροκέντητον.

×

— Σοῦ προσφέρω, εἶπε, τὸν χρυσοῦν αὐτὸν πτερνιστῆρα. Ἐκέντησε πολλοὺς ἵππους χαύνους, οὓς καὶ ὡδήγησε νικητὰς εἰς τὸ τέλος τοῦ σταδίου, χωρὶς νὰ πληγώσῃ τὰς πλευράς των ... Ὁμοίως, ὦ οὐρανία Ἀφροδίτη, ὁ πτερνηστηρ τῆς ἡδονῆς ἂς ἐπιτρέψῃ εἰς ἐμὲ νὰ ὁδηγήσω τοὺς ἐραστάς μου τοὺς ἐξηντλημένους ἐκ τῶν ὑψίστων ἀπολαύσεων, καὶ ἀναζωογονοῦσα τοὺς κουρασμένους, νὰ τοὺς κάμω νὰ τονίσουν ὕμνους πρὸς τὰς σαρκικὰς ἡδονάς.

×

Καὶ καταλήγουτα, εἶπεν :

— Ὦ θεά, ἐὰν τὴν ἱκεσίαν μου λάβῃς ὑπ' ὄψιν, θὰ καταθέσω εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει ἄγαλμά σου ζεῦγος τριγόνων καὶ κάλαθον πλήρη ῥῳδίων. Καὶ τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν θὰ λιποθυμήσω ἐκ σπασμῶν ἡδονῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ λατρευτοῦ μου Δάφνιδος, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομά σου ..

×

Καὶ κύψασα διὰ τελευταίαν φορὰν πρὸ τῆς θεᾶς, ἀφοῦ ἔμεινε σιωπῶσα καὶ ἀκίνητος ἐπί τινα δευτερόλεπτα, ἠγέρθη.

×

Οἱ λύχνοι ἐσβέσθησαν ἀμέσως.
Αἱ παρθένοι ἐξῆλθον.
Ἡ δέησις εἶχε τελειώσει.

×

Ἡ Μυρρίνη, ἥτις καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἔμενεν εἰς τὸ παράπλευρον δωμάτιον, τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς ἡσπάσθη τὰς χεῖρας.

— Ἡ θεὰ θὰ σὲ εἰσακούσῃ!

Τῆς εἶπε μετὰ φωνῆς ἐκφραζούσης ἀπόλυτον πεποίθησιν.

×

Καὶ ἡ Μυρρίνη ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος τῆς Φρύνης καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ νὰ κοιμηθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Τὸ τρομακτικὸν ὄνειρον τοῦ Φαλήρου.

Μετ' ὀλίγον ἡ Φρύνη ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην της,
Ἦτο ἤδη ἀργά.

Ἡ σελήνη εἶχε δύσει.

Αἱ πρῶται τῆς χαραυγῆς ἀνταύγειαι ἐρόδιζον τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος.

×

Ἡ Φρύνη ἐκοιμᾶτο, ὑπτία, σχεδὸν ἀσκεπής, μὲ τοὺς βραχίονας ἀνοιγμένους, μὲ τους πόδας ἐν ἀποστάσει.

Τὸν ὕπνον της ἐτάραξεν ὄνειρον περίεργον.

Ἡ ἱστορία τοῦ ὀνείρου ἔχει ὡς ἑξῆς.

Ἔβλεπεν ὅτι ἡ φίλη της Μυρτὼ ἦτο εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου.

Ἐβάδιζε βραδέως, κλίνουσα τὴν λευκὴν πρὸς τὸν ὦμον, μετ' ἀνεκφράστου περιπαθείας.

×

Ἦτο νύξ.

Γλυκεῖα αὔρα ἔπνεεν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἦτο μαγευτικόν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀπὸ τῆς Μυρτοῦς, ἐλαφρὰ σκιά, μικρά, ἐκινεῖτο.

Ἡ σκιὰ ἦτο ὁ Δάφνις, ὅστις ἔβλεπε τὴν Μυρτὼ προχωροῦσαν,

×

Ἀπὸ τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα ἐφόρει ἡ Μυρτώ, ὁ Δάφνις ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἑταῖρα.

Ἐπροχώρησε τότε ταχέως διὰ ν' ἀποφύγῃ νὰ τὴν χαιρετίσῃ.

Δὲν ἤθελεν οὔτε νὰ τὴν ἰδῇ κἄν.

Ἔστρεψε τὸν νοῦν του εἰς σκέψεις σοβαράς.

Καὶ ὅμως οἱ ὀφθαλμοί του, ὅταν ἡ Μυρτὼ διῆλθε πρὸ αὐτοῦ, ἔπεσαν ἐπ' αὐτῆς.

Εἶδε τότε ὅτι ἡ Μυρτὼ δὲν ἐσταμάτησε καθόλου.

Ὅτι δὲν ἠσχολήθη καθολου μὲ αὐτόν.

Ὅτι δὲν ἐκύτταξε κἂν τὴν θάλασσαν προσποιητῶς.

Ὅτι δὲν ἐσήκωσε τὸν πέπλον της.

×

Παρετήρησεν ὅτι αὕτη ἐπεριπάτει μόνη καὶ ὅτι δὲν ἐζήτει τίποτε ἄλλο εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου, εἰμὴ τὴν δρόσον τῆς αὔρας, τὴν ἐρημίαν, τὴν μόνωσιν, τὴν ἐλαφρὰν φρικίασιν τῆς σιωπῆς.

Χωρὶς νὰ κινηθῇ ὁ Δάφνις τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος μέχρις ὅτου ἔχασε τὰ ἴχνη της.

×

Ἡ Μυρτὼ ἐξηκολούθη νὰ βαδίζῃ ὡς σκιὰ εἰς τὴν παραλίαν.

Ὁ κρότος τῶν βημάτων της ἐπὶ τῆς ἄμμου ἠκούετο.

×

Ἄϊρνης, καὶ ὡς ἐὰν ἀπὸ πολλοῦ καιροῦ ἠγάπα τὴν ἄγνωστον, ὁ Δάφνις ἔτρεξε κατόπιν της, ἐστάθη, ἐκλονίσθη, ἐθύμωσε μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἀπεπειράθει νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Ἀλλ' ἡ θέλησίς του ὑπεχώρησεν εἰς τὴν περιέργειαν.

Τί ἆρά γε νὰ ἤθελεν ἡ ὡραία αὐτὴ γυναῖκα, αὐτὴν τὴν ὥραν, μόνη, εἰς τὴν ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου;

×

Διατί εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸν οἶκόν της εἰς τοιαύτην ὥραν;

Διατί δὲν τὸν ἐσταμάτησε;

Διατί δὲν τὸν ἐχαιρέτησε;

Διατί δὲν ἐγύρισε κἂν νὰ τὸν κυττάξῃ;

×

Βεβαίως ἡ Μυρτὼ εἶδε τὸν Δάφνιν.

Διατί ἠκολούθησε τὸν δρόμον της χωρὶς νὰ τοῦ εἰπῇ μίαν ἰδέαν λέξιν;

Ἐλέγετο ὅτι πολλαὶ γυναῖκες ἐξέλεγον ἐνίοτε τὰς δροσερὰς

ὥρας, τὰς μεταμεσονυκτίους, τὰς πρὸ τῆς αὐγῆς, διὰ νὰ κάμνουν τὰ λουτρά των εἰς τὸ Φάληρον.

×

Ἀλλ' ἡ Μυρ-ὼ ἐβάδιζε πρὸς τοὺς βράχους τῆς Φρεαττοῦς, ὅπου τὰ νερὰ εἶνε βαθέα.

Ἀλλὰ γυναῖκα ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ λουτρὸν θὰ ἤρχετο μὲ τόσα κοσμήματα;

Ἀλλὰ τί λοιπὸν τὴν ἔφερεν εἰς τὴν ἀκτήν;

×

Ἐρωτικὴ συνέντευξις ἀναντιρρήτως.

Κάποιος παράδοξος τύπος ἐραστοῦ θὰ ἤθελε νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς κλίνην τοὺς βράχους τῆς Φρεαττοῦς.

Ὁ Δάφνις ἤθελε νὰ πεισθῇ περὶ τῶν ὑπονοιῶν του.

Ἀλλ' ἤδη ἡ ὡραία γυνὴ ἐπανήρχετο.

Ἡ Μυρτὼ ἦτο σπανίας καλλονῆς.

Τὰ μαλλιά της ὡμοίαζον καταρράκτην χρυσοῦ. Κατεπλημμύρουν τοὺς κροτάφους της καὶ ἔπνιγον τὸν χιονώδη λαιμόν της ὡς κῦμα. Εἶχε στόμα γλυκύτατον. Τὸ σῶμά της ἦτο σῶμα ἀγάλματος τοῦ Πραξιτέλους.

×

Ὅταν ἐπλησίασε τὸν Δάφνιν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτόν.

Ὁ Δάφνις ἐρρίγησεν.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν ἔκτακτοι.

Κυανοῖ βαθεῖς καὶ ἀπαστράπτοντες συγχρόνως, ὑγροί, περιπαθεῖς, κουρασμένοι, ὀφθαλμοὶ οἱ ὁποῖοι ἐξέπεμψαν φλόγας καὶ δάκρυα, σχεδὸν κλεισμένοι ὑπὸ τὸ βάρος βλεφαρίδων μακρῶν καὶ μεγάλων.

Οἱ ὀφθαλμοί της εἴλκυον, ὅπως τὸ ᾆσμα τῶν σειρήνων.

Οἱ διερχόμενοι πρὸ αὐτῶν ἠχμαλωτίζοντο.

Ἡ Μυρτὼ ἐγνώριζε τὴν δύναμιν αὐτὴν τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ὁ Δάφνις ἐκλονίζετο.

Ἡ Μυρτὼ ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐπέρασε πλησίον του.

×

Ὁ Δάφνις παρ' ὀλίγον νὰ φωνάξῃ ἐξ ἀνυπομονησίας.

Αἱ χεῖρές του συνεσπάσθησαν.

Ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Συνεκράτει τὴν ταραχήν του ὅσον ἠδύνατο.

Τὴν ἐπλησίασε τέλος καὶ ἤρχισε διὰ τῶν ἑπομένων τυπικῶν λόγων:

— Χαῖρε! τῆς εἶπε.

— Χαῖρε! ἀπεκρίθη ἡ Μυρτώ.

×

Ὁ Δάφνις ἐξηκολούθησε:

— Ποῦ μεταβαίνεις, τόσον βιαστική;

— Ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπῆτί μου.

— Μόνη;

— Μόνη.

Καὶ ἡ Μυρτὼ ἐκινήθη ὡς διὰ νὰ προχωρήσῃ.

×

Τότε ὁ Δάφνις ἐσκέφθη ὅτι ἴσως θὰ ἠπατήθη ἐκλαβὼν αὐτὴν ὡς ἑταῖραν.

Διότι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχόντων ἀκόμη καὶ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐνεδύοντο καὶ ἐψυμιθιοῦντο, ὅπως καὶ αἱ ἱερόδουλοι τῆς Ἀφροδίτης.

Καὶ ὁ Δάφνις νομίζων ὅτι ὡμίλει πρὸς γυναῖκα γνωστὴν τῆς πόλεως καὶ ἔντιμον, τῆς εἶπε:

— Καὶ ἐπιστρέφεις εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀνδρός σου;

×

Ἡ Μυρτὼ ἐστηρίχθη πρὸς τα ὀπίσω διὰ τῶν χειρῶν καὶ γελῶσα τοῦ εἶπεν :

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω σύζυγον ἀπόψε ...

Ὁ Δάφνις ἐδάγκασε τὰ χείλη ἐκ θυμοῦ καὶ μετά τινος δειλίας εἶπεν :

— Ἀδίκως ψάχνεις νὰ τὸν εὕρῃς. Εἶνε πολὺ ἀργά. Δὲν θὰ εὕρῃς κανένα.

— Ἀλλ' ἐγὼ περιπατῶ μόνη καὶ δὲν θέλω νὰ συναντήσω κανένα.

— Ἀλλὰ τότε ἀπὸ ποῦ ἤρχεσο ; Δὲν πιστεύω νὰ ἐφόρεσες ὅλα αὐτὰ τὰ κοσμήματα διὰ νὰ σὲ ἰδοῦν τὰ ἄστρα ... οὔτε αὐτὸν τὸν πέπλον τὸν μετάξινον χάριν τῆς σελήνης ...

— Ἀλλὰ ἤθελες νὰ περιπατῶ γυμνὴ ἢ νὰ φορῶ ἐσθῆτα ἀπὸ λινὸν ὡς αἱ δοῦλαι ; Ἐγὼ ἐνδύομαι οὕτω διὰ τὴν ἰδικήν μου τὴν εὐχαρίστησιν. Θέλω νὰ βλέπω ὅτι εἶμαι ὡραία. Θέλω περιπατῶσα νὰ βλέπω τὰ δακτυλίδιά μ υ.

— Ἀλλὰ τότε καλλίτερον θὰ ἔκαμνες νὰ ἐκρατοῦσες εἰς τὰ χέρια ἕνα καθρέπτην καὶ νὰ βλέπῃς τὰ μάτια σου. Αὐτὰ τὰ μάτια βεβαίως δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Εἶνε αἰγυπτιακὰ ἢ ἀσσυριακά ; Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ; πῶς λέγεσαι ;

— Εἶμαι ἀπὸ τὴν Λέσβον, μένω εἰς τὰς Ἀθήνας, ὀνομάζομαι δὲ Μυρτώ.

Ὁ Δάφνις ὕψωσε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν ὦμον τῆς Μυρτοῦς.

— Ἄ ! ὄχι ! ὄχι ! εἶπεν αὕτη διὰ φωνῆς χλευαστικῆς. Εἶνε ἀργὰ πολὺ διὰ τὰ ἀστεῖα αὐτά. Ἄφησέ με νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σπῆτί μου. Εἶμαι πολὺ κουρασμένη.

×

Καὶ κύπτουσα, ἐσήκωσε διὰ τῆς χειρὸς τὸν πόδα της.

— Ἄχ ! πῶς μὲ στενοχωροῦν αὐτὰ τὰ ὑποδήματα. Εἶνε πολὺ στενά. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μοῦ καταστρέψουν τὰ πόδια. Ἄχ ! ἄφησέ με νὰ φεύγω ...

Ὁ Δάφνις ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον.

Κατόπιν ἐψυθίρισε.

— Ποῦ κάθεσαι ;

— Τί σὲ μέλλει ; εἶπεν ἡ Μυρτὼ μὲ κάποιαν ἔκπληξιν. Δὲν μὲ ἐρωτᾷς κἂν ἐὰν μοῦ ἀρέσῃς ... Ὡραῖος τρόπος !... Ἀλλὰ διὰ ποίαν μὲ ἐκλαμβάνεις ; Ἠξεύρεις πρῶτον ἐὰν εἶμαι μόνη ; Γνωρίζεις τὰς λεπτομερείας τοῦ νυκτερινοῦ αὐτοῦ περιπάτου μου ; Γνωρίζεις ποία εἶμαι ;

×

— Ἀλλὰ σὺ γνωρίζεις ποῖος εἶμαι ;

— Σύ ; ὁ Δάφνις ! ὁ ζωγράφος ! ὁ ἐραστὴς τῆς Φρύνης, μὲ τὸν ὁποῖον ...

— Μὲ τὸν ὁποῖον . .

— Δὲν θέλω νὰ εἴπω περισσότερα. Σοῦ λέγω μόνον ὅτι μὲ ἀγαπᾷς.

— Ἐγώ ;

— Ναί, σύ. Μὴ ὁμιλῇς. Ἠξεύρω τί θὰ μοῦ εἰπῇς : ὅτι δὲν ἀγαπᾷς καμμίαν καὶ ὅτι σὲ ἀγαποῦν ὅλαι αἱ γυναῖκες· ὅτι εἶσαι τὸ εἴδωλον τῶν γυναικῶν· ὅτι ἔδιωξες τὴν Γλυκέραν· ὅτι τὴν Λεσβίαν Φιλουμένην, ἀποπειραθεῖταν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ σπῆτί σου, διὰ τῶν δούλων τὴν ἐπέταξες εἰς τοὺς δρόμους· ὅτι ἡ Καλλιστὼ ἠγόρασε τὸ σπῆτι ποῦ εἶνε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἰδικόν σου διὰ νὰ σὲ βλέπῃ ὅλην τὴν ἡμέραν· ὅτι ἐφκίνετο εἰς τὸ παραθυρον γυμνὴ διὰ νὰ σὲ ἑλκύῃ ... νομίζεις ὅτι δὲν τὰ γνωρίζω ὅλα αὐτά . . Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε γνωστὰ εἰς τὸν κύκλον τῶν γυναικῶν... Ἠξεύρω μάλιστα πράγματα τὰ ὁποῖα σὺ ἀγνοεῖς. Ἠξεύρω πράγματα τὰ ὁποῖα ἐλησμόνησες. Τὸ Ἐρώτιον ἐκρεμάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ σπητιοῦ σου διότι δὲν ἀνταπεκρίθης εἰς τὸν ἔρωτά της ! Δὲν εἶνε ἔτσι ;

×

Ὁ Δάφνις τὴν ἐκύτταζε χωρὶς νὰ τὴν ἀκούῃ.

— Δὲν τὴν ἀγαποῦσες, ἐξηκολούθησεν ἡ Μυρτώ, διότι ἀγαποῦσες ἐμένα. Δὲν ἄκουτες μαλιστα τί σοῦ εἶπα πρὸ ὀλίγου. Τόσον εἶσαι ἀφῃρημένος. Σὲ ἑλκύουν τὰ μάτια μου, τὸ στόμα μου, ὁ λαιμός μου. Εἶνε ἀλήθες ὅτι χιλιάδες νέους ἐφιλησα καὶ οὐδέποτε ἔμεινα χωρὶς ἐραστάς. Καὶ ὅλους ἠγάπησα καὶ ὅλους ἐτρέλλανα. Ἐχόρευσα γυμνὴ ἐνώπιον εἴκοσι χιλιάδων θεατῶν, ἐγνώριζα ὅμως ὅτι σὺ μόνος ἔλειπες. Ὅλαι αἱ γυναῖκες μὲ ἔχουν ἰδεῖ γυμνὴν εἰς τὸ λουτρόν. Ἄπειροι νέοι μὲ ἔχουν ἰδῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Μόνον σὺ δὲν θὰ μὲ ἰδῇς. Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ποτέ! Τὴν καλλονήν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου δὲν θὰ τὸν γνωρίσῃς. Εἶσαι ἐλεεινὸς ἄνθρωπος! εἶσαι σκληρός! εἶσαι ἀνόητος! εἶσαι φαντασμένος! εἶσαι ἀναίσθητος! εἶσαι ἄνανδρος! Τολμᾷς νὰ περιφρονῇς τὴν Φρύνην! Σύ; Ἀλλ' ἀπορῶ πῶς ζῇς ἀκόμη!

×

Ὁ Δάφνις τὴν ἥρπασεν ἐκ τῶν βραχιόνων ἡσύχως καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὰ ὀπίσω μετὰ βιαιότητος.

— Ἄ! δὲν φοβοῦμαι τὴν ὀργήν σου, εἶπεν ἡ Μυρτὼ ἀγωνιῶσα. Καὶ Ἄτλας ἐὰν εἶσαι δὲν θὰ ὑποκύψω, ὄχι! Ἄφησέ με, μὴ μὲ σφίγγῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ κάμνεις νὰ πονῶ ...

×

Πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησαν.

Κατόπιν ὁ Δάφνις εἶπε:

— Μυρτώ. Ἰδοὺ ὅτι σὲ ἀφήνω. Ἀλλὰ θὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ σὲ ἀκολουθήσω ... Ὅσον καὶ ἂν εἶσαι ὑπερήφανος, μάθε ὅτι θὰ σοῦ στοιχίσῃ πολὺ νὰ περιφρονήσῃς τὸν Δάφνιν ...

Ἡ Μυρτὼ ἐσιώτα.

×

Μετ' ὀλίγον ἐπανέλαβε μετὰ γλυκύτητος:

— Τί φοβεῖσαι; Εἶσαι συνειθισμένη εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ κόσμου. Δὲν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ ἀγαπήσῃς. Ὄχι. Ζητῶ νὰ περάσω μερικὰς

στιγμὰς εὐδαιμονίας μετὰ σοῦ... Τί θέλεις; Θέλεις χείμαρρον χρυσοῦ;

— Τὸν ἔχω εἰς τὰ μαλλιά μου! Δὲν θέλω χρυσόν. Τρία πράγματα θέλω... Θὰ μοῦ τὰ δώσῃς;

×

Ὁ Δάφνις ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ Μυρτὼ θὰ ἐζήτει πράγματα ἀδύνατα.

Τὴν παρετήρει μετ' ἀγωνίας.

Ἀλλ' ἡ Μυρτὼ ἤρχισε νὰ χαμογελᾷ καὶ τοῦ εἶπε διὰ φωνῆς βραδείας:

×

— Θέλω ἕνα καθρέπτην ἀσημένιον διὰ νὰ βλέπω τὰ μάτια μου.

— Θὰ τὸν ἔχῃς. Τί ἄλλο θέλεις; Λέγε γρήγορα...

— Θέλω ἕνα χτένι ἀπὸ ἐλέφαντα διὰ νὰ τὸ βάζω στὰ μαλλιά μου.

— Ἔπειτα...

— Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ χτένι;

— Ναί... τελείωνε...

— Θέλω ἕνα περιδέραιον ἀπὸ μαργαριτάρια νὰ τὸ κρεμῶ εἰς τὸ στῆθός μου, ὅταν θὰ χορεύω...

— Αὐτὸ μόνον;

— Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ περιδέραιον;

— Ναί... διάλεξε ὅποιο θέλεις...

— Μὲ ἀφίνεις νὰ τὰ διαλέξω ἐγὼ τὰ δῶρα;

— Ναί...

— Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

— Τί ὅρκον θὰ κάμῃς;

— Εἰπέ, σύ, ὅποιον θέλεις.

— Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης..



Εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ λουτῆρος. (Σελ. 89)

— Ὀρκίζομαι εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης!

— Λοιπὸν ἐδιάλεξα τὰ δῶρά μου.

Ὁ Δάφνις ἀνήσυχος τὴν ἐρωτᾷ.

— Ἀπὸ τώρα;

— Ναί... Νομίζεις ὅτι θὰ δεχθῶ οἱονδήποτε ἀσημένιον καθρέπτην; Θέλω τὸν καθρέπτην τῆς Λεαίνης, ἡ ὁποία μοῦ ἥρπασεν ἕνα ἐραστὴν προχθές. Εἶνε κἄτι τι θαυμάσιον. Ἦτο τῆς Σαπφοῦς ἄλλοτε. Διὰ τὴν Λέαιναν δὲν ὑπάρχει πολυτιμώτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν καθρέπτην αὐτόν. Ἀλλὰ ἠξεύρεις ποῦ θὰ τὸν εὕρῃς; Τὸν κρύβει τὸ βράδυ εἰς τὸν βωμόν... Μοῦ τὸ εἶπε μίαν βραδειὰν ποῦ ἦτο μεθυσμένη. Λοιπὸν αὔριον νὰ τὸν ἔχω.

— Ἀλλ' αὐτό, Μυρτώ, εἶνε τρέλλα! ἀνέκραξεν ὁ Δάφνις. Ζητεῖς νὰ γείνω κλέπτης;

— Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷς; Ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι μὲ ἀγαποῦσες. Καὶ ἔπειτα δὲν ὡρκίσθης; Νομίζω ὅτι ὡρκίσθης. Ἐὰν ἠπατήθην, ἂς ἀλλάξωμεν τότε ὁμιλίαν.

— Λοιπὸν θὰ κάμω ὅ τι θέλεις.

— Τὸ χτένι μου δὲν θέλω νὰ τὸ ἀγοράσῃς ἀπὸ τὰ κουρεῖα τῆς Ἀγορᾶς. Θέλω νὰ τὸ ἐκλέξω ἐγώ. Θέλω τὸ χτένι ποῦ φορεῖ εἰς τὰ μαλλιά της ἡ γυναῖκα τοῦ ἱεροφάντου. Ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς μίαν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ μοῦ τὸ δώσῃς. Ἔπειτα ἔχω καὶ κἄτι τι προσωπικὸν μαζῆ της. Τὸν περασμένον μῆνα εἶχα προσφέρει εἰς τὴν Ἀφροδίτην ἕνα κυανοῦν πέπλον... τὴν ἐπαύριον τὸν εἶδα νὰ τὸν φορῇ εἰς τὴν κεφαλήν της... Διὰ τοῦτο θέλω καὶ ἐγὼ νὰ φορέσω τὸ χτένι της.

— Καὶ πῶς θὰ τῆς τὸ πάρω; ἠρώτησεν ὁ Δάφνις.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε κἄπως δυσκολώτερο... Ἐν ἀνάγκῃ πρέπει καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃς... δὲν ὡρκίσθης;

×

Ὁ Δάφνις ἔβλεπε σκεπτικῶς πρὸς τὰ κάτω.

Κατόπιν ἡ Μυρτὼ εἶπε ταχέως :

— Ἐδιάλεξα καὶ τὸ περιδέραιον. Θέλω τὸ περιδέραιον μὲ τὰς ἑπτὰ σειρὰς μαργαριτῶν ποῦ εἶνε εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Ἀφροδίτης.

×

Ὁ Δάφνις ἀνεσκίρτησεν.

— Ἄ ! αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον ... Ὦ ! μὲ ἐμπαίζεις ; Φεύγω ! Δὲν ἔχει οὔτε καθρέπτην, οὔτε χτένι, οὔτε περιδέραιον !

×

Ἀλλ' ἡ Μυρτὼ τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ φωνῆς θωπευτικῆς τοῦ εἶπε :

— Μὴ τὰ λέγεις αὐτά ! Διότι καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ φέρῃς ! Λοιπὸν θὰ μοῦ δώσῃς τὰ τρία αὐτὰ δῶρα καὶ θὰ ἔλθῃς κατόπιν εἰς τὸ σπῆτί μου ... Θὰ ἔρχεσαι κάθε βράδυ. Θὰ σὲ περιμένω. Θὰ φορῶ ὅ,τι σοῦ ἀρέτει. Θὰ βάφομαι ὅπως θέλῃς. Θὰ κτενίζομαι ὅπως ἐπιθυμῇς. Θὰ κάμνω ὅ,τι θέλεις. Ἐὰν θέλῃς. μόνον τρυφερότητα, θὰ σὲ περιποιοῦμαι σὰν παιδί ... Ἐὰν θέλῃς σπανίας ἀπολαύσεις, θὰ σοῦ παράσχω τὰς διακαεστέρας ... Ἐὰν προτιμᾷς τὴν σιωπήν, θὰ σιωπῶ ... Ἐὰν θέλῃς νὰ ψάλλω, θὰ σοῦ ψάλλω τὰ τραγούδια ὅλων τῶν χωρῶν ... Ἐὰν θέλῃς χορούς, θὰ χορεύω ὅλην τὴν νύκτα ... Ἔστω καὶ γυμνή ... μὲ ἄνθη εἰς τὴν κεφαλήν ... Θὰ χορεύω μὲ τὰ πόδια ... Θὰ χορεύω πεσμένη κάτω ... Γνωρίζω ὅλους τοὺς χοροὺς τῆς Ἀφροδίτης, ὅσους χορεύουν πρὸ τῆς Οὐρανίας καὶ πρὸ τῆς Ἀστάρτης ... Ἔπειτα θὰ εὑρεθῇς πρὸ ἐκπλήξεων ... Ὦ ! τὰ φιλήματά μου ...

×

Ὁ Δάφνις ἔρριψεν ἐπάνω της βλέμμα χαῦνον.

Καὶ ἡ Μυρτὼ μετὰ τρυφερότητος ἐπανέλαβε :

— Πῶς θέλεις νὰ μὴ μοῦ δώσῃς ἕνα καθρέπτην ἀσημένιον,

ὅταν θὰ ἔχῃς ὅλα μου τὰ μαλλιά, ὡς δάσος ὁλόχρυσον, εἰς τὰ χέρια σου;

×

Ὁ Δάφνις ὕψωσε τὰς χεῖρας διὰ νὰ ἐγγίσῃ θωπευτικῶς τὴν ὡραίαν κόμην της.

Ἀλλ' ἡ Μυρτὼ ὀπισθοχώρησε καὶ εἶπεν:

— Αὔριον!

— Θὰ τὰ ἔχῃς ὅλα! ἐψέλλισε.

— Δὲν θέλεις νὰ μοῦ πάρῃς ἕνα χτένι, ὅταν θὰ ἔχῃς τὰ δύο μου χέρια, ποῦ ὁμοιάζουν δύο κλάδους, ἀλαβαστρίνους;...

×

Ὁ Δάφνις ἐδοκίμασε νὰ θωπεύσῃ τοὺς βραχίονάς της.

Ἡ Μυρτὼ τοὺς ἐτράβηξε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐπανέλαβεν:

— Αὔριον!

— Θὰ σοῦ τὰ φέρω ὅλα! ἐψιθύρισεν ὁ Δάφνις μετὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Δὲν ἀμφιβάλλω! ἀνεφώνησεν ἡ Μυρτώ, καὶ θὰ μοῦ φέρῃς καὶ τὸ περιδέραιον τῆς Ἀφροδίτης μὲ τὰς ἑπτὰ σειρὰς τῶν μαργαριτῶν καὶ δι' αὐτὸ θὰ σοῦ χαρίσω τὸ σῶμά μου, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ ἀλάβαστρον, καὶ θὰ σοῦ δώσω τόσα φιλήματα, ὅσα μαργαριτάρια ἔχει ἡ θάλασσα.

×

Ὁ Δάφνις, ἱκετεύων, ἔτεινε τὴν κεφαλήν...

Ἡ Μυρτὼ διὰ τῶν βλεμμάτων της τὸν ἠνάγκασε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὴν ἐλάτρευε...

Καὶ ἀφῆκε τὰ καίοντα χείλη της νὰ δροσισθοῦν ἐπάνω εἰς τὰ ἰδικά του...

×

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ὀνείρου ἡ Φρύνη ἔξαλλος ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἡ καρδία της ἔπαλλε βιαίως.
Ἡ κεφαλή της ἔκαιεν.
Ἐπύρεσσεν.
Ἐφλέγετο.
Τὰ χείλη της ἦταν ξηρά.
Οἱ ὀφθαλμοί της πλήρεις δακρύων.
Ἔκλαιεν.
Ἤθελε νὰ φωνάξῃ ...
Ἀλλ' ἡ φωνή της ἐπνίγετο.
Ἤθελε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ...
Ἀλλ' αἱ χεῖρές της κατέπιπτον ἀδρανεῖς.
Αἱ δυνάμεις της εἶχον παραλύσει.

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτοὺς πλέον, ὡσεὶ παραλογιζομένη ἔστρεφε τὰ βλέμματά της ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος προσπαθοῦσα νὰ πείσῃ ἑαυτὴν ὅτι αἱ σκηναὶ αἱ ὁποῖαι τόσον τὴν εἶχον ταράξει, δὲν συνέβησαν εἰς τὴν πραγματικότητα ἀλλ' ὅτι ἦσαν ὀπτασίαι φαντασίας πυρεσσούσης, σκιαὶ ὀνείρων, ὄνειρα ἐαρινῆς πρωΐας.

— Καίω ὅλη! ἀνεφώνησε μονολογοῦσα.

Καὶ ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς κλίνης, βλέπουσα ὅτι παρέλυσαν αἱ δυνάμεις της καὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοί της ἐσκοτίζοντο καὶ ἡ καρδία της ἔπαλλεν ἀκόμη βιαίως, μόλις κατώρθωσεν, ἐνῷ ἔκλαιε καὶ ἐρρίγει συγχρόνως, νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἐκφευγούσας ὁλονὲν δυνάμεις της, καὶ νὰ φωνάζῃ:

— Μυρρίνη ... Γλυκέρα ... Λυσιστράτη .. Φιλίνη ... Κόρινα ... Φανοστράτη ... βοήθειαν!... ἀποθνήσκω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Ἡ Φρύνη εἰς τὸ λουτρόν. Ψαλμοὶ ἔρωτος.

Ἦτο ἤδη πρωΐα.

Αἱ φίλαι τῆς Φρύνης, ἡ Μυρρίνη, ἡ Γλυκέρα, ἡ Λυσιστράτη, ἡ Φιλίννη, ἡ Κόριννα, ἡ Φανοστράτη, ὅλαι ἑταῖραι ἐκ τῶν ὡραιοτέρων καὶ πλουσιωτέρων τῶν Ἀθηνῶν ἔσπευσαν εἰς τὰς φωνὰς τῆς Φρύνης, εἰς τὸν οἶκον τῆς ὁποίας ἀπὸ πρωΐας εἶχον μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψιν.

×

Ὅλαι αἱ ἑταῖραι τῶν Ἀθηνῶν ἀνεγνώριζον ὡς κορωνίδα, ὡς βασιλίδα, τὴν Φρύνην.

Καὶ διὰ τὸ κάλλος της τὸ ὑπέροχον.

Καὶ διὰ τὸ πνεῦμά της τὸ σπάνιον.

Καὶ διὰ τὰ πλούτη της.

Καὶ διὰ τὰς ὑψηλὰς κοινωνικὰς σχέσεις της.

Διότι ἡ Φρύνη ἔζη ὡς βασίλισσα.

Βασίλισσα τοῦ κάλλους ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἡ ἰδία δὲ ἐφρόνει ὅτι κατήγετο ἐκ θεῶν.

— Μόνον ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον, ἔλεγεν, ὅπου ἑδρεύουν οἱ θεοί, μόνον ἀπ' ἐκεῖ ἠμποροῦσε νὰ ἔβγῃ τὸ θαῦμα αὐτὸ τοῦ ἀναπνέοντος καὶ ὁμιλοῦντος καὶ αἰσθανομένου καὶ ζῶντος μαρμάρου...

Καὶ ἐδείκνυε τὸ πάλλευκον στῆθός της.

Ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ἡ Φρύνη εἶχε πλήρη συναίσθησιν τῆς ὡραιότητός της, ἦτο δὲ πολὺ ὑπερήφανος διὰ τοῦτο καὶ φιλόδοξος καὶ κοῦφος ἀκόμη.

Αἱ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸν κοιτῶνά της ἑταῖραι τὴν εὗρον ὑπτίαν.

Ἦτο ἀσκεπής.

Μόνον οἱ πόδες τῆς ἐκκλύπτοντο ἀπὸ ἀργυροκέντητον δίκτυον ἀσιατικῆς τέχνης.

Ὅλον τὸ ἄλλο μέρος τοῦ σώματός της ἦτο ὁλόγυμνον.

×

Οἱ ὀφθαλμοί της ἐξήστραπτον.

Ἡ κόμη της ἦτο λελυμένη

Τὰ χείλη της κόκκινα ὡς θρόμβοι αἵματος παρθένου.

Στρωμναὶ καὶ καλύμματα, προσκεφάλαια καὶ ἐσθῆτες, ταινίαι καὶ σινδόνες, ὅλα ἐφαίνοντο ἀναμὶξ κείμενα, ἐπρόδιδε δὲ ἡ ἐν γένει ἀκαταστασία τῆς κλίνης τῆς Φρύνης ὅτι αὕτη ὑπέφερεν ἀπὸ δυσφορίαν εἰς τὸν ὕπνον της, ὅτι ἐτραράχθη ἐπανειλημμένως, ὅτι ἔπασχεν, ὅτι ἠγωνία, ὅτι ἐπάλαιεν ...

Καὶ ἦτο πολὺ φυσικόν!

Νὰ ἴδῃ εἰς τὸν ὕπνον της τὸν Δάφνιν προσκολλῶντα τὰ χείλη του εἰς τὰ χείλη τῆς Μυρτοῦς!

Τὴν ὁποίαν Μυρτὼ ἡ Φρύνη εἶχε θεραπαινίδα πρὸ ἑνὸς ἔτους, θεραπαινίδα, ἥτις ἔλυε τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων της, ὅταν ἡ Φρύνη ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ ὅπου μετέβαινεν χάριν περιπάτου;

×

Νὰ ἴδῃ τὸν Δάφνιν, χάριν τοῦ ὁποίου ἐσύρθη εἰς τὸ χῶμα, τὸν Δάφνιν, ὅστις μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης εἶχε τηρήσει στάτιν ψυχρὰν ἀπέναντι τῆς Φρύνης, νὰ τὸν ἴδῃ συρόμενον εἰς τοὺς πόδας μιᾶς κοινῆς γυναικός, μιᾶς εὐτελοῦς θεραπαινίδος, ἔστω καὶ ὡραίας, τῆς Μυρτοῦς;

Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ταραχθῇ

Ἦτο πολὺ φυσικὸν τὸ αἴσθημα τῆς ζηλοτυπίας νὰ τὴν πνίξῃ.

Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐξυπνήσῃ τεταραγμένη.

Ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἐγερθῇ ὡς ἡμιπαράφφων ἐκ τοῦ φοβεροῦ ὁράματος, τὸ ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ τὴν φονεύσῃ ...

Τόσον οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της ἦσαν σφοδροὶ καὶ βίαιοι!

×

Αἱ φίλαι της τὴν ἐπεριποιήθησαν.

Ἡ Φρύνη διηγήθη τὸ ἀπαίσιον ὄνειρον, μόλις συγκρατοῦσα τὰ δάκρυά της.

Ἤθελε νὰ κλαύσῃ.

Ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκχυθῇ εἰς λυγμούς.

Τὸ σῶμά της ἔπρεπε νὰ συγκλονισθῇ ὑπὸ σπασμῶν.

Ἦτο ὑστερική.

Ἦτο νευρική.

Ἦτο ἰδιοσυγκρασίας νευρασθενικῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον καταβάλει αἱ ἀφροδισιακαὶ ἀπολαύσεις.

×

Ἄϊφνης συνεκέντρωσεν ὅλας της τὰς δυνάμεις καὶ χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ καμμία ἐκ τῶν φίλων της, ἐλαφρὰ ὡς περιστερὰ καὶ ταχεία ὡς ἔλαφος, ὁλόγυμνος, ὡς ἄγαλμα, μὲ τὴν κόμην πίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὤμων της, ὡς βροχὴν χρυσοῦ, ἠγέρθη.

Αἱ φίλαι της ὀπισθοχώρησαν μετά τινος σεβασμοῦ.

Τὴν ἠγάπων ὡς ἀρχηγόν, καὶ τὴν ἐσέβοντο ὡς θεόν.

— Ἀφῆστέ με ... εἶπε, δὲν θέλω τίποτε ... Ἐὰν ἔλθῃ κανείς, εἰπῆτέ του ὅτι ἐξῆλθον εἰς πρωϊνὸν περίπατον ...

Καὶ γυμνὴ ἔκαμε μερικὰ βήματα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της.

— Μυρρίνη, εἶπε κατόπιν μετὰ τόνου παρακλητικοῦ, νὰ μοῦ

ἑτοιμάσῃς τὸ λουτρόν μου ... τὸ νερὸν νὰ εἶνε ἀρκετὰ χλιαρόν ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλαι μου, εἶπε πρὸς τὰς περιστοιχιζούσας αὐτὴν γυναῖκας. Δὲν θέλω νὰ σᾶς κρατῶ περισσότερον ἐδῶ ... Ἐλπίζω νὰ μοῦ κάμετέ τὴν χάριν, λίαν προσεχῶς, νὰ δειπνήσωμεν μαζῆ, τὸ βράδυ, ἐδῶ ...

— Εὐχαρίστως ... ἀπήντησαν αἱ πλεῖσται αὐτῶν.

— Θὰ καλέσωμεν καὶ τοὺς ὡραιοτέρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἀνδρῶν τῆς πόλεως καὶ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν τεχνῶν ἀντιπροσώπους. Σήμερον εἶμαι ἀδιάθετος καὶ θὰ μείνω μόνη. Ἐν τούτοις σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν σας καὶ τὴν ἐπίσκεψίν σας.

Καὶ ἡ Φρύνη ἐχαιρέτισε πρώτη, ὡς βασίλισσα.

Αἱ ἑταῖραι ὑπεκλίθησαν.

Ἐχαιρέτισαν μετ' ἀφοσιώσεως τὴν ἐκλαμπροτέραν καὶ ἐπισημοτέραν ἀντιπρόσωπον τοῦ κάλλους των καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός των καὶ ἀπῆλθον.

×

Ἡ Φρύνη ἔμεινε μόνη.

Ὅπως καὶ ἤθελεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ λουτρόν της ἦτο ἕτοιμον.

Εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ λουτῆρος.

Διὰ τὴν Φρύνην, τὸ νὰ βλέπῃ τὸ σῶμά της μέσα εἰς τὸ νερόν, ἦτο ἀπόλαυσις.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε παμμέγεθες ὄστρακον ἀπὸ φίλδισι κολλημένον εἰς τὴν ἄκραν βράχου θαλασσίου.

Τὸ δέρμα της ἀπέκτα μέσα εἰς τὸ νερὸν μίαν λευκότητα ἀπέραντον.

Αἱ γραμμαὶ τῶν κνημῶν ἐμηκύνοντο εἰς φῶς κυανοῦν.

Ἡ μέση της καθίστατο λεπτοτέρα.

Δὲν ἀνεγνώριζε τὰς χεῖράς της,

Ἡ ἐλαφρότης τοῦ σώματός ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὑπεγείρετο καὶ ὑψοῦτο μόνον ἐπὶ τῶν δακτύλων στηριζομένη.

Αἰωρεῖτο ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὡς φελός.

Καὶ κατέπιπτεν κατόπιν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου μαλακῶς καὶ τὸ νερόν, ἀρωματῶδες, ἔφθανε μέχρι τῶν σιαγόνων.

Πολλάκις καὶ μέχρι τῶν ὤτων της, τὰ ὁποῖα ἠσθάνοντο τὴν φρικίασιν ἠχηροῦ φιλήματος.

×

Ἡ ὥρα τοῦ λουτροῦ διὰ τὴν Φρύνην ἦτο ὥρα ἀπολαύσεως.

Ὅστις τὴν ἔβλεπε γυμνὴν τὴν ἐθαύμαζε.

Ἀπεθαύμαζε δὲ καὶ μόνη της τὸ ἐξαίσιον κάλλος της.

Ἡ Φρύτη ἦτο γυνὴ φιλάρεσκος

Ἠδυνατο ἀντὶ ἑνὸς ὡραίου στίχου διασήμου ποιητοῦ ψάλλοντος τὴν καλλονήν της νὰ τοῦ προσφέρῃ ἄπειρα φιλήματα, ὅπως ἠδύνατο ν' ἀπορρίψῃ περιουσίαν ὁλόκληρον προσφερομένην ὑπὸ Αἰγυπτίου, ὅστις δὲν θὰ ὡμολόγει τὴν θεότητα τοῦ κάλλους της.

Ὅταν εἰσήρχετο εἰς τὸ λουτρόν της ἤρχιζον οἱ πανηγυρισμοί.

Ἠκολούθουν οἱ χαιρετισμοὶ πρὸς τὴν ἁβρὰν καὶ περικαλλῆ σάρκα της τὴν ἐγκρύπτουσαν ὄνειρα φιληδονίας καὶ θησαυροὺς ἔρωτος.

×

Ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματός της ἀπέβαινον τὸ ἀντικείμενον λατρείας καὶ θαυμασμοῦ καὶ θωπειῶν τρυφερωτάτων.

Ἔπαιζε μὲ τὰ μαλλιά της καὶ μὲ τὰ στήθη της.

Ἐπλησίαζε σχεδὸν μεσημβρία.

Ἡ ἡμέρα ἦτο θαυμασία.

Ὁ κῆπος τῆς Φρύνης ἀπέπνεε ἀρώματα μεθυστικὰ καὶ ἡ αὖ-

ρα ἡ κατερχομένη ἀπὸ τὸν Ἀρδηττὸν ἐλίκνιζε τὰς κορυφὰς τῶν ναρκίσσων καὶ τῶν ὑακίνθων, οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζες ὅτι ἐχαιρέτιζον τὴν πρωινὴν ἀφύπνισιν τῆς θεᾶς, τῆς ὁποίας τὸ μέγαρον περιεκόσμουν.

×

Ἡ Φρύνη ἐγερθεῖσα ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν λουτῆρα.

Τὸ σῶμά της ἔττιλβεν ἀπὸ τὸ ρέον ὕδωρ.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸν κοιτῶνά της.

Ἐκεῖ τὴν ἀνέμενον δοῦλαι πολλαί, χρησιμεύουσαι διὰ τὰς πρωινὰς περιποιήσεις.

Ἡ Φρύνη ἐστάθη πρὸ τῆς κλίνης, ὀρθία, καί εἶπε πρὸς μίαν τῶν θεραπαινίδων

— Τρίψε με...

Ἡ πρώτη ἐκ τῶν δούλων κρατοῦσα σπόγγον ἤρχισε νὰ σπογγίζει τὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἔστιλβον, καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ τρέχοντα νερά.

Τὰ ἐσπόγγισεν ἐπιμελῶς, τὰ ἤνοιξεν, τὰ ἐκτένισεν, τὰ ἀπεξήρανεν καὶ κατόπιν δι' ἑτέρου σπόγγου τὰ ἤλειψεν μὲ ἔλαιον ἀρωματῶδες μέχρι τοῦ λαιμοῦ.

Κατόπιν διὰ ξηροῦ ὑφάσματος ἄλλη δούλη ἔτριψε τὸ σῶμα τῆς Φρύνης, τὸ ὁποίων μὲ ὅλην τὴν λευκότητα ἤρχισε νὰ κοκκινίζῃ ἐκ τῶν ἐντριβῶν.

Ἐνόμιζες ὅτι ἔβλεπες χιόνα ροδίνην.

Ἡ Φρύνη κατόπιν ἐκάθησε γυμνὴ ἐπί τινος ἐδωλίου χρυσοῦ.

Καὶ εἶπε πρὸς ἄλλην δούλην :

— Κτένισέ με ...

Τὸ κάθισμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνεπαύετο τὸ σῶμα τῆς Φρύνης ἦτο πλησίον τοῦ παραθύρου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἀττικὸς ἥλιος τοῦ ἔαρος κατεπλημμύρει τὸν κοιτῶνα τῆς Φρύνης.

Ἡ κόμη της, ἐπὶ τῆς ὁποίας φιλήματα ἀπέθετον αἱ ξανθαὶ

τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, ἐνόμιζες ὅτι ἦτο ἡφαίστειον χρυσοῦ.

Ἀκτινοβόλει.

Ἡ δούλη τὴν ἐκτένιζεν, ἐνῷ ἡ Φρύνη ἐκράτει εἰς τὴν δεξιὰν καθρέπτην καὶ ἔβλεπε τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον ἐμειδία ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ κτένισμα, ἡ Φρύνη, ἀποτεινομένη πρὸς ἄλλην δούλην, εἶπε:

— Τὰ ψυμίθιά μου!

×

Νεαρὰ δούλη ἐπλησίασε κρατοῦσα πυξίδα τετράγωνον, ἀπὸ ξύλον τριανταφυλλιᾶς, πυξίδα προερχομένην ἀπὸ τὴν Λέσβον, ἥτις περιεῖχεν ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν χρωμάτων τὰ ψυμίθια.

Μὲ χρωστῆρα ἀπὸ πτερὸν ἀηδόνος, ἡ δούλη ἤλειψε τὰς βλεφαρίδας τῆς Φρύνης μὲ μίαν πάσταν μαύρην.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς περιπαθοῦς ἑταίρας ἀνέλαμψαν ὡραιότεροι, ζωηρότεροι εἰς ἔκφρασιν καὶ εἰς χρῶμα.

Μὲ ποῦδραν κυανὴν κατόπιν ἐρράντισε τὰ βλέφαρά της.

Εἰς τὰς γωνίας, εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, ἐτοποθέτησε δύο στίγματα κόκκινα, τὰ ὁποῖα προσέδωκαν εἰς τὸ σχῆμα τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιμήκη στρογγυλότητα.

×

Κατόπιν ἔλαβε χρωστῆρα μὲ πτερὰ μαλακὰ καὶ παχέα, τὸν ἐνεβάπτισεν εἰς φιάλην πλατύστομον, ἥτις περιεῖχεν ὑγρὸν γαλακτῶδες, ἀραιόν, ἀναδίδον ὀσμὴν κρίνων, τῆς ἔχρισε τὸν λαιμόν της, τὸ στῆθός της, καὶ τοὺς βραχίονάς της.

Μὲ ἄλλο μικρὸν πτερὸν ἤλειψε τὰ χείλη της μὲ βαφὴν φοινικοειδῆ καὶ ἀνέλαμψαν ὡς βύτσινα.

Τὸ λοιπὸν μέρος τοῦ σώματος διὰ πτερῶν ἐχρίσθη, τὰ ὁποῖα εἶχον προηγουμένως ἐμβαπτισθῆ εἰς τὸ νερὸν τοῦ Ἀδώνιδος λεγό-

μενον, ὑγρόν τι γαλακτῶδες, μυροβόλον, κατασκευαζόμενον ἀπὸ σταγόνας γάλακτος, σταγόνας μύρων διαφόρων, πούδρας ἐξ ὀρύζης καὶ ἄλλων κοσμητικῶν.

Τότε ἡ Φρύνη, λησμονήσασα ὅλην τὴν φοβερὰν ἀγωνίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ὀνείρου, ἤρχισε νὰ μειδιᾷ ἐπιχαρίτως καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν κορυφαίαν τῶν αὐλιστρίδων της, τῆς εἶπε :

— Ψάλλε μου τραγούδια τῆς ἀγάπης ...

×

Ἤδη ἡ Φρύνη ἐκάθητο ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ἀνακλίντρου.

Ἔλαμπεν ἐκ κάλλους καὶ ἐκ κοσμημάτων.

Τὸ πρόσωπόν της μειδίαμα ἄρρητον γλυκύτητος ἐφώτιζεν.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἠδύναντο καὶ νεκροὺς ν' ἀναστήσουν ἐξ ἔρωτος.

Αἱ αὐλητρίδες τρεῖς τὸν ἀριθμὸν ὡραῖαι γυναῖκες τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου πελάγους, ἐκάθησαν ὑπὸ τῆς Φρύνης καὶ ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ὅπως κρούουσαι βραδέως τὴν λύραν.

— Ὦ Φρύνη, εἶπεν, ἡ πρώτη αὐλητρίς, ἀπαγγέλλουσα βραδέως καὶ ὡσεὶ οἰστρηλατουμένη, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς βεβαρυμένους καὶ ἡμικλείστους, τὰ μαλλιά σου ὁμοιάζουν σμῆνος μελισσῶν ἐξελισσομένων κατὰ μῆκος ἀνθισμένης μυγδαλιᾶς· ὁ χλιερὸς ἄνεμος τὰ θωπεύει καὶ ἡ δρόσος τοῦ ἔρωτος καὶ τὸ ἄρωμα τὸ ὑγρόν τῶν ἀνθέων τῆς νυκτὸς τὰ φιλοῦν ἡδονικῶς.

×

Εἰς τὸν πρόλογον αὐτὸν ἡ Φρύνη ἀπήντησε μετὰ φωνῆς ἀργυροήχου, βραδείας, μελῳδικῆς :

— Τὰ μαλλιά μου εἶνε χρυσορρόας ποταμός...

Καὶ αἱ αὐλητρίδες, καὶ αἱ τρεῖς ὁμοῦ, ὡς ἐὰν ἀπετέλουν τὴν ἠχὼ τῆς φωνῆς τῆς Φρύνης, ἐπανέλαβον βραδέως, ρυθμικῶς, περιπαθῶς.

— Τὰ μαλλιά σου εἶνε χρυσορρόας ποταμός...

— Οἱ ὀφθαλμοί σου ἤρχισε λέγουσα ἡ δευτέρα αὐλητρίς, εἶνε ὅμοιοι πρὸς κρίνους κυανούς, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι φύονται εἰς τὰ νερὰ μαγεμμένης λίμνης...

Καὶ ἡ Φρύνη ἀπαντῶσα εἶπεν :

— Οἱ ὀφθαλμοί μου εἶνε λίμναι βαθεῖαι καὶ τὰ βλέφαρά μου μαῦροι κλάδοι παχυσκίων δένδρων...

— Τὰ χείλη σου, εἶπεν ἡ τρίτη αὐλητρίς, ὁμοιάζουν λεπτεπίλεπτα ἄνθη, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔπεσε τὸ αἷμα ἐλάφου ...

Καὶ ἡ Φρύνη ἐπανέλαβε :

— Τὰ χείλη μου ὁμοιάζουν τὰ ἄκρα πληγῆς φλογισμένης ...

— Ἡ γλῶσσά σου εἶνε τὸ ἐγχειρίδιον τὸ αἱμοσταγές, μὲ τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἡ πληγὴ τοῦ στόματός σου.

— Ἡ γλῶσσά μου εἶνε κατάστικτος ἐκ πολυτίμων λίθων πορφυρῶν.

— Οἱ βραχίονές σου εἶνε στρογγύλλοι ὡς ἀμφορέως χρυσελεφαντίνου βραχίονες ...

— Οἱ βραχίονές μου εἶνε ἐπιμήκεις ὡς κορμοὶ κρίνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων κρέμωνται ἀντὶ ἀνθέων, οἱ δάκτυλοι τῶν χειρῶν μου.

— Τὰ ἰσχύα σου εἶνε ὡσὰν σάλπιγγες ἐξ ἐλέφαντος παλλεύκου ...

— Οἱ πόδες μου ὁμοιάζουν δύο φύλλα νυμφαίας ...

— Τὰ στήθη σου εἶνε ἀργυρᾶ ἀσπίδες, τῶν ὁποίων ἡ αἰχμὴ στάζει ἀπὸ αἷμα ...

— Τὰ στήθη μου εἶνε ἡ σελήνη καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῆς σελήνης εἰς τὸ νερόν ...

— Τὸ κάτωθεν τοῦ στήθους μέρος ὁμοιάζει πρὸς τὸ διὰ μέσου τῶν δασῶν πλανώμενον ἀργυροῦν τόξον τοῦ Φοίβου ...

×

Σιγὴ στιγμιαία ἐκράτησεν.

Αἱ αὐλητρίδες ἠγέρθησαν καὶ ἐχαιρέτησαν.

Ἡ Φρύνη, ἀφῃρημένη, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, ἀντιληφθεῖσα τὸ τέλος τῶν ψαλμῶν, ἐξηκολούθησεν ὡς ἐν παραληρήματι νὰ λέγῃ μετὰ φιληδονίας ἀκολάστου διατυπουμένης ζωηρῶς εἰς τὸ πρόσωπόν της :

— .... ὁμοιάζει ἄνθος φοινικοειδές, ἄνθος πλῆρες μέλιτος καὶ ἀρωμάτων....ὁμοιάζει σπήλαιον ὑγρόν, ὅπου χλιαραὶ πνέουσιν αὖραι... ὁμοιάζει ἄσυλον, ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἀναπαύεται βαδίζων τὴν ὁδὸν τοῦ θανάτου...

Ἐσίγησαν...

Ἡ μικρὰ τελετὴ εἶχε λήξει.

Αἱ δοῦλαι καὶ αἱ αὐλητρίδες ἐξῆλθον τοῦ κοιτῶνος.

Καὶ ἡ Φρύνη ἠγέρθη ἀποτόμως, μετὰ τιναγμὸν τοῦ σώματός της αἰφνήδιον καὶ νευρικόν.

Καὶ πλησιάσασα τὴν Μυρρίνην, τὴν ἠρώτησεν :

— Ὦ φιλτάτη, εἰπέ μου δὲν εἶμαι ἡ ὡραιοτέρα τῶν γυναικῶν ;

Ἡ Μυρρίνη διὰ χιλιοστὴν φορὰν τῆς ἐπανέλαβεν ὅτι τὸ κάλλος της ἦτο θείας καταγωγῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐνδύῃ.

×

Γύρω τῶν βραχιόνων της ἔθεσε δύο ἀργυροῦς ὄφεις.

Τῆς ἐφόρεσε τὰ πέδιλα καὶ ἔδεσε τὰς δερματίνας λωρίδας ἐπὶ τῆς κνήμης της.

Ἐφόρεσε μόνη της τὴν παρθενικὴν ζώνην, ἥτις περιέσφιγγεν ἐλαφρῶς καὶ μαλακῶς τὴν κοιλίαν της.

Ἐπὶ τῶν ὤτων της ἐκρέμασε ψέλλια στρογγύλα πολυτιμωταια.

Εἰς τὰ δάκτυλά της ἔβαλε τὰ ὡραιότερα δακτυλίδιά της.

Εἰς τὸν λαιμόν της τρία περιδέραια ἐκ χρυσοῦ, πλήρη παραστάσεων ἀναγλύφων, ἔργα τῶν ἐν Πάφῳ εἰς τὸ ἐκεῖ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης προσκεκολλημένων ἱεροδούλων.

×

Ἡ Φρύνη καταστόλιστος προσέβλεπε θαυμαστικῶς τὰ κοσμήματά της.

Κατόπιν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς ἱματιοθήκης της πλατύτατον ὕφασμα διαφανές, ἐκ λινοῦ κιτρίνου, μὲ τὸ ὁποῖον περιέβαλε τὸ σῶμά της ὁλόκληρον σχεδόν.

Ἡ μία της ὠμοπλάτη εἶχε μείνει ἀκάλυπτος.

Διὰ νὰ μὴ σύρεται ἐπὶ τοῦ πατώματος τὸ ὕφασμα, τὸ συνεκράτει ἀνηρτημένον ἐπιχαρίτως ἀπὸ τῆς ὀσφύος διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Καὶ εἰς τὴν δεξιὰν ἐκράτει ριπίδιον ἐκ πτερῶν στρουθοκαμήλων βισσινοχρόων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ἡ Φρύνη ὡς τίγρις ἐκδιώκουσα τὸν Δάφνιν.

Ἡ Φρύνη ᾐσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ εἰσπνεύσῃ ὀλίγον τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου της.

Καὶ κατελθοῦσα εἰς τὸν κῆπον ἐκάθισεν ὑπὸ φύλλωμα δροσερόν, πρὸ μικρᾶς τεχνητῆς λίμνης, τῆς ὁποίας τὰ ἤρεμα νερὰ μεγαλοπρεπῶς διέσχιζε κύκνος πάλλευκος.

Ἡ ἡμέρα ἦτο γλυκυτάτη καὶ ἡ ἀτμοσφαῖρα μυροβόλος.

Ἦτο μόνη

Παραδοθεῖσα εἰς ρέμβην, ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ ἐνθυμεῖται τὸν Δάφνιν.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὴν περικαλλῆ μορφήν του, τὰ μαλλιά του τὰ κατάμαυρα, τοὺς ὀφθαλμούς του βελουδίνους καὶ βαθεῖς, τὰς βλεφαρίδας του τὰς μακράς, αἱ ὁποῖαι προσέδιδον εἰς τὴν ἔκφρασίν του παράδοξόν τινα καὶ μεθυστικὴν ἡδονήν.

Ὡς φρικίασις διέδραμε τὸ σῶμά της ἡ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν φιλημάτων του, νὰ πέσῃ ἄφρονι εἰς τὰς ἀγκάλας του, νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ ἄρωμα τῆς σαρκός του, νὰ ὑποστῇ τὴν ἡδονὴν τῆς ἐπαφῆς του

×

Ἐν τούτοις ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Δάφνις ἦτο δυνατὸν νὰ προτιμήσῃ ἄλλην τινα γυναῖκα, τὴν ἐβασάνιζε πάντοτε.

Ἦτο ἀνυπόμονος.

Ἤθελε ἢ νὰ τὸν κατακτήσῃ ἢ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ἐὰν ὁ ἔρως δὲν ἱκανοποιεῖτο, τὸ μῖσος ἔπρεπεν ἄσπονδον νὰ ἐκχυθῇ ὡς ὄφις.

Ἤθελε νὰ τὸν ἴδῃ καμπτόμενον πρὸ τοῦ κάλλους τοῦ σώματός της.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ μείνῃ μὲ τὴν περιφρόνησιν, αὐτή, τῆς ὁποίας τὰ φιλήματα καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ θεοὶ ἐφιλοδόξουν.

Καὶ λαβοῦσα πινακίδα, ἔγραψεν ἐπὶ τῆς κηρίνης ἐπιφανείας της, διὰ γλυφίδος χρυσῆς, τὰς λέξεις :

«Ἔλα ! εἶμαι μονη».

Τὴν πινακίδα ἔφερε πρὸς τὸν Δάφνιν μία ἐκ τῶν θεραπαινίδων της, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἐπὶ τούτῳ εἰς τὸν κῆπον ἡ Φρύνη.

×

Αἱ στιγμαὶ αἱ ὁποῖαι παρήρχοντο τῆς ἐφαίνοντο ἀπέραντοι.

Ἆρά γε θὰ συνεκράτει τοὺς παλμούς της μέχρις ὅτου ἐμφανισθῇ ὁ Δάφνις;

Ἆρά γε οὗτος θὰ ἤρχετο;

Καὶ ἐὰν ἤρχετο, θὰ ἐνέδιδεν;

Ἔτρεμεν ἐξ ἐλπίδος καὶ ἀγωνίας.

Ἡ ψυχή της ἐκυμαίνετο μεταξὺ χαρᾶς καὶ λύπης.

Ἐγερθεῖσα ἐπλησίασε πρὸ μικροῦ ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης τῆς Πάφου, εὑρισκομένου εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου καὶ εἰς τὴν βάσιν αὐτοῦ ρίπτουσα δέσμην ἀνθέων ἐψιθύρισεν:

— Ὦ ἀθάνατος θεὰ Ἀφροδίτη, ἱερὸν νὰ εἶνε τὸ ὄνομά σου! Ἀθάνατος ἡ βασιλεία σου! Ὅλη ἡ ἀνθρωπότης ἂς ὑπακούῃ εἰς τοὺς νόμους σου καὶ τὰ μυστήριά σου! Κάμε ὥστε ὁ Δάφνις νὰ μὲ ἀγαπήσῃ...

×

Καὶ ἐγονυπέτησε.

Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, ἐφαντάζετο ὅτι ὁ περικαλλὴς ἔφηβος τὴν ἐκράτει περιπαθῶς ἀπὸ τὴν ὀσφύν, ὅτι τὴν ἔφερε πρὸς τὴν χώραν τῶν ἀφάτου γοητείας ἡδονικῶν ὀνείρων.

Καὶ ἡ σάρξ της ἐφρικία, ὡς ἡ ρυτιδουμένη ὑπὸ ζεφυρίτιδος αὔρας ἤρεμος ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης.

Αἱ αἰσθήσεις της εἶχον περιπέσει εἰς ἔκλυσιν ἀνελπίστου ἀπολαύσεως.

Τὰ χείλη της ἔψαλλον χαμηλοφώνως λόγους εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς θωπείας, τὰς ὁποίας ἐφαντάζετο ὅτι ἐλάμβανε.

Μόνη ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἤρχετο τὴν καθίστα εὐδαίμονα.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπολαύσεως ὡς λαῖλαψ ἐστροβίλιζεν εἰς τὸν νοῦν της.

Ἐγερθεῖσα ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ ἐσθής της.

Εἰς τὸν ἀκτινοβολοῦντα ἥλιον τῆς ἡμέρας, εἰς τὴν γλυκεῖαν καὶ χλιαρὰν ἀτμοσφαῖραν τοῦ κήπου, ὡς ἄγαλμα κόρης ταναγραίας ἀνέλαμψεν ἡ εὔγραμμος τοῦ σώματός της παράστασις, καὶ τὸ στῆθός της ὑψοῦτο πρὸς τὸν ὁριζοντα μετὰ περιπαθείας, ἐνῷ ἡ ἐπίχαρις τῶν ἰσχύων της ἁρμονία ἐνεθύμιζε τὰς καμπυλότητας τῶν ἰνδικῶν ἀμφορέων.

×

Καὶ μετὰ τόνου ἐπισήμου, εἶπεν :

— Ὦ πανίσχυρος θεότης, ἡ σάρξ μου σοῦ ἀνήκει ... Ἀφ' ἧς ἐγεννήθην εἰς τὴν λατρείαν σου παρεδόθην ... ὑπῆρξα πάντοτε πιστὴ ἱέρειά σου ... νύκτα καὶ ἡμέραν ἔθυσα εἰς τὸν βωμόν σου καθ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς τρόπους τοῦ ἔρωτος ... πρὸς τιμήν σου, κατέστησα εὐτυχεῖς πολλοὺς ἀνθρώπους ... Καὶ τώρα, ὦ Πάνδημος Ἀφροδίτη, ἡ ταπεινή σου ἱέρεια ἐπικαλεῖται διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν θαυματουργὸν δύναμίν σου ... Λάβε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωήν μου, ἀλλὰ κάμε ὥ στε ὁ Δάφνις νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ...

×

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος.

Αἴφνης, ὡς ἐὰν τὴν οὐρανίαν ἀπάντησιν ἔφερε, κρότος ἀπομεμακρυσμένος κεραυνοῦ ἠκούσθη.

Ἡ Φρύνη ἐστράφη μηχανικῶς καὶ παρετήρησε τὸν Δάφνιν, ὅστις τὴν προσέβλεπεν ἐν σιγῇ, ἀκίνητος, στηριζόμενος ἐπί τινος δένδρου.

— Σύ ; ἀνέκραξε.

Καὶ ὁ Δάφνις ἀπήντησε, χωρὶς νὰ κινηθῇ, καὶ χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνήν :

— Τί μὲ θέλεις, Φρύνη ;

Ταπεινή, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους, ὡς δειλὴ κόρη καὶ ἀθῶα παρθένος, ἐψέλλισε :

— Δάφνι ... σὲ ἀγαπῶ ... ἄνοιξε τὴν ἀγκάλην σου ...

Ἀλλ' ὁ Δάφνις ἀκίνητος, ἐπανελαβεν :

— Ἀλλὰ διὰ νὰ μοῦ εἰπῇς ὅλα αὐτὰ μ' ἐκάλεσες ἐδῶ ;

— Ναί ... σὲ ἀγαπῶ ... σὲ ἀγαπῶ παραφόρως ... Ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων αὐτῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἔρως ὁμοιάζει τὸν ἰδικόν μας, ἄφες με νὰ σβύσω εἰς τὰ χείλη σου τὴν δίψαν τοῦ στόματός μου... Ἐδῶ θὰ μείνωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν φυλλωμάτων, ἀκούοντες τὸν ψίθυρον τῶν φύλλων, καὶ τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος... Ἐδῶ θὰ φάγωμεν τὸ μέλι τοῦ ἔρωτος ... τὸ στόμα σου ὁμοιάζει κύπελλον πλῆρες ἀμβροσίας ... ἄφες με νὰ τὸ πίω μέχρι τρυγός ...

×

Καὶ καθὼς ὁ Δάφνις ἐσιώπα πάντοτε :

— Ὦ ! βλέπω ὅτι θέλεις ... μὲ ἐπιθυμεῖς... τέλος πάντων... ἐκάμφθης ... τὸ βλέπω ἤδη μετὰ βεβαιότητος.

Καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἤρχισαν νὰ δακρύουν.

Ἀλλ' ὁ Δάφνις ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ἀρνητικῶς.

— Δὲν θέλω ...

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει καὶ εἶσαι τόσον ψυχρὸς μαζῆ μου ; Ποῖος σὲ ἐμποδίζει ; Τί σὲ φοβίζει ; Μήπως διότι ἔχω καὶ ἄλλους ἐραστάς ; Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ ἐπάγγελμά μου ... Αἱ ἔγγαμοι γυναῖκες προορισμὸν ἔχουν νὰ γεννοῦν ἀγαθοὺς πολίτας, ἡμεῖς ὅμως προορισμὸν ἔχομεν νὰ παρέχωμεν ἡδονήν. Αὐτὸ τὸ εἶπε καὶ ὁ Περικλῆς. Πῶς κατοικεῖς εἰς οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν καὶ ἄλλοι ; Πῶς ταξειδεύεις μὲ πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον συνταξειδεύουν καὶ ἄλλοι ;

— Μωρὰ ἡ ματαιότης τοῦ ἐραστοῦ ἐκείνου, ὅστις θέλει νὰ εἶνε μόνος κύριος τῆς ἐρωμένης του !

— Ἀλλὰ μήπως σοῦ ἐζήτησα χρήματα ; Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ὡραιότερος τοῦ Πάριδος καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ εὐμελέστερος τοῦ

Ἀπόλλωνος καὶ ἰσχυρότερος τοῦ Ἡρακλέους ... Ὦ ! ἔλα, ἔλα εἰς τὰς ἀγκάλας μου ... δὲν ζητῶ εἰμὴ τὰ χείλη σου . .

— Δὲν συνειθίζω νὰ ἐξαντλοῦμαι εἰς ἡδονάς ... Οὔτε ἀφίνω ἀπλήρωτα τὰ σπάνια δι' ἐμέ, σπανιώτατα, φιλήματα.

— Ὦ ! τότε, δός μου ἕνα μόνον ὀβολόν ... ὅπως δίδουν εἰς τὰς δούλας τοῦ Πειραιῶς οἱ ναῦται τῆς Ἀσίας ...

×

Γονυκλινὴς ἤδη ἡ Φρύνη κατεφίλει μετὰ περιπαθῶν φιλημάτων τὰς κνήμας τοῦ Δάφνιδος, ὡς ἱκέτις, ἀλλ' οὗτος μετὰ σκαιότητος σχεδὸν ὀπισθοχώρησε καὶ ἐπανέλαβε :

— Περιττόν ! περιττόν ! ὁ νοῦς μου στρέφεται πρὸς ἄλλα ὑψηλότερα ἀντικείμενα . .

Ἀλλ' ἡ Φρύνη καθίστατο παρακλητικωτέρα, θωπευτικωτέρα. γλυκυτέρα.

— Θὰ διδαχθῇς ἄγνωστον εἰς σὲ τέχνην τοῦ ἔρωτος . .

— Δὲν θέλω ...

— Θέλεις νὰ διατάξω δύο δούλας νὰ παραστήσουν πρὸ τῶν ὀμμάτων σου τὸν θάνατον τῆς Σκπφοῦς ;

— Ὄχι ... ἀδιαφορῶ δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς θανάτους ... φιλοδοξῶ νὰ ἴδω θανάτους μόνον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν ... ὑπὲρ πατρίδος ! ...

— Θέλεις μίαν ἐκ τῶν ἀκολούθων μου ;

— Σοῦ εἶπα, Φρύνη, ὅτι δὲν ἀρέσκομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ εἰς τὰς γυναῖκας ... πρὸς ἄλλα ὁ νοῦς μου στρέφεται ...

×

Ἡ Φρύνη ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ὡς λέαινα τρωθεῖσα διὰ βέλους.

— Ἀλλὰ τί εἶσαι λοιπόν ; Καὶ τί ἐπιθυμεῖς ;

— Δὲν εἶμαι τίποτε ... ἀλλὰ θὰ γείνω κάτι ... αἰσθάνομαι

ὅτι δὲν ἐγεννήθην διὰ τὰς ἡδονάς, οὔτε διὰ τὰς τέχνας, οὔτε διὰ τὴν φιλοσοφίαν ... ὑπῆρξα ἄλλοτε ζωγράφος καὶ ἐκαλούμην ὑπὸ ψευδώνυμον Δάφνις ... ἀλλὰ τὸ ἀληθές μου ὄνομα δὲν εἶνε αὐτό... Τὸ ἀληθές μου ὄνομα εἶνε Ἀνδροκλῆς ... Κατάγομαι ἐκ γενεᾶς πολεμιστῶν, ποθῶ δὲ νὰ δράσω εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ... ἡ πατρίς μας εὑρίσκεται πρὸ φοβερῶν κινδύνων ... τοῦ Φιλίππου αἱ στρατιαὶ μέλλουν νὰ ὑποδουλώσουν τὴν Ἑλλάδα ... φιλοδοξῶ νὰ σώσω τὴν πατρίδα μου ἢ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν ... Σὲ ἠκολούθησα διότι ἐπεθύμουν εἰς τὸν οἶκόν σου νὰ σχετισθῶ μὲ τοὺς πολιτικοὺς ἄνδρας τοῦ τόπου καὶ μὲ τοὺς μεγάλους στρατηγοὺς τῆς πατρίδος μου ... Φεῦ! τὰ ὄνειρά μου διελύθησαν ... αἱ ἐλπίδες μου διεψεύσθησαν ... Οὐδέποτε ὑπῆρξα φίλος τῶν ἀκολασιῶν ... εἶμαι ὑγιὴς καὶ ἡ ψυχή μου ποθεῖ δάφνας καὶ τρόπαια πολέμου ... Ἐὰν θέλῃς νὰ χύσωμεν τὸ αἷμά μας ὑπὲρ πατρίδος, θὰ μὲ εὕρῃς πρόθυμον ... ἀλλὰ διὰ φιλήματα καὶ ἡδονὰς δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ κατάλληλος ...

×

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐστράφη διὰ νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη, ὡς ἐὰν μὴ εἶχεν ἐνοήσει ὅτι τὸ πᾶν μεταξύ των εἶχε πλέον διαλυθῇ, τὸν ἐκράτει ἀπὸ τοῦ χειτῶνος καὶ τοῦ ἔλεγε :

— Φεύγεις ;

Ὁ Δάφνις μετὰ κόπου, μετὰ δυσθυμίας, ἀπήντησε :

— Ναί ... φεύγω ... πηγαίνω εἰς τὴν Ἀγορὰν ν' ἀκούσω τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς στρατηγούς ... ἡ πατρὶς κινδυνεύει !... αἱ στρατιαὶ τοῦ Φιλίππου μετ' οὐ πολὺ θὰ πατήσουν τὸ ἱερὸν τῆς Παλλάδος ἄστυ.

×

Ἡ Φρύνη, ὡς τίγρις, βλοσσυρά, ἀγρία, μαινομένη, ἐξεστόμισε :

— Φύγε ! πήγαινε ! τρέξε νὰ σώσῃς τὴν πατρίδα... δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον..· ὑπῆρξα βλὰξ ἐγὼ ἡ ὁποία ἔχασα τόσον καιρὸν μαζύ σου... Εἶσαι ἀνάξιος νὰ λύσῃς καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων μου... ὦ Βοιωδὲ τοῦ χειρίστου εἴδους !

×

Καὶ καγχάζουσα ἐκ λύσσης :

— Πόσον εἶσαι γελοῖος μὲ τὰ στρατηγικά σου ὄνειρα ! Μεῖνε ἥσυχος καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἕτοιμοι νὰ θέσουν ὑπὸ τοὺς πόδας μου ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς Κολχίδος, δι' ἓν φίλημα ! ἀρκεῖ νὰ συγκατατεθῶ.... Χάχ, χά, ἄ ! Ἀλλὰ δὲν βλέπεις ὅτι εἶσαι ἀσχημότερος βατράχου καὶ ὅτι τὸ στόμα σου ὁμοιάζει στόμα Κερβέρου... γελοῖε ! φύγε!... πήγαινε νὰ κατατροπώσῃς τὸν Φίλιππον, τὸν Μακεδόνα !... Χάχ, χά, χά, ἄ !... Εὔχομαι καὶ παρακαλῶ τοὺς θεοὺς νὰ μὴ σὲ συναντήσω ποτὲ πλέον εἰς τὸν κόσμον!...Φύγε ! διότι αἰσθάνομαι, τὴν ἀνάγκην νὰ σὲ πτύσσω κατὰ πρόσωπον... Φύγε ! βάτραχε φουσκωμένε, στρατηλάτα κωμικέ, γελοῖον ὑποκείμενον...!

×

Ὁ Δάφνις εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσει, ἐνῷ ἡ Φρύνη ἔξαλλος ἐξηκολούθει νὰ τὸν ὑβρίζῃ καὶ νὰ ἐπιζητῇ τὴν καταστροφήν του ἐπικαλουμένη τὴν καταδίωξιν τῶν Ἐριννύων.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Συμπόσιον εἰς τῆς Φρύνης.—Ὄργια Βακχικά.

Ἡ Φρύνη μετὰ τὴν ἐρωτικὴν αὐτὴν ἀποτυχίαν ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀπολαύσεις ἀκολάστου βίου.

Ἐπεζήτει νὰ λησμονήσῃ τὴν προσβολὴν ἐκείνην εἰς τὰ συμπόσια, τὰ ὁποῖα μεγαλοπρεπῶς καὶ ὀργιαστικῶς ἐτελοῦτο συχνότατα εἰς τὸ μέγαρόν της.

Τὸ συμπόσιον, τοῦ ὁποίου τὴν περιγραφὴν ἀρχίζομεν, προεμηνύετο πλήρης ὀργίων

Οἱ ὡραιότεροι νέοι τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Κλεόβουλος, ὁ Τίμων, ὁ Ἕρμιππος, ὁ Μενέλαος, ὁ Αὐτόλυκος, ὁ Ἀγάθων, ὁ Ἀλκίφρων εἶχον προσέλθει, τὴν δὲ ὅλην ὁμήγυριν ἔμελλον νὰ κοσμήσουν αἱ περικαλλέστεραι καὶ πνευματωδέστεραι τῶν ἑταιρῶν, ἡ Κλεψύδρα, ἡ Γλυκέρα, ἡ Φιλουμένη, ἡ Μανία, ἡ Λυσιστράτη. ἡ Θαΐς, ἡ Κόριννα, ἡ Βακχὶς καὶ ἄλλαι

×

Ἡ Βακχὶς κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦλθε πρώτη.



Αἱ αὐλητρίδες τρεῖς τὸν ἀριθμὸν ὡραῖαι γυναῖκες τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους.

Ἐφόρει ἐσθῆτα πρασίνην διηνθισμένην ὑπὸ φύλλων ροιᾶς πὰ ὁποῖα περιεκύκλωναν ἐρωτικῶς τὴν μέσην της.

Ὁ θυρωρὸς Χρεμύλος τῆς ἄνοιξε τὴν θύραν, πρὶν αὕτη κτυπήσῃ.

Καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἑλληνικὴν συνήθειαν τὴν ὡδήγησεν εἰς μικρὸν δωμάτιον, ὅπου αὕτη ἔπλυνε τοὺς πόδας της ἐλαφρῶς.

Κατόπιν ἀναποδογυρίζουσα τὸ φόρεμά της τὸ ἐρράντισε διὰ μύρων θαυμασίων.

Κατόπιν διὰ κτενίου ἐδιόρθωσε τὴν κόμην της καὶ ἐπεριποιήθη τὸ πρόσωπόν της.

Ὅταν ἦτο καθ' ὅλα ἕτοιμος :

— Ποῖοι εἶνε οἱ ἐπίκλητοι ἀπόψε ; ἠρώτησε τὸν θυρωρόν.

×

Ἐπίκλητοι ἐκαλοῦντο ὅλοι οἱ συνδαιτημόνες, τοὺς ὁποίους ἔφερον οἱ προσκεκλημένοι,

Συνήθως δὲ τὸ συμπόσιον ἐδίδετο πρὸς τιμὴν ἑνὸς προσκεκλημένου.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Βακχίδος, ὁ Χρεμύλος ἀνέφερεν ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν ἑταιρῶν, καὶ τῶν νέων, τοὺς ὁποίους ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσήρχετο ἡ Γλυκέρα.

— Βακχίς !...

— Ὦ φιλτάτη μου ..

Καὶ αἱ δύο ἑταῖραι ἐνηγκαλίσθησαν καὶ κατεφιλήθησαν ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ συναντήσει των.

×

— Ὑποθέτω ὅτι ἄργησα, εἶπεν ἡ Γλυκέρα, διότι μὲ ἐκράτει ὁ ἐραστής μου, ὁ ὁποῖος ζηλεύει ὅταν πρόκειται νὰ γευματίσω κἄπου ἀλλοῦ...

Καὶ συνομιλοῦσαι αἱ δύο γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Συμποσίων, ὅπου ἡ Φρύνη ἀνέμενεν ὀρθία μὲ τὴν μέσην ἐπιμελῶς συνεσφιγμένην διὰ ζώνης θαυμασίας, μὲ τὸν λαιμὸν κατάφορτον ἐκ περιδεραίων ἐκ χρυσοῦ.

— Ἐφοβούμην μήπως δὲν ἔλθετε, εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Ἀλλὰ τοιαύτην εὐτυχίαν, ἀγαπητὴ Φρύνη, εἶπεν ἡ Γλυκέρα, φθονοῦσι καὶ οἱ Θεοί!

Καὶ διὰ νὰ πειράξῃ ὀλίγον τὴν Φρύνην προσέθεσεν :

— Ποῦ εἶνε ὁ Δάφνις ;

— Ὦ! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη ἀδιαφόρως, πρὸ καιροῦ τὸν ἐδίωξα ...

— Εἶνε δυνατόν ;

— Ἄ! μὰ ἦτο βλάξ!

Καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ἐγέλασαν θορυβωδῶς.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰσῆλθεν ὁ Μενέλαος, ἡ Λυσιστράτη καὶ ἡ Θαΐς, τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη περιποιητικώτατα ἡ Φρύνη.

Ὁ χιτὼν τοῦ Μενελάου ἦτο θαυμάσιος, τόσον ὥστε ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν γυναικῶν.

Ἦσαν σχεδὸν ἕτοιμοι νὰ καθίσουν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅταν καὶ οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι κατέφθασαν.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Τίμων, νέος περικαλλής, γνωστὸς διὰ τὴν ἔλλειψιν οἱωνδήποτε ἀρχῶν καὶ τὴν ἐπιπολαιότητα τοῦ χαρακτῆρός του.

×

— Ἔφερα καὶ κἄποιαν ἄλλην, εἶπεν οὗτος γελῶν.

— Ποῖον ἢ ποίαν ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Μίαν κἄποιαν Φιλίννην, ἀπὸ τὴν Δῆλον.

— Ἀλλ' ἡ Φιλίνη εἶνε μία γυναῖκα τῶν τριόδων ...

— Ἴσως ... τὴν ἐγνώρισα πρὸ ὀλίγου ... εἰς τὴν Ποικίλην Στοάν ... Μοῦ ἐπρότεινε νὰ τῆς κάμω τὸ γεῦμα ἀπόψε ... Ἐνόμισα φρόνιμον νὰ σᾶς τὴν φέρω ἐδῶ ...

— Τίμων, εἶσαι ἀδιόρθωτος ! εἶπεν ἡ Φρύνη.

Καὶ καλέσασα δούλην τινα, εἶπεν :

— Εἰπὲ νὰ διώξουν ἀμέσως αὐτὴν ποῦ περιμένει ἔξω ...

Καὶ στρέφουσα τὸ βλέμμα γύρω, ἠρώτησεν :

— Ἀλλὰ ὁ Ἀπελλῆς δὲν ἦλθεν ;

— Ἰδού με ! ἀνεφώνησεν οὗτος εἰσερχόμενος.

— Λοιπόν, εἰς τὴν τράπεζαν, εἶπεν ἡ Φρύνη.

Καὶ ἡ Φρύνη μετὰ τοῦ Ἀπελλοῦ, ὅστις ἠρᾶτο αὐτῆς, ἐξηπλώθησαν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἥτις εἶχε τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῷ συμποσίῳ.

Δεξιᾷ της ἐκάθισεν ἡ Γλυκέρα, ἡ Φιλουμένη, ἡ Λυσιστράτη, ἡ Θαΐς, ἡ Βακχίς, ἀριστερά της ἡ Κλεψύδρα, ὁ Τίμων, ὁ Κλεόβουλος, ὁ Ἑρμιππος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

×

Ἕκαστος ἐκ τῶν συνδαιτημόνων ἐκάθητο ἐπικλεινόμενος ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐκ μετάξης, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστεμμένην μὲ ρόδα.

Τρεῖς δοῦλαι ἔφερον στεφάνους ἐξ ἀνθέων, ρόδων ἐρυθρῶν καὶ λωτῶν κυανῶν.

Καὶ τὸ συμπόσιον ἤρχισεν.

×

Ὁ Τίμων εἶχεν ἐνοήσει ὅτι ἡ πρόσκλησις τῆς γυναικὸς τῶν τριόδων εἶχε κἄπως δυσαρεστήσει τὰς λοιπὰς ἱερείας τῆς Ἀφροδίτης.

Καὶ δὲν ἤρχισε πρῶτος νὰ ὁμιλῇ.

Ἀλλὰ κατόπιν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Κλεόβουλον, τοῦ εἶπε μετὰ μεγάλης σοβαρότητος

— Λέγουσιν ὅτι εἶσαι σοβαρὸς μελετητὴς τῶν θεωριῶν τοῦ Πλάτωνος ... Δὲν μᾶς λέγεις τίποτε περὶ αὐτοῦ ;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι εἶνε μέγας φιλόσοφος καὶ ὅτι τὸν θαυμάζω ;

Ἡ Γλυκέρα, στενοχωρηθεῖσα ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τοῦ θέματος τῆς ὁμιλίας, εἶπεν :

— Ἀλλά, φίλτατε Τίμων, διατί θέτεις ἐρωτήσεις πληκτικάς.. περὶ Πλάτωνος καὶ φιλοσοφίας θὰ ὁμιλήσωμεν ἀπόψε ; Θέλετε δηλαδὴ νὰ μᾶς καταπλήξετε μὲ τὰς γνώσεις σας ; Ἀλλά, φίλτατέ μου, νομίζετε ὅτι ἠμπορεῖτε μὲ τὰ ὡραῖα λόγια νὰ μᾶς γελάσετε ; Ἡμεῖς ἀπόψε εἴμεθα περισσότεραι ἀπὸ σᾶς τοὺς ἄνδρας καὶ ἐννοοῦμεν ἡμεῖς νὰ διευθύνωμεν τὴν ὁμιλίαν ... μήπως μᾶς ἐπήρατε διὰ μωρὰ παιδάκια ... Λοιπόν, Λυσιστράτη, ἔχεις τὸν λόγον ... ἄρχισε !...

— Περί τινος θέλετε νὰ ὁμιλήσω ; ἠρώτησεν αὕτη.

— Περὶ ἔρωτος, ἀπήντησαν διὰ μιᾶς ὅλαι αἱ γυναῖκες.

— Θχυμάσια ! εἶπον οἱ ἄνδρες.

Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἀρχίσῃ τὴν ὁμιλίαν ἀκόμη.

×

Ἡ τράπεζα ἦτο πλήρης κρατήρων καὶ στεφανων ἐξ ἀνθέων.

Δοῦλαι ἔφερον μικρὰ τεμάχια ἄρτου λευκοῦ καὶ ἐλαφροῦ.

Ἐπὶ πινακίων ποικίλα ὄστρακα ἦσαν συστωρευμένα καὶ ὀψάρια μικρά.

Αἱ πρῶται τράπεζαι ἦσαν λιταὶ καὶ ἀπετελοῦντο ἀπὸ διάφορα εἴδη ὀρεκτικῶν μᾶλλον.

— Ὁ ἔρως, ἤρχισεν λέγουσα ἡ Λυσιστράτη, εἶνε μία λέξις χωρὶς καμμίαν ἔννοιαν ... ἢ μὲ πολὺ μεγάλην ἔννοιαν ... διότι προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσῃ δύο αἰσθήματα ἀσυμβίβαστα :

Τὴν ἡδονὴν καὶ τὸ πάθος. Τί λέγεις, σύ Φρύνη;

— Ἐγὼ εἶπεν ἡ Φρύνη, θέλω τὴν ἡδονὴν διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ τὸ πάθος δια τοὺς ἐραστάς μου ...

— Ὁ ἔρως, διέκοψεν ὁ Μενέλαος, δὲν εἶνε οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο... ὁ ἔρως εἶνέ τι διαφορετικόν...

— Πρὸς Θεοῦ! εἶπεν ἡ Θαὶς ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος ἀπόψε τὰς φιλοσοφίας...

— Ἔχει δίκαιον ἡ Θαὶς, εἶπεν ἡ Γλυκέρα, ἡ ὁποία στρεφομένη πρὸς τὸν Τίμωνα, ὅστις ἐκάθητο πλησίον της, τὸν ἠρώτησεν ἀφοῦ ἔθεσε τὴν χεῖρα της εἰς τὸν λαιμόν του.

— Δὲν μοῦ λέγεις ποῖος ὁ σκοπὸς τοῦ βίου;

×

Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν συχνάκις ἡ Γλυκέρα ἔθετεν εἰς διαφόρους φιλοσόφους, ὁσάκις δὲν εἶχε πρόχειρον ἄλλο θέμα ὁμιλίας.

Ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ἠρώτησε τὸν Τίμωνα μετὰ τόσης τρυφερότητος, ὥστε οὗτος κατενόησεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῆς ἐκδηλώσεως.

Καὶ ἀπήντησε μετὰ ψυχραιμίας;

— Σκοπὸς τοῦ βίου δὲν ὑπάρχει! ἐπὶ παραδείγματι, σκοπὸν τοῦ βίου ἐγὼ ἔχω τὴν καλοπέρασιν! Εἶμαι πλούσιος. Ἀπολαμβάνω νὰ διασκεδάζω μετὰ γυναικῶν, ἐφ' ὅσον οἱ θεοὶ μοῦ συντηροῦν τὰς δυνάμεις μου.

×

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ ἐναπέθεσε τὴν χεῖρά του μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς Γλυκέρας, ἥτις ἦτο ἐξηπλωμένη παραπλεύρως.

Ἐκράτησε σιγὴ στιγμιαία, μεθ' ὃ ὁ Τίμων εἶπεν:

— Ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ἔρωτα ... ὁ ἔρως εἶνε ἡ ὀνομασία τὴν ὁποίαν δίδουν εἰς τὴν ὀδύνην διὰ νὰ παρηγοροῦν τοὺς

πάσχοντας ἐξ αὐτῆς. Δὲν ὑπάρχουν παρὰ δύο τρόποι διὰ νὰ εἶνε κανεὶς δυστυχής. Ἢ νὰ ἐπιθυμῇς ὅ,τι δὲν ἔχεις ἢ νὰ κατέχῃς ὅ,τι ἐπεθύμεις! Ὁ ἔρως ἀρχίζει ἀπὸ τὸ πρῶτον ... καὶ τελειώνει εἰς τὸ δεύτερον ... Οἱ θεοι νὰ μᾶς φυλάττουν ἀπὸ ἔρωτας!

— Ἀλλ' ὅταν κατέχῃς κἄτι τι, τὸ ὁποῖον ἐπεθύμεις, δὲν εἶσαι εὐτυχής; ἠρώτησεν ἡ Λυσιστράτη.

— Ναί, ἀλλὰ στιγμιαίως ... ἡ ἐπιθυμία, ἰδοὺ ὁ ἔρως!... ἀπήντησεν ὁ Ἀπελλῆς, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐσιώπα.

×

Αἱ δεύτεραι τράπεζαι ἐπλησίαζον πρὸς τὸ τέλος.

Εἶχον παρατεθῇ πέρδικες, ψάρια, κύκνοι, φασιανοί, χοιρίδια παραγεμιστὰ μὲ ὀρτύκια, μὲ ἐντόσθια πτηνῶν, μὲ καρικεύματα διάφορα.

— Ὦ! ἀνέκραξαν ὅλοι καὶ ὅλαι, τὸ γεῦμα ἀπόψε εἶνε θαυμάσιον ...

— Οἶνον! οἶνον! ἐπρόσταξεν ἡ Φρύνη καὶ οἱ δοῦλοι ἐγέμισαν τοὺς κρατῆρας μὲ ἑπτὰ εἰδῶν οἴνους παλαιοτάτους καὶ σπανίους.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Φρύνη, νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τέχνης ...

— Ὄχι, διέκοψεν ὁ Ἀπελλῆς, νὰ εὕρωμεν θέμα διασκεδαστικώτερον.

— Νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῆς γυναικείας καλλονῆς, εἶπεν ὁ Αὐτόλυκος. Πῶς σᾶς ἀρέσουν αἱ γυναῖκες γυμναὶ ἢ ἐνδεδυμέναι;

— Γυμναί! ἀνέκραξαν ὅλοι οἱ ἄνδρες γελῶντες.

Μᾶς προτιμᾶτε, ἠρώτησεν ἡ Λυσιστράτη, μὲ ψιμμύθιον ἢ χωρίς;

— Χωρὶς ψιμμύθιον, εἶπον οἱ μέν.

— Μὲ ψιμμύθιον, εἶπον οἱ ἄλλοι.

— Ἀλλὰ μία γυναῖκα, εἶπεν ἡ Φρύνη, ἰδίως μία ἑταῖρα, διὰ νὰ ἀρέσῃ κατ' ἰδίαν, πρέπει νὰ ἀρέσῃ πρῶτον εἰς τὸν δρόμον...

Ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἐβάζαμεν ψιμμύθιον, γνωρίζετε ὅτι δὲν θὰ ἐγύριζε κανεὶς νὰ μᾶς κυττάξῃ;

— Δὲν ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς, καὶ ἀπορῶ πῶς λέγεις αὐτά, σύ, Φρύνη. Ἡ ἀληθινὴ καλλονὴ δὲν ἔχει ἀνάγκην στολισμάτων ...

— Οἱ ἄνδρες εἶνε ζῶα, εἶπεν ἡ Φιλουμένη,— ἐννοεῖται ἐξαιροῦνται οἱ παρόντες, — καὶ ἐὰν δὲν ἰδοῦν βαμμένα πρόσωπα δὲν μᾶς πλησιάζουν ... καὶ ἂς εἴμεθα ὡραῖαι ...

— Οἱ ἄνδρες, φιλτάτη μου, διέκοψεν ὁ Αὐτόλυκος, δὲν εἶνε καθόλου ζῶα ... εἶνε τεμπέληδες ... βαρύνονται νὰ εὕρουν τὰς ὡραίας ... αὐτὸ συμβαίνει ...

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ἔπινον κατὰ κόρον.

Ἡ Φρύνη εἶχεν ἀρχίσει νὰ ζαλίζεται.

Αἴρνης δώδεκα, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐνεφανίσθησαν χορεύτριαι εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Συμποσίων, ἥτις ἦτο θαῦμα πολυτελείας καὶ πλούτου καὶ κομψότητος.

×

Αἱ δύο πρῶται ἔπαιζον αὐλόν.

Καὶ ἡ τελευταία μικρὸν τύμπανον.

Αἱ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκράτουν κρόταλα εἰς τὰς χεῖρας.

Ἔχρισαν μὲ ρητίνην καὶ μὲ κιμωλίαν τὰ πέδιλά των καὶ μὲ τοὺς βραχίονας ἐκτεινομένους, ἀνέμενον ν' ἀρχίσῃ ἡ μουσική.

Μετ' ὀλίγων ἐλαφρὸν λύδιον μέλος ἀνεκρούετο ὑπὸ τῆς μουσικῆς καὶ αἱ δώδεκα παρθένοι ἤρχισαν νὰ χορεύουν.

×

Ὁ χορός των ἦτο θαυμάσιος.

Ἐχόρευον μετὰ ρυθμοῦ, ἀλλὰ μετὰ περιπαθείας συγχρόνως κ χωρὶς καμμίαν τάξιν.



Ἦσαν ὅλαι συγκεντρωμέναι πλησίον τῆς τραπέζης *(Σελ. 114)*

Ἦσαν ὅλαι συγκεντρωμέναι πλησίον τῆς τραπέζης.

Ἐνόμιζες ὅτι ἔβλεπες κύματα ἀνυψούμενα καὶ κυλινδούμενα εἰς τὸν ἀέρα.

Μετ' ὀλίγον συνηνώθησαν κατὰ ζεύγη, καὶ χωρὶς νὰ διακόψουν τὸν χορόν, ἔλυσαν τὰς ζώνας των καὶ ἀφῆκαν νὰ καταπέσουν αἱ ῥόδινοι ἐσθῆτές των.

Ὀσμὴ γυναικείας σαρκὸς κατεπλημμύρησε τὴν αἴθουσαν.

Ὀσμὴ καταπνίγουσα τὸ ἰσχυρὸν ἄρωμα τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

×

Ἔκυπτον πρὸς τὰ ὀπίσω χορεύουσαι δι' ἀποτόμων καὶ βιαίων κινήσεων, μὲ τὴν κοιλίαν προτεινομένην, μὲ τοὺς βραχίονας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Κατόπιν ἀνεγείροντο κοιλαίνουσαι τὸ σῶμα, καὶ τὰ σώματά των ἐψαύοντο, ἐνῷ ἐχόρευον, καὶ τὰ στήθη των ἀνεπάλλοντο ὡς ὄγκοι χιόνος.

— Πῶς εἶσαι, Τίμων ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, εἶπεν οὗτος. Πρώτην φορὰν ἀπόψε ἐνόησα τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς γυναικός.

— Ποῖος εἶνε ;

— Νὰ ἀγαπᾷ ...

— Εἶνε καὶ αὐτὸ μία γνώμη, εἶπεν ἡ Γλυκέρα.

— Δός μου οἶνον τῆς Λέσβου, εἶπεν ἡ Λυσιστράτη, εἶνε δυνατώτερος ... ἀπόψε ἐννοῶ νὰ πίω πολύ . .

Οἱ κρατῆρες ἐκενοῦντο ἀδιακόπως.

— Ἰσχυρίζομαι, εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς, ὅτι ἡ γυναῖκα ἡ ὑπανδρευμένη χάνει ὅλην τὴν ποίησιν τῆς ζωῆς ... καὶ ὅτι ὁ γάμος εἶνε μία ἠλιθιότης ...

— Φαντάσου, εἶπεν ἡ Φρύνη, νὰ ζῇς διαρκῶς μὲ ἕνα ἄνδρα!...

— Καὶ αὐτὸ νὰ θεωρεῖται καθῆκον, προσέθεσεν ὁ Τίμων.

— Ἀλλ' ἐγώ, διέκοψεν ὁ Ἀπελλῆς, προτοῦ ἀποθάνω ἐννοῶ νὰ γνωρίσω τοὐλάχιστον τρεῖς χιλιάδας γυναῖκας.

— Ὦ! εἶσαι πολὺ ἀπαιτητικός, εἶπεν ἡ Φιλουμένη.

— Τὸ βέβαιον εἶνε, προσέθεσεν ὁ Αὐτόλυκος, ὅτι χάρις εἰς τὰς γυναῖκας ὁ βίος μας ποικίλλεται ... κ' ἔπειτα γλυτώνομεν καὶ ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν συζύγων ... ἀπὸ τὴν δουλείαν τοῦ γάμου ... διὰ τῆς πεφωτισμένης διανοίας σας ὁ ἔρως δὲν ἀποτελεῖ θυσίκν, ἀλλὰ χάριν, τὴν ὁποίαν παρέχετε εἰς τοὺς ἄνδρας ... Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶσθε μία ἢ δύο, ἀλλὰ χιλιάδες, ἔχομεν καὶ τὴν ποικιλίαν ... μὲ μάτια γαλανὰ ... μὲ μάτια μαῦρα ... μὲ ξανθὰ μαλλιά ... μὲ μαλλιὰ καστανά ... μανθάνομεν δὲ καὶ ὅλα τὰ εἴδη τοῦ ἔρωτος ... παρηγορεῖτε τοὺς λυπημένους ... διασκεδάζετε τοὺς μελαγχολικούς ... κάμνετε καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀσχήμους νὰ νομίζουν ὅτι εἶνε ὡραῖοι ...

×

Αἱ χορεύτριαι δὲν ἐχόρευον πλέον.

Νεαρά τις ἀκροβάτις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἔπαιζε μὲ μαχαίρας καὶ ἐπεριπάτει διὰ μέσου ξιφῶν μὲ τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἡ προσοχὴ τῶν συνδαιτημόνων ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου ἐστραμμένη πρὸς τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ παιγνίδιον, ὁ Ἀπελλῆς δέ, ἐπωφελούμενος τῆς εὐκαιρίας, ἐτοποθετήθη ἐγγύτερον τῆς Φρύνης, ἀφήσας τὴν κεφαλήν του νὰ θωπεύῃ τὸ στῆθός της.

— Σήκω, σήκω, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη χαμηλοφώνως ...

Ἀλλ' ὁ Ἀπελλῆς, ζαλισμένος ἐκ τῆς μέθης, ἐπέρασε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν λαιμὸν τῆς Φρύνης καὶ τὴν ἐθώπευε διαμαρτυρομένην.

— Ἡσύχασε! τοῦ ἔλεγεν αὕτη. Εἶσαι αὐθάδης!

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀκροβᾶτις ἐξηκολούθει τὸ ἐπικίνδυνον παιγνίδιόν της.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν κατέρυθροι.

Τὸ στῆθός της ἔπαλλε βιαίως.

Ἡ στάσις της τῆς εἶχε φέρει ὅλον τὸ αἷμα εἰς τὸ πρόσωπον.

— Φθάνει πλέον ! εἶπεν ἡ Φρύνη ... μᾶς δίδεις εἰς τὰ νεῦρα.... ἄφησέ μας !

Ἡ ἀκροβᾶτις ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ νὺξ εἶχε προχωρήσει.

— Οἶνον ! ἐφώναξεν ἡ Φρύνη, καὶ οἱ κρατῆρες αὐτοστιγμεὶ ἐπληρώθησαν παλαιοτάτου οἴνου τῆς Κύπρου.

Μετ' ὀλίγον ἡ διασκέδασις ἐκορυφώθη.

×

Ὁ Ἀπελλῆς μεθυσμένος κατεδίωκε τὴν Φρύνην, ἥτις ἔτρεχεε κλονιζομένη ἐκ τῆς μέθης.

— Σὲ ἀγαπῶ, τῆς ἐφώναζε.

Καὶ ἡ Λυσιστράτη ἁρπάζουσα κρατῆρα πλήρη οἴνου σπανίου τῶν Συρακουσῶν καὶ χύνουσα αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Τίμωνος, ἀνεφώνει :

— Ζῶον, τί κάθεσαι ;

— Οἶνον ! οἶνον ! ἐφώναζεν ἡ Γλυκέρα μόλις συγκρατουμένη εἰς τοὺς πόδας της.

Καὶ ἡ Φιλουμένη, σχίζουσα τὴν ἐσθῆτά της, ἀνέκραζε :

— Κλεῖστε τὰ μάτια σας !...

Ὁ Αὐτόλυκος κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας ὀπώρας καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων πέντε στεφάνους ἐξ ἀνθέων, ἐφώναζεν ἀσυναρτήτως.

— Ποῖος θέλει σῦκα ;

Καὶ ἔρριπτε τὰς ὀπώρας εἰς τὴν πλάτην τοῦ Μενελάου, μὴ ἔχων συναίσθησιν τῶν ὅσων ἔπραττε.

Γονυκλινὴς ὁ Ἑρμιππος, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σχεδὸν κλειστοὺς ἐκ τῆς οἰνοποσίας, ἀπήγγελλε μετὰ τραγικότητος :

— Ὦ ! πόδες ἀλαβάστρινοι !... ὦ στήθη χιονώδη !... ὦ καμπυλότητες μελιτώδεις !... ὦ κοιλότητες μυροβόλοι !... ἄχ ! πῶς μὲ τρελλαίνετε !... Μὴ κινεῖσθε ! .. Τί βλέπω !... Πῶς ; Λυσιστράτη ! εἶσαι μελαγχροινὴ καὶ δὲν τραγουδεῖς στίχους τῆς Σαπφοῦς :...

Ἡ Φρύνη καταδιωκομένη ἀπὸ τὸν Ἀπελλῆν ἐρρίφθη ὑπτία ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μήλων, τῶν σταφυλῶν καὶ τῶν σύκων.

Ἦτο ἐν τελείᾳ μέθῃ.

Λαβοῦσα κύπελλον πλῆρες οἴνου αἰγυπτιακοῦ, ξανθοῦ, ἐνεβάπτιζε τὰ ἄκρα τῶν μαστῶν της ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἐφώναζεν :

— Ἔχεις δίψαν ; Πίε, λοιπόν !

×

Ἡ Γλυκέρα, εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης κατεφίλει εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν Τίμωνα, ἐνῷ ὁ Μενέλαος ζηλοτυπῶν τὴν περιέχυνε μὲ οἶνον τῆς Ἀττικῆς.

Ἡ Θαΐς, ἐντελῶς ἀπογυμνωθεῖσα, ἐκυλίετο ἐπί τινος κλίνης καὶ ἐφώναζε μεθυσμένη :

— Ὦ θεὰ τοῦ κάλλους, δὲν σὲ ὑπηρετῶ πιστῶς ;

— Ἐμπρός ! ἐμπρός ! ἐφώναξεν ὁ Τίμων.

Δύο αὐλητρίδες μετέφερον εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἕνα παμμεγέθη κρατῆρα, πλήρη μέχρι στεφάνης ἀπὸ οἶνον ξανθόν.

Ὁ Τίμων, ἂν καὶ μεθυσμένος, ἥρπασε τὴν Φιλουμένην, μικρόσωμον, ἐκ τῶν ἀστραγάλων, τὴν ἐσήκωσεν εἰς τὸν ἀέρα, τὴν ἐκράτησεν ὑψηλὰ ἐπ' ὀλίγον, καὶ ἀναστρέφων κατόπιν αὐτήν, ἐν μέσῳ φωνῶν καὶ θορύβου δαιμονιῶντος, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω φερομένην, τῆς εἶπε :

— Πίε οἶνον ! ..

Ἡ Φιλουμένη γελῶσα ἔπινεν οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος ἐν αὐτῇ τῇ στάσει.

Ἡ ρωμαλεότης αὕτη τοῦ Τίμωνος ἤρεσε τόσον, ὥστε ὅλαι αἱ γυναῖκες ἤθελον νὰ πίουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκ τοῦ κρατῆρος.

— Σήκωσέ με καὶ ἐμένα! ἔλεγεν ἡ Φρύνη πρὸς τὸν Ἀπελλῆν.

Ἀλλ' ὁ Ἀπελλῆς, ἁρπάσας τὴν Φρύνην ἐκ τῆς ὀσφύος, τὴν ἔρριψεν ὑπτίαν ἐπὶ τῆς κλίνης, μὴ κατορθώσας νὰ τὴν σηκώσῃ.

Καὶ ἡ Φρύνη, οὕτως ἐξηπλωμένη ἐφώναζε:

— Ποῖος θὰ μὲ σηκώσῃ;... Ποῖος θὰ μὲ σηκώσῃ;...

Ἀλλ' ὅλοι οἱ ἄνδρες παρέπαιον καὶ ἐκλονίζοντο.

— Δόσε μου ἕνα καθρέπτην νὰ ἰδῶ τὰ μοῦτρά μου! ἐφώναζεν ὁ Αὐτόλυκος, ἐνῷ ὁ Μενέλαος τοῦ προσέφερεν παμμέγεθες πτερὸν στρουθοκαμήλου.

×

Καὶ ἐνῷ ὅλοι καὶ ὅλαι εὑρίσκοντο εἰς τοιαύτην μέθην, ἐξηκολούθουν νὰ πίνουν ἀκόμη, ἰδίως οἱ ἄνδρες, μέχρις ὅτου οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἀναίσθητοι ἔπεσαν ἄλλοι μὲν ἐπὶ τῶν κλινῶν, ὅπου αἱ πλεῖσται τῶν γυναικῶν εἶχον κατακλιθῇ ἡμιθανεῖς ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ οἴνου, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἀγορὰ ἦτο ἡ καρδία πάσης ἑλληνικῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὡς ἀρτηρίαι ἀπέληγον ὅλαι αἱ διατέμνουσαι τὴν πόλιν ὁδοί.

Ἡ Ἀγορὰ ἦτο τὸ ἐγκαύχημα τῆς πόλεως.

Οἱ πολῖται ἐφιλοτιμοῦντο ἱνὰ ἔχῃ ἡ πόλις των μεγάλην καὶ πλουσίαν ἀγοράν.

Ἐκόσμουν δὲ ταύτην μὲ ναούς, μὲ βωμούς, μὲ πολυπληθῆ ἀγάλματα καὶ μνημεῖα.

Καὶ τὴν περιεστείχιζον διὰ στοῶν, εἰς τὰς ὁποίας διέτριβον τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας, οἱ μὴ ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ ἄλλην ἐργασίαν, περιπατοῦντες καὶ ἀπολαμβάναντες τὸ ποικίλον θέαμα τῆς παντοειδοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ κινήσεως.

×

Ἡ Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν ἦτο κανονικῶς καὶ συμμέτρως κατεσκευασμένη.

Ὁ Κίμων εἶχε φυτεύσει θαυμασίους πλατάνους, πολυτελὴς δὲ ὁσημέραι καλλωπιζομένη διὰ λαμπρῶν μνημείων ἀνακαλούντων τὰς σελίδας τῆς πατρίου ἱστορίας, ἦτο ἀνταξία τοῦ μεγαλείου τῆς πόλεως.

Ἡ Ἀγορὰ ἦτο διῃρημένη εἰς τμήματα.

Ὅλα τὰ ὀψώνια καὶ ὅλα τὰ εἴδη τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας εὑρίσκοντο ἐκεῖ.

Ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀγορᾶς ἦτο ἀνατεθειμένη εἰς τοὺς ἀγορανόμους, οἵτινες ἦσαν καὶ φύλακες τῆς τάξεως.

Αὐτοὶ ὥριζαν τὰς τιμὰς τῶν ὀψωνίων, αὐτοὶ ἐπέβλεπον τὴν ποιότητα αὐτῶν, αὐτοὶ ἐτιμώρουν τοὺς παραβάτας τῶν ἀστυνομικῶν διατάξεων.

×

Τὰ διάφορα ὀψώνια, κρέας, λάχανα, ψάρια, ὄστρακα, ὀπῶραι, ἐπωλοῦντο εἰς τὸ ὕπαιθρον, εἰς τοὺς λεγομένους «κύκλους« ἢ εἰς σκηνὰς ἢ εἰς ἐργαστήρια, ὅπως τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας.

Εἰς ἰδιαίτερον τμῆμα τῆς ἀγορᾶς ἦταν αἱ ἀνθοπώλιδες καὶ αἱ στεφανοπώλιδες καὶ αἱ ταινιοπώλιδες, αἱ ὁποῖαι ἐπώλουν τὰ ἀπαραίτητα διακοσμητικὰ εἴδη τῶν συμποσίων.

×

Εἰς ἄλλο τμῆμα ἦσαν αἱ ἀρτοπώλιδες, πωλοῦσαι τοὺς στρογγύλους ἄρτους κατὰ στήλας τοποθετημένους.

Αἱ ἀρτοπώλιδες ἦσαν γνωσταὶ διὰ τὴν βαναυσότητα τῆς γλώσσης των.

Κάποιος μίαν ἡμέραν ἀπρόσεκτος ἔρριψε ἐκ τῆς τραπέζης στήλην ἄρτων, ὅλαι δὲ αἱ ἀρτοπώλιδες ἤρχισαν μαινόμεναι νὰ φωνάζουν :

— Ἄθλιε !
— Τέρας !
— Κάθαρμα !
— Χοῖρε !
— Βέβηλε !
— Βάτραχε !
— Κτῆνος !

Αὐταὶ ἦσαν αἱ λεπτότεραι ἐκφράσεις των.

×

Τὸ μέρος ὅπου ἐπωλοῦτο τὰ ψάρια ἦτο περιζήτητον.

Οἱ πωληταὶ τῶν ψαρίων ἐκράτουν κώδωνας εἰς τὰς χεῖρας καὶ ἐσήμαινον.

Τοῦτο ἦτο σημεῖον ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχον καταφθάσει εἰς τὴν ἀγορὰν ψάρια φρέσκα

—Ψάρια φρέσκα ! ἐφώναζον καὶ ἐσήμαινεν τοὺς κώδωνας ἀδιακόπως.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἰχθυοπῶλαι ἦσαν χυδαιότατοι,

— Πόσον πωλεῖς τοὺς δύο κεφάλους ; ἠρώτησε ποτὲ κάποιος.

— Δέκα ὀβολούς, ἀπήντησε σκαιῶς ὁ ἰχθυοπώλης.

— Δὲν κάνει ὀλιγώτερον ;

Καὶ ὁ ἰχθυοπώλης :

— Ξεφορτώσου με ! ἐπανέλαβε σχεδὸν ἀπειλητικῶς.

×

Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι δὲν μετέβαινον μόνον εἰς τὴν Ἀγορὰν διὰ τὰ ὀψώνια.

Εἰς τὰ ἐργαστήρια προσήρχοντο πολλοί, ὅπως συναντήσωσι φίλους καὶ γνωρίμους καὶ συνομιλήσωσι μετ' αὐτῶν περὶ τῶν νέων τῆς ἡμέρας.

Ὅλαι αἱ πολιτικαὶ συζητήσεις ἐγίνοντο ἐκεῖ.

Ἐκεῖ τὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Ἐκεῖ αἱ εἰδήσεις αἱ σπουδαῖαι.

Ἐκεῖ ἡ κρίσις περὶ τῶν διοικούντων τὴν πόλιν.

Ἐκεῖ ἡ ἀφήγησις τῶν κοινωνικῶν σκανδάλων.

×

Τὰ ἐργαστήρια, τὰ ὁποῖα ἐσυχνάζοντο περισσότερον τῶν ἄλλων ἦσαν τὰ κουρεῖα.

Κατόπιν τὰ μυροπωλεῖα.

Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐργαστήρια βαναύσων τεχνητῶν, εἰς σκυτοτομεῖα ὄχι σπανίως ἄνδρες ἐξέχοντες ἐν τῇ πολιτείᾳ ἐσύχναζον.

×

Περιεργότατον τμῆμα τῆς Ἀγορᾶς ἦτο τὸ τῶν σιτοπωλῶν, ὅπου οἱ σιτοπῶλαι διεπραγματεύοντο τὸ τίμημα τοῦ σίτου, πολλὰ δὲ ἐπενόουν τεχνάσματα πρὸς δολίαν κερδοσκοπίαν διὰ τῆς ὑπερτιμήσεως τοῦ σίτου.

Οὕτω προσήρχοντο πολλοὶ καὶ διέδιδον αἴφνης δολοφονίας ψευδεῖς πολιτικῶν ἢ στρατηγῶν πρὸς ὑπερτίμησιν τῶν τιμῶν τοῦ σίτου ἢ καὶ ἀντιστρόφως διέδιδον φήμας χαροποιὰς περὶ τῶν πολιτικῶν τῆς χώρας.

— Τὰ ἐμάθετε; εἶπε μίαν ἡμέραν σιτοπώλης τις, φθάσας δρομαῖος εἰς τὴν Ἀγοράν.

— Τί τρέχει; τὸν ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Δέκα πλοῖα, πλήρη φορτίων σίτου, κατεπόντισθησαν εἰς τὴν Σουνιάδα ἄκραν.

Καὶ ἡ τιμὴ τοῦ σίτου ὑψοῦτο.

×

Ἄλλοι τόποι συνεντεύξεων ἦσαν τὰ ἰατρεῖα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἰατροὶ εἶχαν εἰς τὴν Ἀγορὰν τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν, εἰς τὰ ὁποῖα μετέβαινον ὄχι μόνον ἀσθενεῖς, ἀλλὰ καὶ ὑγιεῖς διὰ νὰ συνομιλήσωσιν.

Ἡ ἀθηναϊκὴ Ἀγορὰ εἶχε πολλοὺς καλοὺς ἰατρούς, ἀλλὰ καὶ πλῆθος ἀγυρτῶν.

— Πάσχω ἀπὸ κεφαλαλγίας, ἰατρέ, εἶπεν ἡμέραν τινα ἀσθενής τις εἰς ἀγύρτην ἰατρὸν τῆς Ἀγορᾶς.

Καὶ ὁ ἀγύρτης ἰατρὸς τοῦ εἶπε:

— Θὰ ἔρχεσαι ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς τὸ ἐργαστήριόν μου διὰ νὰ

σὲ ἐξετάζω καθημερινῶς. Λάβε αὐ ὸ τὸ φάρμακον—καὶ τοῦ ἔδωκε κόνιν τινα ἀπὸ ρίζαν ἄγευστον — καὶ θὰ θεραπευθῇς.

— Τί ὀφείλω ;

— Πενῆντα ὀβολούς, διὰ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν εἶπεν ὁ ἀγύρτης ἰατρός, ἤτοι διὰ τὴν διάγνωσιν, καὶ διὰ τὸ φάρμακον μόνον τριάντα ὀβολούς.

Καὶ οἱ ἀσθενεῖς ἐλαστεύοντο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας. οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου των πρὸς κατάπληξιν τῶν μωρῶν, κόκκαλα καὶ κρανία καὶ σκεύη πολυτελῆ σκεπασμένα μὲ πανιὰ μαῦρα καὶ κόκκινα.

×

Κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἰατρῶν ἀγυρτῶν ἔντιμοι ἦσαν οἱ τραπεζῖται.

Ἐκάθηντο πρὸ τραπεζῶν, γύρω δὲ αὐτῶν ἔβλεπέ τις τοὺς πλουσιωτέρους Ἀθηναίους.

Κατὰ σειρὰν ἐκάθηντο οἱ τραπεζῖται, ἔπειτα οἱ ἀργυραμοιβοί, οἱ κολλυβισταί, οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ τοκισταί.

Ἀντήλασσον νομίσματα, ἐπώλουν χρυσόν, ἠγόραζον χρυσόν, συνῆπτον δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἐπὶ ὑποθήκῃ, παρεῖχον κεφάλαια εἰς ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἔκαμνον μὲ μεγάλους τόκους καὶ θαλασσοδάνεια.

×

Οἱ ἔμποροι ἐτιμῶντο τότε μεγάλως, ἐξῃροῦντο δὲ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας ἐξαιρετικῶς, αὐτοὶ μόνοι, καὶ δὲν ἐπλήρωναν φόρους, διότι ἐθεωροῦντο ὡς στοιχεῖα ὠφελιμώτατα διὰ τὴν πόλιν.

Ὁμοίων τιμῶν ἀπελάμβανον καὶ οἱ ἰδιοκτῆται πλοίων.

×

Τὰ πλοῖα τῶν Ἀθηναίων ἐμπόρων, ἐπροστατεύοντο ὑπὸ τοῦ κραταιοῦ στόλου τῶν Ἀθηνῶν, ἔπλεον δὲ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Με-

σογείου, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον, εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς τὴν Σικελίαν, ἄφθονα πλούτη φέροντα ἐκεῖθεν.

Ὅλαι σχεδὸν αἱ ἐργασίαι εἰς τὴν ἀγορὰν ἐγίνοντο ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐξαίρεσιν ἀπετέλουν αἱ ἀρτοπώλιδες, καὶ αἱ λαχανοπώλιδεες καὶ αἱ ἀνθοπώλιδες.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο κατεφρονοῦντο καὶ ἐδυσφημοῦντο, μάλιστα αἱ τελευταῖαι, αἱ ὁποῖαι, νέαι οὖσαι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡραῖαι, ἠναγκάζοντο νἀκούωσιν ἀκολάστους φιλοφρονήσεις.

— Σύ, ποῦ πωλεῖς τριαντάφυλλα, ἠρώτησε κάποιος ἀνθοπώλιδα ὡραίαν, τί πωλεῖς; τὰ ἄνθη σου ἢ τὸ κορμάκι σου; ἢ μήπως καὶ τὰ δύο μαζύ;

Ὄχι δὲ μόνον οἱ πωληταί, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγορασταὶ ἦσαν ἄνδρες.

Σπανίως αἱ γυναῖκες ἐνεφανίζοντο εἰς τὴν ἀγοράν.

Καὶ οὐδέποτε μόναι.

Πάντοτε ἐσυνοδεύοντο ὑπὸ μιᾶς ἢ δύο θεραπαινίδων.

×

Οἱ πτωχότεροι τῶν Ἀθηναίων συνηθαοίζοντο ἑκάστην πρωΐαν εἰς τὸ τμῆμα ὀσπρίων.

Ἔδιδον ὀβολούς τινα καὶ ἠγόραζον χυλὸν ὀσπρίων, σκόροδα, κρόμμυα, λάχανα καὶ ἄρτον.

Μεταξὺ τῶν πτωχῶν κατελέγοντο καὶ οἱ βάναυσοι τεχνῖται, οἱ ναῦται, οἱ στρατιῶται.

×

Εἰς τὴν ἀγορὰν ἐφοίτων ἐλευθέρως αἱ ἑταῖραι.

Ἐκτὸς δὲ τῶν ἑταιρῶν εἰς τὴν ἀγορὰν προσήρχοντο καὶ οἱ λεγόμενοι καλλωπισταί, νέοι, μύρων ἀποπνέοντες, κρατοῦντες εἰς

τὰς χεῖρας ἄνθη, κινοῦντες ἐρωτικῶς τὸ σῶμά των, οἱ καλούμενοι «τρυφεραινόμενοι», ἐπιδεικνύοντες μετὰ γυναικείας φιλαρεσκείας, τὰ φορέματά των, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε προεκάλουν τὸν θαυμασμόν, καὶ ἄλλοτε τὰ σκώμματα.

×

Ἀλλ' εἰς τὴν ἀγορὰν προσήρχοντο καὶ σοβαροὶ ἄνδρες, σεβάσμιοι πρεσβύται, ὅπως περιπατήσωσιν ὑπὸ τὰς σκιερὰς στοάς, ἢ συνδιαλεχθῶσι μετὰ φίλων ἢ φιλοσοφήσωσι παρατηροῦντες καὶ μελετῶντες τοὺς ἀνθρώπους.

Καὶ πολλάκις ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς τούτων φοροῦντες τὸν ἀπαραίτητον τρίβωνα καὶ στηριζόμενοι ἐπὶ ράβδων παχέων συνεζήτουν διάφορα φιλοσοφικὰ ζητήματα, πλῆθος δὲ ἄλλο ἀνθρώπων ἠκολούθει αὐτοὺς καὶ ἤκουε.

×

Οὕτω καὶ ὁ Σωκράτης διέτριβε σχεδὸν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ἀγοράν, ὁμιλῶν μὲ ὅλους, διότι οὐδένα ἐνόμιζεν ἄσημον ἢ ἀνάξιον λόγου.

Καὶ ἔπιθεν ὅσους τὸν ἤκουον.

Ἐνεφανίζετο δὲ συχνότατα καὶ ὁ φιλόσοφος Διογένης, ὅστις ἐκράτει ἐν πλήρει ἡμέρᾳ λύχνον ἀνὰ χεῖρας λέγων :

— Ἄνθρωπον ζητῶ...

Καὶ τὰ παιδιὰ ἠκολούθουν ὄπισθεν καὶ τὸν περιέπαιζον.

×

Ἡ κίνησις τῆς ἀγορᾶς τῶν Ἀθηνῶν ἦτο μεγίστη.

Ὡς ἐλέγομεν, ἡ Φρύνη ἐξηκολούθει τὸν βίον τὸν ἀκόλαστον.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐφιλοξένει εἰς τὸν οἶκόν της πλουσιώτατόν τινα ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος, ὅστις ἐπεθύμει ἐλθὼν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ δοκιμάσῃ τὰς ἡδονὰς τῶν φιλημάτων τῆς Φρύνης.

Ὅλην τὴν νύκτα διῆλθεν παρὰ τῇ Φρύνῃ, τὴν ὁποίαν τὸ

πρωὶ ἀφοῦ ἐπλήρωσεν ἀδρότατα παρεκάλεσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Ἀγοράν.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ πᾶμαι εἰς τὴν Ἀγοράν ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, μόλις ἐνδυθεῖσα.

— Ναί ... ἀπήντησεν οὗτος, ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τοὺς φιλοσόφους τῶν Ἀθηνῶν συζητοῦντας.

— Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ δειξω τὸν Σωκράτην ...

— Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὸν ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον ... ἀκούομεν τόσα περὶ αὐτοῦ ...

— Θὰ ἴδῃς καὶ τὸν Δημοσθένην ...

— Τὸν ρήτορα ;

— Ναί ... τὸν μέγαν ρήτορα τῶν Ἀθηνῶν ...

— Αὐτὸν ὅστις πολεμεῖ τὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος ;

— Αὐτὸν μάλιστα.

— Ὦ ! Φρύνη, εἶπεν ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος, πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ὁδηγήσῃς σήμερον εἰς τὴν Ἀγοράν.

— Πρὸ μεσημβρίας θὰ εἴμεθα ἐκεῖ, ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

— Ἐπίσης θὰ ἤμην εὐτυχής, ἐὰν συνέπιπε ν' ἀκούσω τὸν Σωκράτην φιλοσοφοῦντα ἢ τὸν Δημοσθένην δημηγοροῦντα καὶ προσπαθοῦντα νὰ πείσῃ τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τῶν σχεδίων Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς οἱ ἐν Ἀσίᾳ θεωροῦμεν ἐχθρὸν τῆς Ἑλλάδος.

— Ὦ ! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, ἔχετε πληρέστατα δίκαιον ...

— Συμφωνεῖς μαζῆ μου ;

— Ἐντελῶς.

— Εὖγε, Φρύνη !

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ὁ Φίλιππος θέλει τὸ κακὸν τῆς Ἑλλάδος, οὐχὶ δὲ ἅπαξ ἤκουσα τὸν Δημοσθένην θαυμασίως ἀναλύοντα πρὸ τῶν Ἀθηναίων τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιφέρῃ ἡ ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου συμπάθεια μερίδος τινὸς πολιτευομένων.

— Ὥστε καὶ σὺ εἶσαι κατὰ τοῦ Φιλίππου.

— Εἶμαι καὶ θὰ εἶμαι !

×

Μετ' ὀλίγον ἡ Φρύνη ἐκάλεσε τὴν Μυρρίνην :

— Εἰπέ, Μυρρίνη, νὰ ἑτοιμάσουν μίαν ἅμαξαν.

Ἡ Μυρρίνη ἀκούσασα τὴν διαταγὴν ἐξῆλθεν.

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος ἠτένισε περιπαθῶς τὴν Φρύνην καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθουν τῆς εἶπεν :

Ὦ γλυκυτάτη Φρύνη, ἄφισε νὰ σὲ φιλήσω διὰ τελευταίαν φοράν !

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Σὲ ἱκετεύω.

— Ἀδύνατον.

— Φρύνη ...

— Μὴ ἐπιμένεις.

— Ἀλλὰ τὸ ἐπιθυμῶ ...

— Εἶνε παρὰ τὰς συνηθείας μου ...

— Ἀλλὰ τοὐλάχιστον ἄφησε νὰ σοῦ φιλήσω τὰς χιονώδεις χεῖρας ...

— Οὔτε ...

— Ἀλλὰ εἶσαι σκληρά ...

— Καθόλου ... ὅλην τὴν νύκτα μὲ κατεφίλεις ,..

— Ἀλλὰ τοὐλάχιστον, ἄφησε νὰ φιλήσω τοὺς πόδας σου ...

— Τοὺς πόδας μου ;

— Ὦ ! ναί ... τοὺς πόδας σου ...

— Ἔστω ...

Ἡ Φρύνη ὑπεχώρησε.

Καὶ ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος ἐγονυπέτησεν.

Ἡ Φρύνη ἐσήκωσε τὴν ἐσθῆτά της.

Ὕψωσε τὸν πόδα της.

Καὶ ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος κύψας ἐφίλησε τὸν πόδα τῆς Φρύνης, λέγων :

— Ὦ! νομίζω ὅτι εἰσπνέω πνοὴν ῥόδων ἢ κρίνων ...

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἅμαξα τοὺς ἀνέμενεν.

Ἡ Μυρρίνη εἰσῆλθε.

— Τὸ ἅρμα εἶνε ἕτοιμον! εἶπεν.

Ἡ Φρύνη ἔνευσεν εἰς τὸν πλούσιον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος νὰ κατέλθῃ πρῶτος.

×

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας, ἀφοῦ ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς Ἀκροπόλεως, ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀγοράν.

Ἐστάθησαν πρὸ τῶν ἀνθοπώλιδων.

— Ὦ! Ἡ Φρύνη! ἡ Φρύνη!

Ἀνέκραξαν αἱ ὡραῖαι ἀνθοπώλιδες.

Καὶ τρέξασαι περιεκύκλωσαν τὸ ἅρμα της.

Τῆς προσέφερον ἀνθοδέσμας ἐκ ῥόδων καὶ ἴων καὶ στεφάνους ἐξ ὑακίνθων καὶ ναρκίσσων.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Φρύνη, λαμβάνουσα ὅλας αὐτὰς τὰς ταινιοστολίστους ἀνθοδέσμας.

Καὶ νεύσασα τοῦ ἡνιόχου νὰ κατέλθῃ, τοῦ εἶπε:

— Δόσε εἰς τὰς ὡραίας αὐτὰς ἀνθοπώλιδας τὰ χρυσᾶ αὐτὰ νομίσματα ...

Αἱ ἀνθοπώλιδες λαβοῦσαι τὸν προσφερθέντα χρυσόν, ἤρχισαν νὰ ραίνουν δι' ἀνθέων τὸ ἅρμα τῆς Φρύνης καὶ νὰ τὴν ἀνευφημοῦν:

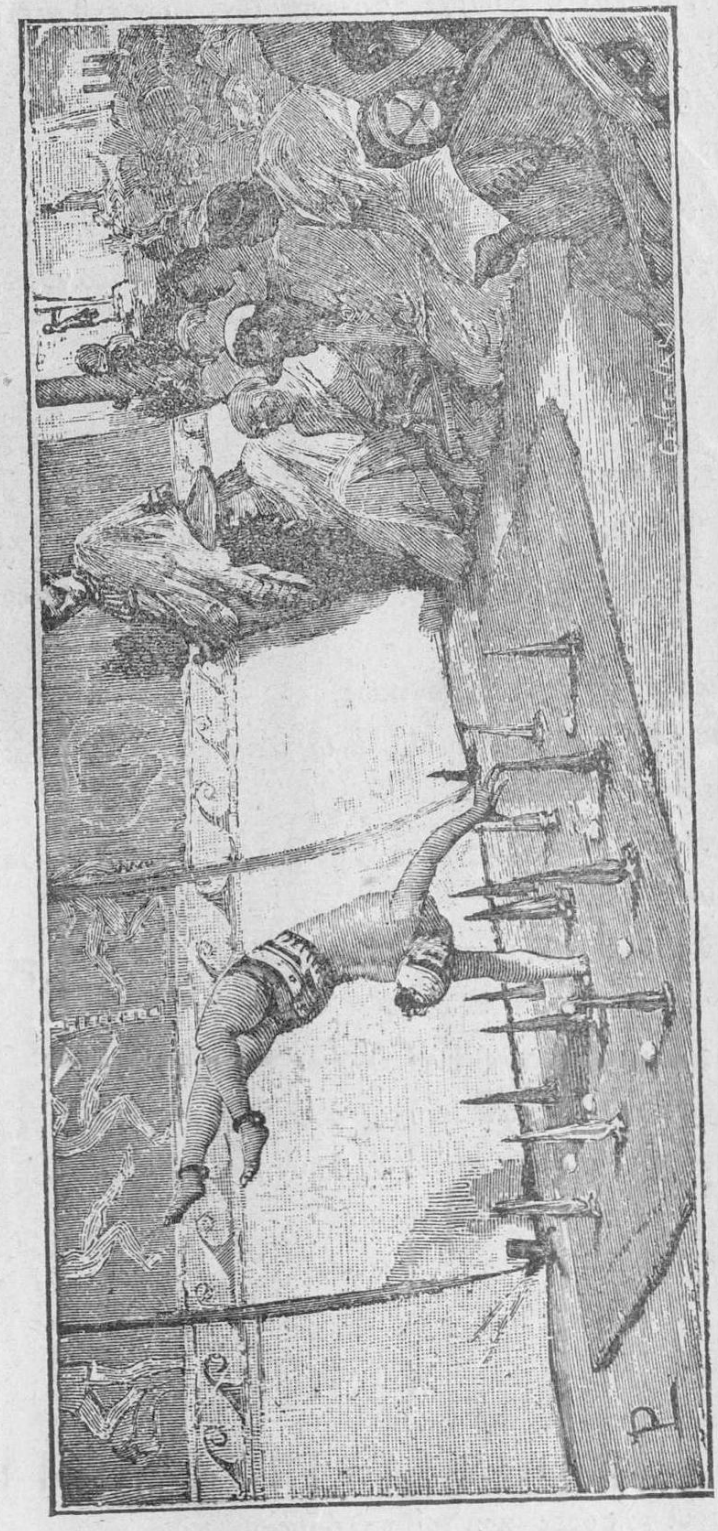
— Ζήτω ἡ Φρύνη!

— Ζήτω ω ω ω ...

Ὅλος ὁ κόσμος τῆς Ἀγορᾶς ἔτρεξε νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει.

Ἤδη πέριξ τοῦ ἅρματος τῆς Φρύνης συνωθεῖτο πολὺ πλῆθος περιέργων.

Ἄλλοι μὲν τὴν ἐθαύμαζον, ἄλλοι δὲ προσεπάθουν νὰ μαντεύσουν τὰς καλλονὰς τοῦ σώματός της, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπιμελῶς σκεπασμένον.



Ἔπαιζε μὲ μαχαίρας καὶ ἐπεριπάτει διὰ μέσου ξιφῶν μὲ τοὺς πόδας εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ πατώματος. (Σελ. 115)

Ἐν τῷ μεταξὺ διῆλθε πλησίον τοῦ μέρους ὅπου ἵστατο τὸ ἅρμα τῆς Φρύνης καὶ ὁ Εὐθίας, τὸν ὁποῖον, ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχεν ὡς ἐραστήν, ἐμπαίξῃ καὶ ἀπορρίψῃ ἡ Φρύνη κατὰ τὴν εἰς τὸν Κεραμεικὸν μετάβασίν της.

Ὅταν ὁ Εὐθίας τὴν ἀνεγνώρισεν :

— Αὐτὴ εἶνε ... εἶπε κατ' ἰδίαν, ἡ Φρύνη ... ἡ Φρύνη ἔχουσα παραπλεύρως της ἄγνωστόν τινα καὶ ἄσημον χονδράνθρωπον ...

×

Καὶ ἐνῷ ὁ Εὐθίας διήρχετο πλησίον της, τῆς εἶπε :

— Χαῖρε, Φρύνη, τῆς ὁποίας δὲν λησμονῶ τὸν ἐμπαιγμὸν τοῦ Κεραμεικοῦ !... ἴσως θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ποῦ θὰ μοῦ πληρώσῃς τὴν ὕβριν ἐκείνην.

Ἡ Φρύνη ἀνεκάγχασεν εἰρωνικῶς.

Ἀλλ' ὁ Εὐθίας πλήρης θυμοῦ, ἐνῷ ἀπήρχετο, ἐστράφη πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε :

— Γελᾷς τώρα ... ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα ἴσως ποῦ θὰ κλαύσῃς πικρῶς καὶ θὰ μετανοήσῃς ...

Ἡ Φρύνη ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτά της.

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος τὴν ἠρώτησε :

— Τί συμβαίνει ; τί ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅστις σὲ ἀπειλεῖ ;

— Ὦ ! εἶνε τρελλός ... εἶπεν ἡ Φρύνη. Πρὸ πολλοῦ ἀπώλεσε τὰς φρένας ...

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ γελᾷ.

×

Ἤδη τὸ ἅρμα διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Ἀγορᾶς, ὅπου ἐσύχναζον οἱ ῥήτορες καὶ οἱ φιλόσοφοι.

Ἡ Φρύνη διέκρινε μακρόθεν τὸν Διογένην.

— Νά ! ὁ Διογένης ! εἶπε μετὰ ζωηρότητος εἰς τὸν ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος.

— Ποῖος εἶνε ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Αὐτὸς ὁ ὁποῖος κρατεῖ εἰς τὴν δεξιὰν τὸν φανόν.

— Αὐτὸς ὁ κακονδυμένος ;

— Ναί ... αὐτός ...

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἅρμα ἐπλησίασε τὸν Διογένην.

— Χαῖρε, Διογένη, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη, καὶ τοῦ προσέφερε δέσμην ἴων.

— Ποῖος μὲ χαιρετᾷ ; Ἡ Φρύνη ; Χαῖρε γλυκυτάτη ἀηδών. Τί ; μοῦ προσφέρεις ἄνθη ;

— Ναί ...

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον μ' ἐπῆρες ; Διὰ κανένα ἔφηβον, τοῦ ὁποίου τὰ σκέλη εἶνε ἀπὸ χάλυβα ;

Ἡ Φρύνη προσποιουμένη αἰδημοσύνην, τοῦ εἶπεν :

— Ὦ ! τί φράσεις εἶνε αὐταὶ Διογένη !...

— Μήπως σὲ στενοχωροῦν ;... Μόνον οἱ ἀνήθικοι ὁμιλοῦν περὶ ἠθικῆς ...

×

Καὶ ὁ Διογένης προσβλέπων τὸν πλούσιον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος καθήμενον παραπλεύρως τῆς Φρύνης :

— Δὲν μοῦ λέγεις, εὐτυχισμένε ἄνθρωπε, τοῦ εἶπε, πόσον σοῦ ἐστοίχισεν αὐτὴ ἡ μακαριότης ;

— Ποία ;

— Δὲν ἐννοεῖς τί λέγω ;

— Ὄχι καλῶς ...

— Λυποῦμαι διὰ τὴν κατάστασιν τοῦ μυελοῦ σου ... βεβαίως δὲν εἶσαι Ἀθηναῖος ...

— Δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν ...

— Ὁπωσδήποτε δύνασαι νὰ παρηγορηθῇς χώνων τὴν μύτην σου εἰς τὸ στῆθος τῆς Φρύνης.

×

Καὶ ὁ Διογένης ὑψώσας τὸν φανόν του ἐφώναξεν :

— Ἄνθρωπον ζητῶ ..

Καὶ στρέψας τὰ νῶτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ βάθος τῆς Στοᾶς.

— Τί περίεργος ἄνθρωπος ! εἶπεν ὁ συνοδὸς τῆς Φρύνης.

— Περιεργότατος ! Καὶ ὅμως ἀγαθός ...

— Δὲν ἀμφιβάλλω ...

— Ἰδοὺ ὁ Σωκράτης ! εἶπεν ἡ Φρύνη, δεικνύουσα πρὸς τὸ ἄκρον τῆς Στοᾶς, ὅμιλον ἀνθρώπων ἱσταμένων καὶ συζητούντων.

— Ποῖος εἶνε ἀπ' ὅλους ...

— Αὐτὸς ποῦ εἶνε εἰς τὸ μέσον ...

— Ὁ φαλακρός ;

— Ναί ...

— Αὐτὸς ποῦ δὲν ἔχει μύτην ;...

— Δηλαδὴ ἔχει ... ἀλλὰ ἔχει μίαν μύτην φριτήν ...

— Κοντήν ... ὑψουμένην πρὸς τὰ ἐπάνω ...

— Ὦ ! εἶνε ἀσχημότατος ...

— Θὰ ὁμιλῇ ὅμως ὡραία ...

— Θαυμάσια !

×

Τὸ ἅρμα ἐστάθη πρὸ τοῦ σωκρατικοῦ ὁμίλου.

Ὁ Σωκράτης ἐχαιρέτησε τὴν Φρύνην μειδιῶν.

— Χαῖρε, ἀγαπητὲ φίλε, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη

Καὶ τοῦ προσέφερεν ἄνθη.

Ὁ Σωκράτης ἐπλησίασε τὸ ἅρμα καὶ λαβὼν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Φρύνης τὰ ἄνθη, εἶπεν :

— Εὐχαριστῶ ... Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μερικὰ ἐκ τῶν ὡραίων αὐτῶν ἴων νὰ προσφέρω εἰς τοὺς ἀγαπητούς φίλους μου, μετὰ τῶν ὁποίων ὁμιλοῦμεν ἐδῶ πρὸς ὀλίγης ὥρας . .

— Καὶ περὶ τίνος ὁμιλεῖτε ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Περὶ ἔρωτος, ἀπήντησεν ὁ Σωκράτης.

— Ὦ! λαμπρὸν θέμα! ἐπιτρέπετε νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς μέρος εἰς τὴν συζήτησιν;

— Διατί ὄχι;

— Καὶ τί ἔλεγες εἰς τοὺς νέους ...

— Ὅτι ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶνε ὁ ἔρως τῶν ψυχῶν ...

— Δὲν ἔχεις ἄδικον ...

×

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς νέους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀπεθαύμαζον, ἡ Φρύνη εἶπε:

— Καὶ σεῖς τί ἰδέαν ἔχετε περὶ ἔρωτος;

— Ἔχω τὴν ἰδέαν, εἶπεν ὁ ὡραιότερος τῶν ἐφήβων, ὅτι ὁ ἔρως ἐμπνέεται ὅταν βλέπῃ τις τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἀφροδίτης ...

— Δηλαδή; ἠρώτησε περιέργως ἡ Φρύνη

— Δηλαδή ... τὴν Φρύνην ...

— Τόσον σοῦ ἀρέσει ...

— Ὦ! ναί ...

— Ἠγάπησες ἄλλοτε ...

— Ὄχι.

— Σοῦ συνιστῶ νὰ γνωρίσῃς τὸν ἔρωτα ... θὰ ὑποφέρῃς ... ἀλλὰ τὰ μαρτύρια τοῦ ἔρωτος εἶνε αἱ γλυκύτεραι ἀπολαύσεις τοῦ ματαίου αὐτοῦ βίου.

— Ἀφοῦ τὸ λέγει ἡ Φρύνη, ἐπανέλαβεν ὁ νέος, ἔτσι καὶ θὰ εἶνε ...

— Πείθεσαι τόσον εὐκόλως ..

— Ἀλλ' ὅταν οἱ λόγοι, τοὺς ὁποίους ἀκούω, ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Φρύνης ...

— Ἀλλὰ σύ, βλέπω, μὲ θαυμάζεις ..

— Θὰ ἤμην τυφλὸς ἐὰν δὲν σὲ ἐθαύμαζα.

— Καὶ ἔχεις καὶ τὸ θάρρος τῆς γνώμης σου.

— Διατί ὄχι;

— Εὖγε! μοῦ ἀρέσεις πολύ .. Τί ἔργον κάμνεις;

— Τρώγω τὰ χρήματα τοῦ πατρός μου ..

— Ὁ πατήρ σου ζῇ;

— Ὄχι, ἀπέθανεν. Ἦτο πλούσιος τραπεζίτης ...

— Ὡραῖον ἐπάγγελμα, τί λέγεις, Σωκράτη ...

— Ἐγώ, γνωρίζεις ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὸ χρῆμα ...

— Ἀλλ' ἐγὼ τὰ λατρεύω, διέκοψεν ἡ Φρύνη. Τὰ θέλω διὰ νὰ τὰ σπαταλῶ ...

— Κ' ἐγὼ τὰ θέλω διὰ νὰ τὰ σπαταλῶ, προσέθεσεν ὁ ἄγνωστος νέος.

— Ὥστε ἔχομεν τὰς αὐτὰς ἰδέας ..

— Περίπου ...

— Ἀλλὰ τότε ποίαν εὐχαρίστησιν εὑρίσκεις ἀκούων τὰς θεωρίας τοῦ Σωκράτους ..

— Θαυμάζω τὸν ἄνδρα ... ἀκούω πολλὰς γνώμας καὶ σχηματίζω τὴν ἰδικήν μου ..

Ὥστε ποίαν γνώμην ἔχεις σχηματίσει περὶ ἔρωτος;

— Θέλεις τὴν γνώμην μου ἄνευ περιστροφῶν; ...

— Ναί ...

— Ἔρως δὲν ὑπάρχει ...

Ὁ Σωκράτης ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς.

— Ἀλλὰ τί ὑπάρχει; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ὑπάρχει μόνον ὁ σαρκικὸς ἔρως ...

— Ὥστε ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς ...

— Σὲ ἀγαπῶ διότι θέλω νὰ σὲ ἀπολαύσω ... αὐτὸ εἶνε ὁ ἔρως ... ὅλα τὰ ἄλλα δὲν τὰ πιστεύω ...

— Λοιπόν, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη, σὲ περιμένω;

— Ποῦ; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ περικαλλὴς νεανίας.

— Εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Πότε;

— Ὁπότε θέλεις ... ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς ὅτι εἶσαι καὶ πλούσιος ...

— Χάριν ἑνὸς φιλήματος τῆς Φρύνης, δύναμαι νὰ θυσιάσω τὸν ὡραιότερον ἀμπελῶνα τῆς Ἀττικῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε ἰδιοκτησία μου.

— Μοῦ τὸν χαρίζεις ;

— Ὑπὸ ποίους ὅρους ..

— Νὰ εἶμαι ἰδική σου ἐπὶ ἕνα μῆνα ...

— Δέχομαι ...

Ἡ Φρύνη τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Πῶς ὀνομάζεσαι ;

— Μύρρων ...

— Ἔχει καλῶς ...

— Σὲ ἀναμένω τὸ ταχύτερον ...

— Θὰ ἔλθω ...

×

Ὁ ἡνίοχος ἐκέντησε τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα, βαρύ, ἐκυλίσθη εἰς τὸ χῶμα.

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχεν εἰπῇ τίποτε.

Ἔμενε σιωπηλός.

Ἐφαίνετο δυσαρεστηθείς, διότι ἡ Φρύνη, ἐνώπιόν του, προέβη εἰς τοιαύτας ἐρωτικὰς διαχύσεις.

Δὲν ἐτόλμησε νὰ παραπονεθῇ

Ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ εὐχαριστημένος.

Προφανῶς ἦτο ζηλότυπος.

Ἐνῷ εἶχε σκοπὸν νὰ μείνῃ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐπὶ δύο μῆνας, ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς ἐρωτικάς του σχέσεις μὲ τὴν Φρύνην, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἤδη εἶχε δηλώσει ὅτι ἐπὶ ἕ α μῆνα θ' ἀνῆκεν εἰς τὸν Μύρρωνα.

×

Μετὰ μακρὰν σιωπήν, τῆς ὁποίας τὴν ψυχολογίαν κατενόει ἡ παμπόνηρος Φρύνη, ὁ πλούσιος ἐκ Βαβυλῶνος ἔμπορος τῆς εἶπε :

— Βλέπω ὅτι οἱ νέοι τῶν Ἀθηνῶν δὲν εἶνε καὶ πολὺ γενναιόδωροι ...

— Εὑρίσκεις ;

— Εἶμαι βέβαιος . . Ἐὰν κρίνω ἀπὸ τὸν νέον αὐτόν, τοῦ ὁποίου λησμονῶ τὸ ὄνομα ...

— Ἀπὸ τὸν Μύρρωνα ;

— Ναί ... Ἕνα ἀμπελῶνα δι ἑνὸς μηνὸς ἀπολαύσεις !

— Ἀλλὰ ὁ ἀμπελών του εἶνε μεγάλης ἀξίας ... εἶνε ἀπεράντου ἐκτάσεως ... αἱ δὲ σταφυλαὶ εἶνε ὁμορασταὶ καὶ πωλοῦνται ἀκριβώτατα ...

— Ὅπως δήποτε ἀφοῦ σοῦ ἀρέσῃ ...

— Δηλαδή ... εἶνε ὡραῖος νέος;... δὲν εἶνε τίποτε ἔκτακτον... Ἴσως δὲν θὰ ἔχῃ τὴν πεῖραν τοῦ κόσμου ... δὲν θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸν σοφὸν σάτυρον, ὅστις κάθεται εἰς τὸ πλευρόν μου ...

— Εὐχαριστῶ . .

— Ἐθύμωσες ;

— Ὄχι ...

— Ὅποιον ἀγαπῶ, τὸν πειράζω. Εἶσαι ὅμως ὀλίγον πειραγμένος διὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Μύρρωνος ... εἰπέ μου τὴν ἀλήθειαν ...

— Ἀφοῦ ζητεῖς νὰ εἶμαι εἰλικρινής ... σοῦ λέγω ὅτι εἶμαι πράγματι ὀλίγον πειραγμένος ...

— Ζηλεύεις ;

— Δὲν ζηλεύω ... ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει ... δὲν ἐννοῶ νὰ μοῦ καταστρέφουν τὴν εὐτυχίαν μου ...

— Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σοῦ καταστρέψῃ τὴν εὐδαιμονίαν σου ... ἀφοῦ εἶσαι τόσον καλός, ὥστε νὰ ὀνομάζῃς εὐδαιμονίαν τὴν μετ' ἐμοῦ συναναστροφήν ...

— Ἀλλ' ἐὰν δὲν ἀπατῶμαι, τοῦ ὑπεσχέθης νὰ γείνῃς ἰδική του ἐπὶ ἕνα μῆνα ἀντὶ τῆς δωρεᾶς τοῦ ἀμπελῶνος ...

— Ὦ ! αὐτὰ μὴ τὰ προσέχῃς ... ἡμεῖς λέγομεν πολλὰ λόγια τοῦ ἀέρος ... Μήπως ἐκάμαμεν συμβόλαιον ; Πρῶτον θὰ μοῦ χαρίσῃ τὸν ἀμπελῶνα ... καὶ ἔπειτα ...

— Ἀλλὰ τόσον σοῦ ἀρέσει ὁ ἀμπελὼν αὐτός ;

— Ὦ ! ναί ...

— Τότε νὰ τὸν ἀγοράσω ἐγὼ καὶ νὰ σοῦ τὸν χαρίσω.

— Ὄχι. Αὐτὸς νὰ μοῦ χαρίσῃ τὸν ἀμπελῶνα, σὺ δέ, ἐπειδὴ τὸν ἐκατηγόρησες ὡς μὴ γενναιόδωρον, νὰ μοῦ χαρίσῃς ἕνα ἐλαιῶνα ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται πλησίον τοῦ Κεραμεικοῦ ...

— Ναί, νὰ σοῦ τὸν χαρίσω εὐχαρίστως ...

— Καὶ νὰ σᾶς ἔχω καὶ τοὺς δύο φίλους ἐπὶ ἕνα μῆνα ...

— Πῶς ; καὶ τοὺς δύο ;

— Διατί ὄχι.

— Μά, πῶς εἶνε δυνατόν ...

— Ὦ ! ἐγὼ ἄλλοτε εἶχα δέκα φίλους μαζῆ.

— Δέκα ;

— Δέκα !

— Μοῦ κάμνει ἐντύπωσιν !... καὶ τοὺς ἀγαποῦσες καὶ τοὺς δέκα ;

— Τοὺς συμπαθοῦσα ὅλους Ὁ καθένας εἶχε κάτι τι ἰδικόν του. Καὶ δὲν παρεπονεῖτο κανείς ... τὸ ἤξευρεν δὲ ὅλοι ... Βλέπεις ἡ τέχνη ἡ ἰδική μας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ μὲ ἕνα ἄνθρωπον... Ἄλλως τε, ἐγώ, σοῦ ὑπόσχομαι ν' ἀγαπῶ μόνον ἐσένα, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα, μεταχειριζομένη τὴν συνήθη ψευδῆ ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν ἔδιδεν εἰς ὅλους τοὺς ἐραστάς της, τῶν ὁποίων οὐχὶ τὴν μορφήν, ἀλλὰ τὸ χρῆμα ἠγάπα

— Μοῦ ὑπόσχεσαι ὅτι μόνον ἐμένα θ' ἀγαπᾷς ;

— Τὸ ὁρκίζομαι εἶπεν ἡ Φρύνη ἐντόνως ἐνῷ περιέπαιζε τὸν ἀπογυμνωθέντα πλούσιον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος κατὰ πρόσωπον, χωρὶς οὗτος νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ ἀντιλαμβάνεται τίποτε.

×

Ἤδη τὸ ἅρμα ἐπλησίαζε πρὸς τὴν Ποικίλην Στοάν.

Ἡ Φρύνη διέκρινε τὸν Δημοσθένην.

— Ἄ, βλέπω ὅτι σήμερον εἴμεθα τυχεροί, εἶπεν ... Ἰδοὺ καὶ ὁ Δημοσθένης.

Ὁ μέγας ῥήτωρ τῶν Ἀθηνῶν περιεστοιχίζετο ὑπὸ πολλῶν πολιτῶν.

Ἐφαίνετο ἀγορεύων ἐκ τοῦ προχείρου.

Πλέον τῶν πεντακοσίων τὸν ἤκουον.

Ὅταν τὸ ἅρμα τῆς Φρύνης ἐπλησίασεν εἰς τὸν πυκνὸν ὅμιλον, ὁ Δημοσθένης κατήρχετο ἔκ τινος ἕδρας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀνέλθει, οἱ δὲ συνηγμένοι πολῖται ἐχειροκρότουν παταγωδῶς καὶ ἀνεφήμουν αὐτὸν μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Κρῖμα ! εἶπεν ἡ Φρύνη, ἐφθάσαμεν πολὺ ἀργὰ .. μόλις τώρα ἐτελείωσεν... ἀκοῦς τὰ χειροκροτήματα ;

×

Τὸ πλῆθος ἤρχισε νὰ διαλύεται ἡ δὲ Φρύνη, ἀναγνωρίσασα μεταξὺ τοῦ πλήθους, γνωστόν τι πρόσωπον, ἠρώτησε :

— Περὶ τίνος ὡμίλει ὁ Δημοσθένης ;

— Ὡμίλει κατὰ τῶν σχεδίων τοῦ Φιλίππου... ἐκ τοῦ προχείρου ὅμως... παρακληθεὶς ὑπὸ πολλῶν συμπολιτῶν...

— Καὶ τί ἔλεγεν ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ὅτι πρέπει ὁ λαὸς νὰ ἀναλάβῃ τὸν κατ' αὐτοῦ ἀγῶνα μετὰ πεποιθήσεως καὶ νὰ μὴ ἀκούουν τοὺς προσπαθοῦντας νὰ τοὺς διαφθείρουν...

×

Ἀλλ' ἤδη ὁ Δημοσθένης ἤρχετο πρὸς τὸ μέρος τῆς Φρύνης.

Ὅταν τὴν εἶδεν ἐστάθη καὶ τὴν ἐχαιρέτισεν.

— Ἐγκαίρως σέ συναντῶ, τῆς εἶπε.

— Μὲ θέλεις ;

— Ναί.

— Πρόκειται περὶ σπουδαίων ;

— Περὶ σπουδαιοτάτων...

Καὶ κύψας τῆς εἶπεν χαμηλοφώνως.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ σοῦ εἰπῶ δύο λέξεις...

— Τώρα ;...

— Τώρα.

— Περίμενέ με ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, πολὺ περίεργος.

×

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν παραπλεύρως αὐτῆς καθήμενον πλούσιον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος, τοῦ εἶπε :

— Πολὺ θὰ ἐπεθύμουν νὰ μοῦ ἠγόραζες ὀλίγα ἄνθη.

Ὁ συνωδὸς τῆς Φρύνης ἐννόησεν ὅτι αὕτη ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνη μετὰ τοῦ Δημοσθένους.

Καὶ τῆς ἀπήντησε προθύμως.

— Ἐὰν μοῦ ἐπιτρέπῃς νὰ σὲ ἀφήσω δι' ὀλίγον, θὰ σοῦ ἀγοράσω τὰ ὡραιότερα ἄνθη τὰ ὁποῖα πωλοῦν αἱ ἀνθοπώλιδες εἰς τὴν ἀγοράν...

Καὶ κατελθὼν τῆς ἁμάξης διηυθύνθη πρὸς τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς ἀγορᾶς, ὅπου ἐπωλοῦντο τὰ ἄνθη.

×

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Φρύνη εἰς τὸν Δημοσθένην, εἴμεθα μόνοι. Λέγε...

— Φρύνη, εἶπεν ὁ Δημοσθένης μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὸν χαρακτῆρα τῆς Φρύνης, εἶσαι γυνὴ μεγάλας δυναμένη νὰ παράσχῃς ὑπηρεσίας εἰς τὸν τοπον...

Ὁ Δημοσθένης ἐστράφη πάλιν διὰ νὰ ἴδῃ ἐὰν ὑπῆρχέ τις ὄπισθεν, κατόπιν δ' ἐξηκολούθησεν, ὁμιλῶν μετὰ ταχύτητος :

— Γνωρίζεις τὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου, τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας ... θέλει νὰ κατακτήσῃ τὴν Ἑλλάδα .. Λοιπόν, σὲ ἐρωτῶ καὶ σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸν πατριωτισμόν σου, διότι, ἂν καὶ θύῃς εἰς τὴν Ἀφροδίτην, εἶσαι μεγάλη πατριῶτις ... ἐπιθυμεῖς νὰ μὲ συνδράμῃς ;...

— Φιλοδοξῶ νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος εἰς ὅ,τι μὲ νομίζεις ἀναγκαίαν ...

— Διὰ τοῦ κάλλους σου καὶ τῶν θελγήτρων σου ἐξουσιάζεις τὰς Ἀθήνας ... ἄλλοι διότι σὲ ἐφίλησαν, ἄλλοι διότι ὀνειροπολοῦν νὰ σὲ φιλήσουν, ὅλοι θὰ εἶνε πρόθυμοι νὰ ὑποστηρίξουν ἀγῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πρωτοστατῇς ...

— Λέγε, διέκοψεν ἡ Φρύνη, μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ προσοχῆς.

— Εἶνε ἀνάγκη, προσέθεσεν ὁ Δημοσθένης, νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου ... κάλεσε ὅσους ἔχεις φίλους πιστούς ... ἐπίτρεψε νὰ ὁδηγήσω εἰς τὸ μέγαρόν σου πολλοὺς ἐμπίστους φίλους μου ... πρέπει ταχέως νὰ λάβωμεν τὰ μέτρα μας κατὰ τοῦ Φιλίππου, διότι ἐὰν βραδύνωμεν, ἡ Ἑλλὰς θὰ πέσῃ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ διεφθαρμένου αὐτοῦ βασιλέως ...

— Εἶμαι πρόθυμος, εἶπεν ἡ Φρύνη, νὰ πράξω ὅ,τι μὲ διατάξεις ...

— Δὲν ἔχω νὰ σὲ διατάξω τίποτε ...

— Ἀδιάφορον ...

— Σὲ παρακαλῶ μόνον, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος, ἥτις κινδυνεύει, νὰ ἐξασκήσῃς ὅλην σου τὴν ἐπιρροήν, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

— Μὲ θέλεις νὰ συναντηθῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου ;..

— Τὸ ταχύτερον ... αἱ περιστάσεις εἶνε δειναί ...

— Θέλεις αὔριον ;

— Ναί ... αὔριον ... περὶ τὴν μεσημβρίαν ...

— Ἔχει καλῶς.

Ἡτοιμάζοντο νὰ χωρισθῶσιν, ὅταν ὁ Δημοσθένης ἐξακολουθεῖ :

— Φρύνη, ἡ συνάντησις αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ μυστική ...

— Θὰ μείνῃ.

— Ὅ,τι λεχθῇ καὶ ὅ,τι ἀποφασισθῇ θὰ εἶνε ἀπόρρητον ...

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

— Πρόσεξε μὴ προδοθῶμεν.

— Μεῖνε ἥσυχος.

— Νὰ καλέσῃς ὄχι φιλοσόφους καὶ καλλιτέχνας, ἀλλὰ ἀγρότας καὶ τεχνίτας, ὄχι ὅμως ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔχεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου.

— Ἀλλά . .

— Ἀλλὰ ἄλλους ... μὴ ἔχοντας οὐδένα μετὰ σοῦ δεσμὸν ἐξαρτήσεως.

— Ἐννοῶ ..

— Ἰδίως νέους καὶ πατριώτας. Τὰ τοῦ ζητήματος θὰ ἐκθέσω ἐγώ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τοὺς πείσω.

×

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε.

— Νὰ τοὺς πείσῃς !... ἀλλὰ σὺ κρατεῖς διὰ τοῦ χειμάρρου τῆς εὐγλωττίας σου ὅλους τοὺς Ἀθηναίους ...

— Ναί ... ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις φίλοι τοῦ Φιλίππου προσελκύουν τοὺς Ἀθηναίους διὰ μέσου ἰσχυροτέρου ἀπὸ τὸν λόγον ...

— Διά ...

— Διὰ χρυσίου ..

— Ἀλλὰ χρυσίον ἔχω καὶ ἐγώ, διέκοψεν ἐγωϊστικῶς ἡ Φρύνη.

Καὶ μετὰ σκέψιν :

— Ἐὰν δὲ εἶνε ἀνάγκη καὶ χρηματικῶν ἀκόμη θυσιῶν, προσφέρομαι νὰ θυσιάσω ὅ,τι ποσὰ θέλεις, ἀρκεῖ νὰ σώσωμεν τὴν πατρίδα ...

— Φρύνη, εἶσαι γυνὴ ἀξία τῆς Παλλάδος. Ἡ γενναιοδωρία σου εἶνε γνωστή· ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ χρειασθῶμεν χρήματα... Ἠξεύρεις τί μᾶς χρειάζονται;

Ἡ Φρύνη παρετήρει μετ' ὑψίστου ἐνδιαφέροντος τὸν Δημοσθένην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί; ἠρώτησε.

— Μᾶς χρειάζονται δύο τρεῖς ἰδίως ἄνδρες δυνάμενοι νὰ σύρουν μὲ τὸ μέρος μας τὸν ὄχλον, τὸν ὁποῖον ἤρχισαν νὰ δωροδοκοῦν.

— Θὰ τοὺς εὕρωμεν... Ἐὰν σκορπίσω ἓν μειδίαμα θὰ εὕρω δέκα... Ἐὰν σκορπίσω δέκα θὰ εὕρω ἑκατόν. Ἐὰν αἱ Ἀθῆναι ἦσαν εἷς μόνος ἄνθρωπος θὰ ἤρχετο μία νὺξ ἡδονῶν, διὰ νὰ ἔχωμεν ὁλόκληρον τὴν πόλιν μεθ' ἡμῶν..

— Ἔχεις δίκαιον, ἂν καὶ ποτέ, σκληρά, δὲν ἠθέλησες νὰ μοῦ χαρίσῃς ἕνα σου ἀσπασμόν...

— Δὲν πταίω ἐγώ..

— Ἀλλά...

— Ἀλλὰ σύ...

— Διατί;

— Διότι ὅταν ποτὲ σοῦ εἶπαν νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν Φρύνην — ἦσο τότε νεώτερος — ἐνθυμεῖσαι τί ἀπήντησες.

— Μὰ τοὺς θεούς, δὲν ἐνθυμοῦμαι.

— Λοιπὸν νὰ σοῦ τὸ ὑπενθυμίσω ἐγώ.

— Λέγε.

— Εἶπες ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀγοράσω μεταμέλειαν ἀντὶ τόσου τιμήματος.

— Ἔχεις δίκαιον, Φρύνη. Τὸ εἶπα. Ἀλλὰ τὸ εἶπα ὄχι διὰ νὰ κατηγορήσω τὰ κάλλη σου, ἀλλὰ διὰ νὰ παραστήσω τὴν πενίαν μου... Γνωρίζεις ὅτι εἶμαι πτωχός, ὅπως γνωρίζω ὅτι δι' ἓν τῆς Φρύνης φίλημα χρειάζεται πολλάκις περιουσία ὁλόκληρος.

×

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε κολακευτικῶς.

Ὁ Δημοσθένης τῆς ἔτεινε τὴν χεῖρα :

— Λοιπόν, εἴμεθα σύμφωνοι.

— Ναί.

— Αὔριον.

— Αὔριον.

— Περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Ἀκριβῶς.

— Μυστικότης πρὸ παντός ...

— Τὸ στόμα μου θὰ εἶνε τάφος.

×

Ὁ Δημοσθένης πλήρης χαρᾶς ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Φρύνην, ὅτε τρεῖς ἅγιωστοι ἐπλησίασαν τὸν Δημοσθένην ἐκ τῶν ὄπισθεν.

Ὁ Δημοσθένης ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς Φρύνης ἀποτόμως καὶ στραφεὶς ἔρριψε βλέμματα ἀνήσυχα ἐπὶ τῶν διαβαινόντων ὄπισθεν αὐτοῦ.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, μετὰ ταραχῆς, τὴν ὁποίαν προσεπάθησε νὰ συγκαλύψῃ.

— Ὦ ! τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Δημοσθένης.

Καὶ παρακολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς ἀπομακρυνομένους ἀγνώστους εἶπε :

— Βλέπεις αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἀνθρώπους ;

— Ναί, τοὺς βλέπω ...

— Ὑποθέτω ὅτι μὲ ἐπιτηροῦν, ἂν δὲν σκέπτονται τίποτε ἄλλο ...

— Εἶνε Ἀθηναῖοι ;

— Ὄχι ... εἶνε ὄργανα τοῦ Φιλίππου μυστικά ... ὅπου εὑρεθῶ τοὺς συναντῶ ... Ἐπίσης παρακολουθοῦν τὰς σχέσεις μου καὶ τὰς γνωριμίας μου ...

— Φοβοῦνται τὴν γλῶσσάν σου. Καὶ δὲν ἔχουν ἄδικον. Ἡ γλῶσσα τοῦ Δημοσθένους εἶνε ξίφος.

— Λοιπὸν αὔριον.

— Αὔριον.

×

Ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Δημοσθένης ἔλαβε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὰ κουρεῖα.

Ἡ Φρύνη στραφεῖσα παρετήρει τὴν πορείαν τῶν τριῶν ἀγνώστων.

Ἐν τῷ μεταξὺ κατέφθασεν ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος, κατάφορτος ἐξ ἀνθέων.

— Ὦ ! εἶπεν ἡ Φρύνη, εἶσαι εὐγενέστατος. Σὲ εὐχαριστῶ.

×

Ἀλλ' ἦτο ἀνήσυχος.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Δημοσθένους τὴν εἶχε ταράξει

Προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν νευρικὴν ταραχήν της.

Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν πλούσιον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος τοῦ εἶπεν :

— Ποῦ θέλεις νὰ σὲ ἀφήσω ;

— Ἀλλὰ δὲν θὰ μοῦ κάμῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ μὲ καλέσῃς εἰς τὸν οἶκόν σου ;

— Πάλιν ; ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη γελῶσα.

— Ἀλλὰ διατί ;

— Ἄ ! μὰ αὐτὸ εἶνε πολύ. Καλὰ θὰ κάμῃς καὶ νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγον μερικὰς ἡμέρας.

— Ἀλλὰ τί νὰ κάμω μόνος εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Πήγαινε αὔριον εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου ... Θὰ παρασταθῇ ἓν ὡραῖον ἔργον τοῦ Σοφοκλέους ...

— Σοῦ ὁμολογῶ, πρὸς αἰσχός μου, ὅτι βαρύνομαι νὰ ἀκούω, δράματα.

Ὁ χορὸς των ἦτο θαυμάσιος. Ἐχόρευον μετὰ ρυθμοῦ, ἀλλὰ μετὰ περιπαθείας ουγχρόνως καὶ χωρὶς καμμίαν τάξιν. (Σελ. 112).

— Τοῦ Σοφοκλέους ;

— Ναί ... καὶ οἱουδήποτε ἀκόμη ἄλλου ... Ὁ βίος εἶνε τόσον βραχύς, ὥστε ἐννοῶ νὰ μὴ κουράζω τὸ πνεῦμά μου, τὸ ὁποῖον, βεβαιώσου, ὅτι δὲν εἶνε καὶ πολὺ μεγάλον ...

×

Ἡ Φρύνη ἐγέλασε μὲ τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ πλουσίου ἐμπόρου τῆς Βαβυλῶνος.

— Ὁπωσδήποτε, εἶπεν οὗτος, ἀφοῦ θέλεις, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃς εἰς τὸν Κεραμεικόν ... Θέλω ὀλίγον νὰ διασκεδάσω ...

— Λαμπρὰ ἰδέα ! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

Καὶ νεύσασα εἰς τὸν ἡνίοχον, τῷ εἶπεν :

— Εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀκαδημίας ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ συνωμοσία κατὰ τοῦ Φιλίππου.

Εἰς τὴν αὐλαίαν θύραν τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης ἵσταντο κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δύο θυρωροί.

Οἱ μέλλοντες νὰ εἰσέλθουν ἐντὸς τοῦ μεγάρου ἦσαν δέκα.

Οὗτοι εἶχον εἰδοποιηθῇ ὅτι διὰ νὰ εἰσέλθουν ὤφειλον νὰ εἴπουν τὸ σύνθημα.

Πρῶτος προσῆλθεν ὁ Κτησιφῶν, ἐργάτης Ἀθηναῖος.

— Ποσειδών ! ἀνεφώνησεν.

Ἦτο τὸ σύνθημα.

Οἱ θυρωροὶ ὑπεχώρησαν καὶ ὁ Κτησιφῶν εἰσῆλθε.

×

Μετ' ὀλίγον προσῆλθεν ὁ Δημοσθένης μετὰ πέντε φίλων του.

Ἐπανέλαβον καὶ οἱ πέντε τὸ σύνθημα καὶ εἰσῆλθον.

Κατόπιν ἦλθον τρεῖς νέοι ἐκ τοῦ δήμου Ἀλωπεκῆς.

Ὑψηλοί, ὡραῖοι, γιγαντόσωμοι, διαπρέψαντες ὡς στρατιῶται καὶ ὡς ἀθληταὶ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

×

Τελευταῖος προσῆλθε μεσῆλίξ τις, μὲ γενειάδα ἀκανόνιστον, ραχητικὸς ὀλίγον, μὲ ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ σπινθηροβόλους, μὲ ἔκφρασιν ἀνθρώπου μελαγχολικοῦ.

Ἦτο ὁ Παυσανίας.

Ὁ Παυσανίας ἦτο γνωστὸς ὡς ταραξίας ἄλλοτε.

Τελευταίως ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις θορυβωδῶς, ἦτο δὲ ἐχθρὸς ἄσπονδος τοῦ Φιλίππου καὶ θαυμαστὴς τοῦ Δημοσθένους.

×

Μετ' ὀλίγον ὅλοι εὑρίσκοντο εἰς μίαν ἐκ τῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης.

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπεν ἡ Φρύνη, σᾶς ἐκάλεσα εἰς τὸν οἶκόν μου διὰ νὰ συσκεφθῶμεν περὶ τῶν πολιτικῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος μας, ἥτις κινδυνεύει ... Γνωρίζω τὸν πατριωτισμόν σας, γνωρίζω τὰ αἰσθήματά σας, γνωρίζω τὰς ἰδέας σας, γνωρίζω ὅτι ὅλοι εἶσθε ἀφωσιωμένοι ἢ εἰς ἐμὲ ἢ εἰς τὸν Δημοσθένην. Ὅ,τι δὲ εἴπομεν θὰ μείνῃ μυστικόν.

— Τὸ ὁρκιζόμεθα εἰς τοὺς θεούς! εἶπεν ὁ Κτησιφῶν.

— Τὸ ὁρκιζόμεθα εἰς τοὺς θεούς! ἐπανέλαβον καὶ οἱ λοιποί.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ Φρύνη, τὸν λόγον ἔχει ὁ Δημοσθένης.

Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὸν Δημοσθένην, ὅστις σκεπτικός, ἤρχισε νὰ λέγῃ μετὰ φωνῆς ἠρέμου καὶ χαμηλῆς:

— Φίλοι! Θὰ γνωρίζετε βεβαίως ὅτι ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται

πρὸ κινδύνου. Θὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ πατρίς μας ἀπειλεῖται ἀπὸ τὸν διεφθαρμένον τῆς Μακεδονίας βασιλέα, ἀπὸ τὸν Φίλιππον.

— Τὸ γνωρίζομεν, διέκοψάν τινες ἐξ αὐτῶν.

— Δὲν νομίζω ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς ὁμιλήσω, ὅπως ὁμιλῶ πρὸς τοὺς πολίτας Ἀθηναίους ἀπὸ τῆς Πνυκὸς ἢ ἐν τῇ Ἀγορᾷ. Θὰ εἶμαι σύντομος, διότι δὲν συνήλθομεν ἐδῶ διὰ νὰ ἀκούσητε ρητορικοὺς λόγους. Συνήλθομεν διὰ νὰ σχηματίσωμεν πυρῆνα ἀνδρῶν ὁμοφρονούντων, οἱ ὁποῖοι ἂς ἐξεύρουν τρόπον καὶ πολεμήσουν τὸν Φίλιππον.

×

Καὶ ὁ Δημοσθένης μετὰ μικρὰν σιωπὴν καὶ σκέψιν ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἓν ὄνειρον ἔχει : νὰ κατακτήσῃ τὰς Ἀθήνας· νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τὸ σχέδιόν του αὐτὸ τὸ καλλιεργεῖ μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος, διότι δὲν ἐπισπεύδει διὰ τοῦ ξίφους τὴν πραγματοποίησιν τοῦ πόθου του, ἀλλ' ἀναμένει, ὡς πονηρὰ ἀλώπηξ, νὰ πείσῃ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους περὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως τὸν ἀνακηρύξωμεν ἀρχηγὸν τῆς ἡνωμένης Ἑλλάδος, ἐπὶ τῷ σκοπῷ δῆθεν νὰ καταβάλῃ τοὺς Πέρσας, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐκ παλαιῶν λόγων καὶ ἀφορμῶν τρέφομεν ἄσπονδον μῖσος καὶ μεγάλην ἔχθραν. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρον τοῦ Φιλίππου. Ὑπὸ προσχήματα νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἐπιζητεῖ νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ. Ἀτυχῶς πολλοὶ ἐξ ἡμῶν τῶν Ἀθηναίων ἐπείσθησαν περὶ τῆς ὠφελιμότητος τοῦ σχεδίου τοῦ Φιλίππου. Καὶ συνετάχθησαν μετ' αὐτοῦ. Καὶ θὰ ἠκούσατε πολλοὺς ρήτορας προσπαθοῦντας νὰ πείσουν τὸν λαὸν ὅτι οἱ πολεμοῦντες τὸν Φίλιππον, πολεμοῦσι τὴν πατρίδα των. Ἀλλ' ἐὰν μὲ νομίζετε προδότην, ἐμέ, ὅστις τόσους φιλιππικοὺς ἐξεφώνησα κατὰ τοῦ διεφθαρμένου βασιλέως, εἶμαι ἕτοιμος νὰ δώσω λόγον.

— Προδόται εἶνε οἱ ὑποστηρίζοντες τὸν Φίλιππον !

Διέκοψε μετ' ἀγανακτήσεως ὁ Πυσανίας.

— Δὲν θέλω νὰ τοὺς ὀνομάσω προδότας ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ Δημοσθένης. Ἀλλὰ βεβαίως δὲν ὑπηρετοῦσι καλῶς τὴν πατρίδα των, οἱ ὑμνολογοῦντες τὸν Φίλιππον ἐν μέσαις Ἀθήναις.

×

— Εἶνε πληρωμένοι! διέκοψεν ἐκ νέου ὁ Πυσανίας, ὅστις, νευρικῆς ἰδιοσυγκρασίας, καθίστατο ὠχρὸς ὁλονὲν ἐκ τῆς πατριωτικῆς παραφορᾶς του.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις δὲν εἶνε ψεῦδος, οὔτε συκοφαντία. Εἶνε ἀλήθεια. Ἀλήθεια τῶν ὁποίων δύναμαι καὶ νὰ ἀποδείξω, διότι καὶ πρὸς ἐμὲ αὐτὸν ἐτόλμησαν φαῦλα ὄργανα τοῦ Φιλίππου νὰ παραγγείλουν ὅτι ἀντὶ ἀμυθήτου χρυσοῦ θὰ ἦτο προτιμώτερον καὶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, νὰ παύσω ἀγορεύων κατὰ τοῦ βασιλεως τῆς Μακεδονίας. Καὶ τί μὲν ἀπήντησα πρὸς τοὺς ταύτης εἰπόντες, τὸ μαντεύετε. Ἀλλ' ὅτι ἡ δωροδοκία ἐξασκεῖται ἀσυστόλως ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, περὶ αὐτοῦ οὐδεὶς ὁ ἀντιλέγων. Τὴν πόλιν περιτρέχουσιν φαῦλοι ἀπόστολοι τοῦ ἀχρείου βασιλέως καὶ δωροδοκοῦν τοὺς τυχόντας, σχηματίζοντες κόμμα ὑπὲρ ἀνακηρύξεως τοῦ Φιλίππου ὡς ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος. Ῥήτορες δεινοὶ ἐδωροδοκήθηκαν, ἄνδρες σπουδαῖοι ἐν τῇ πολιτικῇ ἀναμιγνυόμενοι ἐδωροδοκήθησαν, καλλιτέχναι καὶ φιλόσοφοι ἐδωροδοκήθησαν, τρέχει δὲ τὸ χρυσίον εἰς τοὺς δρόμους ὅπως τρέχουν τὰ νερὰ τοῦ Ἰλισσοῦ καὶ ὁ θέλων ἀντὶ παχυτάτης ἀμοιβῆς κλείει τὸ στόμα ἢ μεταβάλλει ἀναισχύντως ἰδέας καὶ γνώμας. Οὐδέποτε ἡ Ἑλλὰς εὑρέθη πρὸ τοιούτου ἐκφαυλιστοῦ. Οἱ μὲν μωροὶ πείθονται, οἱ δὲ φαῦλοι δωροδοκοῦνται. Οἱ κομματάρχαι γίνονται πλούσιοι καὶ ὁ λαὸς μὲ νομίσματα τοῦ διεφθαρμένου βασιλέως πίνει οἶνον εἰς ὑγείαν τοῦ ἀνυπόπτου κατακτητοῦ.

×

Καὶ ὁ Δημοσθένης, ὁλονὲν ἐξαπτόμενος, ἀνεφώνησεν:

— Προδιδόμεθα ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι!

Παρατηρήσατε μὲ ποίαν ἐπιτηδειότητα προχωρεῖ εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν σχεδίων του.

Ἄλλοτε μὲν διὰ τῶν ὅπλων ἔπιζητεῖ νὰ ἐπιβληθῇ ὡς κατακτητής.

Ἄλλοτε διὰ τοῦ χρήματος.

Ἄλλοτε διὰ τῆς διπλωματίας.

×

— Προδιδόμεθα ! ἐπανέλαβεν ὁ Δημοσθένης καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀντεπεξέλθωμεν κατ' αὐτοῦ δι' ὅλων τῶν δυνάμεών μας. Καὶ διὰ τῆς βίας ἀκόμη.

— Ἐὰν εἶνε ἀνάγκη χρημάτων προσέθεσεν ἡ Φρύνη, πληρώνω ἐγώ.

— Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην χρημάτων, διέκοψαν ὅλοι.

— Χρειάζεται μόνον ἀπόφασις στερεὰ ὑπέλαβεν ὁ Παυσανίας ὅστις παρετήρει τὸν Δημοσθένην μετὰ θαυμασμοῦ.

×

— Τοῦτο μόνον σᾶς λέγω, ἐξηκολούθησεν ὁ Δημοσθένης, ὅτι θὰ φθάσουν εἰς ὅλα τὰ μέσα. Καὶ διὰ τῆς πειθοῦς καὶ διὰ τοῦ πολέμου, καὶ διὰ τοῦ χρυσίου, καὶ ἴσως διὰ τοῦ ἐγχειριδίου...

— Ὢ εἶνε ἱκανοὶ ὅλα νὰ τὰ διαπράξουν...

— Ἀπὸ ἡμερῶν, εἶπεν ἡ Φρύνη, τρεῖς ἄγνωστοι παρακολουθοῦν τὸν Δημρσθένην... φαίνεται ὅτι τὴν βασιλείαν τοῦ Φιλίππου ἐνοχλεῖ μεγάλως τὸ ξῖφος τοῦ πατριώτου ῥήτορος : ἡ γλῶσσα !

— Δὲν φοβοῦμαι τὰς ἐνέδρας οὔτε τοὺς ἀνάνδρους ! εἶπε μεθ' ὑπερηφανείας ὁ Δημοσθένης. Καὶ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ μὲ πλήξῃ δολοφόνου μάχαιρα, παλιν θὰ ἔπιπτον μὲ τὴν συνείδησιν ἥσυχον ὅτι ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδυνάμην ὑπὲρ τῆς γλυκυτάτης πατρίδος μου.

×

Εἰς τὴν φρὰσιν αὐτὴν τοῦ Δημοσθένους, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ραχητικοῦ Παυσανίου ἐξήστραψαν, ὡς ἐὰν ἀγρία σκέψις διῆλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

Ἐπροχώρησεν, ὕψωσε τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς, ἐλαβε στάσιν ἀνθρώπου τεταραγμένου, ἤνοιξε τὰ χείλη, ἠθέλησε κἄτι νὰ εἴπῃ, ἀλλ' ὡς ἐὰν μυστηριώδης δύναμις τὸν ἐκράτει, ἀπέφυγε νὰ ἐκθέσῃ τὰς σκέψεις του καὶ παρεδόθη εἰς βαθυτάτην μελαγχολίαν.

×

Ἡ Φρύνη τὸν ἐπλησίασεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Δημοσθένης εἶπε καὶ ἄλλα κατὰ τοῦ Φιλίππου, μεθ' ὃ παρεκάλεσε τοὺς ἀκούοντας αὐτὸν νὰ τοῦ εἴπουν κατὰ τίνα τρόπον οὗτοι ἐνόμιζον δυνατὴν τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Φιλίππου.

— Πανστρατιὰ νὰ ἐξέλθωμεν ὅλοι κατ' αὐτοῦ, ἐπρότεινεν ὁ Κτησιφῶν.

— Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ θὰ τὸ πράξωμεν, εἶπεν ὁ Δημοσθένης.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις ὁ Παυσανίας, χαμηλοφώνως καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμποντας βλοσυρῶς, χωρὶς νὰ βλέπῃ τὸν Δημοσθένην, ὅστις εἶχεν ὀλίγον ἀπομακρυνθῆ τοῦ ὁμίλου, εἶπεν :

— Μόνος ἐγὼ θὰ ἀναλάβω νὰ σώσω τὴν Ἑλλάδα.

— Διὰ ποίου μέσου ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Διὰ τίνος τρόπου ; ἐπανέλαβον οἱ ἄλλοι.

×

Καὶ ὁ Παυσανίας, ἐνῷ ὁ Δημοσθένης ἐπανήρχετο, χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Φρύνην ἀποτεινόμενος, εἶπε :

— Θὰ τὸν δολοφονήσω !

— Θεοί ! ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη, προσποιουμένη ὅτι τρομάζει.

— Ἄλλος τρόπος δὲν ὑπάρχει, προσέθεσεν ὁ Παυσανίας, ὅστις, ἔχαιρεν ἤδη διότι ἀνελάμβανε νὰ σώσῃ τὴν Ἑλλάδα.

×

Καὶ πλησιάσας τὴν Φρύνην, τῆς εἶπε μετὰ φωνῆς ἀνθρώπου πρὸ πολλοῦ μελετῶντος σχεδιον τοιοῦτο καὶ ἐκμυστηρευομένου αὐτὸ διὰ πρώτην φοράν :

— Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Φίλιππος θὰ πανηγυρίσῃ τοὺς γάμους τῆς θυγατρός του Κλεοπάτρας μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου ...

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Εἰς τὴν Μακεδονίαν. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὸν φενεύσω διαρκούσης τῆς τελετῆς τοῦ γάμου.

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη ἀποροῦσα.

— Αὐτὸ εἶνε δουλειὰ ἰδική μου. Ἔχω μόνον ἀνάγκην χρημάτων.

— Νὰ σοῦ δώσω ἐγώ, διέκοψεν ἡ Φρύνη περιχαρής.

— Ἀλλὰ θέλω πολλὰ χρήματα.

— Ὅσα θέλεις, καὶ ὅσα ζητήσεις, εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ τὰ δώσω.

— Ζητῶ τὰ χρήματα διὰ νὰ δωροδοκήσω τοὺς φρουρούς του.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε δύσκολον, ἐὰν μὴ ἀδύνατον, διέκοψεν ὁ Κτησιφῶν. Οἱ σωματοφύλακες τοῦ Φιλίππου ὑποθέτεις ὅτι δωροδοκοῦνται ;

×

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ποσόν, εἶπεν ὁ Παυσανίας. Ὅλοι δωροκοῦνται εἰς τὸν κόσμον, προσέθεσε μειδιῶν.

— Καὶ σύ ; εἶπεν ἡ Φρύνη γελῶσα.

— Καὶ ἐγώ ;

— Τίνι τρόπῳ ;

— Μὲ ἓν σου φίλημα !

Καὶ ἡ Φρύνη διὰ νὰ τὸν ἐνθουσιάσῃ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς συνωμοσίας :

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, λάβε το, τοῦ εἶπεν.

Καὶ περιπτυχθεῖσα τὸν ραχητικὸν Παυσανίαν, τὸν ἐφίλησε δὶς εἰς τὸ στόμα μετὰ τόσης γλυκύτητος καὶ ἐρωτοτροπίας, μεθ' ὅσης ὁ Δάφνις τὴν Χλόην.

Ὁ Δημοσθένης ἱστάμενος πρὸ ὡραίας τοιχογραφίας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ θαυμάζων αὐτήν, δὲν εἶχεν ἀκούσει τὰ λαβόντα χώραν.

Ἢ μᾶλλον προσεποιεῖτο ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσει.

Κατενόει ὅτι ὁ Παυσανίας θὰ καθίστατο ὄργανόν του.

Ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ συνένοχος εἰς δολοφονίαν.

Ἐφοβεῖτο τοὺς ἐχθρούς του.

Ἐφοβεῖτο μήπως τὸ σχέδιον προδοθῇ.

Ἐφοβεῖτο τὰς ἀντεκδικήσεις.

Ἐφοβεῖτο τὴν ἀποτυχίαν.

Ἰδίως τὴν ἀποτυχίαν.

×

Ὁπωσδήποτε ὁ Παυσανίας πλησιάσας τὸν Δημοσθένην, τοῦ εἶπεν :

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω τῶν ἐνοχλήσεων τοῦ μέλλοντος.

— Πεῖσε τοὺς ἀγρότας διὰ τοῦ λόγου, εἶπεν ὁ Δημοσθένης, μὴ θέλων νὰ φανῇ ἐννοήσας τὴν ὑποκρυπτομένην ἔννοιαν τῆς φράσεως τοῦ Παυσανίου.

Ἡ συνδιάσκεψις εἶχε λήξει.

Ἡ Φρύνη προσέφεν ὀπώρας καὶ μέλι εἰς τοὺς συνελθόντας εἰς τὸν οἶκόν της, τεμάχια ἄρτου γλυκυτάτου καὶ κρατῆρας πλήρης οἴνου σπανίων τῆς Κύπρου, τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Λέσβου.

×

Ὅτε εἰσήρχοντο ὅλοι, ἡ Φρύνη πλησιάσασα τὸν Δημοσθένην τοῦ εἶπεν χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ὁ Φίλιππος θὰ δολοφονηθῇ !

— Τὸ ἐννόησα ἀπήντησε οὗτος.

Οἱ συνωμόται ἐξήρχοντο, ἀλλ' ἡ Φρύνη σύρουσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Παυσανίαν, τοῦ εἶπε μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς :

— Μεῖνε... κἄτ. ἔχω νὰ σοῦ εἴπω...

Ὁ Παυσανίας ἐστάθη.

Οἱ ἄλλοι ἐξῆλθον.

×

— Ἐὰν μοῦ φέρῃς τὴν εἴδησιν τῆς δολοφονίας τοῦ Φιλίππου, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη, σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σοῦ χαρίσω τὸ καλλίτερον κτῆμα τῶν Ἀθηνῶν.

— Δὲν θέλω χρήματα οὔτε κτήματα εἶπεν ὁ Παυσανίας. Θέλω μόνον ἓν φίλημα παρατεττμένον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ νέα καὶ ἄγνωστα φιλήματα, τὰ ὁποῖα μόνον ἡ Φρύνη γνωρίζει.

— Λάβε το ! τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη.

Καὶ τὸν ἐφίλησεν.

×

Ὁ Παυσανίας ἐξήρχετο :

— Τὴν κεφαλὴν τοῦ Φιλίππου ! ὑπέμνησεν ἡ Φρύνη ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Παυσανίας ἔνευσε καταφατικῶς.

Καὶ ἡ Φρύνη, πτύουσα ἐξ ἀηδίας, ἐψέλλισε κατ' ἰδίαν:

— Οὔφ ! μὲ καταβρώμισε μὲ τὸ σκόρδο ποῦ ἔχει φάγει !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Χορὸς μετημφιεσμένων.

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος εὑρίσκετο εἰς τὸν Κεραμεικόν.

Οἱ κῆποι τῆς Ἀκαδημίας ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ ἑταίρας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῶν δημοσίων χορῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγίνοντο ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἀγάλματος τοῦ Διονύσου ἐκ τῆς κώμης Ἐλευθερῶν.

Ὅλοι οἱ εὐπατρῖδαι Ἀθηναῖοι διήρχοντο τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς διονυσιακῆς ἑορτῆς εἰς τὸν Κεραμεικόν.

Διάσημοι πολιτικοὶ καὶ στρατηγοὶ παρευρίσκοντο εἰς τὴν τελετήν.

Ὁ χορὸς οὗτος ὅστις ἐγίνετο εἰς τὸ ὕπαιθρον, ὑπὸ τὰ σκιερὰ φυλλώματα τῶν ἐξαισίων κήπων τοῦ Κεραμεικοῦ, ἦτο χορὸς μετημφιεσμένων.

×

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος εἶχε προσέλθει ἀπὸ ἐνωρίς.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κήπους τῆς Ἀκαδημίας, παρετήρησεν Ἀθηναίους μετημφιεσμένους, οἱ ὁποῖοι ἐπώλουν οἶνον.

Αἰφνιδίως τὸν περιεκύκλωσεν ὅμιλος μετημφιεσμένων.

Οἱ προσωπιδοφόροι ἦσαν πέντε.

Ἐφόρουν προσωπεῖα καὶ παρίστανον Σειληνούς, Σατύρους, Βάκχους, Μαινάδας.

Ὡμίλουν μὲ τὴν φωνὴν προσπεποιημένην, διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρίζονται.

Εἰς τὰς χεῖρας ἐκράτουν δέσμας ἀνθέων, μύρτων ἰδίως, ρόδων καὶ ἴων.

— Δύνασαι νὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃς ; τῷ εἶπεν εἷς ἐκ τοῦ ὁμίλου τῶν προσωπιδοφόρων.

— Μὰ τοὺς θεούς, εἶπεν ὁ Βαβυλώνιος ἔμπορος, αὐτὸ ποῦ ζητεῖς εἶνε ὀλίγον δύσκολον.

— Ἀλλὰ θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς, ἐπανέλαβεν ἡ ἄγνωστος φωνή, ἐὰν θύσῃς εἰς τὸν Βάκχον.

×

Οἱ ἄγνωστοι προσωπιδοφόροι ἦσαν ἑταῖραι.

Ἥρπασαν τὸν πλούσιον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὸν ἔσυραν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔρρεεν ἄφθονος ὁ οἶνος.

— Δόσε μας ἓξ κρατῆρας οἴνου παλαιοῦ, ἀνέκραξε μία ἐκ τῶν μετημφιεσμένων ἑταιρῶν.

Οἱ κρατῆρες ἐπληρώθησαν οἴνου θαυμασίου τῆς Κύπρου καὶ ἀφοῦ ὑψώθησαν εἰς ἔνδειξιν χαιρετισμοῦ ἐδρόσισαν τὸν λάρυγγα τῶν διασκεδαζόντων.

— Ὡραιότατος οἶνος ! εἶπεν ὁ Βαβυλώνιος ἔμπορος.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς μετημφιεσμένας ἑταίρας :

— Πίνομεν καὶ ἄλλους ἓξ κρατῆρας ; ἠρώτησε.

— Μὰ τὸν Βάκχον, διατί ὄχι ; ἀνέκραξαν αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἤδη ζαλισμέναι ἀπὸ τὸν πότον.

×

Αἱ ἑταῖραι εἶχον εἰς τὴν κεφαλὴν στεφάνους ἐκ κισσοῦ καὶ ρόδων.

— Ἀλλὰ πρέπει καὶ σύ, εἶπον εἰς τὸν Βαβυλώνιον ἔμπορον, νὰ λάβῃς μέρος ἐπισήμως εἰς τὴν ἑορτήν, φορῶν προσωπεῖον καὶ στέφανον ἐπὶ κεφαλῆς.

Καὶ μία ἐκ τῶν ἑταιρῶν περιέβαλλε τὸ πρόσωπον τοῦ Βαβυλωνίου ἐμπόρου διὰ προσωπίδος, παριστώσης κεφαλὴν Σατύρου.

Ἄλλη τοῦ ἐφόρεσε στέφανον εἰς τὴν κεφαλήν.

Τρίτη τοῦ προσέφερεν ἴα καὶ ῥόδα.

Καὶ τετάρτη λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν περιέστρεψεν μετὰ δυνάμεως κυκλικῶς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βαβυλώνιος ἔμπορος μετὰ τοῦ ὁμίλου τῶν ἑταιρῶν ἔπινε ἀδιακόπως οἶνον καί ἔλεγε διαφόρα πειρακτικὰ λόγια.

×

Ὅλος ὁ κῆπος τοῦ Κεραμεικοῦ ἔβριθε προσωπιδοφόρων.

Ὑπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης εἶχον συγκεντρωθῆ μείρακες προσωπιδοφόροι, οἱ ὁποῖοι ἔθυον εἰς τὸν Βάκχον πίνοντες καὶ ἄδοντες θορυβωδῶς.

Εἷς ἐκ τῶν νεαρῶν αὐτῶν ἐφήβων, ὕψωσε κύπελλον πλῆρες οἴνου καὶ εἶπεν διὰ φωνῆς ζωηρᾶς :

— Ὅλα εἰς τὸν κόσμον πίνουν ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀνακρέων, διατί νὰ μὴ πιοῦμε κ' ἐμεῖς ;

Καὶ ἤρχισαν ὅλοι νὰ τραγωδοῦν :

×

Κ' ἡ γῆ ἡ μαύρη πίνει,
τὴν γῆν τὰ δένδρα πίνουν,
ἡ θάλασσα χειμάρρους,
τὴν θάλασσαν ὁ ἥλιος,
καὶ τοῦτον ἡ σελήνη,
τί μᾶς μαλλώνετε ὅταν
κ' ἐμεῖς τὸ κουτσοπίνουμε ;

×

Καὶ οἱ μείρακες ἤρχισαν ν' ἀνευφημοῦν σκορπίζοντες οἶνον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

— Γνωρίζετε αὐτοὺς τοὺς στίχους; εἶπεν ἕτερος προσωπιδοφόρος μείραξ.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ:

Πίνε κ' εὐφραίνου.
Τὸ αὔριον ποῖον; καὶ ποῖον τὸ μέλλον;
Κανεὶς δὲν γνωρίζει.
Ματαίως μὴ κοπιάζεις.
Ὅσον μπορεῖς γλέντα,
τρῶγε καὶ πίνε καὶ σκόρπα,
ὅλα εἶνε θνητά...
Τὸ νὰ ζῇς δὲν διαφέρει
ἀπὸ τὸ νὰ μὴ ζῇς.
Ὅλη μας ἡ ζωὴ εἶνε στιγμή.
Ἐὰν προλάβῃς, κερδίζεις.
Ἐὰν ἀποθάνῃς, τί σοῦ μένει;
Τίποτε!

×

Νέα ζητωκραυγαὶ ἐπλήρωσαν τὸν ἀέρα.

Καὶ οἱ μείρακες ἔπινον ἀκαταπαύστως καὶ ἔπαιζον καὶ ἔσκωπτον ἀλλήλους.

Ἀντιθέτως ἤρχετο πολυάριθμος ὅμιλος προσωπιδοφόρων.

Ἐφόρουν προτωπεῖα Μαινάδων, τὰ δὲ ροῦχά των ἦσαν γεμάτα ἀπὸ ἄνθη.

Προηγεῖτο ἑταίρα, ἡ ὁποία ἐφόρει προσωπεῖον παριστὸν Ἐρινῦν, μὲ κόμην ἀποτελουμένην ἀπὸ ὄφεις.

Παραπλεύρως αὐτῆς ἔφηβος, παριστῶν Σάτυρον, ἔπαιζεν αὐλὸν καὶ ἔλεγεν:

×

Μὲ στεφάνους ἐκ ῥόδων κοσμήσαντες
τοὺς κροτάφους, εὐθύμως μεθήσωμεν.
Καὶ καλλίσφυρος κόρη πρὸς βάρβιτον
θὰ χορεύσῃ, τοὺς θύρσους μὲ ἄφθονον
ἐστεμμένους κισσὸν ἀναπάλλαυσα.
Μετ' αὐτῆς νεανίας καλλίκομος
λυγιρὸν θὰ προχέῃ τὸ ᾆσμά του
συνοδεύων τῆς ἅρπας τὰ κρούσματα.

— Εὐοί! Εὐάν! ἠκούοντο φωναὶ καὶ ὁ ὅμιλος διασκέδαζε ψάλλων καὶ χορεύων.

×

Τὴν εἴσοδον τοῦ Κεραμεικοῦ εἶχον καταλάβει ὅμιλοι θαυματοποιῶν, νευροσπάστων καὶ τερατοσκόπων· οἱ δὲ προσωπιδοφόροι εἰσερχόμενοι, ἀντὶ ὀβολοῦ, ἔβλεπον διάφορα θαύματα καὶ παίγνια

Εἷς ἐκ τῶν θαυματοποιῶν ἐκράτει τεράστιον ὄφιν, τοῦ ὁποίου τὴν κεφαλὴν ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ στόμα του.

Ἄλλος μετεμόρφωνε βατράχους εἰς ἀηδόνας διὰ μαγικοῦ πέπλου.

Τρίτος τερατοσκόπος αὐτὸς προέλεγε τὴν τύχην καὶ τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν.

Φαιδρότης καὶ εὐθυμία ἐκράτει παντοῦ.

Οἱ γέλωτες ἀντήχουν ἄσβεστοι καὶ ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Κεραμεικοῦ φιλήματα ἡδονικὰ ἠκούοντο καὶ στεναγμοὶ ἐρώτων καὶ φράσεις πολλάκις ἄσεμνοι, αἱ ὁποῖαι διέφευγον τὰ χείλη τῶν μεθυόντων.

×

Πρὸ τῆς Ἀκαδημίας πολυάριθμοι προσωπιδοφόροι ἀπεθαύμαζον ὀρχηστρίδα, ἥ ις ἐχημάτιζεν κύκλον ἀπὸ ξίφη, στηριζομένη δὲ ἐπὶ τῶν χειρῶν περιεπάτει, μετεώρους ἔχουσα τοὺς πόδας.

Παρέκει ἄλλη ὀρχηστρὶς, στηριζομένη ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἐτόξευε μὲ τοὺς πόδας.

Ἄλλη ἐπλήρου ποτήριον οἶνον ἐκ κρατῆρος, κρατοῦσα διὰ μὲν τοῦ ἑνὸς ποδὸς τὸ ποτήριον καὶ διὰ τοῦ ἄλλου τὸν κατῆρα.

Πρὸς τὸ βάθος τοῦ κήπου ἐπιφωνήματα θαυμαστικὰ ἠκούοντο.

Ἐπὶ θρόνου ἐκάθητο ἑταίρα τις, ἥτις παρίστα τὴν Ἀριάδνην ὡς νύμφην κεκοσμημένην καὶ ἀναμένουσαν τὸν Διόνυσον.

Πρὸ τοῦ θρόνου ἦσαν παῖδες αὐλοῦντες μετὰ πολλῆς τέχνης τὸν βάκχειον ρυθμόν, προλέγοντα τὴν προσέλευσιν τοῦ θεοῦ.

×

Ὑπὸ πυκνὸν δένδρων φύλλωμα μανιακοὶ ὀργιασμοὶ ἐτελοῦντο

Βακχεύουσαι γυναῖκες ἐσπάρασσον σάρκας σφαγίων, προωρισμένων εἰς θυσίας, ἄλλαι δὲ μεθυσμέναι, μὲ τὴν κόμην λυτὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρέσσοντας, ἐρρόφων ἡδονικῶς τὸ αἷμα τῶν σφαγίων, ἐνῷ ἄλλαι ἀγριώτερον πάθος ἔχουσαι, ἔτρωγον ὠμὰς σάρκας καὶ ἔπινον οἶνον καὶ ἐκυλίοντο εἰς τὴν χλόην γυμναὶ καὶ παραπαίουσαι.

Μεγαλόδωροι Ἀθηναῖοι ἐπότιζον δούλους μὲ ονῖον, κατακειμένους ἐπὶ στιβάδων κισσοῦ.

×

Ὅλοι οἱ διασκεδάζοντες εἰς τοὺς κήπους τοῦ Κεραμεικοῦ ἦσαν ἐστεφανωμένοι μὲ κισσὸν καὶ μὲ ῥόδα καὶ μὲ ἴα, διότι ἡ ἑορτὴ τῶν μετημφιεσμένων αὐτῶν καὶ ὑπαιθρίων χορῶν ἐτελεῖτο κατὰ τὴν ἄνοιξιν.

×

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος ἦτο ἤδη μεθυσμένος :

— Τί θέλεις ; τὸν ἠρώτων αἱ ἑταῖραι, αἵτινες τὸν περιεστοίχιζον.

— Θέλω, ἀπήντα οὗτος, μόλις συγκρατούμενος εἰς τοὺς πόδας του, θέλω νὰ θύσω εἰς τὴν Ἀφροδίτην ...

Καὶ ἐνῷ ἐκλονίζετο, αἱ ἑταῖραι ἐγέλων καὶ τὸν ἔσπρωχναν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν ἀφίνουν νὰ πέσῃ εἰς τὸ χῶμα.

— Κύτταξε, κύτταξε ! τοῦ ἔλεγον, ἰδοὺ ἔρχεται ὁ Διόνυσος ..

Πράγματι εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κεραμεικοῦ κόσμος πολὺς συνωθεῖτο.

Δισχίλιοι μετημφιεσμένοι ἀπετέλουν τὴν πρωτοπορείαν.

Φωναὶ καὶ βακχικὰ ἐπιφωνήματα ἠκούοντο.

Ὀξεῖς συριγμοὶ αὐτῶν διέσχιζον τὸν ἀέρα.

Ἄνθη ἐρρίπτοντο ὑψηλὰ καὶ κύμβαλα ἐκρότουν.

Τὸ πλῆθος, μαινόμενον κυριολεκτικῶς, ἐπροχώρει ὁλονέν.

×

Ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος, στηριζόμενος ἐπὶ κορμοῦ παχυσκίου δένδρου, παρετήρει τὴν πομπὴν τοῦ Διονύσου εἰσερχομένην εἰς τὸν Κεραμεικόν.

Ἐφέρετο ἐν πομπῇ τὸ ἄγαλμα τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἐλευθερέως, ὅπως ἐκαλεῖτο.

Προηγοῦντο οἱ αὐληταί.

Κατόπιν σειρὰ παρθένων ἠκολούθει.

Ἔπειτα σειρὰ εἰς διπλοῦς στίχους προσωπιδοφόρων Σειληνῶν καὶ Μαινάδων.

×

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Διονύσου ἐφέρετο ἐπὶ βάσεως ἀνθοστολίστου, τὴν ὁποίαν ὑπεβάσταζον ἄλκιμοι νέοι, φέροντες προσωπεῖα Σειλήνων.

Ἠκολούθουν μείρακες Ἀθηναῖοι φαλλοφόροι.

Ὅμιλοι νέων καταπεπλησμένων δι' αἰθάλης.

Ἔφηβοι φέροντες προσωπεῖα βατράχων.

Αὐληταὶ σκώπτοντες καὶ λοιδοροῦντες.

Κατόπιν δὲ ἤρχοντο εἰς τριπλῆν σειρὰν εὐγενεῖς ἀττικαὶ παρθένοι κανηφοροῦντες.

Οἱ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των κάλαθοι, τὰ κανὰ λεγόμενα, ἦσαν κατασκευασμένοι ἀπὸ χρυσόν, ἦσαν δὲ πλήρη καρπῶν.

×

Ὅλος ὁ πολυάριθμος αὐτὸς ὅμιλος ἔψαλλε καὶ ηὔλει καὶ ἐθορύβει καὶ ἐχόρευε καὶ ἡ πομπὴ προὐχώρει διασχίζουσα τοὺς κήπους τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ὁ θόρυβος ἦτο ἐκκωφαντικός.

Ὁ οἶνος ἔρρεεν ἄφθονος παντοῦ, καθ' ὁμίλους δὲ διασκεδάζοντες οἱ Ἀθηναῖοι, ἐμέθυον μέχρι βαθείας νυκτὸς καὶ οἱ νεαρώτεροι ἥρπαζον τὰς ἑταίρας καὶ τὰς ἔφερον ὑπὸ τὰ δένδρα, παντοῖα ὄργια διαπράττοντες.

Ἤδη ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, ἐνῷ ἡ σελήνη προέβαλεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ Ὑμηττοῦ.

×

Οἱ μανικοὶ ὀργιασμοὶ καὶ οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσματα καὶ τὰ σκώμματα καὶ αἱ φωναὶ καὶ αἱ ἐπικλήσεις πρὸς τοὺς θεοὺς κατέπαυον ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἠκούοντο μόνον τὰ παραληρήματα τῶν μεθυσμένων καὶ τὰ ἠχηρὰ φιλήματα τῶν ἐρωτικῶν ζευγῶν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, καὶ αὐτὰ ἐξέλειψαν.

Ἡ τελετὴ εἶχε τελειώσει.

Ὁ θόρυβος εἶχε καταπαύσει.

Ὁ Κεραμεικὸς εἶχεν ἐπανεύρει τὴν προτέραν του ἡσυχίαν.

×

Τελευταῖος ὅλων ἐξῆλθε τοῦ Κεραμεικοῦ ὁ πλούσιος ἔμπορος τῆς Βαβυλῶνος.

Αἱ ἑταῖραι τὸν εἶχον ἀπογυμνώσει.

Ἐβάδιζε κλονιζόμενος καὶ τραυλίζων ἀσυναρτήτους φράσεις.

— Ἡ Ἀφρο...δί...

Καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συμπληρώσῃ τὴν λέξιν προσέκρουσεν εἰς δένδρον, τὸ ὁποῖον ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸ ὁποῖον ἐξέλαβεν ὡς γυναῖκα.

Οἰνοβαρὴς δὲ ὡς ἦτο, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ ἡμικλείστους, ἀναπνέων μετὰ δυτφορίας, πνιγόμενος ἀπὸ τὸ πάχος τοῦ λαιμοῦ του, μὲ τὸν στόμαχον κατάφορτον φαγητῶν καὶ μὲ τὴν κοιλίαν μέχρι διαρρήξεως φουσκωμένην, ἔλεγε :

— Σ' ἀγαπῶ ... ἀλλὰ διατί ... τὸ στῆθός σου ... εἶνε τόσον... σκληρόν ...

Καὶ ἐθώπευε τὸν φλοιὸν τοῦ δένδρου, ἐκλαμβάνων τὸν κορμὸν αὐτοῦ ἀντὶ γυναικείου σώματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἡ δολοφονία τοῦ Φιλίππου.

Ἐνθυμεῖσθε βεβαίως τὸν ραχητικὸν ἐκεῖνον Παυσανίαν, ὅστις εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ δολοφονήσῃ τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Φίλιππον.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς μυστικῆς ἐκείνης συνεντεύξεως, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης, ἔφυγε διὰ τὴν Μακεδονίαν μόνος πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του.

×

Ὁ Φίλιππος, ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, εἶχε διαζευχθῆ πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν τὴν πρώτην του σύζυγον, τὴν Ὀλυμπιάδα.

Ὁ λόγος τοῦ διαζυγίου ἦτο ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Φιλίππου ὅπως διάγῃ βίον ἀκόλαστον μετὰ παλλακίδων.

×

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἐπανειλημμένως εἶχε δυσαρεστηθῆ, μίαν δὲ ἡμέραν ἐκ ζηλοτυπίας τόσον ἐθύμωσεν ὥστε σχεδὸν ὕβρισε τὸν βασιλέα Φίλιππον, ὅστις ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ τὴν διαζευχθῇ.

Ἤδη ὁ Φίλιππος ἔζη μακρὰν τῆς Ὀλυμπιάδος, ἡ ὁποία ἔπνεε μένεα κατὰ τοῦ Φιλίππου.

Ἡ ζηλοτυπία της ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν Φίλιππον, τὸν ὁποῖον ἠπάγα, νὰ ζῇ μετ' ἄλλων γυναικῶν.

×

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἦτο εἰς μίαν κατάστασιν ψυχολογικὴν πολὺ ἀνώμαλον.

Ἠγάπα τὸν Φιλιππον.

Καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ τὸν καταστρέψῃ.

Τὸν ἐλάτρευε.

Καὶ ὅμως τὸ μῖσός της ἔφθανε μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ εὔχεται τὸν θάνατόν της.

Ὁ Παυσανίας φθάσας εἰς Μακεδονίαν ἐπληροφορήθη πάντα ταῦτα, μετὰ πανουργίας δὲ ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ τὴν πρώην βασίλισσαν Ὀλυμπιάδα.

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Παυσανίαν νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν της.

Ἡ Ὀλυμπιὰς εἶχε παρ' αὐτῇ διαφόρους βασιλικοὺς ἀκολούθους, ἕνα τῶν ὁποίων ἐπιτηδείως ὁ Παυσανίας ἐδωροδόκησε, κατορθώσας οὕτω νὰ ἐπιτύχῃ τὴν περίφημον παρὰ τῇ βασιλίσσῃ ἀκρόασίν του.

×

Ὁ Παυσανίας παρεστάθη εἰς τὴν βασίλισσαν ὡς ἐρχόμενος ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ εἰδικῆς ἐντολῆς.

Ἡ βασίλισσα τὸν ἐδέχθη.

— Πόθεν ἔρχεσαι ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἐξ Ἀθηνῶν, βασίλισσά μου.

— Καὶ πρὸς ποῖον σκοπόν ;

— Ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς Λαΐδος.

— Τῆς Λαΐδος ;

— Ναί, τῆς Λαΐδος ...

— Τῆς Κορινθίας ;

— Μάλιστα.

— Καὶ τί ἐπρόκειτο νὰ κάμῃς ἐδῶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ;

— Ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον καὶ νὰ τοῦ ὑπομνήσω τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν οὗτος ἔδωκεν εἰς τὴν Λαΐδα.

— Ποίαν ὑπόσχεσιν ;

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Παυσανίας ὡσεὶ φοβούμενος, διστάζω νὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ ἕνα τόσον φοβερὸν μυστικόν.

— Ἀλλὰ ποῖον φοβεῖσαι ; ἐμέ ; Ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον σχέσεις μὲ τὸν Φίλιππον.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἐγὼ τὸν μισῶ.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἐὰν δὲ ἐχωρίσαμεν, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ἀκολάστου βίου του. Διότι ὅπως σὺ τώρα ἦλθες μὲ ἐντολὴν τῆς ἑταίρας Λαΐδος, καὶ ἄλλοι πρὸ σοῦ δὲν τὸν ἄφινον ἥσυχον, κατήντησε δὲ ὁ βίος του σκανδαλώδης, τόσον ὥστε μὴ δυναμένη νὰ ὑπομένω τὴν ἀκολασίαν του αὐτὴν ἐπροτίμησα νὰ τὸν διαζευχθῶ, θυσιάσασα καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θρόνον.

×

Ὁ Παυσανίας προσεποιεῖτο τὸν διστακτικόν.

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοῦ ἀποκαλύπτεις τὸ σχέδιον ; ἐπανέλαβεν ἡ Ὀλυμπιὰς πλήρης περιεργείας. Γνωρίζω ὅτι ὁ Φίλιππος εἶχε πολλὰς σχέσεις μετὰ ἑταιρῶν. Ἠγνόουν ὅμως ὅτι εἶχε σχέσεις καὶ μὲ τὴν Λαΐδα τῆς Κορίνθου. Καὶ αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ λέγεις, μοῦ προξενεῖ ἐντύπωσιν.

Ὁ Παυσανίας ἐσιώπα.

— Ἀλλὰ τόσον δυσκολεύεσαι, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλυμπιάς, νὰ μοῦ φανερώσῃς αὐτὸ τὸ μυστικόν ;

×

Ὁ Παυσανίας ἔστρεψε τὸ βλέμμα γύρω μετὰ δειλίας.

— Ἀλλὰ ποίαν ὑπόσχεσιν ἔδωκεν ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν Λαΐδα; Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ τὴν μάθω.

Καὶ μετὰ στιγμιαίαν σιγήν, ἡ Ὀλυμπιὰς ἐξηκολούθησε :

— Μήπως τῆς ὑπεσχέθη δῶρα ;

— Ὄχι.

— Μήπως τῆς ὑπεσχέθη νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ;

— Ὄχι.

— Μήπως τῆς ὑπεσχέθη νὰ τὴν φιλοξενήσῃ ἐδῶ, εἰς τὴν Μακεδονίαν ;

— Οὔτε.

— Ἀλλὰ τί, τέλος πάντων, τῆς ὑπεσχέθη ;

×

— Κἄτι τι πολὺ σοβαρώτερον.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Ὀλυμπιάς.

— Ὦ ! ἐὰν ἐγνώριζες, βασίλισσά μου, ἀνέκραξε μετὰ πανουργίας ὁ Παυσανία .

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργον, εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Ἀπίστευτον !...

— Ἀπίστευτον ;

— Κἄτι τι διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠμπορεῖ νὰ τὰ χάσῃ.

— Ἀλλὰ λέγε ... εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀνταμείψω τὴν εὐγλωττίαν σου ... Θέλεις χρήματα ; Σοῦ δίδω ὅ,τι μοῦ ζητήσῃς.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Παυσανίας, σπεύσας οὕτω νὰ δηλώσῃ ὅτι ἀποδέχεται τὴν δωρεάν.

— Λέγε...τί θέλεις ;

— Ζητῶ μεγάλην μυστικότητα.

— Περὶ αὐτοῦ μεῖνε ἥσυχος.

— Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τίποτε ὁ Φίλιππος.

— Δὲν θὰ μάθῃ τίποτε.

— Λοιπόν, βασίλισσά μου, μάθε ὅτι εἶμαι μυστικὸς ἀπεσταλμένος τῆς Λαΐδος.

— Καί ...

— Καὶ ἦλθα ἐδῶ, εἰς τὴν Μακεδονίαν, νὰ ὑπενθυμίσω εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει εἰς τὴν Λαΐδα νὰ τὴν λάβῃ ὡς σύζυγον.

×

— Ὡς σύζυγον ! ἀνέκραξε κατάπληκτος ἡ Ὀλυμπιάς. Τὴν Λαΐδα ;

— Ναί ... τὴν Λαΐδα ...

— Αὐτὴν τὴν περιβόητον ἑταῖραν τῆς Κορίνθου ;

— Ναί ...

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἔμεινε κυριολεκτικῶς κατάπληκτος.

— Ἀλλά, θεοί, πιστεύω ὅτι δὲν ὀνειρεύομαι ... εἶνε δυνατόν ...

Καὶ προσβλέψασα τὸν Παυσανίαν, τοῦ εἶπε μὲ ὕφος ἐγκρῦπτον ἀπειλήν :

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν ψεύδεσαι ...

— Ἐγώ ; βασίλισσά μου ;

— Ἀλλ' εἶνε δυνατόν ποτε ; ἀνεφώνησεν ἡ Ὀλυμπιὰς ἀπορροῦσα. Καὶ πότε τῆς ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν αὐτήν ;

— Πρὸ καιροῦ ...

— Ἴσως προτοῦ χωρίσωμεν ἡμεῖς ...

— Πιθανόν ...

— Ἀλλ' αὐτὸς ἤδη ἐνυμφεύθη ἄλλην σύζυγον. Πῶς ; Τὸ ἀγνοεῖ τοῦτο ἡ Λαΐς ;

— Ἴσως ...

— Ὦ ! τὸ τέρας ! ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ἡ Ὀλυμπιάς.

×

Ὁ Παυσανίας ἐσιώπα.

— Ὦ ! τὸ τέρας ! ἐπανέλαβεν ἡ βασίλισσα, ἥτις εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ φοβερὸν θυμόν.

Καὶ οἱονεὶ μονολογοῦσα, ἤρχισε νὰ λέγῃ :

— Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν περιβόητον Λαΐδα, καὶ αὐτὴν ἀκόμη ἐσκέφθη νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ θρόνου ; Ὦ ! τὸ τέρας !

Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μερικὰ βήματα ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἐστάθη, ἐσυλλογίσθη καὶ εἶπεν :

— Ὦ ! θὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Πρέπει νὰ τὸν ἐκδικηθῶ.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Παυσανίαν :

— Δὲν μὲ μέλλει τόσον ποῦ μὲ διεζύχθη... δὲν μὲ μέλλει τόσον ποῦ ἐπῆρεν ἄλλην γυναῖκα... μὲ μέλλει ὅτι ἐτόλμησε νὰ διανοηθῇ νὰ λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν Λαΐδα. Αὐτὸ τὸ θεωρῶ ὡς τὴν μεγαλειτέραν ὕβριν, ὡς τὴν μεγαλειτέραν περιφρόνησιν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ μοῦ κάμῃ.

×

Καὶ ὑψώσασα τὸν γρόνθον της ἀνεφώνησε :

— Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ !...

Ὁ Παυσανίας ἦτο περιχαρής.

Ὅ,τι ἐπεθύμει, τὸ εἶχεν ἤδη κατορθώσει.

Διὰ τοῦ δόλου καὶ τῆς ἀπάτης εἶχε κινήσει ἐναντίον τοῦ Φιλίππου τὸ μῖσος τῆς Ὀλυμπιάδος, τὴν ὁποίαν ἐσυλλογίσθη νὰ ἐκμεταλλευθῇ πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ δολοφονικοῦ σκοποῦ του.

Ἡ Ὀλυμπιὰς πλησιάσασα τὸν Παυσανίαν τοῦ εἶπε.

— Καὶ ἡ Λαΐς, πράγματι, ἐπίστευεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Μακεδονίας ;

— Καὶ τὸ πιστεύει ἀκόμη ! προσέθεσεν ὁ Παυσανίας.

— Ἀλλὰ εἶνε παράφρων !

— Ἀλλὰ διατί εἶνε αὐτὴ παράφρων καὶ δὲν εἶνε παράφρων ὁ βασιλεύς, ὅστις καὶ τὸ ὑπεσχέθη.

— Ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶνε παράφρων ... εἶνε δοῦλος τῶν παθῶν του ... εἶνε δοῦλος τῶν ἡδονῶν ...

— Ἀλλὰ μήπως ἡ ὑπερβολικὴ φιληδονία καὶ ἡ ἀκόρεστος ἀκολασία δὲν εἶνε παραφροσύνη ;

— Ἀλλὰ πρὸς τί τότε τὸ στέμμα τῆς ὡραίας αὐτῆς χώρας νὰ βαρύνῃ τὴν κεφαλὴν ἑνὸς παράφρονος !

Εἶπεν ἔξαλλος ἡ Ὀλυμπιάς.

— Ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ προϊδῃ ποῖον θὰ εἶνε τὸ τέλος τοῦ παράφρονος αὐτοῦ.

— Τί ἐννοεῖς ; ἠρώτησεν ἡ βασίλισσα θέλουσα ν' ἀποκαλύψῃ τὰς σκέψεις τοῦ Παυσανίου,

×

— Ἐννοῶ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ τιμωρηθῇ ὑπὸ τοῦ λαοῦ διὰ τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν διαγωγήν του ...

— Δηλαδή ...

— Νὰ ἐκθρονισθῇ ...

— Ὦ ! αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον ...

— Ἠμπορεῖ ὁ στρατὸς νὰ τὸν ρίψῃ ἐκ τοῦ θρόνου.

— Ἀλλ' ὁ στρατὸς τοῦ βασιλέως εἶνε ὁλόκληρος ἀφοσιωμένος εἰς αὐτόν.

— Αἴ ! τότε θὰ εὑρεθῇ κάποιος, ὁ ὁποῖος θὰ θελήσῃ νὰ σώσῃ τὴν Μακεδονίαν.

— Καὶ ὁ ὁποῖος ;...

— Καὶ ὁ ὁποῖος θὰ τὸν δολοφονήσῃ !

×

Ἡ Ὀλυμπιὰς ἀνεσκίρτησε.

Καὶ ἐπανέλαβε μηχανικῶς, χαμηλοφώνως, μετὰ μειδιάματος ἐγκλείοντος κρυφὴν χαράν·

— Νὰ τὸν δολοφονήσῃ ;

Καὶ προσβλέπουσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν Παυσανίαν, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ μαντεύσῃ τὰς σκέψεις του, προσέθεσεν :

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ σωτὴρ τῆς Μακεδονίας ; ποῦ εἶνε ὁ ἐκδικητὴς τῆς Ὀλυμπιάδος ;... Ἐὰν τὸν γνωρίζῃς, εἰπέ του ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν γνωρίσω ... ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ὁπλίσω ἐγὼ ἡ ἰδία ... ὅτι ἐπιθυμῶ ἐγὼ ἡ ἰδία νὰ τοῦ ὑποδείξω τί πρέπει νὰ πράξῃ.

— Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν εἶνε μακράν.

— Ποῦ εἶνε ;

— Εἶνε ἐδῶ πλησίον ...

— Ποῦ ;...

— Ἐνώπιόν σου, βασίλισσά μου !

Καὶ ὁ Παυσανίας ὕψωσε τὴν κεφαλὴν κομπαστικῶς.

×

Ἡ Ὀλυμπιὰς ὀπισθοχώρησε μηχανικῶς.

Καὶ ἐκτείνουσα τὴν δεξιάν, τοῦ εἶπε :

— Σύ ;

— Ναί !...

— Ἀλλὰ ὀνειρεύομαι ἆρά γε ! εἶπε φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου. Ὀνειρεύομαι ἢ ἀκούω καὶ βλέπω ...

— Ἐγώ, βασίλισσά μου, εἶπεν ὁ Παυσανίας, χαμηλοφώνως, ἐγὼ θὰ ἐκδικήσω τὴν τιμήν σου ... Μεῖνε ἥσυχος ...

— Ἀλλὰ τί θὰ πράξῃς ... εἶπεν ἡ Ὀλυμπιὰς ἁρπάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρός ... γνωρίζεις πόσον καλῶς φρουρεῖται ὁ βασιλεύς ...

— Τὸ γνωρίζω ...

×

— Λοιπὸν τότε ; πῶς θὰ εἰσδύσῃς εἰς τὰ δωμάτιά του ;

— Θὰ εὕρω τρόπον ...

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον.

— Τίποτε δὲν εἶνε ἀδύνατον εἰς τὸν κόσμον.

— Ἀλλ' ἡ φρουρὰ τοῦ βασιλέως ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρας ἐμπίστους καὶ ἀφοσιωμένους ...

— Θὰ τοὺς δωροδοκήσω ...

— Ποῖον εἶνε τὸ σχέδιόν σου ; Λέγε ...

— Νὰ εἰσέλθω κρυφὰ εἰς τὸν κοιτῶνά του ...

— Ὅταν κοιμᾶται ;

— Ναί.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Πρέπει νὰ σκεφθῇς ἄλλο μέσον.

— Ποῖον ;

×

Ἡ Ὀλυμπιὰς πνέουσα ἀγρίαν ἐκδίκησιν κατὰ τοῦ Φιλίππου ἔφερε καὶ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ἐσκέπτετο.

— Νὰ τὸν κτυπήσω εἰς τὸν περίπατον ...

— Καὶ αὐτὸ ἀδύνατον. Φρουρεῖται αὐστηρῶς, εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Νὰ κατορθώσω νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ στρατοπέδου.

— Καὶ αὐτὸ ἀδύνατον ... Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει ...

— Ποῖον ;

— Ἄκουσε, εἶπεν ἡ Ὀλυμπιάς. Αὔριον ὁ βασιλεὺς πανηγυρίζει τοὺς γάμους τῆς θυγατρός του Κλεοπάτρας, τῆς κόρης μου, μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου. Ἂν καὶ ἡ τελετὴ τῶν γάμων θὰ εἶνε ἐπίσημος, ἐν τούτοις γνωρίζω καλῶς ὅτι θὰ ἐπιτραπῇ καὶ εἰς τὸν λαὸν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν χαρμόσυνον πανήγυριν. Ἰδοὺ εὐκαιρία, δωροδοκῶν τοὺς φρουρούς, νὰ πλησιάσῃς τὸν βασιλέα ...

×

— Ἡ εὐκαιρία εἶνε λαμπρά, εἶπεν ὁ Παυσανίας ... διότι κανεὶς δὲν θὰ ὑποπτευθῇ τίποτε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς μεγάλης χαρᾶς.

— Ἐγὼ βεβαίως θὰ εἶμαι μακρὰν τῆς τελετῆς, διότι δὲν εἶμαι πλέον σύζυγος τοῦ βασιλέως ... ἀλλ' ἔχω ἀκολούθους μου,

οἱ ὁποῖοι θὰ παραστοῦν εἰς τὴν τελετήν ... θὰ σὲ συστήσω εἰς τὸν Δαμοκλῆν, νὰ σὲ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς στρατηγοὺς τοῦ βασιλέως ὡς ξένον ἐξ Ἀθηνῶν ...

— Θὰ ἐπροτίμων νὰ μὲ παρουσιάσῃ ὡς ἔμπορον ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας ἢ ἐξ Αἰγύπτου ...

— Πολὺ καλά.

— Ἐὰν ἔχῃς, βασίλισσά μου. ἄλλο τι πρόσωπον ἔμπιστον, πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ γνωρίσω...

— Διατί ;

— Διὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ κατόπιν νὰ φύγω...

— Ναί.

— Ἐὰν σωθῶ.., διότι ἐγὼ χάριν τοῦ σκοποῦ μου ἠμπορῶ νὰ θυσιάσω τὴν ζωήν μου...

— Ἔχω πολλὰ πρόσωπα διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν ... Ὁ Δημοκλῆς θὰ φροντίσῃ περὶ ὅλων.

— Καὶ πῶς σκέπτεσαι νὰ ἐκτελέσῃς τὸν σκοπόν σου ;

— Δι' ἐγχειριδίου...

— Ἔχεις προμηθευθῆ κατάλληλον ;

— Καὶ... ἔχω πολὺ καλόν...

×

— Ἐὰν προτιμᾷς, ἠμπορῶ νὰ σοῦ δώσω καὶ ἐγὼ ἕνα, τοῦ ὁποίου ἡ αἰχμή, εἶνε βαμμένη εἰς δηλητήριον φοβερόν. . ἡ παραμικροτέρα πληγὴ ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐπιφέρῃ τὸν θάνατον,..

— Ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδικόν μου, εἶπεν ὁ Παυσανίας, εἶνε βουτημένον εἰς δηλητηριώδεις οὐσίας, τὸ μεταχειρίζομαι δὲ ἐπιτυχῶς... Προτιμῶ νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ ἰδικοῦ μου ἐγχειριδίου.

— Ὅ,τι θέλεις, ἀπεκρίθη ἡ βασσίλισα. Εἰς τὸν Δημοκλῆν, δύνασαι νὰ ἐμπιστευθῇς ὅ,τι θέλεις. Εἶνε ἄνθρωπος ἰδικός μου...

— Νὰ ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ; ἠρώτησεν ὁ Παυσανίας.

— Ὅσον καὶ εἰς ἐμέ...

Ἀπεχωρίσθησαν.

Ἡ βασίλισα ἐχαιρέτισε τὸν Παυσανίαν διὰ χειραψίας ἐγκαρδίου.

Ὁ Παυσανίας ἀπῆλθεν κατενθουσιασμένος.

Τὸ σχέδιον του εἶχεν ἐπιτύχη.

Ἤθελε νὰ ἐξάψῃ τὸν θυμὸν τῆς Ὀλυμπιάδος νὰ τὴν καταστήσῃ συνένοχον καὶ οἰωνεὶ ἠθικὸν αὐτουργὸν καὶ ἰδίως νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ τῆς φυγῆς του, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐσώζετο.

×

Ἀπὸ τῆς πρωίας ἡ πόλις εἶχε προσλάβει ἑορτάσιμον ὄψιν.

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Φιλίππου εἶχον διακοσμηθῆ μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ γάμος ἔμελλε νὰ τελεσθῇ ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Ἡ θυγάτηρ τῆς βασιλίσσης ἡ Κλεοπάτρα ἐφημίζετο διὰ τὴν καλλονήν της.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἦτο νεαρός, περικαλλὴς καὶ ἀνδρεῖος.

Ἤδη στρατὸς πολὺς εἶχε παραταχθῆ ἔξωθεν τῶν ἀνακτόρων.

Τὰ ἀνάκτορα ἦσαν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Θαῦμα πλουσίας διακοσμήσεως καὶ ἀρχιτεκτονικῆς.

×

Ἡ εἴσοδος, μαρμαρίνη, ἦτο μεγαλοπρεπής.

Περὶ τὴν πύλην τῶν ἀνακτόρων ἱππεῖς ὑπερύψηλοι, μὲ περικεφαλαίας ἀπαστραπτούσας ἵσταντο.

Παρ' αὐτοὺς δὲ ἀνὰ πεντήκοντα ἐξ ὅλων τῶν σωμάτων τοῦ βασιλέως.

Εἷς ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέως, ὁ Ἀρχέλαος, ὑπεδέχετο τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὴν εἴσοδον.

Ἅμα ἔφθανον οἱ στρατηγοὶ καὶ αἱ πολιτικαὶ ἀρχαὶ τῆς πόλεως αἱ σάλπιγγες ἐπαιάνιζον.

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἔμελλε νὰ γείνῃ εἰς τὴν κυανῆν αἴθουσαν τῶν Τροπαίων.

×

Ἡ αἴθουσα ἐκαλεῖτο οὕτω, διότι εἰς τὰς τέσσαρας αὐτῆς γωνίας ἦσαν ἀποτεθειμένα τὰ τρόπαια, τὰς ὁποίας εἶχε κυριεύσει ὁ Φίλιππος κατὰ τὰς διαφόρους μάχας.

Τὸ πάτωμα τῆς αἰθούσης ἦτο ἀπὸ μωσαϊκὸν κυανοῦν μετὰ χρυσῶν τριγωνικῶν γραμμῶν.

Τὰ φατνώματα τῆς ὀροφῆς κυανᾶ μετὰ χρυσῶν ποικιλμάτων.

Εἰς τοὺς τοίχους δὲ τοιχογραφίαι μεγάλων ζωγράφων, ἀπεικόνιζον τὰ κατορθώματα καὶ τοὺς πολεμικοὺς θριαμβους τοῦ βασιλέως Φιλίππου.

×

Εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθουσης ἦτο ἐστημένη ἐξέδρα διὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου.

Ἔσωθεν τῆς αἰθούσης ἵσταντο οἱ στρατηγοὶ τοῦ Βασιλέως, ὁσάκις ὑποδέχετο τοὺς προσκεκλημένους.

Ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἦσαν ἀξιωματικοὶ τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν σωμάτων μὲ θώρακας χρυσοῦς καὶ περικεφαλαίας ἀκτινοβολούσας, πολιτικοὶ διοικηταὶ τῆς Μακεδονίας, πλεῖστοι ἐπίσημοι ἄνδρες τῆς χώρας, ἀντιπρόσωποι τῶν γειτονικῶν αὐλῶν, οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ἠπείρου, οἱ παρεπιδημοῦντες ἐπίσημοι ξένοι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

×

Αἴφνης αἱ σάλπιγγες ἀκούονται παιανίζουσαι βασιλικὸν ἐμβατήριον.

Εἶνε ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου προσερχόμενος.

Κάθεται ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς ἁμάξης τὴν ὁποίαν σύρουν τέσσαρες λευκοὶ ἵπποι.

Ὄπισθεν τῆς βασιλικῆς ἁμάξης ἀκολουθοῦσι πολλαὶ ἅμαξαι φέρουσαι τὴν ἀκολουθίαν τοῦ νυμφίου βασιλέως.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου κατῆλθεν ἀπὸ τὴν ἅμαξάν του, τὸ πλῆθος τὸ συνηγμένον πέριξ, ἐπευφήμησεν αὐτὸν φρενητιωδῶς.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἐχαιρέτιζε τὸ πλῆθος μετὰ φιλοφροσύνης καὶ χάριτος.

Κομψός, ὑψηλός, εὐσταλής, ὡραῖος, προσήλκυεν ὅλων τὰ βλέμματα.

×

Οἱ παρατεταγμένοι στρατιῶται μὲ τὰ ξίφη γυμνὰ καὶ πρὸ τοῦ μετώπου φερόμενοι, ἐχαιρέτιζον τὸν ἡγεμόνα.

Ἠκολούθουν τὸν βασιλέα ἐπίσημοι ἄρχοντες τῆς πόλεως.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου ἔφερε θώρακα ἐξ ἀργύρου.

Περικεφαλαίαν ἀργυρᾶν.

Περικνημίδας ἀργυροπλέκτους.

Ζώνην ἀργυρᾶν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐκρέματο τὸ ξῖφός του, ἐντὸς θήκης ἀργυροχρόου.

×

Ἀπὸ τῶν νώτων του ἐκρέματο μανδύας λευκὸς ἐκ μετάξης, κεντημένος μὲ ἄστρα ἀργυρᾶ.

Ἦτο ξανθός.

Μὲ ὀφθαλμοὺς γαλανούς.

Ἔτρεφε κόμην θαυμασίαν.

Τύπος βατιλέως παραστατικοῦ.



Ἡ δολοφονία τοῦ βασιλέως Φιλίππου.

Εἶχε κἄτι τι τὸ ὀνειρῶδες ἡ ἐμφάνισίς του.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τροπαίων, ὁ Φίλιππος ἔσπευσε πρὸς προϋπάντησίν του.

Περιεπτύχθησαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον καὶ ἀντήλλαξαν ἐγκάρδιον ἀσπασμόν.

×

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φιλίππου ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνέμενεν ἡ νύμφη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φιλίππου, ἡ Κλεοπάτρα.

Ἔκυψε πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ἐχαιρέτησεν.

Ἡ Κλεοπάτρα ἦτο περικαλλής.

Ὑψηλή, μὲ κόμην πυκνήν, μαύρην, ἐνθυμίζουσαν τὰ παρθένα δάση τῆς Μακεδονίας, μὲ ὀφθαλμοὺς γλυκεῖς καὶ διαπεραστικούς, μὲ κατατομὴν ἑλληνικωτάτην, μὲ πρόσωπον λευκὸν καὶ ρόδινον, μὲ δέρμα ὁμοιάζον πρὸς τὴν λειότητα τοῦ ἀλαβάστρου καὶ τὴν δρόσον τῶν ἴων.

×

Ἐφόρει λευκὴν ἐσθῆτα ἐκ μετάξης, διηνθισμένην διὰ κεντητῶν ἀνθέων.

Πολύτιμον περιδέραιον ἐκόσμει τὸν χιονώδη λαιμόν της.

Πέπλος δὲ παρθενικός, ἀπὸ τῆς κόμης καταπίπτων ἐκάλυπτε τὸ ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς νύμφης, τῆς ὁποίας τὰ κάλλη ἐμάντευεύε τις μᾶλλον ἢ ἔβλεπεν.

Ἡ Κλεοπάτρα ἦτο συγκεκινημένη.

Γύρω αὐτῆς τὴν περιεστοίχιζον δώδεκα παρθένοι.

Κόραι στρατηγῶν καὶ ὑπασπιστῶν τοῦ Φιλίππου, ὅλαι ἐν λευκῇ περιβολῇ.

Ὁ Φίλιππος ἵστατο παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς κόρης του Κλεοπάτρας.

Ἐφόρει περικεφαλαίαν, δὲν ἔφερεν ὅμως θώρακα, ἀλλὰ στολὴν ἐξ ὑφάσματος πολυτίμου ἀσιατικοῦ.

Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης κόσμου.

Ἐπλεόναζον ἰδίως οἱ στρατιωτικοί, μὲ τὰς ἀπαστραπτούσας στολάς των.

Τὸ ὅλον θέαμα ἦτο κάτι μεγαλοπρεπὲς καὶ ἔξοχον.

×

Ἐπὶ τῆς γαμηλίου ἐξέδρας ἐφαίνοντο ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, ἡ νύμφη Κλεοπάτρα, ὁ βασιλεὺς Φίλιππος. Οἱ ἀρχιστράτηγοι τῶν δύο Βασιλέων, οἱ αὐλικοί, ὁ ἄρχων τῆς πόλεως καὶ αἱ δώδεκα παρθένοι, αἱ τιμητικῶς συνοδεύουσαι τὴν νύμφην.

Ἀΐφνης αἱ σάλπιγγες ἠχοῦσιν.

Ἡ τελετὴ τοῦ γάμου ἀρχίζει.

×

Ὁ ἄρχων τῆς πόλεως πλησιάζει ἐκ τῶν ἔμπροσθεν τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου καὶ τὸν ἐρωτᾷ, μεγαλοφώνως.

— Θέλεις νὰ νυμφευθῇς μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, κόρης τοῦ βασιλέως Φιλίππου τῆς Μακεδονίας;

— Ναί, ἀπαντᾷ βραδέως ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, θέλω νὰ νυμφευθῶ μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, κόρης τοῦ Βασιλέως τῆς Μακεδονίας Φιλίππου.

Κατόπιν ὁ ἄρχων τῆς πόλεως στρεφόμενος πρὸς τὴν Κλεοπάτραν τὴν ἐρωτᾷ:

— Θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου;

— Ναί, ἀπαντᾷ αὕτη, θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν βασιλέα τῆς Ἠπείρου.

Μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην ἐκδήλωσιν τῆς συναινέσεως, αἱ παρθένοι ἤρχισαν νὰ ραίνουν διὰ λευκῶν ρόδων τοὺς νυμφίους.

Ταὐτοχρόνως αἱ μουσικαὶ ἀνέκρουσαν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Ἀνακτόρων διάφορα χαρμόσυνα ἐμβατήρια, ἐνῷ ἐντὸς τῆς κυανῆς αἰθούσης τῶν Τροπαίων αἱ παρθένοι ἔψαλλον ὑμεναίους πρὸς λύδιον αὐλόν.

Ἡ Κλεοπάτρα ἦτο συγκεκινημένη.

Ὁ Φίλιππος δακρύει.

Αἱ ἰαχαὶ τοῦ ὑμεναίου ἐξακολουθοῦν καὶ οἱ γλυκύτατοι ρυθμοὶ τῶν αὐλῶν κατακυλοῦν τὰ ὦτα τῶν παρισταμένων.

Ἤδη κατέρχονται οἱ νυμφίοι τῆς ἐξέδρας.

Ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἀκολουθεῖ ὄπισθεν αὐτῶν βαδίζων.

Τὸ πλῆθος ὑποχωρεῖ.

Τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων διασχίζει τὴν αἴθουσαν κυκλοτερῶς καὶ δέχεται τὰς ἰαχὰς τῶν προσκεκλημένων, οἱ ὁποῖοι ραίνουν δι' ἀνθέων τοὺς νυμφίους.

×

Ὁ Παυσανίας εἶχε κατορθώσει νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, δωροδοκήσας τὸν μάγειρον.

Ἦτο εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης τῶν Τροπαίων μεταξὺ τῶν παρεπιδημούντων ξένων.

Εἶχε προσκληθῇ ὡς ἔμπορος δῆθεν ἐξ Ἀλεξανδρείας.

Ὅταν εἶδε τὸ βασιλικὸν ζεῦγος νὰ κατέρχεται καὶ τὸν βασιλέα Φίλιππον νἀκολουθῇ ἐσυλλογίσθη νὰ προχωρήσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ φοβερὸν σχέδιόν του.

Ἀλλ' ἐδίστασεν, διότι κατενόει ὅτι τὸν περιέμενε οἰκτρὸν τέλος, καὶ διότι ὄπισθεν τοῦ Φιλίππου ἠκολούθουν πέντε στρατηγοί.

Ἐν τούτοις ἀναμιχθεὶς μετὰ τοῦ πλήθους ἠκολούθει τὴν γαμήλιον πομπήν, μέχρις ὅτου παρατηρεῖ ὅτι τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων εἰσέρχεται εἰς παρακειμένην αἴθουσαν.

Ἐνῷ ὁ βασιλεὺς Φίλιππος ἐπιστρέφει ὀπίσω

Ἦδη ὁ Φίλιππος ἦτο μόνος.

Ἡ ἐπίσημος τελετὴ εἶχε λήξει.

Οἱ στρατηγοὶ χαιρετίσαντες τὸν βασιλέα των ἐξήρχοντο τῆς κυανῆς αἰθούσης τῶν Τροπαίων.

×

Αἱ σάλπιγγες ἤχουν τὸ τέλος τῆς τελετῆς.

Οἱ αὐλοὶ εἶχον σιγήσει.

Τὰ ἄσματα τοῦ Ὑμεναίου εἶχον καταπαύσει.

Οἱ προσκεκλημένος ἐξήρχοντο, ὁ δὲ βασιλεὺς Φίλιππος ἐχαιρέτιζε τὸ πλῆθος εὔθυμος καὶ περιχαρής.

Ὁ Παυσανίας ἐνόμισεν ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος.

Ὁ βασιλεὺς ἦτο μόνος

Δὲν ἐφρουρεῖτο.

Πλησίον του δὲν ἦσαν τώρα οὔτε στρατηγοί, οὔτε ὑπασπισταί.

Ἦτο ἀμέριμνος.

Καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων δὲν ἐφόρει θώρακα.

Τὸ στῆθός του ἦτο ἀπροφύλακτον.

Καὶ τὰ νῶτά του γυμνά.

Τὸν Παυσανίαν ἐνεθάρρυνε διὰ τοῦ βλέμματος ὁ Δαμοκλῆς.

Ὁ Παυσανίας ἐδίσταζεν.

Ἦτο πολὺ συγκεκινημένος.

Ἐφοβεῖτο μήπως ἀποτύχῃ.

Τοῦτο ἰδίως τὸν ἐφόβιζε.

Περὶ τῆς τύχης του καὶ τῆς ζωῆς του δὲν τὸν ἔμελλεν.

Ὁ Φίλιππος ἦτο ἤδη ἐστραμμένος μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὸν Παυσανίαν.

Ἦτο μόνος.

Παρετήρει τοὺς ἐξερχομένους.

Ὁ Δαμοκλῆς ἔνευσεν ἐκ νέου εἰς τὸν Παυσανίαν.

Ὁ Παυσανίας ᾐσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουσαν βιαίως.
Τὸ στῆθός του ἐπίεζε κάποιον βάρος.
Ἀνέπνεε μετὰ δυσφορίας.
Οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο.
Πρὸς στιγμὴν ἡ ὅρασίς του ἐξησθένησεν.
Τοῦ ἐφάνη ὅτι τὸν συνελάμβανον καὶ ὅτι τὸν ἀπεκεφάλιζον.

×

Ἀλλ' ὁ Δαμοκλῆς, ταχύς, πλησιάζων αὐτόν, τοῦ εἶπεν εἰς τὸ οὖς χαμηλοφώνως :

— Ἔμπρός ! Δειλέ !

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως αὐτῆς, ὁ Παυσανίας ἐσκίρτησε μετὰ τόλμης, καὶ ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

Ἦτο ἤδη ὄπισθέν του.

Εἰς ἀπόστασιν δύο μόλις μέτρων.

Ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ παρετήρησεν ὅτι οὐδεὶς στρατιωτικὸς ἦτο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Οὔτε πρὸς τὴν θύραν.

Ταχύς, ὁρμητικὸς τότε, ἐνῷ ὁ Δαμοκλῆς ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, ὁρμᾷ ὁ Παυσανίας ἐκ τῶν ὄπισθεν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ ἐξάγων τὸ δηλητηριῶδες ἐγχειρίδιον πλήττει αὐτὸν δὶς ἐπὶ τῆς ὠμοπλάτης.

Ὁ βασιλεύς, χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, χωρὶς νὰ προφθάσῃ νὰ στραφῇ κἂν πρὸς τὰ ὀπίσω, κλονίζεται, ἀνοίγει τὰς χεῖρας, ὑψοῖ τὴν κεφαλήν, ἐνῷ τὸ αἷμα ρέει ποταμηδόν.

Ἡ μάχαιρα εἶχε διατρυπήσει τοὺς πνεύμονας τοῦ βασιλέως, ὅστις ἀθορύβως πίπτει ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Τὴν πτῶσιν τοῦ βασιλέως κατ' ἀρχὰς οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ δὲν τὴν ἀντελήφθησαν.

Ὅταν, αἰφνιδίως, στρατηγός τις, εἰσερχόμενος, παρατηρεῖ τὸν

Φίλιππον ἐκτάδην κείμενον καὶ κολυμβόντα κυριολεκτικῶς εἰς τὸ αἷμά του.

— Ὁ βασιλεύς ! ἀνέκραξε.

Καὶ ἔσπευσεν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ Φίλιππος.

Πλησιάσας καὶ ἰδὼν τὸν βασιλέα αἱμόφυρτον, ἐφώναξε δι'ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του :

— Ἐδῶ !... ἐδῶ !... τρέξετε !... βοήθειαν !... ἐδολοφόνησαν τὸν βασιλέα !...

×

Αἱ κραυγαὶ τοῦ στρατηγοῦ ἀνεστάτωσαν τοὺς ἐν τῷ ἀνακτόρῳ.

Οἱ στενώτεροι τῶν οἰκείων προσῆλθον ἔντρομοι πέριξ τοῦ ἐκπνέοντος βασιλέως.

Οἱ αὐλικοί, οἱ στρατηγοί, οἱ φρουροί, ὅλοι μετ' οὐ πολὺ εὑρίσκοντο πέριξ τοῦ Φιλίππου, ὅστις ἐξέπνεε, μὴ δυνηθεὶς νὰ εἴπῃ οὐδὲ μίαν λέξιν.

Ἡ αἱμορραγία τῶν πνευμόνων τὸν εἶχε πνίξει.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Παυσανίας εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ.

Πρὸς διαφόρους διευθύνσεις ἐξέδραμον πολλοί, ἡ δὲ καταδίωξις πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δολοφόνου ἦτο φοβερά.

Ὁ Παυσανίας εἶχε καταφύγει προσωρινῶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δαμοκλέους, ὅταν δὲ ἡ Ὀλυμπιὰς ἐπληροφορήθη τὴν δολοφονίαν τοῦ Φιλίππου, ἐνεδύθη μαῦρα φορέματα, προσεποιήθη λύπην καὶ θλῖψιν ἄμετρον, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ κρύψῃ τὸ πάθος της καὶ εἰς στιγμὴν παραφορᾶς, εἶπεν :

— Τὸ τέλος τῶν ἀκολάστων εἶνε αὐτό !

Ὁ Παυσανίας ἐκρύπτετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δαμοκλέους.

Ἡ κηδεία τοῦ βασιλέως Φιλίππου ὑπῆρξεν ἐκτάκτως μεγαλοπρεπής.

Μετὰ τὴν ταφὴν τοῦ Φιλίππου οἱ στρατηγοὶ συνελθόντες ἀνε-

κήρυξαν βασιλέα τῆς Μακεδονίας τὸν υἱόν του Ἀλέξανδρον, τὸν ἐπικληθέντα βραδύτερον Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Ὁ νέος βασιλεύς, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἦτο ὡραιότατος.

Ὑψηλός, εὔσωμος, μὲ θαυμασίαν ἑλληνικὴν κατατομήν, μὲ κόμην πλουσίαν, γενναῖος, ἀτρόμητος, φιλόδοξος ἐννοῶν νὰ κατακτήσῃ ὅλον τὸν κόσμον.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε λάβει τὰ πρῶτα μαθήματα τῆς πολεμικῆς τέχνης παρὰ τοῦ πατρός του, ὅστις ἦτο διακεκριμένος στρατηγὸς καὶ συνετὸς πολιτικός.

X

Ἡ τελετὴ τῆς ἀνόδου εἰς τὸν Θρόνον τῆς Μακεδονίας τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστάτη.

Πέριξ τοῦ Θρόνου εἶχον συνέλθει ὅλοι οἱ ἀρχιστράτηγοι τοῦ μακεδονικοῦ στρατοῦ, οἱ αὐλικοί, οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ οἰκεῖοι τοῦ νέου βασιλέως.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Θρόνου τοῦ πατρός του, ἔλαβε τὸ ξῖφος τοῦ Φιλίππου ἐκ τῶν χειρῶν τῶν στρατηγῶν, ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὁποίων, προσφωνῶν τὸν νέον βασιλέα, εἶπεν:

— Βασιλεῦ, σοὶ δίδωμεν τὸ ἔνδοξον ξῖφος τοῦ Βασιλέως Φιλίππου, τὸ ξῖφος, ὅπερ καθυπέταξεν τόσας καὶ τόσας χώρας. Οἱ πιστοὶ ἀκόλουθοι τοῦ ἐνδόξου Φιλίππου εἶνε πεπεισμένοι ὅτι ὁ νέος Βασιλεὺς αὐτῶν θὰ λαμπρύνῃ ἔτι μᾶλλον τὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας!

Καὶ τὸ πλῆθος ἀνευφήμησε τὸν νέον Βασιλέα.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ Θρόνου, μὲ παράστημα ἡγεμονικὸν ἀληθῶς, ἔλαβε τὸ ξῖφος, τὸ ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων του, τὸ ἐφίλησε καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς δακρύοντας εἶπεν μεγαλοφώνως:

— Ὀρκίζομαι εἰς τὸ ἱερὸν τοῦτο ξῖφος τοῦ πατρός μου βασιλέως Φιλίππου ν' ἀκολουθήσω ἐκείνου τὴν πολιτικήν, ἱκετεύω δὲ

τοὺς Θεούς, ὅπως μοὶ δώσωσιν δύναμιν, ἵνα ἐκτελέσω καὶ τὰ σχέδια τοῦ πατρός μου καὶ τὰ ἰδικά μου σχέδια.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐφόρει κράνος ἐκ χρυσοῦ, θώρακα ἀπαστράπτοντα ἐκ λίθων πολυτίμων, καὶ μανδύαν ἐρυθρόν.

Ἀφοῦ ἐφίλησε τὸ ξίφος τὸ πατρικόν, τὸ ὕψωσε πρὸ τοῦ μετώπου του ὁριζοντίως διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἐπανέλαβεν :

— Τὸ ὁρκίζομαι ...

Οἱ στρατηγοὶ ἔσυραν τὰ ξίφη καὶ τὸν ἐχαιρέτισαν στρατιωτικῶς.

Αἱ σάλπιγγες ἤχουν τὸν βασιλικὸν παιᾶνα.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.

×

Αἱ καταδιώξεις πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δολοφόνου ἐξηκολούθουν.

Ἡ οἰκία τῆς Ὀλυμπιάδος ἐφρουρεῖτο μυστικῶς.

Ἐπιτήρησις ἀστυνομικὴ ἐξησκεῖτο ἐπὶ ὅλων τῶν φίλων τῆς πρώην βασιλίσσης, καθ' ἃς ἐστράφησαν αἱ περισσότεραι ὑπόνοιαι.

Περιπολίαι διέτρεχον τὴν πόλιν, αἱ οἰκίαι ἠρευνῶντο, ἀνακρίσεις διεξήγοντο εἰς τὰ διάφορα στρατιωτικὰ σώματα, οἱ ξένοι ἐπετηροῦντο αἱ ἀκταὶ ἐφυλάσσοντο.

Ἡ ἀνεύρεσις τῶν δολοφόνων εἶχε καταταστῇ ἀδύνατος.

Ὁ Παυσανίας ἐξηκολούθει νὰ παραμενῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δαμοκλέους.

Ἀΐφνης ἡ θύρα τοῦ Δαμοκλέους ἐκρούσθη.

Ἦσαν νυκτοφύλακες οἱ ὁποῖοι εἶχον διαταγὴν νὰ ἐρευνήσουν ἐν καιρῷ νυκτὸς τὸν οἶκον τοῦ Δαμοκλέους, ὅστις ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ μᾶλλον ἔμπιστος ἀκόλουθος τῆς πρώην βασιλίσσης.

Καθ' ἣν ὥραν ἐκρούσθη ἡ θύρα ὁ Δαμοκλῆς μετὰ τοῦ Παυσανίου συνωμίλουν μετ' ἀδιαφορίας περὶ τοῦ νέου βασιλέως.

Τὰ κτυπήματα εἰς τὴν θύραν ἐπανελήφθησαν ἰσχυρότερα.

Ὁ Δαμοκλῆς ἀνετινάχθη ἔντρομος.

— Ἐχάθημεν ! εἶπεν στρεφόμενος πρὸς τὸν Παυσανίαν. Φύγε διότι ἄλλως θὰ συλληφθῶμεν καί οἱ δύο· οἱ κρούοντες τὴν θύραν εἶνε νυκτοφύλακες, ἔρχονται δέ διὰ νὰ ψάξουν ἐντὸς τῆς οἰκίας μου.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ φύγω ; εἶπεν ὁ Παυσανίας. Εἶνε ἀδύνατον..

— Τότε τί θὰ γίνῃ ;

— Νὰ μετημφιεσθῶ... Δός μοι μίαν γενειάδα...

Ὁ Δαμοκλῆς ταχὺς περιέδεσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Παυσανίου μαύρην γενειάδα, τὸν ἐνέδυσε δὲ ὡς τῶν συμποσίων θυρωρόν.

— Πήγαινε νὰ τοὺς ἀνοίξῃς· καὶ νὰ φύγῃς !

×

Ὁ Παυσανίας θαρραλέος ὡς ἦτο, ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τοὺς νυκτοφρουρούς, μετὰ πολλῆς ψυχραιμίας καὶ ἀδιαφορορίας, καὶ μετέβαλλε τὸν τόνον τῆς φωνῆς του.

Ἐκ φόβου ἔλαβε τόσας προφυλάξεις μὴ ἀναγκαίας, διότι οὐδεὶς εἶχεν ἰδῇ τὸν δολοφόνον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος

Ἡ θύρα ἤνοιξε.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νυκτοφρουρῶν ἠρώτησεν :

— Εἶνε μέσα ὁ Δαμοκλῆς ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Παυσανίας.

Οἱ νυκτοφρουροί, δέκα ἐν ὅλῳ, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς οἰκίας, βαρέως ὡπλισμένοι.

Ὁ Παυσανίας, προηγούμενος, ἀνήρχετο τὴν κλίμακα.

— Πεῖος εἶσαι σύ ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ δεύτερος τῶν νυκτοφρουρῶν.

— Ἐγώ ;

— Ναί ... σύ . .

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ θυρωρὸς τῆς οἰκίας.

— Πῶς λέγεσαι ;

— Θεαγένης.

— Τί ἦσο πρότερον ;

— Ἐπιστάτης εἰς τὰ κτήματα τοῦ ἐμπόρου Τιμογένους.

— Ποῦ ἦτο αὐτὸς ὁ Τιμογένης ;

— Ἦτο εἰς τὴν Κύπρον.

— Καὶ διατί ἦλθες ἐδῶ ...

— Πρὸς ἀνεύρεσιν τύχης ...

— Καὶ πότε ἦλθες ;

— Πρὸ δύο ἐτῶν ...

— Τί κατὰ πρῶτον ἔκαμες ;

— Ἤμουν γυρολόγος ... κατόπιν δὲ ἐπειδὴ τὸ μικρὸν ἐμπόριόν μου ἀπέτυχεν, ἠναγκάσθην νὰ γείνω θυρωρός.

— Εἶσαι ἄγαμος ;

— Ναί.

— Πόσων ἐτῶν εἶσαι ;

— Πεντήκοντα, ἐὰν ἐνθυμοῦμαι καλῶς.

— Περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ βασιλέως Φιλίππου τί ἤκουσες ;

— Ἤκουσα νὰ λέγουν ὅτι τὸν ἐσκότωσε κάποιος ἄγνωστος ...

— Ποῖοι σοῦ τὰ εἶπον αὐτά ;

— Τὰ ἤκουσα εἰς τὴν Ἀγορὰν καὶ ὅταν ἦλθα εἰς τὸ σπῆτι ἠρώτησα τὸν κύριόν μου, ὅστις μοῦ ἐβεβαίωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς φήμης.

— Τίποτε ἄλλο γνωρίζεις ;

— Ὄχι.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ νυκτοφύλακες εἶχον ἀνέλθει τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τοῦ Δαμοκλέους, τὸν ὁποῖον καὶ συνήντησαν εἰς τὸν διάδρομον.

— Τί ζητεῖτε τοιαύτην ὥραν ; ἠρώτησεν ὁ Δαμοκλῆς μετά τινος προσποιητῆς ἀγανακτήσεως. Δὲν γνωρίζετε ὅτι ἡ κατοικία εἶνε ἱερά. Τί τρέχει ; Ζητεῖτε ν' ἀνεύρετε εἰς τὸν οἶκόν μου μήπως κρυπτόμενον τὸν δολοφόνου τοῦ βασιλέως ; Ἀλλ' αὐτό, μὰ τοὺς θεούς, εἶνε ὕβρις ... Ποῖος σᾶς διέταξεν ;

Οἱ νυκτοφύλακες πτοηθέντες ὀπισθοχώρησαν.

— Ἔχομεν διαταγήν, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτοφρουρᾶς, νὰ ἐρευνήσωμεν ὅλας τὰς οἰκίας τῆς πόλεως. Ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ ἐξαίρεσις διὰ τὴν ἰδικήν σας;

— Ἀλλὰ ἡ ὥρα εἶνε ἀκατάλληλος.

— Τοιαύτην διαταγὴν ἐλάβομεν.

— Καλῶς. Ὁρίστε! Ψάξετε ... Ἡ οἰκία μου εἶνε μικρά ... ἐρευνήσατε παντοῦ ... Θὰ εὕρετε ἐμέ, τὸν θυρωρὸν αὐτὸν τὸν γέροντα καὶ δύο ὑπηρέτας.

X

Οἱ νυκτοφύλακες περιῆλθον ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς οἰκίας τοῦ Δαμοκλέους, μεθ' ὃ κατῆλθον τὴν κλίμακα ἀπερχόμενοι.

Ὁ Δαμοκλῆς, προηγούμενος, τοῖς ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Χαίρετε, εἶπον οἱ νυκτοφύλακες καὶ ἐξῆλθον.

Ὅταν ἐξήρχοντο ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν νυκτοφρουρῶν εἶπεν εἰς τὸν ἀρχηγόν:

— Αὐτὸς ὁ καμπούρης ὁ θυρωρὸς μοῦ φαίνεται ὕποπτος ... καμπούρης καὶ μὲ μία γενειάδα σὰν ψεύτικη ... Τί λέτε, γυρίζομε νὰ τὸν πιάσουμε ...

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς νυκτοφρουρᾶς, δὲν φαντάζομαι ποτὲ ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ Δαμοκλέους θὰ κρύπτεται ὁ δολοφόνος τοῦ βασιλέως Φιλίππου. Εἶνε ἀδύνατον ...

Ὁ Παυσανίας κλείων τὴν θύραν εἶχε τείνει τὸ οὖς ἐπιτηδείως καὶ ἤκουσεν ὅλον αὐτὸν τὸν διάλογον.

Ἦτο κάτωχρος.

Ἐφοβεῖτο μὴ συλληφθῇ.

Ὅταν οἱ νυκτοφύλακες ἀπεμακρύνθησαν, ἔσπευσεν ἀμέσως πρὸς τὸν Δαμοκλῆν.

— Ἔ! τοῦ εἶπεν οὗτος γελῶν. βλέπεις τί ζῶα εἶνε;

— Δὲν εἶνε καθόλου ζῶα, διότι μὲ ἐνόησαν.

— Πῶς ;

— Μὲ ἐνόησαν ...

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ ;

— Δὲν γνωρίζω ... ἠξεύρω μόνον ὅτι πρέπει νὰ φύγω καὶ ἀμέσως ...

— Ἀλλὰ πῶς σὲ ἐνόησαν ;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήσω οὐδ' ἐγώ ...

×

Καὶ ὁ Παυσανίας ἐπανέλαβεν εἰς τὸν Δαμοκλῆν τὸν διάλογον, τὸν ὁποῖον ἤκουσε.

— Κάποιος μᾶς ἐπρόδωκεν, εἶπεν ὁ Δαμοκλῆς κάτωχρος.

Καὶ μετά τινα σκέψιν :

— Νὰ φύγῃς καὶ ἀπόψε μάλιστα.

— Πῶς, νὰ φύγω ...

Καί οἱ δύο ἦσαν τεταραγμένοι.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ μεταβῶ ;... ἠρώτησεν ὁ Παυσανίας.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν Ἑλλάδα.

— Ποῖος ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος ;...

— Ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος εἶνε ὁ διὰ θαλάσσης,

— Θὰ μεταφιεσθῇς εἰς γέροντα, θὰ ἱππεύσῃς καὶ θὰ βαδίσῃς πρὸς τὴν παραλίαν. Ἐκεῖ θὰ εὕρῃς πλοιάριον ἁλιευτικόν. Θὰ δώσῃς εἰς τοὺς ναύτας χρήματα καὶ θὰ φύγῃς διὰ τὴν Ἑλλάδα...

— Ὀρθὴ σκέψις...

— Ἔχεις χρήματα ;

— Ἔχω.

— Δόσε ὅ,τι σοῦ ζητήσουν.

— Βεβαίως.

Ὁ Παυσανίας ἤλλαξεν ἐνδυμασίαν, ἐφόρεσεν ἄλλην γενειάδα, περιεβλήθη σάκκον μὲ χρήματα, ὡπλίσθη δι' ἐγχειριδίου, ἔλαβε

βακτηρίαν γεροντικήν, ἵππευσε ἵππον καὶ ἀπεχαιρέτισε τὸν Δαμοκλῆν ἀπελθών.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο συνεφώδης.

Ὅταν ὁ Παυσανίας ἐξεκίνησεν βρονταὶ ἠκούοντο.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ βρέχῃ.

Ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ παρεκώλυον τὸν ταχὺν δρόμον τοῦ Παυσανίου, ὅστις, ἔτρεχεν ὁλονέν.

×

Μετ' ὀλίγον ἀστραπαὶ παρατεμέναι διέσχιζον τὸν ἀέρα.

Κεραυνοὶ ἔπιπτον.

Ἡ νὺξ ἦτο ἀγρία, ἀγριωτάτη.

Ἀκούραστος ὁ Παυσανίας ἔτρεχεν ὁλονὲν ὑπολογίζων πρὸ τῆς πρωίας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν.

Ἀφοῦ διῆλθε τὴν πεδιάδα, ἀνῆλθεν ὕψωμα πετρῶδες μετὰ κόπου.

Ἦτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ὅταν παρατεταμένη ἀστραπὴ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ὡρῶν τὴν θάλασσαν.

Ἐμάστισε τὸν ἵππον του καί κατερχόμενος τὸ ὕψωμα ἔτρεχε ταχὺς πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ δρόμος πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ τώρα ἦτο ὁμαλός.

Αἴφνης ὁ ἵππος του ἐστάθη.

Τί νὰ συνέβαινεν ;

Ὁ Παυσανίας κατεταράχθη.

Ἐκέντησε τὸν ἵππον, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Παυσανίας ἐφοβήθη ὅτι κάποιος θὰ ἦτο πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἀνέμενε πρὸς στιγμὴν τείνων τό οὖς.

Δὲν ἤκουε τίποτε...

Ἀφιππεύσας ἔλαβε τὸν ἵππον ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἔκαμεν οὕτω περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα.

Καὶ κατόπιν ἱππεύσας, ἀφοῦ τὸν ἐθώπευτε μαλακὰ τὸν ἵππον του εἰς τὸν λαιμόν, τὸν ἐκέντησεν καὶ ἤρχιτε νὰ τρέχῃ ἀκωλύτως.

×

Αἴφνης ἠκούσθη κρότος κυλιομένου ὕδατος.

Ὁ ἵππος ἐστάθη ἐκ νέου.

Μία ἀστραπὴ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Παυσανίαν νὰ διακρίνῃ ποταμὸν πρὸ αὐτοῦ τρέχοντα, τὸν ὁποῖον ὤρειλε νὰ διαβῇ.

Ὁ ποταμὸς δὲν ἦτο πλατύς.

Ἦτο ὅμως ὁρμητικὸς χείμαρρος, κυλίων τὰ νερά του μετὰ πατάγου.

Ὁ Παυσανίας ἐπλησίασε βραδέως εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ἐκέντησε τὸν ἵππον του, τὸν ἐνεθάρρυνε δι' ἐπιφωνήματος, τὸν ἐμάστισε καὶ ἐρρίφθη ἀκατάσχετος εἰς τὸν ποταμόν...

Ὁ ἵππος ἐπροχώρει κολυμβῶν.

Τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ ἦσαν ὁρμητικώτατα.

Ὁ ἵππος ἐπροχώρει, ἀλλ' ὁ Παυσανίας ἠσθάνετο ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ νεροῦ τοὺς παρέσυρεν.

Διὰ τοῦ χαληνοῦ ὡδήγει κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν τὸν ἵππον του, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέλους, μετὰ πολλὴν ἀγωνίαν, κατώρθωσε νὰ περάσῃ τὸν ποταμὸν καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην.

Ὅταν ἐξῆλθον τοῦ ὕδατος ἦσαν κατάκοποι.

Ὁ ἵππος μόλις ἐσύρετο.

Ὁ Παυσανίας ἐκρύωνε βρεμμένος μέχρι τοῦ λαιμοῦ.

Ἔπνεε ψυχρὸς βόρειος ἄνεμος, ὅστις ἐτάγωνε τὰ μέλη τοῦ σώματός του.

Ἐπὶ τέλους ἤρχισεν ὁ ἵππος νὰ τρέχῃ ἐκ νέου.

Ὁ Παυσανίας ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἔτρεχεν ὅμως ὁλονέν, ὡς ποῦ ἔφθασεν εἰς τὴν παραλίαν.

Ἦτο ἀκόμη νύξ.

Μολις πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ ὑποφέγγῃ.

Εἰς τὴν παραλίαν ἦτο ἓν πλοιάριον ἁλιευτικόν.

Ὅταν διέκρινεν αὐτὸ ὁ Παυσανίας εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Ἐσώθην!

Ἡ παραλία ἦτο βραχώδης.

Κάτωθεν πελωρίου βράχου διέκρινε λάμψιν καὶ ἤκουσεν ὁμιλίας ἀνθρώπων.

Ἀφιππεύσας, ἔσυρε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ σπηλαιον.

Ἐντὸς τοῦ σπηλαίου παρετήρησε τέσσαρας ναύτας, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο πέριξ μεγάλης πυρᾶς καὶ ἔπινον οἶνον θερμαινόμενοι.

— Χαίρετε! τοῖς εἶπε μειλιχίως ὁ Παυσανίας.

— Χαῖρε! τοῦ ἀπήντησαν οὗτοι φιλοφρόνως.

— Μὲ ἀφίνετε νὰ ζεσταθῶ κ' ἐγώ; εἶπεν ὁ Παυσανίας μειλιχῶν. Καθὼς βλέπετε εἶμαι μούσκευμα ...

— Πόθεν ἔρχεσαι; τὸν ἠρώτησαν οἱ ναῦται.

— Ἔρχομαι ἀπὸ μακρυά.

— Καὶ πῶς βράχηκες ἔτσι;

— Ἐπέρασα τὸ ποτάμι ...

— Κάθησε λοιπὸν νὰ στεγνώσῃς, τοῦ εἶπαν οἱ ἁλιεῖς.

Καὶ ταὐτοχρόνως τοῦ προσέφερον οἶνον.

Ὁ Παυσανίας ἐκάθησε πλησίον τῆς πυρᾶς, ἔπιε τὸ ποτήριον μὲ τὸν οἶνον, ὅστις τοῦ ἐδρόσισε τὸν ξηρὸν λάρυγγά του καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς ἁλιεῖς, οἱ ὁποῖοι τὸν παρετήρουν μετά τινος περιεργείας.

— Ἔρχεσθε ἢ φεύγετε; ἠρώτησεν ἀγωνιωδῶς ὁ Παυσανίας.

— Φεύγομεν...

— Καὶ γιὰ ποῦ;...

— Διὰ τὴν Ἑλλάδα...



Ἀκούραστος ὁ Παυσανίας ἔτρεχεν ὁλονὲν ὑπολογίζων πρὸ τῆς πρωίας νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν. (Σελ. 190).

— Διὰ τὴν Ἑλλάδα ! ἀνέκραξεν ὁ Παυσανίας περιχαρής.

— Ἔχετε ἐπιβάτας ;

— Ὄχι,.. εἴμεθα μόνοι...

— Θὰ πᾶτε κατ' εὐθεῖαν ;

— Κατ' εὐθεῖαν ...

— Ποῦ θὰ σταθῆτε ;

— Εἰς τὴν Εὔβοιαν ...

— Μὲ παίρνετε κ' ἐμένα μαζῆ σας ;

— Ἂν θέλῃς νἄρθῃς ...

— Κ' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ πάω στὴν Ἑλλάδα ...

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι ; τὸν ἠρώτησαν οἱ ἁλιεῖς.

— Εἶμαι ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

— Ποῦ εἶνε αὐτή ;

— Μακρυὰ πολύ ...

— Δὲν τὴν ξεύρουμε γιατί ἐμεῖς ταξειδεύουμε ἐδῶ κοντά ... ἔχουμε ὅμως ἀκουστά ...

— Καὶ τί δουλειὰ κάνεις ;

— Εἶμαι ζωέμπορος ...

— Καὶ πόσα θὰ μᾶς δώσῃς νὰ σὲ βγάλουμε εἰς τὴν Εὔβοιαν ; ἠρώτησεν ὁ μεγαλείτερος τῶν ναυτῶν.

— Ὅ,τι μοῦ ζητήσετε ... ὅ,τι θέλετε ... ἀπήντησε γενναιοφρόνως ὁ Παυσανίας.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, τότε σὲ παίρνουμε !

— Καὶ πότε θὰ φύγετε ;

— Νά ! τώρα προτοῦ χαράξῃ ἡ αὐγή ...

Καὶ ὁ Παυσανίας διὰ νὰ τοὺς προσελκύσῃ ἄνοιξε τὸν σάκκον του καὶ τοῖς ἔδωκε μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα.

Οἱ ἁλιεῖς τὰ ἔλαβον περιχαρεῖς.

— Νὰ βγάλῃς αὐτὰ τὰ ροῦχα ποῦ φορεῖς, τοῦ εἶπον οἱ ἁλιεῖς, γιατί εἶνε ὑγρά ... καὶ νὰ φορέσῃς ἄλλα ποῦ θὰ σοῦ δώσωμε ἐμεῖς ...

— Προτιμῶ νὰ μείνω μὲ αὐτά, εἶπεν ὁ Παυσανίας, ἐστέγνω-

σαν ἐντελῶς· δὲν αἰσθάνομαι πλέον ψύχος ... ἀπεναντίας εἶμαι πωλὺ ζεστός.

Οἱ ἁλιεῖς τοῦ προσέφερον δύο τρία ποτήρια οἴνου ἀκόμη.

Μεθ' ὃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συντροφιᾶς ἐγερθεὶς εἶπεν :

— Ἔ ! τί λέτε, πᾶμε ;

— Πάμε ! ἀνέκραξεν ὅλοι.

— Τὸ ἄλογο τί θὰ γείνῃ ; ἠρώτησαν τὸν Παυσανίαν οἱ ἁλιεῖς.

— Τὸ ἄλογο ; Εἶπεν ὁ Παυσανίας ἀπορῶν ... ἂν θέλετε νὰ τὸ πάρωμε μαζύ ... σᾶς τὸ χαρίζω ... ἂν δὲν τὸ θέλετε ... ἀφῆστέ το ἐδῶ . . κάποις θὰ τὸ εὕρῃ καὶ ἂς τὸ πάρῃ ...

Οἱ ἁλιεῖς δὲν ἔλαβον καμμίαν ἀπόφασιν.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ ἁλιευτικοῦ πλοιαρίου.

Ἔπνεεν οὔριος ἄνεμος.

— Θὰ πᾶμε γρήγορα, εἶπεν ὁ μεγαλήτερος ἐκ τῶν παίδων.

— Θὰ ἔχωμε καλὸ ταξεῖδι ! προσέθεσεν ἄλλος.

Τὰ ἱστία προσεδέθησαν καλῶς, ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ τὰ φουσκώνῃ καὶ τὸ πλοιάριον ἐξεκίνητεν.

×

Δὲν εἶχον ἀπομακρυνθῇ διακόσια μέτρα, ὅταν οἱ ναῦται παρετήρησαν ἐπὶ τῆς παραλίας εἰκοσάδα ἱππέων στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἔνευον εἰς τὸ πλοιάριον νὰ σταθῇ.

Ὁ Παυσανίας ἐταράχθη.

— Ποῖοι εἶνε αὐτοί ; ἠρώτησεν ὁ Παυσανίας.

— Στρατιῶται ..

— Καὶ τί θέλουν ;

— Ποῖος ξέρει !...

Ὁ Παυσανίας ἡσύχασεν.

Τὸ πλοιάριον διέτχιζε τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης.

Κανεὶς δὲν εἶχε ἐνοήσει ὅτι οἱ ἐν τῇ παραλίᾳ ἱππεῖς εἶχον

ἀποσταλῇ πρὸς καταδίωξιν τοῦ Παυσανίου, τοῦ ὁποίου τὰ ἴχνη εἶχον ἀνακαλύψει, ὀλίγον ὅμως ἀργά.

Μετ' ὀλίγον τὸ πλοιάριον δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Ὁ Παυσανίας εἶχε σωθῇ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ἔρωτες Μυρρίνης καὶ Γλυκέρας.

Ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης ἐγίνοντο ἀδιακόπως πολιτικὰ συμβούλια διὰ τὰ Μακεδονικὰ πράγματα.

Ἀλλ' αἱ πολιτικαὶ ἀσχολίαι τῆς Φρύνης, δὲν ἔγειναν ἀφορμὴ ποτὲ νὰ διακοποῦν αἱ ἀπολαύσεις τοῦ ἀκολάστου βίου, τὸν ὁποῖον διῆγε, ἀφ' ἧς ἀπώλεσε τὸν Δάφνιν, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ἐμμανῶς, καὶ τὸν ὁποῖον προσεπάθει νὰ λησμονήσῃ διὰ τῆς μέθης καὶ τοῦ ἔρωτος πρὸς ἄλλα πρόσωπα.

×

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ Φρύνη εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου, ὅπου ἐπαίζετο μία κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους.

Εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης εἶχον μείνει μόναι, ἡ Μυρρίνη καὶ ἡ φίλη της, ἡ Γλυκέρα.

Ἡ Μυρρίνη ἦτο ὡραία.

Ὡραιοτέρα ὅμως ἦτο ἡ Γλυκέρα, τῆς ὁποίας ἡ τέχνη τῶν φιλημάτων ἦτο φημιστή.

Τὰς δύο ἑταίρας συνέδεε φιλία στενή.

Ἡ μία ἐξεμυστηρεύετο εἰς τὴν ἄλλην τὰ μυστικά της, ἡ μία συνεβουλεύετο τὴν ἄλλην. Δὲν ἦσαν μόνον φίλαι, ἦσαν ἀδελφαί, ἦσαν κἄτι τι περισσότερον.

Δὲν τὰς συνέδεε φιλία μόνον.

Τὰς συνέδεε καὶ αἴσθημα.

Ἠγαπῶντο.

Ἐλατρεύοντο

Ἡ μία ἔζη διὰ τὴν ἄλλην.

Ἠσθάνοντο ἔρωτα ἀλλόκοτον, ἀλλὰ σφοδρόν, περιπαθῆ, ὑστερικόν.

Ἡ Μυρρίνη ἐφόρει ροδίνην ἐσθῆτα ἐλαφράν.

Ἡ Γλυκέρα ἐφόρει ἰόχρουν μεταξωτὴν ἐσθῆτα.

Ἐκάθηντο εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φρύνης, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰς χρυσιζούσας ἀκτίνας τοῦ δύοντος ἡλίου.

×

Ἦτο λυκόφως.

Ὥρα πλήρης μυστηρίου καὶ θελγήτρων καὶ ποιήσεως καὶ ρέμβης καὶ μελαγχολίας.

Ἡ Μυρρίνη ἐκάθητο ἐπί τινος ἕδρας.

Ἐπὶ τῶν γονάτων της ἀκουμβοῦσε ἡ Γλυκέρα.

Συνωμίλουν.

Ἀλλὰ μετά τινος τόνου ἡπίου, γλυκέως, περιπαθοῦς, ὅπως ὁμιλοῦσιν οἱ ἐρωτευμένοι ἐν ὥρᾳ ἐκχύσεως ὑψηλῶν αἰσθημάτων.

Ἡ Γλυκέρα προσέβλεψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν Μυρρίνην καὶ τῆς εἶπεν :

— Μυρρίνη, διατί εἶσαι τόσον μελαγχολική ; Μήπως ἐλησμόνησες ὅτι ὁ ἔρως τῆς Γλυκέρας σὲ περιβάλλει ; Φοβεῖσαι ὅτι ἀγαπῶ ἄλλην ; Μήπως νομίζεις ὅτι ὁμοιάζω ἐκείνας τὰς φίλας, αἱ ὁποῖαι γράφουν τὸ ὄνομα τῶν φίλων των ἐπὶ τῶν ὀνύχων των, τὸ ὁποῖον λησμονοῦν κατόπιν ; Ἔχεις ἀνάγκην ἀναμνήσεώς τινος, ὅταν μὲ

ἔχεις ὁλόκληρον ἐνώπιόν σου, ζωντανήν, ὡπλισμένην ἀπὸ πόθον καὶ ἀπὸ ἔρωτα; Ἐνθυμεῖσαι ποῦ σὲ εἶδα διὰ πρώτην φοράν; Τὸ ἐνθυμεῖσαι; Εἰς τὸ λουτρόν. Αἱ μητέρες μας μᾶς ἐκράτουν ἀπὸ τὰς χεῖρας. Πόσες φορὲς ἐπήγαμεν γυμναὶ εἰς τὰ μάρμαρα! Ἀπὸ τότε ποτὲ δὲν ἐχωρίσθημεν καὶ μετὰ πέντε βραδύτερον ἔτη, ἠγαπήθημεν.

X

Ἡ Μυρρίνη ἀπήντησεν:

— Ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ λουτροῦ, ὅταν συνηντήθημεν εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐμαζεύαμεν ἀνεμώνας ... εἴμεθα μικροῦλες ἀκόμη ... τὸ ἐνθυμεῖσαι; αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη μας συνάντησις. Ἄχ! ποῦ εἶνε ἡ χαρὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης! Ποτὲ πλέον δὲν θὰ τὴν αἰσθανθῶμεν! Ἀλλὰ τί πειράζει! Κάθε ἡμέρα εἶνε κάτι τι νέον δι' ἐμέ. Καὶ ὅταν σὲ βλέπω τὸ πρωΐ, νομίζω ὅτι σὲ βλέπω διὰ πρώτην φοράν. Δὲν ὁμοιάζεις μὲ κόρην, μὲ παρθένον, Ὁμοιάζεις μὲ μικρὰν νύμφην τῆς Ἀρκαδίας, ἡ ὁποία ἀφῆκε τὰ δάση καὶ ἦλθεν εἰς τὰς πόλεις ... Τὸ σῶμά σου εἶνε λιγυρὸν ὡς κλάδος ἐλαίας, τὸ δέρμα σου δροσερὸν ὡς πτερὸν καὶ γλυκὺ ὡς νερὸν τοῦ θέρους. Εἰπέ μου ποῦ ἡ μητέρα σου ἐκοιμήθη προτοῦ σὲ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον; Ποῖος θεὸς ἐκ τοῦ Ὀλύμπου κατῆλθε διὰ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸ φῶς; Μὰ τὴν ζώνην τῆς Ἀφροδίτης, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε κεντημένοι ὅλοι οἱ πόθοι καὶ ὅλοι οἱ ἔρωτες, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶσαι τὸ ἰδεῶδές μου, τὸ ἰδεῶδες τοῦ πόθου καὶ τοῦ ἔρωτος. Μὰ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας, ἀπὸ τὸ ὁποῖον χύνονται ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ὁ κόσμος αὐτὸς μοῦ εἶνε ἀδιάφορος, διότι εἰς ὅλον τὸν κόσμον μόνον σὲ εὗρον νὰ ἀγαπήσω ... Ὅταν σὲ βλέπω ἠλεκτρίζομαι ... Ὅταν μὲ βλέπεις αἰσθάνομαι ἀνεκλάλητον εὐχαριστησιν ... Τὰ μαλλιά σου εἶνε ξανθά, ὅπως οἱ στάχεις τοῦ ἀγροῦ. Τὰ ἰδικά μου εἶνε μαῦρα, ὅπως ἡ νύξ. Τὸ δέρμα σου εἶνε λευκὸν ὅπως τὸ γάλα τῶν ποιμένων.

Τὸ στῆθός σου εἶνε δροσερὸν καὶ ἀνθεῖ ὡς πορτοκαλλέα λειμῶνος. Τὸ ἰδικόν μου εἶνε ἰσχνόν. Ἐὰν μὲ εὑρίσκῃς νόστιμον, εἶνε διότι μὲ ἀγαπᾷς. Τὰ χείλη μου δὲν ἔχουν τὴν παρθενίαν τὴν ἰδικήν σου καὶ τὸ στόμα μου δὲν ὁμοιάζει τὸ στόμα σου, τὸ ἐνθυμίζον κάλυκα ρόδου τοῦ Ἰσπαχάν. Δὲν ἠξεύρω διατί μὲ ἀγαπᾷς. Ἀλλ' ἐὰν ἐτύχαινε νὰ παύσῃς νὰ μὲ ἀγαπᾷς, ὦ τότε, δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ μόνη εἰς τὴν κλίνην μου· καὶ θὰ μὲ εὕρισκες, ἐπιστρέφουσα, πνιγμένην μὲ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ἐσθῆτά μου ...

×

Οἱ ὡραῖοι ὀφθαλμοὶ τῆς Γλυκέρας ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, ἐνῷ τὰ χείλη της ἐμειδίων.

— Σὲ ἀγαπῶ ...

— Σὲ λατρεύω ...

— Δὲν μὲ ζηλεύεις ; ἠρώτησε μετὰ σιγὴν ἡ Μυρρένη τὴν Γλυκέραν.

— Ἐὰν σὲ ζηλεύω ... ἀλλὰ μὲ ἐρωτᾷς ; Ζηλεύω κἄθε τι. Ὅ,τι σὲ πλησιάζει. Ζηλεύω καὶ αὐτὴν τὴν δρόσον ποῦ ἀναπνέεις. Διατί νομίζεις σοῦ ζητῶ πολλάκις τὰς ἐσθῆτάς σου ; Θέλω κ' ἐγὼ νὰ τὰς φορέσω, διὰ νὰ μὴ περιβάλλουν τὸ σῶμά σου αὐταὶ μόναι. Εἶνε πολὺ περίεργον αἴσθημα αὐτό. Καὶ ὅμως ! Θέλω νὰ φορῶ τὰ ἄνθη σου. Τρέμω ὅταν ἐγγίζῃς κἄτι τι. Καὶ μισῶ ὅποιον κυττάζεις. Ἤθελα ὅλην μου τὴν ζωὴν νὰ τὴν περνοῦσα ἐντὸς τεσσάρων τοίχων, ἔστω καὶ φυλακήν, ἀλλὰ μαζῆ σου ... νὰ μὴ εἶσαι παρὰ σὺ κ' ἐγὼ ... καὶ νὰ προσκολληθῶ αἰωνίως κοντά σου ... νὰ σὲ σφίγγω, νὰ σὲ κρύβω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διὰ νὰ μὴ σὲ βλέπῃ ἀνθρώπου ἄλλου ὀφθαλμός ... Ἤθελα νὰ ἤμουν καρπός, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τρώγεις ... Ἤθελα νὰ ἤμουν ἄρωμα νὰ μὲ μυρίζῃς. Ἤθελα νὰ ἤμουν ὁ ὕπνος, ὁ ὁποῖος ἐπικάθεσαι εἰς τὰ βλέφαρά σου. Ἤθελα νὰ ἤμουν αὐτὸς ὁ ἔρως, ὁ συσπῶν τὰ μέλη τοῦ σώματός σου ... Ζηλεύω καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν εὐτυχίαν σου ...

καὶ ὅμως ἐπιζητῶ καὶ θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχής ... Ἰδοὺ τί ζηλεύω! Δὲν ζηλεύω τοὺς ἐραστάς σου, διότι ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἡ καρδία σου δὲν ἀνήκει εἰς αὐτούς ... Ἐννοῶ ὅτι σοῦ εἶνε ἀδύνατον ν' ἀγαπήσῃς τὸν ἄνδρα, τὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἔχει κἄτι τι τὸ κτηνῶδες καὶ τὸ χυδαῖον ...

— Σὲ ἀγαπῶ, ἀπήντησεν ἡ Μυρρίνη.

Αἱ δύο γυναῖκες ἐνηγκαλίσθησαν.

Ἐσιώπων ἤδη.

Ἡ ἐλαφρὰ αὔρα, ἥτις εἰσήρχετο ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἀνεμίγνυε τὰ μαλλιά των.

— Κάποιος ἔρχεται! ἀνεφώνησεν ἡ Γλυκέρα.

Ἡ Μυρρίνη ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

Ἦτο ἡ Φρύνη, ἥτις ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. Καὶ αἱ δύο ἑταῖραι ἔσπευσαν πρὸς προϋπάντησίν της.

— Χαῖρε, Φρύνη!

— Χαίρετε! ἀπὸ πότε εἶσθε ἐδῶ; ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγα;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Γλυκέρα.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς νὰ μὲ ζητήσῃ;

— Κανείς.

— Ὁ Δημοσθένης μήπως;

— Ὄχι.

— Περίεργον! εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ; ἠρώτησεν ἡ Μυρρένη

— Ναί, εἶπεν ἡ Φρύνη μετά τινος ἀνησυχίας

— Τρέχει τίποτε;

— Ὦ! ὄχι!

— Δὲν μᾶς λέγεις περὶ τίνος πρόκειται;

— Δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

— Οὐδὲ εἰς ἡμᾶς δὲν θέλεις νὰ τὸ εἰπῇς;

— Θὰ τὸ μάθετε ἀργότερα ... εἶνε μία εἴδησις πολὺ σπουδαία ...

— Εἴδησις;

— Ναί ...

— Σπουδαία ;

— Σπουδαιοτάτη !

— Ἄ ! μὰ αὐτὸ εἶνε σκληρὸν νὰ μὴ θέλῃς νὰ μᾶς εἰπῇς τίποτε.

— Ἀργότερα ...

— Πότε ;

— Αὔριον τὸ πρωΐ. Θὰ τὴν μάθετε μαζὺ μὲ ὅλον τὸν κόσμον. Συνέβη κἄτι τι πολὺ σπουδαῖον.

— Ποῦ ; ἐδῶ ;

Ὄχι ... μακράν ... εἰς τὴν Μακεδονίαν ... Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, ἂς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν.

×

Ἦτο ἤδη νύξ.

— Ποῦ θὰ πᾶτε ἀπόψε ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Δὲν γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Γλυκέρα.

— Μείνατε ἐδῶ μαζύ μου ... Θὰ εἶμαι μόνη ...

— Ἄ ! μὰ εἶμαι κουρασμένη πολύ, εἶπεν ἡ Γλυκέρα. Προτιμῶ ἀπόψε νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸ σπίτι μου.

— Ἀλλὰ λησμονεῖτε, ὅτι σήμερον εἶνε ἡ παραμονὴ τῶν ἀφροδισίων ; Τὴν παραμονὴν τῶν ἀφροδισίων ποῖος κοιμᾶται καὶ ποῖος ἡσυχάζει. Ἐὰν θέλετε ἡ Θεὰ νὰ σᾶς προστατεύῃ καὶ νὰ σᾶς ἔχῃ εὐτυχεῖς τὸ νέον ἔτος, πρέπει νὰ μεταβῆτε εἰς τὸν βωμόν της μὲ τὰ βλέφαρα ἰόχροα καὶ μὲ τὰς σάρκας λευκὰς ὡς κρίνους. Μείνατε μαζύ μου ἀπόψε.

Καὶ ἡ Φρύνη, τὰς ἥρπασε καὶ τὰς δύο ἐκ τῆς ζωνης καὶ τὰς ὡδήγησε πρὸς τὴν κλίνην της.

— Ἀλλὰ καὶ ὅταν πέσωμεν νὰ κοιμηθοῦμεν, εἶπεν ἡ Γλυκέρα, καὶ τότε ἀκόμη δὲν θὰ μᾶς εἰπῇς τὸ μυστικόν ;

— Θὰ σᾶς εἰπῶ πολλὰ πράγματα, πλέον εὐχάριστα· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ ἀπόψε. Μόνον αὔριον.

— Ἀλλὰ καὶ ὅταν γυμναὶ θὰ εἴμεθα εἰς τὰς ἀγκάλας σου, οὔτε καὶ τότε θὰ μᾶς τὸ εἰπῇς;

— Μὴ ἐπιμένετε. Αὔριον θὰ τὸ μάθετε.

Καὶ τώρα ἂς ἀλλάξωμεν ὁμιλίαν.

Εἰς τὴν Ἔφεσον, ὅταν δύο νέαι, ὅπως σεῖς, ἀγαπᾶ ἡ μία τὴν ἄλλην, ὁ νόμος ἐπιτρέπει νὰ γείνῃ γάμος. Μεταβαίνουν καὶ αἱ δύο ὁμοῦ εἰς τὸν βωμὸν τῆς Θεᾶς καὶ θυσιάζουν τὰς ζώνας των τὰς παρθενικάς. Κατόπιν πηγαίνουν εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἀφίνουν ἕνα πλόκαμον ἀπὸ τὰ μαλλιά των. Καὶ τέλος, ὑπὸ τὸ περιστήλιον τοῦ Διονύσου, δίδουν εἰς τὴν ἀνδρικωτέραν, μάχαιραν λεπτὴν καὶ τεμάχιον λινοῦ, διὰ νὰ σπογγίσῃ τὸ αἷμα. Τὸ βράδυ, ἡ προσποιουμένη τὴν μνηστήν, ἀνάγεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ μνηστῆρος, καθημένη ἐπὶ ἀνθοστολίστου ἅρματος, μεταξὺ τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ παρανύμφου. Γύρω της δὲ παρθένοι τρέχουν κρατοῦσαι δᾴδας ἀνημμένας, ἐνῷ ἄλλαι ἀκολουθοῦν παίζουσαι αὐλόν. Καὶ ὁ νόμος εἰς αὐτὰς ἀναγνωρίζει ὅλα τὰ δικαιώματα τῶν ἀνδρῶν. Δύνανται καὶ παιδιὰ ἀκόμη νὰ υἱοθετήσουν. Ἀπολαμβάνουν δὲ τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ. Φαντασθῆτε λοιπὸν νὰ γείνῃ καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας τέτοιος νόμος καὶ νὰ σᾶς ἰδῶ παντρεμμένας καὶ τὰς δύο.

×

Καὶ ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ γελᾷ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μυρρίνη καὶ ἡ Γλυκέρα ἤρχισαν νὰ ἐκδύωνται.

Διὰ σπόγγου ἀρωματώδους περιέλουσαν τὰ σώματά των καὶ ταχεῖαι, ὡς καταδιωκόμεναι περιστεραί, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κλίνην τῆς Φρύνης.

Ἡ Φρύνη τὰς ἔβλεπε χωρὶς ὅμως νὰ φαίνεται ὅτι τὰς ἐκύτταζεν.

Τέλος ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ ἐκδύεται.

Ὅταν ἔμεινε γυμνή, παρετήρει μὲ τὸν καθρέπτην, τὰ μέλη τοῦ σώματός της.

Εἶχε τὴν μανίαν τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ.

Ἐθαύμαζε τὴν λευκότητα τῆς ἐπιδερμίδος της.

Διὰ τῶν χειρῶν της ἐθώπευε τὰς σάρκας της.

Ἐθαύμαζε τὸ στῆθός της, πὸ ὁποῖον παρετήρει διὰ τοῦ καθρέπτου ἐπὶ πολύ.

Ἐθαύμαζε τὰ μαλλιά της καὶ τὴν λάμψιν των.

×

Ἐδοκίμαζε τὴν δύναμιν τοῦ βλέμματός της.

Ἐδοκίμαζε τὴν γοητείαν τοῦ μειδιάματός της.

Ἐδοκίμαζε τὴν φλόγα τῶν χειλέων της.

Καὶ κατόπιν ἔσυρε βραδέως φίλημα καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ γυμνοῦ βραχίονός της.

Συγκίνησις παράδοξος, συγκίνησις ἐξ ἐκπλήξεως καὶ ὑπερηφανείας ἀποτελουμένη, τὴν κατέλαβεν, ὅταν τὰ χείλη της ἔψαυσαν τὰς σάρκας της.

×

Ἐστράφη περὶ ἑαυτήν, ὡς νὰ ἀνεζήτει κἄποιον, ἀλλὰ ἰδοῦσα ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην της τὴν Μυρρίνην καὶ τὴν Γλυκέραν, ἐπήδησεν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, τὰς ἐχώρισεν, τὰς συνέσφιγξεν μετὰ ἐρωτικῆς παραφορᾶς καὶ ἡ χρυσῆ κόμη της κατεκάλυψε τὰς κεφαλὰς καὶ τῶν τριῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ὁ μέγας Ἀλέξανδρος.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος νεώτατος ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας.

Παιδίον ἀκόμη ὅταν ἦτο, ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς ἐκστρατείας τοῦ πατρός του βασιλέως Φιλίππου.

Διεκρίθη δὲ πάντοτε διὰ τὸ θάρρος του, τὴν γενναιότητά του καὶ τὴν πολεμικήν του ἰδιοφυΐαν.

Ἡ ψυχή του ἐπληροῦτο φρονήματος, τὸ ὁποῖον ηὔξανον ἡ ἔμφυτος μεγαλοψυχία του καὶ ἡ παίδευσίς του.

Διότι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχεν ἐκπαιδευθῇ τελείως.

Ἡ ὑπέρογος μόρφωσίς του ὠφείλετο εἰς τὸν Ἀριστοτέλην, εἰς τὸν ὁποῖον τὸν παρέδωκεν ὁ πατήρ του Φίλιππος εἰς ἡλικίαν δεκατριῶν ἐτῶν.

Ὁ Ἀριστοτέλης τὸν κατέστησε σοφόν.

Εἰς τοῦτον ὀφείλεται ὄχι μόνον ἡ ἰδιαιτέρα στοργὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν Ἰλιάδα τοῦ Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ ἡ γενικότης τῆς παιδεύσεώς του καὶ ἡ παρθενικὴ σεμνότης, τὴν ὁποίαν διετήρησεν ἐνηλικιωθείς.

Ἦτο σεμνὸς ὡς παρθένος.

Ἐθαύμαζε δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἀχιλλέα.

Ἐθαύμαζε τὴν ἀνδρείαν του καὶ τὰ κατορθώματά του.

Ἡ ψυχή του ἀνετράφη μὲ τὰ πολεμικὰ κατορθώματα τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὁμήρου.

Οὕτως ἀνατραφεὶς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος συνήνωνεν ἐν ἑαυτῷ τὴν δραστηριότητα, τὸ ἀπτόητον πρὸς τοὺς κινδύνους, τὴν ἀπαράσαλευτον ἐπιδίωξιν τοῦ σκοπουμένου, προσόντα τὰ ὁποῖα ἐχαρακτήριζον τὸν πατέρα του Φίλιππον, μετὰ τοῦ ἀκρατητου ἐνθου-

σιασμοῦ, τῆς βιαίως τὴν ψυχήν του συναρπαζούσης ὀργῆς, τὸν ζῆλον πρὸς τὸ θαυμαστόν, πρὸς τὸ περιπετειῶδες, πρὸς τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ μέγα.

Τὴν λατρείαν αὐτὴν τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ τὴν εἶχεν ἐμπνεύσει ὁ Ἀριστοτέλης.

Παρ' ὅλην ὅμως αὐτὴν τὴν ἀνδρικότητα τοῦ χαρακτῆρός του, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος συχνότατα κατελαμβάνετο ὑπὸ μυστηριώδους τινος ρέμβης.

Ἔμενεν ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους μόνος καὶ ἐρέμβαζεν.

Ἡ ψυχή του παρεδίδετο εἰς σκέψεις μυστηριώδεις.

Τί ἐσκέπτετο ;

Τί ὀνειροπόλει ;

Ποῖα φιλόδοξα σχέδια τὸν ἐκέντριζον ;

×

Εἰς οὐδένα ἔλεγε τίποτε.

Ἄλλοι ὑπέθετον ὅτι ὁ περικαλλὴς νεανίας ἦτο ἐρωτευμένος.

Ἄλλοι ἐφρόνουν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐσπαράσσετο ὑπὸ ψυχικοῦ ἄλγους, ἕνεκα τῆς διαγωγῆς τοῦ πατρός του πρὸς τὴν μητέρα του Ὀλυμπιάδα.

Κανεὶς ὅμως δὲν κατενόησε ποῖα τὰ αἴτια τῆς μυστηριώδους ρέμβης τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ νοῦς του ἐφέρετο πρὸς τὰ πολεμικὰ κατορθώματα τῆς Ἰλιάδος.

Ἤθελε νὰ μεγαλουργήσῃ.

Δὲν τοῦ ἤρκει ἡ δόξα τῆς κληρονομίας.

Δὲν τοῦ ἤρκει ἡ λάμψις τοῦ θρόνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆλθε νεώτατος.

Δὲν τοῦ ἤρκει ὁ πλοῦτος.

Δὲν τοῦ ἤρκει τὸ ἱλαρὸν κάλλος τοῦ προσώπου του.

Ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ δόξαν ἰδικήν του.

Ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ ἱστορίαν ἰδικήν του.

Ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ ὄνομα ἔνδοξον ἐξ ἰδίων κατορθωμάτων καὶ ἰδίως πολεμικῶν θριάμβων.

Ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν πολεμικὴν τέχνην ἦτο ἀπεριόριστος.

Ἐγεννήθη διὰ νὰ κατακτήσῃ τὸν κόσμον.

Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν κατακτήσῃ.

Καὶ παραδιδόμενος εἰς μυστηριώδη ρέμβην, ἐσυλλογίζετο τίνι τρόπῳ θὰ κατόρθωνε νὰ μεγαλουργήσῃ.

Τὸν πατέρα του Φίλιππον τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ κυρίως τὸν ἐθαύμαζε.

Περισσότερον τοῦ πατρός του ἠγάπα τὴν μητέρα του Ὀλυμπιάδα.

Καὶ ὅταν ὁ Φίλιππος τὴν ἐχώρισε συνελθὼν εἰς δεύτερον γάμον, ὁ Ἀλέξανδρος ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος τῆς μητρός του, τὴν ὁποίαν φυγοῦσαν ἐκ Μακεδονίας, ἠκολούθησε μέχρι τινος εἰς Ἤπειρον.

— Ἀπορῶ, βασιλεῦ, εἶπεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὸν πατέρα του, πῶς ἔκαμες αὐτὸν τὸν δεύτερον γάμον ...

Ὁ Φίλιππος ἐξωργίσθη.

Ἔρριψε βλέμμα αὐστηρᾶς ἐπιπλήξεως πρὸς τὸν υἱόν του καὶ τοῦ εἶπε :

Σύ, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃς τὰς πράξεις τοῦ βασιλέως πατρος σου.

— Ἔχω ὅμως τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τὸ ἱερόν, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, νὰ ὑπερασπίζω τὴν ὑβριζομένην μητέρα μου.

Ὁ Φίλιππος θεωρήσας αὐθάδη τὴν ἀπάντησιν τοῦ υἱοῦ του Ἀλεξάνδρου, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπεν :

– Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μοῦ ὁμιλῇς περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος.

— Μόνον πρὸς δούλους δύναται τοιαύτη διαταγὴ νὰ δοθῇ, ὄχι πρὸς υἱὸν μητρὸς λατρευομένης.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὑψώσας τὴν κεφαλὴν ἀγερώχως προσέβλεψε τὸν πατέρα του ἀτενῶς.

— Δὲν ἐννοεῖς τὶ πράττεις, τοῦ εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὅστις ἦτο ἤδη τεταραγμένος καὶ νευρικός.

— Ἐννοῶ κάλλιστα τὶ πράττω, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Ὀφείλεις σεβασμὸν εἰς τὸν Βασιλέα πατέρα σου.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ εὑρίσκομαι μεταξὺ πατρὸς καὶ μητρός. Καὶ ἐὰν ὀφείλω σεβασμὸν πρὸς τὸν πατέρα μου, ὀφείλω ἴσον σεβασμὸν καὶ πρὸς τὴν μητέρα μου, τὴν ὁποίαν ὑβρισθεῖσαν ὑπερασπίζομαι.

— Παραλογίζεσαι, τοῦ εἶπεν ὁ πατήρ του.

— Δὲν παραλογίζομαι. Κρίνω ἐλευθέρως καὶ ὁμιλῶ εὐσυνειδήτως. Δὲν κρίνω τὰς πράξεις τοῦ πατρός μου ἀναφορικῶς πρὸς τρίτα πρόσωπα. Κρίνω τὰς πράξεις τοῦ πατρός μου ἐν σχέσει πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς μητρός μου. Ὀφείλω δὲ ἐξ ἴσου νὰ σέβομαι καὶ ν' ἀγαπῶ καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς.

— Ἀρκεῖ! εἶπεν αὐτῷ ὁ Φίλιππος ἐπιτακτικῶς.

— Ἔστω! Σιωπῶ, ἀλλ' ὄχι διατασσόμενος. ἀλλ' ὑπακούων εἰς παράκλησιν.

— Δὲν παρακαλῶ, διατάσσω!

— Ὁ Ἀλέξανδρος δὲν δέχεται διαταγάς...

Ὁ Φίλιππος ἦτο μανιώδης.

— Ἀλλ' ἐὰν εἶσαι ὄργανον τῆς μητρός σου, εἰπέ το καθαρά, διὰ νὰ τὸ γνωρίζω.

— Δὲν εἶμαι ὄργανον κανενός, ἀλλ' ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς μου, τὴν ὁποίαν ἄλλοι περιφρονοῦν.

— Ἀρκεῖ! σοῦ λέγω, εἶπεν ὁ Φίλιππος ἐν ὀργῇ καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα μηχανικῶς πρὸς τὸ ξίφος.

— Τὰ ἀδικήματα τιμωροῦνται...

— Παῦσε! ἀνέκραξεν ὁ Φίλιππος μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καὶ στρέψας τὰ νῶτα πρὸς τὸν υἱόν του Ἀλέξανδρον. Θέλω νὰ μείνω μόνος τοῦ εἶπεν.

×

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης τοῦ θρόνου, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ φιλονεικία αὐτὴ μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ.

Ἔκτοτε δὲ ψυχρότης ἐπεκράτει μεταξὺ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἂν καὶ πολλοὶ λέγουν ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο ἀμέτοχος τοῦ σχεδίου τῆς δολοφονίας τοῦ πατρός του, ἐν τούτοις ἡ φήμη δὲν φαίνεται ἀληθής.

Μετὰ τὸν φόνον τοῦ πατρός του, μόλις γενόμενος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας, εἰς ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν ἀνέλαβε τὸ πρῶτον τὴν καταδίωξιν καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν φονέων τοῦ Φιλίππου, συνδεομένην πρὸς κοπιώδη ἀγῶνα σκοποῦντα τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ θρόνου ἀπὸ τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὸν κινδύνων.

Ἀλλά, ναὶ μέν, οἱ στρατηγοὶ τοῦ Φιλίππου τὸν ἀνεκήρυξαν βασιλέα, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν μετ' ὀλίγον καιρὸν μετενόησαν καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται περὶ ἐκθρονίσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχε συναίσθησιν τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διέτρεχεν ὁ θρόνος του.

Ἐλάμβανε δὲ γνῶσιν ὅλων τῶν μυστικῶν ὁμιλιῶν, αἵτινες ἀντηλλάσσοντο εἰς τοὺς κύκλους τῶν στρατηγῶν.

Μεταξὺ τῶν ἐμπίστων ὑπασπιστῶν του ἦτο καὶ ὁ Ἀντίπατρος.

Οὗτος τοῦ κατέδιδεν ὅλα τὰ μυστικὰ σχέδια τῶν στρατηγῶν, ὅσοι ἦσαν ἐχθροί του.

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος προλαμβάνων διέλυεν ὅλας τὰς ἐναντίον του συνωμοσίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀντίπατρος ἐζήτησε νὰ τὸν ἰδῇ ἐπειγόντως.

— Τί συμβαίνει; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Μήπως νέα πάλιν συνωμοσία ἐναντίον μου ὑφαίνεται;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἀντίπατρος.

— Γνωρίζεις τίποτε;

— Γνωρίζω.

— Λοιπόν, λέγε, ἀκούω, εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.



Αἱ δύο γυναῖκες ἐνηγκαλίσθησαν.

Ἦσαν μόνοι εἰς τὸ στρατιωτικὸν γραφεῖον τοῦ βασιλέως.

— Ποῖοι εἶνε οἱ συνωμόται; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Τρεῖς ὁ Μεγακλῆς, ὁ Νίκαρχος καὶ ὁ Στίλπων.

— Καὶ διατί στρέφονται ἐναντίον μου;

— Προσποιοῦνται τοὺς δυσαρεστημένους, ἀλλὰ κυρίως θέλουν νὰ ἀνέλθουν εἰς τὸν Θρόνον.

— Ποῖος ὀρέγεται τὸν Θρόνον μου;

— Ὁ Μεγακλῆς.

— Καὶ νομίζει ὅτι ἠμποροῦν οἱ ὦμοί του νὰ βαστάσουν τὸ μέγα αὐτὸ φορτίον;

— Πλανᾶται, φρονῶν ὅτι δύναται.

— Πῶς ἔμαθες τὸ πρᾶγμα;

— Τοὺς ἤκουσα συνομιλοῦντας πρὸ ἡμερῶν τὴν νύκτα εἰς τὸ στρατόπεδον.

— Ἦσαν καὶ ἄλλοι;

— Ὄχι, αὐτοὶ οἱ τρεῖς μόνοι.

— Ποῦ συνεσκέπτοντο;

— Εἰς τὴν σκηνήν των.

— Πῶς τοὺς ἤκουσας;

— Διηρχόμην ἐκεῖθεν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐπιθεωρῶν τὴν φρουρὰν καὶ τοὺς ἤκουσα συσκεπτομένους.

— Εἶσαι ἀπολύτως βέβαιος περὶ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον μοῦ καταγγέλλεις;

Ἀπολύτως βέβαιος.

— Πολὺ καλά.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐταράχθη, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δείξῃ τὴν ταραχήν του.

— Καὶ βεβαίως θὰ σκέπτωνται νὰ μὲ δολοφονήσουν;

— Δὲν ἤκουσα τοιοῦτόν τι. Ἤκουσα μόνον ὅτι πρέπει νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ ἀπαλλαγοῦν τοῦ υἱοῦ βασιλέως.

— Μήπως ἐπιδιώκουν νὰ μὲ ἐκθρονίσουν;

— Δὲν ἤκουσα τίποτε.

— Ἴσως θέλουν νὰ δημιουργήσουν στάσιν τοῦ στρατοῦ ἐναντίον μου. Ἀλλ' ὁ στρατὸς ὁλόκληρος δύναται νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Βεβαίως.

— Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ μὲ ἀπαλλαγοῦν ; Εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ἐκτὸς τῆς δολοφονίας δὲν βλέπω ἄλλον τινὰ τρόπον. Ὦ! οἱ ἄφρονες καὶ οἱ ἄπιστοι ! Καὶ ποῖος νομίζεις ὅτι εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνωμοσίας ;

— Ὁ Μεγακλῆς !

— Τὸν ἀχάριστον ! Καὶ τί δὲν ἔπραξα ὑπὲρ αὐτοῦ ! Εὐχαριστῶ, Ἀντίπατρε, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος. Θὰ διπλασιάσω τὰς φρουρὰς τῶν Ἀνακτόρων καὶ θὰ συντρίψω τὸν Μεγακλῆν.

Καὶ μετά τινα σκέψιν, ὁ Μέγας Ἀλεξανδρος, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀντίπατρον τοῦ εἶπε :

— Οἱ συνωμόται σὲ διέκριναν τὴν νύκτα ἐκείνην ;

— Οὔτε ὑποπτεύθησαν τὴν παρουσίαν μου.

— Εὐχάριστον. Καὶ τόρα, προσέθεσεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἂν καὶ γνωρίζω πόσον εἶσαι φιλαλήθης, ζητῶ νὰ μοῦ ὁρκισθῇς ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς σου τιμῆς, ὅτι πάντα ὅσα μοῦ εἶπες εἶνε ἀληθῆ καὶ ἀκριβῆ.

Ὁ Ἀντίπατρος ἔκλεινε γόνυ, ὕψωσε τὴν χειρα καὶ ὤμοσε.

— Τὸ ὁρκίζομαι ἐπὶ τοῦ ξίφους μου καὶ ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς μου τιμῆς.

— Εὐχαριστῶ εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὁ Ἀντίπατρος ἠγέρθη.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο πεπεισμένος πλέον.

Παρέμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σιωπῶν.

Τέλος στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, τοῦ εἶπε :

— Ἐὰν καὶ μία λέξις ἐξ ὅσων μοῦ εἶπες δὲν εἶνε ἀληθής, ἡ εὐθύνη σου θὰ εἶνε μεγίστη.

— Ἐὰν και μία λέξις ἐξ ὅσον εἶπα εἶνε ἀναληθής, ἀπήντησεν ὁ Ἀντίπατρος, προθύμως δέχομαι ἡ κεφαλή μου νὰ πέσῃ . . .

Ἀπεχωρίσθησαν.

×

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο μελαγχολικός.

Ἦτο ἀνήσυχος.

Ἐσκέπτετο ὅτι τὰ μεγαλουργά του σχέδια παρέλυεν ἡ ἀνώμαλος ἐσωτερικὴ κατάστασις.

Ἐφοβεῖτο ὅτι αἱ συνωμοσίαι θὰ πληθύνονται καὶ ὅτι τέλος θὰ ἐδολοφονεῖτο.

Ἐφοβεῖτο μήπως ἐκστρατεύων ἤθελε προδοθῇ ὑπὸ τῶν στρατηγῶν του.

Ἐφοβεῖτο μήπως ἠπατᾶτο ὑπὸ τῶν αὐλικῶν του.

Ἡ ἐμπιστοσύνη του πρὸς πολλὰ πρόσωπα ἤρχισε νὰ κλονίζεται.

Δὲν ἐγνώριζεν ἐὰν τοῦ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ ποῖοι τοῦ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν καὶ ποῖοι ἀπέκρυπτον αὐτήν.

Πρὸς τὸν Ἀντίπατρον ὅμως ἔτρεφεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ γλῶσσα τοῦ Ἀντιπάτρου εἶχεν ἀποδειχθῇ πάντοτε ἀληθῆ λέγουσα.

Μετὰ μικρὰν σκέψιν καὶ νύκτα ἄγρυπνον ἀπεφάσισε νὰ καλέσῃ ἐνώπιόν του τὸν ἀρχηγὸν τῆς συνωμοσίας, τὸν Μεγακλῆν.

Ὅταν τὸν ἐκάλεσε εἰς τὸ στρατιωτικόν του γραφεῖον ἦτο μόνος.

Ὁ Μεγακλῆς εἰσῆλθεν εὐλαβέστατος.

Ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς τὸν βασιλέα, καὶ ἀνέμενεν αὐτὸν νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ πρῶτος.

×

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, προσπαθῶν νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργήν του, καὶ προσποιούμενος ἀταραξίαν τοῦ εἶπε :

— Ποίας ἀφορμὰς δυσαρεσκείας, στρατηγέ, ἔχεις ἐναντίον μου;

Καὶ τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Μεγακλῆς ἐταράχθη.

Ἐδυσκολεύετο ν' ἀπαντήσῃ.

Δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ.

Ἐντελῶς ἀπροετοίμαστος καὶ μὴ ὑποπτεύων τοιαύτην ἐρώτησιν, εὑρέθη εἰς φοβερὰν ἀμηχανίαν.

Ὁ Ἀλέξανδρος βλέπων αὐτὸν στενοχωρούμενον καὶ μὴ γνωρίζοντα τί νὰ εἰπῇ, Ἐπείσθη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων τοῦ Ἀντιπάτρου. Καὶ πρὶν ἢ προφθάσῃ ὁ Μεγακλῆς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, πλήρης ὀργῆς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὑψῶν τὴν χεῖρα ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Μεγακλῆν, ἐξηκολούθησεν :

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι σύ, ὅστις ἐνώπιόν μου ἐξέφρασες τὴν εὐγνωμοσύνην σου διὰ τὰς τιμὰς τὰς ὁποίας σοῦ ἔκαμα ;

Ἀλλὰ πῶς συμβιβάζεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μὴν εὑρίσκῃς λόγους νὰ μὲ εὐχαριστῇς, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ συνωμοτῇς κατὰ τοῦ βασιλέως σου ;

— Ἐγώ ; Συνωμότης ; ἀνέκραξεν ὁ Μεγακλῆς, πλήρης ἀγανακτήσεως. Ἀλλὰ ποία ἡ ἀπόδειξις, Βασιλεῦ ;

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἠτένισε μετὰ περιφρονήσεως τὸν στρατηγὸν καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ἀλλὰ τολμᾶς καὶ νὰ διαμαρτύρεσαι ;

— Διαμαρτύρομαι, διότι εἶμαι ἀθῶος ...

— Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ κλίνῃς γόνυ καὶ νὰ μοῦ ζητήσῃς ἔλος, τολμᾶς μετὰ τόσης ἀναιδείας νὰ ζητῇς καὶ λόγον.

Καὶ βαδίσας πρὸς τὴν θύραν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐφώναξε πρὸς τὴν φρουράν, ἥτις ἵστατο ἔξωθεν αὐτῆς :

— Συλλάβετέ τον ἀμέσως !

Εἰκοσὰς φρουρῶν εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ γραφείου.

— Συλλάβετέ τον· ἐπανέλαβεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

×

Οἱ φρουροὶ ἐτάχθησαν ἀμέσως ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ ἀριστερῶν, οἱ πλεῖστοι δὲ ὄπισθεν τοῦ στρατηγοῦ.

Ὁ Μεγακλῆς ἦτο κάτωχρος.

Κατενόει ὅτι εἶχεν ἀποκαλυφθῇ ἡ συνωμοσία.

Κατενόει ὅτι ἦτο κατεστραμμένος.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ πῶς ἡ συνωμοσία ἐκείνη εἶχε φθάσει μέχρι τῶν ἀκοῶν τοῦ Βασιλέως.

— Ἀφαιρέσατέ του τὸ ξῖφος ! διέταξεν ὁ Βασιλεὺς μετ' ὀργῆς καὶ θυμοῦ.

Οἱ φρουροὶ αὐθωρεὶ ἀπέσπασαν τὸ ξῖφος.

— Ἀφαιρέσατέ του τὸ στρατηγικὸν κράνος !

Διέταξεν κατόπιν.

Καὶ τὸ κράνος μὲ τὰ στρατηγικὰ σήματα ἀφῃρέθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ συνωμότου.

— Δέσατέ τον ! ἐπανέλαβεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκ τρίτου.

Καὶ οἱ φρουροὶ περιέβαλον δι' ἁλύσεων τὰς χεῖρας τοῦ στρατηγοῦ.

Κατόπιν εἰς ἓν νεῦμα τοῦ βασιλέως οἱ φρουροὶ ἐξῆλθον.

— Λέγε ! ἐξηκολούθησεν τότε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Ὁμολόγησε τοὺς συνενόχους.

— Βασιλεῦ, εἶπεν δακρύων ὁ Μεγακλῆς, εἶμαι θῦμα στυγερᾶς συκοφαντίας.

— Ψεύδεσαι ! διέκοψεν ὁ βασιλεύς.

— Δὲν ψεύδομαι. Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Σοῦ ἀφαιρῶ τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ. Εἶσαι ἀνάξιος νὰ φέρῃς τὰ στρατηγικὰ σήματα. Σὲ καθαιρῶ.

×

Ὁ Μεγακλῆς ἔκλαιεν.

— Βασιλεῦ, ἐπανέλαβεν, πίπτω θῦμα στυγερᾶς συκοφαντίας. Δὲν ἀπολογοῦμαι, διότι τίποτε δὲν θὰ πείσῃ τὸν βασιλέα μου

περὶ τῆς ἀθωότητός μου· ὁ καιρὸς θ' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Μεγακλῆς ὑπῆρξε πάντοτε ἀφοσιωμένος εἰς τὸν βασιλέα του.

— Ὁ καιρὸς θ' ἀποδείξῃ, ἐπανέλαβεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅτι ψεύδεσαι ἀναισχύντως.

Καὶ μετὰ μικρὰν παῦσιν, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν Μεγακλῆν.

— Ὁμολόγησε τοὺς συνενόχους σου. Ποῖοι εἶνε ;

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω συνενόχους ...

— Ἔχεις.

— Δὲν ἔχω.

— Ψεύδεσαι !

— Ἀλλὰ διατί ;

— Διότι συυναισθάνεσαι τώρα πόσον ὑπῆρξες ἀχάριστος πρὸς ἐμέ. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν θελήσῃς νὰ ὁμολογήσῃς τὸ ἔγκλημά σου, μάθε ὅτι ἐγὼ γνωρίζω ποῖοι εἶνε οἱ συνένοχοί σου, ὅπως γνωρίζω τὴν ὁμιλίαν, τὴν ὁποίαν προχθὲς τὸ βράδυ καὶ οἱ τρεῖς ἐκάματε μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ.

Ὁ Μεγακλῆς ἐνόησεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐγνώριζε τὰ πάντα.

Τοῦ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ προσπαθήσῃ νὰ πολογηθῇ.

— Διὰ τελευταίαν φοράν, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεύς, σὲ διατάσσω νὰ ὁμολογήσῃς τὸ ἔγκλημά σου καὶ τοὺς συνενόχους σου. Ἴσως μόνον τότε ἡ τιμωρία σου μετριασθῇ.

Ὁ Μεγακλῆς ἐταλαντεύετο

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Ἀλλ' ἡ ὑπερηφάνειά του τὸν ἀπέτρεπεν.

Τὸ ἐθεώρει ἐξευτελιστικόν.

Ἐπροτίμα νὰ ὑποστῇ τὴν βαρυτέραν τῶν ποινῶν.

Δὲν ἤθελε δὲ καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς συνενόχους του.

Ἤθελε νὰ τοὺς σώσῃ.

Ἤθελε νὰ μὴ ὑπάρχῃ καμμία ἀπόδειξις περὶ τῆς συνενοχῆς των.

Ἀλλ' ἀκριβῶς ἡ στᾶσις του αὕτη ἡ ἀγέρωχος ἐξηρέθιζε τὸν βασιλέα.

×

Καὶ τέλος ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, τοῦ εἶπεν :

— Δὲν ὁμολογεῖς τὸ ἔγκλημα ;

— Τὸ ἀρνοῦμαι.

— Δὲν ὁμολογεῖς τοὺς συνενόχους σου ;

— Δὲν ἔχω.

Τότε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καταληφθεὶς ὑπὸ θυμοῦ, τοῦ εἶπεν :

— Ἀδιαφορῶ διὰ τὴν συνωμοσίαν. Ὅ,τι μὲ ἐξερεθίζει εἶναι ἡ δολιότης τοῦ χαρακτῆρός σου καὶ ἡ ψευδολογία τῆς γλώσσης σου.

Καὶ ἔνευσεν εἰς τοὺς φρουροὺς νὰ εἰσέλθουν.

— Εἰς τὰς φυλακάς ! διέταξε τοὺς φρουρούς, δεικνύων περιφρονιτικῶς τὸν Μεγακλῆν.

Οἱ φρουροὶ ἐπλησίασαν τὸν στρατηγόν.

— Διὰ τελευταίαν φοράν, εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. καθ' ἣν στιγμὴν οἱ φρουροὶ ὁδήγουν τὸν Μεγακλῆν ἔξω, λέγε, ποῖοι εἶνε οἱ συνένοχοί σου ;

Καὶ ὁ Μεγακλῆς συγκεντρῶν τὰς δυνάμεις του, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν ἀγερόχως, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξακοντίζοντος βλέμματα ἀγρίας ἐκδικήσεως καὶ πάθους καὶ μίσους εἶπε :

— Δὲν ἔχω συνενόχους, οὔτε καὶ συνωμότης εἶμαι. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν εἶχα συνενόχους καὶ ἐὰν ἤμην συνωμότης, οὔτε θὰ τοὺς ἐφανέρωνα, οὔτε καὶ θὰ σοῦ ἐζήτουν ἔλεος καὶ χάριν.

Καταπόρφυρος ἐξ ὀργῆς ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους, ἀνεφώνησε εἰς τοὺς φρουρούς.

— Φιμώσατέ του τὸ στόμα καὶ ρίψατέ τον εἰς τὰς φυλακάς !

— Ἄγωμεν εἰς τὰς φυλακάς ! ἐπανέλαβεν ὁ Μεγακλῆς, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον φλόγας μίσους.

Καὶ οἱ φρουροὶ τὸν ἔσυρον βιαίως καὶ περιφρονητικῶς ἔξω.

Ἐντὸς τῆς ἡμέρας ὁ Μεγακλῆς ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἐθανατώθη.

Εἰς τοὺς συνενόχους αὐτοῦ ὁ Βασιλεὺς ἐχάρισε τὴν ζωήν.

Ἠθέλησε μόνον νὰ τιμωρήσῃ ἀγρίως τὸν ἀρχηγὸν τῆς συνωμοσίας.

Ἔκτοτε αἱ συνωμοσίαι κατέπαυσαν καὶ ἡ τάξις ἐβασίλευεν.

Ὁ θρόνος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἶχεν ἑδραιωθῇ ἀσάλευτος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Συνωμοσία ἐν Ἀθήναις κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδου.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχε καταφθάσει ὁ Παυσανίας μετὰ πλοῦν περιπετειώδη καὶ τρικυμιώδη.

Ἀλλὰ ἐννοεῖται πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Παυσανίου εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχε γνωσθῇ ἡ δολοφονία τοῦ Φιλίππου. Τοῦτο δὲ ἦτο τὸ μυστικὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελεν ἀκόμη ἡ Φρύνη νὰ εἴπῃ πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Μυρρίνην καὶ τὴν Γλυκέραν, διότι ἐπερίμενεν πρῶτον νὰ βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς εἰδήσεως.

Ἡ δολοφονία τοῦ Φιλίππου ἀνεπτέρωσε τὰ φιλοπόλεμα σχέδια τῶν Ἀθηναίων.

Οἱ περισσότεροι ἐφαντάζοντο ὅτι ἦτο δυνατὸν ν' ἀποκρούσωσι τὸν μακεδονικὸν ζυγόν.

Ὁ Δημοσθένης ἐπάλαιε κατὰ τοῦ νέου ἤδη βασιλέως, κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἡ Φρύνη ἦτο περιχαρὴς διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Φιλίππου,

ἀλλ' ἐφοβεῖτο τὸν Ἀλέξανδρον.

Ἡ εὐκολία μεθ' ἧς ἐδολοφονήθη ὁ βασιλεὺς Φίλιππος, τῆς ἔδωκε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπιχειρήσῃ νέον σχέδιον δολοφονίας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐκ νέου τὸν Παυσανίαν.

Ἀλλ' ὁ Δημοσθένης τὴν ἀπέτρεψε.

Ἐν τούτοις ἡ Φρύνη ἀπεφάσισε νὰ ἐξυφάνῃ νέαν συνωμοσίαν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἑδραιώσας τὸν θρόνον του, ἐστράφη ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων.

Ἤθελε ν' ἀνακηρυχθῇ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ δὲν ἤργησε νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

×

Ἐκστρατεύσας κατὰ τῆς Ἑλλάδος κατώρθωσε εἰς τὰς Θερμοπύλας ν' ἀνηγορευθῇ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτιονικοῦ Συνεδρίου.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τοῦ Συνεδρίου ἔλειπον οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Σπαρτιᾶται, προεχώρησεν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τύχῃ ἀντιστάσεως καὶ μετ' ὀλίγον οἱ Ἕλληνες ἐν Κορίνθῳ ἀνενέωσαν τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς τοῦ Φιλίππου συνθήκην, ἐψήφισαν καὶ πάλιν τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον καὶ ἀνεκήρυξαν στρατηγὸν αὐτοκράτορα τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Καθησυχάσας οὕτω τὴν Ἑλλάδα χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Περσῶν, διότι δὲν εἶχεν ἐκλείψῃ πᾶς φόβος περὶ ταραχῶν ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἐφοβεῖτο τοὺς πρὸς βορρᾶν ὑπηκόους τῆς μακεδονικῆς βασιλείας.

Καὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν Θράκην καθυποτάσσων τοὺς λαούς.

Τότε ἡ Φρύνη ἐνῷ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐμάχετο μετὰ τῶν Τριβαλλῶν εἰς τὴν Θράκην, ἐσκέφθη νὰ δημιουργήσῃ ἐπαναστατικὸν κίνημα ἐν Ἑλλάδι.

Ἐσκέφθη πρῶτον μὲν ν' ἀποστείλῃ τὸν Παυσανίαν, ὅπως δολοφονήσῃ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ταὐτοχρόνως δὲ ἐσκέφθη νὰ ἐπαναστατήσῃ τὰς Θήβας, αἱ ὁποῖαι εἶχον ἤδη ὑποταχθῇ καὶ αὐταὶ εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Πρὸς τοῦτο συνῆλθον εἰς τὸ μέγαρόν της ὁ Δημοσθένης καὶ νεαρός τις στρατηγὸς Ἀθηναῖος καλούμενος Ἀνδροκλῆς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο φίλες στενὸς τοῦ Δημοσθένους, φίλος δὲ παλαιὸς τῆς Φρύνης, ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὡς ἐνθυμεῖσθε, συνήντησε ἡ Φρύνη εἰς τὸν Κεραμεικόν, νεώτατον τότε ὄντα καὶ ἐπαγγελόμενον τὸν ζωγράφον ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Δάφνιδος.

Ὁ Δάφνις ἦτο ὁ Ἀνδροκλῆς.

×

Ὁ Ἀνδροκλῆς, τὸν ὁποῖον εἴδομεν μὲ τὴν Φρύνην παλαίοντα ἄλλοτε καὶ μὴ θέλοντα νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς πόθους της, εἶχε καταταχθῇ εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν στράτευμα.

Ἔλαβε δὲ ἐπανειλημμένως μέρος εἰς πλείστας ὅσας μάχας, καθ' ἃς διεκρίθη διὰ τὴν ἀνδρείαν του. Ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου κατώρθωσε νὰ ἀνακηρυχθῇ στρατηγός.

Εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας ἀνεδείχθη γενναιότατος καὶ στρατηγικώτατος.

Σχεδὸν ἐπάλαισε στῆθος πρὸς στῆθος πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις τότε ἦτο δεκαοκταέτης καὶ εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας μετὰ τοῦ πατρός του Φιλίππου.

Εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τότε εἶχε κάμει βαθεῖαν αἴσθησιν ἡ γενναιότης τοῦ Ἀνδροκλέους, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε λησμονήσει ἔκτοτε.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀνδροκλῆς, ἂν καὶ μισῶν τοὺς Μακεδόνας,

ἐθαύμαζε ὅμως τὴν ἀνδρείαν καὶ τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Πολλάκις δὲ ἔλεγεν :

— Ὑπὸ τοιοῦτον βασιλέα, μὴ ἐχθρόν μας, βεβαίως θὰ ἐφιλοδόξουν νὰ ὑπηρετήσω ...

Ὅταν συνῆλθον εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης, ὁ Δημοσθένης ἐπρότεινε νὰ ἐπαναστατήσουν τὰς Θήβας.

Ὁ Ἀνδροκλῆς εὗρε τὴν πρότασιν τοῦ Δημοσθένους θαυμασίαν.

Ἡ Φρύνη δὲν εἶχεν ἀντίθετον γνώμην.

— Νὰ δωροδοκήσωμεν, εἶπεν, τοὺς Μακεδόνας.

Δίδω ἐγὼ ὅσον χρυσίον χρειάζεται.

— Ἡ φρουρὰ εἶνε μικρά, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς, τοὺς σφάζωμεν ὅλους καὶ κηρύσσωμεν τὴν ἐπανάστασιν.

— Αὐτὸ εἶνε προτιμότερον εἶπεν ὁ Δημοσθένης.

Ἄλλως τε ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ ἀντισταθῇ.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς, θὰ διευθύνω τὴν ἐπανάστασιν. Ἀφήσατέ με μόνον· δὲν ἔχω ἀνάγκην οὔτε χρημάτων, οὔτε ἀνδρῶν. Οἱ Θηβαῖοι μὲ γνωρίζουν καὶ κολακεύομαι νὰ φρονῶ ὅτι ἀκούουν τὰς γνώμας μου.

×

Ὁ Δημοσθένης ἀπῆλθεν, διότι ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Ἀγορὰν κατὰ τῶν Μακεδόνων.

Ὁ Ἀνδροκλῆς καὶ ἡ Φρύνη ἔμειναν μόνοι.

Ἡ Φρύνη ἀφοῦ παρετήρησεν μετὰ γλυκύτητος τὸν Ἀνδροκλῆν, τοῦ εἶπεν :

— Ποῖος νὰ ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ὁ περικαλλὴς ἔφηβος τοῦ Κεραμεικοῦ, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε ἠγάπησα τόσον περιπαθῶς, θὰ ἦτο σήμερον εἷς τῶν γενναιοτέρων καὶ ἐνδοξωτέρων στρατηγῶν τῆς Ἑλλάδος !

— Σοῦ τὸ προεῖπον, ἀγαπητή μου Φρύνη, ὅταν εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ λέγῃς τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους. Σοῦ εἶπον τότε ὅτι αἰσθάνομαι μέσα μου κάτι τι, τὸ ὁποῖον μὲ ἔφερε πρὸς τὴν δόξαν τοῦ σιδήρου, πρὸς τὴν μέθην τοῦ πολέμου. Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ σὲ ἀκολουθήσω. Εἴμεθα χαρακτῆρες ἐντελῶς ἀνόμοιοι. Σὲ ἠγάπων, σὲ ἐθαύμαζον, ὅπως καὶ τώρα σὲ θαυμάζω, ἀλλὰ μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ ριφθῶ εἰς τὰς ἡδονὰς βίου, ὁ ὁποῖος ἦτο δι' ἐμὲ χωρὶς κανὲν ἐνδιαφέρον.

— Πόσοι χρόνοι ἔκτοτε παρῆλθον! εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Ὄχι καὶ πολλοί, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη. Εἶνε περίεργον ὅτι δὲν σὲ ἐξέχασα. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι εἶχες γείνει διάσημος στρατηγός. Ἐγνώριζον τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδροκλέους ἐκ φήμης. Δὲν ἤξευρον ὅμως ὅτι ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο Δάφνις, ὁ παλαιὸς φίλος μου, τὸν ὁποῖον καὶ τώρα ἀκόμη συμπαθῶ ...

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο ἡλιοκαὴς καὶ εἶχε τὴν κόμην μακράν.

Τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν πάντοτε ὡραῖα.

Τὸ σῶμά του εἶχε διατηρήσῃ τὴν εὐλυγισίαν τῆς πρώτης νεότητος.

Οἱ ὀφθαλμοί του παρέμενον γοητευτικοὶ πάντοτε.

X

Ἦτο ὁ ἴδιος ὑψηλός, ὡραῖος μᾶλλον ὁμιλητικὸς τώρα, ἀλλὰ πλέον ἥρεμος.

— Ἀνδροκλῆ, τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη, πλησιάζουσαν αὐτόν, μὲ ἐλησμόνησες . . .

— Δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ θαυμάζω . . .

— Οὐχὶ ὅμως ὅπως ἐγώ . . .

— Πιθανόν . . .

— Ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι πάντοτε ἄγριος . . .

— Ἔ! ἡ τέχνη τοῦ πολέμου μᾶς κάμνῃ τραχεῖς . . .

— Πόσον θὰ ἐπεθύμουν νὰ πολεμήσω παρὰ τὸ πλευρόν σου . . .

— Ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν πατρίδα ;

— Δὲν μὲ ἔχεις ἱκανήν ;

— Γνωρίζω τὸν πατριωτισμόν σου.

— Θὰ ἐπολέμουν πλησίον σου μετὰ γενναιότητος ἀπεριγράπτου, διότι θὰ μὲ παρέσυρες . . . εἰς μεγάλας θυσίας τὰς ὁποίας γεννοῦν μεγάλα αἰσθήματα . . .

— Ἔ ! τότε εἶνε ἀληθές . . .

— Ποῖος ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι μετά τινα ἔτη ὁ παλαιὸς Δάφνις, ὁ σήμερον ἔνδοξος Ἀνδροκλῆς, θὰ συνήντα τὴν Φρύνην εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν ἐπότισε τὸ πικρότερό δηλητήριον.

— Ἄφες, Φρύνη, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς. Ἡ στιγμὴ δὲν εἶνε κατάλληλος διὰ νὰ ἐνθυμούμεθα τὰς παλαιὰς ἐκείνας ἡμέρας . . .

— Ἔχεις δίκαιον.

— Σήμερον ἡ πατρὶς μᾶς καλεῖ εἰς σπουδαιότερα ἔργα. Ἡ συνδρομή σου εἶνε σπουδαία. Ἐὰν ἡ ἐπανάστασις τῶν Θηβῶν ἐπιτύχῃ ἴσως ἐξεγερθοῦν καὶ ἄλλαι πόλεις καὶ πιθανὸν τότε νὰ ἔχωμεν γενικὴν ἐξέγερσιν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

— Πιστεύεις ὅτι αἱ Θῆβαι θὰ ἐπαναστατήσουν ;

— Τὸ φρονῶ ἀδιστάκτως.

— Ἄὔριον θὰ μεταβῇς ἐκεῖ ;

— Αὔριον.

— Θέλεις νὰ σὲ ἀκολουθήσω ;

— Δὲν φρονῶ τὸ ἐναντίον.

— Δύναμαι νὰ σοῦ χρησιμεύσω ;

— Δύνασαι.

— Χρημάτων ἀνάγκην δὲν ἔχεις ;

— Πρὸς τὸ παρὸν ὄχι.

— Ἐὰν χρειασθῇς, δύναμαι νὰ σοῦ δώσω ὅσα μοῦ ζητήσῃς. Ὅπου ὁ λόγος δὲν πείθει, πείθει ὁ χρυσός. Μὴ λησμονεῖς ὅτι χά-

ριν τοῦ χρήματος ὅλα γίνονται. Καὶ πατρὶς καὶ τιμὴ καὶ Θεοὶ ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται.

— Τὸ γνωρίζω . . .

Ἐὰν θέλῃς ἀναχωροῦμεν αὔριον μαζὴ διὰ τὰς Θήβας.

— Ναί.

— Ποῖος νὰ ἐφαντάζετο ὅτι ὁ Δάφνις καὶ ἡ Φρύνη θὰ ἔπαιζον τὸν ρόλον αὐτὸν τοῦ πατριώτου μετά τινα ἔτη.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐμειδίασεν.

Ἡ Φρύνη τὸν παρετήρει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

×

— Ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ὡραῖος πάντοτε.

— Καὶ σύ, ἀγαπητή μου Φρύνη, ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι περικαλλεστάτη, πλησιάζουσα πρὸς Θεάν. Ἀλλὰ καὶ ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων σου καὶ τὸ ὕψος τοῦ πατριωτισμοῦ σου εἶνε ἀξιοθαύμαστον. Ὅλων τῶν φιλημάτων σου ἡ μαινομένη ἀκολασία ἐξαγνίζεται μὲ τὸν θαυμάσιον πατριωτισμόν σου. Φρύνη, εἶσαι γυνὴ δαιμονία καὶ ἀξία ὄχι μόνον ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ σεβασμοῦ.

— Ἀνδροκλῆ, μὴ ρίπτης ἔλαιον εἰς τὴν πυράν. Τρέμε τὰς φλόγας τῆς καρδίας μου. Ἄφες με, μὴ θέλῃ ἐκ νέου ὡς ἠφαίστιον νὰ ἀνάψω . . .

Καὶ ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα προτείνουσα τὰ χείλη της εἰς τὸν Ἀνδροκλῆ, τοῦ εἶπεν :

— Ἐλθὲ πρὶν φύγωμεν διὰ τὰς Θήβας νὰ σὲ φιλήσω. Ἀνδροκλῆ, σὲ θαυμάζω !

Ὁ Δαμοκλῆς ἔκυψε μειδιῶν καὶ τὰ χείλη των ἡνώθησαν.

Ἡ Φρύνη ἐφαίνετο θέλουσα ἐπ' ἄπειρον νὰ παρατείνῃ τὸ φίλημα.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν :

— Ἀρκεῖ !

Καὶ ἡ Φρύνη ἐψιθύρισεν :

— Πάντοτε σκληρός ... πάντοτε δύσκολος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Ἡ ἐπανάστασις τῶν Θηβῶν.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἔτρεφε καὶ μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς τοὺς Θηβαίους.

Τοὺς ὑπωπτεύετο ὡς -ἠ στέργοντας τὴν Μακεδονικὴν κυριαρχίαν.

Ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀφήσει μεγάλην φρουρὰν εἰς τὰς Θήβας.

Τοῦ ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀπίθανον ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαστατήσουν.

Ὁ Ἀνδροκλης ἔφθασε μετὰ τῆς Φρύνης εἰς τὰς Θήβας μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Ἡ Φρύνη, ὡς καταγομένη ἐκ τῶν Θεσπειῶν, εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὰς Θήβας.

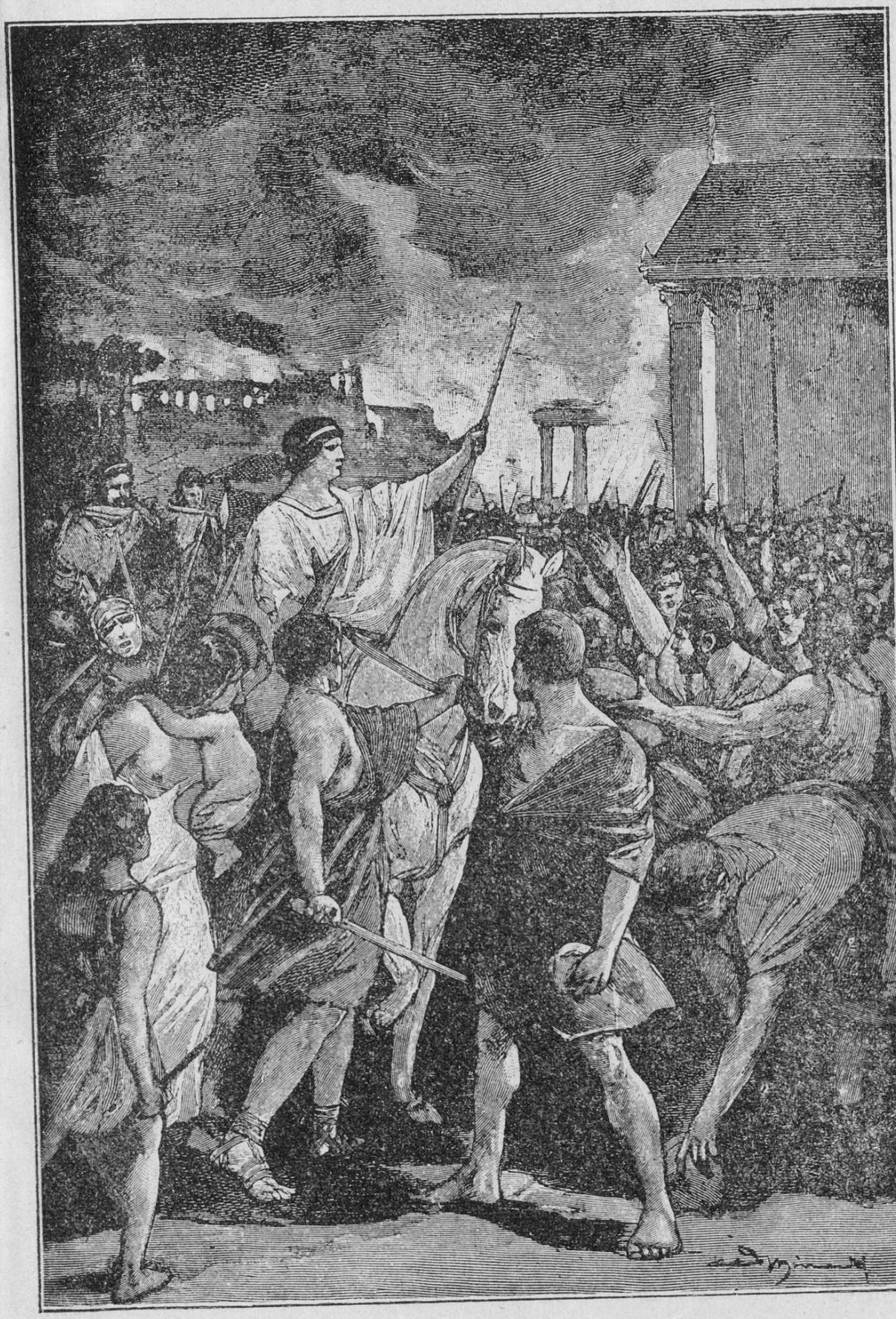
Θαυμαστὰς δὲ ὅλους τοὺς νέους.

Ὁ Ἀνδροκλῆς τὴν ἰδίαν νύκτα τῆς ἡμέρας ποῦ ἔφθασεν, συνῆλθεν εἰς μυστικὴν συνδιάσκεψιν μετὰ τῶν ἐξεχόντων ἐν Θήβαις πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν προσώπων, καὶ ἐπρότεινεν αὐτοῖς νὰ ἐπαναστατήσουν.

Ἡ πρότασις τοῦ Ἀνδροκλέους κατ' ἀρχὰς ἐθεωρήθη ὡς λίαν ριψοκίνδυνος.

— Ἀλλ' ἡ φρουρὰ ; ἠρώτησε τὸν Ἀνδροοκλῆν εἷς τῶν προυχόντων Θηβαίων

— Ὦ ! ἡ φρουρά ! ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς μειδιῶν ὑπεροπτι-



Ὁλόκληρος ἡ πόλις ἦτο ἐπὶ ποδός. Πατριωτικὰ ᾄσματα ἐψάλλοντο.
(Σελ. 234)

κῶς. Ἀλλ' ἐκ τῆς φρουρᾶς ἄλλοι μὲν θὰ παραδοθοῦν, ἄλλοι δὲ θὰ φύγουν, καὶ ὅσοι θελήσουν ἐνόπλως ν'ἀντιστοῦν, θὰ φονευθοῦν.

— Ἀλλ' ἐὰν ζητήσουν ἐπικουρίαν τοὺς ἄλλους Θηβαίους ;

— Ἀλλὰ πόθεν εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς. Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Οἱ στρατοὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εὑρίσκονται μακράν.

Καὶ μετά τινα σκέψιν :

— Ἡ πόλις θὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδροκλῆς. Οἱ περισσότεροι τῶν πολιτῶν θὰ ὁπλισθῶσιν, οἱ δὲ λοιποὶ θὰ συνταχθοῦν μεθ' ἡμῶν. Καὶ θὰ καλέσωμεν τὴν φρουρὰν νὰ παραδοθῇ.

— Καλῶς ἀπήντησαν οἱ συσκεπτόμενοι Θηβαῖοι.

— Τὴν ἀρχηγίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐπιθυμῶ νὰ λάβω ἐγώ, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς μεθ' ὑπερηφανείας καὶ μετὰ πεποιθήσεως ὅτι θὰ ἔφερεν εἰς πέρας τὸ δυσχερὲς ἔργον.

×

Εἰς τὴν πρότασιν ταύτην τοῦ Ἀνδροκλέους ὅλοι εὑρέθησαν σύμφωνοι.

— Ἐὰν νομίζετε ὅτι εἴμεθα ἕτοιμοι τότε νὰ μὴ χάνωμεν πολὺν καιρόν, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Αὔριον.

— Αὔριον τὸ μεσονύκτιον. Τόπος συναντήσεως ἡ κρήνη ἡ ἔξωθεν τῆς πόλεως. Σύνθημα : Πατρίς !

— Πατρίς ! ἀνεφώνησαν ὅλοι.

Ἡ συνωμοτικὴ συνέλευσις διελύθη.

Ἡ Φρύνη ἦτο περιχαρής.

Ἦτο βεβαία ὅτι ἡ ἐπανάστασις θὰ ἐπετύγχανεν.

— Ὅπως ἐδολοφόνησα τὸν Φίλιππον, εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδροκλῆν, οὕτως ἐλπίζω νὰ καταστρέψωμεν καὶ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.

— Εἴθε ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Κατέχομαι ὑπὸ μεγάλου πόθου, εἶπεν ἡ Φρύνη νὰ λάβω κ' ἐγὼ μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Νὰ ὁπλισθῶ καὶ νὰ ἔλθω μαζύ σας.

— Αὐτὸ εἶνε δύσκολον, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Ἀλλὰ διατί ...

— Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ λάβῃς μέρος.

— Ἀλλὰ διατί;

— Διότι τὰ πολεμικὰ ἔργα εἶνε διὰ τοὺς ἄνδρας.

— Νομίζεις ὅτι θὰ βλάψω.

— Ἐνδέχεται.

— Τότε νὰ μὴ σᾶς ἀκολουθήσω;

— Θὰ ἐπροτίμων.

— Καλά δὲν ἔρχομαι.

— Δύνασαι νὰ μᾶς συναντήσῃς μόνον ὅταν συντελεσθῇ ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς πόλεως.

— Ἡ ὁποία καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ! προσέθεσεν ἡ Φρύνη.

— Τὸ ἐλπίζω.

Ἐχωρίσθησαν.

X

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐφιλοδόξει νὰ φανῇ ἐπικίνδυνος πολέμιος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον ἐνδομύχως ἐθαύμαζεν ἐν τούτοις, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης.

Ἐφαντάζετο ὅτι τῶν Θηβῶν ἐλευθερουμένων θὰ ἦτο δυνατὸν καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀναθαρρήσουν καὶ νὰ ἐξεγερθοῦν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εὑρίσκετο τότε εἰς τὰ βάθη τῆς Μακεδονίας, ὁ Ἀνδροκλῆς διαβλέπων ὅτι θὰ ἦτο πολὺ δυσχερὲς εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον νὰ προφθάσῃ νὰ προσβάλῃ τὴν ἐπα-

νάστασιν ἐφιλοδόξει οὕτω νὰ γείνῃ ὁ πολεμικὸς ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐκστρατείας.

Τὰ φιλόδοξα δὲ αὐτὰ ὄνειρά του εἶχε θερμάνει δεόντως καὶ ἡ εὐγλωττία τοῦ Δημοσθένους.

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ μακεδονικοῦ ζυγοῦ θὰ ἀπετέλει τὸ κορύφωμα τοῦ πολεμικοῦ σταδίου τοῦ Δαμοκλέους,

Ἦτο φιλόδοξος.

Ἡ συνδρομὴ δὲ τῆς Φρύνης, ἥτις ἦτο μεγάλη πατριῶτις, τοῦ ἔδιδεν ἀπίστευτον δύναμιν.

Ἡ Φρύνη τὴν ἐπιοῦσαν ἐπισκέφθη τοὺς πλείστους ἐν Θήβαις, οὓς καὶ ἐμύησεν εἰς τὴν συνωμοσίαν.

Ποῖος ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ τοιαύτην πρότασιν ;

Ποῖος δὲν ἤθελε τὰς Θήβας ἐλευθέρας ;

Ποῖος ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν μαγικὴν δύναμιν τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας ;

Οὐδείς.

×

Καὶ ὅλοι, σχεδὸν ὅλοι οἱ στρατεύσιμοι Θηβαῖοι, ὥμοσαν νὰ συνέλθουν εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος ἔξωθεν τῆς πόλεως.

Πράγματι περὶ τὸ μεσονύκτιον τῆς ἐπιούσης ἤρχισαν νὰ συρρέουν οἱ συνωμόται.

Οἱ πλησιάζοντες ἐξεταζόμενοι ἔλεγον τὸ σύνθημα.

— Πατρίς !

Καὶ ὁλονὲν συνεκεντροῦντο.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή.

Τὸ μέρος τῆς γενικῆς συγκεντρώσεως ἀπεῖχε τῆς πόλεως μόλις ὀλίγην ὥραν.

Τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς κατέφθασεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο γνωστὸς εἰς τοὺς Θηβαίους διὰ τὴν γενναιότητά του.

Ἦτο λαοφίλητος.

Καὶ δημοτικώτατος

Ἐφόρει τὸ κράνος καὶ εἶχε περιτυλιχθῇ διὰ μανδύου μαύρου.

Τὸν ἠκολούθουν πολλοὶ ἀξιωματικοὶ Ἀθηναῖοι καὶ Θηβαῖοι, καὶ οἱ προὔχοντες τῶν Θηβῶν.

Πλέον τῶν χιλίων συνεκεντρώθησαν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν.

Οἱ ὡπλισμένοι Θηβαῖοι παρετάχθησαν κατὰ στίχους καὶ ὁ Ἀνδροκλῆς ἔκαμε γενικὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ προχείρους συνταχθέντος ἐπαναστατικοῦ σώματος.

Μετὰ τοῦτο ὡμίλησε δ' ὀλίγων.

Εἶπεν :

Τὸ παῖσχος τῆς ὑποδουλώσεως δὲν πρέπει νὰ παραμείνῃ. Πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ. Τὴν πράξιν μας θ' ἀκολουθήσουν καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἡ γλυκεῖα ἡμῶν πατρὶς θὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν ἐκ τοῦ ἀγῶνος καὶ θὰ ἴδῃ ἡμέρας ἐλευθερίας. Ζητῶ παρ' ὑμῶν ὅλων νὰ ὁρκισθῆτε ὅτι θέλετε μὲ ἀκολουθήσει πρὸς ἅλωσιν τῆς πόλεως. Ἡ φρουρά, ὀλιγάριθμος καὶ ἄτολμος, βεβαίως θὰ παραδοθῇ. Ἀλλ' ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν συμβῇ, ζητῶ θυσίας αἵματος. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ πρῶτος θὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν Θηβῶν.

Τὸ πλῆθος ἀνευφήμησε τοὺς λόγους τούτους τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ.

×

Μεθ' ὃ ὁ κορυφαῖος τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῶν Θηβῶν εἶπεν :

— Ὁρκίζομαι εἰς τοὺς Θεοὺς νὰ σὲ ἀκολουθήσωμεν πιστῶς.

— Τὸ ὁρκιζόμεθα !

Ἐπανέλαβον ὅλοι διὰ μιᾶς φωνῆς καὶ μετὰ πίστεως ἀκλονήτου.

— Ἐμπρός ! εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

Καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐπαναστατικοῦ σώματος.

Οἱ συνωμόται ἐβάδιζον ἀθορύβως καὶ μετὰ ταχύτητος.

Μετ' ὀλίγον εὑρέθησαν πρὸ τοῦ στρατῶνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔμενεν ἡ Μακεδονικὴ φρουρά.

Οἱ φρουροὶ Μακεδόνες ἐταράχθησαν ἀκούσαντες τόσον θόρυβον.

Καὶ οἱ περισσότεροι ἐξ' αὐτῶν ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν αὐλήν.

Δὲν ἠδύναντο νὰ ἐννοήσουν τί συνέβαινεν.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐγκαίρως εἶχε προνοήσει νὰ περικυκλωθῇ ὁ στρατών.

Οἱ Μακεδόνες οὕτως δὲν ἠδύναντο νὰ φύγουν ἀπὸ πουθενά.

Ἢ ἔπρεπε νὰ παραδοθοῦν ἢ ἔπρεπε νὰ φονευθοῦν.

X

Αἴφνης Θηβαῖος ἀπεσταλμένος πλησιάζει τὸν ἀρχηγὸν τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς.

— Τί τρέχει : ἐρωτᾶ ἀνήσυχος ὁ Μακεδὼν φρουρός.

— Αἱ Θῆβαι ἐπανεστάτησαν ! ἀνακράζει ὁ Θηβαῖος ἀπεσταλμένος.

— Ἐπανεστάτησαν ; Καὶ κατὰ τίνος ;

— Κατὰ τοῦ κατακτητοῦ.

— Κατὰ τοῦ βασιλέως ἡμῶν Ἀλεξάνδρου ;

— Ναί ! κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

— Καὶ ποῖοι εἶνε οἱ τολμήσαντες τοιοῦτον κίνημα ἄφρονες ;

— Ὅλος ὁ λαὸς τῶν Θηβῶν !

— Εἰς τὰ ὅπλα ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς Μακεδονικῆς φρουρᾶς.

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασεν νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράσιν καὶ πίπτει νεκρός.

Ἐν τῷ μεταξὺ διασχίζων τὸ σῶμα ὁ Ἀνδροκλῆς, ξιφουλκεῖ, καὶ ἀπορρίπτων τὸν μανδύαν, τὸν ὁποῖον μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἐφόρει, φωνάζει πρὸς τοὺς κατ' αὐτοῦ σπεύδοντας Μακεδόνας.

— Παραδοθῆτε! Πᾶσα ἀντίστασις εἶνε ματαία! Ἡ πόλις ὁλόκληρος ἐπανεστάτησεν. Εἴσθε ὀλίγοι καὶ εἴμεθα πολλοί. Θὰ ἦτο ἄδικον νὰ προβῆτε εἰς ἀγῶνα ἄνισον καὶ ἀπεγνωσμένον ... Σᾶς διατάσσω νὰ παραδοθῆτε!

Οἱ Μακεδόνες, ἀτρόμητοι, ἐξιφούλκησαν.

×

Ἦσαν ὅλοι νέοι, ἀτρόμητοι, γενναῖοι.

Εἷς ἐξ αὐτῶν προχωρῶν λέγει τότε τοῦ Ἀνδροκλέους.

— Οἱ στρατιῶται τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δὲν ἐσυνείθισαν νὰ παραδίδωνται.

— Ἀλλὰ τότε θὰ σφαγῆτε! ἀνακράζει ὁ Ἀνδροκλῆς πάλλων τὸ ξῖφος.

— Προτιμώτερον νὰ σφαγῶμεν, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰς θέσεις μας. Εἴμεθα φρουρὰ τοῦ βασιλέως καὶ ἐτάχθημεν διὰ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πόλεως. Ἐὰν σύ, μᾶς διατάσσεις νὰ παραδοθῶμεν, ἐγὼ σὲ διατάσσω νὰ ὑποταχθῇς. Οἱ στρατιῶται τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πίπτουν, ναί. δὲν παραδίδονται ὅμως ποτέ!!

Καὶ ὁ νεαρὸς Μακεδὼν ἐφορμῶν κατὰ τοῦ Ἀνδροκλέους.

Ἡ συμπλοκὴ γενικεύεται.

Ὁ κρότος τῶν συγκρουομένων ξιφῶν εἶνε φοβερός.

Ἀκούονται φωναὶ πληγομένων, ἄλλοι πίπτουν, ἄλλοι προχωροῦν, ὁ δὲ Ἀνδροκλῆς φονεύει ἀδιακόπως φρουροὺς Μακεδόνας, οἱ ὁποῖοι ὁλονὲν ὑποχωροῦν πίπτοντες.

Ἡ σύγκρουσις ἐξακολουθεῖ ἀγρία.

Οἱ Μακεδόνες ἀμύνονται μετὰ παραδειγματικῆς ἀνδρείας.

Ἀλλὰ πίπτουν!

Πίπτουν ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Ἐκ τῶν Θηβαίων πολλοὶ φονεύονται καὶ ἄλλοι πληγώνονται βαρέως.

×

Ὁ Ἀνδροκλῆς εἰσχωρεῖ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶνος μόνος, ς, καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ τεσσάρων Μακεδόνων, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνε- εγνώρισαν παλαίει ἀμυνόμενος ἅμα καὶ ἐπιτιθέμενος.

Ἡ θέσις του ἦτο δεινή.

Περιστοιχίζεται ὑπὸ πολλῶν.

Καὶ ὅμως ἀπτόητος, μὲ τὸ βλέμμα ταχὺ καὶ ἀστραπηβόλον, , κτυπᾷ τοὺς ἐπιτιθεμένους.

Ἐπὶ τοῦ θώρακός του πίπτουν βαρεῖς καὶ ἠχηροὶ οἱ σπαθισμοὶ καὶ τὸ κράνος του ἐκ τῶν κτυπημάτων συχνὰ ἀλλάσσει θέσιν.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς κατορθώνει νὰ νικήσῃ τοὺς Μακεδόνας.

Τὸν ἀγριώτερον ὅλων τὸν τρυπᾷ διὰ τοῦ ξίφους εἰς τὸν λαιμόν.

Τὸν δεύτερον εἰς τὸ στῆθος.

Τοῦ τρίτου ἀποκόπτει τὰς χεῖρας.

Καὶ τοῦ τετάρτου ἐξορύσσει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ δρόμος ἀνοίγει.

Ὁ Ἀνδροκλῆς σώζεται.

Βαδίζει πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στρατῶνος.

Ἔξω τῆς αὐλῆς μάχη λυσώδης ἐξακολουθεῖ.

Πολλοὶ Μακεδόνες συλλαμβάνονται, ἀλλὰ κατορθώνουν νὰ ἐκφύγουν τῶν χειρῶν τῶν Θηβαίων, ἀμύνονται ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα, μέχρι ὅτου πίπτουν ὅλοι σχεδόν.

Ὁμὰς τριῶν τεσσάρων εἰς μίαν γωνίαν ἀγνωίζεται.

— Παραδοθεῖτε ! φωνάζει ὁ Ἀνδροκλῆς.

×

Καὶ οἱ ἀτρόμητοι φρουροὶ τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, ἐνῷ ἔβλεπον τὸν θάνατόν των ἔμπροσθέν των, ἀπήντων ὑπερηφάνως καὶ γενναιοψύχως.

— Οἱ στρατιῶται τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν παραδίδονται ποτέ. Ἢ νικοῦν ἢ φονεύωνται.

Ὁ Ἀνδροκλῆς τοὺς ἐθαύμαζεν.

Καὶ ὅμως τοὺς ἔσφαζεν ὡς πρόβατα, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγης ὥρας ὁ στρατὼν εἶχε κυριευθῇ.

Ὁλόκληρος ἡ Μακεδονικὴ φρουρὰ εἶχε κατασφαγῇ.

Ὁ Ἀνδροκλῆς εἰσῆλθεν εἰς τὸν στρατῶνα καὶ ἀφῄρεσε ἀπὸ τῶν τοίχων τὰ σήματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Καὶ ἀνεφώνησεν :

— Εἴθε εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις νὰ συμβῇ παρομοία σκηνή !

Μετ' ὀλίγον ἡ σελήνη ἀνέτελλεν.

Πρὸ τοῦ στρατῶνος ἔκειντο περὶ τοὺς τριακοσίους Μακεδόνες νεκροί.

Ἔπλεον εἰς τὸ αἷμα.

Ἄλλων αἱ κεφαλαὶ ἦσαν κομμέναι.

Ἄλλων αἱ κοιλίαι ἀνοικταὶ μὲ τὰ ἐντόσθια σκορπισμένα.

Ἄλλων αἱ χεῖραις στρεβλομέναι.

Ἄλλων τὰ στήθη ἀνοιγμένα.

Βρόγχος θανάτου ἠκούετο.

Μόλις δέκα ἔζων ἀκόμη πνέοντες τὰ λοίσθια.

×

Ὁ Ἀνδροκλῆς χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἀνασυντάσσει τὸ σῶμα τῶν ἐπαναστατῶν, βαδίζει κατὰ τῶν κυριωτέρων σημείων τῆς πόλεως.

Οἱ ἐπαναστάται ἀφῄρουν τὰ σήματα τῆς Μακεδονικῆς κυριαρχίας καὶ ἀνεφώνουν ἐνθουσιωδῶς :

— Αἱ Θῆβαι ἀπελευθερώθησαν !

— Κάτω ὁ τύραννος !

— Κάτω ὁ Ἀλέξανδρος !

— Ζήτω ὁ Ἀνδροκλῆς !

Ὁλόκληρος ἡ πόλις ἦτο ἐπὶ ποδός.

Πατριωτικὰ ἄσματα ἐψάλλοντο.

Παιᾶνες πολεμικοὶ ἤχον.

Νέοι ἥναπτον δᾴδας ἐξερχόμενοι πρὸς προϋπάντησιν τῶν ἐλευθερωτῶν τῆς πατρίδος.

Γενικὴ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς λατρείας.

Οἱ γέροντες κατεφίλουν τοὺς πόδας του καὶ αἱ γυναῖκες τὰς χεῖράς του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ πανδήμου πανηγυρισμοῦ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Θηβῶν, ἀναφαίνεται ἡ Φρύνη περιχαρίς, ἐπὶ ἅρματος.

Προηγοῦνται νέοι δᾳδοφοροῦντες καὶ ἀκούονται ἐπευφημίαι.

— Ἡ Φρύνη ! ἡ Φρύνη !

Ἀνέκραζε τὸ πλῆθος ἔξαλλον ἐκ χαρᾶς.

Τὸ ἅρμα τῆς Φρύνης προχωρεῖ καὶ ἵσταται παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἀνδροκλέους.

Ἡ Φρύνη κρατεῖ εἰς τὰς χεῖρας στέφανον ἐκ δάφνης.

— Χαῖρε, Ἀνδροκλῆ, ἀνακράζει, ἔσωσες τὰς Θήβας !

Καὶ ὑψοῦσα τὸν στέφανον ἐκ δάφνης, προσεφώνησε:

— Ἄφες με νὰ στέψω τὴν κεφαλήν σου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπήγασεν ἡ θαυμασία αὐτὴ ἔμπνευσις !

×

Καὶ ἡ Φρύνη ἔστεψεν τὸν Ἀνδροκλῆν ἐνῷ ὁλόκληρος ὁ λαὸς ἀνευφύμει αὐτὸν καὶ τὸν ἀπεκάλει σωτῆρα.

Ἡ ἐπανάστασις εἶχεν ἐπιτύχῃ.

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν Θηβῶν εἶχε συντελεσθῇ.

Ἀγγελιοφόροι εἶχον ἤδη ἀποσταλῇ εἰς Ἀθήνας φέροντες τὴν χαρμόσυνον εἴδησιν.

Τὴν ἐπιοῦσαν ἡ Φρύνη παρέθεσε μέγα συμπόσιον πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ μεγάλου γεγονότος.

Ὅταν ὅλοι ἀπῆλθον καὶ ἡ Φρύνη ἔμεινε μόνη μετὰ τοῦ Ἀνδροκλέους, τοῦ εἶπε :

— Ἀνδροκλῆ, δὲν σὲ ἀγαπῶ μόνον. Σὲ θαυμάζω.

Καὶ ἤρχισε νὰ τὸν προσβλέπῃ ἐκ νέου ἐρωτικῶς.

— Ἔχεις καρδίαν λέοντος, τοῦ ἔλεγεν. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ λέοντες συγκινοῦνται καὶ ἡ καρδία των αἰσθάνεται πολλάκις ἔρωτα . . . ἄφες με νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ . . .

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ἐκ νέου ὑπὸ ἔρωτος σφοδροῦ.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς δὲν ἤθελε νὰ ἐπαναληφθῶσι αἱ παλαιαὶ ἐρωτικαὶ σκηναί.

— Φρύνη, τῆς εἶπεν, ἡ στιγμὴ δὲν εἶνε κατάλληλος δι' ἐρωτικὰς διαχύσεις. Ἔχω τὸν νοῦν μου ἀπησχολημένον μὲ σοβαρὰς σκέψεις.

— Τί σκέπτεσαι :

— Συλλογίζομαι ὁποῖον θὰ εἶνε τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος μας.

— Δηλαδή ;

— Ἐὰν καὶ ἄλλαι πόλεις θὰ ἐπαναστατήσουν. Διότι ἐὰν αἱ ἄλλαι πόλεις δὲν ἐπαναστατήσουν, ὁ ἀγών μας ματαιοῦται.

— Ἔχε πεποίθησιν εἰς τὸν ἀστέρα σου ! τῷ εἶπεν ἡ Φρύνη, ἥτις τὸν ἐπλησίασε μετὰ ἐρωτικῆς περιπαθείας.

Καὶ εὐθὺς ἀμέσως τῷ ἐπανέλαβε :

— Σὲ ἀγαπῶ . . .

X

Καὶ ἐγονυπέτησε δακρύουσα.

Ὁ Ἀνδροκλῆς προσεπάθη νὰ τὴν ἀναγείρῃ.

— Φρύνη τῆς εἶπε, τί κάμνεις; Σὲ παρακαλῶ, σήκω ἐπάνω.

Καὶ τὴν ἀνήγειρε διὰ τῶν χειρῶν του.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τῷ ἐμειδία, ἠσθάνετο ὑγοαινουμένους τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀνδροκλῆ, ἐπέμενε λέγουσα πρὸς αὐτὸν ἱκετευτικῶς, ἄφες με νὰ σὲ φιλήσω.

— Εἰς τὰς Ἀθήνας ! εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς μειδιῶν.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τὸν ἥρπασεν ἐκ τῶν βραχιόνων καὶ τὸν ἔσυρεν πρὸς τὸ στῆθός της.

Ὁ Ἀνδροκλῆς προσεποιήθει ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιστῇ.

Καὶ ἡ Φρύνη φέρουσα αὐτὸν ὁλονέν, τοῦ ἔλεγεν μετὰ φωνῆς πνιγομένης ἀπὸ πάθος ἐρωτικὸν καὶ φιληδονίαν ἀσυγκράτητον.

Ὦ ! ἔλα, ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὸ νέον φίλημά μου ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ

Ὁ Ἀλέξανδρος καταστρέφων τὰς Θήβας.

Ὅταν αἱ Θῆβαι ἐπανηγύριζον τὴν ἀπελευθέρωσίν των ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εὑρίσκετο εἰς τὰ βάθη τῆς Μακεδονίας.

Ἐξηκολούθει τοὺς φοβεροὺς πολέμους του.

Μετὰ φονικωτάτην μάχην, εὑρίσκετο κατάκοπος εἰς τὴν σκηνήν του ὅταν τοῦ ἀνήγγειλον ὅτι αἱ Θῆβαι ἐπανεστάτησαν.

Ἀνεπήδησεν ἀμέσως ὄρθιος.

Κατεταράχθη.

— Αἱ Θῆβαι ἐπανεστάτησαν ! ἀνέκραξε μετὰ θυμοῦ.

Καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μετὰ μικρὰν σκέψιν ἠρώτησεν :

— Ἀλλὰ πῶς ἐγένετο ἡ ἐπανάστασις ;

Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν του τότε ἀνέλαβε νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ διατρέξαντα.

Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἀρχηγὸς τοῦ κινήματος ἦτο ὁ Ἀνδροκλῆς, εἶπεν:

— Ἄ! αὐτὸς θὰ μᾶς πληρώσῃ πολὺ ἀκριβὰ τὴν διαγωγήν του αὐτήν.

Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθεσεν:

— Τὸν γνωρίζω τὸν Ἀνδροκλῆ. Εἶνε γενναῖος στρατηγὸς καὶ πολεμικὸς νοῦς ὑπέροχος. Τὸν ἐνθυμοῦμαι εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας. Ἐπολέμει ὡς λέων ἀτρόμητος. Συνέπεσε καὶ νὰ διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη. Ἤμην τότε πολὺ νέος καὶ μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ τέχνη του. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ μοῦ δώσῃ ἐμένα αὐτὸς μαθήματα πολιτικῆς καὶ στρατηγικῆς τέχνης. Καὶ θὰ τὸν τιμωρήσω παραδειγματικῶς.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἐφοβήθη τόσον διὰ τὸ κίνημα τῶν Θηβῶν.

Ἐφοβεῖτο μήπως ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος λάβωσι κατ' αὐτοῦ τὰ ὅπλα.

Ἐφοβεῖτο τὴν γενικὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἑλλήνων.

Ἦτο σκεπτικός.

Καὶ δύσθυμος.

Διέβλεπεν ὅτι ἠδύνατο τὸ ἔργον του νὰ διακοπῇ.

Ἴσως καὶ νὰ καταστραφῇ.

Ποῦ πρῶτον καὶ ποῦ ὕστατον νὰ στραφῇ;

×

Ἐφοβεῖτο μήπως ὅλοι οἱ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατακτώμενοι λαοὶ μιμηθῶσι τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐπαναστατήσωσι διαδοχικῶς.

Ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἐβασάνιζεν.

Πρὸς στιγμὴν δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ.

Ποίαν ἀπόφασιν νὰ λάβῃ.

Ἐζήτησε καὶ ἔμεινε μόνος, ἀφοῦ ἔλαβεν ὅλας τὰς περὶ τῆς ἐπαναστάσεως πληροφορίας.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὄρθιος, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ξίφους του μὲ τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐσκέπτετο.

Ἐσκέπτετο ἐπὶ ὥραν καὶ πλέον.

Τέλος, ὡς ἐὰν ἀνένηψεν ὑπὸ ληθάργου ἀνετινάχθη καὶ ἡ φυσιογνωμία του ἔλαμψεν.

Εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασίν του.

Καλέσας τὸν φρουρὸν τῆς σκηνῆς του τὸν διέταξε νὰ μεταβιβάσῃ εἰς τοὺς στρατηγοὺς τὴν διαταγήν του, ὅπως σπεύσωσι παρ' αὐτῷ.

Μετ' ὀλίγον πέντε ἀρχιστράτηγοι ἦσαν ἐνώπιόν ἐν προφανεῖ ἀπορίᾳ.

Ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ἀποφασιστικότητα ἀκλόνητον, τοῖς εἶπεν ἀμέσως :

Ἔχω ἀπόφασιν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἑλλάδα. Αἱ Θῆβαι ἐπανεστατησαν. Φοβοῦμαι τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κινήματος. Καὶ θέλω νὰ μεταβῶ αὐτοπροσώπως εἰς τὴν πόλιν, τὴν ὁποίαν ἐξήγειρεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

Τοὺς μὲν Θηβαίους θὰ τιμωρήσω σκληρῶς, τὸ δὲ Ἀνδροκλῆν ἔτι σκληρότερον.

×

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀρχαιότερον τῶν ἀρχιστρατήγων του, τοῦ εἶπε :

— Σύ, Ἀντίπατρε, θὰ μείνῃς ἐδῶ, εἰς τὴν Μακεδονίαν, μὲ μέγα τμῆμα στρατοῦ.

Ἐγὼ δὲ θ' ἀπέλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους στρατηγοὺς ἀνεφώνησε.

— Σεῖς θὰ μὲ ἀκολουθήσετε. Βεβαίως δὲν εἶνε ἀνάγκη χάριν τῶν Θηβῶν νὰ ἐκστρατεύσωμεν τόσοι στρατηγοί Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ. Πιθανὸν νὰ μοὶ χρειασθῆτε εἰς ἄλλας πόλεις, ἐὰν τυχὸν καὶ ἄλλαι πόλεις ἐμιμήθησαν τὰς Θήβας.

Νὰ δώσετε τὰς ἀναγκαίας διαταγὰς εἰς τὰ σώματα τοῦ στρατοῦ. Νὰ εἶσθε ἕτοιμοι καὶ πρέπει νὰ εἶσθε. Ἡ διαταγή μου εἶνε νὰ ἐκκινήσωμεν ἀπόψε.

Οἱ ἀρχιστράτηγοι ὑπεκλίθησαν εἰς ἔνδειξιν ὑπακοῆς.

— Τὰ στρατεύματα θὰ εἶνε ἀπόψε ἕτοιμα.

— Τὸ μεσονύκτιον θ' ἀναχωρήσωμεν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀντίπατρον τοῦ εἶπεν:

— Ἔχε τὸν νοῦν σου, σύ, ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ τιμωρήσω τὰς Θήβας σκληρότατα.

— Θὰ λάβωμεν τὴν ταχυτέραν ὁδὸν διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰς Θήβας. Ἐννοῶ νὰ βαδίσωμεν ταχεῖς. Ὅσοι δὲν ἀντέχουν νὰ μείνουν ἐδῶ. Ἐκλέξατε τοὺς καλητέρους ἄνδρας. Νὰ βαδίσωμεν μετὰ ταχύτητος, ἡ ὁποία νὰ καταπλήξῃ τὸν κόσμον. Ἡ πατρίς μας, αὐτὴ καὶ μόνη, πρέπει νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν τρόμον.

Καὶ ὑψώσας τὴν χεῖρα, εἶπε πρὸς τοὺς στρατηγούς:

— Ἀπέλθετε:

X

Οἱ στρατηγοὶ ἐξῆλθον τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινε μὲ ὰ τοῦ Ἀντιπάτρου.

— Εἶνε περίεργον τῷ εἶπε, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶχα ἕνα προαίσθημα ὅτι κάτι κακὸν θὰ μοῦ συνέβαινε. Καὶ ἰδού! αἱ Θῆβαι ἐτόλμησαν νὰ ἐπαναστατήσουν.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει, Βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἀντίπατρος, νὰ σὲ ταράττῃ. Ἅμα ὡς γνωσθῇ ὅτι αἱ Μακεδονικαὶ λεγεῶνες ἐξεστράτευσαν διὰ τὰς Θήβας, ἡ πόλις ἐκ νέου θὰ παραδοθῇ.

— Δὲν μοῦ ἀρκεῖ ἡ παράδοσις πλέον, εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος.

— Θὰ ὑποταχθῇ ἀναιμωτεί, ἐπανέλαβεν ὁ Ἀντίπατρος.

— Οὔτε αὐτὸ μὲ ἱκανοποιεῖ! εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πλήρης θυμοῦ.

Καὶ μετὰ βραδεῖαν σκέψιν, εἶπε:

— Θὰ τιμωρήσω τὰς Θήβας, ὅπως δὲν ἐτιμώρησα μέχρι τοσοῦδε κανένα !

Ἐχωρίσθησαν.

Ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον αἱ σάλπιγγες ἤχουν.

Τὰ στρατεύματα ἦσαν ἐπὶ ποδός.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔκαμε γενικὴν ἐπιθεώρητιν.

Ἐπεθεώρησε πρῶτον τὸ πεζικόν.

Καὶ κατόπιν τὸ ἱππικόν.

Τὸ ἱππικὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἦτο κάτι τι μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐξαίσιον.

Ἀποτελεῖτο ἐξ ἱππέων ὑψηλῶν καὶ ἀτρομήτων.

Τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἵππους λευκοὺς καὶ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἀπὸ ἵππους μαύρους.

Τὸ μεσονύκτιον ἐδόθη τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Προηγεῖτο ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔφιππος.

Ἐφόρει τὴν λευκὴν περικεφαλαίαν ἥτις ἀπήστραπτεν.

Τὸ στῆθός του προεφύλασσε θώραξ ἀδιάτρητος, ὅστις ἔλαμπε καὶ αὐτός.

Τὸ ὅλον του σῶμα περιέβαλε μανδύας πάλλευκος.

Εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων εἵποντο οἱ τέσσαρες στρατηγοί, βαδίζοντες κατὰ μέτωπον.

Ὄπισθεν τῶν στρατηγῶν ἵππευον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων σωμάτων.

Εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων πρὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου προηγεῖτο ὅμιλος σαλπιγκτῶν.

Ὄπισθεν τῶν σαλπιγκτῶν ἱππεὺς ἐκράτει τὰ βασιλικὰ σήματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐμεσολάβει κενὸν καὶ κατόπιν ἤρχετο ἡ σειρά, τὴν ὁποίαν ἀνεφέραμεν πρὸ ὀλίγου.

Ἡ πορεία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξε μοναδικὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολεμικοῦ κόσμου.



Ἡ σφαγὴ ἦτο γενική. (Σελ. 245)

Ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν αἱ πρωτοπορίαι τῆς Μακεδονικῆς στρατιᾶς εἶχον φθάσει ἔξωθεν τῶν Θηβῶν.

X

Οἱ Θηβαῖοι κατελήφθησαν ὑπὸ ταραχῆς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς δὲν ἦτο εἰς τὰς Θήβας.

Μὴ ὑποπτεύσας ποτὲ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος θὰ ἐμάνθανε τὰ τῆς ἐπαναστάσεως τόσον ταχέως καὶ ἰδίως μὴ δυνάμενος νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὁ ἴδιος, θὰ κατέφθανε ἐντὸς ὀλιγίστων ἡμερῶν πρὸ τῶν Θηβῶν, ὅπως τὰς καθυποτάξῃ ἐκ νέου, εἶχε μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πόλεως ἀναχωρήσει μετὰ τῆς Φρύνης διὰ τὰς Ἀθήνας.

Ἡ ἀπουσία τοῦ Ἀνδροκλέους ἐπηρέαζε τοὺς Θηβαίους.

Ἠσθάνοντο τὴν ἔλλειψίν του.

Ἠσθάνοντο τὴν ἀπομάκρυνσίν του.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου περιέζωσαν τὴν πόλιν,

Οἱ Θηβαῖοι συνῆλθον εἰς συμβούλιον.

Τί ἠδύναντο νὰ πράξουν ;

Νὰ παραδοθοῦν ;

Ἦτο ἀδύνατον.

Ἄνανδροι δὲν ὑπῆρξαν ποτέ.

Ν' ἀντισταθοῦν ;

Ἀλλὰ θὰ κατεστρέφοντο ;

Νὰ ζητήσουν τὴν χάριν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ;

Ἀλλ' ἦτο ἀνελεύθερον.

Κατενόησαν ὅτι ἄλλη ὁδὸς δὲν ὑπελείπετο εἰμὴ τῆς ἐντίμου καὶ ἡρωϊκῆς ἀντιστάσεως.

Καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἀποκρούσουν τὰς ἐπιθέσεις τῶν Μακεδονικῶν στρατευμάτων.

Ὅσοι ἠδύναντο νὰ κρατήσωσιν ὅπλα ἐπεστρατεύθησαν.

Εἰς τὴν πόλιν δὲν ἔμειναν εἰμὴ οἱ γέροντες, αἱ γυναῖκες, τὰ παιδία καὶ ὅσοι ἐτύγχανον ἀσθενεῖς.

Ἡ ἀπόφασίς των ἦτο νὰ μὴ παραδοθοῦν ποτέ.

Τὸ σχέδιόν των ἦτο διὰ πάσης θυσίας ν' ἀντικρούσουν τὸν ἐχθρόν.

×

Τὰ στρατεύματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου παρετάχθησαν εἰς τάξιν μάχης ἔξωθεν τῆς πόλεως τὴν νύκτα.

Τὴν πρωΐαν, μόλις τὸ λυκαυγὲς ἐρρόδισε τὸν οὐρανόν, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὅστις εὑρίσκετο ἐπὶ λόφου παρατηρῶν τὴν ἐπαναστατήσασαν πόλιν, ἔνευσε πρὸς τοὺς κυκλοῦντας αὐτὸν στρατηγοὺς διὰ τῆς χειρὸς τὴν ὁποίαν ὕψωσεν, ὅπως ἡ ἔφοδος ἀρχίσῃ.

Αἱ Μακεδονικαὶ φάλαγγες ἐπετέθησαν μετὰ λύσσης κατὰ τῶν ἀμυνομένων Θηβαίων.

Ἡ μάχη ἦτο κἄτι τι τρομερόν!

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ λύσσης παρηκολούθει ἀπό τινος λοφίσκου τὴν ἀγριωτάτην καὶ φονικωτάτην σύγκρουσιν.

Οἱ πεζοὶ στρατιῶται τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐδεκάτιζον τοὺς Θηβαίους.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Θηβαῖοι ἠμύνοντο.

Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὥρμων εἰς τὰς τάξεις τῶν μαχομένων καὶ τοὺς μετεβίβαζον τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως.

Βαρέα τὰ ξίφη τῶν Μακεδόνων κατέπιπτον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν Θηβαίων.

Οἱ Θηβαῖοι ἦσαν ὀλίγοι.

Οἱ Μακεδόνες ἀπειράριθμοι.

Ἐπάλαιον ἐν τούτοις μετὰ γαιννναιότητος, ἥτις ἐκίνει τὸν θαυμασμὸν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ φονευθοῦν.

Ἔπρεπε νὰ πληρώσουν μὲ τὸ αἷμά των τὸ αἷμα τῶν σφαγέντων Μακεδόνων φρουρῶν.

Αἱ πρωτοπορεῖαι τῶν Μακεδονικῶν φαλάγγων εἶχον ἤδη καταλάβει τὴν πύλην τῆς πόλεως.

Οἱ Θηβαῖοι μὴ δυνάμενοι ν' ἀποκρούσωσι τοὺς Μακεδόνας, ὑπεχώρουν.

Ὑπεχώρουν, ἀλλ' ἐμάχοντο ὡς λέοντες.

Οἱ ἐπιλεκτότεροι Θηβαῖοι στρατιῶται εἶχον ἤδη πέσῃ νεκροί.

Ἔπιπτον μὲ τὴν χρυφὴν χαρὰν ὅτι ἀμύνονται ὑπὲρ τῆς πατρίδος των.

Οἱ εἰς τὰς πρώτας γραμμὰς τεταγμένοι ἔπεσον ὅλοι φέροντες πληγὰς εἰς τὸ στῆθος.

Κανεὶς δὲν ἔφερε τραῦμα εἰς τὴν πλάτην.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος διέβλεπε τὴν πλήρη καὶ τελείαν καταστροφὴν τῶν ἐπαναστατῶν.

Ἀλλ' ἦτο πλήρης θυμοῦ.

Ἔβραζεν εἰς τὰ στήθη του ἡ ἐκδίκησις.

Ἤθελε νὰ τοὺς συντρίψῃ.

Ἤθελε νὰ τοὺς φονεύσῃ ὅλους.

Ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτην καταστροφήν, ὥστε νὰ μείνῃ ἱστορικὴ ἡ ἐξόντωσις τῶν ἀπίστων ἐπαναστατῶν.

Ἤθελε νὰ δώσῃ ἓν καλὸν μάθημα εἰς τὰς ἄλλας ἑλληνικὰς πόλεις.

X

Ἐνῷ οἱ Θηβαῖοι ἔπιπτον καὶ ἐδεκατίζοντο, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔδωσε διαταγὴν εἰς τὸ ἱππικόν του νὰ προβῇ εἰς ἐπέλασιν.

Ἡ ἐπέλασις τοῦ Μακεδονικοῦ ἱππικοῦ ἦτο κάτι τι τρομερόν.

Οἱ ἵπποι ἐσάρωσαν τοὺς ἐναπομείναντας καὶ οἱ πόδες των ἐβάδιζον ἐπάνω εἰς σώματα Θηβαίων πολεμιστῶν.

Κατὰ ἑκατοντάδες καὶ σωροὺς ἔπιπτον τόρα οἱ ἀνδρεῖοι Θηβαῖοι.

Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ γέροντες ἐξῆλθον εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως ζητοῦντες γονυπετεῖς ἔλαιος.

Ἀ'λλ' ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦτο ἀμείλικτος.

Τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν συγκινήσῃ.

Ἡ καρδία του ἦτο ψυχρὰ ὡς μάρμαρον.

Ὅταν οἱ στρατηγοὶ τὸν ἠρώτησαν περὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν γυναικῶν, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπήντησεν.

— Νὰ τοὺς σφάξητε ὅλους! Ἐὰν οἱ γέροντες εἶχον νοῦν, ἔπρεπεν, εἶπε, νὰ συμβουλεύσουν τοὺς νέους νὰ μὴ ἐπαναστατήσουν. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὶ μετέσχον τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος, διατάσσω νὰ φονευθοῦν ὅλοι.

— Καὶ τὰς γυναῖκας; ἠρώτησεν τὸν βασιλέα εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν.

— Καὶ τὰς γυναῖκας! προσέθεσεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Καὶ μετὰ θυμοῦ καὶ λύσσης:

— Καὶ τὰ παιδία! Ὅλους!

×

Ἡ τρίτη ἐπίθεσις τῶν Μακεδόνων ἦτο κάτι τι ἄγριον καὶ βάρβαρον.

Γυναῖκες ἄοπλοι, κλαίουσαι γονυκλινεῖς, ἐσφάζοντο.

Γέροντες τρέμοντες ἐκ τῶν ἐτῶν ἀπεκεφαλίζοντο.

Παιδία ἀνήλικα ἐσπαθίζοντο.

Βρέφη ἐφονεύοντο.

Ἡ σφαγὴ ἦτο γενική.

Τὸ αἷμα ἔρρεεν ποταμηδόν.

Ἡ σκληρότης τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔμεινε παροιμιώδης.

Ἔπιπτον θρηνοῦσαι πρὸ τῶν ἱππέων μητέρες φέρουσαι εἰς τοὺς κόλπους των τὰ τέκνα των καὶ οἱ ἵπποι τῶν ἀγρίων Μακεδόνων

κατεπάτουν τὰ ἀσθενῆ πλάσματα, τὰ ὁποῖα εὕρισκον τὸν θάνατον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν χρεμετιζόντων ἵππων.

Ὁλόκληρος ἡ πρὸ τῶν Θηβῶν ἔκτασις ἐπλημμύρησεν ἀπὸ πτώματα νεκρῶν.

Οἱ γόοι καὶ οἱ θρῆνοι τῶν τραυματιῶν ἀπετέλουν φρικώδες ἆσμα θανάτου.

Καὶ ὅμως ἡ καρδία τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἔμεινε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τοῦ ἐξολοθρευμοῦ ἀσυγκίνητος καὶ σκληρά, ὡς λίθος.

Ἡ μάχη διήρκεσεν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Οἱ μὴ φονευόμενοι συνελαμβάνοντο αἰχμάλωτοι.

Οἱ Μακεδόνες εἶχον κουρασθῆ φονεύοντες.

Ἤδη αἱ πρωτοπορίαι εὑρίσκοντο ἐντὸς τῆς πόλεως.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος παρέμενεν ἐπὶ τοῦ λοφίσκου θεώμενος τὴν φοβερὰν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν.

Δὲν ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν.

×

Μετ' ὀλίγον ὁ ἥλιος ἔδυεν.

Ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή.

Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἡ πόλις ὁλόκληρος εἶχε κυριευθῆ, καὶ ὅτι οἱ νεκροὶ καὶ οἱ τραυματίαι ἦσαν ἀναρίθμητοι.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τότε διέταξε νὰ θέσωσι πῦρ εἰς τὴν πόλιν, ἐπιθυμῶν νὰ τὴν ἰδῇ ἀπὸ τοῦ λοφίσκου παραδεδομένην εἰς τὰς φλόγας.

Πράγματι μετ' ὀλίγον φοβεραὶ γλῶσσαι πυρὸς ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀέρα.

Νέφη καπνοῦ ἐπλήρουν τὸν οὐρανόν.

Αἱ Θῆβαι ἐκαίοντο ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπαιτῶν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀνδροκλέους.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν, ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὰς Ἀθήνας, αἱ ὁποῖαι καὶ αὐταὶ διὰ τοῦ Ἀνδροκλέους εἶχον λάβει μέρος μέρος εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τῶν Θηβῶν. Ἀλλ' ἰδίως ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀνδροκλῆν, διότι αὐτὸς ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς ἐπαναστάσεως.

Αὐτὸν μόνον ἐφοβεῖτο ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Τὸν ἐγνώριζε τολμηρὸν καὶ ριψοκίνδυνον.

Καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀπαλλαγῇ.

Καλέσας εἰς τὴν σκηνήν του τοὺς τέσσαρας στρατηγούς του συνεκρότησε πολεμικὸν συμβούλιον.

Ὁ Μεγας Ἀλέξανδρος ἐξέφερε τὴν γνώμην ὅτι ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ καὶ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ στρατηγοὶ δὲν ἦσαν τῆς γνώμης τοῦ βασιλέως.

Εὗρισκον τὴν ἀπόφασιν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἄδικον καὶ ὑπὲρ τὸ δέον σκληράν.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν:

— Ἔστω. Ἂς μὴ βαδίσωμεν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλ' ἐννοεῖται νὰ μοῦ παραδοθῇ ὁ Ἀνδροκλῆς.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἐὰν ἐξέλειπεν ὁ Ἀνδροκλῆς, οὐδένα ἠδύνατο πλέον νὰ φοβεῖται εἰς τὰς Ἀθήνας.

Τοὺς λόγους τοῦ Δημοσθένους δὲν τοὺς ἐφοβεῖτο.

Ἐσκέπτετο μόνον τὸν Ἀνδροκλῆν.

Καὶ ἀπεφάσισε δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου νὰ διαμηνύσῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ὡς ὅρον ἀμνηστείας ἐζήτει τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀνδροκλέους.

— Ἂς προχωρήσω! Θέλω νὰ ἴδω ποῦ ἦσαν ἄλλοτε αἱ Θῆβαι...

Καὶ ἐβάδισε μεγαλοπρεπῶς.

Ὁ ἵππος του ἐπροχώρει βραδέως.

Κατεπάτει πτώματα καὶ σωροὺς ἐρειπίων.

Ἐπροχώρει μετὰ δυσκολίας.

Τέλος ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνασκαφεῖσαν πόλιν.

×

Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διακρίνῃ τίποτε...

Ἡ καταστροφὴ ἦτο τελεία.

Ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν εἶχον συλληφθῇ αἰχμάλωτοι.

Ἡ τιμωρία ἦτο φοβερά.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος μόλις τότε ἦτο ἱκανοποιημένος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς συνοδεύοντας αὐτὸν στρατηγούς, εἶπεν:

— Ἐλπίζω ὅτι αἱ ἄλλαι πόλεις τῆς Ἑλλάδος δὲν θὰ τολμήσουν εἰς τὸ μέλλον νὰ θίξουν τὰς Μακεδονικὰς φρουράς. Ἡ καταστροφὴ τῶν Θηβῶν θὰ ἀναχαιτίσῃ τὰ ἐπαναστατικὰ ὁρμέμφυτα ὅλων τῶν λαῶν, τοὺς ὁποίους ἔχω κατακτήσει. Δὲν ὑπῆρξα σκληρὸς ἐκ βαρβαρότητος. Ὄχι. Ἠθέλησα νὰ συγκρατήσω τὰς κατακτηθείσας χώρας διὰ τοῦ παραδείγματος τῆς καταστροφῆς τῶν Θηβῶν. Καὶ αἱ μὲν Θῆβαι ἐτιμωρήθησαν. Ἀλλ' ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῆς ἐπαναστάσεως, ὁ Ἀνδροκλῆς, αὐτὸς ὅστις ἐδημιούργησε τὸ κίνημα, αὐτὸς δὲν ἐτιμωρήθη ἀκόμη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς θὰ τιμωρηθῇ. Αἱ Ἀθῆναι θὰ τιμωρηθῶσιν χάριν αὐτοῦ.

Καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀπειλητικῶς, φίνων νὰ ἐνοηθῇ ὅτι ὁλόκληρον τὸ σχέδιον τῆς τιμωρίας δὲν ἶχεν εἰσέτι ἐκτελεσθῇ.

— Νὰ ἐξανδραποδισθοῦν ! διέταξεν ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐννοῶ νὰ μὴ μείνῃ λίθος ἐπὶ λίθου.

×

Καὶ ὑψῶν τὴν χεῖρα προσέθεσεν :

— Ὁλόκληρος ἡ πόλις ν' ἀνασκαφῇ ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἀγροῦ !

Οἱ στρατηγοὶ ἔκυψαν τὴν κεφαλὴν ὑπακούοντες.

— Δὲν θέλω τίποτε νὰ μείνῃ ὄρθιον !

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξε πρωτοφανής.

Οἱ στρατιῶται ἤρχισαν κρημνίζοντες τὰ ἐρείπια τῆς πόλεως.

Οὔτε μία οἰκία δὲν εἶχεν ἀπομείνῃ ὀρθία.

Ὅλαι εἶχον καῇ.

Καὶ ὅλαι κατεκρημνίζοντο.

Καὶ τὰ θεμέλιά των ἀνεσκάφοντο.

Αἱ πλατεῖαι καὶ οἱ δρόμοι δὲν ἀνευρίσκοντο.

Ὁλόκληρος ἡ πόλις ἀπετελεῖτο τόρα ἀπὸ ἀτελεύτητον ὄγκον λίθων καὶ κεράμων καὶ μαρμάρων καὶ δοκῶν σιδηρῶν.

Τὰ ἐρείπια ἐκάπνιζον ἐπὶ ἡμέρας.

Τὸ τεῖχος τῆς πόλεως εἶχε κατακρημνισθῇ

Αἱ πύλαι δὲν διακρίνονται τόρα πλέον.

Ἄμορφος σωρὸς ἐρειπίων αἱ Θῆβαι !

Καὶ μόνον τότε ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν.

Ὅταν αὕτη εἶχε καταστραφῇ.

Ὅταν εἶχε πυρποληθῇ.

Ὅταν δὲν εἶχε μείνῃ λῖθος ἐπὶ λίθου.

Ὅταν ἦτο σωρὸς καπνιζόντων ἐρειπίων.

Τότε καὶ μόνον ἐκέντησεν τὸν ἵππον του καὶ εἶπε μεθ' ὑπερηφανείας κατακτητοῦ, τελείως ἱκανοποιηθέντος, τιμωροῦ ἀγρίως ἐκδικηθέντος :

— Καὶ τώρα ἂς ἐπαναστατήσουν ! εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπὸ τοῦ λοφίσκου βλέπων τὴν πόλιν πυρπολουμένην.

Καὶ ἐμειδίασε μειδίαμα ἀγρίας χαρᾶς.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ πόλις ἐκαίετο.

Αἱ φωναὶ τῶν καιομένων ἔφθανον μέχρι τοῦ μέρους, ὅπου ἵστατο ἀκίνητος ἀπὸ πρωΐας ὁ βασιλεύς.

Ὁ ρόγχος τῶν ἐκπνεόντων ἐπλήρου τὸν ἀέρα.

Στεναγμοὶ καὶ κοπετοὶ ἠκούοντο, ἐνῷ αἱ φλόγες ὑψοῦντο πρὸς τὸν οὐρανὸν μεγαλήτεραι τώρα καὶ φοβερώτεραι, καὶ ὁ καπνὸς ὁλονὲν ἔπνιγε τοὺς εὑρισκομένους εἰσέτι εἰς τὴν ζωὴν τραυματίας.

Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐξεπλάγησαν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη μὲ τὴν σκληρότητα τῶν διαταγῶν τοῦ βασιλέως.

Καὶ ὅμως ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο ἀκόμη ἱκανοποιημένος.

Ἤθελε ἡ τιμωρία των νὰ εἶνε φοβερωτέρα καὶ μεγαλητέρα.

Καὶ ὅταν αἱ φλόγες ἤρχισαν νὰ καταπίπτουν περὶ τὸν ὄρθρον, ἡ δὲ πόλις εἶχε μεταβληθῇ εἰς τέφραν κυριολεκτικῶς, οὔτε, τότε ἐφαίνετο ἱκανοποιημένος, καὶ ἐξέδωκε νέαν διαταγήν.

— Νὰ ἀνασκαφῇ ἡ πόλις !

Ὅταν οἱ στρατηγοὶ τὸν ἐπλησίασαν καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν ὅτι αἱ Θῆβαι εἶχον καταστραφῇ ἐξ ὁλοκλήρου πλέον, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἠρώτησε ;

— Πόσαι οἰκίαι μένουν ;

— Καμμία.

— Ἐπυρπολήθησαν ὅλαι ;

— Ὅλαι.

— Ἡ Καδμεία ;

— Κατεστράφη καὶ αὐτή . . .

— Πόσοι Θηβαῖοι ἔμειναν ζῶντες ;

— Ἐλάχιστοι.

— Καὶ ὅσοι δὲν ἐφονεύθησαν ;

— Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι.

Εἷς ἐκ τῶν στρατηγῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὁ Λύσιππος διετάχθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολήν.

Ὁ Λύσιππος δὲν ἤργησε νὰ φθάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐγνώριζον ἤδη τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν.

Καὶ εἶχον καταληφθῇ ὑπὸ φόβου.

Ὁ Ἀνδροκλῆς μετὰ τοῦ Δημοσθένους ἐφρόνουν ὅτι ἡ πόλις τῆς Παλλάδος ὤφειλε νὰ ἀμυνθῇ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αἱ Μακεδονικαὶ φάλαγγες ἐστρατεύοντο κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Λύσιππος τέλος ἔφθασε καὶ ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως.

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐγνώριζον τί ἐσήμαινεν ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἀποστολὴ τοῦ Μακεδόνος στρατηγοῦ.

Ὑπώπτευον ὅμως κάτι κακὸν θὰ ἐπιφυλάσσετο.

Ὁ Λίσιππος ἔγεινε δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ἄρχοντος τῆς πόλεως καὶ τῶν λοιπῶν συμβούλων αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατελέγετο καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀνδροκλῆς.

— Ὁ Βασιλεύς μου καὶ ὑψηλός μου κύριος, ἤρχισε λέγων ὁ Λύσιππος, ὁ Μέγας Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Ἀλέξανδρος μοὶ ἀνέθηκε νὰ δηλώσω πρὸς τοὺς ἐπισήμους τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀντιπροσώπους ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν διὰ τὴν ἠθικὴν συμμετοχήν της εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα τῶν Θηβῶν.

— Ἀλλ' ἡμεῖς, ἀπήντησεν ὁ ἄρχων τῆς πόλεως, Ἀγάθων, δὲν ἐλάβαμεν μέρος εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Θηβῶν.

— Ἀρνεῖσθε ὅτι εἶνε παγκοίνως γνωστόν ;

— Δὲν ἀρνούμεθα οὔτε τὸν λόγον μας, οὔτε τὴν τιμήν μας. Ἀρνούμεθα ἀνύπαρκτον γεγονός.

— Ἀλλ' ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Θηβῶν, εἶπεν ὁ Λύσιππος, εἶχε τεθῇ ὁ Ἀνδροκλῆς.

×

— Ναί! δὲν τὸ ἀρνοῦμαι, διέκοψεν οὗτος.

— Ἐπομένως αὐτὸ καὶ μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι Ἀθηναῖος στρατηγὸς διηύθυνε τὴν ἐπανάστασιν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἔχωμεν λόγους νὰ ζητήσωμεν ἐξηγήσεις παρὰ τῶν Ἀθηναίων.

— Ὁ Ἀνδροκλῆς, εἶπεν, ὁ Ἀγάθων, δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν ὡς ἀπεσταλμένος τῶν Ἀθηναίων.

— Δὲν τὸ γνωρίζομεν.

— Σᾶς τὸ βεβαιῶ ἐγώ.

— Πιθανόν.

— Οὔτε ἐστάλη ὑπὸ τῆς πόλεως.

— Ἀλλά;

— Ἀλλὰ μετέβην μόνος μου! διέκοψε μετὰ θυμοῦ, ὃν μόλις συνεκράτει ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Λύσιππος, διατὶ μοῦ δίδετε αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις. Δι' ἡμᾶς, ὀλίγον ἐνδιαφέρει, ἐὰν ὁ Ἀνδροκλῆς ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν μόνος, ἄνευ ὑποκινήσεως ἢ ἐντολῆς ἐκ μέρους τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν.

— Τότε λοιπόν, διέκοψεν ὁ Ἀγάθων.

— Τὸ γεγονὸς ὅτι Ἀθηναῖος στρατηγὸς καὶ ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων ἔλαβε μέρος κατὰ τοῦ κυριάρχου βασιλέως μου, τοῦτο καὶ μόνον ἐνοχοποιεῖ τὴν πόλιν.

— Ἀδίκως ὅμως.

×

— Αἱ ἀποφάσεις καὶ αἱ γνῶμαι τοῦ βασιλέως μου δὲν εἶνε ποτὲ ἄδικοι.

— Εἰς αὐτὴν ὅμως τὴν περίστασιν εἶνε καὶ ὑπὲρ τὸ δέον μάλιστα.

Καὶ μετά τινα διακοπήν, ὁ Ἀγάθων ἠρώτησε τὸν Λύσιππον.

— Καὶ τώρα τί ζητεῖτε ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους;

— Ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός μου, ἐπανέλαβεν ὁ Λύσιππος, μὲ

διέταξε νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι προτίθεται νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τῶν Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας θὰ μεταβάλλῃ εἰς σωρὸν ἄμορφον ἐρειπίων.

Ὁ Ἀγάθων ἔμεινε κατάπληκτος.

Ὁ Ἀνδροκλῆς προσέβλεπεν ἀγρίως τὸν Λύσιππον.

Ἐκτὸς ἐὰν ἡ πόλις θελήσῃ νὰ δεχθῇ τὸν ὅρον, τὸν ὁποῖον θέτει ὁ βασιλεύς μου.

— Ὅρον ὑποταγῆς ; ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Ἀγάθων.

— Ὄχι.

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ ὅρον παραδόσεως εἰς χεῖρας τοῦ βασιλέως τοῦ στρατηγοῦ Ἀνδροκλέους.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἀνετινάχθη.

Ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔβλεπε μετὰ περιφρονήσεως τὸν Λύσιππον.

×

Ὁ Ἀγάθων ἔμεινεν κατάπληκτος

— Ζητεῖται τὴν κεφαλήν μου ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδροκλῆς μετὰ φωνῆς ἀπηλλαγμένης πάσης συγκινήσεως.

— Ναί ! ἀπήντησεν ὁ Λύσιππος. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ζητεῖ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀνδροκλέους ἢ τὴν καταστροφὴν τῶν Ἀθηνῶν. Αἱ προτάσεις του εἶνε αὗται. Ἐκλέξατε !

Ὁ Ἀνδροκλῆς ταχὺς ἐφαίνετο θέλων νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ Λυσίππου.

Ἀλλ' ὁ Ἀγάθων, ψύχραιμος καὶ ἄνθρωπος μετριοπαθής, τὸν ἀνεκράτησε.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ βασιλέως, τοῦ εἶπε :

— Πότε θέλετε τὴν ἀπάντησιν ;

— Σᾶς δίδω προθεσμίαν ἕως αὔριον.

Τότε ὁ Ἀγάθων τοῦ εἶπεν :

— Εἶναι περίττόν. Σᾶς δίδω ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν τῆς πόλεως. Ὁ Ἀνδροκλῆς δὲν παραδίδεται. Δὲν τὸν ἀφίνομεν ἡμεῖς. Ἐκστρατεύσετε ἐναντίον μας καὶ καταστρέψατε τὴν πόλιν. Αὕτη εἶνε ἡ ἀπάντησίς μου ἡ ἐπίσημος.

Ὁ Λύσιππος κατεπλάγη μὲ τὴν ἡρωϊκὴν στάσιν τοῦ Ἀθηναίου ἄρχοντος.

— Αὕτη εἶνε ἡ τελευταία σου λέξις ; ἠρώτησεν ἐκ νέου.

— Ναί ! ἀπήντητεν ὁ Ἀγάθων ὑπερηφάνως.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἀνδροκλῆς λαμβάνει τὸν λόγον.

Καὶ λέγει :

— Ἐὰν ἡ πόλις δὲν θέλει νὰ μὲ παραδώσῃ ἐγὼ ὅμως ζητῶ ὡς χάριν παρὰ τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἀθηνῶν νὰ συγκατατεθῇ ὅπως παραδοθῶ. Ἐὰν ὁ Ἀνδροκλῆς θυσιασθῇ, ἡ πόλις ὅμως θὰ σωθῇ, Καὶ τοῦτο θὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἡ ὑπερτάτη ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν θὰ προσφέρω εἰς τὴν πατρίδα μου.

Ὁ Ἀγάθων ἐσιώπα.

Ὁ Λύσιππος παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ τὸν Ἀνδροκλῆν, οὗτινος ἡ γενναιοψυχία ἦτο παροιμιώδης.

— Ἀλλὰ δὲν τὸ θεωρῶ φρόνιμον, εἶπεν ὁ Ἀγάθων.

— Ἡ μεγαλητέρα ἡδονὴ δι' ἐμὲ εἶνε νὰ πέσω θῦμα ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Μὴ μὲ στερήτετε τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς ...

Ὁ Ἀγάθων ἐξηκολούθει νὰ φρονῇ ὅτι ἡ θυσία τοῦ Ἀνδροκλέους ἦτο ἀνωφελὴς καὶ ματαία.

Καὶ προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ περὶ τούτου.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο ἀμετάπειστος.

Ἐφιλοδόξει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως.

Ἤθελε νὰ θυσιασθῇ.

Ἐνῷ εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτο μελαγχολικός, τώρα ἦτο φιδρός.

×

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ θυσία, τὴν ὁποίαν ἐζήτει ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀπετέλει τὴν ὑψίστην τῶν τιμῶν δι' αὐτόν.

Ὅτι ἡ ζητουμένη θυσία ἀπεδείκνυε τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος περὶ αὐτοῦ.

Καὶ ᾐσθάνετο αἴσθημα ὑπερηφανείας νὰ πλημμυρῇ τὴν ψυχήν του

Κατενόει ὅτι ὅλη ἡ δύναμις τῶν Ἀθηνῶν ἦτο αὐτός.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο φιλόδοξος.

Θυσιαζόμενος ὑπὲρ τῆς πόλεως οὕτως, ἐφαντάζετο τὸ ὄνομά του ἀθάνατον διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἔβλεπε τὸν ἀνδριάντα του κοσμοῦντα τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐβαυκαλίζετο μὲ τὸ ὡραῖον ὄνειρον, ὅτι ὅλαι αἱ νεώτεραι γενεαὶ θὰ ὡμίλουν περὶ αὐτοῦ ὡς περὶ σωτῆρος τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἡ ἰδέα τῆς αὐτοθυσίας του ἦτο ἐκτάκτως εὐχάριστος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑπασπιστὴν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου στρατηγὸν Λύσιππον, τοῦ εἶπεν :

— Εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι ἡ κεφαλή μου θὰ πέσῃ ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὡς ἀντάλλαγμα τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Αὔριον θὰ ἀναχωρήσωμεν μαζὺ διὰ τὰς Θήβας.

— Ἔχει καλῶς ! ἀπήντησεν ὁ Λύσιππος, ὅστις ἐνδομύχως ἐθαύμαζε τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ.

×

Ἐχωρίσθησαν.

Ὁ Λύσιππος ἀπῆλθεν.

Τότε ὁ Ἀγάθων στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀνδροκλῆν τοῦ εἶπεν :

— Ἀλλὰ διατί ἔσπευσας νὰ προβῇς εἰς τὰς δηλώσεις αὐτάς ;

— Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ μεταπεισθῇ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος :

— Διατί ὄχι ;

— Πλανᾶσαι.

— Κάθε ἄλλο. Ἡ πρᾶξις αὕτη δὲν εἶνε ἀξία τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Εἶνε ὅμως ἀξία ἐμοῦ ! εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς μεθ' ὑπερηφανείαςς

Καὶ προσέθεσε :

— Τί ἠδύνατο νὰ γείνῃ ; Θὰ ἦτο φρόνιμον νὰ καταστραφοῦν αἱ Ἀθῆναι ; Ἀλλὰ θὰ καταστρέφοντο, ὅπως καὶ αἱ Θῆβαι. Ἀλλ' ὁ Μακεδονικὸς στρατὸς εἶνε πολὺ ἰσχυρότερος καὶ πολυαριθμότερος τοῦ Ἀθηναϊκοῦ. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον νὰ θυσιασθῶ ἐγώ, εἷς ἄνθρωπος, καὶ νὰ σωθῇ μία πόλις, αἱ Ἀθῆναι ;

Ὁ Ἀγάθων προσέβλεπε τὸν Ἀνδροκλῆν δακρύων.

Ἦτο κατασυγκεκινημένος.

X

Ἐδοκίμαζεν αἴσθημα εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας πρὸς τὸν ἀτρόμητον καὶ περικαλλῆ στρατηγόν, ὅστις μετὰ τόσης αὐταπαρνήσεως προσεφέρθη νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως.

Τὴν ἐπαύριον ὅλη ἡ πόλις ἐγνώριζε τὴν θυσίαν τοῦ Ἀνδροκλέους.

Ἡ εἴδησις ἐπροξένησε βαθυτάτην αἴσθησιν.

Γενικὸν θέμα τῶν ὁμιλιῶν εἰς τὴν Ἀγορὰν ἦτο ἡ ἀτόφασίς του.

Ἡ Μεγάλη θυσία ὑπὲρ τῆς πόλεως !

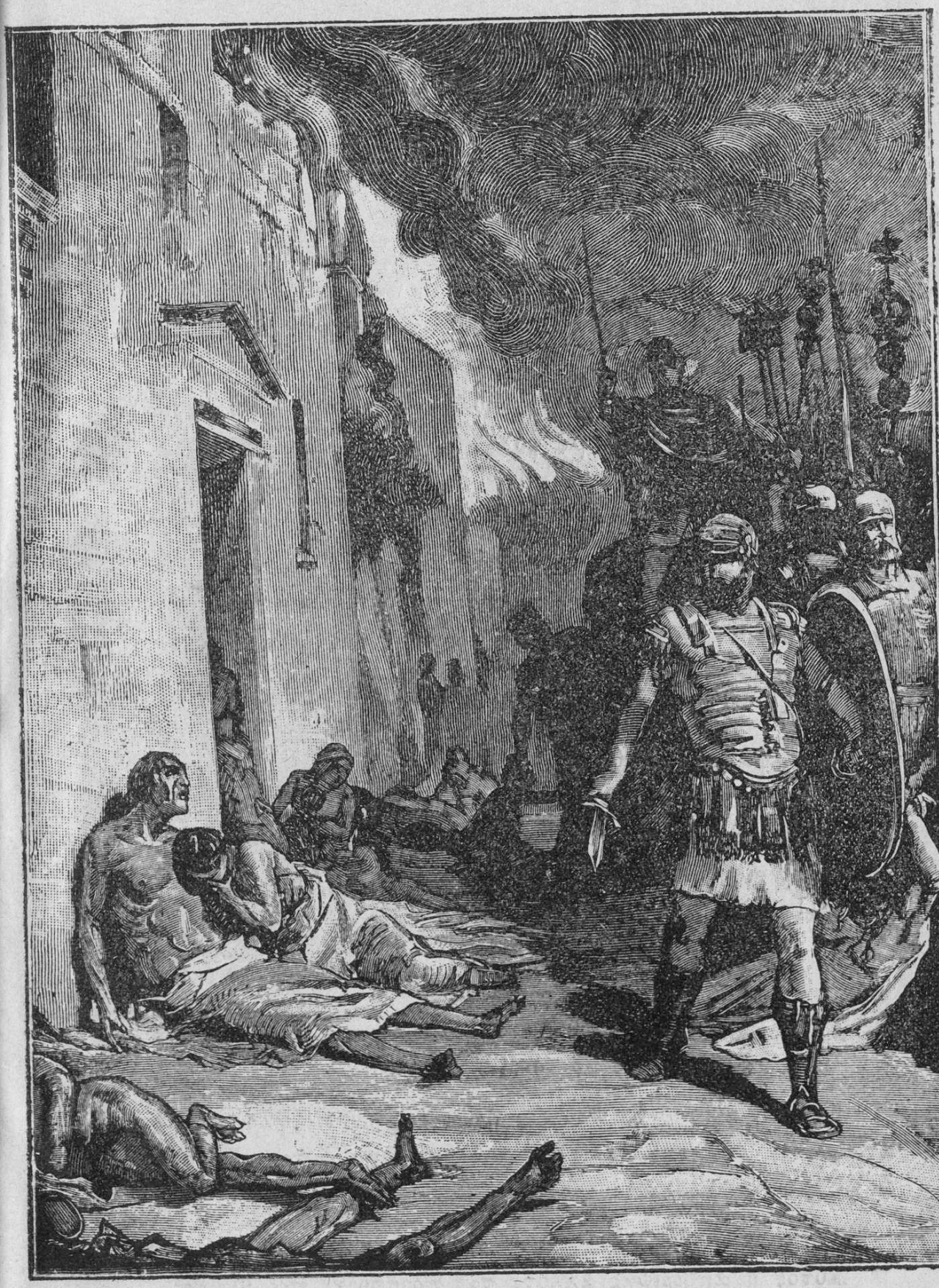
Οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον περικυκλώσῃ τὴν οἰκίαν τοῦ ἐνδόξου στρατηγοῦ.

Ὅλοι ἐζήτουν νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν.

Νὰ τὸν προσφωνήσουν σωτῆρα τῆς πόλεως.

Καὶ στρώνου, τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἔμελλε νὰ διέλθῃ μὲ δάφνην καὶ μυρτίνας.

Αὐτοσχέδιοι ποηταὶ συνέθεσαν ἀμέσως ποιήματα ἐξαίροντα τὸ



Πράγματι μετ' ὀλίγον φοβεραὶ γλῶσσαι πυρὸς ὑψοῦντο εἰς τὸν ἀέρα. *(Σ.246)*

μέγεθος τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως τοῦ Ἀνδροκλέους.

Οἱ ἀνδριαντοποιοὶ συνεζήτουν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ὅστις ἔμελλε νὰ κοσμήσῃ τὴν πόλιν.

Οἱ ποιηταὶ ἐσχεδίαζον δράματα ἔχοντα ὡς πρωταγωνιστὴν ἥρωα τὸν Ἀνδροκλῆν.

Πρὶν ἢ πέσῃ ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀνδροκλέους ἡ ἀθανασία καὶ ἡ δόξα τὴν εἶχον στέψει μὲ φύλλα δάφνης ἀμάραντα.

×

Καὶ ὁ λαὸς συνωθεῖτο κάτωθεν τῆς οἰκίας του ἀνευφημῶν καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἔτρεχον εἰς τὰ δημόσια κέντρα ἐλπίζοντες νὰ ἴδωσι κἄπου τὸν μάρτυρα καὶ ἥρωα στρατηγόν.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς εἶχε γείνει ἄφαντος.

Δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

Οὔτε εἰς τὰ δημόσια κέντρα.

Οὔτε εἰς τὰς πλατείας.

Οὔτε εἰς τὰς ὁδούς.

Καὶ ὅμως ἦτο εἰς τὰς Ἀθήνας.

×

Ἦτο εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης.

Εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μεταβῇ ὁ ἀτρόμητος μαχητής, θέλων νὰ διέλθῃ πλησίον της τὰς ὀλίγας ὥρας ζωῆς, αἵτινες τοῦ ἀπέμενον.

Αὐτὸς ὁ μὴ αἰσθανθεὶς ποτὲ βαθέως τοὺς παλμοὺς του ἔρωτος.

Αὐτὸς ὁ ἀπορρίψας ἄλλοτε τὰς προσφορὰς τῆς Φρύνης.

Αὐτὸς ὁ μὴ θελήσας ποτὲ πρῶτος νὰ δρέψῃ ἀπὸ τῶν βυσσινοχρόων χειλέων τῆς Φρύνης ἕνα κἂν οὐράνιον καὶ γλυκὺ φίλημα.

Αὐτὸς ὅστις ἠδιαφόρει ὅταν ἡ Φρύνη ἔπιπτεν εἰς τοὺς πόδας του.

Αὐτὸς ὅστις καὶ τὴν προσέβαλεν ἄλλοτε.

Καὶ τὴν ἐπλήγωσε θανασίμως εἰς τὴν φιλοτιμίαν της.

Αὐτός, αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἠσθάνετο τώρα τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσῃ παρὰ τοὺς πόδας της τὰς ὀλίγας ὥρας, αἵτινες τοῦ ἀπέμενον ἐκ τῆς ζωῆς του, ἤτις ἐπέπρωτο νὰ σβύσῃ τόσον προώρως!

Καὶ ἐνῷ ὅλος ὁ λαὸς συνωθεῖτο εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς δόξης ἐφέρετο τὸ ὄνομά του, αὐτὸς ἦτο εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης.

Τὴν ἠγάπα!

Τὴν ἠγάπα χωρὶς νὰ ἔχῃ καὶ ὁ ἴδιος τὸν συναίσθησιν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ.

Τὴν ἠγάπα χωρὶς νὰ κυριευθῇ ἀπὸ αἰσθήματα φιληδονίας καὶ ἀκολασίας.

Τὴν ἠγάπα, διότι ἀντηγαπήθη παρ' αὐτῆς σφοδρῶς.

Μήπως καὶ ὁ ἔρως δὲν γεννᾷ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης;

Μήπως καὶ ὁ ἔρως δὲν εἶνε θυσία;

Ναί! τὴν ἠγάπα τὴν Φρύνην ὁ Ἀνδροκλῆς, καὶ τὴν ἠγάπα τώρα παραφόρως.

×

Ἀπὸ τῆς πρωΐας εἶχε μεταβῇ εἰς τὸν οἶκόν της.

Ἡ Φρύνη δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη τὰ λαβόντα χώραν.

Ὅταν ὁ Ἀνδροκλῆς τῆς διηγήθη τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τοῦ Λυσίππου, ἡ Φρύνη, ἔξαλλος, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀνδροκλέους.

— Ὄχι! ἐφώναζεν, αὐτὸ δὲν θὰ γείνῃ ποτέ.

Καὶ ἔκλαιεν.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἔρρεον πύρινα δάκρυα.

Τὸ στῆθος της ἔπαλλε βιαίως.

Ἡ κόμη της λυμένη ἐχύνετο ὡς χρυσορρόος ποταμὸς ἐπὶ τῆς ἀλαβαστρίνης πλάτης της.

Ἐκράτει τὸν Ἀνδροκλῆν ἀπὸ τῶν χειρῶν, τὰς ὁποίας κατεφίλει διαδοχικῶς.

— Ἀνδροκλῆ, ὄχι, δὲν θὰ φύγῃς . . . εἶνε προτιμωτέρα ἡ καταστροφὴ τῶν Ἀθηνῶν.

— Ἀλλά, ἀγαπητή μου Φρύνη, τί λέγεις;

— Ἄ! ὄχι, ὄχι, δὲν δύναμαι νὰ ὑποστῶ τὴν ἀπομάκρυνσίν σου. Ἀνδροκλῆ, σὲ ἀγαπῶ καὶ τόρα μὲ τὸ αὐτὸ πάθος μὲ τὸ ὁποῖον σὲ ἠγάπων ἄλλοτε.

Καὶ ἔκλαιεν διαρκῶς.

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγον.

X

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἦτο καὶ αὐτὸς συγκεκινημένος.

Ὁ Ἔρως του πρὸς τὴν Φρύνην εἶχε κἄτι τι τὸ ἄβρὸν καὶ τὸ ποιητικόν.

Ἡ Φρύνη τὸν ἠγάπα σαρκικῶς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς τὸν ἠγάπα ψυχικῶς.

— Εἶνε ἀδύνατον, Φρύνη, τῆς ἔλεγεν, πρέπει ν' ἀναχωρήσω διὰ τὰς Θήβας. Ὑπεσχέθην εἰς τὸν Λύσιππον νὰ φύγωμεν μαζή.

— Ὄχι, ὄχι, ἔλεγεν ἡ Φρύνη.

— Εἶνε ἀδύνατον. Ὑπεσχέθην νὰ σώσω τὴν πόλιν. Εἶνε δυνατὸν νὰ ἀρνηθῶ τὸν λόγον μου;

Ἀλλ' ἡ Φρύνη δὲν ἤκουε τίποτε ἀπ' αὐτά.

Καὶ λυσίκομος ἔκλαιεν.

Ἐκράτει τὸν Ἀνδροκλῆν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ τὸν ἔσυρε πρὸς τὴν κλίνην.

— Ὄχι ἐφώναζε πάντοτε, ἐὰν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀποθάνῃς, ἐὰν ὑπεσχέθῃς ν' ἀποθάνῃς, θ' ἀποθάνωμεν μαζή. . .

Ὁ Ἀνδροκλῆς δὲν ἤξευρε πῶς νὰ συγκρατήσῃ τὰ ὑστερικὰ δάκρυα τῆς ὡραίας ἑταίρας.

Τὴν ἐθώπευεν εἰς τὴν κεφαλὴν μετὰ τρυφερότητος καὶ προσεπάθει νὰ τὴν καταπραΰνῃ.

×

Πρὸς στιγμὴν ἐδοκίμασε καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τὸ μέτωπον, μὲ τὴν ἰδιότητα τὴν ὁποίαν περιέκλειον τὰ φιλήματα τοῦ Ἀνδροκλέους.

Ἀλλ' αἱ περιποιήσεις αὐταὶ ἐξῆπτον ἔτι περισσότερον τὸ αἴσθημα τῆς Φρύνης.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν πλήρης δακρύων.

— Σοῦ ὁρκίζομαι, τοῦ ἔλεγεν, ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ ὁ Ἀλέξανδος. Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδία θὰ τὸν δολοφονήσω . . .

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ σπασμῶν.

Κρίσις νευρικὴ τὴν εἶχε καταλάβει.

Ὁ Ἀνδροκλῆς τὴν ἔρριψε μελανὴ ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ αὐτὸς ἵστατο ὄρθιος πλησίον της.

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ παραληρήματος νευρικοῦ

Ἐστενοχωρεῖτο.

Εἶχε δύσπνοιαν.

Ἐζήτει ἀέρα.

Ἐπίγετο.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἤνοιξε τὸ παράθυρον.

Αἱ χεῖρές της ἔκαιον.

Σιγὰ ἐπί τινα δευτερόλεπτα ἐκράτησεν.

×

Μεθ' ὃ ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ συνέρχεται.

Ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν Ἀνδροκλῆν ἱστάμενον παρὰ τὸ πλευρόν της.

— Σὲ ἀγαπῶ τοῦ ἐψιθύρισε περιπαθῶς.

— Φρύνη σὲ λατρεύω ! ἀπήντησεν καὶ Ἀνδροκλῆς, ὅστις ἐθώπευε τὰ μαλλιά της.

— Πόσο θέλω ν' ἀποθάνωμεν μαζή ! ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη.

— Ἀλλὰ πρὸς τί ; δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ζωή μου διὰ νὰ σώσῃ τὴν πόλιν ;

— Ὦ ! πῶς ἤθελον καὶ ἐγὼ νὰ ἐθυσιαζόμην ὑπὲρ τῆς πόλεως ! Λυποῦμαι ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐζήτησε καὶ τὴν ἰδικήν μου κεφαλήν. Ὦ ! τότε, Ἀνδροκλῆ, αἱ κεφαλαί μας θὰ ἔπιπτον μαζὴ καὶ μέχρις ὅτου ὁ θάνατος κλείσῃ τὰ βλέφαρά μας, τὰ βλέμματά μας θὰ ἔμενον ἡνωμένα καὶ αἱ ψυχαί μας θὰ ἐπτερύγιζον μαζὴ πρὸς τοὺς οὐρανούς . . .

Καὶ ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα ἡ Φρύνη ὕψωσε τοὺς βραχίονας καὶ περιέβαλλε τὸν Ἀνδροκλῆν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ ζήσω χωρὶς τὴν ὡραίαν σου μορφήν, τῷ ἔλεγεν ἡ Φρύνη. Ὦ ! πόσον εἶμαι δυστυχής . . .

Καὶ τὸν προσέβλεπε μετὰ ἐρωτικοῦ πάθους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

X

Αἴφνης ἀνεσηκώθη καὶ τὰ χείλη της ἔψαυσαν τὸ στόμα τοῦ Ἀνδροκλέους.

Τὸν κατεφίλει παραφόρως εἰς τὸ στόμα.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν ἡμίκλειστοι.

Ἐλαφρᾷ φρικίασις διέδραμε τὸ σῶμά της.

Τὸ φίλημα παρετείνετο ἡδονικόν, μεθυστικόν, ἀπολαυστικόν, ἀρρήτου γλυκύτητος καὶ ἀνεκφράστου ἀπολαύσεως.

— Εἶνε τὸ τελευταῖον φίλημά μου αὐτό ! εἶπεν ἡ Φρύνη.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἠγέρθη.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ ἐπλησίαζεν.

Ὁ ἥρως καὶ μάρτυς ἔπρεπε νὰ φύγῃ.

Ἀπὸ τὸ παράθυρον προσέβλεπε διὰ τελευταίαν φορὰ τὴν Ἀ'κρόπολιν !

Ὁ ἥλιος ἔδυεν.

Αἱ χρυσαί του ἀκτῖνες προσέπιπτον ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος.

Ἡ δύσις ἦτο μαγευτική.

Ὁ Ὑμηττὸς κατάφυτος ἐλάμβανεν ὅλας ἐκείνας τὰς θαυμασίας ἰόχρους ἀποχρώσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν καθίστων χάρμα τῶν ὀφθαλμῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἀνδροκλέους ἐπληρώθησαν δακρύων.

Εἶχε συγκινηθῇ διότι ἔσωζε τὰς Ἀθήνας !

Ἡ συγκίνησίς του ἦτο συγκίνησις ἱερά.

Δὲν ἐλυπεῖτο τὴν ζωήν του.

Ποσάκις δὲν ἐπεζήτησε τὸν ἔνδοξον θάνατον εἰς τὰς μάχας !

×

Ἡ ὡραιότης τῆς φύσεως καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ προσεχοῦς θανάτου του τὸν συνεκίνουν.

Ἡ Φρύνη τὸν παρετήρει κλαίουσα.

Τέλος ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ.

Ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ ἐπλησίασε τὴν Φρύνην.

Ἔτεινε τοὺς βραχίονας.

Ἡ Φρύνη διὰ τελευταίαν φορὰν ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἀντήλλαξαν θερμὸν καὶ παρατεταμένον ἀσπασμόν.

Φεῦ ! τὸν ὕστατον ἀσπασμόν !

Τὸν ἀσπασμὸν τοῦ θανάτου !

Ὁ Ἀνδροκλῆς μετὰ κόπου ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του τὴν Φρύνην.

— Χαῖρε, Φρύνη ! τῆς εἶπε μὲ φωνήν, ἥτις ἐπρόδιδε βαθυτάτην συγκίνησιν.

Ἡ Φρύνη ἐπνίγετο ἀπὸ λυγμούς.

Μετὰ κόπου πολλοῦ κατώρθωσε νὰ ψελλίσῃ :

— Ἡ πατρὶς σὲ εὐγνωμονεῖ !

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐστράφη διὰ νὰ φύγῃ.

Ἡ Ρρύνη ἐκλονίζετο.

Ὅταν ὁ Ἀνδροκλῆς ἔφθασε πρὸ τῆς θύρας, ἐστράφη πρὸς τὴν Φρύνην καὶ προσβλέπων αὐτην διὰ τελευταίαν φοράν, ἀνεφώνησε :

— Ὑγίαινε !

Καὶ ἔφυγε ταχὺς ὡς ἀστραπή.

×

Ἡ Φρύνη ἔρρηξε κραυγὴν ὀξεῖαν.

Καὶ ἔπεσεν.

Ἔπεσεν λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ πατώματος.

Ἀναίσθητος καθ' ὁλοκληρίαν.

. . . . . .

×

Ὁλόκληρος ἡ πολις εἶχε συγκεντρωθῇ παρὰ τὸν Κεραμεικόν, ὁπόθεν ἐλέγετο ὅτι θὰ διήρχετο ὁ Ἀνδροκλῆς.

Ὅλοι ἤθελον νὰ τὸν ἀποχαιρετήσουν.

Ὅλοι ἤθελον νὰ τὸν ἀνευφημήσουν.

Παρθένοι ἀνέμενον νὰ ράνουν μετ' ἀνθέων τὸν γενναῖον σωτῆρα τῆς πόλεως.

Ὕμνοι εἶχον συντεθῇ πρὸς τιμήν του.

Λόγοι ἐπρόκειτο νὰ ἐκφωνηθοῦν.

Προπομπὴ πάνδημος παρεσκευάζετο εἰς τὸ θῦμα.

Ἀλλ' ὁ Ἀνδροκλῆς εἶχε πάντα ταῦτα πληροφορηθῇ.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠρέσκετο εἰς τὰς ἐπιδείξεις, ἀπεφάσιτε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐξ ἄλλης ὁδοῦ.

Κρυφίως.

Τὴν νύκτα.

Ἔστειλεν ὅμως στενόν του φίλον νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν λαὸν ἐκ μέρους του

Καὶ ἱππεύσας ὡραιότατον μαῦρον ἵππον ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ Λυσίππου καὶ τῆς συνοδευούσης αὐτὸν φρουρᾶς διὰ Δεκελείας, κατευθυνόμενος εἰς τὸ ἐν Θήβαις στρατόπεδον τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

Συνάντησις Ἀνδροκλέους καὶ Ἀλεξάνδρου.

Ἦτο πρωΐα.

Ἡ σκηνὴ κάτωθεν τῆς ὁποίας ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐστρατοπέδευεν ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη.

Ἔμενεν ὑπ' αὐτὴν μόνος αὐτός.

Γύρω τῆς σκηνῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἦσαν ἐστημέναι αἱ σκηναὶ τῶν λοιπῶν στρατηγῶν του.

Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς βασιλικῆς σκηνῆς ἵσταντο φρουροὶ Μακεδόνες.

Εἰς οὐδένα ἀπολύτως ἐπετρέπετο νὰ πλησιάσῃ τὴν βασιλικὴν σκηνήν.

Ὁ θέλων νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον ὤφειλε προηγουμένως ν' ἀναφερθῇ εἰς τὸν ἀρχαιότερον τῶν στρατηγῶν.

Ὅστις καὶ τοῦ ἔδιδεν τὴν ἄδειαν τῆς εἰσόδου εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν.

Οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ βασιλέως ἤλλαζον καθ' ἑβδομάδα.

×

Ὅταν ὁ Ἀνδροκλῆς ἔφθασεν εἰς τὰς Θήβας μετὰ τοῦ Λυσίππου ἦτο πρωΐα ἀκόμη.

Ὅταν ἐπλησίασαν τὸ στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐξετέλει γυμνάσια εἰς τὴν πεδιάδα τῶν Θηβῶν, ὁ Λύσιππος εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδροκλῆν:

— Ἐφθάσαμεν!

Καὶ ἀφίππευσαν.

Ὁ Ἀνδροκλῆς δὲν ἦτο κουρασμένος, ἂν καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔτρεχον δρομαίως.

Ἦτο ὅμως λίαν συγκεκινημένος.

Δὲν ἐφοβεῖτο ὅμως τὸν θάνατον.

Ὁ Λύσιππος τότε τοῦ εἶπεν:

— Ὡς γνωρίζεις, βεβαίως, Ἀνδροκλῆ, κρατεῖ συνήθεια νὰ μὴ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ξένους, τοὺς εἰσερχομένους εἰς τὸ στρατόπεδον, νὰ διασχίζωσιν αὐτὸ εἰμὴ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένους.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

Καὶ μειδιάσας μεθ' ὑπερηφανίας προσέθεσεν:

Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι καλύπτουν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πρόκειται καὶ νὰ ἐξέλθουν κατόπιν τοῦ στρατοπέδου. Ἐγὼ δὲ δὲν πρόκειται νὰ ἐξέλθω ...

Ὁ Λύσιππος ἐστενοχωρεῖτο.

×

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον διέτριψεν μαζὺ τὴν νύκτα, ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν μέχρι τῶν Θηβῶν, ὁ Λύσιππος ἐφέρετο φιλικώτατα πρὸς τὸν Ἀνδροκλῆν.

Τὸν ἐπεριποιεῖτο.

Τὸν ἠγάπα.

Καὶ τὸν ἐθαύμαζεν.

Ἰδίως τὸν ἐθαύμαζεν.

— Καὶ ὅμως, τοῦ εἶπεν, εἶμαι ἠναγκασμένος λόγῳ τῶν πολεμικῶν κανόνων νὰ σοῦ δέσω τοὺς ὀφθαλμούς.

— Δὲν ἀποστέργω, ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς μετ' ἀπαθείας.

Καὶ πράγματι,

Ὁ Λύσιππος ἐξήγαγε ταινίαν μαύρην ἀρκετὰ πλατεῖαν μὲ τὴν ὁποίαν περιέδεσε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἀνδροκλέους.

— Σὲ στενοχωρεῖ; τὸν ἠρώτησε ὁ Λύσιππος

Ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

Ὁ Λύσιππος τότε τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

Καὶ τοῦ εἶπεν:

— Ἀκολούθει με!

Ὁ Λύσιππος ἐπροχώρει.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐβημάτιζε κατόπιν του.

Οὕτως διέσχισαν τὰς Μακεδονικὰς φρουρὰς καὶ διῆλθον διὰ μέσου τοῦ στρατῶνος των.

×

Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἐστήθησαν.

— Ποῦ εὑρισκόμεθα; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Ἔξωθεν τῆς σκηνῆς τοῦ βασιλέως.

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ὑπασπιστῶν ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον τὴν ἄφιξιν τοῦ Ἀνδροκλέους.

Νὰ εἰσέλθῃ ἀμέσως!

Διέταξεν ὁ βασιλεύς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ὡδηγήθη ἐντὸς τῆς σκηνῆς.

Ἀκριβῶς προτοῦ εἰσέλθῃ οἱ φρουροὶ τοῦ ἀφῄρεσαν τὴν μαύρην ταινίαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν διὰ ν' ἀπολαύσῃ ὀλίγον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Δὲν ἔστρεψεν οὔτε δεξιᾶ, οὔτε ἀριστερᾶ.

Δὲν ἠθέλησε νὰ παρατηρήσῃ τίποτε.

Οὔτε αὐτοὺς τοὺς φρουροὺς τῆς βασιλικῆς σκηνῆς δὲν ἐκύτταξεν εἰς τὸ μέτωπον.

Ὑπερηφάνως ἔτριψεν ἐλαφρῶς τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ τῶν χειρῶν καὶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ εἰσῆλθεν εἰς τὴν βασιλικὴν σκηνήν.

×

Ἡ βασιλικὴ σκηνή, ὡς εἴπομεν, ἦτο ἀρκετὰ εὐρύχωρος καὶ ἀρετὰ ὑψηλή.

Θαυμασίως δὲ κεκοσμημένη.

Εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἵστατο ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος.

Ἐφόρει τὴν ὡραιοτέραν του στολήν.

Ἀνέμενεν ὄρθιος τὸ θῦμα.

Πέριξ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἵσταντο οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ὑπασπισταί.

×

Ὅταν ὁ Ἀνδροκλῆς εἰσῆλθεν, ἐπροχώρησε βήματά τινα, ὅταν δὲ ἀνεγνώρισε τὸν βασιλέα ἐστάθη εἰς ἀπόστασιν καὶ τὸν ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς μετὰ σεβασμοῦ καὶ ὑπερηφανείας.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔνευσε τότε εἰς τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ εἰς τοὺς στρατηγούς του νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον.

Καὶ ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐξῆλθεν.

Ἐκ τῶν στρατηγῶν καὶ ὑπασπιστῶν τοῦ βασιλέως κανεὶς δὲν ἐχαιρέτισεν τὸν Ἀνδροκλῆν.

Ὁ Ἀνδροκλῆς εὐθυτενὴς προσέβλεπε τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον.

Δὲν ἠδύνατο πρῶτος νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ.

Τὸν λόγον ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃ ὁ βασιλεύς.

Ὅταν ὁλόκληρος ἡ βασιλικὴ συνοδεία ἐξῆλθεν, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔνευσε καὶ εἰς τοὺς ἐντὸς τῆς σκηνῆς φρουροὺς νὰ ἐξέλθουν.

Ἔμειναν μόνοι.

Οἱ δύο των.

×

Τοῦτο ἐπροξένησεν ἰδιάζουσαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἀνδροκλῆν.

Ὁ βασιλεὺς νὰ μείνῃ μόνος;

Ἀφρούρητος;

Ἐὰν ἐπὶ τέλους πρὸ αὐτοῦ ἵστατο ἐχθρὸς ὡπλισμένος;

Μέλλω νὰ φονευθῶ;

Ἆρά γε τοῦτο ἀποδεικνύει γενναιότητα τοῦ βασιλέως;

Ἆρά γε ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἐμπιστοσύνη εἰς τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ;

Ὁπωσδήποτε ἡ ἀπομόνωσις αὕτη ἔκαμε βαθεῖαν αἴσθησιν εἰς τὸν Ἀνδροκλῆν.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν εἶχεν ἔκφρασιν ἐξωργισμένην.

Οὔτε ὅμως καὶ φιλόφρονα.

Ἡ φυσιογνωμία του δὲν ἐξέφραζε τίποτε.

Μᾶλλον ἀδιαφορίαν.

Ἀπάθειαν.

Ψυχρότητα.

×

Τέλος ὁ βασιλεὺς ἀπεφάσισε νὰ λύσῃ τὴν σιγήν:

— Ἀνδροκλῆ, τῷ εἶπε, μετὰ τόνου αὐστηροῦ, ἡ ἐπανάστασις τῶν Θηβῶν ὑπῆρξεν ἔργον σου... τὸ ἀρνεῖσαι;

— Ὄχι, βασιλεῦ!

Ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς, ὅστις διετήρει στᾶσιν καὶ ἦθος ἀγέρωχον, ὑπερήφανον καὶ ἀξιοπρεπές.

— Ἀπορῶ πῶς σὺ διέπραξες τοῦτο ! Δὲν ἐσυλλογίσθης ὅτι ὕψωσες χεῖρα προκλητικὴν ἐναντίον μου ;

— Εἶχον συναίσθησιν τοῦ μεγέθους καὶ τῆς εὐθύνης τῆς πράξεώς μου. Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἦλθον ζητηθεὶς νὰ χύσω προθύμως τὸ αἷμά μου, μὲ τὴν γλυκεῖαν εὐχαρίστησιν ὅτι σώζω τὰς Ἀθήνας.

×

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔρριψε βλέμμα οἴκτου πρὸς τὸν Ἀθηναῖον στρατηγόν.

— Ἡ πράξίς σου ἐξηκολούθησεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὑπῆρξεν ἀξία τιμωρίας. Καὶ ἐζήτησα νὰ τιμωρήσω τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῷ προσώπῳ σου

— Τοῦτο δι' ἐμὲ εἶνε ἡ ὑψίστη τῶν τιμῶν !

Ἀπήντησεν ὁ Ἀνδροκλῆς μετὰ χαρᾶς, ἥτις ἐζωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπον του.

Ὁ βασιλεὺς τὸν παρετήρει μετὰ περιεργείας.

— Δὲν ἐσκέφθης ὅτι αἱ Θῆβαι θὰ ἐτιμωροῦντο, ὅπως ἐτιμωρήθησαν ;

— Τὸ ἐπερίμενα. Ἂν καὶ ἐφρόνουν ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐξεγείροντο.

— Τὸ ἐπίστευες ;

— Τὸ ἤλπιζα.

— Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡπατήθης.

— Τὸ ὁμολογῶ.

×

— Ἀλλὰ θεωρεῖς εὔκολον νὰ ἐπιτύχῃ στάσις στρεφομένη κατὰ τῆς κυριαρχίας μου ;

— Εὔκολον ὄχι. Οὔτε ὅμως καὶ ἀδύνατον.

— Νομίζεις ὅτι ἀρκεῖ μόνη ἡ ἀνδρεία ;

— Πολλάκις ναί ...

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸν παρετήρει περιέργως.

Τὸ θάρρος του τοῦ ἔκαμεν ἐντύτωσιν.

— Σὲ ἐνθυμοῦμαι, τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεύς, εἰς τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας.

Ἐνθυμοῦμαι, ἤμην νέος πολὺ τότε, ὅτε διεσταυρώσαμεν τὰ ξίφη ...

×

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐγώ, Βασιλεῦ !

— Δὲν ἐπίστευα ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, ὅτι θὰ σοῦ ἐνέπνεον τόσον μῖσος ...

— Μῖσος ὄχι ...

— Ἀλλά ...

— Ἀλλὰ ἴσως καὶ θαυμασμόν ... Διατί ὄχι ; Ὡς ἄνθρωπος τῶν ὅπλων θαυμάζω τοὺς γενναίους καὶ τοὺς ἀτρομήτους ... ὅπως τὸ θεωρῶ καύχημα νὰ τοὺς πολεμῶ. Ἐὰν ἐσχεδίασα τὴν ἐπανάστασιν τῶν Θηβῶν, τὸ ἔπραξα χάριν τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας ... Χάριν τῆς πατρίδος μου ... Ἐὰν ἡ ἐπανάστασις τῶν Θηβῶν διὰ τὸν βασιλέα Ἀλέξανδρον ἀποτελεῖ ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας, διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος ὅμως ἀποτελεῖ προσπάθειαν ἀξίαν ἐπαίνου καὶ τιμὴν καὶ δόξαν. Οἱ θυσιαζόμενοι δὲν εἶνε καταφρονητέοι. Ἂν αἱ Θῆβαι κατεστράφησαν, δὲν ἠτιμάσθησαν ὅμως. Δὲν παρεδόθησαν. Ἡττήθησαν ! Καὶ ἡ ἔντιμος ἧττα ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἔνδοξον νίκην. Ὡς Ἀθηναῖος στρατηγὸς ἔπραξα τὸ καθῆκον μου. Δὲν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ μου. Εἶνε ἀληθές. Ἀδιαφορῶ ὅμως. Οὐδέποτε ἔδωσα σημασίαν εἰς τὴν ζωήν μου. Ἔδωσα μόνον σημασίαν καὶ προσοχὴν εἰς τὰς πράξεις μου. Ὅ,τι ἔπραξα ὑπῆρξε ἐπαινετόν.

×

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἀντὶ νὰ ταραχθῇ τὸν ἠρώτησε :

— Καὶ τώρα δὲν μετανοεῖς :

Ὄχι ... ποτέ ...

— Ἐὰν μετενόεις, ἴσως ἡ τιμωρία σου θὰ ἐμετριάζετο.

— Νὰ μετριασθῇ ἡ τιμωρία μου ; Ἀλλ' ἐγὼ ὡς χάριν ζητῶ νὰ πέσῃ ἡ κεφαλή μου.

— Εἶσαι γενναῖος, Ἀνδροκλῆ, τοῦ εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ἀλλ' εἶσαι καὶ πολὺ ἐγωϊστὴς καὶ ὑπὲρ τὸ δέον ὑπερήφανος.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Εἶνε τοῦτο ἐλάττωμα διὰ στρατιωτικόν ; Ἀλλοίμονον ἐὰν προσηρχόμην ἐδῶ καὶ ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας σου ζητῶν ἐπιείκειαν ἢ χάριν ἢ ἔλεος. Νὰ ἤμην ἀνάξιος νὰ φέρω τὸν βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ ... Τί θὰ ἔλεγες, ἐὰν ἔβλεπες, ἕνα οἱονδήποτε ἐκ τῶν στρατηγῶν σου ζητοῦντα ἔλεος παρὰ τοῦ ἐχθροῦ ;

×

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος τὸν παρετήρει τόρα μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ὁρμητικὴ καὶ ἀγέρωχος στάσίς του.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ὡμίλει μετὰ θάρρους.

— Μίαν μόνον παράκλησιν ἔχω νὰ ὑποβάλλω βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς.

— Ποίαν ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς περιέργως.

— Νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθα ἐδώ.

Καὶ μετὰ στιγμιαῖαν παῦσιν προσέθεσε :

— Νὰ θανατωθῷ τὸ ταχύτερον !

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Ἔνευσε πρὸς τὰ κάτω σκεπτικός.

Ἡ στάσις αὕτη τοῦ Ἀνδροκλέους, ἀντὶ νὰ τὸν ἐξεγείρῃ, τὸν κατεπράϋνεν.

Ἐνδομύχως ὁ βασιλεὺς ἐθαύμαζε τὸν ὑπερήφανον χαρακτῆρα τοῦ Ἀνδροκλέους.

Τὸν ἐξετίμα.

Τοῦ ἦτο φυσιογνωμία συμπαθής.

Ἡ γλυκεῖα του μορφὴ διέθετεν εὐμενῶς.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐσιώπα.

Ἀνέμενεν τὴν ἀπάντησιν τοῦ βασιλέως.

×

Ὅτε ὁ βασιλεὺς πλησιάζων αὐτόν, τοῦ λέγει :

— Σοῦ χαρίζω τὴν ζωήν !

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐσκίρτησεν ἐξ ἐκπλήξεως:

Δὲν ἐπερίμενε τὴν τοιαύτην τοῦ βασιλέως μεταλλαγὴν ἀποφάσεως.

— Σοῦ χαρίζω τὴν ζωήν, ἐπανέλαβεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, διότι θαυμάζω τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ χαρακτῆρός σου. . . Συγχωρῶ τοὺς Ἀθηναίους . . . καὶ συγχωρῶ τὸν Ἀνδροκλῆν . . .

Ἡ γεναιοψυχία αὕτη τοῦ βασιλέως ἐπροκάλεσε μεγάλην αἴσθησιν εἰς τὸν Ἀνδροκλῆν.

Συνεκινήθει.

Καὶ ἠὐχαρίστησε τὸν βασιλέα.

— Ἐὰν ὕψωσα τὰ ὅπλα κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀνδροκλῆς, τὸ ἔπραξα ὡς στρατιώτης χάριν τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησεν.

Κάποια φωτεινὴ σκέψις ἐτάραξε τὸν νοῦν του.

×

Καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ἀνδροκλῆν :

— Ἀλλὰ νομίζης ὅτι ἐγὼ εἶμαι πολέμιος τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας ;

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἐσιώπα.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔνευσε νὰ καθήσῃ.

Τοῦ ἀπέδιδεν ἤδη τιμάς.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶχε γείνει προσηνεστέρα.

Φιλικὴ σχεδόν.

Παραινετικὴ μᾶλλον.

— Ἀλλ' ἡ πλάνη ὅλων τῶν Ἑλλήνων εἶνε αὐτή! εἶπεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. Νὰ νομίζουν ἐχθρὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐμέ, ὅστις καυχῶμαι ὅτι εἶμαι ὁ μεγαλήτερος φίλος τῆς Ἑλλάδος.

×

Καὶ μετά τινα διακοπήν, ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις λοιπὸν ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα; Δὲν γνωρίζεις ὅτι εἶμαι τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν Ἕλλην; Ἀλλὰ ποῖος ἐξεπαίδευσε ἐμὲ καὶ ποῖος ὑπῆρξεν ὁ πνευματικὸς πατήρ μου; Δὲν ἔλαβα ἐγὼ τὰ πρῶτα Ἑλληνικὰ μαθήματα ἀπὸ τὸν σοφώτερον τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη; Ποῖος διέπλασε τὰ αἰσθήματά μου πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἰμὴ αὐτὴ ἡ Ἑλλάς; Ἀλλὰ διατί δὲν φιλοσοφεῖτε ὀλίγον ἐπὶ τῶν πραγμάτων; Διατί κρίνετε ἐκ τοῦ σκοποῦ; Ἐπειδὴ μὲ βλέπετε κυριαρχοῦντα εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίζετε ὅτι ἡ φιλοδοξία μου συνίσταται εἰς τὸ νὰ γείνω βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων; Ὄχι.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἤκουε μετὰ περιεργείας.

Ὁ βασιλεὺς ὡμίλει μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις ἀκόμη, Ἀνδροκλῆ, ὁποῖα εἶνε τὰ σχέδιά μου;

— Ὄχι δὲν τὰ γνωρίζω.

— Δὲν γνωρίζεις ὅτι κυριαρχῶν τῆς Ἑλλάδος ἕνα κυρίως σκοπὸν ἔχω, νὰ προφυλάξω τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τῶν βαρβάρων Περσῶν; Ἀλλὰ ποία εἶνε προτιμωτέρα: ἡ κυριαρχία τῶν Μακεδόνων ἢ ἡ κατάκτησις τῶν Περσῶν; Ἐγὼ μίαν μόνον

φιλοδοξίαν ἔχω. Καὶ νὰ σοῦ τὴν εἰπῶ : Φιλοδοξῶ νὰ διαδώσω τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμὸ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐχθρότητα ;

— Ὄχι.

— Θέλω νὰ κυριαρχῶ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν σώσω ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Φιλοδοξῶ νὰ κατακτήσω τοὺς βαρβάρους Πέρσας καὶ νὰ προχωρήσω εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν κατακτῶν ὅλους ἐκείνους τοὺς λαούς, τοὺς ὁποίους κατόπιν νὰ διαφωτίσω μὲ τὰς ἀκτίνας καὶ τὴν λάμψιν τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοτός μου.

Αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου.

Αὐτὸ ζητῶ.

Αὐτὸ ἐπιθυμῶ διακαῶς.

Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου !

×

Ὁ Ἀνδροκλῆς κατείχετο ὑπὸ τὸ κράτος συγκινήσεως ἰσχυρᾶς.

Διέβλεπε εἰς τὰ σχέδια τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου φιλίαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Πρὸ αὐτοῦ δὲν ὡμίλει πλέον ἐχθρὸς ἢ ἀντίπαλος.

Ὡμίλει φίλος πρὸς φίλον.

— Ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐγὼ ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα !

Εἶπεν ὁ βασιλεύς.

— Κυριαρχῶν αὐτῆς, τὴν σώζω. Διατηρῶ τὸν πολιτισμόν της. Καὶ νικῶν τοὺς βαρβάρους εἰσάγω εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν καὶ συμπληρῶ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἑλληνικῆς ἀποστολῆς. Μὴ προσέχῃς εἰς τὰς πολεμικὰς ἐνεργείας. Μὴ σοῦ κάμῃ ἐντύπωσιν ἡ καταστροφὴ τῶν Θηβῶν. Αὐτὰ ὅλα εἶνε μέσα πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ ...

— Ὄντως εἶνε μέγας ὁ σκοπός, εἶπεν ὁ Ἀνδροκλῆς, ὅστις εἶχε παραδοθῇ εἰς σκέψεις.

— Πῶς εὑρίσκεις τὰ σχέδιά μου;

— Θαυμάσια.

— Πιστεύεις εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν σκοπῶν μου; Θέλω νὰ μοῦ εἰπῇς, ναὶ ἢ ὄχι.

— Πιστεύω ... ἐπείσθην ...

— Νομίζεις ὅτι εἶμαι ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος;

— Ὄχι ... δὲν εἶσαι ...

— Δὲν εἶμαι φίλος;

— Ναί ...

— Παραδέχεσαι ὅτι οἱ συμπολῖταί σου πείθωνται εἰς τὴν περὶ ἐμοῦ ἐκτίμησίν των;

— Τὸ παραδέχομαι.

— Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἀπόδειξιν τῆς ἐκτιμήσεως, τὴν ὁποίαν τρέφω πρὸς τὸ ἑλληνικὸν γένος;

— Εὐχαρίστως θὰ ἤθελα ...

— Θέλεις νὰ σοῦ ἀποδείξω πόσον ἀγαπῶ τοὺς Ἀθηναίους; πόσον ἐκτιμῶ τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἄνδρας τοῦ ἰοστεφάνου ἄστεως;

×

Καὶ ὁ βασιλεὺς προσβλέπων τὸν Ἀνδροκλῆ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ φιλίας τοῦ λέγει:

— Σὲ διορίζω στρατηγὸν ὑπασπιστήν μου!

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἀνηγέρθη μηχανικῶς.

Ἔμεινε κατάπληκτος.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐὰν θέλῃς, μαζὺ θὰ ἐκστρατεύσωμεν πρὸς κατάκτησιν τῶν βαρβάρων. Ἐὰν θέλῃς, μαζὺ θὰ διαδώσωμεν τὸν ἑλληνικὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

Καὶ τείνων αὐτῷ τὴν δεξιάν, τῷ εἶπεν :

— Ἀνδροκλῆ, δέχεσαι ;

Ὁ Ἀνδροκλῆς πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ἥρπασε τὴν χεῖρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν ἔσφιγξε διὰ τῶν δύο του χειρῶν καὶ τοῦ εἶπε :

— Δέχομαι !

×

Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσεν ἀμέσως τοὺς στρατηγούς του.

Οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ὑπασπισταὶ εἰσῆλθον.

Πάντες ἐνόμιζον ὅτι ἤγγισεν ἡ στιγμὴ τῆς θανατώσεως τοῦ Ἀνδροκλέους.

Καὶ εἰσῆλθον μὲ ὕφος κἄπως θλιβερόν.

Παραδόξως ὅμως παρετήρησαν ὅτι ὁ Ἀνδροκλῆς εἶχεν ἔκφρασιν εὐχαριστημένην.

Ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένος ἐκ τῆς συνομιλίας.

Δὲν εἶχε τὸ ὕφος ἀνθρώπου μέλλοντος νὰ θανατωθῇ.

Καὶ ἡ φυσιογνωμία τοῦ βασιλέως ἦτο φαιδρά.

Ἐφαίνετο εὐχαριστήμένος.

Οἱ στρατηγοὶ ἠπόρουν.

×

Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στρεφόμενος πρὸς αὐτοὺς καὶ ἐπιδεικνύων τὸν Ἀνδροκλῆν τοὺς λέγει :

— Χαιρετήσατε τὸν νέον συνάδελφόν σας !

Ὁ Ἀνδροκλῆς διωρίσθη ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου.

— Καὶ ἐδέχθη, προσέθεσεν ὁ Ἀνδροκλῆς, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωὴν καὶ τοῦ ἀνέπτυξε τὴν Μακεδονικὴν ἰδέαν.

×

Οἱ στρατηγοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι.

Ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον ἔσφιγξαν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνδροκλέους.

Τελευταῖος προσῆλθε νὰ τὸν χαιρετίσῃ ὁ Λύσιππος.

Αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις τὸν ἔφερε ἐξ Ἀθηνῶν διὰ νὰ θανατωθῇ.

Ὁ Λύσιππος συνεπάθει πολὺ τὸν Ἀνδροκλῆν

Καὶ ὅταν τὸν ἐπλησίασεν τοῦ ἔσφιγξε τὴν δεξιὰν καὶ τὸν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον.

×

Τὴν ἐπιοῦσαν διεμήνυσε εἰς τὴν Φρύνην καὶ εἰς τοὺς Ἀθηναίους ὅτι ἀνεχώρει μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς κατατρόπωσιν τῶν βαρβάρων.

Εἰς τοὺς Ἀθηναίους παρέσχε πλήρη ἐξήγησιν τῆς πολιτικῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Εἰς δὲ τὴν Φρύνην ἔγραψε :

— Φεύγω διὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μετὰ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδου. Θὰ κατατροπώσωμεν τοὺς βαρβάρους καὶ θὰ διαδόσωμεν τὸν Ἑλληνικὸν πολιτισμόν. Χαῖρε ! Ἐὰν ζήσω θὰ ἐπανέλθω πλησίον σου. Ἐὰν ἀποθάνω, δέξου ἀπὸ τοῦδε τὸν ὕστατον ἀσπασμόν μου καὶ ὑγείαινε καὶ εὐδαιμόνει ! Μὴ λησμονήσῃς ἐκεῖνον ὅστις σὲ ἠγάπησε, ὅπως δὲν θὰ σὲ λησμονήσῃ ποτὲ ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον περιέβαλες μὲ τόσην ἀγάπην εἰλικρινῆ. Χαῖρε Φρύνη.

Κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς ἀνεγράφετο ὁ Ἀνδροκλῆς.

×

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ στρατὸς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀνεχώρει ἐκ Θηβῶν.

Ὁ Ἀνδροκλῆς ἠκολούθει τὸν βασιλέα.

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ διορισμὸς οὗτος τοῦ Ἀνδροκλέους ἐπροξένησε κατάπληξιν.

Ἐσχολιάζετο εὐρύτατα.

Καὶ διαφοροτρόπως.

Ἄλλοι ἐπείθοντο ὑτὲρ τοῦ ὠφελίμου τῆς Μακεδονικῆς ἰδέας.

Ἄλλοι τὸν ὕβριζον.

Ἄλλοι τὸν ἐθεώρουν καὶ προδότην.

Ἡ πράξις αὕτη τοῦ Ἀνδροκλέους ἐπηρέασε μεγάλως τὴν Φρύνην.

×

Μετέτρεψε δὲ καὶ πολλῶν τὰ φρονήματα.

Πολλῶν οἱ ὁποῖοι μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἦσαν ἀντίθετοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ πόλις, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ἐστρέφετο ἤδη ὑπὲρ τῶν σχεδίων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἡ Φρύνη ἐκηρύσσετο ὑπὲρ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀναφανδόν.

Μόνον ὁ Δημοσθένης ἀπέμενε φανατικὸς πολέμιος τῆς Μακεδονικῆς κυριαρχίας

Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τῶν στρατιωτῶν του ταχὺς διῆλθε τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην.

Καθ' ὁδὸν ἀνασυνέταξε τὸ στράτευμά του.

Εἰς τὴν Μακεδονίαν τὸ συνεπλήρωσεν.

Ἡ στιγμὴ διὰ τὴν Ἀσιατικὴν ἐκστρατείαν ἦτο κατάλληλος.

Δὲν εἶχε πλέον νὰ φοβηθῇ τίποτε.

Οἱ περὶ τὴν Μακεδονίαν λαοὶ εἶχον τελείως ὑποταχθῇ.

Οἱ Ἕλληνες ἔμενον πιστοὶ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον.

Οἱ Ἀθηναῖοι παρήτησαν πάντα ἐναντίον τῆς Μακεδονικῆς ἰδέας πόλεμον.

×

Ἡ πρᾶξις τοῦ Ἀνδροκλέους ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀλέξανδρον ἐχρησίμευσεν ὡς ἐπιχείρημα τῶν ὑπερασπιζόντων τὴν Μακεδονικὴν κυριαρχίαν.

Ἡσυχία ἐπεκράτει πανταχοῦ.

Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος οὕτως προπαρασκευσθεὶς ἀπεφάσισε τὸ ταχύτερον νὰ ἐκκινήσῃ διὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

Ἡ κατάκτησις τῆς Ἀσίας ἦτο τὸ ὄνειρόν του.

Ἡ κατατρόπωσις τῶν βαρβάρων καὶ ἡ ἐξάπλωσις τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐσκέφθη νὰ διορίσῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν ἀντιβασιλέα.

Ἐνόμιζεν ὅτι οὕτως θὰ ἐκυβερνᾶτο ἀσφαλέστερον ἡ χώρα.

Ἀλλὰ ποῖον νὰ διορίσῃ ;

×

Συνεκάλεσεν ἀμέσως εἰς συμβούλιον τοὺς στρατηγούς.

Τοῖς ἐξήγησε τὴν ἰδέαν του καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην των

Δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστηθῇ κανείς.

Οἱ στρατηγοὶ τοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἠδύνατο νὰ διορίσῃ οἱονδήποτε ἤθελε νομίσει ὡς τὸν καταλληλότερον.

Τότε ὁ βασιλεὺς τοῦ εἶπε :

— Θὰ διορίσω τὸν ἀρχαιότερον, ἀντιβασιλέα.

Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἀντίπατρον.

— Θὰ διορίσω. εἶπε, τὸν στρατηγόν Ἀντίπατρον. Ἔχετε χαμμίαν ἀντίρρησιν ;

— Ὄχι ! ἀνέκραξαν οἱ στρατηγοί, οἵτινες ηὐχαριστήθησαν ὅλοι ἐκ τοῦ διορισμοῦ τούτου.

Καὶ οὕτως ὁ Ἀντίπατρος ἀνέλαβε τὴν ἀντιβασιλείαν εἰς τὴν Μακεδονίαν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, καθ' ὅλα ἥσυχος ἐξεκίνησε διὰ τὴν κατατρόπωσιν των βαρβάρων.

Καὶ διαβὰς τὸν Ἑλλήσποντον διῆλθεν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ὁ Πραξιτέλης ἀγαπῶν τὴν Φρύνην.

Ὡς εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ἡ Φρύνη εἶχε πολλοὺς θαυμαστάς.

Καὶ πολλοὺς ἐραστάς.

Τὸ κάλλος της ἦτο παροιμιῶδες.

Ὅλοι ἐπεζήτουν τὸν ἔρωτα τῆς Φρύνης.

Καὶ οἱ πλούσιοι διὰ τὰ φιλήματα, τῆς ὁποίας ἠδύναντο νὰ θυσιάσουν πολλὰ χρήματα καὶ οἱ εὐγενεῖς εὐπατρίδαι καὶ οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι.

×

Μεταξὺ τῶν περιφήμων ἐραστῶν τῆς Φρύνης κατελέγετο καὶ ὁ Πραξιτέλης, ὁ μέγας γλύπτης τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ Πραξιτέλης ἐλάτρευε τὴν Φρύνην.

Τὴν ἠγάπα περιπαθῶς.

Ἦτο μεσημβρία περίπου ὅταν ὁ Πραξιτέλης μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης διὰ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Εἰσῆλθεν συνήντησε τὴν Βακχίδα, ἑταίραν ὡραιοτάτην, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης.

×

Ὁ Πραξιτέλης ἐκάθησεν ἐπί τινος ἕδρας καὶ ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὴν Βακχίδα.

— Λοιπὸν ἡ Φρύνη ;

Ἡ Βακχὶς τοῦ εἶπεν :

— Μυστηριῶδές τι τὴν ταράττει καὶ τὴν βασανίζει ...

— Ἀλλὰ τί ;

— Ἀγνοῶ.

— Σὲ παρακαλῶ, Βακχίς, νὰ μοῦ διηγηθῇς τί συμβαίνει ;

×

Ἡ Βακχὶς στενάζουσα ἤρχισε νὰ διηγῆται :

— Ἄϋπνος ἡ Φρύνη διέρχεται τὰς νύκτας της καὶ ἐν ἀγωνίᾳ.

— Μὲ τρομάζεις ...

— Ἐπὶ ὥρας κάθεται εἰς τὸν ἐξώστην θαυμάζουσα τὴν ἐκ τῶν κυμάτων τοῦ Πειραιῶς ἀναδυομένην μὲ τὴν ἀπαστράπτουσαν κόμην της Ἀφροδίτην.

— Καὶ τί σκέπτεται ;

— Ἀγνοῶ,

— Δὲν τὴν ἤκουσε; νὰ λέγῃ τίποτε ;

— Ἐγὼ μένω εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, πιστή της φίλη ...

— Καὶ σύντροφος τοῦ ἔρωτος ...

— Καὶ συγκεχυμένως τὴν ἄκουσα πολλάκις νὰ λέγῃ : «Ὦ Θεία Ἀφροδίτη, ἐκπλήρωσον τοὺς πόθους μου. Παρθένα Ἀθηνᾶ, βοήθει με !»

— Καί ...

— Καὶ στενάζει διαρκῶς καὶ ἐγείρεται καὶ βηματίζει ἀνήσυχος ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

— Περίεργον !

— Πρώτην φορὰν τὴν βλέπω τόσον ἀνήσυχον.

— Ἀλλὰ τί νὰ ἔχῃ ;

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

— Ἀλλὰ ἡ Φρύνη πρέπει κάτι τι νὰ ἔχῃ, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀποκρύπτει. Ἀλλὰ διατί δὲν μοῦ τὸ λέγει ; Ἐμένα ὅστις τόσον τὴν ἀγαπῶ καὶ ὁ ὁποῖος ἤθελον θυσιάσει προθύμως ὅλα μου τὰ πλούτη διὰ νὰ τὴν ἴδω ἅπαξ μόνον μειδιῶσαν !

×

Ἡ Βακχὶς ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μελαγχολικῶς καὶ εἶπεν :

— Ἡ Φρύνη εἶνε πλουσιωτάτη. Καὶ τὶ δὲν ἔχει ! Κτήματα, ἀγρούς, χρήματα, γαίας ἀπεράντους, δάση, λίμνας, οἰκίας ... Ἐκορέσθη ἀπὸ τὸν πλοῦτον ... Ἄλλη φρονῶ ὅτ. θὰ εἶνε ἡ ἐπιθυμία της ... τὸ ὄνειρόν της ...

Ἄλλο τι ἐπιθυμεῖ.

— Διατί δὲν τὴν ἠρώτησες ;

— Φοβοῦμαι νὰ τὴν ἐρωτήσω.

— Ἀλλ' ἀφοῦ εἶσθε τόσον φίλαι ;

— Ναί . . . ἀλλὰ θὰ προετίμων νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ αὐθορμήτως ὅτι ἔχε. μέσα της.

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε σήμερον ;

— Ἐξῆλθεν ἀπὸ πρωΐας.

— Καὶ ποῦ διηυθύνθη ;

— Εἰς τὸν Παρθενῶνα.

×

Καὶ μετὰ μακρὰν σιγήν, ἡ Βακχὶς ἐξηκολούθησεν :

— Γνωρίζεις ὅτι εἶνε ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς . . .

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ πολλάκις μεταβαίνει εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀγρυπνεῖ ἐπὶ θυ-

σιῶν. Σήμερον τὸ πρωΐ, πρωΐ, μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐνεδύθη τὰ κοσμήματα τῆς πολεμικῆς Παλλάδος, οὕτω ἐπιβάλλει ἡ λατρεία τῆς Θεᾶς εἰς τοὺς ἱερεῖς. Κατόπιν μὲ ἐνηγκαλίσθη καὶ ἔφυγεν.

— Ἀλλ' ὅταν ἔφευγεν δὲν σοῦ εἶπε τίποτε ;

— Τίποτε.

— Περίεργον ! εἶπεν ὁ Πραξιτέλης

×

Μεθ' ὃ ὁ Πραξιτέλης ἠρώτησε τὴν Βακχίδα μὲ τόνον ἐμπιστευτικόν :

— Εἰπέ μου Βακχίς, σὺ ἡ ὁποία γνωρίζεις ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς καρδίας της. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μοῦ εἰπῇς κἄτι τι . . .

— Ἀκούω . . .

— Μοῦ ὑπόσχεσαι νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν ;

— Ναί . . . ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται . . .

— Θέλω μίαν πληροφορίαν . . .

— Θὰ σοῦ εἰπῶ ἀκριβῶς καὶ εἰλικρινῶς ὅ,τι γνωρίζω.

×

Καὶ ὁ Πραξιτέλης τὴν ἠρώτησεν :

— Βακχίς, εἰπέ μου, ἡ Φρύνη μὲ ἀγαπᾷ ;

Ἡ Βακχὶν ἀπήντησεν :

— Δὲν γνωρίζω . . . ποῖος ἠξεύρη !

— Ἀλλὰ πῶς σύ δὲν γνωρίζεις τίποτε ;

— Σοῦ φαίτετε παράδοξον ;

— Πολύ.

— Ἀλλὰ διατί ;

— Διότι ὡς στενὴ καὶ ἔμπιστος φίλη τῆς Φρύνης ἔπρεπε νὰ ἠξευρες ὅλα τὰ μυστικά της

— Ἀλλ' ἀγνοεῖς ὅτι ἡ Φρύνη εἶνε μυστηριώδης ; ἀγνοεῖς ὅτι ἡ Φρύνη εἶνε σφίγξ ;

— Ἀλλὰ μὴ μὲ ἀπελπίζεις.

— Σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Μεταξὺ τόσων ἐραστῶν τοὺς ὁποίους εἶχεν, ὑπῆρξαν δὲ μέχρι τοῦδε πολλοὶ οἱ ἐρασταὶ τῆς Φρύνης, οὐδεὶς κατώρθωσε ν' ἀναζήσῃ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της.

— Ἀλλὰ πῶς τὸ ἐξηγεῖς αὐτό ;

— Ἴσως διότι δὲν ἠγάπησε κανένα . . .

×

Ὁ Πραξιτέλης ἐγέλασεν.

Μεθ' ὃ εἶπεν :

— Ἀλλὰ λησμονεῖς τὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν Ἀνδροκλῆν ; Φρονεῖς ὅτι ἡ Φρύνη δὲν ἠγάπα τὸν Ἀνδροκλῆν ;

— Ἴσως ἠγάπησε καὶ ἴσως ἀγαπᾷ ἀκόμη τὸν Ἀνδροκλῆν, ἀλλὰ τὸν ἠγάπησε σαρκικῶς . . . Ἠγάπησε τὴν ὡραίαν μορφήν του . . . τὸ σῶμά του . . . τὸ κάλλος του . . . δὲν τὸν ἠγάπησε ψυχικῶς . . . ὁ ἀγαπῶν ψυχικῶς ἠμπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ καὶ ἕνα ἄσχημον. Ἀλλ' ἡ Φρύνη οὐδέποτε συνεπάθησε πρὸς μὴ ὡραῖον... ἡ Φρύνη εἶνε φιλήδονος . . . ἀγαπᾷ τὸν ἔρωτα τὸν παρέχοντα συγκινήσεις φιληδόνους.

×

— Ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὴν ἀδικεῖς.

— Τὴν γνωρίζω καλλίτερον σοῦ, Πραξιτέλη. Περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶσαι πεπεισμένος.

— Λησμονεῖς ὅμως καὶ τὸν πρῶτον ἔρωτά της ;

— Ποῖον ;

— Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀκόμη δὲν ἐλησμόνησε.

— Δηλαδή ;

— Τὸν Ὑπερίδην . . .

— Τὸν Ὑπερίδην : Τί λέγεις ; τόρα ; Ἀλλὰ ἡ ζηλοτυπία σου, Πραξιτέλη, φαντάζεται αὐτοὺς τοὺς ἐρωτικοὺς δεσμούς . . .

— Ζηλοτυπία μου ;

— Ναί . . . ναί . . . ἡ ζηλοτυπία σου . . . δὲν εἶσαι ζηλότυπος ;

Ἐγώ ;

— Σύ, ναί.

Καὶ ἡ Βακχὶς ἐμειδίας.

×

— Ἀγαπητή μου Βακχίς, δὲν εἶμαι ζηλότυπος . . .

— Ἀλλὰ τί εἶσαι ;

— Λατρεύω τὴν Φρύνην.

— Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ ἔρως εἰμὴ ζηλοτυπία. Καὶ ποῖος ζηλότυπος δὲν ἀγαπᾷ.

Ὁ Πραξιτέλης προσέθεσεν :

— Ἡ ἔκτακτος ὡραιότης της ἐμπνέει τὴν τέχνην μου.

— Τὸ πιστεύω.

— Μοῦ δίδει τόλμην.

×

Ἡ Βακχὶς ἡ ὁποία ἠρέσκετο νὰ πειράζῃ τὸν Πραξιτέλην τοῦ εἶπεν :

— Ἀγάπα την, ἀλλὰ μόνον ὡς πρόπλασμα διὰ τὴν τέχνην σου.

Καὶ ἐγέλασε θορυβῶς.

Ἡ θύρα ἤνοιξε τῆς αὐλῆς.

Ἡ Βακχὶς στραφεῖσα πρὸς τὸ παράθυρον ἀνεγνώρισε τὴν Φρύνην.

Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Πραξιτέλην τοῦ εἶπεν :

— Ἰδοὺ αὐτή ... Σιωπή ...

×

Ἡ θύρα ἤνοιξεν.
Ἡ Φρύνη ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς εἰσόδου
Ἐφαίνετο κουρασμένη.
Ἐφαίνετο μελαγχολική.
Ἐφαίνετο καταβεβλημένη.
Ἐφόρει δὲ κοσμήματα τῆς πολεμικῆς Παλλάδος.
Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀργυρᾶν περικεφαλαίαν λάμπουσαν.
Ἐπὶ τοῦ στήθους θώρακα καὶ ἐπ' αὐτοῦ πορφυροῦν μανδύαν κεκοσμημένον μὲ χρυσόν.
Λευκὸν φόρεμα κατήρχετο μέχρι τῶν ποδῶν της.
Τοὺς πόδας της περιέβαλον πέδιλα χρυσωμένα.
— Διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐκράτει ἀσπίδα καὶ δόρυ.
Διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς ἀνημμένην δᾴδα.

×

Ἡ Βακχίς, ἅμα τὴν εἶδεν ἐπροχώρησεν πρὸς αὐτήν.
Ὁ Πραξιτέλης ἠγέρθη.
Ἦτο συγκεκινημένος.
— Χαῖρε Πραξιτέλη!
Εἶπεν ἡ Φρύνη μὲ ὕφος μελαγχολικόν.
— Χαῖρε περικαλλὴς Φρύνη!
Ἀπήντησεν ὁ Πραξιτέλης πλήρης ἐνθουσιασμοῦ

×

Μεθ' ὃ ἡ Φρύνη, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν πλησίον αὐτῆς ἱσταμένην Βακχίδα, τῆς εἶπεν :

— Βακχίς, ἀγαπητή μου φίλη, λάβε τὴν ἀνημμένην αὐτὴν δᾴδα, τὴν ὁποίαν ἔφερον ἐκ τοῦ βωμοῦ καὶ σβύσε την εἰς τὸ ὕδωρ ... καὶ κατόπιν κατάβρεψον μὲ τὸ ὕδωρ αὐτὸ τὴν οἰκίαν ὁλόκληρον καὶ ἰδίως τὴν εἴσοδον ...

×

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν Πραξιτέλην :

— Θέλω νὰ ἐξιλεώσω τοὺς Θεούς ! εἶπεν.

Ἡ Βακχὶς ἐπροχώρησε καὶ εἶπεν :

— Ὑπακούω προθύμως καὶ εὐχαρίστως.

Καὶ λαβοῦσα τὴν δᾴδα ἐξῆλθεν.

Ἡ Φρύνη ἐκάθησεν περὶ τὴν τράπεζαν, ὅταν παρέδωκε τὸ δόρυ, καὶ τὴν ἀσπίδα εἰς τὸν Πραξιτέλην.

×

Ὁ Πραξιτέλης πλησιάζων αὐτὴν μετὰ τρυφερότητος, τῆς εἶπεν :

— Φρύνη μου !

Ἡ Φρύνη παρατηροῦσα τὸν Πραξιτέλην μὲ βλέμμα μελαγχολικὸν τοῦ εἶπεν :

— Εἶμαι κουρασμένη ... Ἄχ ! πόσον βαρεία εἶνε αὐτὴ ἡ περικεφαλαία ...

Καὶ τὴν ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Καὶ κατόπιν φέρουσα τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της προσέθεσεν :

— Ἡ κεφαλή μου καίει.

Καὶ διὰ βλέμματος τώρα παρακλητικοῦ προσέθεσεν :

— Πραξιτέλη ... μίαν χάριν ...

— Διάταξον ...



Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδροκλέους ὅλονὲν ἐπανελάμβανε.

— Λύσε τὰ πέδιλά μου ... βγάλε αὐτὰ τὰ δέματα τοῦ θώρακος, ὁ ὁποῖος πνίγει τὸ στῆθος μου ...

×

Ὁ Πραξιτέλης τῆς ἀφῆρεσε τὸν θώρακα.

Καὶ ἡ Φρύνη στενάζουσα :

Ἄχ ! Ἀναπνέω, εἶπεν διὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς.

Ἐμεσολάβησε μικρὸν χρόνου διάστημα.

— Δὲν μοῦ δίδεις τὴν χεῖρά σου ; εἶπεν ὁ Πραξιτέλης.

Ἡ Φρύνη ἅπλωσε τὴν χεῖρα της μετὰ ψυχρότητος.

Καὶ ἠρώτησεν :

— Μὲ περιμένεις πολλὴν ὥραν ;

— Ναί ... σὲ περιμένω πρὸ πολλοῦ ἐδῶ ... ἦσο εἰς τὸν Παρθενῶνα ;

— Μέχρι αὐτῆς τῆς στιγμῆς.

— Ἔκαμες θυσίαν ;

— Ναί !

— Διὰ ποῖον ;

— Δι' ἐμέ.

— Ἔγεινε δεκτὴ ἡ θυσία σου ;

— Ὄχι· αἱ ἀδηφάγοι φλόγες τρὶς κατῆλθον πρὸς τὴν γῆν καὶ ἀπὸ τὴν ὀξεῖαν μάχαιραν τοῦ θυσιαστοῦ τὰ θύματα ἐξέπεμπον φωνὰς ἀπαισίας.

×

— Ἀλλὰ πολλάκις οἱ οἰωνοὶ σφάλλουσιν.

— Ναί ... ἀλλ' ἡ καρδία σπανίως ἀπατᾶται.

Εἶπεν ἡ Φρύνη καὶ ἐστέναξεν βαθέως.

— Καὶ τί τρέφει ἡ καρδία σου ;

— Φοβεῖται.

— Δὲν πιστεύεις εἰς τὸν ἔρωτά μου ;

— Εἶμαι ἰδική σου, τί θέλεις πλέον ;

— Θέλω τὴν καρδίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία ζωογωνεῖ τὸ ὡραῖον σῶμά σου.

— Δὲν ἔχω καρδίαν, εἶπεν ἡ Φρύνη καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρωτικῶς.

— Δὲν ἔχεις δι' ἐμέ !

×

Ὁ Πραξιτέλης ἐν τῷ μεταξὺ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης.

Καὶ ἡ Φρύνη πλησιάσασα αὐτὸν καὶ καθημένη πρὸς τὰ δεξιά του, τοῦ εἶπε μετὰ τρυφερότητος :

— Εἶσαι παιδίον !

— Ὦ ! Φρύνη ! πόσον σὲ ἀγαπῶ.

Ὁ Πραξιτέλης ἦτο συγκεκινημένος.

Ἦτο πλήρης ἐρωτικοῦ πάθους.

— Πόσον σὲ ἀγαπῶ ! Ὦ νὰ ἠδυνάμην νὰ σὲ ἁρπάσω ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐπὶ τῶν πτερύγων τοῦ κεραυνοῦ, εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ζητήσω τόπον, ὅπου νὰ μὴ εἶνε κανεὶς ἄλλος, εἰμὴ μόνον ἡ Φρύνη καὶ ὁ Πραξιτέλης.

×

Ἡ Φρύνη ἐμειδία.

— Καὶ ἡ σμίλη σου ;τὸν ἠρώτησεν. Τὸ ἀριστούργημα ὁ ἔρως σου, τῶν ὁποῖον σοῦ ἥρπασα μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα. Ἐνθυμεῖσαι ἀκόμη τὴν πονηρὰν ἐκείνην ἀπάτην ; Ἦτον εἰς τὸ ἔαρ τοῦ ἔρωτός σου . . . Πραξιτέλη, σοῦ εἶπα τότε, μοῦ χαρίζεις ἕνα σου ἄγαλμα ;

Σύ, μοῦ ἀπήντησες :

— Διάλεξε ὅποιο θέλεις . . .

— Θέλω τὸ ὡραιότερον.

— Πάρε το, μοῦ εἶπες.

— Ποῖον εἶνε ; σὲ ἠρώτησα.

Ἐσκέφθης.

×

— Φιλάργυρε ! παρῆλθον μερικαὶ ἡμέραι ὅτε πρωΐαν τινα ἦσο ἐδῶ, εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Ἄϊφνης εἰσέρχεται εἷς ἐκ τῶν δούλων σου ἀσθμαίνων καὶ φωνάζει φοβισμένος :

— Κύριε ! τρέξε ! ἔλα γρήγορα . . . ἡ οἰκία σου καίεται . . .

Εἰς τὴν τρομερὰν εἴδησιν, νομίζω ὅτι εἶνε τόρα, ὡς ἀστραπὴ ἐσηκώθης καὶ εἶπες πρὸς τὸν δοῦλον :

— Ἀδιαφορῶ διὰ τὴν οἰκίαν μου. Φρόντισε μόνον νὰ σωθῇ ὁ ἔρως μου.

Ἐγέλασα διὰ τὸν φόβον σου, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἐπιτυχοῦσαν ἀπάτην.

Καὶ ἐγὼ σοῦ εἶπα :

— Μὴ φοβεῖσαι . . . ἡ οἰκία σου δὲν καίεται . . . ἐπεθύμουν μόνον νὰ μάθω ποῖον ἦτο τὸ ἀγαπητὸν τῆς μεγαλοφυΐας σου ἔργον. Τόρα τὸ γνωρίζω. Εἶναι ὁ ἔρως. Δός μου τὸν ἔρωτα.

×

Ὁ Πραξιτέλης ἐμειδίασεν πλήρης χαρᾶς.

— Καὶ τὸν ἔχεις πάντοτε ; ἠρώτησε.

— Τὸν ἐχάρισα εἰς τὰς Θεσπιάς, εἰς τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς μου.

— Μὲ λυπεῖ αὐτό ! μὲ λυπεῖ διότι ἀποδεικνύει ὅτι δὲν εἶχες ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἔργον μου . . . ὅπως τόρα δὲν ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ποιητήν του . . .

×

Καὶ ἐνῷ τὴν προσέβλεπε μετὰ πάθους εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τῆς εἶπε :

— Δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον ! Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν σου !

— Πόσον εἶσαι μακρὰν τῆς ἀληθείας !

— Ἐξομολόγησόν μου λοιπὸν τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας σου.

— Τὸ θέλεις ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη. Λοιπὸν νὰ τὸ μάθῃς.

Καὶ ἤρχισε νὰ τοῦ λέγῃ :

— Μέγα σχέδιον κατέχει τὸν νοῦν μου, ἀφαιροῦν πᾶσαν ἐπιθυμίαν καὶ πᾶσαν ἐλπίδα, ὅπως ἡ θάλασσα ἀπορροφῶσα χειμάρρους, ρύακας καὶ ποταμούς ... Τὸ σχέδιον αὐτὸ μοῦ κατέχει ψυζὴν καὶ αἰσθήσεις ... αὐτὸ μόνον σκέπτομαι ... καὶ δι' αὐτὸ χῶ ...

— Ἀλλὰ ποῖον εἶνε αὐτὸ τὸ σχέδιον ;

Ἠρώτησεν ὁ Πραξιτέλης.

×

— Τὸ σχέδιόν μου εἶνε λαμπρόν, μέγα, θεῖον ! Ἂν δὲ οἱ Θεοὶ μὲ βοηθήσουν θὰ γένω ἡ ἐπιζηλοτέρα γυνὴ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Πραξιτέλης τὴν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον.

— Οἱ ὀφθαλμοί σου, τῆς εἶπεν, ἐξακοντίζουν φλόγας, μοῦ φαίνεσαι ὡς ἐμπνευσθεῖσα, σὲ ἀκούω μὲ πάλλουσαν καρδίαν.

— Εἰπέ μου, Πραξιτέλη.

— Ἀκούω.

— Ἐκεῖνος, ὅστις καταστρέφει περίδοξον πόλιν διὰ τοῦ σιδήρου καὶ τοῦ πυρός, ἐκεῖνος ὅστις διέρχεται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων της χλευαστικῶς, ἐκεῖνος ὅστις ὑβρίζει τὰ πτώματα τῶν ἡρώων καὶ ρίπτει ἐντὸς τῶν λάκκων ἅλας, ὁποῖον ἔργον ἐκτελεῖ ;

— Ἔργον ἱερόσυλον καὶ σκληρόν !

×

— Αὐτὸ λοιπὸν ἔπραξεν ὁ βασιλεὺς ὁ Μακεδών, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ μέγας οὗτος κατακτητής, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἐγείρονται ναοὶ καὶ ἀνδριάντες καὶ τρόπαια. Εἶνε βάρβαρος ὁ ὑψῶν θρόνον ἐπὶ αἵματος! Καὶ ὁ κόσμος ὀνομάζει ἥρωας αὐτοὺς καὶ τοῖς προσφέρει στεφάνους καὶ θυμιάματα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν μόνον εἰς τοὺς Θεούς! Φεῦ! ἡ περίφημος ἑπτάπυλος, ἡ ὡραία τῶν Θηβῶν πόλις, ἐξηφανίσθη ἐκ τοῦ κόσμου. Καὶ αὐτὸς μὲν τὴν κατέστρεψεν, ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τὴν ἀνοικοδομήσω! Ποῖον ἐκ τῶν δύο μεγαλήτερον θὰ ὀνομάζουν οἱ αἰῶνες.

×

Καὶ ὁ Πραξιτέλης μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἶπεν:

— Τὴν Φρύνην!

— Ἰδοὺ τὸ ὄνειρον τῆς ζωῆς μου! προσέθεσεν ἡ Φρύνη ἐνθουσιῶσα καὶ παλλομένη ἐκ βιαίας συγκινήσεως Εἰς αὐτὸ τὰ πάντα ἐθυσίασα, πατρίδα, οἰκογένειαν, τιμήν!

— Ποῖος σοῦ ἐνέπνευσε τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ἰδέαν;

— Ἡ πρὸς τοὺς νεκροὺς εὐσπλαγχνία. Τὰ ὀστᾶ τῶν φιλτάτων μου, οἱ ὁποῖοι ἐκεῖ ἐνεταφιάσθησαν. Ἡ φρίκη τοῦ αἵματος. Ἀόριστος μαντεία τοῦ Τροφωνείου Ἄντρου. Ἐπὶ τέλους, ἡ ἐπιθυμία νὰ μὴ λησμονηθῇ τὸ ὄνομά μου!

— Ὦ! φιλόδοξος Φρύνη!

— Ὦ! ναί... εἶμαι φιλόδοξος!

— Εὐγενὴς ὁ σκοπός σου, Φρύνη, ἀλλὰ δὲν μοῦ εἶπες...

— Τί;

— Ποίαν ἀμοιβὴν ζητεῖς διὰ μίαν τόσον μεγάλην δωρεάν...;

— Ἕνα μόνον λίθον! Εἶπεν ἡ Φρύνη

— Εἰς τὸν ναόν;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ ποῦ;

— Ἐπὶ τῆς νέας πύλης τῶν Θηβῶν. Νὰ σφηνωθῇ μία πλάξ, ἐπὶ τῆς ὁποίας διὰ τῆς χειρός σου νὰ χαράξῃς :

«Αἱ Θῆβαι κατεστράφησαν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀνοικοδομήθησαν ὑπὸ τῆς Φρύνης».

— Ἡ ἀμοιβὴ εἶνε μεγάλη. Εὔχομαι οἱ Θεοὶ νὰ σοῦ τὴν δώσουν.

×

Ἐνῷ ἡ Φρύνη, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, διηγεῖτο τὸ σχέδιόν της αὐτὸ εἰς τὸν Πραξιτέλην, εἰς τὰ γόνατα τοῦ ὁποίου ἐκάθητο, αἴφνης εἰσῆλθεν εἷς δοῦλος εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φρύνης.

Ἡ Φρύνη ἠγέρθη ἀποτόμως :

— Ποῖον ζητεῖς ; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ὁ ἄρχων βασιλεὺς ζητεῖ νὰ εἰσέλθῃ.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸν οἶκον σου.

— Καὶ ποῖον θέλει ;

— Τὴν κυρίαν μου, τὴν Φρύνην !

— Ἐμέ ;

— Ναί.

×

Ὁ Πραξιτέλης ἠγέρθη ἐν ταραχῇ.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Φρύνην, τῆς λέγει :

— Τί ζητεῖ οὗτος ἀπὸ σέ ;

— Ὁ ἄρχον τῶν Θηβῶν, ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, πρόσφυξ, περιπλανώμενος, ἄνευ στέγης, ἄνευ πατρίδος ... — Φεῦ σκληρὰ ἡ τύχη τῶν ἡττημένων ! — Ἐπικαλεῖται τὴν σοφίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ καθιστᾷ αὐτὸν διαιτητὴν τῆς προσφορᾶς μου. Ἴσως ὁ ἄρχων βασιλεὺς ἐπιθυμεῖ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ δι' αὐτό . . .

— Τὸν γνωρίζεις ;

Ἡ Φρύνη ἐφαίνετο μετὰ στενοχωρίας ἐνθυμουμένη τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος βασιλέως.

Ἄρχων βασιλεὺς ἦτο ὁ Εὐθίας.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὴν προσφορὰν καὶ τὰ ἔξοδα πρὸ διετίας εἶχεν ἡ Φρύνη ἀπορρίψει ἐμπαικτικῶς εἰς τοὺς κήπους τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἡ Φρύνη ἐφοβεῖτο ὅτι ὁ Εὐθίας θὰ τὴν ἐξεδικεῖτο.

Ἀλλ' ἦτο καὶ ὑπερήφανος.

Δὲν ἤθελε νὰ τὸν παρακαλέσῃ.

Δὲν ἤθελε νὰ ἐνδώσῃ.

Καὶ ἐὰν τὴν ἠπείλει ὁ Εὐθίας, καὶ πάλιν θὰ ἐπροτίμα νὰ τὸν ἀπορρίψῃ ἐκ νέου.

Ἡ Φρύνη ἦτο πείσμων.

×

— Τὸν γνωρίζεις ; ἐπανέλαβεν ὁ Πραξιτέλης.

— Τὸν εἶδον ἄλλοτε . . . πρὸ χρόνων ... εἰς τὸν Κεραμεικόν ...

— Εἶνε δυσειδὴς τὴν καρδίαν, ὅπως καὶ τὴν μορφήν.

Ὁ Πραξιτέλης ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ.

— Γνώριζε, ὅτι δύο λατρεύει θεούς.

— Ποίους ;

— Τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Βάκχον. Εἶνε μέθυσος σάτυρος.

Καὶ ὁ Πραξιτέλης φεύγων ἠσπάσθη τὴν Φρύνην εἰς τὰς παριάς.

— Χαῖρε ! τῆς εἶπε.

Καὶ ἐξῆλθεν.

×

Ἡ Φρύνη τότε ἀποτεινομένη πρὸς τὸν δοῦλον ὅστις ἀνέμενε τὰς διαταγάς της, τοῦ εἶπε :

— Νὰ εἰσέλθῃ ὁ βασιλεύς !

Ὁ Εὐθίας εἰσῆλθεν μεγαλοπρεπής.

Ἐφαίνετο προσηνέστατος καὶ γλυκύτατος τοὺς τρόπους.

Τῆς ὡμίλησε πρῶτος.

Τῆς εἶπεν :

— Αἱ φίλαι Χάριτες ἂς σοὶ δωρήσουν πᾶν τὸ ἐπιθυμητόν.

— Βασιλεῦ καὶ ἄρχον, κάθησαι.

×

Καὶ ἡ Φρύνη ὑπερήφανος καὶ ἀγέρωχος πάντοτε, ἄνευ προλόγου, τὸν ἠρώτησε :

— Τί ζητεῖς ;

— Νὰ σὲ ἴδω ! ἀπεκρίθη ὁ Εὐθίας.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Νὰ σὲ ἐπαινέσω, εἶπεν ὁ Εὐθίας μετὰ ἐλαφρᾶς εἰρωνείας.

— Διατί ;

— Ὅλαι αἱ Ἀθῆναι ὁμιλοῦν διὰ τὴν μεγάλην σου δωρεάν. Κλέπτης τὴν φήμην τῶν ποιητῶν καὶ τὰς δάφνας τῶν μαχητῶν.

— Μὲ καθιστᾷς ὑπερήφανον . . .

— Τὸ ὄνομά σου τρέχει ὡς ἀστραπὴ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα.

— Πρὸ καιροῦ αἱ Ἀθῆναι γνωρίζουσι, νομίζω, τὴν Φρύνην.

— Ναί . . . τὴν γνωρίζουσιν ὡραίαν, πλουσίων χαρίτων καὶ ἄσωτον θελγήτρων, ἀλλὰ σήμερον ἐμφαίνεσαι πρὸ τῶν Ἀθηνῶν ὡς ἀγαθοεργὸς γόησσα, ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν ζωὴν τὰς ταγείσας πόλεις.

— Σύ, ἄρχον, ἴσως χλευάζεις τὴν δύναμίν μου, διότι νομίζεις τὸ ἔργον αὐτὸ ἀδύνατον !

×

— Εἶνε εὔκολον πρᾶγμα ν' ἀναγείρῃ τις τείχη, ναούς, οἰκίας, θέατρα, ὅταν τὸ χρῆμα τοῦ λείπῃ; . .

— Ἀλλὰ τὸ χρῆμα πλεονάζει!

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον . . . ἀλλὰ σοῦ λείπει καὶ κἄτι τι ...

— Ποῖον;

— Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου. Ἡ δωρεά σου δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ, εἰμὴ μόνον ὅταν ὁ Ἄρειος Πάγος τὴν δεχθῇ.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἡ δόξα τοῦ μέλλοντος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἀποφάσεώς του.

— Καὶ πότε συνέρχεται ὁ Ἄρειος Πάγος;

— Σήμερον.

— Καὶ θὰ συζητηθῇ ἡ πρότασίς μου;

— Ναί.

×

Ἡ Φρύνη τότε ὑπεροπτικῶς προσέθεσεν:

— Τοιαύτην μεγαλοπρεπῆ δωρεὰν ποῖος ἤθελε τὴν ἀρνηθῇ;

Ὁ Εὐθίας μετὰ πανουργίας ἀπήντησεν:

— Διάφοροι εἶνε αἱ γνῶμαι τῶν ἀνθρώπων.

— Ἐπιτρέπεται νὰ ζητήσω τὴν γνώμην τὴν ἰδικήν σου;

— Ἡ γνώμη μου, ἀπεκρίθη ὁ Εὐθίας κολακευτικῶς, συγχέεται εἰς τὰς ἀντιμαχομένας ἰδέας ... περιμένει λάμψιν τινά, ἡ ὁποία νὰ τὴν διαφωτίσῃ ...

— Τὴν λάμψιν ζήτησον ἀπὸ τὴν σοφίαν σου. Αἱ ἀνεγερθησόμεναι Θῆβαι θὰ σοῦ στήσουν μνημεῖον.

— Αὐτὴν τὴν ἀμοιβήν μοῦ ὑπόσχεσαι;

— Ἡ ἀνταμοιβὴ εἶνε μεγίστη. Δὲν σοῦ ἀρέσει νὰ διαφύγῃς τὴν καταστροφὴν τῶν χρόνων; νὰ ζῇ μετὰ θάνατον τὸ ὄνομά σου; νὰ ἔχῃς ἀναθηματικὰς ἑορτάς; νὰ λατρεύεσαι ὡς ἥρως;

×

— Ναί! ἀπεκρίθη ὁ Εὐθίας. Ἀλλὰ μετὰ θάνατον ἀξίζει νὰ σκέπτεται κανεὶς τόσον πολύ; Καὶ ὁ Σωκράτης ὅταν ἀποθάνῃ δὲν θὰ ὁμοιάζῃ πρὸς ἕνα χυδαῖον ποιμένα τοῦ Ὑμηττοῦ;

— Εὐθία, εἶσαι κυνικός...

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Ἀνήκεις εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Διογένους.

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀλλ' ὁ Διογένης εἶνε ἕνας ἀναίσχυντος φλύαρος... καὶ τίποτε ἄλλο... Πολλάκις χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσω, τὸν ἐξένισα εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου... περιγελᾷ τὰ πάντα..

— Καταδικάζει τὴν κατάχρησιν, ἡ ὁποία βλάπτει, χωρὶς ὅμως νὰ εἶνε καὶ ἐναντίος τῶν ἡδονῶν... ἔχομεν τὰς αὐτὰς ὀρέξεις... ζητεῖ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν φανόν...

×

— Καὶ σύ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα.

— Ζητῶ τὴν γυναῖκα.

Εἶπεν ὁ Εὐθίας μετὰ φωνῆς καὶ ὀφθαλμῶν ἡδυπαθῶν.

Ἡ Φρύνη ἐγέλασεν.

— Εὔκολον πρᾶγμα! Ὁ Κεραμεικὸς εἶνε γεμάτος! Τί κάθεσαι; τρέξε!

Ὁ Εὐθίας ἐξωργίσθη.

Ἡ εἰρωνία τῆς Φρύνης ἀπετέλει ὕβριν.

Νέαν ἀπόρριψιν.

Πολὺ χειροτέραν τῆς πρὸ δεκαετίας.

×

— Ναί... εἶπεν μετὰ ὀργῆς, ἀλλ' ὅλαι αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε ἄξιαι τοῦ Εὐθίου...

— Συγγνώμην! εἶπεν ἡ Φρύνη. Ἐλησμόνησα τὸ ἀξίωμα τοῦ βασιλέως ἄρχοντος, τὸ ὁποῖον φέρεις.

Ὁ Εὐθίας τὴν ἐπλησίασεν.

Ἔτρεμεν ἐξ ἔρωτος.

Τὰ χείλη του ἦσαν ξηρὰ ἀπὸ ἡδυπάθειαν.

Ἥρπασε τὰς χεῖρας τῆς Φρύνης.

Ἐγονυπέτησεν.

— Θέλεις σὺ νὰ εἶσαι ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν ζητῶ ;

— Φεῦ ! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Φρύνη. Ἀργὰ ἔφθασες ... ἡ Φρύνη ἐκορέσθη ἔρωτος ...

×

Ὁ Εὐθίας ἀνηγέρθη.

Ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

Ἡ φιλοτιμία του εἶχε ὑποστῇ δευτέραν προσβολήν.

— Ἐκορέσθη ἔρωτος ἡ Φρύνη ἴσως ... ὄχι ὅμως καὶ φήμης καὶ ἐπάρσεως ... καὶ ἡ φιλία τοῦ Εὐθίου δύναται νὰ προνοήσῃ καὶ διὰ τὸ ἓν καὶ διὰ τὸ ἄλλο ...

— Λοιπόν, ἀπόδειξέ το ! Εἶπεν ἡ Φρύνη. Ἔσο γενναῖος. Φέρε μου τὸ Ψήφισμα. Τὸ Ψήφισμα τὸ τόσον δι' ἐμὲ ἐπιθυμητόν.

— Καὶ ἔπειτα ; Εἶπεν ὁ Εὐθίας κυττάζων αὐτὴν μετὰ πικρίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ ἔπειτα ; ἀπήντησεν ἡ Φρύνη ζητοῦσα ὑπεκφυγήν, καὶ ἔπειτα ... θὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων.

×

Ὁ Εὐθίας ἐστενοχωρεῖτο.

Ἤθελε νὰ εἰδικοποιήσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Φρύνης.

Ἤθελε νὰ τοῦ ὑποσχεθῇ μίαν νύκτα.

Καὶ τῆς εἶπεν :

— Αὐτὸ τὸ ἔπειτα μὲ φοβίζει ! Εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν νεφελῶν ... δὲν ἐμπιστεύσαι εἰς ἐμέ ;

— Ἀλλὰ σὺ δὲν μὲ ἐμπιστεύεσαι

— Εἶσαι πανοῦργος! τῆς εἶπεν ὁ Εὐθίας.

— Καὶ ὡς τοιαύτη. ἀπεκρίθη ἡ Φρύνη γνωρίζω τὰς ἀπατηλὰς θωπείας καὶ ὑποσχέσεις τῶν Ἀθηναίων ...

Ὁ Εὐθίας ἐπειράχθη.

Ἐθύμωσεν.

Ἠγέρθη ἀποτόμως.

Καὶ ἀπεκρίθη.

×

— Λησμονεῖς τὸν χρυσόν, τὸν ὁποῖον ἔχεις πάρει ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους;

Ἡ Φρύνη ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

Καὶ τοῦ ἀπήντησεν:

— Δεν ἐννοῶ νὰ τὸν κρατήσω ... σοῦ τὸν ἐπιστρέφω ... δίδουσα ὡς ἀντάλλαγμα καταστραφεῖσαν πόλιν.

— Ἡ ὁποία ἀκόμη δὲν ἀνηγέρθη!

— Ἡ ἀπειλή σου δὲν σὲ τιμᾷ! Σύ, τέκνον τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν ἀρνεῖσαι τὴν ζωὴν εἰς τὰς δευτέρας Θήβας; Ἀλλὰ τότε εἶσαι βαρβαρώτερος καὶ ἀπανθρωπότερος τοῦ καταστρέψαντος τὰς πρώτας ...

Ὁ Εὐθίας ὕψωσε τὴν κεφαλὴν κομπαστικῶς:

— Τολμᾷς, σύ, νὰ μὲ διδάξῃς τὰ καθήκοντά μου; Σύ! ἡ Φρύνη; μία ἑταίρα;

×

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασεν.

Ἐκόχλαζεν ὅμως ἐξ ὀργῆς.

— Τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον προφέρεις μετὰ τόσης περιφρονήσεως εἶνε προσφιλὲς εἰς τοὺς αὐστηροὺς φιλοσόφους καὶ ποιητάς. Αἱ

τέρψεις μου εἶνε ἡ ἀνακούφισις τῶν περιπετειῶν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου. Οἱ ζωγράφοι ἐμπνέονται ἐκ τῶν ὡραίων σωμάτων μας, ἄνευ ἑταιρῶν ἡ τέχνη τοῦ Φειδίου δὲν θὰ ἐστέφετο.

×

Καὶ ἡ Φρύνη θέλουσα νὰ ραπίσῃ κατὰ πρόσωπον τὸν αὐθάδη Εὐθίαν, ὑπεχώρησε μετὰ ἡγεμονικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ τοῦ εἶπε :

— Χαῖρε !

Ὁ Εὐθίας ἐξήρχετο.

— Θὰ μετανοήσῃς, ὑπερήφανος γυνή ! τῆς εἶπεν ἀπειλητικῶς.

Ἡ Φρύνη προσέθεσεν :

— Εἶχε δίκαιον ὁ Πραξιτέλης ! Μοῦ τὸ εἶπεν ἄλλως τε : ἰδοὺ ἐχθρὸς μὴ συγχωρῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Διαδήλωσις ὑπὲρ τῆς Φρύνης.

Ἔξωθεν τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης ἀκούονται ἄσματα φαιδρὰ ἑταιρῶν.

Ἡ εἴδησις τῆς μεγάλης δωρεᾶς τῆς Φρύνης εἶχε γνωσθῇ καθ' ὅλην τὴν πόλιν.

Αἱ ἑταῖραι ἐπανηγύριζον τὴν δόξαν τῆς Φρύνης.

Καὶ πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἤρχοντο ἤδη εἰς τὸ μέγαρόν της διὰ νὰ τὴν χαιρετήσουν πομπωδῶς.

Ἡ δωρεὰ τῆς Φρύνης εἶχεν ἀνυψώσῃ τοὺς ὁμίλους τῶν ἑταιρῶν.

Ἡ Φρύνη μόλις ἤκουσε τὰ ἄσματα διηυθήνθη πρὸς τὸ παράθυρον.

Διέκρινε διαφόρους ἑταίρας γνωστὰς εἰς αὐτὴν καὶ ὁμίλους νέων, οἵτινες τὴν ἀνευφήμουν.

Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν διαδηλωτῶν ἦσαν τρεῖς ἑταῖραι.

Ἡ Τελεσίλλα, ἡ Βακχὶς καὶ ἡ Μυρρίνη.

×

Αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα.

Εἰσέρχεται ἡ Τελεσίλλα.

Ὁ ὅμιλος τῶν ἑταιρῶν περικυκλώνει τὴν Φρύνην.

— Τιμὴ εἰς τὴν Φρύνην !

Ἀνακράζει ἡ Τελεσίλλα.

— Δόξα εἰς τὴν γενναιόδωρον !

Φωνάζει ἡ Μυρρίνη.

— Σοῦ φέρωμεν καλὰς εἰδήσεις !

Ἐπιλέγει ἡ Βακχίς.

Ἡ Φρύνη ἠρώτησε μετὰ ζωηρότητος,

— Ἀληθῶς ;

Ἦτο περιχαρής.

Ἀκτινοβολον μειδίαμα ἐφώτιζε τὸ πρόσωπόν της.

×

Ἡ Τελεσίλλα ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς τρέχει ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ζητωκραυγάζων.

— Εἶνε πολλοὶ οἱ διαδηλωταί ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

Χιλιάδες χιλιάδων.

— Ὅλοι σὲ ὀνομάζουν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀρίστην, εἶπεν ἡ Μυρρίνη.

— Ὥστε ἐγνώσθη ἡ δωρεά μου ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

Ὅλοι ὁμιλοῦν περὶ αὐτῆς.

Ἡ Μυρρίνη ἐναγκαλίζεται τὴν Φρύνην.

— Καλή μου, Φρύνη !

Ἔξωθεν ἀκούωνται φωναί.

— Ἀκούεις λεγει ἡ Τελεσίλλα.

— Ναί . . . ἀκούω . . . εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Ὅλαι αἱ ἐχθραί σου σήμερον σὲ ὑμνολογοῦν, εἶπεν ἡ Μυρίνη.

— Ὅλαι σὲ λατρεύουν ! εἶπεν ἡ Τελεσίλλα.

— Ἡ δωρεά σου κινεῖ τὸν θαυμασμόν ! προσέθεσεν ἡ Βακχίς.

— Σήμερον χάρις εἰς σέ, διέκοψεν ἡ Τελεσίλλα, αἱ ἑταῖραι κατήγαγον νίκην περιφανῆ.

— Ἔστεψας τὴν σημαίαν τῆς Ἀφροδίτης, εἶσαι μεγάλη ὡς ἡ Λαΐς, προσέθεσεν ἡ Μυρίνη.

Ἔνδοξος ὡς ἡ Σαπφω, ἐπανέλαβεν ἡ Τελεσίλλα.

— Αἱ ὑπερήφανοι Ἀθηίδες θὰ φθονῶσι τὸ ὀνομά σου !

— Καὶ οἱ σύζυγοί των θὰ πολλαπλασιάσωσι τὰ δῶρα των πρὸς ἡμᾶς !

×

— Καί, προσέθεσεν ἡ Μυρρίνη, θὰ καταργηθῇ ὁ νόμος ἐκεῖνος ὁ ἀναγκάζων ἡμᾶς νὰ φέρωμεν ἐξερχόμεναι μυρσίνας ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Καὶ θὰ καταργηθῇ, εἶπεν ἡ Τελεσίλλα, καὶ ὁ ἄλλος νόμος ὁ μὴ ἐπιτρέπων εἰς τὰς ἑταίρας νὰ φοροῦν ζώνας χρυσᾶς.

— Ἕνεκα σήματος ἡ μυρσίνη μᾶς δηλητηριάζει τὰ χείλη, εἶπεν ἡ Μυρρίνη ρίπτουσα τὴν μυρσίνην.

Καὶ αἱ ἄλλαι ἑταῖραι ἔπραξαν τὸ αὐτό.

— Ἀλλ' ὁ Ἄρειος Πάγος ;
Ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

×

Ἡ Βακχὶς ἀπήντησεν :
— Θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ.
Δὲν ἀκούεις :
Ἤδη ἔξωθεν τοῦ μεγάρου τῆς Φρύνης ἠκούετο μέγας θόρυβος.
Οἱ διαδηλωταὶ εἶχον καταπλημμυρίσῃ τὴν ὁδόν.
Ἄλλοι ἐτραγουδοῦσαν.
Ἄλλοι ἀνέκρουον λύρας.
Ἄλλοι ἔρριπτον ἄνθη πρὸς τὴν αὐλὴν τῆς Φρύνης.
Καὶ οἱ περισσότεροι ἀνεκραύγαζον :
— Ζήτω ἡ Φρήνη !
— Ζήτωωωω !

×

Ἡ Φρύνη ἦτο μεγάλως συγκεκινημένη.
Οἱ ὀφθαλμοί της ἐδάκρυον.
Ἦτο ἡ πρώτη μεγάλη χαρὰ τῆς ζωῆς της.
Ἦτο ἡ πρώτη ἐπίσημος ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἐκδήλωσις συμπαθείας.
Ὁποία χαρά !
Ἀνέκραξεν ἐκτείνουσα τὰς χεῖρας.
— Εἶμαι εὐτυχής ! Τὸ ὄνειρόν μου πραγματοποιεῖται . . .
Αἱ φωναὶ ἔξωθεν καθίσταντο ἰσχυρότεραι.
Αἱ ζητωκραυγαὶ ἐπεκτείνοντο.
Ὁ θόρυβος ἦτο δαιμονιώδης.
— Ζήτω ἡ βασίλισσα τῶν Θηβῶν !
Ἀκούεται μυριόστομος κραυγή.

Εἰς τὴν ἐπιφώνησιν αὐτὴν ἡ συγκίνησις τῆς Φρύνης φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον.

×

— Ἀκούεις, Φρύνη ; τῆς λέγει ἡ Βακχίς. Σὲ ἀποκαλοῦν βασίλισσαν !

— Ζήτω ἡ βασίλισσα τῶν Θηβῶν !

Ἐπαναλαμβάνεται ζωηροτέρα ἤδη ἡ ζητωκραυγή.

— Μὲ ἀποκαλοῦν βασίλισσαν ; λέγει ἡ Φρύνη συγκεκινημένη. Ἀλλὰ τί ἔπραξα διὰ τί ἐμπνέω τόσην λατρείαν ; προσέθεσε μετριοφρόνως.

— Ζήτω ἡ βασίλισσα ἡ Θηβῶν !

Ἀκούεται καὶ ἐκ τρίτου παρατεταμμένη νέα ζητωκραυγή.

— Ἤδη ἄρχεται ἡ βασιλεία μας ! λέγει ἡ Μυρρίνη.

— Ὅλαι θὰ εἴμεθα βασίλισσαι ! προσθέτει ἡ Βακχίς.

×

Αἱ ζητωκραυγαὶ ἐν τούτοις ηὔξανον.

Ὁ λαὸς ἐπέμενε νὰ ἴδῃ τὴν Φρύνην ἐκ τοῦ πλησίον.

Καὶ ἡ Φρύνη ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὸν ἐξώστην.

Τὴν συνώδευον αἱ διασημότεραι ἑταῖραι τῆς ἐποχῆς.

Μόλις ἐπεφάνη ἡ Φρύνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ζητωκραυγαὶ οὐρανομήκεις ἐξερράγησαν.

— Ζήτω ἡ Φρύνη !

Ἡ Φρύνη ἔνευσε χαιρετίζουσα τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν.

×

Μετὰ πολλοῦ κόπου αἱ ζητωκραυγαὶ ἔπαυσαν.

Ἡ Φρύνη τότε ηὐχαρίστησε δι' ὀλίγων λέξεων τοὺς διαδηλωτάς.

— Σᾶς εὐγνωμονῶ, συμπολῖται, τοῖς εἶπεν. Εἶμαι βαθέως συγκεκινημένη ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης τῶν αἰσθημάτων σας. Δὲν ἔπραξα εἰμὴ καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα. Καὶ ἡ δωρεά μου δὲν εἶνε ἀξία τοιούτων τιμῶν. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας. Εὔχομαι ὅπως τὴν θέλησιν τοῦ Λαοῦ ἐκτιμήσῃ δεόντως ὁ Ἄρειος Πάγος.

Νέαι ζητωκραυγαὶ κατεκάλυψαν τοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς Φρύνης·

×

Οἱ διαδηλωταὶ ἐξηκολούθουν νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα ἄνθη.

Αἱ ἑταῖραι, αἱ συνοδεύουσαι τὴν Φρύνην, ἔρριπτον ἄνθη ἐκ τοῦ ἐξώστου πρὸς τὸν λαόν.

Καὶ αἱ ζητωκραυγαὶ ἐξηκολούθουν ζωηραὶ πάντοτε.

Ἡ Φρύνη δακρύουσα ἐχαιρέτιζε διὰ τῆς κεφαλῆς τοὺς διαδηλωτάς.

Τέλος τὸ πληθος ἀπεσύρθη.

Ἡ Φρύνη εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀνῆλθον ἐπὶ του μεγάρου της ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Μένανδρος.

Ἐκράτουν στεφάνους καὶ κλάδους δάφνης.

Ὁ Ἀρίστιπος εἰσερχόμενος προσεφώνησε τὴν Φρύνην οὕτως:

— Φρύνη! ἡ Σχολὴ τοῦ Πλάτωνος σὲ ἀσπάζεται!

— Καὶ σὲ ἀναγορεύει ἀθάνατον! προσθέτει ὁ Μένανδρος.

— Ἀθάνατος, δὲν ἀρκεῖ διακόπτει ἡ Μυρρίνη.

Ἀνακηρύξατέ την θεάν!

— Ἡ Σχολὴ τοῦ Πλάτωνος, ἐπαναλαμβάνει ὁ Μένανδρος, σοῦ ἀπονέμει αὐτὸν τὸν στέφανον!

Καὶ ὁ Μένανδρος θέτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Φρύνης θαυμάσιον στέφανον ἐκ δάφνης.

— Κύτταξε ! εἶπεν ἡ Τελεσίλλα στρεφομένη πρὸς τὸν Μένανδρον, κύτταξε πῶς ὁ στέφανος ἀναζωογονεῖται ἐπὶ τῆς κόμης της.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο σφόδρα συγκεκινημένη.

— Ὦ φίλοι ! θ' ἀποθάνω ἐκ χαρᾶς !

— Στέφανος εἶνε ὁ θρίαμβός σου ! τῆς λέγει ὁ Ἀρίστιππος.

— Καὶ πόθεν τὸ γνωρίζεις ; τὸν ἐρωτᾷ ἡ Φρύνη.

— Καθ' ὁδὸν συνηντήσαμεν δύο Ἀρεοπαγίτας ...

— Ποίους ;

— Τὸν Κάσσανδρον καὶ τὸν Ἀναξιμένιον.

— Καὶ τί σᾶς εἶπον ;

Ὅτι ὁ Ἄρειος Πάγος εἶνε εὐνοϊκῶς διατεθειμένος ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς σου. Ὅτι θέλει νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ πόθος τῆς καρδίας σου. Ὅτι θέλει νὰ γείνῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πᾶς Ἕλλην ἐπιθυμεῖ. Ὅτι θέλει νὰ ἀνεγερθῇ ἡ πατρὶς τοῦ Ἐπαμεινώνδα !

— Ἂς πίωμεν διὰ τὴν καλὴν αὐτὴν εἴδησιν !

Ἀνεφώνησεν ἡ Μυρρίνη.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ τρεῖς δοῦλοι ἔφερον κύπελλον καὶ κρατῆρας πλήρης οἴνου τῶν Συρακουσῶν.

— Ἂς πίωμεν εἰς τὴν ὑγείαν τῆς Φρύνης.

— Ἂς πίωμεν πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ μεγάλου γεγονότος.

— Ἂς πίωμεν πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Φρύνης !

Ἀνέκραζον αἱ ἑταῖραι.

Τὰ κύπελλα ἐκενώθησαν.

Ἡ Φρύνη μόλις συγκρατουμένη ἀπὸ τὴν χαράν της εἶπεν :

— Ὑπάγετε νὰ κάμετε σπονδὰς ὑπὲρ τῶν φίλων Θεῶν.

— Βακχίς, εἶπεν ἡ Μυρρίνη, ὁδήγησε ἐντός.

— Ἐμπρός ! Ἂς ὑπάγωμεν ! Ἔλθετε εἰς τὸ τρικλίνιον.

×

Ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Μένανδρος προσέθεσαν :

— Καὶ ἂς πίωμεν.

— Πίετε ὅσον ἠμπορεῖτε ! εἶπεν ἡ Φρύνη περιχαρής. Πίετε καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Κηφισσόν !

Ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Μένανδρος ἔλαβον ἐκ τῶν χειρῶν τὴν Τελεσίλλαν καὶ τὴν Μυρρίνην.

Ἡ Βακχὶς προηγεῖται.

Αἱ ἄλλαι ἠκολούθουν.

Ἡ Φρύνη ἔμεινε μόνη.

Ἐσκέπτετο πόσον ὡραῖον πρᾶγμα εἶνε ἡ δόξα !

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ὁλόκληρος ἡ πόλις τὴν ἐθεοποίει.

Καὶ ἦτο εὐδαίμων.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἔχυνον δάκρυα χαρᾶς.

Ἦτο ὡραία. Ἦτο πλουσία. Ἦτο ἔνδοξος.

Εἰς τὸ Τρικλίνιον ἡ Τελετίλλα εἶχε πίει ὑπερβολικά.

×

Ἥρπασε τὸν Ἀρίστιππον ἐκ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὸν κατεφίλει εἰς τὸ στόμα.

— Σὲ ἀγαπῶ, τοῦ ἔλεγεν !

Ἡ Μυρρίνη ἔρραινε μὲ ἄνθη τὸν Μένανδρον.

Αὐτὸς ἐζήτει νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἀλλ' ἡ Μυρρίνη ἀνθίστατο ἀσπαζομένη.

— Ποίαν εὐχαρίστησιν τοῦ ἔλεγεν εὑρίσκεις εἰς τὰ φιλήματα ;

Καὶ ἐκεῖνος πίνων ἀδιακόπως τὴν ἐξελιπάρει καὶ τῆς ἔλεγεν :

— Ὦ! ἄφες με, Μυρρίνη, νὰ δρέψω τὸν εὐώδη κάλυκα τῶν χειλέων σου. Νομίζω ὅτι ἐπὶ τῶν χειλέων σου αἱ μέλισσαι αἱ Ἀττικαὶ ἀποθέτουν τὸ μέλι των. Πόσον εἶνε γλυκεῖα τὰ φιλήματά σου. Ἄφες με νὰ ροφήσω τὴν δρόσον τῆς γλώσσης σου . . . Ἄφες με νὰ αἰσθανθῶ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς φρικιάσεις τῶν ἐρωτικῶν σπασμῶν.

×

Τέλος ἡ Μυρρίνη ἐνέδωκεν.

Καὶ ἤδη τὰ χείλη των ἦσαν συνηνωμένα.

Ἡ Μυρρίνη ἐφαίνετο ἀναπνέουσα μετὰ δυσφορίας.

Ἦτο φιλήδονος ὑπερβολικά.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἡμίκλειστοι εἶχον παραδοθῇ εἰς τὰ ὄνειρα τῆς ἡδυπαθείας.

Ἐφαίνετο ὡσὰν μεθύουσα.

Ἀΐφνης ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἔζωσε τὴν κόμην της.

Οἱ θαυμάσιοι καὶ πυκνοὶ βόστρυχοι ἐκυμάτισαν εἰς τὴν πλάτην της, μαῦροι ὡς ἡ νὺξ τοῦ χειμῶνος.

Ὁ Μένανδρος τὴν ἔρριψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἡ Μυρρίνη ἦτο σχεδὸν ἀναίσθητος.

×

Καὶ ὁ Μένανδρος τὴν κατεφίλει μὲ φιλήματα περιπαθῆ, φιλήδονα καὶ παρατεταμένα.

— Ἀποθνήσκω . . . ἔλεγεν ἡ Μυρρίνη ἐκλιζομένη ἐκ τῆς μέθης καὶ τῆς ἡδονῆς.

— Ἀποθνήσκεις εἰς τὰς ἀγκάλας μου! ἐτραύλιζεν ὁ Μένανδρος μόλις δυνάμενος νὰ συγκρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του.

— Μὲ ἀγαπᾷς; τὸν ἐρωτᾷ ὁ Μυρρίνη.

— Σὲ λατρεύω! ἀπήντα ὁ Μένανδρος.

Ἡ Τελεσίλλα ἦτο μετὰ τοῦ Ἀριστίππου εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ τρικλινίου.

Ἔπινον ἀδιακόπως.

Ἡ Τελεσίλλα ἠρώτησε τὸν Ἀρίστιππον.

— Θέλεις νὰ διέλθωμεν τὴν νύκτα μαζή ;

Ὤ ! θὰ ἤμην εὐτυχής.

— Τί θὰ μοῦ χαρίσῃς ;

— Ὅ,τι θέλεις.

— Θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς μίαν ἔπαυλιν.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω Τελεσίλλα, τόσα χρήματα.

Ἡ Τελεσίλλα ἔπαιζε μὲ τὸν Ἀρίστιππον, εἰς τὸ στόμα τοῦ ὁποίου ἔθετε κεράσια καὶ οἶνον τῆς Λέσβου, ἐναλλάξ.

×

Ἡ Τελεσίλλα ἐκάθητο ἐπί τινος κλίνης.

Ὁ Ἀρίστιπος εἶχεν ἐξαπλωθῇ παραπλεύρως της.

Ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Τελεσίλλας ἀκουμβοῦσε τὴν κεφαλήν του.

Ἡ Τελεσίλα ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἐρωτᾷ:

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μοῦ χαρίσῃς μίαν ἔπαυλιν, τότε τί θὰ μοῦ δώσῃς ;

— Ὅ,τι θέλεις.

— Νὰ μοῦ χαρίσῃς μίαν ἄμπελον ;

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσα χρήματα, ἐπανελάμβανεν ὁ Ἀρίστιππος οἰνοβαρής.

— Νὰ μοῦ χαρίσῃς λοιπὸν ἓν περιδέραιον.

— Ἀξίας ;

— Ἀξίας πέντε ταλάντων.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόσα χρήματα, ἐξηκολούθει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ Ἀρίστιππος μὲ τόνον κἄπως κλαυθμηρόν.

— Ἀλλὰ τότε τί ἔχεις ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Τελεσίλλα. Εἶσαι πτωχός ;

— Ὄχι

— Εἶσαι πλούσιος ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ τότε τί εἶσαι ;

×

— Εἶμαι τι χειρότερον ὅλων.

— Δηλαδή ;

— Οὔτε πτωχός, οὔτε πλούσιος.

Ἡ Τελεσίλλα ἐγέλασεν.

— Εἶσαι εἰλικρινής, τῷ εἶπεν.

— Καὶ φιλαλήθης, προσέθεσεν οὗτος.

Μετὰ στιγμιαίαν διακοπήν, ἡ Τελεσίλλα τὸν ἠρώτησεν :

— Θέλεις καὶ ἄλλα κεράσια ;

— Θέλω τὰ κεράσια τοῦ στόματός σου ; Θέλω νὰ ροφήσω τὸν κόκκινον χυμὸν τῶν χειλέων σου.

×

Ἡ Τελεσίλλα ἔκυψε καὶ ἐφίλησε τὸν Ἀρίστιππον.

— Σοῦ ἤρεσε ;

— Τρελλαίνομαι ... ἀπήντησεν οὗτος.

Καὶ ὁ Ἀρίστιπος ὡς ἦτο, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ :

Μύρα φέρατε ...
Μὲ ρόδα
στεφανώσατε
τὴν κόμην μου ...

Ἡ Τελεσίλλα τὸν ἐφίλησεν ἐκ νέου :

— Σὲ ἀγαπῶ ! τοῦ εἶπεν :

— Τελεσίλλα μου ! τῆς ἀπεκρίθη ὁ Ἀρίστιππος σὲ μισῶ ...
Ἡ Τελεσίλα ἐγέλασεν.

×

Ὁ Ἀρίστιππος ἤρχισε ἐκ νέου νὰ ψάλῃ :

Μὲ κλώνους μύρτου
Νάρκισσον θὰ πλέξω ἁπαλήν,
Θὰ πλέξω κρίνα, ἴα,
καὶ κρῖκον ἀνθηρόν,
Θὰ πλέξω ρόδα,
προσφιλῆ τῶν ἐραστῶν στολὴν
καὶ ὑακίνθων ἄνθη
θὰ πλέξω πορφυρᾶν.
Νὰ στολισθῇ τῆς φίλης μου
ἡ ἐρασμία κεφαλή,
Καὶ σ' τὴν πλουσίαν κόμην της
ὁ στέφανος ν' ἀνθοβολῇ.

Ἡ Τελεσίλλα ἔκυψεν καὶ τὸν ἐφίλησεν ἐκ νέου.
— Μὴ μὲ τρελλαίνεις !
Ἐφώναξεν ὁ Ἀρίστιππος.
— Πές μου καὶ ἄλλα τραγουδάκια ; εἶπεν ἡ Τελεσίλλα.
— Θέλεις ;
— Θέλω.
— Νὰ σοῦ εἴπω λοιπόν, ἐτραύλισεν ἐκ τῆς μέθης ὁ Ἀρίστιππος.

×

Καὶ ἤρχισε ἐκ νέου :

— *Ρόδον, τ' ἄνθος τῶν ἐρώτων,*
Ἀναμίξωμεν τῷ Βάκχῳ.

Τὸ καλλίριζον τὸ ῥόδον
ἐπιθέντες τοῖς κροτάφοις
εὐθυμήσωμεν ἐν πότοις.
Ῥόδον, ὦ ὡραῖον ἄνθος,
σὺ τὴν ἄνοιξιν στολίζεις,
τοὺς θεοὺς σύ, τέρπεις, ῥόδον,
διὰ σοῦ ὁ παῖς ὁ Ἔρως,
τοὺς καλοὺς βοστρύχους στέφει,
μὲ τὰς χάριτας χορεύει.
Στέψον με, καὶ λύραν κρούων,
παρὰ τῷ ναῷ σου, Βάκχε,
μετὰ κόρης βαθυκόλπου,
ἐστεμμένος μὲ στεφάνοτς,
ὑπὸ ῥόδα θὰ χορεύσω!

×

Τὰ ῥόδα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπέμποντο εἰς τὰς ἐρωμένας.

Οἱ ἐρασταὶ δὲ μόνοι των πολλάκις ἔπλεκον στεφάνους, τοὺς ὁποίους ἔστελλον εἰς τὰς ἐρωμένας των.

Καὶ τοῦτο πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς λατρείας των.

Ἀλλ' ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀνθέων εἶχε καὶ συμβολικὴν σημασίαν..

Ὅπως αὐτό, οὕτω καὶ ἡ καλλονὴ μαραίνεται.

Μακάριοι ἑπομένως ὄχι οἱ κυχώμενοι ἐπὶ κάλλει, ἀλλὰ οἱ ἀπολαμβάνοντες αὐτὰ ἐφ ὅσον διατηροῦνται ἀνθηρὰ καὶ δροσερά.

— Τελεσίλλα! ἐφώναξεν ὁ Ἀρίστιππος.

— Λέγε, τοῦ ἀπεκρίθη αὕτη.

— Ἐσυλλογίσθης ποτὲ ὅτι θὰ γηράσωμεν;

— Σὲ παρακαλῶ ν' ἀλλάξῃς αὐτὰς τὰς ὁμιλίας, εἶπεν ἡ Τελεσίλλα.

— Ἐσυλλογίσθης, ἀγαπητή μου, ὅτι τὸ πρόσωπόν σου θὰ γείνῃ μίαν ἡμέραν ὅπως αἱ περγαμεναί ;

— Οὔφ ! ἀνέκραξεν ἡ Τελεσίλλα.

×

Ὁ Ἀρίστιππος ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ ψάλλῃ :

Χρόνον ἀκμάζει τὸ ῥόδον βραχύ,
ἂν παρέλθῃ ὁ καιρός του,
θὰ μαρανθῇ, κι' ἀντ' αὐτοῦ
βάτον θὰ εὕρῃς ζητῶν.

— Ἄφησέ τα αὐτά ! τοῦ εἶπεν ἡ Τελεσίλλα

— Δὲν μοῦ λέγεις, Τελεσίλλα, ἀνέκραξεν ὁ Ἀρίστιππος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους ἐκ τῆς μέθης.

— Λέγε . . .

— Πῶς ἡ Θεὰ Κύπρις, ἡ κόρη τοῦ κύματος, ἐνίκησε τὸν ἔρωτα, τὸν πύρινον αὐτὸν Θεόν ;

— Δὲν γνωρίζω ! τῷ ἀπήντησεν ἡ Τελεσίλλα.

— Ἀλλὰ τότε λοιπὸν τί γνωρίζεις ; Πῶς συμβιβάζεται τὸ ὕδωρ μὲ τὰς φλόγας ;

Καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἐγερθεὶς ἥρπασε τὴν Τελεσίλλαν ἐκ τοῦ λαιμοῦ.

— Μή ! θὰ μὲ πνίξῃς !

— Δὲν θὰ σὲ πνίξω, ὄχι . . . θέλω μόνον νὰ σὲ φιλήσω . . .

×

Ἡ Τελεσίλλα ἐπρότεινε τὰ χείλη.

Ὁ Ἀρίστιππος τὴν ἐφίλει καμμύων τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ παραδεδομένος εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν παρατεταμένων φιλημάτων, εἶπεν :

— Ἔτσι ἤθελα ν' ἀποθάνω . . . ἐν μέσῳ ἡδονῶν καὶ ἀπολαύσεων . . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ὁ Ὑπερίδης, ὁ ἐραστὴς τῆς Φρύνης.

Ἐνῷ αὐτὰ συνέβαινον εἰς τὸ τρικλίνιον, ἡ Φρύνη, μόνη, ἐσυλλογίζετο τὴν δόξαν τοῦ μέλλοντος.

Ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ Ὑπερίδης.

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο διάσημος ῥήτωρ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐραστὴς δ' ἐμπαθὴς τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας.

Ἡ Φρύνη ἠγάπα τὸν Ὑπερίδην.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἠγάπα καὶ ἄλλους.

Ἠγάπα καὶ τὸν Πραξιτέλην.

Ἠγάπα συγχρόνως καὶ ἄλλους πλουσίους νέους τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ὁ Πραξιτέλης ἐζηλοτύπει.

Περισσότερον ὅμως ὅλων ἐζηλοτύπει ὁ Ὑπερίδης.

Ἦτο ἀγρίως ζηλότυπος.

Καὶ ἡ Φρύνη ὑπέφερεν μὲ αὐτοὺς πολύ.

×

Ὅταν εἰσῆλθεν, ἡ Φρύνη ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

Ὑπερίδη, τοῦ εἶπεν μετὰ φωνῆς ἐγκλειούσης παράκλησιν.

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο ὠχρός.

Ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως.

Ἡ ζηλοτυπία τὸν ἔθλιβεν.

Μὲ ὕφος ἀδιάφορον καὶ ὡς ἐὰν ἦτο ψυχραμένος εἶπεν εἰς τὴν Φρύνην :

— Τί ζητεῖς ;

— Δὲν ἔχεις τίποτε νέον νὰ μοῦ εἴπῃς ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐσιώπα.

Ἡ Φρύνη τὸν ἐκύτταζεν ἀποροῦσα.

Ἐφαίνετο μελαγχολικός.

Εἶχε τὴν ὄψιν δίσθυμον.

— Πῶς ; δὲν μοῦ ὁμιλεῖς ; εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ εἴπω ;

— Πῶς ; δὲν ἔχεις καμμίαν εἴδησιν νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς ; δὲν ἔχει οὔτε μίαν κἄν λέξιν ;

Ὁ Ὑπερίδης τῆς ἀπήντησεν :

— Ἔχω μίαν μόνον λέξιν

— Μίαν μόνον ;

— Ναί μίαν.

— Εἰπέ την λοιπόν, νὰ τὴν ἀκούσω.

Ὁ Ὑπερίδης ἐπροχώρησε μετὰ θυμοῦ πρὸς αὐτήν.

Ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἁρπάζων τὸν στέφανον, τὸν ὁποῖον ἔφερεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἡ Φρύνη καὶ ρίπτων αὐτὸν μακράν, τῆς εἶπεν :

— Ρίψε τὸν στέφανον αὐτόν, μωρά !

×

Ἡ Φρύνη ἔμεινε κατάπληκτος.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί ἐσήμαινεν ἡ στάσις αὕτη τοῦ Ὑπερίδου.

— Τί κάμνεις ; τὸν ἠρώτησεν.

— Σοῦ ἁφαιρῶ τὸ αἶσχος, τὸ ὁποῖον φέρεις εἰς τὴν κεφαλήν.

— Τὸ αἶσχος ;

— Ναί ... τὸ αἶσχος!

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει;

— Ὁμοιάζεις τὴν ἀπερίσκεπτον χρυσσαλλίδα, ἡ ὁποία ἄπλη-στος φωτὸς ἵσταται περὶ τὴν ἀναφθεῖσαν φλόγα καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἡ λάμψις αὐτὴ εἶνε ὁ θάνατός σου ...

— Ὁ θάνατός μου;

— Ναί ... ὁ θάνατός σου!

×

Ἡ Φρύνη ἐταράχθη.

Περιδεὴς ἔβλεπε τὸν Ὑπερίδην.

— Ἀλλὰ διατί μοῦ καταστρέφεις μὲ τοὺς λόγους σου αὐτοὺς τὴν γοητείαν τῆς ψυχῆς μου; τὰ ὄνειρά μου; τὴν φιλοσοφίαν μου; τὴν εὐδαιμονίαν μου; Ὦ Ὑπερίδη! ἤμην εὐτυχὴς καὶ μία λέξις τοῦ ἀπαισίου στόματός σου ταράσσει καὶ συγχίζει τὴν καρδίαν μου!

×

Ὁ Ὑπερίδης ἔμενεν ἀτάραχος.

Προσέλαβεν ὕφος ἀνθρώπου οἰκτείροντος.

Καὶ τῆς εἶπεν:

— Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις σοὶ ὁμιλεῖ οὕτως, εἶνε εἰλικρινὴς φίλος, θυσιασθεὶς εἰς τὸν ἀγνώμονα βωμὸν τῆς καρδίας σου.

Ἡ Φρύνη ἀνεσκίρτησεν.

— Τί λέγεις; τῷ ἀπεκρίθη.

— Ὅτι λέγω εἶνε γεγονός.

— Ἀλλ' εἶσαι σκληρός ...

— Εἶμαι φιλαληθης. Μὲ ὀνομάζεις ἀπαίσιον, καὶ σὺ τί ἦσο πρὸς ἐμέ;

— Ἐγώ;

— Ναί .. σύ ...
— Μὲ ἀδικεῖς.
— Πῶς μοῦ ἐφέρθης;
— Πιστῶς.
— Σύ;
— Ναί . . . ἐγώ . . .
— Ἀλλὰ τότε ἐμπαίζεις καὶ προτιμώτερον εἶνε νὰ φύγω. Πλανᾶσαι καὶ φαντάζεσαι πράγματα ἀνύπαρκτα.
Ὁ Ὑπερίδης στρέφεται ὅπως ἐξέλθη.

×

— Στάσου! τοῦ ἐφώναζεν ἡ Φρύνη. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ φύγῃς. Δὲν ἠμπορεῖς νὰ λέγῃς ὅσα πρὸ μικροῦ εἶπες ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξηγήσεως. Ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τί ἔχεις μαζή μου.
— Αἱ ἐξηγήσεις εἶνε περιτταί.
— Ὄχι ἐπιβάλλονται.
— Ἀπὸ τί;
— Ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὅταν ἔχεις ἀφορμὰς παραπόνων ἢ δυσαρεσκείας, ὀφείλεις νὰ ἐξηγηθῇς.
— Ἔστω . . . εἶπεν ὁ Ὑπερίδης.
— Λέγε λοιπόν, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Φρύνη.

×

— Εἶχον καρδίαν γενναίαν.
— Ναί . . .
— Ἐρωτόληπτον . . .
— Ναί . . .
— Εὐαίσθητον . . .
— Ναί . . .
— Ἀλλὰ πολὺ ὕποπτον . . .

— Τί ἐννοεῖς ;

— Ὅτι προέβλεπα ὅ,τι δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύω.

— Δηλαδή ;

— Ὅτι ἐπίστευα εἰς τὸν ἔρωτά σου. ;

— Ἀλλά, Ὑπερίδη, ἐξέστης τῶν φρενῶν.

— Ἐφέρθης ἀπέναντί μου ἄπιστος.

— Τί λέγεις . . .

— Τὴν εὐαίσθητον καρδίαν μου, σύ, ἀθλία γυνή, τὴν διέρρηξες. Ἠθέλησα νὰ σὲ ὁδηγήσω πρὸς τὸ φῶς. Καὶ ἐπανῆλθες εἰς τὸ σκότος.

— Ὑπερίδη !

— Ἠθέλησα νὰ σε μεταφέρω εἰς ἐπίπεδον ζωῆς καλλιτέρας. Ἀλλὰ σὺ ἔπεσες πάλιν εἰς τὴν λάσπην.

×

— Ὑπερίδη ... οἱ λόγοι σου μὲ πληγώνουν κατάκαρδα ...

— Ἠθέλησα νά σοῦ δώσω ὄνομα τίμιον.

— Ποῖον ὄνομα ;

— Τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, σὺ ὅμως τὸ κατεφρόνησες.

— Εἶνε ψεῦδος αὐτό.

— Ἐθυσίασα εἰς τὰς ἰδιοτροπίας σου, ὅλην μου τὴν μεγάλην περιουσίαν ... τὸ ἀρνεῖσαι ;

— Ὄχι.

— Ὅ,τι εἶχα σοῦ τὸ ἔδωτκ .

— Τὸ ὁμολογῶ ...

— Καὶ ὅμως μὲ ἐπρόδωσες ...

— Ὄχι.

— Ναί ...

— Ὄχι ...

— Ἀδίκως ἐπιμένεις ... δὲν θὰ μὲ πείσῃς.

Ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ συγκινῆται.



Καὶ ἐνῷ ὁ Ὑπερίδης ἐστρίφετο ἀποφασισμένος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς μεταστροφῆς

— Θέλω νὰ εἶσαι παρὼν εἰς τὸν θρίαμβόν μου τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη. *(Σελ. 330)*

Ὁ Ὑπερίδης ἐφαίνετο τεταραγμένος.

×

— Μὲ περιεφρόνησες ...

— Ποτέ, Ὑπερίδη.

— Μὲ περιεφρόνησες κατὰ τρόπον ἐπαίσχυντον.

— Ἀλλὰ παραλογίζεσαι ... σὲ παραφέρει ἡ ζηλοτυπία ...

— Ἐξηντλημένος καὶ πενόμενος, καταστραφεὶς ἐξ αἰτίας σου, ἐξηκολούθησα νὰ σὲ ἀγαπῶ ... καὶ ὅμως ...

— Καὶ ὅμως ...

— Ἐξηκολούθεις νὰ μὲ περιφρονεῖς ...

— Ὑπερίδη, οἱ λόγοι σου σχίζουν τὴν καρδίαν μου.

— Ὑπῆρξα ζηλότυπος ... ἔστω ... ἀλλὰ τί, εἶνε ἡ ζηλοτυπία ἢ ἔρως ; Ποῖος εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὅταν ἀγαπᾷ δὲν ζηλοτυπεῖ ;

— Ἀλλ' Ὑπερίδη, φαντάζεσαι πράγματα ἀνύπαρκτα.

×

— Ἐδιδάχθην νὰ μὴ πιστεύω τὰς γυναικείας ὑποσχέσεις.

— Ἀπὸ ἐμέ ;

— Ναί ... ἀπὸ σέ ...

— Δὲν πιστεύεις εἰς τοὺς ὅρκους μου ;

— Ποτὲ πλέον.

— Δὲν πιστεύεις εἰς τὰ δάκρυά μου ;

Ἡ Φρύνη ἔκλαιεν.

Ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ Ὑπερίδου.

— Δὲν πιστεύεις εἰς τὸν ἔρωτά μου ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐγέλασεν.

— Εἰς τὸν ἔρωτά σου ; Ἀλλὰ ποῖον ποτέ, σὺ ἠγάπησας ;

— Ἐγὼ δὲν ἠγάπησα ;

— Κανένα.

— Ἀλλ' ἐγὼ ζῶ μὲ τὸν ἔρωτα, ὅπως τὰ ἄνθη μὲ τὴν δρόσον ...

— Ζῇς μὲ τὸν ἔρωτα, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ μὲ τὸν ἔρωτα τοῦ ἐμπορίου ...

— Ὑπερίδη μὲ ὑβρίζεις.

— Φρύνη, εἶσαι ἄπιστος!

X

Ὁ Ὑπερίδης ἐφαίνετο δακρύων.

— Καὶ ὅμως δὲν σὲ ἐμίσησα! τῆς εἶπεν μετὰ γενναιοψυχίας.

— Ἀλλὰ μὲ μισεῖς τώρα ...

— Δὲν κατηράσθην τὴν ὥραν καθ' ἣν σὲ συνήντησα τὸ πρῶτον εἰς τὸν Κεραμεικόν ...

— Ἀλλὰ μὲ καταρᾶσαι τώρα ...

— Δὲν σοῦ ἔκλεισα τὸν οἶκόν μου, ἀλλὰ ἐμμανὴς ἐξ ἔρωτος ἤνοιξα καὶ τὸν οἶκόν μου καὶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν ψυχήν μου ...

— Ἀλλὰ τώρα μὲ ἀποδιώκεις ...

— Ἐνθυμεῖσαι τὸν ἔρωτά μου; Ποῖος ἄλλος σὲ ἠγάπησεν ὅπως ἐγώ; Ποῖος ἄλλος ἔκαμε τόσας θυσίας; Ποῖος ἄλλος κατέστρεψεν ὁλόκληρον περιουσίαν; Ποῖος ἄλλος ἔζη δι' ἐσὲ καὶ μόνην; Ποῖος ἄλλος σὲ ἐκύτταζεν εἰς τὰ μάτια ὅσον ἐγώ;

Ἡ Φρύνη ἔκλαιεν.

X

— Καὶ ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑπερίδης, μὲ ἐπρόδωσας;

— Ἀλλὰ μὲ ποῖον;

— Μὲ τὸν Πραξιτέλην καὶ μὲ ἕνα γελοῖον ἔμπορον ἐκ Βαβυλῶνος.

— Ἄφησε τὸν γελοῖον ἔμπορον τῆς Βαβυλῶνος, διότι γνωρί-

ζεις ὅτι ἡ Φρύνη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ αἰσθανθῇ τὴν παραμικροτέραν συμπάθειαν πρὸς τὸ γελοῖον ἐκεῖνο ὑποκείμενον.

— Καὶ ὅμως τὸν ἐφιλοξένεις ἐπὶ τριήμερον εἰς τὸν οἶκόν σου.

— Ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ.

— Καὶ τὸν περιέφερες εἰς τὴν ἀγοράν . . .

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλ' εἶνε ἀληθες ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ . . .

— Δὲς τὸ γνωρίζω.

— Ἀλλὰ σοῦ τὸ βεβαιῶ ἐγώ.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀλλὰ σοῦ τὸ ὁρκίζομαι . . .

— Ὦ ! οἱ ὅρκοι τῶν γυναικῶν ὁμοιάζουν τοὺς ὅρκους τῶν μεθύσων.

×

Ὁ Ὑπερίδης ὡσεὶ ἀναζητῶν ματαίως τὴν λύσιν ἀπορίας προσέθεσεν :

— Ἀλλὰ διατί σὲ ἠγάπων τόσον. Τὸ ἀγνοῶ.

Ἔκλινα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πεπρωμένον.

Καὶ οὕτως ἐγένετο.

Ἡ Φρύνη τὸν παρετήρει κλαίουσα.

— Καὶ τώρα μὲ ἀποστρέφεσαι ;

— Τόρα ... σὲ οἰκτείρω ....

Εἶπεν ὁ Ὑπερίδης μετὰ συμπαθητικῆς φωνῆς.

Καὶ ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ἀπελπιστικῶς.

×

Ἡ Φρύνη ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ὑπερίδη ... εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν ...

— Τὴν εἶπον ...

— Εἰπὲ ὅ.τι αἰσθάνεσαι ... Εἰπὲ ὅτι μὲ μισεῖς ... Εἰτὲ ὅτι

περιμένεις τὴν ἡμέραν καὶ τὰ μέσα νὰ μὲ ἐκδικηθῇς ἀδυσώπητος. Μὲ βασανίζεις μέχρις ὅτου ἀπολαύσῃς τὴν γλυκεῖαν στιγμὴν τῆς ἐκδικήσεως ...

— Δὲν εἶμαι ἐκδικητικός ...

— Ὦ ! εἶσαι ...

— Ἐνῷ ἡμεῖς ὁμιλοῦμεν, ὁ Ἄρειος Πάγος μᾶς ἐκδικεῖ.

×

Ἡ Φρύνη ἐταράχθη.

Καὶ τοῦ εἶπε μετὰ σαρκασμοῦ.

— Μὴ κάθεσαι ἐδῶ μαζῆ μου... τὸ γνωρίζω.. τὸ γνωρίζω... τὸ βλέπω ... τὸ αἰσθάνομαι ... μὲ μισεῖς, μὲ μισεῖς, μὲ ἀποστρέφεσαι ... θέλεις νὰ μὲ ἐκδικηθῇς ... μὴ μοῦ τὸ ἀποκρύπτεις ... τρέξε, τρέξε, Ὑπερίδη. Ἐνώθητι μετὰ τῶν ἐχθρῶν μου, ὕπαγε σὺ ὁ μέγιστος τῶν ρητόρων, καὶ κτύπα τὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν ὁποίαν περιφρονεῖς ... Εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μὲ καταστρέψῃς. Πρᾶξέ το ! Εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μὲ συντρίψῃς. Κάμε το ! Εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μὲ ταπεινώσῃς. Ταπείνωσέ με ! Εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μὲ θανατώσῃς. Φόνευσέ με ! Τὸ μῖσός σου δὲν ἔχει ὅρια. Θέλεις νὰ μὲ ἴδῃς νεκράν. Θέλεις νὰ μὲ ἴδῃς περιφρονουμένην. Θέλεις νὰ μὲ ἴδῃς συρομένην εἰς τὴν λάσπην. Καὶ τότε— Ὦ ! τότε μόνον—θὰ εὐχαριστηθῇς, τότε θὰ θριαμβεύσῃς, τότε θὰ νικήσῃς. Κάμε ὅ,τι εἰμπορεῖς. Τὸ θῦμά σου θὰ τὰ ὑποστῇ ὅλα μὲ τὴν συνείδησιν καθαράν.

Ἡ Φρύνη ἔκλαιεν ...

×

— Μετάβαλε εἰς γελοῖον, ἐξηκολούθησε λέγουσα, τὸν ὑπὲρ τῆς Φρύνης ἐνθουσιασμὸν τοῦτον τοῦ λαοῦ, μεταχειρίσθητι τὰ δικαιώματά σου, τρέξε, κάμε ὅ,τι θέλεις καὶ ὅ,τι ἠμπορεῖς, ἀλλ' ἀπόδος μοι ὅ,τι σοῦ ἔδωσα.

Ὁ Ὑπερίδης τῆς ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς.

— Ἀνάγκην ἐμοῦ δὲν ἔχεις, διὰ νὰ προκαλέσῃς τὴν ὕβριν, τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον θὰ σοῦ ἀποδώσουν! Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὺ νομίζεις μέγα, εἰς ἄλλην ἤθελεν εἶνε τοιοῦτο, εἰς τὴν Φρύνην ὅμως δὲν εἶνε ...

— Διατί;

— Διότι εἶσαι ...

— Τελείωσε! ... εἶπεν ἡ Φρύνη κάτωχρος ἐξ ἀγανακτήσεως.

Ὁ Ὑπερίδης δὲν ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν ἥτις ἦτο προσβλητική.

Ἐδίσταζεν.

Ἐταλαντεύετο.

×

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἐπέμενεν.

Καὶ τὸν προεκάλει.

— Τελείωσε! ... τοῦ εἶπεν ἐκ δευτέρου. Διατί σταματᾷς ...

Ὁ Ὑπερίδης ἐσίγα.

— Εἶναι τὸ ὄνομά μου ... Εἶμαι ἑταίρα ... ναί! τὸ γνωρίζω ... εἶμαι γυνὴ ἀθλία ... εἶμαι γυνὴ ἀναξία ... Πολλάκις μοῦ τὸ εἶπες εἰς στιγμὰς ἀγρίας ζηλοτυπίας ... σ' εὐχαριστεῖ ὅμως νὰ μοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνεις ... ἂν ἐπιτύχω ὅμως ... ὤ! τότε τὸ καταφρονημένον μου ὄνομα θὰ ἀναλάμψῃ ἀπὸ δόξαν ... τότε, σύ, ὁ περιφρονῶν με ὑποκύπτων εἰς τὴν νίκην, θέλεις λησμονήσει τὴν αἰχύνην καὶ θέλεις καύσει θυμίαμα εἰς τὸ νέον εἴδωλον. Ἂς ἐξεγερθῶσιν αἱ Θῆβαι, ἂς ἀνοικοδομηθῶσιν ... καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σὲ περιμένω εἰς τὰς πύλας της!...

×

— Ὁποία ἀποτύφλωσις ! εἶπεν ὁ Ὑπερίδης.

— Μὲ οἰκτείρεις ;

— Ὁποία ἀνόητος ἰδέα !

— Μὲ περιπαίζεις ;

— Ἀργὰ τὸ ἔμαθα ... ἄλλως θὰ σὲ ἠμπόδιζον καὶ δι' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ αἵματός μου ...

— Σύ ;

— Ναί ... ἐγώ ... ἄλλος ἔχει καρδίαν εὐγενῆ ἀλλὰ μικρὸν νοῦν, σοῦ εἶπεν. Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ Πραξιτέλης.

— Ὄχι ! ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη.

— Ὅταν μία γυναῖκα ἀγαπᾷ, ἡ καρδία της καὶ ὁ νοῦς της ταυτίζονται μὲ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ ἐρωμένου.

— Ἀλλὰ δὲν ἀγαπῶ τὸν Πραξιτέλην ...

— Τὸν ἀγαπᾷς ...

— Ὄχι ! ὄχι ! σοῦ τὸ ἐπαναλαμβάνω ... δὲν ἀγαπῶ τὸν Πραξιτέλην ... ὄχι ...

— Ἀλλὰ καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρει ; εἴτε ἀγαπᾷς αὐτόν, εἴτε ἀγαπᾷς ἄλλον, εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτό.

— Εἶσαι σκληρός.

— Σκληρὰ εἶσαι σύ.

— Μοῦ ἀφαιρεῖς ὅλας τὰς ἐλπίδας ;

— Σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Μὲ βασανίζεις.

— Δὲν συνηθίζω θὰ ἐμπαίζω. Ἐὰν ὁ Ἄρειος Πάγος ἀποφασίσῃ, ὡρισμένως θὰ ἀρνηθῇ τὴν πρότασιν τῆς δωρεᾶς σου.

×

Ἡ Φρύνη ἐμαίνετο.

— Καὶ ἂν σὺ ἦτο ἐκεῖ, τί θὰ ἔκαμνες ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ψηφίσω ;

— Ναί ...

Ὁ Ὑπερίδης χωρὶς νὰ διστάσῃ οὐδ' ἐπὶ στιγμήν, τῆς εἶπεν :

— Θὰ ἔρριπτον εἰς τὴν κάλπην μαύρην ψῆφον !

— Εἶσαι κακός. Καὶ ὁ λαὸς ὁ ὁποῖος χειροκροτεῖ τὴν δωρεάν μου ;

— Ὁ λαός, εἶπεν ὁ Ὑπερίδης μειδιῶν, ἀλλ' ὁ λαός, δὲν γνωρίζει οὔτε τί θέλει, οὔτε τί πράττει. Αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις τώρα χειροκροτεῖ τὴν δωρεάν, τότε θὰ ἐχειροκρότει τὴν ἀπόρριψιν.

— Εἶσαι ἐκδικητικός.

— Ἐὰν θαμβώσῃς τὸν λαὸν μὲ τὸ χρῆμα, μὴ νομίσῃς ὅτι δύνασαι μὲ τὸ χρῆμα νὰ θαμβώσῃς καὶ τοὺς δικαστάς ... Οἱ Ἀρειοπαγῖται περιφρονοῦν τὸ χρῆμά σου, οὔτε ἔχουν ἀνάγκην αὐτοῦ.

— Ἀλλ' ἡ δύναμις τοῦ λαοῦ ...

— Εἶνε μωρὸς ὁ πιστεύων εἰς τὴν δύναμιν τοῦ λαοῦ. Ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ ὁμοιάζει τὴν πνοὴν τῆς ἀπίστου αὔρας !

×

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἀγρίας παραφορᾶς.

Ἐμειδίασε πικρῶς καὶ τοῦ εἶπεν :

— Σὲ εὐχαριστῶ ... τὸ ἤξευρα ... οὐδέποτε ὑπῆρξες φίλος μου ...

Ὑπῆρξα κατὰ πρῶτον φίλος τοῦ καθήκοντος, τῆς πατρίδος μου καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας της ...

Καὶ ἡ Φρύνη ὑψώσασα τὴν φωνὴν ἠρώτησεν :

— Ἀλλὰ προσβάλλω τὴν πατρίδα μου, δωροῦσα εἰς αὐτὴν πόλιν ἐγερθεῖσαν διὰ τῶν χρημάτων μου ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐμαίνετο ἐκ θυμοῦ.

Τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ φωνὴν χαμηλήν, τῆς εἶπεν :

— Μὲ τὰ χρήματα τὰ ἰδικά μας πρόκειται νὰ ἀνεγείρῃς τὰς Θήβας !

Ἡ Φρύνη κατεξανέστη.

Ἔτρεμεν ὁλόκληρος.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἐξηκόντιζον πύρινα βλέμματα.

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ὑπερίδου τὴν ἤγγισαν ὡς φλόγες πυρός.

— Ἡ λέξις τὴν ὁποίαν ἐπρόφερες, τοῦ ἀπεκρίθη, εἶνε ἄτιμος λέξις !

×

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε σιγή.

Ἡ Φρύνη ἐκλονίζετο

Ὁ Ὑπερίδης ἀκίνητος ἔνευε πρὸς τὰ κάτω.

— Δὲν εἶμαι κόλαξ ! τῆς εἶπεν. Σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Οὔτε ἤμην, οὔτε θὰ εἶμαι ποτὲ κόλαξ καὶ χαμερπὴς θαυμαστὴς τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων σχεδίων σου ! Μάθε το !

— Ἀλλὰ μὲ ὑβρίζεις.

— Φαντάζεσαι !

— Μὲ ὑβρίζεις ἐντὸς τῆς οἰκίας μου. Καὶ μὲ ὑβρίζεις, διότι εἶσαι ζηλότυπος ... ἐκ μίσους πρὸς τὸν Πραξιτέλην, τὸν ὁποῖον φαντάζεσαι ὅτι ἀγαπῶ ...

Ὁ Ὑπερίδης ἐμειδίασε ψυχρῶς.

— Μειδιᾷς ; Ἀλλὰ μάθε λοιπὸν ὅτι σὲ ἀποστρέφομαι ... καὶ εἶνε μωρία νὰ κάθωμαι νὰ σὲ ἀκούω ὑβρίζοντά με ἐντὸς τῆς οἰκίας μου ...

— Θέλεις νὰ μὲ διώξῃς ;

— Ναί !..

— Πράξε το !

— Φύγε !

— Φεύγω ... ἀλλά ...

— Ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψω τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃς ἀνάγκην ὑπερασπιστοῦ.

— Ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε πολὺ μακράν.

— Ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι νομίζεις, θέλει δὲ τὴν ἐπιταχύνει ἡ ἀχαλίνωτος ὑπερηφάνειά σου.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο ἔξω φρενῶν.

Καὶ τοῦ εἶπεν μὲ τόνον φωνῆς ὑπεροπτικόν.

— Ἀρκεῖ ...

— Μὲ διατάσσεις ;

— Ναί ... σὲ διατάσσω νὰ ἐξέλθῃς ... ἔξελθε !

Ὁ Ὑπερίδης χωρὶς νὰ τὴν χαιρετίσῃ, στρέφεται καὶ βαδίζει πρὸς τὴν θύραν.

Προχωρεῖ βραδέως.

Ἡ Φρύνη τὸν παρακολουθεῖ τρέμουσα διὰ τοῦ βλέμματος.

Εὑρισκομένη μεταξὺ ὀργῆς καὶ ἔρωτος, τὸν σταματᾷ.

Τοῦ φωνάζει μὲ φωνὴν παλλομένην ἐκ βιαίας συγκινήσεως.

— Ὑπερίδη !.

Ὁ Ὑπερίδης δὲν ἤκουσεν, ἀλλ' ἐπροχώρει.

— Ὑπερίδη, ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη, μεῖνε !

Καὶ ἐνῷ ὁ Ὑπερίδης ἐστρέφετο ἀποφασισμένος νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς μεταστροφῆς :

— Θέλω νὰ εἶσαι παρὼν εἰς τὸν θρίαμβόν μου, τοῦ εἶπεν ὑπερηφάνως ἡ Φρύνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου περὶ τῆς δωρεᾶς.

Ἡ θύρα ἤνοιξε βιαίως.

Καὶ ὁ Πραξιτέλης ἐνεφανίσθη.

Ἐφαίνετο περιχαρής.

Δὲν ἐσκέρθη κἂν νὰ χαιρετήσῃ.

Καὶ ἐφώναξε μὲ φωνὴν συγκεκινημένην :

— Φρύνη, ἐνίκησας !

Ὁ Ὑπερίδης ὠχρίασεν.

Ἔβλεπε μὲ ἄγριον βλέμμα τὸν Πραξιτέλην.

Προσεποιεῖτο ὅμως τὸν ἀδιάφορον.

Ἡ ἀναγγελία τοῦ Πραξιτέλους ἔκαμε τὴν Φρύνην νὰ ἀνασκιρτήσῃ ἐκ χαρᾶς.

×

Καὶ πλησιάζουσα αὐτὸν εἶπεν :

— Οἱ Θεοὶ ἂς σοῦ ἀποδώσουν πᾶν ἀγαθόν, καλὲ ἄγγελε !

Καὶ τρέχουσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ τρικλινίου ἐφώναξεν :

— Τελεσίλλα, Μυρρίνη, Μένανδρε, Ἀρίστιππε, Βακχίς ... ἔλθετε !... ἐνικήσαμεν !

Τῶν γυναικῶν αἱ κόμαι, ὅταν εἰσῆλθον ἦσαν λελυμέναι.

Τὰ στήθη ἐφαίνοντο γυμνά.

Οἱ ὀφθαλμοι πυρέσσοντες.

Ἡ μέθη ἐξηκολούθει.

Ὁ Μένανδρος ἦτο τελείως μεθυσμένος.

Ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς Μυρρίνης, τῆς ὁποίας αἱ παρειαὶ ἔφερον ἴχνη ἀγρίων φιλημάτων

Ὅταν εἰσῆλθον, πάντες ἀνέκραξαν :

— Λοιπόν !

Καὶ περιεκύκλωσαν τὴν Φρύνην.

Ἡ Φρύνη ἀνέκραξεν :

— Ἐνικήσαμεν, αἱ Θῆβαι θὰ ἀνοικοδομηθῶσιν.

×

Ὁ Μένανδρος ὥρμησε νὰ φιλήσῃ τὴν Μυρρίνην.

— Πηγαίνωμεν, τῆς εἶπε τραυλίζων, πηγαίνωμεν εἰς τὰς Θήβας νὰ ἐνοικιάσωμεν μίαν οἰκίαν ἀπὸ αὐτὰς ποῦ θὰ κτίσῃ ἡ Φρύνη ... Πηγαίνωμεν, Μυρρίνη ...

Καὶ ὥρμησεν ἐκ δευτέρου νὰ τὴν φιλήσῃ.

Ἡ Μυρρίνη τῷ ἔνευσε νὰ σιωπήσῃ.

Ἀλλ' ὁ Μένανδρος μὴ ἔχων συναίσθησιν τῆς καταστάσεώς του ἐξηκολούθησεν

— Πῶς ; θέλεις νὰ σιωπήσῃ ἡ ἀηδών ; ἀλλὰ μὲ ἐξέλαβες ὡς βάτραχον ;.. Μυρρίνη, σὲ ἀγαπῶ ...

Ἡ Φρύνη ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποταθῇ πρὸς τὸν Πραξιτέλην :

— Διηγήθητι τί συνέβη ; τὸν ἠρώτησεν.

Ὁ Μένανδρος χαμηλοφώνως διέκοψεν εἰπὼν εἰς τὴν Μυρρίνην.

— Δόσε μου νὰ φάω τὰ μαγουλάκια σου ...

— Σιωπή, Μένανδρε, τῷ εἶπον ὅλοι. Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς... εἶσαι εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν ...

×

Ὁ Πραξιτέλης τέλος ἤρχισε νὰ ἐξιστορῇ τὰ τῆς περιφήμου ἀποφάσεως τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ὅλοι τὸν ἐκύτταζον εἰς τὰ μάτια.

Ἡ Φρύνη ἦτο λίαν περίεργος νὰ μάθῃ τὰ συμβάντα.

— Ἐκ τοῦ λόφου, ἤρχισε λέγων ὁ Πραξιτέλης, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ἐζωγραφίζετο ἡ χαρά, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑψοῦται ὁ Ἄρειος Πάγος ὁ λαὸς ὡς κῦμα συνωθεῖτο πλημμυροῦν τὸν ἀέρα ἀπὸ τρομερὰς κραυγάς, ἕξαλλος ἐκ χαρᾶς συνεχῶς προφέρει τὸ ὄνομά σου.

— Ὦ ! εὐτυχία, διέκοψεν ἡ Φρύνη.

— Εὑρισκόμην μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ οἱ φύλακες μοῦ ἐπέτρεψαν τὴν εἴσοδον καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ἡ συνέλευσις ἦτο πλήρης. Μέγας ὅμως ἀγὼν ἐτάραττε τὴν συνέλευ-

σιν, ἀγὼν ἀντιθέτων γνωμῶν... οἱ μὲν ἔλεγον: ἡ Φρύνη εἶνε μοναδικὸν παράδειγμα μεγαλοδωρίας. Πρέπει μετ' εὐγνωμοσύνης νὰ δεχθῶμεν τὴν προσφοράν της. Ἄλλοι ἔλεγον: ἡ πρότασις τῆς Φρύνης εἶνε ὕβρις... Ὁ Εὐθίας...

Ἡ Φρύνη ἀνεσκίρτησεν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του.

Καὶ ἠρώτησε μετὰ πολλῆς περιεργείας τὸν Πραξιτέλην:

— Ἔ! αὐτὸς τί ἔκαμεν;

— Ὁ Εὐθίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Πραξιτέλης, ἠγέρθη τότε μεθ' ὁρμῆς καὶ εἶπεν.

Ἀλλ' αἴρνης ὁ Πραξιτέλης διακόπτει τὴν διήγησίν του.

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ εἰπω ...

Ἀλλ' ἡ Φρύνη θαρραλέα τοῦ λέγει:

— Λέγε! μὰ τοὺς θεοὺς ὀλίγον μὲ μέλλει! Ἐκ περιεργείας μόνον θέλω νὰ μάθω τί εἶπεν.

Ὁ Πραξιτέλης ἀπεφάσισε νὰ συνεχίσῃ.

×

— Εἶπε: «Πολῖται, ἡ γυνὴ ἡ ζητοῦσα νὰ ἀνεγείρῃ τὰς Θήβας ἐκ τῶν ἐρειπίων της, ἠξεύρετε πῶς ὀνομάζεται;

— Φρύνη! ἀπήντησεν ὁ λαός.

— Ἠξεύρετε τί εἶνε; ἠρώτησεν. Εἶνε ἡ ἀδηφάγος ἔμπορος τοῦ ἔρωτος. Πωλεῖ ἀντὶ χρημάτων τὰ φιλήματά της καὶ τὸ σῶμά της ...

Ἡ Φρύνη ἐταράχθη.

Ὠχρίασεν.

Ἀλλὰ ἔκρυπτε τὴν ὀργήν της.

Ὁ Πραξιτέλης ἐξηκολούθησεν:

— Ἠξεύρετε τί ἐπιζητεῖ ἡ Φρύνη;

— Ὄχι! ἀνέκραξαν πολλοί.

— Ἡ Φρύνη λοιπόν, πολῖται, ἐξηκολούθησεν ὑψῶν τὴν φωνήν, ἡ Φρύνη ἐπιζητεῖ ἢ μᾶλλον ὀνειροπολεῖ τὸν θρόνον τῶν Θη-

βῶν ! Θέλει νὰ γίνῃ βασίλισσα, αὐτὴ ἡ ἑταίρα, τῆς ὁποίας τὰς σάρκας κατατρώγουν οἱ μυριόπλουτοι ἔμποροι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀλλὰ τοῦτο, συμπολῖται, εἶνε αἶσχος ! Θὰ θέσωμεν ἡμεῖς, οἱ ὑπερήφανοι Ἀθηναῖοι, στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Φρύνης ; Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μιᾶς ἑταίρας ; Ποία τιμία γυνὴ θὰ συγκατατεθῇ νὰ κατοικήσῃ εἰς πόλιν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ κτίσῃ ἡ ἔμπορος τῶν σαρκῶν της ;

Ὁ Μένανδρος, ἂν καὶ μεθυσμένος, ἤκουε τὰς λέξεις τοῦ Πραξιτέλους.

Καὶ ἐγειρόμενος κατὰ τὸ ἥμισυ, εἶπεν :

— Ἐκεῖνος ὅστις ὁμιλεῖ οὕτω, δὲν ἐγεύθη ποτὲ τοὺς ἀμφορεῖς τῆς Φρύνης.

Ἡ Μυρρίνη ἔκλεισε διὰ τῆς χειρὸς τὸ στόμα τοῦ Μενάνδρου, ὅστις ἐκάθησε καὶ ἀπεκοιμήθη.

×

Ἡ Φρύνη ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Πραξιτέλην τοῦ εἶπε :

— Τελείωνε ! ἡ ἀνυπομονησία μου δὲν ἔχει πλέον ὅρια.

Ὁ Πραξιτέλης ἐξηκολούθησεν :

— Εἰς τὴν δημηγορίαν τοῦ Εὐθίου ἀπαντῶσι φωναί : Ψεῦδος ! Ψεῦδος ! Συκοφαντία ! Καὶ φωναὶ ἀπειλητικαὶ ἀκούονται : Ψηφοφορία ! Ψηφοφορία ! Ὁ Εὐθίας ἐταράχθη. Δὲν ἀνέμενε τοιαύτην ἀποδοκιμασίαν ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ. Ἤλπιζε μᾶλλον νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς Ἀθηναίους κατὰ τῆς Φρύνης. Ἀλλὰ συνέβη τὸ ἐναντίον. Ἡ λυσσώδης ἀγόρευσίς του ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ τὸ προσωπικόν του μῖσος κατὰ τῆς Φρύνης. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐνῷ ὁ λαὸς ἐφώναζε : Ψηφοφορία ! Ψηφοφορία ! σκυθρωπός τις Ἀρεοπαγίτης ἔχων τὰς παρειὰς ἰσχνάς, τοὺς ὀφθαλμοὺς κηρωμένους, μὲ φωνὴν τόσον ἀδύνατον, ὥστε μόλις ἀκούεται εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων, συνα-

θροίζει περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐναντίους καὶ ὁμιλῶν εἰς τὸν μὲν καὶ εἰς τὸν δὲ μετὰ σχημάτων ἀποσπᾷ τὰς ψήφους.

×

Ἡ Φρύνη ἀσθμαίνουσα ἐρωτᾷ :

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ;

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Πραξιτέλης, τὸ ἐκήρυξεν ὁ ἄρχων λέγων οὕτως :

— Ἡ ὡραία Φρύνη δὲν θὰ λάβῃ ψῆφον ἀρνητικήν !

Πλέον δὲν ἠθέλησα νὰ μάθω. Ἐγκατέλειψα τὴν συνεδρίασιν καὶ πρῶτος ἔτρεξα νὰ φέρω τὴν εὐχάριστον εἴδησιν ...

— Ἀγάλλου, ὦ καρδία μου ! εἶπεν ἡ Φρύνη.

Ὁ Ἀρίστιππος διακόψας εἶπε :

— Ὁ ἰσχνὸς νικητὴς τοῦ ἀγῶνος, εἶνε ὁ Μυθριδάτης ἄριστος εἰς τὰς πανουργίας καὶ τὰς δολιότητας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκρούσθη ἡ θύρα.

Ἠγγέλθη ἡ ἄφιξις τοῦ Ἄρχοντος.

×

— Ἰδοὺ ὁ Ἄρχων ! ἀνεφώνησεν ἡ Βακχίς.

Ὁ Εὐθίας εἰσῆλθε μόνος.

Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας περγαμηνήν.

Ἀναζητῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Φρύνην, ἐφώναξεν :

— Ποῦ εἶνε ἡ εὐτυχὴς κτήτωρ τῶν Θηβῶν ;

Ἡ Φρύνη προχωροῦσα εἶπε μετὰ ὑπερηφάνου μεγαλείου.

— Ἰδοὺ ἐγώ !

Ὁ Εὐθίας χαιρετίζων αὐτὴν τῆς εἶπεν :

— Ἐνίκησας.

×

Ὁ Εὐθίας τῆς ἐνεχείρησε τὴν περγαμηνήν.

Ἐπ' αὐτῆς ἐγράφετο ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου.

— Ἐνίκησα, ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη, ἂν καὶ μὲ κατεψήφισας ...

— Ναί ... ἠττήθην ... τὸ ὁμολογῶ ! Ἀλλὰ τόσον φροντίζω δι' ἐσέ, διότι ἐγὼ αὐτὸς ἠθέλησα νὰ σοῦ φέρω τὴν χαροποιὰν ἀγγελίαν, ἵνα εὐχαριστηθῶ βλέπων σε εὐτυχῆ ... Ἄκουσον τὸ Ψήφισμα.

Ἡ Φρύνη τοῦ παρέδωκε τὴν περγαμηνήν.

Ὁ Εὐθίας τὴν ἐξεδίπλωσεν.

Καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ, ἐνῷ πάντες ἐπρόσεχον εἰς αὐτόν.

×

— «Οὐδεὶς νόμος ἐν Ἑλλάδι κωλύει τὸν πολίτην ν' ἀνεγείρῃ τείχη, οἴκους, κατοικίας, ναοὺς καὶ πύλας, ἐπὶ ἐδάφους ἀφόρου καὶ ἐγκαταλελειμένου. Εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς Φρύνης οὐδὲν ἐμπόδιον προβάλλει ὁ Ἄρειος Πάγος. Ἡ Φρύνη, ὅταν θελήσῃ δύναται ν' ἀνεγείρῃ τὰς Θήβας».

×

Αὐτὰ ἔλεγεν τὸ Ψήφισμα εἰς τὸ πρῶτον μέρος.

Ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Πραξιτέλης ἀνέκραξαν :

— Ὁ Ἄρειος Πάγος εἶνε δίκαιος !

Αἱ δὲ γυναῖκες ἀνεφώνησαν.

— Ζήτω ἡ Φρύνη !

— Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη, εἶπεν Εὐθίας.

— Ἔχει καὶ ἄλλο ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ναί.

— Γρήγορα διάβαζε ...

— Ἀκούσατε.

Ὁ Εὐθίας ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ.

«Ὁ ὅρος, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν ἡ Φρύνη δὲν γίνεται δεκτός».

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φράσεως αὐτῆς, ὅλοι ἐταράχθησαν.

Ἤκουον τώρα μετὰ περισσοτέρας προσοχῆς.

«Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν νὰ ἀνεγείρῃ ἀνάθημα, οὔτε ἄγαλμα, οὔτε μνημεῖον, τὰ ὁποῖα ἤθελον ὑπενθυμίζει αὐτήν. Ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Θηβῶν στύλη θέλει λέγει εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὰ ἑξῆς :

«Αἱ Θῆβαι ἀνηγέρθησαν θελήσει λαοῦ».

×

Ἡ Φρύνη κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς ἀκρατήτου.

— Τί ἀκούω ; ἐφώναξεν.

— Αὐτὰ λέγει τὸ ψήφισμα ! εἶπεν ὁ Εὐθίας.

Καὶ τῆς παρέδωκε τὴν περγαμηνήν.

— Μοῦ ἀρνεῖσθε ἀνάθημα ; μοῦ κλέπτετε τὴν δόξαν μου ;

Ὁ Εὐθίας ἀπήντησε μετὰ περιφρονήσεως :

— Εἰς τοὺς ἥρωας ἀνήκει ἡ ἀποθέωσις !

— Καὶ εἰς ἐμέ ;

— Εἰς τὰς γυναῖκας, ἀπεκρίθη μετὰ σκληρότητος ὁ Εὐθίας, εἰς τὰς γυναῖκας, ὡς σύ, ὁ μισθὸς καὶ ἡ λήθη !

Ὁ Εὐθίας τὴν ἐξεδικεῖτο !

Δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν ἀπόρριψιν τοῦ Κεραμεικοῦ.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο κατακόκινος ἐξ ὀργῆς.

— Ἐπάρατε ! τοῦ εἶπεν, ἐξεδικήθης μίαν γυναῖκα, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ !

Ὁ Εὐθίας ἐγέλα.

— Γελᾷς ; ἀλλ' εἶσαι ἀναίσχυντος !

Ὁ Εὐθίας ἐξηκολούθει νὰ καγχάζῃ ἐμπαικτικῶς :

— Καὶ τώρα, ὡραία Φρύνη, ἑτοίμασε, ἐὰν θέλῃς, τὸ χρῆμα, ἀφοῦ τόσον ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποθανατισθῇ τὸ ὄνομά σου ... Θὰ θέσωμεν πέτραν ἐκεῖ παρὰ τὸν Κηφισσόν ...

×

Ἡ Φρύνη ἐμαίνετο.

— Ἡ βασίλισσα τῶν Θηβῶν !

Ὁ Εὐθίας ἐκόμπαζε πάντοτε χλευαστικῶς.

Ἔλεγε καὶ ἐγέλα, ἐγέλα ὁλονέν, τόσον ὥστε ἐξήγειρε τὴν ἀγανάκτησιν τῶν παρισταμένων.

Ὁ Πραξιτέλης ἔβλεπε μὲ βλοσηρὸν ὄμμα τὸν Εὐθίαν.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ὁρμήσῃ ἐναντίον του.

Ἀλλ' ἐσυλογίζετο τὰς συνεπείας τοῦ σκανδάλου.

Ὁ Ὑπερίδης ἐλυπεῖτο ἐνδομύχως.

Οὐχ ἧττον ηὐχαριστεῖτο, διότι ὁ Πραξιτέλης εἶχεν ἔλθει φέρων τὴν εὐχάριστον εἴδησιν.

Μεταξὺ τῶν δύο μῖσος ἐρωτικὸν ἐκράτει σφοδρόν.

Ὁ Εὐθίας γελῶν πάντοτε ἔνευσεν εἰς τὸν Ὑπερίδην.

— Ἄγωμεν ! τοῦ εἶπεν :

Ἡ Φρύνη ἔρριψε ἄγριον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ὑπερίδου.

Ἐναγωνίως ἀνέμενε νὰ ἴδῃ, ἐὰν θὰ τὸν ἠκολούθει ὁ Ὑπερίδης.

Ὁ Ὑπερίδης πρὸς στιγμὴν ἐδίστασεν.

Ἀλλ' ὅταν εἶδε τὸν Πραξιτέλην πλησιάζοντα τὴν Φρύνην, εἶπεν :

— Πηγαίνωμεν !

Καὶ ἐξῆλθον ὁμοῦ.

Ἡ Φρύνη, ὡς ἐὰν ἐβλήθη ὑπὸ βελους εἰς τὴν καρδίαν, ἀνεφώνησε μὲ φωνὴν πνιγομένην ἀπὸ λύπην .

— Κατηραμένοι !

×

Ἡ ἀπογοήτευσις, ἥτις εἶχε καταλάβει τὴν Φρύνην, ἦτο φοβερά.

Ὅλη της ἡ εὐδαιμονία διεσκεδάσθη.

Ὅλα της τὰ ὄνειρα τὰ φιλόδοξα διελύθησαν.

Καὶ λύπη βαθειά, βαθυτάτη, τὴν ἔρριψεν εἰς ἀπόγνωσιν.

Λύσασα τὴν κόμην της καὶ φέρουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κροτάφων ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ, ὡς ἐὰν εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ παραληρήματος ὑστερικοῦ, ὠχρά, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγρίους :

— Εὐσπλαγχνισθῆτέ με !

Ἤδη δάκρυα ἤρχισαν νὰ ρέουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Φονεύσατέ με ! πλύνατε διὰ τοῦ αἵματός μου τὸ ἐπονείδιστον στίγμα, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἐνεχαράχθη.

Πάντες τώρα περίλυποι ἐσιώπων.

— Οὐτιδανοί, τί κάθεσθε ;.. δὲν τολμᾶτε ...

Καὶ ἀνασκάλευε τὴν κόμην της τὴν πλουσίαν διὰ τῶν χειρῶν.

— Φονεύσατέ με !

Καὶ ὑψώνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν μετ' ἐκπληκτικῆς φωνῆς :

— Κεραύνωσόν με ! ὦ Ζεῦ ! ἀνέκραξεν·

Ἐκλονίζετο.

Ἡ Μυρρίνη κλαίουσα ἔτρεξε πλησίον της.

— Φύγε ! τῆς εἶπεν ἀθλία. Δὲν θέλω νὰ βλέπω κανένα ... Φονεύσατέ με !

— Ἀποθνήσκω !

Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ καθίσματος.

×

Ὁ Πραξιτέλης, ὡσεὶ καταληφθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας ἐμπνεύσεως, ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν φωνάζων :

— Φρύνη !

— Ποῖος εἶσαι σύ ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη μεγαλοφώνως, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους.

Ὁ Πραξιτέλης ἐγονυπέτησεν καὶ τῆς εἶπεν :

— Εἶμαι ἐκεῖνος ὅστις σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὅστις θὰ σὲ ἐκδικηθῇ.

Ἡ Φρύνη ἤνοιξε τούς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρετήρησεν.

Τὸν παρετήρει μετὰ δυσπιστίας.

— Σύ ; Πῶς ; ὡμίλει ;

Ἡ ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως τῆς ἔδωσε θάρρος.

Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις της.

— Διὰ τῆς τέχνης μου, διὰ τῆς φήμης μου, διὰ τοῦ ὀνόματός μου, εἶπεν ὁ Πραξιτέλης πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐμπνεύσεως.

Ὅλοι εἶχον στραφῇ πρὸς τὸν ὑπέροχον καλλιτέχνην.

— Θὰ χαράξω τὴν Ἀφροδίτην. Σὺ θὰ εἶσαι τὸ μοδέλον. Σὺ καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Ἡ Φρύνη ἀνηγέρθη βιαίως.

— Ἐγώ ; ἠρώτησεν.

— Ναί· σύ.

— Ἐγὼ θὰ σὲ ἐκτυπώσω διὰ τῆς τέχνης μου χωρὶς, οὐδεὶς οὔτε πάντες θὰ ἀναγνωρίσουν εἰς τὸ μάρμαρον ἐκεῖνο τὴν Φρύνην καὶ θὰ εἴπουν :

— Αὐτὴ εἶνε ὡραιοτέρα τῆς Ἀφροδίτης ! Τὸ ὡραῖόν σου σῶμα θὰ παραμείνῃ ἀθάνατον. Καὶ τὸ ὄνομά σου ἔνδοξον. Τὸ μάρμαρον ὁ χρόνος δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ καταστρέψῃ... καὶ θὰ μείνῃς μετὰ τῆς τέχνης ἀθάνατος εἰς τοὺς αἰῶνας...

X

Ἡ Φρύνη ἤνοιξε τοὺς βραχίονάς της.

Ὁ Πραξιτέλης ἀνηγέρθη.

Καὶ δακρύων ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Καὶ ἡ Φρύνη ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν μετ' ἐνθουσισσμοῦ, τοῦ εἶπεν :

— Εἶσαι μέγας !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Πραξιτέλους.

Τὴν ὑπόσχεσίν του ὁ Πραξιτέλης τὴν ἐτήρησε.

Ἡ Φρύνη ἔμελλε νὰ ἀποθανατισθῇ.

Ἤδη εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐργάζηται...

Ὁ οἶκος τοῦ Πραξιτέλους ἦτο σκιερός.

Ἀλλὰ κομψός.

Παραπλεύρως τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ μεγάλου γλύπτου ἦτο ὁ ἀντιθάλαμος.

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἤδη ἀρχίσει ὁ Πραξιτέλης, ἦτο εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Θαῦμα τέχνης !

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον μεταβῇ πρὸς ἐπίσκεψίν του ὁ Ἀρίστιππος, ὁ Μένανδρος, ὁ Ξενοκράτης, ὁ Ἔραστος.

Ἐξήρχοντο τοῦ ἐργαστηρίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον παραμείνῃ ἐπὶ ὥραν θαυμάζοντες τὸ ἀριστούργημα τοῦ Πραξιτέλους ὅταν ὁ Ἀρίστιππος, λύσας τὴν σιωπήν, εἶπεν :

— Ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ἀριστούργημα !

— Τόσον αἱ γραμμαὶ εἶνε καθαραὶ ! προσέθεσεν ὁ Μένανδρος. Ἡ Ἑλληνικὴ τέχνη θὰ καταστῇ ἡ πρώτη τοῦ κόσμου.

— Ἴδατε τοὺς βραχίονας... παρατηρήσατε τὸ στῆθος... νομίζεις ὅτι ἀναπνέει... εἶπεν ὁ Ἔραστος. Ἀλλὰ καὶ ἡ πλάσις εἶνε θαυμασία... νομίζεις ὅτι βλέπεις ἐπιδερμίδα τὴν γλυκεῖαν τῆς Φρύνης, τὴν ἐπιδερμίδα ἐκείνην τὴν πάλλευκον, κάτωθεν τῆς ὁποίας διεφαίνοντο αἱ κυαναὶ φλέβες, τὴν ἐπιδερμίδα ἐκείνην τὴν ἐνθυμίζουσαν τὴν χιόνα τῶν ἀσπίλων τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τοῦ Παρνασσοῦ...

— Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἄγαλμα... αὐτὸ ζῇ.,. αὐτὸ ἀναπνέει.. αὐτὸ πάλλεται.., αὐτὸ αἰσθάνεται, εἶπεν ὁ Μένανδρος.

— Εἶνε ἀριστούργημα ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἀρίστιππος.

×

— Ἴδατε τὴν Ἀφροδίτην τοῦ Ἀπελλοῦ ; ἠρώτησεν ὁ Μένανδρος.

— Τὴν εἶδα, εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος.

— Πῶς τὴν εὑρίσκεις ;

— Θαυμασίαν.

— Τὴν προτιμᾷς ;

— Ἀπὸ ποίαν ;

— Ἀπὸ τὴν Ἀφοοδίτην τοῦ Πραξιτέλους ;

— Ὄχι.

— Συμφωνῶ μαζῆ σου.

— Εἶνε ὅμως καὶ ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἀριστούργημα.

— Ἀναμφιβόλως.

— Δὲν ἔχει ὅμως γοητείαν τοῦ μαρμάρου...

— Ἔ ! βλέπεις τὰ χρώματα δὲν ἠμποροῦν νὰ φανοῦν ἀνώτερα...

Ὁ Ἀρίστιππος ἐξηκολούθησεν :

— Εἶνε μεγάλη ἐπιτυχία τὸ νέον αὐτὸ ἔργον τοῦ Πραξιτέλους.

— Ἀναμφιβόλως ἀνέκραξαν ὅλοι,

— Τὴν παρατηρεῖς, σὲ παρατηρεῖ· ἀπομακρύνεσαι, σὲ παρακολουθεῖ.

— Καὶ νομίζεις ὅτι κατέρχεται ἀπὸ τὸ βάθρον διὰ νὰ σὲ ἐναγκαλισθῇ !

×

— Ἐγὼ Φρύνη φρονῶ ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀρίστιππος ὅτι ἡ Ἀφροδίτη νικᾷ κατὰ τὴν ὡραιότητα τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς,

Ὁ Ξενόκράτης ἀπεκρίθη :

— Ἡ σύγκρισις εἶνε ἀνόητος. Ἡ Ἀθηνᾶ εἶνε ἀπὸ χρυσόν, καὶ ἀπὸ ἐλεφαντόδοντα. Εἶνε σοβαρὰ παρθένος. Σοῦ διεγείρει τὸν θαυμασμόν. Ὁ μέγας καὶ θεῖος Φειδίας τὴν εἶδε μεταξύ τῶν λάμψεων τοῦ Ὀλύμπου.

— Σέβομαι τὴν Ἀθηνᾶν, εἶπεν ὁ Μένανδρος. Τὰ βλέμματά μου ὅμως στρέφονται πρὸς τὴν Ἀφροδίτην· προτιμῶ τὸ μάρμαρον μὲ τοὺς τύπους τῆς καλλονῆς.

— Πρόσθεσε, εἶπεν ὁ Ἔραστος, ὅτι ὁ Προξιτέλης τὸ ἀντέγραψεν ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

— Καὶ ὅτι ὁ Φειδίας τὸ ἔπλασε μὲ τὸν νοῦν του, ὁ δὲ Πραξιτέλης διὰ τῆς καρδίας, εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος.

— Ἐμένα μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ ἄγαλμα ἔχει ἓν μικρὸν ἐλάττωμα.

— Ποῖον ; ἠρώτησαν ὅλοι.

— Ὅτι εἶνε πολὺ σοβαρόν, ἐπανέλαβεν ὁ Ἔραστος.

— Ἀλλὰ ἡ Φρύνη ποτὲ δὲν γελᾷ, διέκοψεν ὁ Ἀρίστιππος. Ἡ Ἀφροδίτη, ἐγὼ εὑρίσκω ὅτι εἶνε ἀπαράλλακτος ἡ Φρύνη,

×

Ὁ Ξενοκράτης τότε προσέθεσεν :

— Ἐγὼ εὑρίσκω ὅτι εἶνε ἀσέβεια νὰ θεοποιῇ κανεὶς τὸ σῶμα

μιᾶς ἑταίρας. Εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀποθεώνῃ τις ψευδὲς εἴδωλον.

Ὁ Ἀρίστιππος ἐνέλαβε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ.

Καὶ μὲ ὕφος σοφοῦ ἀνδρός, τοῦ εἶπεν :

— Γνωρίζεις πῶς γεννᾶται ὁ ἀδάμας ; Ἡ ὕλη εἶνε αἰωνία καὶ ὁ κακὸς δαίμων τὴν μεταμορφώνει· ἀναμιγνύει τὸν χρυσὸν μὲ τὸν ἄργυρον καὶ σχηματίζει κόσμον.

— Ὡραῖος κόσμος ! μὰ τοὺς Θεούς ! Κατοικεῖται ἀπὸ τρελλούς ! Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε σεῖς τὰ νεώτερα.

— Ποῖα ἠρώτησαν ὅλοι.

— Λέγε μας, εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος.

— Ὅτι ὁ Πραξιτέλης ἠγάπησε τὸ ἄγαλμά του καὶ ὅτι τὸ πλημμυρεῖ νύκτα καὶ ἡμέρα μὲ δάκρυα καὶ μὲ φιλήματα.

— Ὡραία ἰδιοτροπία ! ἀνέκραξεν ὁ Μένανδρος. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ πρότυπον τῆς εἰκόνος εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν του ...

— Σιώπα ! ἔρχεται ἡ Φρύνη. Εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος.

— Εἶνε ἐδῶ ; ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Ἡ Φρύνη εὑρίσκεται ἐκεῖ !

Καὶ ἔδειξε τὸ παράπλευρον δωμάτιον.

— Ἂν μᾶς ἀκούσῃ ὁμιλοῦντας περὶ αὐτῶν, θὰ γίνῃ ζηλότυπος καὶ ἐν στιγμῇ ὀργῆς ἠμπορεῖ νὰ σπάσῃ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦ σφυρίου.

Ὁ Μένανδρος ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ δὲν τὴν γνωρίζω ὡς τρελλήν. Δὲν θὰ τολμήσῃ ποτὲ νὰ κάμῃ κἄτι τι τέτοιο.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου ἐξῆλθεν εἷς δοῦλος.

— Πολῖται, εἶπεν εἰς τὸν ὅμιλον τῶν συνομιλούντων, εἶνε ὥρα νὰ κλείσω τὸ ἐργαστήριον.

Ὁ Ἀρίστιππος ἐστράφη καὶ τοῦ εἶπεν :

— Φέρε εἰς τὸν κύριόν σου τοὺς ἀσπασμούς μας. Εἰπέ του ὅτι ἡ Σχολὴ τοῦ Πλάτωνος ἔδωσε τὴν ψῆφόν της.

— Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶνε νέον ἀριστούργημα ! προσέθεσεν ὁ Μένανδρος.

— Ὅτι τὸ ἀντίγραφον αὐτὸ εἶνε ἀντάξιον τοῦ πρωτοτύπου, εἶπεν ὁ Ξενοκράτης.

Ὁ Μένανδρος ἐστράφη πρὸς τὸν δοῦλον καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ἄκουσε, παιδί μου μου, τὶ θὰ εἰπῇς εἰς τὸν κύριόν σου; Νὰ τοῦ εἰπῇς ὅτι ἡ τέχνη ἐνίκησε τὴν φύσιν !

Καὶ οἱ θαυμασταὶ τοῦ Πραξιτέλους ἀπεχώρησαν.

Ὁ δοῦλος ἔκλεισε τὸ ἐργαστήριον.

×

Αἴφνης ἐξέρχεται ἡ Φρύνη τεταραγμένη.

Ἦτο νευρική.

Ἦτο ἀνήσυχος.

Ἐφαίνετο ἀνυπόμονος.

Εἶχεν ἀποστείλει τὴν Βακχίδα εἰς τὸν Ὑπερίδην.

Καὶ τὸν ἀνέμενεν.

Ἀλλ' ἡ Βακχὶς εἶχεν ἀργήσῃ νὰ ἐπανέλθῃ.

Καὶ ἡ Φρύνη ἐσυλογίζετο :

— Ἆρά γε ἀρνεῖται ὁ Ὑπερίδης νὰ ἐπανέλθῃ ;

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Βακχὶς ἐρχομένη.

Ἡ Φρύνη τρέχει πρὸς τὴν Βακχίδα.

Καὶ τὴν ἐρωτᾷ :

— Λοιπόν ; ὁ Ὑπερίδης ;

— Μὲ ἀκολουθεῖ ! ἀπαντᾷ ἡ Βακχίς.

— Τέλος πάντων ! ἀναφωνεῖ ἡ Φρύνη ἀνακουφιζομένη.

×

Ἐπλησίασε τὴν Βακχίδα καὶ τὴν ἠρώτησε μυστηριωδῶς :

— Τί σοῦ εἶπεν ;

— Πόσον ἤλλαξεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός ! Εἰς μόνον τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός σου ...

Ἔ ! τί ;

— Ὠχρίασεν ...

— Καί ...

— Καὶ σὲ μισεῖ !

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασεν.

Τὸ μειδίαμά της ἦτο ἔκφρασις δυσπιστίας εἰς τὰ λεγόμενα ὑπὸ τῆς Βακχίδος.

— Αὐτὸς μὲ μισεῖ ; Ἐμένα ;

— Ναί ...

Ἡ Φρύνη ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ.

— Ἴσως ...

×

Αἴφνης ἐμφανίζεται ὁ Ὑπερίδης.

Ἡ Βακχὶς ἀπεσύρθη ἀμέσως.

Ἦτο συγκεκινημένος.

Ἦτο ὠχρός.

Μὲ φωνὴν χαμηλὴν καὶ μὲ τὰ μάτια πρὸς τὰ κάτω, εἶπεν :

— Ἰδού με ! Ἦλθον ... τί μὲ θέλεις ;

Ἡ Φρύνη τοῦ ὡμίλησε σαρκαστικῶς :

— Μεταξὺ τῶν τόσων σου σπουδαίων ἔργων καὶ μελετῶν, ἂν μὴ καὶ ἐρώτων σου, δὲν εὗρες ποτὲ μίαν στιγμὴν ν' ἀφιερώσῃς καὶ εἰς ἐμέ ;

Ὁ Ὑπερίδης τῆς ἀπεκρίθη :

— Δὲν ἠθέλησα νὰ ἐνοχλήσω διὰ τῆς παρουσίας μου τὴν νέαν σου χαράν.

Καὶ στρέφων τὰ βλέμματά του ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου προσέθεσεν :

Εἰς τὸν ναὸν τοῦτον τῆς τέχνης, εἰς τὸν ὁποῖον εἶσαι ἡ θεά, δὲν ἐτόλμων νὰ ἔλθω ἄνευ προσκλήσεως...

Ἡ Φρύνη ἐξεκολούθει νὰ τοῦ ὁμιλῇ σαρκαστικῶς.

— Πολλοὶ ἀνόσιοι εἰσέρχονται ἀδιακόπως. Ὅλοι εἶνε περίεργοι, ὅλοι, ἐκτὸς σοῦ... σοῦ μόνον...

×

Ὁ Ὑπερίδης ἀπεκρίθη :

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθὲς ὅτι ἡ ματαιότης σου δὲν ἐκορέσθη θυμιαμάτων ; Σὺ ὀνειροπολεῖς τὴν τιμὴν ὁλοκαυτωμάτων καὶ βωμῶν καὶ ἐπιβάλλεις εἰς τὴν ἔκθαμβον Ἑλλάδα νέαν λατρείαν, τὴν λατρείαν τῆς Φρύνης ;

Ἢ τὴν καταστροφήν ! εἶπεν ὁ Ὑπερίδης.

— Εἶνε ἴσως αὐτὸ ἀληθὲς διὰ τοὺς δυστίστους φίλους σου. Τί θέλεις νὰ εἴπῃς ;

— Ὅτι ὑπὸ τοὺς πόδας σου ἀνοίγεις νέαν ἄβυσσον. Οἱ ἐχθροί σου γνωρίζουν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Πρεξιτέλους εἶνε ἐκδίκησις κατὰ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

— Ἔ ! καί ;

— Ὅτι ὁ ἐρωτόληπτος τεχνίτης ὡρκίσθη νὰ πλάσῃ οὕτω πως τὸ ἄγαλμά του, ὥστε τὸ πρόσωπόν σου, τὰ σχήματά σου τὸ πᾶν νὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ μάρμαρον τοῦτο, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀσπαζόμενοι, προσκυνοῦντες τὴν θεὰν νὰ προσκυνῶσι τὴν Φρύνην.

— Αὐτὸ θὰ γείνῃ !... τὸ ἐγνώρισες ;

— Διέρχεσαι δοκιμασίαν ριψοκίνδυνον, ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης. Οὐαί, Φρύνη, εἰς σέ, ἐὰν ἡ ὑποσχεθεῖσα ὁμοιότης ἀποτύχῃ, ὁ ἀπερίσκεπτος ἐραστής σου θὰ σὲ ὑποβάλλῃ εἰς νέας ὕβρεις καὶ εἰς νέα σκώμματα.

— Τὸ γνωρίζω. Δὲν λέγεις εἰμὴ φρονίμους λόγους. Καὶ διὰ τοῦτο σὲ θέλω κριτὴν τοῦ μαρμάρου αὐτοῦ.

×

Ὁ Ὑπερίδης ἐζήτει ν' ἀπαλλαγῇ.

— Δὲν εἶμαι εἰδικῶς τῆς τέχνης. Σὲ παρακαλῶ νὰ ἐπιφορτίσῃς κἄποιαν ἄλλον.

Ἡ Φρύνη τοῦ ἀπεκρίθη :

— Εἶνε πεπρωμένον ὅτι ποτὲ δεν θὰ δυνηθῶ νὰ ἀποσπασθῶ ἀπὸ ἐσέ, μοιραία δύναμις σὲ ἔφερεν ἐνώπιόν μου τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν σὲ εἶδα... ὅταν σὲ βλέπω μοῦ προξενῇς τρόμον... ὅταν δὲν σὲ βλέπω σν ζητῶ... Ἡ φωνή σου μὲ ὑπερεγείρει καὶ μὲ ἐρεθίζει... ἡ σιωπή σου μὲ λυπεῖ... ἐὰν συλλογισθῶ ἐχθρόν τινα, βλέπω ἐνώπιόν μου τὴν εἰκόνα σου, ἀλλ' ἀμέσως μεταμελοῦμαι, κατηγορῶ τὸν ἑαυτόν μου ὡς ἄδικον, σὲ ζητῶ, καὶ κλαιουσα ζητῶ τὴν συγχώρησίν σου. Σὲ ἐπεθύμουν καὶ πέραν τοῦ Ἀχέροντος ποταμοῦ... μήπως ἔχεις συνθήκαν μὲ τὸν Ἅδην ἢ μὲ τὸν Οὐρανόν ;

Ὁ Ὑπερίδης τῆς εἶπεν ξηρῶς :

— Ἡ τιμή μου ἀπαιτεῖ νὰ σὲ φεύγω...

Ἡ Φρύνη τοῦ ἀπήντησε μετὰ παραφορᾶς :

— Ἀγαπᾷς ἄλλην γυναῖκα ; εἰπέ το, ἀγαπᾷς ;

×

Ὁ Ὑπερίδης ἀνεσκίρτησεν :

— Καὶ τί σὲ μέλλει ἐὰν ἀγαπῶ ἄλλην ;

— Ἐμένα δὲν μὲ μέλλει καθόλου ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

— Ἀλλὰ τότε πρὸς τί ἡ ἐρώτησις ;...

— Ἔτσι ἤθελα...

— Χαῖρε λοιπόν !

Ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης καὶ ἐστράφη διὰ νὰ φύγῃ.

Ἡ Φρύνη ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Ἐστάθη πρὸ αὐτῆς μὲ τοὺς βραχίονας προτεταμμένους.

— Ὄχι δὲν θὰ φύγῃς! τοῦ εἶπεν. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσῃς.

Καὶ μετὰ χάριτος καὶ πάθους ἐξηκολούθησεν:

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν Φρύνην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἠγάπησας ἡμέραν τινά; τὴν ἐνθυμεῖσαι;

Ὁ Ὑπερίδης μὲ βαθεῖαν μελαγχολίαν καὶ φωνὴν βαρεῖαν ἀπεκρίθη.

— Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπέθανεν!

— Ἀπατᾶσαι! ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη. Ζῇ καὶ θὰ ζήσῃ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Ἐλθέ, εἴσελθε καὶ θαύμασε!

×

Ὁ Ὑπερίδης ἀρνεῖται νὰ προχωρήσῃ.

Ἀλλὰ ἡ Φρύνη τὸν σύρει καὶ τὸν ὠθεῖ εἰς τὸ ἐργαστήριον

Ὁ Ὑπερίδης εἰσέρχεται μόνος.

Ἡ Φρύνη τὸν ἀναμένει.

Τὸν ἀναμένει μετὰ πυρετώδους ὑπομονῆς.

Ἡ Φρύνη ὑπολογίσασα ὁποίαν αἴσθησιν ἤθελε προξενήσει εἰς αὐτὸν ἡ θέα τοῦ ἀγάλματος ἐκείνου δὲν ἠπατήθη.

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Ὑπερίδης ἐξῆλθε τοῦ ἐργαστηρίου τεταραγμένος.

Ἔτρεμεν ὁλόκληρος.

Ἡ Φρύνη εἶχε νικήσει!

×

Ὥρμησε καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν Ὑπερίδην.

Οὗτος θέλει νὰ ἀποσπασθῇ.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τὸν κρατεῖ διὰ τῶν βραχιόνων της.

— Ὑπερίδη, τῷ λέγει, τί συνέβη ; τρέμεις ; ταράττεσαι ; ὠχριᾷς ;

Ὁ Ὑπερίδης ὡτεὶ στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς μυστηριώδη ὀπτασίαν ,

— Τὸ μάρμαρον αὐτό ... ἐψέλλισεν ... ὁποία ὁμοιότης ...

×

Ἡ Φρύνη διὰ τρυφερῶν κολακειῶν ἀποτείνεται πρὸς αὐτὸν προσπαθοῦσα νὰ τὸν φιλήτῃ ...

— Ὑπερίδη .. ἡ Φρύνη ἀπέθανεν ...

— Ὦ εἶσαι γόησσα.

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω ...

Ἡ Φρύνη τὸν φιλεῖ εἰς τὸ στόμα περιπαθῶς.

Ὁ Ὑπερίδης ἀπομακρύνων αὐτήν :

— Τρομερὰ γόησσα, ἀπομακρύνθητι ! ἄφησέ με νὰ φύγω !...

— Ὄχι θὰ μείνῃς ...

— Θὰ φύγω ...

— Σὲ ἀγαπῶ ...

— Ἄφησέ με ...

— Θέλω νὰ σὲ φιλήσω ...

— Ὄχι.

— Θὰ σὲ φιλήσω ...

Καὶ ἡ Φρύνη τὸν φιλεῖ ἐκ νέου.

— Ὁ Ὑπερίδης κατορθώνει μετὰ κόπου ν' ἀποσπασθῇ ἀπ αὐτῆς.

Ἐνῷ θέλει ν' ἀπέλθῃ εἰσέρχεται ὁ Πραξιτέλης.

×

Ὅταν ὁ Πραξιτέλης εἶδε τὸν Ὑπερίδην ἐταράχθη.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι.

Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἠγάπων τὴν Φρύνην.

Ὁ Πραξιτέλης ἠγάπα τὴν Φρύνην ζωηρότερον.

Ὁ Ὑπερίδης βαθύτερον.

Ἀλλ' ὁ Πραξιτέλης δὲν ἦτο τόσον ζηλότυπος, ὅσον ἦτο ὁ Ὑπερίδης.

Καὶ ἔκρυψε τὴν ταραχήν του.

×

Ἡ Φρύνη ἠρέσκετο νὰ ἔχῃ πολλὰ θύματα.

Ἠρέσκετο εἰς τὰς παραφόρους ἐρωτικὰς σκηνάς.

Ἡ ρέσκετο εἰς τὰς περιπετείας τοῦ ἔρωτος.

Ἰδίως ἀπελάμβανε τοὺς ζηλο-ύπους ἐραστάς.

Ὁ Πραξιτέλης στρεφόμενος πρὸς τὸν Ὑπερίδην, τοῦ εἶπεν :

— Σύ Ὑπερίδη, ἐδῶ ;

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο τεταραγμένος.

Δέν ἤθελε νὰ μειωθῇ τὸ γόητρόν του ἀπέναντι τοῦ Πραξιτέλους.

Καὶ ἔσπευσε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἑπομένην δήλωσιν :

— Ἦλθον προσκληθεὶς ὑπὸ τῆς Φρύνης...

Ὁ Πραξιτέλης τὸν ἔλαβε μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν :

— Εἶδες τὴν Ἀφροδίτην ;

— Τὴν εἶδον, ἀπεκρίθη οὗτος.

Ὁ Πραξιτέλης ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας.

Ἠτένισε τὸν Ὑπερίδην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ τοῦ εἶπεν :

×

— Ἀναμένω τὴν κρίσιν σου : Πρὸ πολλοῦ γνωρίζεις τὴν Φρύνην. Ἔσο εἰλικρινής. Εἰπέ μοι : σοῦ ἀρέσει ;

— Μοῦ ἀρέσει.

— Ἐπέτυχα ;

— Ναί.

— Μοῦ ὁμιλεῖς εἰλικρινῶς ;

— Ἀντ' ἐμοῦ ὁμιλεῖ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ ὁποία ἀκόμη μὲ κατέχει. Ἡ Ἀφροδίτη σου εἶνε ἀριστούργημα.

— Εὑρίσκεις ;

— Ὦ ! ναί...

— Ἀριστούργημα ὁμοιότητος...

— Ἐκφράσεως ;

— Καὶ ἐκφράσεως.

— Εἶνε ἡ Φρύνη, ὅπως τὴν γνωρίζεις ;

— Αὐτὴ ἡ ἰδία.

×

— Ἡ συζήτησις ἐπεξετάθη.

Ὁ Πραξιτέλης ἦτο κατενθουσιασμένος.

— Εἰπέ μου τὰς κρίσεις σου εὐρύτερον. Γνωρίζεις πόσον σὲ ἐκτιμῶ. Ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἀκούσω ἀναλύοντα τὰς ἐκ τοῦ ἔργου μου ἐντυπώσεις σου.

Ὁ Ὑπερίδης ἀπεκρίθη :

— Παρατηρῶν τὸ ἄγαλμά σου εἶδον τὴν Φρύνην νὰ ἀναζῇ κατὰ τὰς ὡραιοτέρας ἡμέρας τῆς νεότητός της.

— Δὲν τὴν ἐγνώρισα μικράν ...

Ὦ ! ἐγὼ τὴν ἐγνώρισα παίδιον ἐντελῶς ...

Ὑπῆρξες εὐτυχέστερος ἐμοῦ ..

— Ἀλλὰ καὶ δυστυχέστερος, ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης μετά τινος πικρίας, καταπνίγων βαθὺν στεναγμόν

Ὁ ζηλότυπος ἐραστὴς ἐφαίνετο.

— Καὶ ὅμως, ἀπεκρίθη ὁ Πραξιτέλης, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος ...



Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον μεταβῆ πρὸς ἐπίσκεψίν του ὁ Ἀρίστιππος, ὁ Μένανδρος, ὁ Ξενοκράτης, ὁ Ἔραστος (*Σελις 341*).

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ διατί ;

— Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς διατί. . . . νομίζω ὅτι κάτι σᾶς λείπει. . . .

— Δὲν ἔχεις δίκαιον . . . ἀλλὰ σεῖς οἱ μεγάλοι καλλιτέχναι ἔτσι εἶσθε. . . . ποτὲ δὲν εἶσθε εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὰ ὡραῖα ἔργα σας....

— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.... Λείπει κάτι τι ἀπὸ τὸ πρόσωπόν σας, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἰμπορῶ καὶ να τὸ καθορίσω. . . . νὰ τὸ ἐκφράσω . . . Τὸ ζητῶ, ἀλλὰ δὲν τὸ εὑρίσκω...

— Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν σας δὲν εἶνε ἀπαράλλακτον ;

— Ναὶ. . . . εἶπε, ἀλλὰ λείπει κάτι τι. . . . νομίζω ὅτι τοῦ λείπει ἡ ζωή. . . .

Ἡ Φρύνη ἥτις παρηκολούθη ὅλην αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν μετὰ ὑπερηφανείας, εἶπε εἰς τὸν Πραξιτέλην.

— Σπούδασέ με.... κύτταξέ με εἰς τὸ πρόσωπον....

Ὁ Πραξιτέλης ἐγέλασεν.

Ἤρχισε νὰ τὴν παρατηρῇ ἐταστικῶς.

×

— Ματαία συμβουλή.

— Διατί ;

— Δὲν ἠμπορῶ ὅταν σὲ βλέπω νὰ ἀποκομίσω ἐντυπώσεις.... Ὁμοιάζεις τὴν ὁμίχλην....

— Ἐγώ ;

— Ναί. . . . σύ . . . ἀπορεῖς ;

— Ἀπορῶ βεβαίως . . .

— Καὶ ὅμως ! Δὲν εἰμπορῶ τίποτε νὰ ἐμπνευσθῶ ὅταν σὲ βλέπω. Δὲν εἶνε περίεργον. Πρέπει νὰ μὴ σὲ βλέπω καὶ νὰ σὲ φαντάζομαι. . . . Ἐὰν θέλῃς μάλιστα ἄφησέ με μόνον . . .

— Μὲ διώχνεις ; εἶπε ἡ Φρύνη γελῶσα.

Ναί ! σὲ διώχνω . . . πήγαινε εἰς τὸν κῆπον ἐὰν θέλῃς . . . ἄφησέ με νὰ σκεφθῶ. . . πρέπει νὰ εἶμαι μόνος . . . πήγαινε εἰς τὸν κῆπον κάθησε, κύτταξε τὴν ὡραιότητα τῶν ἀνθέων, ἄκουσε τὸν γλυκὺν φλοῖσβον τοῦ ῥύακος, τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν, παρατήρησον τὸν οὐρανόν, τὸν ἥλιον παίζοντα ἐντὸς τῶν νεφελῶν διὰ τῶν ζωηρῶν αὐτοῦ ἀκτίνων, τὰς χρυσσαλίδας νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, ὅλα αὐτὰ εἶνε εὐχάριστα.... καὶ τὸ γόητρόν των ἔχει κάτι τι τὸ μαγευτικὸν, τὸ ὁποῖον κατέρχεται εἰς τὴν καρδίαν, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀνέρχεται διαφωτίζον τὸ πρόσωπόν σου.... πήγαινε καὶ σὲ περιμένω ἐδῶ. . .

×

Ἡ Φρύνη ἐκολακεύετο παραπολὺ ἀκούουσα τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Πραξιτέλους.

Καὶ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, τοῦ εἶπεν :

— Ὑπακούω εἰς τὰς διαταγάς σου !

Στρεφομένη δὲ πρὸς τὸν Ὑπερίδην:

— Συνόδευσέ με, τοῦ ἐπρότεινε μειδιῶσα ἐπιχαρίτως.

Ὁ Ὑπερίδης ηὐχαριστήθη μεγάλως.

Ἐκολακεύθη ἀπὸ τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν τῆς Φρύνης.

— Σὲ ἀκολουθῶ τῆς εἶπεν.

Καὶ ἐπροχώρησεν.

— Χαῖρε, υἱὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, προσεφώνησε τὸν Πραξιτέλην.

— Χαῖρε μέγιστε ῥήτωρ !

Ἀπεκρίθη ὁ Πραξιτέλης.

Καὶ ἀπῆλθον.

×

Ὁ Πραξιτέλης ἔμεινε μόνος.

Ἔμεινε μόνος καὶ ὅμως δὲν ἐζηλοτύπει.

Ἔβλεπε τὸν Ὑπερίδην ν' ἀκολουθῇ τὴν Φρύνην εἰς τὸν κῆπον καὶ ὅμως οὐδὲν ἠσθάνετο.

Οὔτε μῖσος, οὔτε ζηλοτυπίαν.

Ἡ Τέχνη τὸν ἀπερρόφα.

Ἡ θειὰ Τέχνη ἔπνιγε κἄθε ἄλλο αἴσθημα....

×

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον του.

Ἐπλησίασε τὸ ἄγαλμα.

Τὸ ἔβλεπε ἐπὶ πολύ.

Κατόπιν ἐγονυπέτησε καὶ τὸ ἐφίλησε εἰς τοὺς πόδας

Εὐθὺς μακρύνεται κατόπιν πρὸς τὴν θύραν.

Ἔμεινε οὕτως μακρὰν παρατηρῶν τὴν Ἀφροδίτην.

Ἐσκέπτετο....

Τί ἄρα γε νὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὸ θεῖον ἐκεῖνο πρόσωπον ;

Ὁ Πραξίτελης ἐφκίνετο στενοχωρούμενος.

Κάτι ἐζήτει

Κάτι ἐζητει τὸ ὁποῖον δὲν εὕρισκεν

Μήπως ἠδύνατο κανεὶς να τὸν βοηθήσῃ ;

Ποῖος νὰ βοηθήσῃ τὸν εὐτυχέστερον τῶν καλλιτεχνῶν ;

Ποῖος νὰ συμβουλεύσῃ τὸν μεγαλοπρεπέστερον τῶν γλυπτῶν ;

×

Αἴφνης, ἐνῷ ὁ Πραξιτέλης ἔμενεν ρεμβάζων, εἰσέρχεται μία δούλη τῆς Φρύνης.

Ἦτο ἡ Καλλιξένη.

Ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας κόσμημα.

Ὁ Πραξιτέλης, ὅταν τὴν εἶδεν, τὴν ἠρωτησεν :

— Τί ζητεῖς ὡραῖα κόρη ;

Ἡ Καλλιξένη δὲ ἀπήντησεν.

— Περιδιαβαζουσα εἰς τὸν κῆπον εὗρα μέρα εἰς τὰ χόρτα τὸ κόσμημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἡ κυρία μου βεβαίως θὰ ἔχασαν....

Καὶ ἡ Καλλιξένη τὸ κατέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Πραξιτέλης τὴν ἠρώτησεν.

— Ποῖα εἶσαι ;

— Εἶμαι δούλη τῆς Φρύνης ;

— Σύ ;

— Ναί.....

— Περίεργον ; Ἐσὺ δούλα δὲν ἔτυχε νὰ σὲ ἰδῶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν της...

Ἐγὼ ὅμως, κύριε, σὲ ἐνθυμοῦμαι....

— Ἴσως.... καὶ ἀπὸ πότε εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Φρύνης.

— Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν....

— Ποῖος σὲ ἠγόρασεν ;

— Κάποιος ἄνθρωπος σου.... κάποιος δοῦλος σου....

— Ἰδικός μου ;

— Ναί....

— Καὶ τί σοῦ εἶπεν ;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχω χέρια, πόδια μικρὰ καὶ στόμα ὡραῖον καὶ ὅτι τὴν Φρύνην θὰ ἠμποροῦσα νὰ φανῶ χρήσιμος εἰς τὴν τέχνην σου.

×

Πράγματι ἡ Καλλιξένη ἦτο ὡραιοτάτη.

Εἶχε κανονικὸν ἀνάστημα.

Ἦτο νεαρὰ πολύ.

Εἶχεν ὀφθαλμοὺς ἀπείρου γλυκύτητος.

Χεῖρας κρινοδακτύλους.

Καὶ πόδες ὁμοιάζοντες μὲ κρῖνα.

Ἡ μέση της ἦτο λεπτοτατη.

Τὸ στῆθος της στρογγυλὸν καὶ πλῆρες χυμοῦ.

Ἀλλὰ τὸ στόμα της, ἰδίως τὸ στόμα της, ἦτο κάτι τί ἔκτακτον.

Μικρὰ καὶ πλῆρες ζοηρότητος, χάριτος καὶ ἡδονῆς.
Εἶχε τὴν ἐρυθρότητα ῥόδου.

×

Ὁ Πραξιτέλης τὴν παρετήρει μετὰ καλλιτεχνικοῦ ἐνδιαφέροντος.
Δὲν ἔβλεπε τὴν ὡραίαν σάρκα.
Ἔβλεπε τὸ ὡραῖον πρόπλασμα.
Δὲν ἠσθάνετο φιλήδονα αἰσθήματα.
Ἠσθάνετο μόνον τὸν πειρασμὸν τῆν θείας τέχνης
— Μὰ τὸν Δία, εἶσαι, καλὴ διὰ τὴν τέχνην μου.
Καὶ τὴν ἐκύτταζεν ἀδιακόπως.
Ἡ Καλλιξένη τὸν ἠρώτησεν·
— Τί θέλεις νὰ κάμω....
= Πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ κάμῃς τίποτε....ἀργότερα θὰ σὲ παραλέσω νὰ ἐκδυθῇς...θέλω νὰ σὲ ἰδῶ ὁλόγυμνον.....
Ἡ Καλλιξένη ἐγέλασεν.
— Ὁλόγυμνος ;
— Ναί... ὁλόγυμνος..., Διατί ; μήπως ἐντρέπεσαι ;
— Ὄχι.... Καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Πήλου μία φορὰν μὲ ἐγδυσαν διὰ νὰ μὲ πωλήσουν.
Ἦταν ἡ κόρη ἀφελής. Πολὺ καλή· ὅταν μὲ θέλετε, μοῦ λέγετε καὶ γδύνομαι...
Ὁ Πραξιτέλης ἐμειδίασε μὲ τὴν ἀφέλειαν τῆς κόρης καὶ τῆς εἶπεν·
— Εἶσαι πολὺ ἀφελής....ἡ ἀθωότης σου σὲ καθιστᾷ ἀγαπητήν... θὰ ζῇς φαίνεται χωριστὰ ἀπὸ τῆς ἄλλες δοῦλες...
— Ἄχ ! εἶνε μερικαὶ πολὺ κακαί, εἶπεν ἡ κόρη παραπονουμένη.
— Τί σοῦ ἔκαμαν !
— Καὶ τί δὲν μοὖκαμαν !

— Σὲ ἐπείραζαν ;

— Μία μέρα ἐγδύθηκα μαζὺ μὲ ἄλλα κορίτσια, ἐπέσαμε εἰς τὴν λίμνην, ποῦ εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τοὺς πλατάνους. . . .

— Ἔ! καί ;

— Καὶ ἐπειδὴ εἶδον ὅτι ἐγὼ ἔχω ὡραιότερον σῶμα ἀπὸ αὐτὰς, ἤρχισαν νὰ μὲ ὑβρίζουν . . . καὶ νὰ μὲ χλευάζουν. . . .

Καὶ ἡ Καλλιξένη ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

×

— Πταίω ἐγὼ, ἔλεγε πρὸς τὸν Πραξιτέλην, ἐὰν ἡ φύσις μοῦ ἔδωσεν ὡραιότερον σῶμα. Μὲ ἔβλεπαν γυμνὴν καὶ τὰς ἤκουα ποῦ ἔλεγαν : κύτταξε τὶ ἄσπρο εἶνε τὸ σῶμα της. . . . σὰν χιόνι. . . . Καὶ μὲ ὕβριζαν . . . Ντύσου γρήγορα, μοῦ ἐφώναξαν. Ἀλλὰ κύριε, διὰ νὰ κάμω λουτρὸν, δὲν πρέπει νὰ γδυθῶ ;

Ὁ Πραξιτέλης ἐμειδία.

Ἀνέλαβε νά τὴν καθησυχάσῃ,

— Μὴ κλαίῃς κόρη μου, ἡσύχασε. Γνωρίζεις ὅτι εἶσαι ὡραία!

— Εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν δούλων οἱ ἔμποροι καὶ οἱ διαβάται, ἔλεγαν σιγὰ σιγὰ— ἐγὼ ὅμως τοὺς ἤκουον.

— Τί ἔλεγαν.

— Ἄχ! τί ὡραῖο ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ κορίτσι!

Τί μαγουλάκια ποῦ σοῦ τὰ ἔχῃ ! Κύτταξε στοματάκι! Κύτταξε χειλάκι σὰν κεράσι καὶ γλυκὸ κρασάκι.

Καὶ ἡ ἀφελὴς κόρη ἤρχισε τόρα νὰ γελᾷ.

— Χὰχ, χὰ, χά !

×

Ὁ Πραξιτέλης ἀπελάμβανε μὲ τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀφέλειαν τῆς νεαρᾶς δούλης.

— Τί ἄλλο ἔλεγαν ; τὴν ἠρώτησεν.

— Οἱ ἔμποροι μὲ ἐπλησίαζαν καὶ μοῦ ἔλεγαν μὲ μιὰ φωνάρα βαρειά : Σήκω κορίτσι μου καὶ περπάτησε . . . κάνε δύο βήματα νὰ ἰδοῦμε πῶς περπατεῖς. . . Καὶ ὁ κύριός μου μοῦ ἔλεγεν, σήκω γρήγορα καὶ περπάτει μὲ χάρι, γιατὶ θὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι. . . Ἐγὼ εἰς τὰς ἀρχὰς ἐντρεπόμουνα καὶ ἔχυνα δάκρυα πολλά. — ἔπειτα σιγὰ σιγὰ ἄρχισα νὰ συνηθίζω καὶ δὲν ἔκλαια πλέον. . . . Ἔ ! τί νὰ γείνῃ. . . τὸ πεπρωμένον μας εἶνε αὐτό. . .

Καὶ ἡ Καλλιξένη ἤρχισε ἐκ νέου νὰ δακρύῃ καὶ στενάζῃ.

×

— Τί θέλεις διὰ νὰ παρηγορηθῇς ; τὴν ἠρώτησεν ὁ Πραξιτέλης.

Ἡ Καλλιξένη χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, παρατηρεῖ τὸ κόσμημα.

Ὁ Πραξιτέλης ἐπανέλαβεν :

— Θέλεις αὐτὸ τὸ κόσμημα ;

Ἡ Καλλιξένη ἐσιώπα.

— Θὰ παρακαλέσω τὴν κυρίαν σου νὰ σοῦ τὸ δώσῃ.

Ἡ Καλλιξένη ἀνεφώνησε μετὰ χαρᾶς :

— Αὐτὸ τὸ κόσμημα ; Ἄ ! πόσον θὰ φαίνομαι τότε ὡραία . . . Χαῖρε, κύριε, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ λησμονήσῃς. . .

Ἡ Καλλιξένη ἐξῆλθε.

Ὁ Πραξιτέλης τὴν προσεφώνησεν :

— Ἀντίχαιρε γλυκεία καὶ ὡραία κόρη. . . Τὸ μειδίαμά σου ὑπῆρξεν ὁ θησαυρὸς τὸν ὁποῖον ἀνεζήτουν. Τὸ μειδίαμά σου μὲ ἐνέπνευσε ! Τὸ μειδιαμά σου ὁμοιάζει τὸ ἔαρ. . . Τὸ μειδιαμά σου ζηλεύει ὅλην τὴν γυναικείαν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν γυναικείαν ματαιότητα.

×

Καὶ ὁ Πραξιτέλης περιχαρὴς ἀνέκραξεν :

— Αἴ, ἰδοὺ ἡ ζωή . . . νὰ ἡ ζωὴ ἡ ὁποία ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀφροδίτης. . . ἡ ζωὴ τοῦ ἀγάλματος εὑρέθη. . . εἶνε τὸ μειδίαμα τῆς παγκάλου αὐτῆς κόρης.

— Καὶ ὁ Πραξιτέλης ὥρμησεν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

×

Ἡ Φρύνη ἐπανῆλθεν εις τὸν κῆπον.

Ἦτο μόνη.

Ἐνεθυμεῖτο διαρκῶς τοὺς λόγους τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἀνεπόλει τοὺς λόγους τοῦ Πραξιτέλους.

Νὰ παρατηρῇ τὰ ἄνθη.

Νὰ περιφέρεται εἰς τὸν ἥλιον.

Ν' ἀκούῃ τὸ κελάδημα τῶν πτηνῶν.

Νὰ κηνυγᾷ τὰς χρυσαλίδας.

Καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μὲ τὸ πρόσωπον εὔθυμον !

Ἀλλ' ὅταν ἡ καρδία κλαίει, τὸ πᾶν κλαίει !

Καὶ ἐνεθυμεῖτο ἡ Φρύνη τοὺς λόγους τοῦ Πραξιτέλους.

Ἀλλ' ἐβόμβουν εἰς τὰ ὦτά της ἀκόμη, οἱ πικροὶ λόγοι τοῦ Ὑπερίδου.

= Σὲ ἀποστρέφομαι ! τῆς εἶπεν.

Ἀλλ' ὁ ὑπερήφανος ἐκεῖνος ἄνθρωπος δὲν εἶχε λησμονήσει τὸ ὡραῖον παρελθόν.

Τὸ δηλητήριον τῆς Φρύνης ἔτρεχεν εἰς τὰς φλέβας του.

Καὶ ἦτο αὐτός, ὁ Ὑπερίδης, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τεταραγμένος ;

Δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ ὁποῖος εἶχε μεθύσει ἐξ ἔρωτος καὶ ἡδονῆς ;

Δὲν ἦτο αὐτός, τὸν ὁποῖον τὸ πάθος ἐπρόδιδεν ἡ συγκίνησίς του ἡ βιαία ;

Δὲν ἦτο αὐτὸς τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ;

Δὲν ἦτο αὐτὸς τοῦ ὁποίου τὰ βλέμματα ἐσπινθηροβόλουν ;

Δὲν ἦτο αὐτός, τοῦ ὁποίου τὰ χείλη ἐτραύλιζον ;

Μόλις εἶδε τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο ἐνεθυμήθη τὰς στιγμὰς, τὰς εὐτυχεῖς, τοῦ παρελθόντος.

×

Καὶ ἐνῷ ἦσαν μόνοι, οἱ δύο, εἰς τὸν κῆπον, ὑπὸ τὰ θάλλοντα φυλλώματα, τῆς εἶπε :

— Φρύνη ! Τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο θὰ τὸ πάρω ἐγώ . . . καὶ ἂν πρόκηται νὰ ἐξοδεύσω περιουσίαν ὁλόκληρον, θὰ τὸ ἀγοράσω . . .

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Φρύνη, πάρε το. Παραιτοῦμαι τῆς ματαιότητος τοῦ θριάμβου . . . δὲν θέλω νὰ σὲ βασανίζω... πάρε το . . .

Καὶ ἡ Φρύνη ἦτο βεβαία ὅτι ὁ Ὑπερίδης μόλις ἀπέκτα τὸ ἄγαλμα θὰ ἀπέθνησκεν παράφρων ἐξ ἔρωτος !

×

Ἐνῷ ἡ Φρύνη ητο παραδεδομένη εἰς γλυκεῖαν ρέμβην, εἰσέρχεται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον ὁ Πραξιτέλης.

Ἐφαίνετο περιχαρής.

Τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει.

Εἶχε θριαμβεύσει !

Ἡ Καλλιξένη τὸν εἶχεν ἀπαλλάξει τοῦ μαρτυρίου του.

Σπεύδων πρὸς τὴν Φρύνην, τῆς λέγει :

— Φρύνη, μειδίασε . . . .

Ἡ Φρύνη ἦτο περίλυπος.

— Δὲν δύναμαι, τοῦ ἀπεκρίθη.

— Σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴν χάριν νὰ μειδιάσης . . .

— Ἀδύνατον . . .

— Ἀλλὰ διατί; . . .

— Δὲν ἠμπορῶ

— Τί ἔχεις ;

— Τίποτε.

— Ἀλλὰ σὲ βλέπω μελαγχολικήν ;

— Ὄχι.

— Μήπως συνέβη τίποτε ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ τότε μειδιασέ μου . . .

Ἡ Φρύνη ἦτο νευρική.

— Μὴ μὲ ἐνοχλεῖς . . .

— Σὲ ἐνοχλῶ ;

— Ναί . . .

— Ἀλλά, Φρύνη, τί ἔχεις ;

— Ἄφησέ με . . .

Ὁ Πραξιτέλης ἐταράχθη.

Δὲν ἐγνώριζε τὴν σκηνὴν τοῦ κήπου.

Δὲν τὴν ὑπώπτευσε κἄν.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ ἐπιμένῃ.

— Φρύνη, τῆς ἔλεγεν, σὲ ἱκετεύω νὰ μοῦ μειδιάσῃς . . .

— Ἄφησέ με. πήγαινε νὰ μελετήσῃς τὸ ἔργον σου . . . .

— Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα ἐλύθη· ἡ ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐζήτουν εὑρέθη. Καὶ τὸ ἄγαλμα εἶνε καθ' ὅλα τελειωμένον.

Ἡ Φρύνη τὸν παρατήρει ἔχουσα ἀλλαχοῦ ἐστραμμένην τὴν προσοχήν του.

×

— Αὔριον τὸ ἄγαλμα, ἐξηκολούθησεν ὁ Πραξιτέλης, θὰ ἐκτεθῇ μετὰ μεγάλης πομπῆς, εἰς τὸν ναόν· καὶ ὁ ὄχλος ἔκπληκτος θέλει ἐπευφημήσει εἰς τὸν θρίαμβόν σου. Ἡ καλλιτέρα ἐκδίκησις τοῦ Ἀρείου Πάγου εἶνε αὐτή !

— Θὰ μεταφέρῃς εἰς τὸν ναὸν τὸ ἄγαλμα ;

— Ναί....

— Δὲν θέλω

— Διατί ;

— Διότι ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ἰδική μου.

— Ὁποία ἰδιοτροπία !

— Θέλω νὰ τὴν ἔχω εἰς τὴν οἰκείαν μου

— Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν ;

— Ἔτσι θέλω....

— Ἀλλά...

— Εἶπε μου πόσον στοιχίζει;..

— Ἀλλὰ τί λέγεις....ἀστιεύεσαι...

— Καθόλου.

— Ἀλλὰ πῶς σοῦ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα αὐτή ;

— Πόσον στοιχίζει; λέγε...

— Ἄλλη περιφρονησις.

— Θὰ σοῦ δώσω εἰς χρυσὸν τὸ βάρος τοῦ μαρμάρου.

— Φρύνη... μὲ προσβάλλεις...

— Ὄχι

— Προσβάλλεις τὸ ἔργον μου...

— Ὄχι.

— Προσβάλλεις τὴν τέχνην μου...

— Ποία ἡ τιμὴ τοῦ ἀγάλματος ;

— Ἀλλὰ καὶ βασίλειον ὁλόκληρον νὰ μοῦ ἔδιδον θὰ τὸ ἠρνούμην.

Καὶ ὁ Πραξιτέλης ἐπλησίασε τὴν Φρύνην μετ' ἔρωτος.

×

— Ζητῶ ἀπὸ τὴν ὡραίαν Φρύνην, σᾶς εἶπον, μεγαλήτερον θησαυρόν...

— Τί ζητεῖς;.. λέγε ..

— Ζητῶ...

— Τί ;

— Τὴν δόξαν νὰ σὲ πλάσω ἀκόμη τελειοτέραν.

Καὶ ἐκτείνων τὰς χεῖρας ἀνεφώνησεν·

— Ἡ Ἀφροδίτη μου εἶναι ἰδική σου, ὅπως καὶ ὁ ἔρως μου...

×

Ἡ Φρύνη ὥρμησεν εἰς τὸ ἐργαστήριον.

Ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ἐκύτταξε τὸ ἄγαλμα.

Ἐπλησίασεν αὐτό.

Αἴφνης ὀπισθοχώρησεν.

Ἔρριψεν ἰσχυρὰν κραυγήν.

Κραυγὴν ὀξεῖαν.

Κραυγὴν προδοθείσης καρδίας...

Καὶ ἔκπληκτος ἐπανέρχεται.

Παράφορος ἐκ θυμοῦ στρέφεται πρὸς τὸν Πραξιτέλην ;

— Πραξιτέλη τῷ λέγει, τί ἔκαμες ; τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο δὲν εἶνε ἰδικόν μου ;

— Ποῖον ;

— Τὸ πρόσωπον τῆς Ἀφροδίτης. . . Τί προσέθεσες ;

— Τὸ μειδίαμά σου.

Ἀπεκρίθη ὁ Πραξιτέλης ἀνήσυχος,

— Ψεύδεσαι, τῷ ἀπαντᾷ ἡ Φρύνη. Τὸ μειδίαμα αὐτὸ δὲν εἶνε ἰδικόν μου. Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τὸ ἀντέγραψες ἀπὸ ἄλλην γυναῖκα. .

— Ὄχι !.. δηλαδή !...

— Ναί ;...

— Φρύνη !... τί κάμνεις ἔτσι.

— Ποῦ εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτή ;

Ἡ Φρύνη ἦτο ἔξαλλος.

— Ποῦ τὴν κρύπτεις ; Θέλω νὰ τὴν ἴδω.

Καὶ ἡ Φρύνη ἐφέρετο δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. Ἐμαίνετο ὡς Τίγρις.

Εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ νευρικοῦ σπαραξυσμοῦ.

— Ἡσύχασε Φρύνη. . .

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἦτο ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσῃ.

— Ποῦ τὴν κρύπτεις ; ἐφώναζε διαρκῶς.

— Ἀλλὰ, Φρύνη, μὴ κάμνεις ἔτσι. . .

— Πρέπει νὰ εὕρω ἐκείνην, ἡ ὁποία μὲ ἠτίμασεν. . .

— Σὲ ἠτίμασεν ; τί λέγεις ;

— Ναί. . . μὲ ἠτίμασεν. . . ποῦ εἶνε ; ποῦ τὴν ἔχεις ; ποῦ τὴν κρύπτεις ;

Ματαίως προσποιεῖσαι ὅτι δὲν γνωρίζεις τίποτε. . . κανεὶς, κανεὶς δὲν εἰμπορῇ νὰ γελάσῃ τὴν Φρύνην. Ἀλλὰ τόσον ἀφιλότιμος καὶ ἀναίσθητος εἶνε ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὥστε νὰ κρύπτεται ἐνῷ τὴν ὑβρίζω ;

Καὶ ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ φωνάζῃ !

— Αἴ ! αἴ ! ποῦ εἶσαι κλέπτρια τῆς καλλονῆς μου ; ποῦ εἶσαι ἀθλία γυνή, ἡ ὁποία ἦλθες ἐδῶ νὰ μὲ ἀτιμάσῃς ;

×

Ἡ Καλλιξένη ἐπανήρχετο εἰς τὸ ἐργαστήριον διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν κυρίαν της, τὴν Φρύνην.

Ἤλπιζε πάντοτε εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ πόθου της.

Εἰς τὸ δῶρον τοῦ κοσμήματος, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν ὑποσχεθῇ ὁ Πραξιτέλης.

Σπεύδουσα ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς Φρύνης.

Ἀλλ' ἤκουσε καὶ τὸν Πραξιτέλην φωνάζοντα.

Δὲν ἤξευρε τί συμβαίνει.

Εἰσερχομένη ἀπεταθη πρὸς τὸν Πραξιτέλην :

— Μὲ ζητεῖς, κύριε ; τὸν ἠρώτησεν.

Ὅταν ἡ Φρύνη τὴν εἶδεν, κατεταράχθη.

Ἐπροχώρησε πρὸς αὐτήν.

Ἦτο ἀπειλητική.

Ἔτρεμεν ὁλόκληρος.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἐξέπεμπαν φλόγας.

Ἡ Καλλιξένη ἔμεινεν ἀποροῦσα.

Παρετήρει τὸν Πραξιτέλην.

Ὅστις ἐφοβεῖτο νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐμὲ παρατήρει καὶ ὄχι αὐτόν, εἶπεν ἡ Φρύνη, ὁ Πραξιτέλης δὲν σὲ γνωρίζει. . .

Ἡ Καλλιξένη ἦτο ἀδαὴς κόρη καὶ ἤρχισε νὰ τὰ διηγεῖται ὅλα.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις; ἀλλὰ πῶς; πρὸ ὀλίγου ἐλέγαμεν τόσα καὶ τόσα πράγματα.

×

Ἡ Φρύνη ἐξεμάνη.

Τὴν ἠρώτησεν.

— Ποῦ ;

— Νά... ἐδῶ μέσα.

Ἡ Φρύνη·

— Ἐδῶ ;

Καὶ ἥρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὴν Καλλιξένην.

— Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ ;

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει, κυρία ; ἠρώτησεν ἡ Καλλιξένη φοβουμένη.

— Στάσου νὰ σὲ ἰδῶ....ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη.

Ἡ Καλλιξένη ἔντρομος ὕψωσε τὴν κεφαλήν.

Ἡ Φρύνη τὴν παρετήρησεν εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ προσοχῆς.

— Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀπηξίωσα νὰ σὲ ἰδῶ...

Καὶ ἀφοῦ τὴν ἐκύτταξεν ἐπὶ πολύ:

— Εἶσαι ὡραία !

Ἡ Καλλιξένη ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἡ Φρύνη τῆς εἶπε τότε μὲ ὕφος παρακλητικόν·

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μειδιάσῃς...

— Ἀλλὰ κυρία, εἶπεν ἡ Καλλιξένη, μὲ τρομάζεις...Τί τρέχει ;

Ἡ Φρύνη, προσπαθοῦσα νὰ ὁμιλήσῃ μετὰ πραότητος:

— Μὴ φοβᾶσαι ..
— Ἀλλά...
— Δὲν θὰ σὲ βλάψω, κόρη μου.
— Ἀλλὰ τότε...
— Ἔχω τὸν σκοπόν μου... Εἰπέ μου ἔχεις ἐρωμένον ;

×

Ἡ Καλλιξένη ἐμειδίασεν :
— Ἐρωμένον ;
Ἡ Φρύνη τὴν ἀφῆκεν τώρα ἐκ τῶν χειρῶν.
Καὶ ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω.
— Ἄ ! μὰ τὸν Ἅδην, ἰδοὺ τὸ μειδίαμα !
Ὁ Πραξιτέλης ἐνόμισεν ὅτι ἔπρεπε νὰ παρέμβῃ.
— Φρύνη ! τί σκέπτεσαι ;

×

Ἡ Φρύνη ἦτο ἀλλόφρων.
Ὡμοίαζε τίγριν ἐξερεθισθεῖσαν.
Ὅλη της ἡ φιλοτιμία εἶχε προσβληθῇ.
Ὅλη της ἡ φιλαρέσκεια εἶχε θιχθῇ.
Ὅλος της ὁ ἐγωϊσμὸς εἶχε τραυματισθῇ.
Νὰ κλέψῃ ὁ Πραξιτέλης ἀπὸ τὴν δούλην της τὸ μειδίαμα ;
Νὰ καταδεχθῇ αὐτὴ νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ μειδίαμα μιᾶς δούλης;
Νὰ θεωρηθῇ τὸ μειδίαμα τῆς Καλλιξένης ὡραιότερον καὶ ἐπαγωγότερον τοῦ ἰδικοῦ της μειδιάματος;
Τοῦ μειδιάματος ἐκείνου, τὸ ὁποῖον οἱ πλούσιοι ἔμποροι τῆς Ἀσίας ἔλεγον ὅτι εἶχε τὴν ἀκτινοβολίαν καὶ τὴν λάμψιν τοῦ οὐρανίου τόξου ;
Τοιαύτην προσβολὴν ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ὑποφέρῃ.



ΚΑΛΛΙΞΕΝΗ

Ἡ πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἀφιχθεῖσα δούλη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης.

Καὶ νευρικὴ ὡς ἦτο εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἀγρίου θυμοῦ τὸν ὁποῖον προεκάλει ἡ προσβολὴ τῆς φιλοτιμίας της.

×

Ἐστράφη πρὸς τὸν Πραξιτέλην καὶ τοῦ εἶπεν:

— Σιώπα!

— Ἀλλὰ Φρύνη...

— Δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε...

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς...

— Ὄχι... ὑβριστά...

— Ἀλλὰ μὲ καταδικάζεις ἀναπολόγητον....

— Σὺ ἀνέλαβες νὰ μ' ἀποφύγῃς...

— Ἀλλὰ μὲ ὑβρίζεις...

— Ὄχι...

— Μὲ ἀδικεῖς, Φρύνη...

— Δὲν σὲ ἀδικῶ. Ζητεῖς ἀλήθειαν. Ζητεῖς τὸ μειδίαμα τῆς Φρύνης... τὸ ζητεῖς εἰς τὰ ἄνθη, εἰς τὰ ἀρώματα...εἰς τὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν...εἰς τὸν οὐρανόν...εἰς τὰ κύματα τοῦ γαλανοῦ Φαλήρου...τὸ ζητεῖς εἰς τὰς ἐκφάνσεις τοῦ φυσικοῦ βίου...καὶ ποῦ τὸ εὗρες;...

— Τὸ εὗρον ἐξ ἐμπνεύσεως...

— Τὸ εὗρες εἰς τὰ χείλη μιᾶς δούλης!

×

Ἡ Φρύνη σχεδὸν ἔκλαιεν ἐκ θυμοῦ.

— Ὦ! πόσον ἡ δόξα συγχρόνως ἐξαπατᾷ. Ἄλλον σὲ ἐφανταζόμουν.... καὶ ἄλλον σὲ εὗρον εἰς τὴν πραγματικότητα.... Ὦ! πόσον ἠπατήθην.

— Ἀλλὰ μὲ κατηγορεῖς ὡς διπρόσωπον...

— Ὅλοι οἱ καλλιτέχναι εἶσθε τοιοῦτοι... Ἄλλοι φαίνεσθε καὶ

ἄλλα σκέπτεσθε καὶ ἄλλα κάμνετε...ὅλοι τέτοιοι εἶσθε, ποιηταί, ζωγράφοι, γλῦπται, μουσικοί...

— Φρύνη, παραφέρεσαι.

— Ὄχι.

— Καὶ δὲν λαμβάνω ὑπὸ σοβαρὰν σημείωσιν ὅσα μοῦ λέγεις. Ὑβρίζεις ἐκεῖνον ὅστις ἀνέλαβε νὰ σὲ θεοποιήσῃ. Ὑβρίζεις ἐκεῖνον, ὅστις ἀνέλαβε νὰ σὲ δοξάσῃ. Ὑβρίζεις ἐκεῖνον ὅστις ἀνέλαβε νὰ σὲ ἐκδικηθῇ. Ὑβρίζεις ἐκεῖνον ὅστις σὲ δὲν σὲ ἠγάπα, ἀλλὰ σὲ λατρεύει... Ὦ ! πόσον εἶσαι ἄδικος...

— Εἶσαι μεγαλοφυής, Πραξιτέλη, τοῦ ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη, ἀλλὰ δὲν ἔχεις αἰσθήματα. .

— Ἐγώ ;

— Ναί ! σύ !

×

Ὁ Πραξιτέλης ἐμειδίασε μετὰ πικρίας.

— Ἐγώ, Φρύνη, δὲν ἔχω αἰσθήματα; Ἀλλ' ὅταν οἱ καλλιτέχναι δὲν ἔχουν αἰσθήματα, ποῖοι θὰ τὰ ἔχουν οἱ πολιτικοί ;

— Ὑποκρίνεσθε.

— Ἐγὼ ὑποκρίνομαι ;

— Δὲν ἔχετε καρδιά.

— Ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι μόνον καρδιά....

— Ὄχι...εἶσαι μόνον νοῦς...ὁ νοῦς σου εἶνε λάμψις, εἶνε ἀκτὶς τοῦ ἡλίου ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Ἀπόλλωνος...ἀλλὰ ἀπολακωθεῖσα....

— Εἶσαι σκληρά, Φρύνη.

— Εἶμαι ἐπιεικής.

— Φρύνη, μὲ φονεύεις.

— Εἶσαι ἄξιος περιφρονήσεως.

— Ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον ;

— Ὄχι !

×

Ὁ Πραξιτέλης ἐκλονίζετο.

Ἦτο περίλυπος.

Ἡ καρδία του ἔπαλλε σφοδρῶς.

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμιζεν ὅτι ὠνειρεύετο.

Ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς μὲ τὰς χεῖρας του.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὄνειρον ὅσα ἀκούω, εἶπεν. Εἶνε πραγματικότης...Εἶνε σκληρὰ πραγματικότης ...

Καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ μέτωπόν του, τὸ ὁποῖον ἔκαιεν.

Ἔβλεπε τὴν Φρύνην δακρύων.

×

Ἡ Φρύνη, ὡς ἐὰν κεραυνὸς ἀπὸ τοῦ στόματός της ἔπιπτε, τοῦ εἶπεν:

— Τὸ μέτωπόν σου ἀκτινοβολεῖ....ἐμπερικλείει ὅμως βόρβορον ...

Ὁ κεραυνὸς εἶχεν ἀπονεκρώσει τὸν Πραξιτέλην.

Ἔμεινε κατάπληκτος.

Ἡ φρᾶσις ἦτο βαρεῖα.

Ἡ ὕβρις ἦτο σκληρά.

×

Παρῆλθον στιγμαὶ σιγῆς.

Ἡ Φρύνη, ὑστερική, ὡς ἦτο ἀνέπνεε μετὰ δυσφορίας.

Ὁ Πραξιτέλης προσεπάθει νὰ τὴν καταπραΰνῃ. Καὶ τῆς ἔλεγεν:

— Εἶσαι θυμωμένη...τὸ βλέπω...Σὰν θέλῃς ὕβρισέ με ἀκόμη περισσότερον...ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω νὰ σκεφθῇς ὡριμότερον καὶ νὰ καταπραΰνῃς τὴν ζηλοτυπίαν σου...

Ἡ Φρύνη ἐξανέστη.

Καὶ ὡς λέαινα τοῦ ἀπήντησεν :

— Ζηλότυπος ; ἐγώ ;

— Ναί...σύ....

— Τίνος....

— Δὲν γνωρίζω...

— Αὐτῆς ἐδῶ ; ...

— Ἴσως.

— Αὐτῆς τῆς δούλης;..

Ὁ Πραξιτέλης δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμιλήσῃ.

— Παραφρονεῖς, Πραξιτέλη, σὲ τυφλώνει ἡ ματαιοδοξία σου.... ἐγὼ ἐὰν σὲ ἠγάπουν, θὰ ἐντρεπόμην...

×

Ὁ Πραξιτέλης εἰς τὴν φρᾶσιν αὐτὴν ἀνετινάχθη.

Καὶ μετ' ἄλγους βαθυτάτου, τὴν ἠρώτησεν :

— Τί ἐννοεῖς ;

— Δὲν σὲ ἀγαπῶ, τοῦ ἀπεκρίθη ἡ Φρύνη, οὔτε καὶ σὺ μὲ ἠγάπησες ποτέ...

— Ἐγώ ;

— Ναί...σύ...

— Μὲ ἐμπαίζεις ;

— Σπουδαιολογῶ ! ...

— Ἀλλὰ τί ; Φρύνη, δὲν σὲ ἠγάπησα : Ἀλλὰ πρὸς τί ζῶ εἰμὴ διὰ νὰ σὲ βλέπω ; Ἀλλὰ πρὸς τί ζῶ εἰμὴ διὰ νὰ ἀπολαμβάνω τὰς συμπαθείας σας ; Ὢ ! πόσον εἶσαι σκληρά. Ἀλλ' ἐγὼ ποταμοὺς δακρύων ἔχυσα διὰ σὲ καὶ μοῦ λέγεις ὅτι δὲν σὲ ἠγάπησα ; Ἀλλὰ ποῖος νύκτας ὁλοκλήρους ἀγρύπνησε παρὰ τὴν κλίνην σου, ὅταν ἦσο ἄρρωστη ;

— Ἠπατήθημεν καὶ οἱ δύο. Ἐνόμιζα ὅτι σὲ ἠγάπων. Ἐνόμιζες ὅτι μὲ ἠγάπας.

— Ἀλλά, θεοί, θὰ παραφρονήσω !

— Καὶ ἐγὼ μέν, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, ἠπατήθην ἐκ τῶν

θριάμβων σου, σὺ δὲ ἐκ τῆς καλλονῆς μου, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔδωκεν ἡ φύσις. Μὲ ἐπλήγωσες εἰς τὸν ἐγωϊσμόν μου, εἰς τὸ εἴδωλόν μου· σκληρὰ προσβολή, τὴν ὁποίαν δὲν συγχωρῶ καὶ ὁρκίζομαι νὰ ἐκδικηθῶ...

— Νὰ ἐκδικηθῇς...

— Ναί...

— Ἐμέ;...

— Σέ...

×

— Τὴν πτωχήν, ἀδύνατον αὐτὴν κόρην, δύναμαι δι' ἑνός μου νεύματος νὰ τὴν συντρίψω.

Ὁ Πραξιτέλης φοβηθεὶς ἐκινήθη πρὸς τὴν Καλλιξένην.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τοῦ εἶπεν :

— Μὴν τρέμεις...δὲν εἶμαι ἄσπλαγχνος...εἶμαι γενναία...σοῦ τὴν χαρίζω...!

×

Καὶ ἡ Φρύνη ἥρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τὴν Καλλιξένην καὶ δίδων αὐτὴν μετὰ περιφρονήσεως πρὸς τὸν Πραξιτέλην, τοῦ εἶπεν :

— Πάρε την ! Σοῦ τὴν χαρίζω ! Κάμε την ὅ,τι θέλεις...εἶνε πρᾶγμα ἰδικόν σου...ἐμπνεύσου ἀπὸ τὰ μειδιάματά της καὶ ὑψώσου μετ' αὐτῆς εἰς τὸ ἄωτον τῆς φήμης σου... Δὲν ἦσο ἄξιος τῆς Φρύνης...ἦσο ἄξιος τῆς δούλης της !

×

Ἡ Φρύνη ἀπῆλθε μετὰ περιφρονήσεως. Καὶ ὁ Πραξιτέλης, ἀφοῦ ἐκλονίσθη, κατέπεσεν λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἔκτοτε ὁ ἔρως των διελύθη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης.

Μετὰ τὸν Πραξιτέλην ἡ Φρύνη ἠγάπησε τὸν φημιστὸν τῆς ἀρχαιότητος ζωγράφον, τὸν Ἀπελλῆν.

Ὁ Ἀπελλῆς ἦτο ὑψηλὸς καὶ ὡραῖος.

Οἱ ὀφθαλμοί του καστανοὶ εἶχον μίαν ἐξαιρετικὴν περιπάθειαν.

Ἡ κόμη του πλουσία ἔφθανε μέχρι τοῦ αὐχένος.

Νεαρός, εὐκίνητος, ἀπαθὴς εἰς τὸν ἔρωτα καὶ φιλήδονος μέχρις ἀκολασίας, τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ Ἀπελλῆς.

×

Ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ἡ Φρύνη ἐνόμιζε ὅτι ἦτο ἡ ὡραιοτέρα γυνὴ τῆς ἐποχῆς της.

Δὲν παρεδέχετο ὡραιοτέραν τὴν Ἀσπασίαν.

Δὲν παρεδέχετο ὡραιοτέραν οὔτε τὴν Λαΐδα.

Καὶ αὐτεθαυμάζετο.

Οἱ εἰλικρινέστεροι φίλοι της ἦσαν οἱ καθρέπται.

Ἰδίως ἐθαύμαζε τὸ σῶμα της γυμνόν.

Ἔτρεφεν ἰδιάζοντα ἔρωτα πρὸς τὸ γυμνὸν σῶμα της.

Τὸ κάλλος της τὴν εἶχε καταστήσει ὑπερήφανον.

Ἦτο ἀλλαζών.

Ἡ ἰδία ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι κατάγεται ἐκ Θεοῦ.

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ λαοῦ, ὁ θαυμασμὸς τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας, ὁ θαυμασμὸς τῶν πλουσίων, αἱ θυσίαι αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο χάριν αὐτῆς, ἡ πάνδημος αὕτη λατρεία, ἧς ἀπήλαυε, τὴν κατέστησαν τόσον ἀλλαζόνα, ὥστε νὰ νομίζῃ ὅτι εἶνε Θεά.

×

Ἅπαξ τοῦ μηνός, εἰς τὸ περίκομψον μέγαρόν της, ἐτέλει μυστικὰς λατρείας καὶ τελετὰς παραδόξους, αἱ ὁποῖαι ἐκαλοῦντο τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης.

×

Τὰ μυστήριά τῆς Ἀφροδίτης ἦτο τελετή, ἥτις ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον τῆς Φρύνης.

Τελετὴ μυστηριώδης.

Ἀλλὰ τίνα τύπον εἶχον ;

Θρησκευτικόν ;

Χαρακτῆρα προσωπικῆς λατρείας ;

Χαρακτῆρα ἀκολασίας ;

Οὔτε ἡ Φρύνη ἤξευρε ποῖον χαρακτῆρα, ἔπρεπε νὰ προσδώσῃ εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ τόσης λατρείας ἐτελοῦντο εἰς τὸ μέγαρόν της.

×

Ὁ Ἀπελλῆς ἦτο κεκλημένος κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης.

Παρίστατο διὰ πρώτην φοράν.

Καὶ τοῦτο κατ' ἐξαίρεσιν.

Ἔμελλε καὶ αὐτὸς νὰ μυηθῇ.

Οἱ μεμυημένοι ἦσαν ἄνθρωποι τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς ἀπολύτου τῆς Φρύνης.

Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ μυστικότητος.

Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε τίποτε.

Κανεὶς δὲν ἐμάνθανε τίποτε.

Μόνον εἰς στενοὺς κύκλους ἑταιρῶν ἐψιθυρίζετο τὸ πρᾶγμα.

Καὶ τοῦτο διότι ἡ Φρύνη ἐφοβεῖτο τὸν Εὐθίαν πάντοτε, ὅστις εἶχεν ὁρκισθῇ νὰ τὴν καταδιώξῃ.

Ἠδύνατο δὲ νὰ τὴν καταδιώξῃ, καὶ καταγγείλῃ αὐτὴν ἐπὶ ἀσεβείᾳ.

×

Ὁ Εὐθίας ἐγνώριζε τὴν τέλεσιν αὐτῶν τῶν μυστηρίων ὑπὸ τῆς Φρύνης

Ἀλλὰ ἐδίσταζε νὰ τὴν καταγγείλῃ.

Καὶ τοῦτο διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ ἀσέβεια δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποδειχθῇ.

Τί νὰ εἰπῇ....

Ὅτι ἡ Φρύνη πανηγυρίζει τὸν ἑαυτόν της ὡς Θεάν;

Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ ἀπεδείκνυεν;

Μάρτυρας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρῃ.

Τὸ χρυσίον τῆς Φρύνης ἔκλειεν ὅλων τὰ στόματα.

×

Τὰ μυστήρια τῆς Ἀφροδίτης ἤρχιζαν τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς.

Ἐτελοῦντο εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν τοῦ μεγάρου της.

Εἰς τὴν στρογγύλην αἴθουσαν τῶν μυστηρίων, ὅπως ἐκαλεῖτο.

Ἡ αἴθουσα τῶν Μυστηρίων ἦτο κυκλοτερὴς καὶ ὀκτάγωνος.

Ἐπὶ τῶν τοίχων οἱ διασημότεροι τῆς ἐποχῆς ζωγράφοι εἶχον ζωγραφίσει διὰ χρωμάτων ἀνοικτῶν σκηνὰς ἀκολάστους Σειληνῶν καὶ Σατύρων καὶ Πριάπων καὶ Μαινάδων.

Καὶ αὐτὸς ὁ Ζεὺς παρίστατο καταδιώκων τὸν Γανυμήδην.

Αἱ ὡραιότεραι σκηναὶ τῆς μυθολογίας εἶχον ἀναπαρασταθῇ διὰ θαυμασίων τοιχογραφιῶν.

Εἰς τὰς ὀκτὼ γωνίας ἵσταντο λυχνίαι μεγάλαι, ὁ κορμὸς τῶν ὁποίων ἀπετελεῖτο ἐκ συμπλεκομένων ἀρχαίων σατύρων.

Ἡ αἴθουσα ἐφωτίζετο μεγαλοπρεπῶς καὶ τὴν νύκτα μὲ πολύχρωμα φῶτα.

×

Εἰς τὸ κέντρον τῆς ὀκταγώνου αἰθούσης ἦτο ἕνα μόνον βάθρον μαρμάρινον.

Χρώματος ροδίνου ἀνοικτοῦ.

Γύρω τοῦ βάθρου ἦσαν ἐσκορπισμένοι στέφανοι καὶ κάνιστρα ἀνθέων μυροβόλων.

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπῆρχον κλίμακες πέντε.

Τὸ βάθρον εἶχε ὕψος ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μέτρου.

Ὄπισθεν τοῦ βάθρου ἦσαν δώδεκα ἕδραι, εἰς τὰς ὁποίας ἐκάθηντο δώδεκα παρθένοι.

Ἀλλ' εἶνε ἤδη μεσονύκτιον καὶ ἡ τελετὴ ἀρχίζει.

Ἡ αἴθουσα τῶν μυστηρίων καταυγάζεται ἤδη ἀπὸ τοὺς πολυχρώμους λυχνίας.

Τὸ δάπεδον εἶνε ἀνθόσπαρτον κυριολεκτικῶς.

Ἴα καὶ ὑάκινθα, μύρτα καὶ ρόδα, ποικίλα ἄλλα ἄνθη ἀποτελοῦσι παχύτατον στρῶμα, καλύπτον τὸ μόλις ἀναφαινόμενον μωσαϊκὸν ἐξαισίας τέχνης, παριστῶν τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου.

×

Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑψοῦται βωμός.

Καὶ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καίει πῦρ.

Φλὸξ κυανῆς λάμψεως πετᾷ εἰς τὸν ἀέρα.

Πέριξ τοῦ βωμοῦ στρῶμα ροδοπετάλλων ἀναδίδει ὀσμὴν μεθυστικὴν καὶ ἀπόπνοιαν βαρείαν.

Ἡ κυρία θύρα τῆς αἰθούσης τῶν Μυστηρίων ἀνοίγει:

Προχωρεῖ χορὸς ἐκ δώδεκα παρθένων.

Αἱ παρθένοι, φοροῦσαι λευκὰς ἐσθῆτας, κρατοῦσι λύρας εἰς τὰς χεῖρας.

Αἱ ἐσθῆτες των εἶνε διαφανεῖς.

Τὰ μέλη τοῦ σώματος δὲν διακρίνονται ὡσὰν ἐλαφρὰ ὁμίχλη νὰ τὰ καλύπτῃ.

Εἶνε αἱ ὡραιότεραι παρθένοι τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Φρύνη τὰς ἠγόρασεν ἀκριβώτατα χάριν τῆς μυστικοπαθοῦς τελετῆς τῶν Μυστηρίων τῆς Ἀφροδίτης.

Εἶνε ὅλαι πάλλευκαι.

Ἡ κόμη των κατάμαυρη πίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων των, ὁμοιάζουσα μὲ φωλεὰς ἐρώτων.

Τὰ στήθη των ἐνθυμίζουν τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν ἐσπερίδων.

Ἔχουσι τὰς κνῆμας ἰογράμμους καὶ ἡ ἑλληνικὴ κατατομὴ τῆς ρινὸς ἐνθυμίζει τὰς Καρυάτιδας τοῦ Ἐρεχθείου.

×

Αἱ καμπυλότητες τῶν ἰσχύων ὁμοιάζουν τὰς καμπύλας γραμμὰς τῶν λυκήθων τῶν Μυκηνῶν καὶ τό χρῶμα τοῦ προσώπου των τὸ ὠχρόν, τὰς πρώτας ἀνταυγείας τοῦ βαθέος ὄρθρου.

Εἰς τὰ χείλη των δὲν ἐπανθεῖ μειδίαμα ἱλαρόν.

Ἔχουσιν ὅλαι τὸ ὕφος ἱερειῶν.

Εἶνε σοβαραί.

Οἱ ὀφθαλμοὶ μέλανες μὲ βλεφαρίδας στρεφομένας ἀνυποτάκτως πρὸς τὰ ἐπάνω.

Εἶνε κομμένοι, ὡς ἐξ ἐρώτων ἀνοσίων καὶ ὀργίων βακχικῶν.

Εἶνε ὅλαι ἰσοϋψεῖς.

×

Βαδίζουσι βραδέως ἐπὶ τοῦ στρώματος τῶν ἀνθέων.

Προχωροῦν καὶ καταλαμβάνουν τὰς ἕδρας των.

Μετ' αὐτὰς ἐξέρχεται νεαρός τις ᾠδοποιός, κρατῶν ἅρπαν.

Εἶνε ξανθὸς ἔφηβος, ὁμοιάζων τὸν Ἀπόλλωνα.

Ψάλλει στίχους τοῦ Ἀνακρέοντος μὲ τὴν ἅρπαν, ἔχει δὲ φωνὴν θεσπεσίαν, δυναμένην καὶ αὐτῶν τῶν θηρίων τῶν ἀγρίων νὰ μαλάξῃ τὴν καρδίαν.

Ὀνομάζεται Λέανδρος.

Ἀκολουθοῦσι τρεῖς γέροντες μὲ βακτηρίας καὶ μὲ λευκὴν κόμην. Κύπτουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τούτους ἔπονται αὐλητρίδες.

Κατόπιν οἰνοχόοι μὲ κρατῆρας οἴνου ἀμιγοῦς, διαφόρων εἰδῶν.

Κατόπιν ἐξέρχονται δώδεκα μικρὰ κοράσια, κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖρας κλάδους φοίνικος.

×

Τὴν πομπὴν κλείουν αἱ φίλαι τῆς Φρύνης, ἑταῖραι διάφοροι τῶν Ἀθηνῶν.

Προχωροῦν γυμναί.

Εἰς τὰς κεφαλὰς φέρουσι στεφάνους καὶ εἰς τὰς χεῖρας κρατοῦσι παλλεύκους περιστεράς.

Μετὰ ταύτας προχωρεῖ νεαρὸς σαλπιγκτής.

Εἶνε ἐνδεδυμένος ὡς τραγόπους Πάν.

Κρατεῖ κέρας μὲ τὸ ὁποῖον σαλπίζει.

Τέλος ἐμφανίζεται ἡ Φρύνη.

Εἶνε γυμνή.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρει δύο μεγάλα ρόδα, λευκά.

Εἰς τοὺς δύο κροτάφους.

εἶνε ἐκτενισμένη, ὅπως ἡ Ἀφροδίτη τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁλόκληρον τὸ σῶμα της ἀποπνέει ἐλαφρὰ ἀρώματα.

Ὁμοιάζει ἄγαλμα.

Πάλλευκος ἀλαβάστρινος, ὡς σὰν νὰ ἦτο ἐκχιόνος καὶ νεφελῶν καὶ αἰθερίων τινων ὑπερκοσμίων ὄντων.

Τῶν νεφῶν ἡ ἀπαλότης καὶ τοῦ ἄστρου τῆς θαλάσσης ἡ δρόσος ἀποτελοῦν τὸ σῶμα της, τὸ ὁποῖον θαμβώνει τὰ ὄμματα τῶν μεμυημένων.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς μόνον κνήμης φορεῖ δακτύλιον, ἀποτελούμενον ἐκ μαργαριτῶν καὶ ἀρχαίων αἰγυπτιακῶν νομισμάτων.

×

Τὸ στῆθος της προβάλλει ἀπαστράπτον.

Διατηρεῖ ὅλην του τὴν στρογγυλότητα καὶ τὴν προκλητικὴν αὐθάδειαν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἀκτινοβολοῦν ὡς ἥλιος.

Αἱ παρειαί της περικλείουν φωλεὰς ἐραστῶν.

Τὸ στόμα της ὁμοιάζει ρόδον τοῦ Ἰσπαχὰν, στρεφόμενον πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας μετὰ δίψης.

Χωρὶς νὰ μειδιᾷ, σκορπίζει ὅλην τὴν γοητείαν τοῦ κάλλους της.

Σύρει τὸν ὀφθαλμὸν ὡς μαγνήτης.

Προχωρεῖ βραδέως...

Ἑκάστη της κίνησις ἐνθυμίζει παραστάσεις ἀρχαίων ἀγαλμάτων.

Ἑκάστη της στᾶσις ἐνθυμίζει τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου, τοῦ Πραξιτέλους.

Ἐκινεῖτο φιλαρέσκως.

Ὅλαι της αἱ κινήσεις καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν καὶ τοῦ κορμοῦ καὶ αἱ στάσεις καὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ, ὅλαι της αἱ κινήσεις καὶ τοῦ στήθους ἦσαν μελετημέναι.

Στάσεις καὶ κινήσεις προκλητικαί.

Στάσεις καὶ κινήσεις καλλιτεχνικαί.

Στάσεις καὶ κινήσεις ζωντανοῦ ἀγάλματος.

Ὄπισθέν της πεντὰς αἱ παρθένοι καὶ μὲ λύρας καὶ στεφάνους καὶ ἄνθη καὶ περιστεράς.

Κατόπιν ὀρχηστρίδες.

Καὶ τελευταῖον ὅλοι οἱ δοῦλοι καὶ αἱ δοῦλαι τοῦ οἴκου της καὶ ὅσοι ἠδύναντον νὰ χωρέσουν.

×

Ἦτο ἡ αἴθουσα της πλήρης.

Ἡ τελετὴ τῶν μυστηρίων ἀρχίζει.

Ἡ Φρύνη βαδίζουσα βραδέως προχωρεῖ πρὸς τὸ βάθρον.

Αἱ παρθένοι ψάλλουν ψαλμοὺς ἔρωτος πρὸς τὴν Φρύνην καὶ ἀνακρούουν διὰ λύρας.

Ἡ Φρύνη ἵσταται πρὸ τῶν βαθμίδων τῆς κυρίας κλίμακος.

Ἀκούει ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπεράστως πρὸς τὰ ἀριστερὰ κλίνουσαν καὶ τὸν δεξιὸν βραχίονα μετὰ χάριτος αἰωρούμενον εἰς τὸ κενόν.

Ὁ ξανθὸς ᾠδοποιός, μὲ φωνὴν γλυκεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὀξεῖαν, καθαρὰν καὶ περιπαθῆ, ἀρχίζει ν' ἀπαγγέλῃ στίχους τοῦ Ἀνακρέοντος κατ' ἀρχὰς καὶ ἐξακολουθεῖ τῆς Σαπφοῦς ποιήματα κατόπιν.

×

Ἡ Φρύνη φαίνεται ὡς νὰ ἠλεκτρίζεται.

Ἀνέρχεται βραδέως τὰς βαθμῖδας τοῦ βάθρου καὶ φέρει τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ κροτάφου, τὸν ὁποῖον μόλις ψαύουν οἱ κρινώδεις δάκτυλοί της.

Φαίνεται τελείως συγκεκινημένη.

Οἱ στῖχοι τῆς Σαπφοῦς δονοῦσι τὴν ἐρωτικήν της ψυχήν, ἥτις πάλλεται ὡς αἰολικὴ λύρα καὶ αὐτή...

×

Ἀπὸ ὅλην τὴν πλευρὰν τῆς αἰθούσης τῶν μυστηρίων ἀναπέμπονται ὕμνοι λατρείας πρὸς τὴν Φρύνην.

Αἱ λύραι κρούονται.

Ὁ ξανθὸς ποιητὴς ἀπαγγέλλει.

Τὰ κοράσια ψάλλουν.

Αἱ παρθένοι χαιρετίζουν μὲ ψαλμοὺς θρησκευτικῆς φύσεως τὴν ἐπικαλουμένηνν Θεάν, ἡ ὁποία τόρα ἵσταται ἐπὶ τοῦ βάθρου, παρὰ τὸν καίοντα βωμόν.

×

Ἡ στάσις τῆς Φρύνης εἶνε ἀγαλματώδης.

Ὁμοιάζει τὴν Ἀφροδίτην.

Ἔχει ὄχι μόνον τὸ κάλλος τῆς Θεᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐπιβλητικότητος.

Καὶ τὸ παράστημα.

Ἰδίως τὸ παράστημα τὸ σαγηνεῦον.

Τὸ παράστημα, τὸ ἐνθυμίζον τὴν τελειότητα τῶν πλαστικῶν ἔργων.

Τὸ παράστημα τὸ σκορπίζον τὴν χάριν τῶν εἰδώλων τῆς Τανάγρας, τὴν χάριν τὴν ἀνεδίδουσαν τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῶν ἀττικῶν ἰῶν.

×

Οἱ ψαλμοὶ ἐξηκολούθουν....

Ἡ μουσικὴ ἁρμονία εἶνε θεία.

Αἱ περιστεραὶ ἀπὸ τῶν ποδῶν τῶν ὁποίων κρέμανται ταινίαι ἀλλόχρωμοι, πετοῦν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀπαλὰ καὶ μετὰ ἡμερότητος θαυμαστῆς.

Ὅλοι εἶνε τόρα γονυπετεῖς.

Ἡ Φρύνη δοξολογεῖται.

Ἡ Φρύνη εἰδωλοποιεῖται.

Ἡ Φρύνη πανηγυρίζεται ὡς Θεά.

Ὁ Ἀπελλῆς γονυπετὴς προαὐτῆς ψάλλει ἔρωτος ψαλμοὺς καὶ φαίνεται ἀληθῶς παραδεδομένος εἰς τὴν ἰδέαν τῆς λατρείας τῆς Φρύνης.

Καθόλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Φρύνη μένει ἀκίνητος εἰς μίαν ὡραιοτάτην στάσιν, πλήρη γοητείας καὶ χάριτος.

Περὶ τὸ τέλος τῆς τελετῆς ἀρχίζει καὶ μειδιᾷ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν λατρευτῶν.

×

Καὶ πρὸ τοῦ βωμοῦ διέρχονται οἱ λατρεύοντες τὴν νέαν Θεάν.

Πρὸς τοὺς πρὸ αὐτῆς παρελαύνοντας χαρίζει γλυκύτατον μει-

δίαμα, ἐνῷ οὗτοι πίπτοντες ἀσπάζονται τοὺς πόδας της.

Αἱ ἑταῖραι μόνον τὴν ἀσπάζονται εἰς τὴν κοιλίαν.

Καὶ αἱ παρθένοι ὡσαύτως

Οἱ νέοι ἀσπάζονται τὰς κνήμας.

Τοὺς γέροντας ἀσπάζεται αὕτη εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς μαστούς.

×

Ἡ παρέλασις ἐξακολουθεῖ.

Ἡ τελετὴ διήρκεσε περὶ τὴν ὥραν.

Ἤδη ἐξέρχονται ὅλοι.

Μετ' ὀλίγον ἡ Φρύνη ἀπομένει μόνη.

Ἀλλὰ νεύει εἰς τὸν Ἀπελλῆν νὰ μείνῃ, αὐτὸς μόνος, εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Μυστηρίων.

Καὶ ὁ Ἀπελλῆς μένει.

Ἡ Φρύνη ἐξακολουθεῖ νὰ ἵσταται πλησίον τοῦ βωμοῦ, ὡς δευτέρα Ἀφροδίτη.

×

Ἡ αἴθουσα εἶνε κενή.

Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἡ Φρύνη.

Καὶ ὁ Ἀπελλῆς μόνος.

Τὸ κάλλος τῆς Φρύνης τὸν συναρπάζει.

Ἀναρρίπτει τὸν χιτῶνα του καὶ τρέχει πρὸ αὐτῆς.

Γονυπετεῖ εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ βωμοῦ.

Ἡ Φρύνη παραμένει ἀκίνητος.

— Ὦ ! σὲ λατρεύω Θεὰ τοῦ Κάλλους...τῆς λέγει...σὲ ἀγαπῶ παραφόρως...ἡ καρδία μου θὰ διαρραγῇ ἐκ τῶν σφοδρῶν τοῦ ἔρωτος παλμῶν...χάνω τὸν νοῦν μου καὶ νομίζω ὅτι ὅραμα καὶ μεγάλη ὀπτασία θαμβοῦσι τοὺς ὀφθαλμούς μου...Ἵλεως γενοῦ, Θεὰ τοῦ Κάλλους, σὲ λατρεύω...Ὦ ! εἴθε νὰ ἔπιπτον εἰς τοὺς πόδας σου...

×

Ἡ Φρύνη τὸν προσβλέπει μετὰ ἐρωτικῆς περιπαθείας.

— Ἀπελλῆ, τοῦ λέγει, εἶσαι εὐτυχής ;

— Ὦ ! εἶμαι...

— Εἶσαι εὐδαίμων ὅτι ἡ Θεὰ τοῦ Κάλλους σὲ ἀγαπᾷ ;

— Ὦ ! ἀποθνήσκω ἐξ ἔρωτος...

— Ἀπελλῆ, ὁρκίζεσαι ὅτι θὰ μὲ ἀγαπᾷς πιστῶς ;

— Τὸ ὁρκίζομαι εἰς τοὺς Θεούς.

— Θὰ μοῦ εἶσαι ἀφοσιωμένος ;

— Ἐνόσῳ καὶ ἡ ἐλαχίστη πνοὴ μὲ κρατεῖ ζῶντα.

— Ἀπελλῆ...σὲ ἀγαπῶ... !

Τοῦ εἶπε ἡ Φρύνη καὶ ὕψωσε τοὺς βραχίονας.

×

Ὁ Ἀπελλῆς ἦτο σφόδρα συγκεκινημένος.

— Ὦ ! πόσον ἀγαπῶ τὰ γυμνὰ σώματα...εἶπεν ἡ Φρύνη.

Ὁ Ἀπελλῆς ἐξεδύθη ἀμέσως.

Τὸ σῶμα του εἶχε κάτι τι τὸ νευρῶδες καὶ τὸ ἀθλητικόν, τὸ ὑ-
οῖον ἤρεσεν εἰς τὴν Φρύνην.

×

Ἡ Φρύνη δὲν ἠγάπα τὰ λεπτὰ ἀνδρικὰ σώματα. Ἠρέσκετο εἰς
ὰ εὐμελῆ καὶ εὔγραμμα μέν, ἀλλὰ ρωμαλέα καὶ νευρώδη.

— Σὲ ἀγαπῶ, τοῦ εἶπε, ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ὁ Ἀπελλῆς ἠγέρθη καὶ τὴν ἥρπασε μὲ τοὺς νευρώδεις του βρα-
ίονας.

Ἡ Φρύνη ὡμοίαζεν ὡς λευκὸς πέπλος νύμφης εἰς χεῖρας ἀθλητοῦ.

Ὡς πάλλευκον ὄστρακον μαργαριτοβριθὲς εἰς χεῖρας ἁλιέως
λουτίζοντος.

×

Ἤδη τὰ χείλη των ἦσαν ἡνωμένα...Φιλήματα ἡδονικὰ ἐδόνουν τὰ σώματά των.

Ἡ Φρύνη ἀνέπνεεν ἐξ ἡδονῆς καὶ πάθους καὶ ἔρωτος.

Ὁ Ἀπελλῆς ὡς ταῦρος ἀτίθασσος τὴν ἐκράτει εἰς τοὺς βραχίονάς του.

Οἱ πόδες της δὲν ἤγγιζον τὸ ἔδαφος.

+

Ἐφέρετο ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ Ἀπελλῆ ὡς ἐπὶ πτερύγων αὔρας ποντιάδος.

— Ὦ ! πόσον μοῦ ἀρέσουν αἱ κινήσεις αὗται...μοῦ ἐνθυμίζουν τὰς αἰώρας τῶν γυμνασίων...

Καὶ ὁ Ἀπελλῆς ἐπέστρεψε ταχὺς εἰς τὸν βωμὸν κρατῶν ὑψηλὰ τὴν Φρύνην, ἥτις ἐγέλα...

+

Μετ' ὀλίγον αἱ λυχνίαι ἐσβύνοντο.

Ἀμυδρὸν φῶς ἐφώτιζε τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Φρύνη ἐκυλίετο ἐπὶ τῶν στρωμάτων τῶν ροδοπετάλλων.

Ὁ Ἀπελλῆς ἀπελάμβανε τῶν φιληδόνων φιλημάτων τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας, ἥτις τὸν ἠγάπα μετὰ μανίας, μετὰ λύσσης, μετὰ ὑστερικῆς ἀφοσιώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια.

Εὐθίας καὶ Ὑπερίδης.

Ἡ ἑορτὴ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἐπέκειτο.

Τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια διήρκουν δώδεκα ἡμέρας.

Καὶ ἐτελοῦντο εἰς τὴν Ἐλευσίνα.

Μετὰ τὸν θερισμόν, ἀρχομένου τοῦ μηνὸς Βοηδρομιῶνος.

Εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια συνέρρεεν ἄπειρος κόσμος.

Ὄχι μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

+

Οἱ μέλλοντες νὰ μυηθῶσι τὰ μυστήρια παρεσκευάζοντο καταλλήλως.

Διὰ νηστειῶν, καθαρμῶν καὶ θυσιῶν.

Οἱ καθαρμοὶ ἐγένοντο εἰς τὴν παραλίαν διὰ θαλασσίου ὕδατος.

Οἱ μέλλοντες νὰ μεταβοῦν εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια συνηθροίζοντο εἰς τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ἐκεῖθεν ἐξεκίνουν διὰ τὴν Ἐλευσῖνα.

Εἰς τὴν Ποικίλην Στοάν, ὅπου συνηθροίζοντο οἱ μῦσται, ἐτελεῖτο ἡ πρόρρησις τοῦ ἱεροφάντου, τοῦ δαδούχου, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον εἰς τὸ συνηγμένον πλῆθος :

— Νὰ ἔχετε τὰς χεῖρας καὶ τὴν ψυχὴν καθαράν.

×

Ἡ Φρύνη συνοδευομένη ὑπὸ πολλῶν φίλων της ἑταιρῶν ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο.

Καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ πομπὴ ἔμελλεν νὰ ἐκκινήσῃ ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Φρύνη προσῆλθεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν μυστῶν, οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἦσαν ἐστεφανωμένοι μὲ στεφάνους ἀπὸ μύρτα.

×

Ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε τὴν νύκτα.

Ἀναρίθμητον πλῆθος ἀποτέλη τὴν πομπήν.

Ἐκείνει ἀπὸ τοῦ Κεραμικοῦ διὰ τῆς ἱερᾶς ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἐλευσῖνα.

Ἡ πομπὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας Ἀθηναίων καὶ ξένων.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πορείας, ἡ ὁποία διήρκει ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, οἱ ἀποτελοῦντες τὴν πομπὴν ἐφώναζον καὶ ἔψαλλον θορυβωδῶς.

Οἱ περισσότεροι δὲ ἐκράτουν δᾷδας.

Διότι ἐξεκίνουν, ὡς εἴπομεν περὶ τὴν ἑσπέραν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Κατὰ τὴν διάβασιν τῆς γεφύρας τοῦ Κηφισσοῦ ἐγίνοντο οἱ λεγόμενοι «γεφυρισμοὶ» ἤτοι οἱ καλούμενοι «γεφυρισταὶ» ἔχοντες τὰ πρόσωπα κεκαλυμμένα, ἔλεγε ἐξ ὀνόματος σκώμματα εἰς τοὺς ἐπιφανεῖς τῶν πομπευόντων.

Μετὰ τετράωρον πορείαν, ἔφθανε ἡ πομπὴ εἰς τὴν Ἐλευσῖνα.

Ἡ πομπὴ ἔφθασε τὴν νύκτα.

Ὁ ὄχλος διενυκτέρευεν εἰς τὸν εὐρύτατον περίβολον τοῦ τελεστηρίου.

Ὁ ναὸς ἦτο κάλλιστος καὶ μέγιστος.

Εἶχεν οἰκοδομηθῇ ὑπὸ τοῦ Περικλέους.

×

Κατὰ τὰς ἑπομένας νύκτας ἐμυοῦντο οἱ μύσται εἰς τὰ μεγάλα μυστήρια.

Εἰσήρχοντο εἰς τὸν μυστικὸν σηκὸν τοῦ ναοῦ.

Ὁ ναὸς ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ μέγα πλῆθος θεατῶν.

Ἐκεῖ ἐδεικνύοντο καὶ ἐλέγοντο τὰ ἀπόρρητα.

Ἐκεῖ ἐδιδάσκοντο δράματα μυστικά.

Ἐκεῖ ἐξετραγῳδοῦντο πάθη θεῶν.

Ἐκ μηστυριωδῶν ἐπενεργειῶν τοὺς θεατὰς κατελάμβανε φρίκη καὶ τρόμος καὶ ἱδρὼς καὶ θάμβος.

Οἱ ἱερεῖς τοὺς εἰσεῖγον εἰς ἀποκρύφους κλίμακας, σκοτεινούς, ὅπου τὰ μυστήρια ἐξετελοῦντο.

Ἄλλοτε σκότος καὶ ἄλλοτε φῶς θεσπέσιον διεχύνετο.

×

Τὰ ὄμματα τῶν θεατῶν ἄλλοτε ἐκάλυπτε σκότος τοῦ ᾅδου καὶ ἄλλοτε ἐβυθίζοντο εἰς τὰς ἀπολαύσεις χλοερῶν λειμώνων.

Φωναὶ παράδοξοι ἠκούοντο.

Φαντάσματα ἐπεραίνοντο.

Ἡ γοητεία ἀντιλλάσετο πρὸς τὴν Φρίκην καὶ τὸν τρόμον.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν, τὴν Πληροχόην ὀνομαζομένην, ἐγίνοντο αἱ σπονδαί.

Οἱ μῦσται ἐγέμιζον τὰς πληροχόας, ἐπλήρουν τὰ ποτήρια, κ παρατηροῦντες τὸν οὐρανὸν ἐφώναζον :

— Βρέχε !

Καὶ κύπτοντες πρὸς τὴν γῆν ἔλεγον μεγαλοφώνως :

— Τέκνα !

Καὶ μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν μυστηρίων ἤρχιζον τὰ συμπόσια, αἱ εὐωχίαι καὶ διασκεδάσεις.

×

Τὴν ἑπομένην ὅτε ἐξεκίνει δι' Ἀθήνας προηγεῖτο ὁ Διόνυσος.

Ὁ Διόνυσος ἐλατρεύετο εἰς πλείστας πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἔκτότε ὁ Διόνυσος ἦτο ὁ θεὸς, ὁ δωρίσας τὴν ἄμπελον, τὸ πολυτιμότερον τῶν δώρων, τῆς ὁποίας ὁ καρπὸς φέρει τὴν χαρὰν, λύει

τὰς μερίμνας καὶ εἰς λήθην ρίπτει ὅλα τὰ κακὰ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ ἅρμα τοῦ Διονύσου ἦσαν ἐζευγμένοι τιθασσευμένοι λέοντες, τίγρις ἢ παρδάλεις.

Τραγόποδες δὲ Πάνες ἢ κερασφόροι Σηληνοὶ καὶ Σάτυροι προηγοῦντο καὶ συνώδευον αὐτὸν σκυρτῶντες.

Αἱ γυναῖκες, ἀφίνουσαι τὰ οἰκιακά των ἔργα τόν τε σύζυγον, καὶ τέκνα ὠρχοῦντο γύρω μὲ ἐκφρόνους ἀγρίας ὀρχήσεις.

Βάκχαι, Μαινάδες, Θυιάδες, Διονυσιάδες, κληματοστεφεῖς τινάσσουσαι κισσοδέτους φανοφόρους θύρσας καὶ νεβρίδας περιβεβλημέναι περιεκώμαζον ψάλλουσαι διθυράμβους καὶ τὰ μέλη τοῦ σώματος κινοῦσαι.

×

Οἱ τῶν τυμπάνων ἀλαλαγμοί, ὁ πάταγος τῶν κροτάλων, ἡ ἰαχὴ τῶν συρίγγων, ὁ φθόγγος τῶν αὐλῶν ἀπετέλουν ταραχώδη μωσικήν, ὑπερνικῶσαν τοῦ μανιακοῦ καὶ ἀγρίου θιάσου τὸν θόρυβον.

Ἡ πομπὴ τῶν μυστῶν, μὲ τοὺς ὁποίους καταλογίζεται ἡ Φρύνη, εἶχε εἰσδύσει εἰς τὴν πλατείαν.

Ἦτο ἀκόμη νύξ.

Εὐρεῖα ἐξετείνετο ἡ πλατεῖα τῆς Ἐλευσίνος.

Δεξιὰ ἦτο ὁ ναὸς τῆς Δήμητρας.

Ἔργον τοῦ Ἰκτίνου περίλαμπρον.

Πλησίον δὲ τοῦ ναοῦ ἵστατο τὸ κολοσσιαῖον ἄγαλμα τῆς Θεσεᾶς.

Ἀριστερὰ δὲ ἠνοίγετο ὁδὸς φέρουσα πρὸς τὴν θάλασσαν.

×

Περὶ τὴν χαραυγὴν ὁ Εὐθίας, — τὸν ὁποῖον ἐνθυμεῖσθε ἀφ' ὅτου ἡ Φρύνη τὸν περιεφρόνησεν ὡς ἐραστὴν εἰς τὸ Κεραμεικὸν καὶ ἔκτοτε ὤμωσεν οὗτος κατὰ τῆς Φρύνης νὰ τὴν καταστρέψῃ— συνηντήθη μὲ τὸν Ὑπερίδην, ἕνα ἐκ τῶν θερμοτέρων ἐραστῶν τῆς περικλεοῦς ἑταίρας.

×

Ὁ Εὐθίας ἦτο ἤδη ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν.

Δὲν ἀνέμενε νὰ συναντήσῃ εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια τὸν Ὑπερίδην.

— Πῶς· Ὑπερίδη ; τοῦ εἶπε, σὺ εἰς τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια ; Μήπως εἶσαι ἐκ τῶν μεμυημένων ;

Ὁ Ὑπερίδης τοῦ ἀπεκρίθη.

Ὄχι, μεταξὺ τόσων ἄλλων ἐπεθύμησα καὶ ἐγὼ νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

— Διὰ πρώτην φορὰ ἔρχεσαι ;

— Ὄχι. Εἶχα ἔλθει καὶ ἄλλοτε... ἀλλὰ πρὸ ἐτῶν πολλῶν....

Ὁ Εὐθίας ἐξηκολούθησεν :

— Ὁμολογῶ ὅτι τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια εἶνε μία ἑορτὴ πολὺ πρωτότυπος καὶ ὡραία. Εἶνε μᾶλλον διασκέδασις.

— Ναί .. ἐνθυμοῦμαι ἄλλοτε... ὅλοι οἱ καλλιτέχναι συνήρχοντο ἐδῶ...

— Ἔ ! ἀγαπητέ μου φίλε... ἐδῶ βλέπεις μουσικούς, ποιητάς, θαυματοποιοὺς χορούς, ὕμνους, γεύματα καὶ προσωπιδοφόρους.

— Καὶ προσωπιδοφόρους ; ἐρώτησεν ὁ Ὑπερίδης, ὅστις δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τὰ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων.

— Ναί, ναί, καὶ προσωπιδοφόρους. Τὰ δὲ θέατρα τῶν Ἀθηνῶν στέλλουν ἐδῶ καὶ τοὺς κωμικούς των...

— Ἦλθον πολλοὶ ἄλλοι μῦσται ; ἠρώτησεν ὁ Ὑπερίδης.

— Αἴ μὰ θὰ εἶνε πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων θεατῶν.

— Πλέον τῶν τριάκοντα χιλιάδων !

Ἀνέκραξεν μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ὑπερίδης.

×

Πράγματι ἡ συρροὴ τοῦ κόσμου κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἦτο μεγίστη.

— Καὶ τί κάμνεις σὺ ἐδῶ, Εὐθία ; ἠρώτησεν ὁ Ὑπερίδης.

— Ἐπιτηρῶ τὰς ἑορτὰς καὶ τὸ πρὸς τὴν λατρείαν σέβας. Γνωρίζεις ὅτι πολλάκις ἡ πολιτεία ἀποστέλλει τὸν ἄρχοντά της.

— Τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ σὺ, πρὸ πολλοῦ ἔχεις ἀφήσει τὰς Ἀθήνας.

— Ναί... ἡ πάσχουσα ὑγεία μου μὲ κρατεῖ εἰς τὸν ὑγιῆ αὐτὸν τόπον ἀπό τινων μηνῶν. Ἀναπνέω τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης.

— Εἶσαι εὐτυχής.

— Τί νέα μᾶς φέρεις;

— Αἱ Ἀθῆναι εἶνε πάντοτε ἡ βασίλισσα τῆς Ἑλλάδος.

×

Ἐμεσολάβησε στιγμιαία σιγή.

Μεθ' ὃ ὁ Εὐθίας ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ :

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ Φρύνη παρεφρόνησεν ;

— Ὄχι...

— Ἀλλὰ πῶς τότε ἡ διάδοσις ;

— Μήπως δὲν διάγει βίον παράφρονος ;

Ὁ Εὐθίας δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὴν παλαιὰν προσβολὴν τῆς Φρύνης.

Ἦτο μνησίκακος.

Εἶχεν ὁμώσει νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Χρόνοι πολλοὶ ἔκτοτε εἶχον παρέλθει καὶ ὅμως ὁ Εὐθίας ἐκαραδόκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν βλάψῃ.

Ἡ Φρύνη τὸ ἐγνώριζεν.

Ἀλλὰ τὸν περιεφρόνει.

×

— Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐθίας, μὲ προσέβαλεν. Καὶ θὰ τιμωρηθῇ. Δὲν μοῦ λέγεις:...σὺ θὰ τὴν ἐγνώρισες πολύ...θὰ θὰ τὴν ἐπεσκέπτεσο συχνά...

— Ἄλλοτε ναί...τώρα ὄχι...

— Πῶς ; εἴσθε θυμωμένοι ;

— Ναί....

— Τί ; πάντοτε μὲ τὸν Πραξιτέλην ;

— Ἄ ! δὲν τὰ ἔμαθες ;

— Τί ;

— Ὁ Πραξιτέλης καὶ ἡ Φρύνη δὲν ἀνταλλάσσουν οὔτε κἄν χαιρετισμόν.

— Ἀλλ' αὐτὰ εἶνε πολὺ περίεργα.

— Περιεργότατα.

— Ἀλλὰ πῶς ἐπῆλθεν ἡ ρῆξις ;

— Ἡ Φρύνη ἐζηλοτύπει νέαν τινὰ δούλην καὶ εἰς στιγμὴν θυμοῦ ἐγκατέλειψε τὸν ἐρωμένον της.

— Καὶ ὁ Πραξιτέλης τότε ;

— Ἐνυμφεύθη τὴν δούλην.

— Ἀλλὰ πῶς ; ἐναντίον τοῦ νόμου ; Ὁ νόμος δέν λέγει ὅτι ὁ Ἀθηναῖος ὁ νυμφευόμενος δούλην καταδικάζεται εἰς μεγάλην ποινικὴν ρήτραν καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ πωλεῖται εἰς τὴν ἀγοράν ;

×

Ὁ Ὑπερίδης ἐμειδίασεν καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι ὁ ἔρως εἶνε τυφλός ;

— Ἔχεις δίκαιον.

— Ὁ Πραξιτέλης ἐνόμισεν ὅτι ἡ καταγωγὴ τῆς γυναικός του ἦτο ἄγνωστος εἰς ὅλους.

— Καὶ ἡ Φρύνη ἐπρόδωσε τὸ μυστικὸν καὶ τὸν κατηγόρησεν.

— Τοιοῦτον τι διεδόθη ..

×

Ὁ Εὐθίας ἐστέναξεν.

Ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπεν·

— Ὁποῖον τέρας ! ὁποία ἀποτρόπαιος γυναῖκα !

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἡμέρα εἶχεν προχωρήσει.

Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀνατείλλει.

Ἤδη ἠκούοντο φωναὶ εὔθυμοι.

Προσωπιδοφόροι ἐνεφανίζοντο.

— Τί εἶνε αὐταὶ αἱ φωναί ; ἠρώτησεν ὁ Ὑπερίδης.

— Ὁ λαὸς ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ μετὰ μίμων καὶ γελωτοποιῶν. Τώρα θὰ ἰδῇς τὰς ἀλληγορίας. Εἶναι μικραὶ νεάνιδες, ὑποκρινόμεναι πρόσωπα ἰδανικά...

— Θὰ εἶνε ὡραῖον θέαμα...

— Ἀπολαυστικόν. Καὶ λέγουν νόστιμα καὶ ἔξυπνα πράγματα... Πρόσεξε...θὰ εὐχαριστηθῇς καὶ θὰ διασκεδάσῃς...

Β'.

Ἡ Φρύνη μετημφιεσμένη ὡς τρελλή.

Προχωροῦν διάφοροι προσωπιδοφόροι.

Εἷς παριστάνει τὸν *Ἀθλητήν*.

Ἄλλος τὸν *Πολεμιστήν*.

Καὶ οἱ δύο εἶνε ἐνδεδυμένοι γελοιογραφικῶς.

Κατόπιν ἐμφανίζεται ἡ Μνήμη.

Μετ' αὐτὴν ὁ Μῦθος.

Κατόπιν ἡ Ἱστορία.

Καὶ τέλος ἡ Τύχη.

×

Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ Φρύνη.

Φορεῖ ἔνδυμα τρελλῆς.

Παριστάνει τὴν Τρέλλαν.

Τὴν ἀκολουθεῖ ἡ Βακχίς.

Φορεῖ ἔνδυμα Θανατου.

Ἀκολουθοῦν ὁ Ἀρίστιππος, ὁ Μένανδρος, καὶ ὁ Ἔρωτας.

Ὅλοι οἱ προσωπιδοφόροι ἔχουν τὰ μυθολογικὰ ἐμβλήματα.

Ἡ Φρύνη ἀντὶ προσωπίδος φορεῖ πυκνὸν πέπλον.

Δὲν διακρίνεται τὸ πρόσωπόν της.

Τὸ φόρεμα της εἶνε πολύχρωμον.

Λαὸς πολὺς ἀκολουθεῖ τὸν ὅμιλον αὐτὸν τῶν προσωπιδοφόρων.

×

Ὁ Μένανδρος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀθλητὴν ὅστις τὸν κρατεῖ, τοῦ λέγει :

— Ἄφησέ με !

Ὁ ἀθλητὴς ἀποκρίνεται·

— Ὄχι, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσῃς. Εἶμαι ἀπόγονος τοῦ ρωμαλέου Ἡρακλέους· ἔχω πλατεῖς ὤμους καὶ νευρώδεις βραχίονας...

— Χαίρω πολύ, ἀπαντᾷ ὁ Μένανδρος.

— Τρώγω ὁλόκληρον βοῦν ..

— Καλὴν χώνευσιν...

— Καὶ τὸν τρώγω ὡσὰν νὰ ἦτο μῆλον...

— Λαμπρὸ στομάχι !

— Θέλεις νὰ σὲ φέρω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ;

— Εὐχαριστῶ, ὄχι.

— Θέλῃς ν' ἀνέβῃς εἰς τοὺς ὤμους μου ; θὰ νομίσῃς ὅτι ἀναβαίνῃς εἰς τὸν Παρνασσόν.

— Εὐχαριστῶ... προτιμῶ νὰ εἶμαι ἐκεῖ ποῦ εἶμαι...

— Ἡ θέα ἀπὸ τῶν ὤμων μου εἶνε μοναδική !

— Τὸ πιστεύω.

— Φαίνεται ὅλη ἡ Μικρὰ Ἀσία.

— Χαίρω πολύ.

— Ἀλλὰ διατὶ δὲν ἀναβαίνεις ;

— Εἶνε χιονοσκεπὴς καὶ φοβοῦμαι μήπως κρυώσω.

×

Ὁ Ἀθλητὴς ἐξηκολούθει.

— Ὅταν τὸ Πήλιον ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, τὸ ἐκράτησα ἐγὼ μὲ τοὺς δύο μου δακτύλους.

— Εὖγε σου!

— Μίαν ἡμέραν μὲ συνήντησε ἡ Λερναία Ὕδρα, τὸ φοβερὸν αὐτὸ τέρας, καὶ μὲ ἕνα γρόνθον εἰς τὸ μέτωπον, τὴν ἔρριψα κάτω τελειομένην...

— Σὲ θαυμάζω.

— Ἠξεύρεις τὰ κατορθώματά μου εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τρωάδος;

— Ὄχι.

— Ἔτρεψα εἰς φυγὴν διὰ ραβδισμοῦ τὸν Ἀγαμέμνωνα"..

— Εἶσαι τρομερός! Τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μένανδρος, ὅστις καὶ ἀπομακρύνεται μὴ δυνάμενος νὰ ἀκούῃ τὰς τερατολογίας τοῦ Ἀθλητοῦ.

×

Ἡ Μνήμη πλησιάζει τὸν Ἀρίστιππον.

— Κύτταξέ με καλά...

— Σὲ βλέπω, τῆς λέγει ὁ Ἀρίστιππος.

— Εἶμαι ἡ Μνήμη. Καὶ ἂν ἔχῃς ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε, κάλεσέ με εἰς βοήθειαν. Πόσοι εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε δυστυχεῖς διότι μὲ ἀγνοοῦσιν. Εἶμαι ὠφέλιμος εἰς ὅλους, εἰς τοὺς ἐγγάμους, εἰς τοὺς ἐν χηρείᾳ, εἰς τοὺς ἀγάμους, καὶ εἰς τοὺς ἐραστάς... καὶ πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἐραστάς... Εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἐνθύμησις τῶν παρελθόντων σφαλμάτων δύναται νὰ ἀπομακρύνῃ νέας πλάνας καὶ δυστυχίας.

— Ἔχεις δίκαιον...

— Εἶμαι ἡ πολιτιμωτέρα ὅλων τῶν θησαυρῶν, διότι ὅλα τὰ ἐνθυμοῦμαι καὶ τίποτε δὲν ἀγαπῶ.

Ὁ Ἀρίστιππος ἀπομακρύνεται καὶ τὴν ἀποχαιρετᾷ.

— Χαῖρε !

— Ἀντίχαιρε !

×

Ὁ Μῦθος πλησιάζει τὸν Ἔραστον.

— Εἶμαι, ὁ Μῦθος...

— Χαίρω πολύ.

— Καὶ δύναμαι νὰ σοῦ ἀπαγγείλω ὅλον τὸν Αἴσωπον.

— Ἂς λείψῃ αὐτὴ ἡ εὐχαρίστησις.

— Ἐγεννήθην εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν πατρῴαν γῆν τρέχω διὰ τῶν πτερῶν ὅλον τὸν κόσμον. Ξεύρεις διατί ;

— Ὄχι.

— Διότι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκην ἠθικῆς.

— Προσποιοῦνται ὅτι ἔχουν ἀνάγκην.

— Πλανᾶσαι· ἄνευ ἠθικῆς ὁ κόσμος δὲν ὑπάρχει.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον. Πρόσεξε ὅμως μήπως ὁ ἥλιος σοῦ καύσῃ τὰ πτερά.

Ὁ Ἔραστος ἀπομακρύνεται.

×

Ἡ Ἱστορία πλησιάζει τὸν Μένανδρον.

— Χαῖρε, Μένανδρε !

— Ἀντίχαιρε !

— Δέν μὲ ἀναγνωρίζεις ;

— Δυσκολεύομαι.

— Εἶμαι ἡ Ἱστορία !

— Χαίρω πολύ.

— Εἶμαι ἡ Κλειώ, ἡ μοῦσα τῆς Ἱστορίας.

— Σὲ προσκυνῶ βαθυσεβάστως.

— Θέλεις νὰ διατηρήσω τὸ ὄνομά σου ἀθάνατον ;

— Ἀλλὰ τί ἔχω πράξει...

— Θέλεις νὰ μεταφέρω τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ;

— Θὰ ἤθελα.

— Πρέπει νὰ ὑποβληθῇς εἰς θυσίας.

— Αὐτὸ εἶνε ὀλίγον δύσκολον.

— Δὲν εἶσαι φιλόδοξος ;

— Εἶμαι.

— Τότε λοιπόν....

— Εἶμαι φιλόδοξη, ἀλλὰ δὲν θέλω καὶ νὰ ὑποτάσω.

— Ὑπάρχουν θυσίαι μὴ ἀπαιτοῦσαι κόπον.

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ αὐταπάρνησιν καὶ ἡρωισμόν.

— Δηλαδή ;

— Νά ! ἔπεσε ὑπὲρ πατρίδος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς δόξης.

— Τὸ θεωρεῖς εὔκολον ;

Ὅ,τι εὐκολώτερον....

— Καὶ τί θὰ ἀπολαύσω...

— Τί θὰ ἀπολαύσῃς... ἀλλὰ τὰς ὀλίγας τοιαύτας λέξεις.

— Εἰπέ μου τί θὰ κερδίσω ;

— Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου θὰ ἐναποθέσω στέφανον ἐκ δοξης.

— Μόνον ;

— Θέλεις ἀποθανατισθεῖ ὅπως ὁ Ἀριστείδης καὶ ὁ Ἐπαμεινώνδας.

— Ἀλλ' ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ Μένανδρος. Θὰ ἤθελα νὰ εὕρισκα κἄποιαν καλλιτέραν τύχην.

— Δηλαδή :

— Θὰ ἐπροτίμων νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇς, ὡραία κόρη.

— Εἶσαι φιλήδονος ;

— Ὦ ! ναί...εἶμαι...ἀγαπῶ τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα, τὰς γυναῖκας καὶ τὸν οἶνον...καλὴ εἶνε καὶ ἡ δόξα, ἀλλὰ τὰ χείλη

μου ὅταν
Ὄλυμπον.
— Εἶσ
Ἡ προσ

Ὁ Μέναν
Ἡ Βακχὶς
Παριστάνει τὸν
Φορεῖ ὁλόμαυρον ἐσθ
Καὶ ἡ προσωπίς της πα
Εἰς τὴν δεξιὰν κρατεῖ τὸ δρε
— Εἶμαι ὁ θάνατος, τοῦ λέγει μὲ φ
— Φρίττω ὁλόκληρος, ἀπαντᾷ ὁ Μένανδρος.
— Θέλεις νὰ ζήσῃς μαζή μου ;
— Μὰ τοὺς θεούς, δὲν παρεφρόνησα ἀκόμη.
— Θὰ περάσωμεν ὡραῖα...
— Τί λόγος !
— Εἶμαι πλουσία !...
— Ἄ, μοῦ λείπουν τὰ πλούτη σου !
— Ἔχω ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὰς διαταγάς μου.
— Δυστυχῶς.
— Ἔχω ἁμάξας...
— Διὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς νεκρούς.
— Ἔχω μέγα ἀνάκτορον...
— Τὸ νεκροταφεῖον...
— Ἀνάκτορον μὲ χαλυβδίνους πύλας καὶ δέχομαι ὅλους...πλουσίους καὶ πτωχούς....ἰσχυροὺς καὶ ἀσθενεῖς.. Ἀλλὰ ἔχω ἰδίως κάτι τι τὸ ὁποῖον εἶνε τρομερόν.
— Τί ;
— Ὁ εἰσερχόμενος εἰς τὰ Ἀνακτορά μου δὲν ἐξέρχεται πλέον.

ἐν βιά-

ας Πέρσας...

εὑρίσκω.

μου χέρι!... τὸ δεξί....

...μα ποῦ δὲν ἔκοβες καὶ μὲ τὸ ἀριστερό... θὰ εἶχες σφάξει δέκα χιλιάδες...

— Ναί μέν, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἔχασα τὴν ἀσπίδα...καὶ τὴν σπάθην μου...ἀλλὰ διέλαμψα ὡς νικητὴς εἰς τὴν τριακοστὴν Ὀλυμπιάδα...

— Εἰς τὴν τριακοστήν ; πρόσεξε διότι ἀπατᾶσαι ... βεβαίως δὲν εἶσαι τριάκοντα ἐτῶν...

— Μὲ κοροϊδεύεις ;

— Σὲ θαυμάζω, παλληκαρά μου ! Ἀλλ' ἀδίκως χάνεις ἐδῶ τὸν καιρόν σου... δὲν πηγαίνεις νὰ σφάξῃς ὅλην τὴν Περσίαν...

— Μὴ μὲ ἐμπαίζῃς, διότι σὲ σφάζω...

— Ἔλεος, παλληκαρᾶ μου, καὶ σὲ θαυμάζω !

Ὁ Πολεμιστὴς ἀπομακρύνεται μὲ ὕφος ἀρειμάνιον πάντοτε.

×

Ἡ Τύχη πλησιάζει τὸν Ἀρίστιππον :

— Εἶμαι ἡ ἄτυχος Τύχη.

Ὁ Ἀρίστιππος γελῶν.

— Στρέψε τὴν σφαῖραν...

Ἡ Τύχη κρατεῖ σφαῖραν.

— Δὲν γνωρίζεις ὅτι τὴν ἔστρεψα πολλάκις ἕως τώρα ;

— Καί ;

— Καὶ ὅμως βασανίζομαι...

— Εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν.

— Δὲν θέλει νὰ στραφῇ.

— Τότε καὶ ἐγὼ δὲν ξεύρω τί νὰ σοῦ εἰπῶ.

Καὶ ὁ Ἀρίστιππος ἀπομακρύνεται.

Οἱ προσωπιδοφόροι καὶ ὁ λαὸς ἀναμιγνύονται.

Ἄλλοι γελοῦν.

Ἄλλοι πηδοῦν.

Ἄλλοι φωνάζουν ὡς μαινόμενοι.

— Βρικεκοάξ, κοάξ κοάξ !

Πανδαιμόνιον !

Ἡ Φρύνη εἶνε πάντοτε κατὰ μέρος καὶ προσπαθεῖ νὰ παρατηρηθῇ ὑπὸ τοῦ Ὑπερίδου.

×

Ὁ Ὑπερίδης λέγει εἰς τὸν Εὐθίαν.

— Πολύ μοῦ ἀρέσκει αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις τῶν προσωπιδοφόρων... Θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτήσω τὴν παράδοξον ἐκείνην προσωπιδοφόρον, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι δὲν ἀσχολεῖται μὲ τίποτε.

— Ποίαν λέγεις ;

— Ἐκείνην...ἐκεῖ...

Καὶ ὁ Ὑπερίδης τοῦ ἔδειξε τὴν Τρέλλαν.

— Ἀλλὰ πῶς αὐτὴ δὲν ὁμιλεῖ μὲ κανένα ;

— Εἶνε περίεργον.

— Ἀφοῦ μάλιστα πκριστάνει καὶ τὴν Τρέλλαν.
— Αὐτὴ εἶνε πολὺ φρόνιμος.
— Ἔ ! σύ ! ἀνέκραξεν ὁ Ὑπερίδης.
Καὶ ἔκαμε σημεῖον πρὸς τὴν Τρέλλαν νὰ πλησιάσῃ.
Ἡ Τρέλλα πλησιάζει τρέχουσα.
— Ποία εἶσαι ;
Ἡ Φρύνη μὲ φωνὴν προσπεποιημένην ἀποκρίνεται !
= Εἶμαι ἡ Τρέλλα !
Ὁ Ὑπερίδης καταπλήσσεται μὲ τὸν τόνον τῆς φωνῆς της.
Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Εὐθίαν τοῦ λέγει.
— Ὁποία γλυκεῖα φωνή !
Ἡ Φρύνη ἐμειδία χωρὶς νὰ φαίνεται.
Ἔβλεπεν ὅτι ὁ Ὑπερίδης εἶχε ταραχθῇ.
Τὴν ἐρωτᾷ οὗτος μὲ φωνὴν συμπαθῆ.
— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι ;
— Ἡ Φρύνη ἐδίσταζε νὰ ἀπαντήσῃ.
— Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς ;
Καὶ μὲ φωνὴν προσπεποιημένην, τοῦ λέγει :
— Ἀπὸ τὸ βασίλειόν μου !

×

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο λίαν περίεργος.
Ἡ Φρύνη ἐσιώπα.
Ὁ Ὑπερίδης τὴν περιειργάζετο διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.
— Τί ὡραῖον σῶμα ! λέγει εἰς τὸν Εὐθίαν.
— Θαυμάσιον ! ἀπαντᾷ οὗτος.
Καὶ ὁ Ὑπερίδης παρακλητικῶς, τῆς λέγει :
— Δὲν ἀφαιρεῖς τὸν πέπλον σου ;
— Ἀδύνατον.
— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπόν σου ;
— Ὄχι.

— Ἀλλὰ διατί εἶσαι τόσον σκληρά ;

— Σκληρά ; ἀλλὰ διατί ; Μήπως εἶμαι ὡραία ;

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶσαι καλλονή.

Ἡ Φρύνη ἐγέλασεν.

— Ἀλλὰ εἶσαι μάντις ;

— Μάντις δὲν εἶμαι ! ..ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω διατί φαντάζομαι ὅτι τὸ πρόσωπόν σου θὰ εἶνε πολὺ πολλὰ ὡραῖον.

— Πόσον εἶσαι περίεργος !

— Ὦ ! τὸ ὁμολογῶ...εἶμαι τρομερὰ περίεργος.

— Καὶ ἔπειτα λέγουν ὅτι ἡμεῖς οἱ γυναῖκες εἴμεθα περίεργοι !

— Δεῖξε μου τὸ πρόσωπόν σου ;ἐπανέλαβεν ὁ Ὑπερίδης παρακλητικῶς.

— Δὲν ἠμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

— Ἀλλὰ ποῖος σὲ ἐμποδίζει ; εἶσαι ἰδιότροπος.

— Ἐγώ ! κάθε ἄλλο...

— Ἀλλὰ τότε βγάλε λοιπὸν τὸν πέπλον σου ;

— Δὲν διακρίνεις καθόλου τὸ πρόσωπόν μου !

— Δὲν διακρίνω τίποτε...ὁμοιάζεις λειμῶνα, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν ἐμποδίζει πυκνὴ ὁμίχλη...ρίψε τὸν πέπλον σου...

— Ὄχι.

— Ἄφησε τὸν ἥλιον τῶν ὀφθαλμῶν σου νὰ λάμψῃ...

— Λυποῦμαι ὅτι δὲν ἠμπορῶ.

— Ἀλλὰ τί σὲ δεσμεύει ;

×

Ἡ Φρύνη ἐσίγησε πρὸς στιγμήν.

Καὶ κατόπιν προσέθεσεν :

— Μὲ δεσμεύει ὁ ὅρκος ;

— Ὅρκος ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ τότε ἄφησε πρὸς στιγμὴν νὰ σὲ ἴδω. Ἂς διαλυθῶσι

τὰ νέφη τοῦ πέπλου σου καὶ ἂς λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ ἰδῶ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν σου...

Ἡ Φρύνη ἐγέλα.

— Ὦ ! ὁ γέλως σου ὁμοιάζει τὸν φλοῖσβον τοῦ ῥύακος...γελᾷς καὶ ἀπό τὸ στόμα σου σκορπίζεται θεία ἁρμονία...ὁ γέλως σου εἶνε γλυκὺς κρότος ἀργυρῶν κροτάλλων...ὤ! πόσον ὡραῖον στόμα θὰ ἔχῃς...

— Ἀλλὰ πῶς ὑποθέτετε ὅλα αὐτά ;

— Δὲν ἠξεύρω...ἀλλὰ ἔχω ἕνα προαίσθημα τὸ ὁποῖον μοῦ λέγει ὅτι θὰ εἶσαι περικαλλής...

— Πιστεύεις εἰς τὰ προαισθήματα ;

— Πολύ...

— Τότε εἴμεθα τῶν αὐτῶν ἰδεῶν.

Ἀφοῦ τὸ βεβαιοῖς;

Ὁ Ὑπερίδης ἐξηκολούθει νὰ τὴν περιεργαζεται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

— Δὲν μὲ γνωρίζεις ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ σὲ γνωρίζω.

— Ναί !

— Καὶ πολύ μάλιστα.

— Μὲ εἶδες καὶ ἄλλοτε ;

Ἡ Φρύνη ἐγέλα.

— Ὠ ! πολλάκις !

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο ἤδη τρομερὰ περιέργος.

×

— Πρέπει νὰ εἶσαι ὡραία.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις ;

— Τὸ μαντεύω κυρία ἐκ τῆς φωνῆς σου.

— Τί ἔχει ἡ φωνή μου ;

— Εἶνε γλυκεῖα ὡς στόνος λύρας αἰολικῆς.

— Ὦ ! μὲ κολακεύεις !

— Καθόλου. Ἡ φωνή σου ..

— Μήπως σου ὑπενθυμίζει καμμίαν ἄλλην γυναῖκα ;

— Ὁ Ὑπερίδης ἀνεσκίρτησεν.

Καὶ ἀπεκρίθη.

— Ὦ ! ναί... ἡ φωνή σου μοῦ ἐνθυμίζει μίαν ἄλλην γυναῖκα, τὴν ὁποίαν...

Καὶ διέκοψε μελαγχολικῶς τὴν φράσιν.

— Τὴν ὁποίαν ; ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη.

— Τὴν ὁποία τρομερὰ ἠγάπησα....

Μία στιγμιαία σιγή, ἡ Φρύνη τὸν ἠρώτησεν :

— Καὶ τώρα δὲν τὴν ἀγαπᾷς πλεον ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐμειδίασεν.

Καὶ ἀπεκρίθη ἀστειευόμενος :

Εἰς τοὺς τρελλοὺς δὲν ἐμπιστεύομαι τὰ μυστικά μου.

— Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἠγάπησες ἦτο ὡραία ;

— Ναί .. πολὺ ὡραία... ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ σῶμα.

— Ἡ ψυχή της ;

— Ὦ ! ἡ ψυχή της ἦτο κακή.

Ἡ Φρύνη ἐνεταράχθη.

Ἀλλὰ δὲν ἔδειξε τὴν δυσαρέσκειαν της.

— Τὸ πρόσωπον της ἦτο ὡραῖον !

— Θαυμάσιον !

Ὁ Ὑπερίδης ἐστέναξεν.

— Πολλάκις διέρχεται τὸ γλυκύ της πρόσωπον ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ὄνειρά μου ὡς φλογερὸν κῦμα πυρός... Καὶ τότε ἐνθυμοῦμαι τὰς γλυκείας ἡδονάς, τὴν θείαν στιγμήν, τὴν ὁποίαν ὁ ἔρως της μοῦ ἐχάρισεν....

— Εἶσαι δυστυχής.

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἴδῃς πλέον ;

— Ὡρκίσθην νὰ μὴν τὴν ἴδω.

— Καὶ κρατήσῃς τὸν ὅρκον σου ;

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀκλόνητος.

Ἡ Φρύνη μετά τινος στενοχωρίας, τοῦ εἶπεν :

— Ἡ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἴδῃς ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ;

— Ναί....

— Ἐὰν τὴν ἔβλεπες, θὰ ἄλλαζες ἰδέας ;

— Τίς οἶδεν ! καὶ ναὶ καὶ ὄχι.

Ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ παλαιοῦ της ἔρωτος μετὰ τοῦ Ὑπερίδου.

Ἀφήρεσε πρὸς στιγμὴν τὸν πέπλον της.

Ἦτο τεταραγμένη.

Ὁ Εὐθίας τὴν εἶδεν.

Ὁ Ὑπερίδης λαμβάνει τὴν χεῖρα της.

— Τί ἔχεις ; τρέμεις ;

Ἡ Φρύνη λίαν τεταραγμένη :

— Ἄφησέ με....εἶμαι ἡ Τρέλλα...Σοῦ τὸ εἶπον, ἄφησέ με μὴ μὲ πειράζεις...

— Τί σκέπτεσαι νὰ πράξῃς. Εἰπέ μου.

— Καὶ ἐγὼ δὲν ἠξεύρω.

— Ἄφησέ με νὰ σὲ ἴδω μίαν στιγμήν...

— Καὶ ἂν ἡ στιγμή, τὴν ὁποίαν ζητεῖς ἀποβῇ ὀλεθρία δι' ἕνα ἐξ ἡμῶν ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐνθουσιῶν, ἀποκρίνεται.

— Ἡ ζωὴ εἶνε ἕνα μαῦρον σημεῖον. Φώτισέ το καὶ κατόπιν ἄφησε νὰ σβεσθῇ...

— Καλά· ἄκουσε λοιπόν...πήγαινε ἐκεῖ κάτω...

— Ποῦ ;

— Εἰς τὴν παραλίαν.

— Πηγαίνω.

— Κάθησε καὶ περίμενε...

— Καὶ ἔπειτα ;

— Μετ' ὀλίγον ὅλαι αἱ ὁδοὶ θὰ εἶνε ἔρημοι· ἡ Ἐλευσὶς θὰ πα-

ραδοθῇ εἰς θείαν ταραχήν...θὰ μεταβληθῇ εἰς τάφον...ὅλος ὁ λαὸς θὰ τρέξῃ εἰς τὴν παραλίαν καὶ τὰ πλοῖα...Θὰ μὲ ἴδῃς ἐκεῖ...

— Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ;

— Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. Θὰ ἴδῃς κάτι τι τὸ ὁποῖον πολὺ ἐπιθυμεῖς καὶ τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀπροσδόκητον.

— Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι ;

— Εἰς τοὺς Θεούς !

— Εἰς ποῖον Θεόν ;

Ἡ Φρύνη ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ μὲ φωνὴν προσπεποιημένην.

Καὶ μὲ τὴν φυσικήν της τώρα φωνήν, τοῦ εἶπεν.

— Εἰς τὴν Θεάν μου, τὴν Ἀφροδίτην !

×

Ὁ Ὑπερίδης τὴν ἀνεγνώρισεν.

Ἔμεινε κατάπληκτος.

— Πῶς ; ἡ Φρύνη ; Αὐτὴ εἶνε ! ., Ὦ ! θεοί ..δὲν ἀπατῶμαι..

Ἔτρεμε ὅλος.

Ἐκ συγκινήσεως καὶ χαρᾶς.

Καὶ ταχὺς ἔλαβε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν παραλίαν.

Ἡ Φρύνη ἥρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Βακχίδα.

— Ἔλα μαζί μου ! τῆς εἶπεν

— Τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς ;

Ἠρώτησεν ἡ Βακχίς.

Καὶ ἡ Φρύνη ἔξαλλος, τῆς ἀπεκρίθη.

— Αὐτὰ τὰ ἐνδύματά μου δὲν τὸ μαρτυροῦσιν ;...δὲν εἶμαι ἡ Τρέλλα ;

Ἡ Βακχὶς ἠκολούθησε τὴν Φρύνην.

Ἔσπευδον ταχεῖαι.

Ἠκολούθησαν τὴν αὐτὴν ὁδόν.

Ἐκείνην, δι' ἧς ἀπῆλθεν ὁ Ὑπερίδης.

Μετ' ὀλίγον συνηντῶντο εἰς τὴν παραλίαν.

Ὕμνος εἰς τὴν Δήμητραν.

Ἀκούεται ἡ σάλπιγξ ἐν τῷ ναῷ.

Ἀνοίγωνται αἱ θύραι.

Ἐμφανίζεται ὁ Ἱεροφάντης.

Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς Δήμητρος φορεῖ τὸ ἔνδυμα τῆς τελετῆς.

Θρησκευτικὴ σιωπὴ διαδέχεται τὸν σάλον.

Αἱ γυναῖκες ἀφαιροῦν τὰ προσωπεῖα.

Ὁ Ἱεροφάντης προχωρεῖ.

Καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἠχηρὰν καὶ μελῳδικήν :

— Ἕλληνες ! ὁ ἥλιος βαίνει πρὸς τὴν δύσιν του. Εἶνε ὥρα σιγῆς καὶ προσευχῆς. Ἂς παύσουν αἱ ἑορταὶ καὶ ἂς ἀρχίσουν τὰ μυστήρια.

Ὅλοι γονυπετοῦν.

Ἄκρα σιγὴ κρατεῖ.

Ὁ ἀρχιερεὺς ἐξακολουθεῖ ἀπαγγέλλων :

— Ἀπὸ τῆς ὥρας αὐτῆς ἱερὰ εἶνε εἰς τὴν ψυχὴν τῆς θεᾶς Δήμητρος ἡ θάλασσα, ἡ γῆ, αἱ ὀπῶραι, ἡ χλόη.

Καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν ὁ ἀρχιερεύς, μὲ τόνον ἀπειλητικὸν ἐπιλέγει :

— Ὅστις τολμήσῃ νὰ ἀνατρέψῃ βῶλον γῆς, ὅστις τολμήσῃ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ κύματα, πρὶν ὁ ἥλιος ἀνατείλῃ ἐκ νέου καὶ φωτίσῃ τὴν γῆν, νὰ εἶνε ἐπικατάρατος ἀπὸ τοὺς Θεούς καὶ νὰ τιμωρηθῇ διὰ τοῦ πυρός

Ὁ Εὐθίας ταράσσεται.

Νεύει πρὸς τὸν ἀρχιερέα.

Φαίνεται ὡσὰν νὰ θέλῃ νὰ τοῦ εἰπῇ κἄτι τι σπουδαῖον.

Ὁ ἀρχιερεὺς κατέρχεται τὴν κλίμακα τοῦ ναοῦ βραδέως.

Συναντῶνται καὶ οἱ δύο.

Ὁμιλοῦσι κατ' ἰδίαν.

— Ἄκουσον, ἀρχιερεῦ, τοῦ λέγει ὁ Εὐθίας· ἂς ὁμιλήσωμεν χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Γνωρίζεις ποῖος ἔφθασεν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ;

— Ποῖος ; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ ἀρχιερεὺς μὲ τὴν πάλλευκον καὶ μακρὰν γενειάδα καὶ μὲ τὴν ἐστεμμένην μὲ φύλλα δάφνης κεφαλήν.

— Ἡ Φρύνη !

— Ἡ Φρύνη ; ἐπανέλαβεν ὁ ἀρχιερεὺς ἔκπληκτος.

— Ναί,... ἡ Φρύνη !

— Ἡ περίφημος ἐκείνη ἑταίρα ;

— Ναί...

— Ἐκείνη, ἡ ὁποία ἠθέλησε νὰ κτίσῃ ἐκ νέου τὰς Θήβας ;

— Ναί... ἡ μωρὰ ἐκείνη καὶ ἀνόητος γυνή.

— Ἀλλ' ἐτιμωρήθη ὅμως ἕνεκα τῆς τρελλῆς ἐπάρτεώς της. Εἶπε περιχαρὴς ὁ Εὐθίας.

Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς προσέθηκε :

— Ἀνόητος εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις θὰ θελήσῃ μὰ πολεμήσῃ μὲ τὸν οὐρανόν. Αἱ ὑπερήφανοι Θῆβαι ἔπεσαν, διότι οὕτως ἔδοξεν εἰς τοὺς Θεούς. Τὸ νὰ θέλῃ τις νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἀπόφασίν των εἶνε ἱεροσυλία.

— Ὁμιλεῖς σοφῶς, ἀπεκρίθη ὁ Εὐθίας. Τίς οἶδε διὰ ποίους σκοποὺς ἦλθεν ἐδῶ.

Βεβαίως ὄχι διὰ καλοὺς σκοπούς.

— Εἰς ἡμᾶς ἀνήκει νὰ τὴν ἐπιτηρῶμεν καὶ ἐν ἀνάγκῃ νὰ τὴν τιμωρήσωμεν...

— Ποῦ καὶ πότε τὴν εἶδες ;

— Πρὸ ὀλίγου.

— Ἐδῶ ;

— Ναί, ἐδῶ...

— Εἶνε μόνη ;

— Συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλας φίλας της ἑταίρας καὶ ἀπὸ μερικοὺς παραλυμένους νέους τῶν Ἀθηνῶν...

— Εἶνε μετημφιεσμένη ;

— Ναί...

— Τί φορεῖ ;

— Κρύπτεται ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς προστάτιδος Θεᾶς της.

— Τῆς Ἀφροδίτης ;

— Ὄχι τῆς Τρέλλας.

— Καλῶς ἔπραξε, ὥστε εἶνε τρελλή.

— Παράφρων ἐντελῶς

— Τὴν ἐγνώρισες ; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ὁ ἀρχιερεύς.

— Πρὸς στιγμὴν μόνον. Ὡμίλει μὲ τὸν Ὑπερίδην καὶ στενοχωρηθεῖσα ἠναγκάσθη νὰ ἀποσύρῃ τὸν πέπλον της.

— Σὲ παρακαλῶ Ἄρχον, εἶπεν ὁ ἀρχιερεύς, νὰ τὴν ἀκολουθήσῃς.

— Θὰ τὸ πράξω εὐχαρίστως.

— Εἶνε καθῆκόν σου νὰ προστατεύσῃς τὴν ἱερότητα τῶν μυστηρίων.

Γνωρίζεται τὸν ἀδυσώπητον νόμον ; Οὐδεμία εὐσπλαγχνία πρὸς τοὺς ἀσεβεῖς.

— Θάνατος !

Ἀνέκραξεν ὁ Εὐθίας, ὅστις τὴν ἐμίσει θανασίμως καὶ ἀθελε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ.

Καὶ εἰσῆλθεν πρὸς τὸ μέρος πρὸς τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν φεύγουσα ἡ Φρύνη.

Ἐσκέπτετο τὴν ἐκδίκησιν.

Ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ ἐλαφρότης τῆς Φρύνης θὰ τοῦ ἔδιδεν ἀφορμὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν καταχθονίων σχεδίων του.

Καὶ ἔτρεχεν νὰ τὴν ἀνεύρῃ.

Νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.

Νὰ τὴν ἐπιτηρῇ.

Νὰ τὴν ἰδῇ ἁμαρτάνουσαν.

Νὰ τὴν συντρίψῃ.

Ἡ προστήλη τοῦ Κεραμεικοῦ τοῦ ἔμενεν ὡς στίγμα ἀνεξίτηλον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

×

Ἡ σάλπιγξ ἤδη ἠχεῖ ἐκ δευτέρου ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Εἰς τὸν δεύτερον ἦχον αὐτῆς ἐξέρχονται ἐκ τοῦ ναοῦ οἱ μεμυημένοι κρατοῦντες κλάδον μυρσίνης.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσι στέφανον ἐκ δάφνης.

Εἶνε πολλοί.

Ὄπισθεν αὐτῶν ἔρχεσαι ἡ *Παρθένος*.

Φορεῖ λευκὰ ἐνδύματα.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχει στέφανον ἐκ στάχεων.

Ὁ Ἱεροφάντης ἵσταται ἐπί τινος πέτρας.

Ὅλοι οἱ μεμυημένοι περικυκλοῦσι τὸν Ἱεροφάντην.

Ὁ ἀρχιερεὺς ἀπαγγέλλει μὲ φωνὴν μελῳδικήν :

«Ὦ εὐτυχῆ καὶ ἀγαπητὰ τέκνα τῆς οὐρανίας Θεᾶς, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιερώθηθητε. Ἤδη θέλετε ὑποστῇ τὰς φοβερὰς δοκιμασίας τῆς μυστικῆς λατρείας της. Ὁ μὴ αἰσθανόμενος τὴν δύναμιν νὰ ὑποστῇ αὐτάς, ἂς τὸ εἴπῃ. Καὶ ἂς ἀπομακρυνθῇ. Εἶνε καιρὸς ἀκόμη».

Οἱ μεμυημένοι ἀνακράζουν :

— Ὅλοι τὸ θέλομεν καὶ ὅλοι θὰ μείνωμεν !

Ὁ ἀρχιερεὺς ἐξακολουθεῖ :

— Παρατηρήσατε ! Ἰδοὺ ἡ πέτρα ἐπὶ τῆς ὁποίας ὅταν ἐπὶ δέκα ἔτη, ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τῆς Περσεφόνης ἁρπαγείσης ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Σκότους, κουρασμένη ἀνεπαύθη, καὶ διὰ τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεώς της, κατέστησε γόνιμον τὴν πεδιάδα καὶ τοὺς λόφους τῆς Ἐλευσῖνος.

×

Ὅλοι ἤκουον καὶ σιγὴ θανάτου ἐκράτει :

— Καὶ σήμερον ἀκόμη, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ ἀρχιερεύς, ἡ Ἑλλὰς τρέμει εἰς τὸ ὄνομα τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, καὶ ἐκ τῶν ἀπωτάτων παραλίων αὐτῆς ἀποστέλλει λαὸν πιστὸν εἰς προσκύνησιν αὐτῶν.

Θέλω σᾶς ἀποκαλύψει τὰ ἄγνωστα εἰς τὸν κόσμον μυστήρια, πρὶν ὅμως γίνῃ τοῦτο, ἐκ τῆς πέτρας ταύτης ζητῶ ἀπὸ σᾶς ὅλους τρομερὸν ὅρκον.

— Ὁρκιζόμεθα !

Ἀνέκραξαν οἱ μεμυημένοι.

— Ὁρκισθῆτε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχιερεύς, νὰ μὴ ἀποκαλύψετε οὐδὲν ἐκ τῶν μυστηρίων. τῶν δογμάτων, καὶ τῆς λατρείας, ὅσα θὰ ἴδωσιν οἱ ὀφθαλμοί σας καὶ ὅσα θ' ἀκούσωσι τὰ ὦτά σας. Ὁρκισθῆτε!

Ὁρκιζόμεθα !

— Πῦρ θὰ καύσῃ τὴν γλῶσσαν ἐκείνου, ὅστις ἤθελε προδώσει τὸ μυστικόν. Θὰ ἀπολέσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ἱερόσυλος. Ὁ ἄνεμος ἂς διασκορπίσῃ τὴν κόνιν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ βάθος τοῦ ᾅδου ἂς περιπλανῶνται αἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν.

— Ὁρκιζόμεθα !

— Σὺ δέ, γαλήνιος καὶ χρυσίκομος Παρθένος, ζῶσα εἰκὼν τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς εἰλικρινείας, ψάλλε τὸν ἀγαπητόν εἰς τὴν Θεὰν ὕμνον ἀντὶ προσευχῆς.

Ὅλοι εἶνε γονυπετεῖς.

Ἡ παρθένος στρέφεται πρὸς τὸ ἄγαλμα τῆς Δήμητρος.

Καὶ ἀπαγγέλλει ἐνῷ λύραι, γλυκυτάτους καὶ περιπαθεῖς ἀναπέμπουσαι στόνους ἠχοῦσιν ἐναρμονίως.

— Δέξαι, ξανθόκομε,
ὑψιτενεῖς, ὡς οἱ σταχεις τοῦ θέρους,
ὡς χαραυγὴ, θυμηδής, φωτοβόλε,
ὡς ἥλιος ἄλλος,
ὅστις τὸν σύμπαντα κόσμον πληροῖ,
ὀργασμοῦ ζωηφόρου,
Δέξαι τοὺς ὕμνους ἡμῶν,
καὶ στεφανους, ὦ Δήμητερ, θεία !

×

Πάλλει ἡ γῆ δι' ἐσέ,
κι' οἱ παλμοὶ τοῦ πρὸς σὲ ἔρωτός της,
γόνιμον τὴν καθιστοῦν

ἡ πνοὴ τῶν Ζεφύρων καὶ ἡ Αὖρα,
ἥτις ἐπὶ τῶν κυμάτων ὑγρά,
δροσερὰ κυλινδεῖται,
Ἔργα σου εἶνε καθὼς καὶ ἡ νύξ,
Αἰωνία Δήμητερ.

×

— Σὺ ὡραΐζεις τοὺς ἔρωτας,
μὲ εἰκόνας γελώσας,
Σὺ μετριάζεις τά ψύχη καὶ θάλπη,
πρὸς δὲ χαλκεύεις
Τὰς μανιώδεις θυέλλας,
ἐχθρὰς τοῦ ζωφόρου ἐδάφους.
Τὸν γεωργὸν καὶ τοὺς κόπους του,
σῶζε, ὦ Δήμητερ φίλη !

+

— Σῶζε αὐτὸν, τῆς πρωΐας τὴν νάρκην
αἴρουσα,
καὶ τὸν βραχίον' αὐτοῦ
στιβαρὸν καθιστῶσα !
Τότε αὐτὸς εὐλογῶν σε,
ἐκ μέσων ἀγρῶν ἀναπέμψει,
ὕμνον χαρμόσυνον, ὕμνον εὐγνώμονα,
Δήμητερ θεία !

×

— Χαῖρε, Σεμνή, Πλουτοδότειρα,
Ἐλευσινία, Θαμία.
Τῶν εὐσεβῶν ἡ ἐλπίς,
πολυώνυμε Δέσποινα, χαῖρε !
Σὲ ἀνυμνοῦμεν θερμῶς,
ὦ μεγάλη Θεὰ θεσμοφόρε !
Ἀφιεροῦντές σοι πανευλαβῶς,
ἀνθοπλέκτους στεφάνους !

Ὁ ὕμνος ἐτελείωσε.

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύουν.

Αἱ λύραι ἐκπνέουν.

Ἡ φωνὴ τῆς παρθένου, ὡς ἄσμα ὑπερκοσμίου καλλικελάδου πτηνοῦ ἀντηχεῖ μέχρι τῆς θαλάσσης.

Ἡ παρθένος ἐναποθέτει τὸν στέφανον ἐπὶ τῆς πέτρας.

Τὸ παράδειγμά της μιμοῦνται ὅλοι οἱ μεμυημένοι.

Ἐν τῷ μεταξὺ μέγας θόρυβος ἀκούεται ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης.

Ὁ Ἀρχιερεὺς ταράσσεται.

Καὶ ἀνακράζει :

— Ὁποῖαι φωναὶ ἔρχονται ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

Ὅλοι στρέφονται πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Μήπως εἶνε ἀσεβεῖς, ἐπιλέγει ὁ Ἀρχιερεὺς ἐξωργισμένος, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ διαταράξουν τὴν ἑορτὴν τῶν μυστηρίων ;

Ἡ Φρύνη ἀλυσσόδετος.

Ἤδη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ἐπιφαίνεται ἡ Φρύνη.

Προχωρεῖ μὲ βήματα ταχέα.

Ὄπισθέν της ἀκολουθεῖ ὁ Εὐθίας

Παραπλεύρως τῆς Φρύνης βαδίζει ὁ Ὑπερίδης.

Ἡ Φρύνη εἶνε λυσίκομος.

Ὅλον της τὸ σῶμα εἶνε κατάβρεκτον.

Ἔχει ἐπὶ τῶν ὤμων της ρίψει τὸν μανδύαν τοῦ Ὑπερίδου.

Ἀκολουθεῖ φρουρὰ στρατιωτῶν καὶ λαὸς πολύς.

Τὸ πρόσωπον τῆς Φρύνης ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαράν.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ Ὑπερίδης φαίνεται πολὺ σκεπτικὸς καὶ δύσθυμος.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Εὐθίου πλανᾶται μειδίαμα ἀγρίας εὐχαριστήσεως.

Ὅταν ἡ Φρύνη ἔφθασε πρὸ τοῦ ναοῦ, ὅπου τὸ πλῆθος τῶν μεμυημένων ἵστατο, ἐπροχώρησε πρὸ τοῦ ἱεροφάντου.

Ἦτο γυμνή.

Ὁ λαὸς τὴν ἔβλεπε μετὰ περιεργείας.

Κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί εἶχε συμβῇ.

Καὶ διατὶ ἦτο βρεγμένη.

Ὁ ἱεροφάντης μὲ ὕφος εἰς τὸ ὁποῖον διεφαίνετο ἡ ὀργὴ ἔρριψε βλέμματα περιφρονήσεως πρὸς τὴν περικαλλῆ ἑταίραν, τῆς ὁποίας τὸ γυμνὸν σῶμα συνεκέντρωνε ἀδηφάγα τὰ βλέμματα τῶν πανηγυριστῶν.

Πρὶν ἢ ὁ Ἱεροφαντης ζητήσῃ νὰ μάθῃ τὰ διατρέξαντα ὁ Εὐθίας ἐπρόλαβεν.

Ἰδίως ἐπρολαβε τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Ὑπερίδου.

Καὶ εἶπεν:

— Ἱεροφαντα, ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν βλέπεις, εἶνε ἱερόσυλος!

Ὁ λαὸς εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς φοβερᾶς αὐτῆς κατηγορίας ἐξανέστη

Ἐνῷ ὁ Εὐθίας ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Φρύνη ἐστράφη. πρὸς αὐτον καὶ τὸν παρετήρησε μὲ βλέμμα εἰρωνικόν.

— Μειδιᾷς, εἶπεν ὁ Εὐθίας.

— Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι σὲ φοβοῦμαι;

— Ἀλλὰ εἶσαι ἱερόσυλος...

— Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ τὴν ἀγρίαν ψυχήν σου...

— Νομίζεις ὅτι σὲ ἐκδικοῦμαι;

— Πράττεις ἔργον δικαιοσύνης.

— Ἀλλὰ δὲν ἐσεβάσθης τοὺς Θεούς;

— Εἶσαι ψυχὴ βδελυρά.

— Τολμᾷς νὰ ὁμιλῇς σύ, περὶ ἐμοῦ;

— Καὶ ποῖος εἶσαι σύ;

— Εἶμαι ὁ Εὐθίας, εἶμαι ὁ ἄρχων τῶν Ἀθηνῶν.

— Αἱ Ἀθῆναι ἀνήκουν εἰς ἐμέ.

— Εἶσαι αὐθάδης!

— Εἶσαι ὑπερόπτης !

— Εἶσαι γελοία !

— Εἶσαι κατώτερος καὶ τοῦ γελοίου. Εἶσαι ἀνάξιος προσοχῆς...

Τὸ ὑβρεολόγιον αὐτὸ συνεκράτει τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους ἐπὶ τῆς Φρύνης.

Κανεὶς δὲν ἐτόλμα νὰ ἀναμιχθῇ εἰς τὸν διάλογον αὐτὸν τὸν ὑβριστικόν.

Μόνον ὁ Ὑπερίδης παρετήρει τὸν Εὐθίαν μετὰ θυμοῦ.

Ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο μήπως ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν τῆς Φρύνης, θὰ τὸν ἥρπαζεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ θὰ τὸν ἔπνιγεν.

Ἀλλ' ἐπροτίμησεν ἐκ βαθείας περισκέψεως νὰ τηρήσῃ στάσιν ἥρεμον καὶ ὄχι ἐπιθετικήν.

Ὁ Ἱεροφάντης ἐξεπλάγη μὲ τὴν προκλητικὴν στάσιν τῆς Φρύνης.

Καὶ τὴν ἠρώτησεν :

— Ποία εἶσαι, σύ, ἡ μετὰ τόσης ἀλαζονείας ὁμιλοῦσα ;

Ἡ Φρύνη ὑψοῦσα τὴν κεφαλὴν ἀγερώχως τοῦ ἀπήντησε μετὰ θάρρους ἀπιστεύτου.

— Εἶμαι ἡ Φρύνη !

Τὸ πλῆθος κατεπλάγη.

— Ἡ Φρύνη !

Ἠκούσθησαν ψίθυροι ἀνὰ τοὺς διαφόρους ὁμίλους.

Καὶ ὅλων τὰ βλέμματα ἔπιπτον ἐπ' αὐτῆς.

×

Ὁ Ἱεροφάντης ἐξηκολούθησε τὰς ἐρωτήσεις του.

— Σὲ ἐρωτῶ, ἐγώ, ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, νὰ μοῦ εἰπῇς ἐνώπιον ὅλου αὐτοῦ τοῦ πλήθους, οὗτινος ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν, πρὸς ποῖον σκοπὸν ἦλθες εἰς τὴν Ἐλευσίνα;..

— Δὲν ἦτο δικαίωμά μου νὰ ἔλθω ;

— Ναί...

— Ἔπρεπε νὰ ζητήσω κανενὸς τὴν ἄδειαν ;

— Ὄχι.

— Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ἐρώτησις ;

— Ἀλλὰ εἶσαι αὐθάδης. Σύ, ἡ Φρύνη, δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷς, ἐμέ, τὸν ἀρχιερέα. Ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον νὰ σὲ ἐρωτήσω, διατί διετάραξες τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐσέβειαν τῶν θείων Μυστηρίων. Λέγε, πρὸς τίνα σκοπὸν ἦλθες ἐδῶ ;

Ἡ Φρύνη ἀπήντησεν.

— Ἦλθα διὰ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν τελετὴν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων.

— Ποῖοι σὲ προέτρεψαν ;

— Κανείς ! ὑπήκουσα εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Καὶ ἔχεις καρδίαν ; σύ ;

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἀρχιερέα.

— Εἴθε, ὦ ἱεροφάντα, νὰ μὴ εἶχα καρδίαν ! Πλὴν δυστυχῶς ἔχω καὶ ἔχω. Εἰς τὴν καρδίαν μου ἐμφωλεύουν τὰ αἰσθήματα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰλικρινείας. Ἐὰν πωλῶ τὰ φιλήματά μου, τοῦτο εἶνε τὸ ἔργον μου. Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι αἱ ἑταῖραι, αἱ πωλοῦσαι τὸ σῶμα των δὲν ἔχουν καρδίαν ; Ἐὰν ὑπάρχῃ καρδία, αὐτὴν θὰ τὴν εὕρῃς μόνον εἰς τὰ στήθη τῶν ἑταιρῶν.

— Βλασφημεῖς !

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Μαθήματα δὲν δέχομαι παρὰ σοῦ.

— Ἀλλὰ μαθήματα παρ' ἐμοῦ ἔλαβον ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες τῶν Ἀθηνῶν, ὅσοι ἐνετρύφησαν εἰς τὰ φιλήματά μου καὶ εἰς τὴν δρόσον τοῦ πνεύματός μου. Μὲ νομίζεις γυναῖκα κοινήν.

— Θκυμάζω τὸν ἐγωϊσμόν σου !

— Ὁμιλῶ οὕτως διότι πρέπει περισσότερος σεβασμὸς νὰ ἐπιδειχθῇ πρὸς γυναῖκα, ἡ ὁποία ὅταν διέρχεται τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν, ὁ λαὸς κύπτει καὶ τὴν προσκυνᾷ...

— Ἐγὼ ἄλλα ἐρωτῶ καὶ ἄλλα ζητῶ νὰ μάθω, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς στενοχωρούμενος.

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ προσθέσω ἄλλο, εἶπεν ἡ Φρύνη...ὅ,τι εἶχον νὰ εἰπῶ, τὸ εἶπον.

— Ἀρνεῖσαι νὰ ἀπαντήσῃς ;

— Δὲν ἀρνοῦμαι...

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω καμμίαν ἄλλην ἐξήγησιν νὰ δώσω. Εἶμαι ὑπερήφανος καὶ δὲν συνείθισα νὰ ἐκλιπαρῶ κανένα. Ἰδοὺ ἐγὼ πρὸ τοῦ Ἱεροφάντου. Ἰδοὺ ἐγὼ πρὸ τοῦ ἄρχοντος τῶν Ἀθηνῶν. Πράξατε ὅ,τι θέλετε...Εἶσθε ἐλεύθεροι νὰ μὲ ἐκδικηθῆτε.

— Ἀλλὰ διατί ἐπαναλαμβάνεις τὴν φράσιν αὐτήν ;

— Διότι ἡ κατηγορία τοῦ Εὐθίου προῆλθεν ἐκ πνεύματος ἐκδικήσεως.

— Τολμᾶς ;

— Ναί...τολμῶ νὰ διακηρύξω...

— Φρύνη ! διέκοψεν ὁ Ὑπερίδης ἐκλιπαρῶν αὐτήν.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἦτο ἀνένδοτος.

— Τολμῶ, ἐξηκολούθησεν, νὰ διακηρύξω ὅτι μὲ ἐκδικεῖσαι, διότι ἀπέρριψα τὸν ἔρωτά σου ἢ μᾶλλον τὸ ἐλεεινὸν πρόσωπόν σου.

Ὁ λαὸς ἐταράχθη.

Ὁ Εὐθίας ἐμαίνετο.

Ὥρμησε κατὰ τῆς Φρύνης.

Ἀλλ' ὁ Ὑπερίδης τὸν συνεκράτησεν ἐπεμβάς.

— Μὴν προσέχῃς εἰς τοὺς λόγους; γυναικὸς τεταραγμένης.

×

Ὁ Ἱεροφάντης ὕψωσε τὴν χεῖρα καὶ ἔδειξε τὸν Εὐθίαν.

— Ἄρχον, εἰς σὲ ὁ λόγος. Ἀκούω.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἤδη ἐστράφησαν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῶν Ἀθηνῶν.

Ὁ Εὐθίας ἤρχισεν ὁμιλῶν :

— Πρὸ ὀλίγου ἐκεῖ ἐπὶ τῆς παραλίας πλῆθος πολὺ ἐφαίνετο.

Δὲν ἐφαίνοντο ζῶντες, ἀλλὰ σκιαὶ μόνον, τόσον εὐπειθεῖς πάντες εἰς τοὺς νόμους τῶν μυστηρίων, ἐσιώπων μετὰ σεβασμοῦ, ὅτε αἰφνιδίως γυνή τις, αὐτήν, τὴν ὁποίαν βλέπετε ἐνώπιόν σας, ἡ Φρύνη, ἡ διάσημος ἑταίρα τῶν Ἀθηνῶν, ἀνῆλθεν ἐπί τινος βράχου καὶ ἐξεδύθη. Ἔψαυσε τὰ μέλη τοῦ σώματός της μετὰ ἀνεύλαβοῦς φιληδονίας, κατεφίλησεν ἐπανειλημμένως τοὺς μαστούς της καὶ τοὺς βραχίονάς της καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τοῦ βράχου εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφοῦ ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ ἐφώναξεν :

— Ἐνώπιον τῆς Ἀφροδίτης, ὦ Ἕλληνες γονυπετήσατε !

Καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐπίστευσεν, ὅτι πρὸ τῶν ὀμμάτων του οὐρανία ἦτο ἐμφάνισις τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους.

×

Ἡ Φρύνη μειδιῶσα διέκοψεν,

— Ἤμουν τόσον ὡραία !

— Ὦ ! ἡ ὑπεροψία σου εἶνε γνωστή, ἀπήντησεν ὁ Εὐθίας μετὰ πικρίας.

— Ἀλλ' ἐὰν εἶμαι ἄσχημος, ἐξηκολούθησε ἡ Φρύνη, τότε διατί ἄλλοτε ἐγονυπέτησες πρὸ τῶν ποδῶν μου καὶ μὲ ἱκέτευες νὰ διέλθῃς μίαν νύκτα εἰς τὸν οἶκόν μου ;

— Δὲν ἐπιτρέπω τοιαύτας διακοπάς ! ἐφώναξεν ὁ Ἱεροφάντης μετὰ θυμοῦ.

Ὁ Εὐθίας εἶχεν ἐξαγριωθῇ.

Θὰ ὥρμα νὰ κλείσῃ τὸ προπετὲς στόμα τῆς Φρύνης, ἐὰν δὲν παρενέβαινεν ὁ Ἀρχιερεύς.

Ὁ Εὐθίας ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του.

— Τὸ πλῆθος ἐσταμάτησεν ἔκθαμβον εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐμφάνισιν. Εἰς τὴν ἀρχὴν ὅλοι ἐνόμισαν καὶ ἐπίστευσαν, ὅτι ἡ ριφθεῖσα εἰς τὰ κύματα ἦτο ἡ Ἀφροδίτη, κατόπιν ὅμως ἠκούσθησαν ἄγριαι φωναί..φωναὶ φρίκης καὶ θυμοῦ.

— Ψεύδεσαι !

Ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη.

— Ἄφρον ! πῶς ὁμιλεῖς οὕτως ; διέκοψεν ὁ Ἀρχιερεύς.

— Ἦσαν κραυγαὶ θαυμασμοῦ ! ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη τὴν φράσιν της. Ἐθαύμασαν τὸ γυμνόν μου σῶμα.... ἐθαύμασαν τὸ κάλλος μου....Ὅπως ἐὰν ἐρωτήσω τοὺς ἐδῶ συνηγμένους ἄνδρας τί φρονοῦν περὶ τοῦ σώματός μου, ὅλοι, μιᾷ φωνῇ, θὰ ἀνακράξουν ὅτι τὸ θαυμάζουν !

Καὶ ἡ Φρύνη ἔστρεφε τὸ βλέμμα γλυκὺ καὶ ἐρωτικὸν πρὸς ὅλον τὸ συνηγμένον πλῆθος, ὅπερ διέδραμε ψίθυρος ἐπιδοκιμασίας.

×

— Κατόπιν τί συνέβη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀρχιερεύς.

— Κατόπιν, ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐθίας, ἠκούσθη μία ἰσχυρὰ φωνή. Ἄνθρωπός τις τὴν ἐπλησίασεν, ἐξελθοῦσαν τῶν κυμάτων, ἐκάλυψε τὰ ἀποστάζοντα μέλη της διὰ τοῦ μανδύου του, καὶ ἀνέκραξεν :

— Εἶνε τρελλή !

Ἡ Φρύνη μετ' ἡδυπαθείας προσέθησεν :

— Καὶ μὲ ἐφίλησεν !

Ὁ Ἱεροφάντης ἐταράχθη.

— Καὶ ποῖος ἦτο αὐτός ; ἠρώτησε μετά θυμοῦ.

— Ἐγώ ! εἶπεν ὁ Ὑπερίδης προχωρῶν.

Ὁ Ἱεροφάντης ἔμεινεν ἔκπληκτος.

— Σύ, Ὑπερίδη ;

— Τὴν εὐσπλαγχνίσθην, ἀπήντησεν οὗτος, καὶ ὅτι εἰς τὴν παραλίαν εἶπον δημοσίᾳ, τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως καὶ ὅλου τοῦ πλήθους τῶν πανηγυριστῶν : Ἡ Φρύνη εἶνε παράφρων !

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασεν.

Εἰς τὴν δήλωσιν αὐτὴν τοῦ Ὑπερίδου δὲν ἀντέλεξεν.

Ἐσυλλογίσθη, ὅτι ὁ Ὑπερίδης ἤθελε νὰ τὴν σώσῃ.

Καὶ ἐπείσθη ἐξ αὐτοῦ, ὅτι οὗτος ἐξηκολούθει ἀκόμη νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

— Ἐδῶ παύει ἡ ἐξουσία μου, ὦ ἄρχον. Ἐὰν ἡ Φρύνη ἀπώλεσε τὰς φρένας —εἶπεν ὁ Ἀρχιερεὺς— ἢ κακοῦργος ἰδέα τὴν ὦθησεν εἰς τὴν τρομερὰν ἱεροσυλίαν, τοῦτο θὰ τὸ λύσῃ τὸ δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν δικάσῃ.

Καὶ ὁ Ἱεροφάντης στραφεὶς πρὸς τοὺς μεμυημένους εἶπεν :

— Ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὸν ναόν ! Ὢ ἀτυχὴς ἡμέρα !

Οἱ μεμυημένοι ὑπακούουν.

Καὶ εἰσέρχονται ὅλοι εἰς τὸν ναόν.

Μετ' ὀλίγον αἱ πῦλαι τοῦ ναοῦ κλείουσιν.

Ὁ λαὸς καὶ οἱ προσωπιδοφόροι ἀπέρχονται σιωπηλοὶ καὶ περίλυποι.

×

Ὁ Εὐθίας τότε ἐστράφη πρὸς τὴν Φρύνην.

— Μοῦ ἀνήκεις ! τῆς εἶπεν.

— Ὡς αἰχμάλωτος μόνον.

— Ἀδιάφορον !

— Δύνασαι τώρα νὰ κορέσῃς τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεώς σου. Δὲν σὲ φοβοῦμαι !

— Ὁ Ὑπερίδης ἵστατο μὴ ὁμιλῶν, ἀλλ' ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος.

Ὁ Εὐθίας στραφεὶς πρὸς τοὺς στρατιώτας καὶ δεικνύων τὴν Φρύνην διέταξεν :

— Δέσατέ την ἀμέσως !

Δύο στρατιῶται ἐπλησίασεν μὲ τὰς ἁλύσσεις.

Ἡ Φρύνη κατεξανέστη ὡς τίγρις.

Καὶ ἀπωθοῦσα τοὺς φρουρούς, εἶπεν:

— Εἶνε στρατιῶται, διέκοψεν ὁ Εὐθίας.

Καὶ ἐκτελοῦν τὰς διαταγάς μου !

Ἡ Φρύνη βλέπουσα τὰς ἁλύσσεις ταράσσεται ἐκ φρίκης.

— Δι' ἐμὲ αὐταὶ αἱ ἁλύσσεις ;

— Ναί... διὰ σέ, ἀνέκραξεν ὁ Εὐθίας περιχαρής.

— Εἶσαι ἄνανδρος ! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Φρύνη ὑβριστικῶς.

— Δέσατέ την ! διέταξεν ἐκ νέου ὁ Εὐθίας.

— Ἔστω ! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη. Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ ὑποστῶ. Προτιμῶ τὰς σιδηρᾶς ἁλύσσεις, ἀπὸ τὰς βρωμερούς βραχίονάς σου...

— Εἶσαι παράφρων !

Ὁ Ὑπερίδης, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ στρατιῶται μετὰ σπουδῆς ὥρμησαν κατὰ τῆς Φρύνης ἐκτελοῦντες τὴν διαταγὴν τοῦ Εὐθίου, ἐπροχώρησε πλήρης συγκινήσεως καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα, τοῦ εἶπεν μὲ ὕφος παρακλητικόν, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ καὶ ὑπερήφανον :

— Ἄρχον ! προσφέρομαι ἐγγυητὴς ἀντ' αὐτῆς.

Ὁ Εὐθίας ἐξεπλάγη.

— Πῶς ; Σύ, Ὑπερίδη ;

— Ναί ἐγώ. Ἐπικαλοῦμαι τὸν νόμον !

Ὁ Εὐθίας πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη ν' ἀπορρίψῃ τὴν πρότασιν τοῦ Ὑπερίδου.

Ἀλλ' ἐκάμφθη.

Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀπήντησεν :

— Ἔστω ! Αὔριον θὰ τὴν παρουσιάσῃς εἰς τὸ δικαστήριον τῶν Ἡλιαστῶν.

— Αὔριον !

×

Καὶ ὁ Εὐθίας στραφεὶς πρὸς τοὺς φρουρούς, εἶπεν :

— Συνοδεύσατέ την εἰς τὰς Ἀθήνας !

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἡ Φρύνη, ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς διὰ τὴν ἀπολαβὴν τοῦ θριάμβου, ἥρπασεν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ὑπερίδην.

Καὶ τοῦ εἶπεν :

— Εἰπέ μου, ἤμουν ὡραία ;

— Ἀλλά, Φρύνη, τί ἔπραξες ;

Ἡ Φρύνη ἐπέμενεν ἐρωτῶσα :

— Λέγε μου, ἤμουν ὡραία ;

— Ὦ ! ἄφες με ! φεῦ ! τί ἔπραξες !

— Ὅ,τι σοῦ ὑπεσχέθην. Σοῦ εἶπον : θὰ μὲ ἴδῃς μίαν στιγμὴν μόνον, ἀλλ' ἡ στιγμὴ αὐτὴ θὰ εἶνε ἀπαισία δι' ἕνα ἐξ ἡμῶν. Ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου.

— Ὀλεθρία ἰδέα ! Ἀλλὰ γνωρίζεις, ὁποία τύχη σὲ περιμένει ;

— Ἡ πυρά, τὸ γνωρίζω.

— Καὶ ἀδιαφορεῖς ;

— Ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸ ἄστρόν μου καὶ ὑπῆρξα πάντοτε αἰσιόδοξος. Ἔζησα μὲ ἐλπίδας, μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ φιλήματα.

Καὶ ἡ Φρύνη θωπεύσασα τὴν κόμην τοῦ Ὑπερίδου, τοῦ εἶπεν :

— Δὲν μοῦ εἶπες ἄλλοτε, σὺ ὁ ἴδιος, ὅτι ἡ γυνὴ εἶνε ἕνα μαῦρον σημεῖον ; Φώτισέ το μοῦ εἶπες, καὶ ἔπειτα ἄφησέ το νὰ σβεσθῇ. Μὲ ἐφίλησες ! Ἰδοὺ τὸ φῶς ! ἂς σβεσθῇ. Ἡ πυρὰ μὲ ἀναμένει. Ἀδιαφορῶ. Δὲν θὰ ἱκετεύσω κανένα. Προτιμῶ αἱ φλόγες νὰ καύσουν τὰς σάρκας μου, παρὰ νὰ κύψω τὴν κεφαλήν. Ἀκολούθει με.

Ἡ Φρύνη ἐφίλησε τὸν Ὑπερίδην εἰς τὸ στόμα μετά παραφορᾶς.

— Μὲ ἀγαπᾷς, Ὑπερίδη, πάντοτε ;

— Ἀλλὰ τί ἔπραξες ;

— Εἰπέ μου, μὲ ἀγαπᾷς, ὅσον ἐγὼ σὲ λατρεύω ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐδάκρυσεν :

— Ἀλλὰ τί ἔπραξες ! Μοῦ ἦτο πεπρωμένον νὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὴν ὀδυνηρὰν αὐτὴν ὁδόν. Σπαράσσει ἡ καρδία μου.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ὑπερίδης ἔκλαιε σχεδόν, ἡ Φρύνη τὸν ἐνηγκαλίζετο, τὸν κατεφίλει καὶ τοῦ ἔλεγε μετὰ θάρρους τρομεροῦ.

— Εἰς τὴν πυράν !

×

— Φρύνη, σὲ ἀγαπῶ !

Ἀνέκραξε μετ' ὑπερτάτης ψυχικῆς ἐντάσεως ὁ Ὑπερίδης.

Καὶ ἡ Φρύνη τρελλὴ ἐξ εὐτυχίας τοῦ ἀπεκρίθη.

— Εἶσαι μαζῆ μου ! Αὐτὸ καὶ μόνον μοῦ ἀρκεῖ ! Ὅτε αἱ φλόγες τῆς πυρᾶς θὰ κατακαύσουν τὰ μέλη τοῦ σώματός μου, ἐγὼ θὰ ψάλλω ψαλμοὺς ἔρωτος καὶ τὸ τελευταῖόν μου βλέμμα θὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ὡραίου προσώπου σου !

— Φρύνη ! ἀνέκραξε γονυπετὴς ὁ Ὑπερίδης.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται σκαιοὶ τοὺς ἀπεχώρισαν.

Καὶ ὑπὸ τὴν συνοδείαν αὐτῶν ἔλαβε τὴν ἄγουσαν εἰς τὰς Ἀθήνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ἡ Φρύνη εἰς τὸ Δικαστήριον.

Ἀπὸ πρωΐας ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐγνώριζον ὅτι ἔμελλε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ δικασθῇ ἡ Φρύνη.

Ἄπειρος κόσμος διηυθύνετο εἰς τὸ δικαστήριον.

Οἱ δικασταὶ λευκὰ ἐνδύματα φοροῦντες ἐκάθηντο σιωπηλοὶ εἰς τὰς ἕδρας των.

Πρὸ τῶν δικαστῶν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὑψοῦτο.

Καὶ ἐπὶ τοῦ βάθρου αὐτοῦ εἶνε ἐναποτεθειμέναι δύο κάλπαι καὶ μία κλεψύδρα.

Ἡ δίκη περὶ τὴν μεσημβρίαν ἤρχισεν.

Παρίστατο ἡ Φρύνη, ὁ Ὑπερίδης καὶ ὁ Εὐθίας.

Καὶ διάφοροι κήρυκες καὶ στρατιῶται.

Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Εὐθίας.

Καὶ εἶπεν :

— Ὦ ! ἄνδρες δικασταί ! ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀνεκήρυξεν ὑπερασπιστὴν τῆς Φρύνης τὸν εὐγλωττότερον τῶν ρητόρων, τὸν Ὑπερίδην.

Ὁ πρῶτος δικαστὴς τότε ἀνεφώνησεν :

— Ἡ ἐκλογὴ εἶνε ἀρίστη καὶ τὴν ἐγκρίνω. Ἀλλ' ὅμως εἷς τῶν δικαστῶν, εἶπεν.

— Ὁ Ὑπερίδης εἶνε ἄφρων. Ἐνῷ ἠγάπησε τὴν Φρύνην καὶ σκληρῶς παρ' αὐτῆς ἠπατήθη, ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ καὶ ἀνέλαβε νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ.

Ὁ Ὑπερίδης ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε κατὰ τῆς Φρύνης. Ἔθε καὶ σεῖς νὰ δύνασθε νὰ εἴπετε τὸ αὐτό.

Ὁ πρῶτος δικαστὴς παρενέβη.

— Ἂς παύσουν αἱ ἀνθρώπινοι μνησικακίαι καὶ ἂς ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι εἴμεθα δικασταὶ καὶ Ἕλληνες.

×

Ὁ ἄρχων Εὐθίας διέκοψεν.

— Καλῶς ὡμιλησας, Ἀναξαμένη καὶ σὲ ἐπαινῶ. Ἀλλὰ τὸ διαπραχθὲν ὑπὸ τῆς Φρύνης ἔγκλημα εἶνε τοιοῦτον, ὥστε μᾶς ἐπιβάλλει μέγα καὶ σοβαρὸν παράδειγμα.

Καὶ προσέθεσεν ἐκεῖνος.

— Ἀτιμωρητεὶ νὰ ὑβρίζωνται οἱ Θεοί !

— Ἀλλ' οἱ Θεοί, ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης, εἶνε γενναιότεροι τῶν ἀνθρώπων.

— Τί ἐννοεῖς μὲ αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ Εὐθίας.

— Θὰ ἀκούσῃς μετ' ὀλίγον, ἀπήντησεν ὁ Ὑπερίδης.

Ὁ Εὐθίας ἦτο δύσθυμος.

Ἀλλ' ἐπίσης ἀνήσυχος.

Ἐπεδίωκε τὴν καταδίκην τῆς Φρύνης.

Ἔλεγε ὅτι θὰ τὸ κατόρθωνεν.

Στραφεὶς πρὸς τὸν Ὑπερίδην, τοῦ εἶπεν.

— Πλησίασε, ῥήτωρ !

Ὁ Ὑπερίδης ἐπλησίασε κρατῶν σακκίδιον χρημάτων.

— Ἐξελέγης, ἐξηκολούθησεν ὁ Εὐθίας, ὑπερασπιστὴς τῆς κατηγορουμένης ὑπὸ τοῦ λαοῦ. Δέχεσαι ;

— Δέχομαι.

— Ἔχεις τὸ χρῆμα τῆς ἀποζημιώσεως ;

— Ἰδοὺ αὐτό.

Καὶ ὁ Ὑπερίδης ἔδειξε τὸ σακκίον μὲ τὸ χρῆμα.

— Γνωρίζεις τὴν τύχην τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ ;

— Δὲν παρουσιάζομαι κατὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Δικαστήριον.

— Τὸ καθῆκον ὅμως μοῦ ἐπιβάλλει νὰ σοῦ τὸ ὑπενθυμίσω. Ἐὰν ἡ Φρύνη δὲν σωθῇ διὰ τῆς εὐγλωττίας σου, τὸ χρῆμα τῆς ἀποζημιώσεως, ὅπερ καταβάλεις τώρα ἐδῶ, εἶνε κτῆμα τοῦ δημοσίου. Οὕτως οἱ νόμοι διατάσσουν.

— Καὶ οὕτω καὶ θὰ γίνῃ ! ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης. Ἀλλὰ τὸ χρῆμα αὐτό, ἄρχον, θὰ τὸ ἐπιστρέψῃς.

Ὁ Ὑπερίδης ἐν τῷ μεταξὺ παρέδωκε τὸ σακκίδιον μὲ τὰ χρήματα εἰς τὸν κήρυκα.

Ὁ Εὐθίας τότε τοῦ λέγει μειδιῶν.

— Εἶσαι τόσον βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας σου ;

— Πάντοτε νικητὴς εἶνε τις ὅταν ἀγωνίζεται !

×

Ὁ Εὐθίας ἐφοβεῖτο τὴν δικανικὴν δεινότητα τοῦ Ὑπερίδου.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν κήρυκα εἶπεν.

— Κῆρυξ ! Πλησίασε εἰς τὸν ρήτορα τὴν κλεψύδραν.

Ὁ κῆρυξ δεικνύων εἰς τὸν Ὑπερίδην τὴν κλεψύδραν, ἥτις περιεῖχεν ὀλίγον ὕδωρ, τοῦ εἶπεν.

— Ἰδοὺ αὐτή !

— Ἐμέτρησες τὸ ὕδωρ αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ Ὑπερίδης τὸν Εὐθίαν.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐμέτρησα τὰς σταγόνας. Ὅταν ἡ τελευταία θὰ πέσῃ, θὰ σιωπήσῃς.

— Δὲν ἔδωκες πολὺν καιρὸν εἰς τὸν ὑπερασπιστήν, εἶπεν ὁ Ὑπερίδης εἰρωνικῶς.

— Τὸ ἔγκλημα τῆς Φρύνης, εἶνε γνωστὸν ἀπεκρίθη ὁ Εὐθίας, χίλιοι εἶνε οἱ μάρτυρες καὶ αὐτὴ δὲν ἀρνεῖται. Τί δύνασαι νὰ εἴπῃς ὑπὲρ αὐτῆς ;

= Ὦ ! ἀπήντησεν ὁ Ὑπερίδης, μετ' εἰρωνείας, αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμέ. Δὲν δύνασαι, σύ, νὰ μοῦ ἐμπνεύσῃς τὰ ἐπιχειρήματά μου. Ἀλλὰ τέλος πάντων ! θὰ ἴδωμεν !

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν κήρυκα ὁ Ὑπερίδης, εἶπεν.

— Κῆρυξ, ἄφες τὴν κλεψύδραν...

Ὁ κῆρυξ ἐτοποθέτησε πλησίον τοῦ ρήτορος τὴν κλεψύδραν.

Ὁ Εὐδίας ἀνέκραξεν.

— Ἂς ἐμφανισθῇ ἡ ὑπόδικος !

×

Εἰσάγεται ἡ Φρύνη ἐνώπιον τῶν δικαστῶν.

Προχωρεῖ βραδέως.

Εἶνε πάντοτε μεγαλοπρεπὴς καὶ ὡραία.

Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ συνοδεύουν αὐτὴν φίλοι καὶ στρατιῶται.

Ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν εἶνε κεκαλυμμένη ἀπὸ πέπλον πυκνόν.

Φορεῖ κοσμήματα εἰς τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχίονας.

Εἶνε δὲ θκυμασίου κάλλους.

Ἀκτινοβολεῖ κυριολεκτικῶς.

Ὁ Εὐθίας ἔλαβε τὸν λόγον πρῶτος.

— Ποία εἶσαι ; τὴν ἠρώτησε ψυχρῶς.

— Ὀνομάζομαι Φρύνη, ἀπήντησεν αὐτή.

— Δὲν εἶνε ἀληθές.

— Πῶς ;

— Ὀνομάζεσαι Λεξαρίνη, Φρύνη δὲ εἶνε παρεπώνυμον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐδόθη ἕνεκα τοῦ ὠχροῦ χρώματός σου, τὸ ὁποῖον δὲν ἀλλάσσει ποτέ, καὶ οὔτε ποτὲ κοκκινίζει...

Ἡ Φρύνη ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἀνακρίνεις ἢ ὑβρίζεις ;

Ὁ πρῶτος δικαστής, φρονῶν ὅτι ὁ Εὐθίας ἐξήρχετο τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων του, συνετάχθη ἀμέσως μὲ τὴν Φρύνην καὶ διακόψας εἶπεν :

— Ἡ Φρύνη, ἄρχον, ἔχει δίκαιον. Πρόσεξε !

Ὁ Εὐθίας ἐξηκολούθησεν.

— Ποῦ ἐγεννήθης ;

— Εἰς τὰς Θεσπιὰς τῆς Βοιωτίας.

— Δούλη ;

— Ὄχι ἐλευθέρα !

Καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν ἡ Φρύνη ζωηρῶς.

— Καὶ τί εἶσαι ;

— Εἶμαι ἱέρεια τῆς Ἀφροδίτης καὶ τῆς Ἀθηνᾶς.

— Καὶ διατί ἐμφανίζεσαι ἐνώπιον ἡμῶν ;

— Συνεπεία διαταγῆς σου, ἄρχον.

— Ἦσο εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ;

— Ναί !

— Πότε ;

— Κατὰ τὰς Θεσμοφορίας.

— Καὶ διατί μετέβης ἐκεῖ ;

— Ἕνεκεν ἔρωτος.

— Ἀγαπᾷς ;

— Ναί.

— Ποῖον ;

— Ἐκεῖνον, ὅστις πρόκειται νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ.

Ἡ Φρύνη ὡμίλει ζωηρῶς.

Ἄνευ φόβου καὶ συστολῆς.

Ὁ Εὐθίας ὠχρίασεν ἐκ θυμοῦ εἰς τὴν ἀπροκάλυπτον αὐτὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν τῆς Φρύνης.

Καὶ τὴν ἠρώτησεν ἐπίτηδες ἐκ νέου :

— Τὸν Ὑπερίδην ;

— Ναί ! ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη, πλήρης χαρᾶς.

Ὁ Ὑπερίδης ἐταράχθη.

Καὶ κύψας πρὸς αὐτήν, τῆς εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἀπερίσκεπτος ! τί κάμνεις ;

Ὁ Εὐθίας τὰς ἀπαντήσεις αὐτὰς τῆς Φρύνης ἐδέχετο ὡς ἐὰν ἦσαν ραπίσματα.

— Ἦτο ποτὲ ἐραστής σου ὁ Ὑπερίδης, ἐξηκολούθησε λέγων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀπληστίας σου, αὐτὸς μὲν ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν του, σὺ δὲ ἄλλον ἠγάπησες. Τώρα ἰσχυρίζεσαι ὅτι τὸν ἀγαπᾷς. Ἀλλὰ ποῖος δύναται νὰ σὲ πιστεύσῃ ;

Ἡ Φρύνη ὕψωσε τὴν κεφαλὴν μεθ' ὑπερηφανίας καὶ μὲ φωνὴν ἐκφράζουσαν ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς τὰς σκέψεις της, προσέθεσεν.

— Τὸν ἀγαπῶ ! ὁ Ἔρως εἶναι θεὸς ἰδιότροπος.

Ὁμοιάζει τὸν Φοίνικα. Ἀποθνήσκει καὶ ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς τέφρας του.

X

Ὁ Εὐθίας δυσηρεστεῖτο μεγάλως ἐκ τῶν εὐθαρτῶν αὐτῶν ἀπαντήσεων τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τὸ ὕφος κατηγορουμένης, ἀλλ' ὡμίλει μὲ τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν καὶ μὲ τὸ αὐτὸ θάρρος ὡς νὰ ἦτο εἰς κύκλον φίλων ἐν τῷ μεγάρῳ της.

— Σὺ μὲν ἴσως τὸν ἀγαπᾷς, εἶπεν ἐκ νέου ὁ Εὐθίας, αὐτὸς ὅμως !...

— Αὐτὸς ὅμως ; ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη μηχανικῶς.

— Αὐτὸς ὅμως σὲ περιφρονεῖ !

— Ἡ καταφρόνησις αὐτοῦ ἤναψεν εἰς ἐμὲ τὴν φλόγα τὴν παλαιάν· εἶμαι ἀξία τοιαύτης καταφρονήσεως. Γνωρίζω τὰ σφάλματά μου.

— Εἰς τὴν Ἐλευσίνα κατὰ τὰ ἱερὰ Μυστήρια ἐξῆλθες ἐκ τῆς θαλάσσης γυμνὴ καταπατήσασα τοὺς νόμους καὶ εἰς τὸν ἀγανακτοῦντα λαόν, ὅστις ἔβλεπε τὸ ἀναιδὲς αὐτὸ θέαμα, ἐφώναζες ὑπερηφάνως:

— «Εἶμαι ἡ Ἀφροδίτη !»

— Ἐρωτῶ : εἶνε τοῦτο ἀληθές ;

Ἡ Φρύνη δὲν ἐδίστασε ν' ἀπαντήση οὐδ' ἐπὶ στιγμήν.

Οὔτε κἂν ἐπτοήθη.

Οὔτε ἐσυλλογίσθη τὴν πυράν, ἥτις τὴν ἀνέμενεν.

Καὶ ἀπεκρίθη μεθ' ὑπερηφανείας :

— Ναί !

— Βλέπετε, εἶπεν ὁ Εὐθίας, ὅτι δὲν ἀρνεῖται τὸ ἔγκλημά της. Τὸ ὁμολογεῖ καὶ τὸ ὁμολογεῖ μὲ θράσος.

— Μέ θράσος ὄχι. Μὲ ὑπερηφάνειαν ! Ὁμολογῶ ὅτι ἐφώναξα ὅτι εἶμαι ἡ Ἀφροδίτη καὶ μὲ ἐπίστευσαν.

— Ὄχι.

— Ναί... καὶ δι' ἑνὸς νεύματος τῆς κεφαλῆς μου ἠδυνάμην ν' ἀναγκάσω τὸν λαὸν ἔπειτα νὰ γονυπετήση καὶ νὰ μὲ προσκυνήση !

×

Ὁ Ὑπερίδης ἐσπεύσε νὰ τῆς εἰπῇ χαμηλοφώνως.

— Τί κάμνεις ; καταστρέφεσαι...

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τοῦ ἀπήντησεν :

— Δὲν βλέπεις ὅτι τρέμει ;

— Καὶ τὸ ὁμολογεῖς ; Ἐπανέλαβεν ὁ Εὐθίας τεταραγμένος.

— Ναί.

— Καὶ ποῖοι σὲ ὥθησαν εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ;

— Ἐπὶ τῆς παραλίας ὑπῆρχεν ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἤλπιζον νά ἐλκύσω διὰ τῆς ὡραιότητός μου. Καὶ ἤδη...ἔτρεξεν... μὲ ἐφίλησεν... καὶ ἰδοὺ πῶς ἐπροκάλεσα τὸν θάνατόν μου.

— Καὶ θὰ τὸν λάβῃς.

Ἀνεφώνησεν ὁ Εὐθίας μετὰ φωνῆς ἀγρίας.

— Σὲ καταγγέλλω εἰς τὰ δικαστήρια τῶν Ἡλιαστῶν διὰ διπλοῦν ἔγκλημα. Ἠσέβησες εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια καὶ εἰς τὸ ἱερὸν ὄνομα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Θεᾶς σου...Εἰς τοῦτο σὲ παρέσυρεν ἡ ἀχαλίνωτος ἔπαρσίς σου καὶ τὰ ἐκλελυμένα σου ἤθη, διότι εἰς τὸ διάστημα δέκα ἐτῶν ἑκατὸν ἐρωμένοι σου ἠφανίσθησαν καὶ ἀπεπέμφθησαν.

— Ἑκατόν, τοὺς ἐμέτρησες; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα ὀργίλως.

— Οὐδὲν ἐλέχθη.

— Μεταξὺ τῶν ἑκατὸν αὐτῶν, κανεὶς δὲν ἐπρόφερε τὸ ὄνομά σου. Καὶ εἶμαι βεβαία περὶ τούτου. Ἔστω λοιπὸν ὅτι τοιοῦτον διέπραξα ἔγκλημα. Οἱ νόμοι μὲ ὑπερασπίζονται καὶ σὺ πρέπει νὰ τοὺς σέβεσαι, διότι εἶσαι λειτουργός αὐτῶν. Ἐὰν ὁ ἀριθμὸς τῶν θριάμβων μου προσβάλλει τὰ ἀγνά σου ὦτα, συλλογίσου ὅτι θὰ ἠδυνάμην ἐγὼ πτωχὴ κόρη νὰ ἀνεγείρω τὰς Θήβας ἐκ τῶν ἐρειπίων των. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἰδέα συγχωρεῖ τὰ σφάλματά μου.

— Εἶσαι γενναία κατὰ τὴν ἰδέαν σου. Ἐφοβήθης ἴσως, ὅτι οἱ μεταγενέστεροι χρόνοι ἤθελον λησμονήσει τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον μετέρχεσαι ;

×

Ὁ Ὑπερίδης εἰς τὴν φράσιν αὐτήν τοῦ Εὐθίου ἀνεσκίρτησε.

Ἡ προσβολή, ἥτις οὕτω σκαιῶς ἐρρίπτετο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Φρύνης, τὸν ἔθλιβεν.

Καὶ ἠγέρθη πλήρης ἀγανακτήσεως.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Εὐθίαν, τοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς ἐνεχούσης κἄποιον πικρὸν παράπονον.

— Ἂς παύσουν αἱ ὕβρεις Δικαίωμά σου εἶνε νὰ κατηγορήσῃς. Εἶπες, ὅ,τι εἶχες νὰ εἰπῇς. Εἶπες καὶ πλέον τοῦ δέοντος. Ἀλλ' ἡ ὑπομονή μου ἐξηντλήθη. Ἔχεις δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃς περὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς Φρύνης. Ἔχεις δικαίωμα νὰ ἀναλύσῃς τὴν ἱερόσυλον πρᾶξίν της. Δὲν ἔχεις ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῇς περὶ ἠθικῆς. Δὲν ἔχεις δὲ τὸ δικαίωμα νὰ ὑβρίζῃς.

— Ἀλλὰ δὲν ὑβρίζω ..

— Ὑβρίζεις, Ἄρχον. Καὶ τοῦτο δὲν ἁρμόζει εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀξιώματός σου. Ἐνθυμοῦ, ὅτι εἶσαι ἄρχων, βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου κάθεται μία γυνή...



Ἀκολουθεῖ φρουρὰ στρατιωτῶν καὶ λαὸς πολύς. Σελὶς 417

— Ἀλλ' ἡ γυνὴ αὐτή, περὶ ἧς τοσοῦτον εὐγλώττως μέλλεις ἴσως ν' ἀγορεύσῃς, διέπραξεν ἔγκλημα φρικῶδες.

— Διὰ τοῦτο καὶ δικάζεται. Τὴν γνώμην τοῦ δικαστηρίου οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προεξοφλήσῃ. Κατηγόρησον, νὰ μὴν ὑβρίζῃς ὅμως. Παρακαλῶ νὰ περιορισθῇς ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθηκόντων σου. Ὁ ἁρμόδιος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ τιμὴν καὶ σεβασμόν.

×

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο ἐξωργισμένος.

Ὁ Εὐθίας ἐσιώπα.

— Κῆρυξ ἀνέκραξεν, ὁ Ὑπερίδης ἀνερχόμενος τὸ βῆμα μετὰ τόλμης καὶ πεποιθήσεως ἐπὶ τὴν νίκην, ἄφες ἐλευθέραν ἔξοδον εἰς τὰς σταγόνας τῆς κλεψύδρας.

Ὁ Κῆρυξ ἀνοίγει τὴν κλεψύδραν.

Ὁ Ὑπερίδης ἀρχίζει τὴν ὑπεράσπισιν του.

Ὅλοι προσέχουν εἰς τὸν διάσημον ῥήτορα.

Ἡ Φρύνη εἶνε συγκεκινημένη.

Ἆρά γε θὰ καταδικασθῇ ;

Ἆρα γε θὰ παραδοθῇ εἰς τὰς φλόγας τῆς ἀγρίας πυρὰς ;

Ἆρά γε θὰ νικήσῃ ;

Καὶ θὰ ἀθωωθῇ ;

— Δικασταί, ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Ὑπερίδου, ἠκούσατε πόσα πικρῶς ὁ ἄρχων Εὐθίας ἐδηλητηρίασε τὴν δολίαν του κατηγορίαν. Ὁ Εὐθίας ζητεῖ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Φρύνην, διότι πρὸ ἐτῶν ἀπεποιήθη τὸν ἔρωτά του.

— Ψεύδος ! διακόπτει ὁ Εὐθίας.

— Πλέον ἢ ἀληθές, ἀνακράζει ἡ Φρύνη.

— Ἀφήσατε τὸν ῥήτορα νὰ ὁμιλήσῃ, λέγει ὁ πρῶτος δικαστής.

— Ἐγώ, ἐξακολουθεῖ ὁ Ὑπερίδης, ἐγὼ ὁ περιπαθὴς τῆς Φρύνης ἐραστής, ἐγὼ ὅστις πρώτος ἐγεύθην μετὰ μέθης τὴν γλυκύτητα

τῶν χειλέων της, ἐγὼ ὅστις τὴν ἔλαβα ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ, καὶ τὴν εἶχα εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὄχι ἐρωμένην, ὄχι σύζυγον, ἀλλὰ βασίλισσαν, ἐγὼ ὅστις ἐσπατάλησα τὴν περιουσίαν μου καὶ κατέληξα χάριν αὐτῆς νὰ ζητήσω καὶ ἐλεημοσύνην ἀκόμη, ἐγὼ δὲν ἠσθάνθην ποτὲ τὴν ἀγρίαν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἐκδικηθῶ...

— Τὴν ἀγαπᾶς ; λοιπὸν τὴν ἀγαπᾶς ; ἠρώτησεν ὁ Εὐθίας.

Ὁ Ὑπερίδης ἐπιφυλακτικῶς.

— Ὄχι, δὲν τὴν ἀγαπῶ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Φρύνη μόλις ἤκουσε τὸν Ὑπερίδην εἰπόντα τὴν φοβερὰν αὐτὴν λέξιν, ἠγέρθη ἐκ τοῦ ἐδωλίου τῆς κατηγορίας καὶ μετὰ λύπης καὶ ἀπογνώσεως ἀνεφώνησεν.

— Τότε λοιπόν, σκληρέ, ἄφησέ με νὰ ἀποθάνω !

Ὁ Εὐθίας στραφεὶς πρὸς τὴν Φρύνην τῆς εἶπεν.

— Σιώπα !

×

Ὁ Ὑπερίδης ἐξηκολούθησεν.

— Ἐὰν λοιπὸν δὲν τὴν ἐμίσησα, ἐὰν τὴν ἐβοήθησα πάντοτε ὡς πιστὸς φίλος, τοῦτο τὸ ἔκαμα διότι μεταξὺ τῶν τόσων ἐλαττωμάτων εὗρον ἀρετὰς διὰ τὰς ὁποίας τὴν θαυμάζω ἑκουσίως. Χαρίεσσα, σοφή, μεγαλοπρεπής, φιλάνθρωπος, βοηθοῦσα τοὺς πτωχούς, συνδράμουσα τοὺς δυστυχεῖς, ὑψοῦται τόσον ὑπεράνω τῶν ἄλλων συναδέλφων της, ὅσον ὁ ἀετὸς ὑπεράνω τῶν ἄλλων πτηνῶν. Τὴν κατηγορήσατε διὰ τὴν ἔπαρσίν της. Ἀλλὰ πῶς; ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἀρετή, ὅταν εἶνε παράγων μεγάλων ἔργων. Ὁ μὴ ἐννοῶν τοῦτο στερεῖται αὐτοῦ. Ἡ χυδαία καρδία περιφρονεῖται, ἡ δὲ ὑπερήφανος εἶνε σεβαστή. Εἶνε νέον παράδειγμα εἰς τὸν κόσμον ἡ γυνὴ αὐτή, ἡ ὁποία πλουτίσασα μὲ θυσίαν τῆς τιμῆς της, ναί, τῆς τιμῆς της, δὲν σπαταλᾷ τὸν πλοῦτον της εἰς ματαίας ἐπιδείξεις, ἀλλὰ τὸν δωρεῖ εἰς τὴν πατρίδα, καὶ προσφέρει εἰς αὐτήν, ἔστω καὶ χάριν ὑπερηφανείας, ἐρημο-

θεῖσαν πόλιν. Εἶνε ἀξία ἕνεκα τῶν πολλῶν τούτων ἀγαθῶν τῆς εὐσπλαγχνίας σας, ὦ ἄνδρες δικασταί.

×

Ὁ Εὐθίας διακόψας, εἶπεν :

— Ὁ νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν ρήτορα νὰ κινῇ εἰς οἶκτον διὰ παρακλήσεων τὴν ἀκεραιότητα τῶν δικαστῶν. Ἐπάνελθε εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ νόμου.

— Ἐλησμόνησα αὐτὸν, ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης, ἀλλ' ἐπανέρχομαι.

Αἴφνης ἡ Φρύνη κραυγάζει :

— Ἄφες με νὰ ἀποθάνω... Θέλω νὰ κάψω τὰ μέλη τοῦ σώματός μου ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Εἶμαι ἀξία θανάτου.

Ὁ Ὑπερίδης ἐξηκολούθησεν :

— Γνωρίζετε καλῶς ὅτι ἡ Φρύνη ἀφιερώθη εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀγαπητὴ εἰς τὴν θεάν. Τίς οἶδεν, μὴ ἡ ἰδία ἡ θεὰ τὴν ἠνάγκασε νὰ ἀσεβήσῃ εἰς τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια καὶ νὰ ὑπερηφανευθῇ διὰ τὸ ὄνομά της ; Αἱ θεαὶ ζηλοτυποῦνται εἰς τὸν Ὄλυμπον· ἡ μια φθονεῖ τὴν ὡραιότητα τῆς ἄλλης. Ἄλλη φθονεῖ τὴν δύναμιν. Θυγάτηρ τοῦ Διὸς ἡ Ἀφροδίτη, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ναόν καὶ λατρείαν εἰς τὰ Ἐλευσίνια ἠθέλησεν ἴσως νὰ διαταράξῃ τὰς ἑορτὰς τῆς ἀντιζήλου. Ἢ οἱ Θεοί μας εἶνε ὅλοι ψευδεῖς, ἢ πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅλους ἐξ ἴσου καὶ τότε οὐδὲν θαῦμα δύναται νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ.

Εἷς ἐκ τῶν δικαστῶν ἀνεφώνησεν :

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὀρθόν.

Ἀλλ' ὁ Εὐθίας ταραχθεὶς διέκοψεν εἰπών :

— Ἡ ὁμιλία σου, Ὑπερίδη, εἶνε βλασφημία !

×

— Ἐγὼ δὲν βλασφημῶ, σὺ βλασφημεῖς ! Σύ, ὅστις δὲν πιστεύεις εἰς τίποτε, σύ, ὅστις νομίζεις, ὅτι εἶσαι ἀνώτερος καὶ ἰσχυρότερος

τῶν Θεῶν. Ὀρκίζομαι ὅτι ἐὰν ἡ Φρύνη καταδικασθῇ καὶ ἀποθάνῃ παραδιδομένη εἰς τὰς φλόγας, ἡ ὀργὴ τοῦ Διὸς θὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν σας. Ὁ κεραυνός του θὰ πέσῃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τῶν φονέων δικαστῶν !

Ἡ φράσις αὐτὴ τοῦ Ὑπερίδου ἐτάραξε κἄπως τοὺς δικαστάς.

Ὁ Εὐθίας, πείσμων, ἐκδικητικός, μὲ ψυχὴν ἀγρίαν, τρεφομένην ἀπὸ πολυχρόνιον μῖσος, εἶπεν :

— Ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ τὸν θάνατον τῆς Φρύνης. Καὶ τοῦτο ζητῶ !

— Τὸν θάνατον τῆς ὡραίας αὐτῆς ;

— Ναί...

— Ἀλλὰ ποῖος ; Ἡ δικαιοσύνη ;... σύ ;

— Ὄχι. Τὸ δικαστήριον.

— Καὶ πῶς ὁμιλεῖς προεξοφλῶν τὴν γνώμην τοῦ δικαστηρίου ;

— Λέγω τὴν ἰδικήν μου.

— Ἀλλὰ νὰ τὴν εἴπῃς κατὰ τὴν ψηφοφορίαν.

— Θὰ τὴν εἴπω !

— Ζητεῖς τὸν θάνατον τῆς Φρύνης ; Ἀλλὰ ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν φρικιᾷ ἀναλογιζόμενος τοῦτο ; Φαντάζεσθε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ τῆς φύσεως, τὸ ζωντανὸ αὐτὸ ἄγαλμα, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ὑπῆρξεν φωλεὰ ἔρωτος καὶ τὸ στόμα λαιμὸς κρατῆρος περιφλεγοῦς, φαντάζεσθε τὰς χιονώδεις αὐτὰς σάρκας, αἱ ὁποῖαι τόσας ἡδονὰς παρέσχον, τὰν φαντάζεσθε ὡς καιούσας ἄνωθεν ἀγρίας πυρᾶς ; Ἀλλὰ δὲν ἀποδίδετε λοιπόν, σεῖς, Ἕλληνες Ἀθηναῖοι, κατ' ἐξοχὴν λατρευταὶ τοῦ Καλοῦ, καμμίαν σημασίαν εἰς τὴν ὡραιότητα ; Ἀλλὰ τὸ κάλλος εἶνε ὁ μέγας κρῖκος, ὁ ἑνώνων τὴν γῆν μὲ τὸν οὐρανόν. Εἶνε ἡ γλυκεία ἁρμονία, ἡ ὁποία δι' ἀοράτου μουσικῆς ψάλλει πρὸς τὸν οὐρανὸν ὕμνους δόξης. Ἐάν ἀφαιρέσετε τὸ κάλλος ἀπὸ τὸν κόσμον, τί μένει ; Ἀπαντήσατέ μου.

Καὶ ὁ Ὑπερίδης ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀνέμενεν ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπήντα.

Ὡς καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Εὐθίας ἠναγκάζετο νὰ σιωπήσῃ.

— Ἀλλὰ τότε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑπερίδης, νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἐγώ. Ἐὰν ἀφκιρέσετε τὸ κάλλος ἀπὸ τὸν κόσμον, δὲν μένει εἰμὴ ὁ κλαυθμός. Ναί ! τὰ δάκρυα ! Ἡ ὡραιότης μαγεύει τὸν νοῦν καὶ διὰ τῆς ὡραιότητος ὁ ἄνθρωπος ἀναγκάζεται νὰ συλλογίζεται μεγάλα ἔργα. Φονεύοντες τὴν Φρύνην, φονεύετε τὴν Τέχνην Μουσικοί, ποιηταί, σοφοί, καλλιτέχναι, ῥήτορες, ὅλοι ἀπὸ τὸ κάλλος της ἐμπνέοντο. Ὁ μεγας Τυρταῖος ἐνεθάρρυνε τοὺς μαχητάς, κολακεύων αὐτοὺς διὰ τοῦ εὐγενοῦς δώρου, τὸ ὁποῖον ἡ ὡραιότης ἐπέπλασσεν εἰς τὴν ἀνδρείαν. Ἡ ὡραιότης καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς εἶχε ναούς, ἱερεῖς καὶ βωμούς. Διότι τὸ ὡραῖον εἶνε ἀθάνατον, ὅπως εἶνε ἀθάνατοι οἱ ἀστέρες οἱ ἀκτινοβολουντες εἰς τὸ στερέωμα. Διότι τὸ ὡραῖον εἶνε ἡ μεγάλη καὶ ἡ ὑψηλὴ ποίησις τῆς δημιουργίας!

×

— Ὑπάρχει ὡραῖον ἄνθος, τοῦ ὁποίου ἀνθρώπινος ὀφθαλμός, ποτὲ δὲν εἶδε ὅμοιον. Κατὰ ἑκατὸν ἔτη τὸ σπάνιον καὶ εὐῶδες τοῦτο ἄνθος, τὰ φύλλα του μεγαλοπρεπῶς ὑπανοῖγον, ζῇ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἀποθνήσκει. Τίς μεταξὺ ἡμῶν θὰ ἦτο τόσον βάρβαρος, ὥστε νὰ τολμήσῃ νὰ συντάμῃ τὰς ὥρας, τὰς ὁποίας τὸ πεπρωμένον ἐμέτρησεν εἰς τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τῆς καλλονῆς ;

Οὐδεὶς ἤθελε τολμήσει νὰ τὸ ἐγγίξῃ !

Ἡ Φρύνη εἶνε τὸ ἄνθος τοῦτο !

Ἡ φύσις δημιουργήσασα αὐτὴν πλασσε τὸ τελευταῖον ἔργον τῆς μεγαλοφυΐας της. Τὴν ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν, καὶ κατόπιν ἀποκαμοῦσα ἐκ τοιούτου ἔργου, ἀνεπαύθη ἔκθαμβος θεωροῦσα αὐτό.

Τίς θέλει θέσει βέβηλον χεῖρα εἰς τὴν κάλπην τοῦ θανάτου κατὰ τῆς κόρης αὐτῆς τοῦ θείου ἔρωτος ; Ποῖος εἶνε ὁ νέος αὐτὸς Ἡρόστρατος. Θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸν ἴδω. Οἱ Ἕλληνες θὰ τῷ ἀνεγείρωσιν ἀνάθεμα ἀτιμίας !

Ὁ Ὑπερίδης ἐπλησίασε τὴν Φρύνην.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐν μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς.

— Ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Ἐλευσίνος, εἰς τὸ βλέμμα τῶν ἀσεβῶν, ἔκρυψα διὰ τοῦ μανδύου μου τὰ κάλλη της. Ἤδη τὰ ἀποκαλύπτω, ὦ ἄνδρες δικασταί. Παρατηρήσατέ τα !

Καὶ ὁ Ὑπερίδης ἀπεκάλυψε τὴν Φρύνην.

Ἀνέσυρε τὸν μανδύαν καὶ τὸ γυμνὸν σῶμα τῆς Φρύνης ἀνέλαμψεν ὡς ἥλιος εἰς τὰ ὄμματα τῶν δικαστῶν.

Ὅλοι οἱ δικασταὶ ἠγέρθησαν διὰ νὰ τὴν ἴδουν.

Μέγας ἐνθουσιασμὸς κατέλαβε τὸ ἀκροατήριον.

Ὁ Ὑπερίδης ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν μανδύαν ὑψηλὰ καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐπεδείκνυε τὴν Φρύνην.

Τὸ κάλλος τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας ἐπροκάλεσε παταγώδη χειροκροτήματα καὶ ἐπευφημίας οὐρανομήκεις.

×

Ὁ πρῶτος δικαστής, ἀφοῦ ἐπί τινα χρόνον ἀπεθαύμασε τὴν Φρύνην, ἀνέκραξεν :

— Ἡ δάφνη εἰς τὸν ρήτορα ! Ἀθωωθήτω ἡ Φρύνη !

— Ἀθωωθήτω ! ἐπανέλαβεν ὁ δεύτερος δικαστής.

— Ἀθωωθήτω ! ἀνεφώνησαν καὶ οἱ ἄλλοι δικασταί.

Καὶ πνεῦμα ἀθωωτικὸν ἐκράτει.

Μόνος ὁ Εὐθίας ἦτο καταδικαστικός.

Καὶ ὠχρός, τρέμων, πλήρης μίσους, ἐφώναξεν :

— Θάνατος ! Θάνατος ! Θάνατος εἰς τὴν ἀκόλαστον ἑταίραν ! Θάνατος ! Καταδικασθήτω !

Θόρυβος καὶ ταραχὴ ἐπικρατεῖ.

Ἄλλοι ἐφώναζον :

— Θάνατος !

Ἄλλοι πάλιν :

— Ἀθῶα !

Ἐν μέσῳ τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων φωνῶν, ὁ γεροντότερος τῶν δικαστῶν λέγει :

— Ψηφοφορία !

Οἱ δικασταὶ ὅλοι ὁμοῦ ἀνακράζουν :

— Ψηφοφορία ! Ναί! ναί !

Ἄρχεται ἀμέσως ἡ ψηφοφορία.

Ἕκαστος τῶν δικαστῶν διέρχεται πρὸ τῆς κάλπης καὶ ψηφοφορεῖ.

Ἄλλοι ρίπτουσι ψήφους μαύρας.

Καὶ ἄλλοι λευκάς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ὑπερίδης μετὰ τῆς Φρύνης προχωροῦσι.

- Σκληρέ, τῷ λέγει ἡ Φρύνη, εἶπες ὅτι δὲν ἠγάπας. Ἀλλὰ ποῖος τὸ εἶπεν, ἀφοῦ δὲν εἶνε τοῦτο ἀληθές ; Ὅ,τι εὐγενὲς περὶ ἐμοῦ εἶπες, ὅτι μετὰ φλογεροῦ πάθους εἶπες, ἐκ τῆς καρδίας σου ἐξῆλθεν. Ἡ ὑπεράσπισίς σου ἦσαν ἀγάπης λόγοι καὶ ἔρωτος στεναγμοί Καὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν καρδίαν σου. Ναί ! ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας σου ! Μὲ ἀγαπᾷς, μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῇς. Εἶδα δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ὁ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἰδρὼς ὁ βρέχων τὸ πρόσωπόν μου εἶνε δρόσος ἔρωτος...ναί... μ' ἀγαπᾷς, εἶπέ μου το.

Ὁ Ὑπερίδης ἦτο συγκεκινημένος.

— Φρύνη ! ὁποία βάσανος !

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἐπέμενεν .

— Εἶπέ μού το ! Εἶμαι εἰς τὰ χείλη τοῦ τάφου ! Ἐὰν ἡ τιμή σου σοῦ ὑπαγορεύει νὰ τὸ φανερώσῃς. Εἶπὲ αὐτὸ εἰς τὴν θνήσκουσαν φίλην σου... Θὰ φέρω μαζύ μου εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Ἅδου τὸ μυστικὸν αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς ὀλεθρίας Στυγὸς εὐτυχὴς σκιὰ θὰ ἐπικαλέσω τὸ ὄνομά σου. Σὲ ἠγάπων πάντοτε, καὶ σὲ μόνον ἠγάπησα, διὰ σὲ ἐζήτησα τὴν δόξαν, διὰ νὰ ἐπα-έλθω ἀξία τοῦ ἔρωτός σου! Κάμε τὸν θάνατόν μου φαιδρόν ! Εὐσπλαγχνίσου με !... συγχώρησόν με... Εἶπὲ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς... Εἶπέ μου....

×

Ὁ Ὑπερίδης ἐδάκρυσεν.

— Ναί... σ' ἀγαπῶ... ἀλλὰ σιωπή, τάλαινα !

Καὶ ὁ Ὑπερίδης ἔκλεισε τὸ στόμα της διὰ τῆς χειρός του.

Ἡ Φρύνη, ἀφοῦ ἀφήρεσε τὴν χεῖρά του, ἀνεφώνησεν.

— Ὦ ! χαρά ! ἡ ζωή μοῦ εἶνε ἀγαπητή ! Δὲν θέλω πλέον νὰ ἀποθάνω !

Καὶ μετ' ἀπελπισίας ἱκετεύουσα αὐτὸν τοῦ εἶπεν.

— Σῶσέ με !

— Σιώπα ! Θὰ πράξω ὅτι δυνατόν. Πρόσεξε ν' ἀκούσωμεν τὴν ἔκβασιν τῆς ψηφοφορίας.

Ἡ ψηφοφορία εἶχε περατωθῇ.

Ὁ Εὐθίας ἐνήργησε τὴν διαλογὴν τῶν ψήφων.

Ἐγείρεται σοβαρὸς καὶ τρέμων.

Καὶ ἀπαγγέλλει τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ Φρύνη τρέμει ὡς φύλλον.

Ὁ Ὑπερίδης εινε ὠχρὸς καὶ συγκεκινημένος.

Σιγὴ θανάτου κρατεῖ.

Ὅλων τὰ βλέμματα εἶνε προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ Εὐθίου.

×

Μεγαλοφώνως ὁ ἄρχων Εὐθίας κράζει.

— Ἰσοψηφία.

Ἡ Φρύνη, ἔξαλλος, στρέφεται πρὸς τὸν Ὑπερίδην.

— Τί σημαίνει αὐτό ; τὸν ἐρωτᾷ περιλύπως.

— Ὅτι τὸ δικαστήριον διῃρέθη εἰς δύο.

— Ὑπάρχει λοιπὸν ἐλπίς ; ἐρωτᾷ ἐκ νέου ἡ Φρύνη.

Καὶ ἱκετεύουσα αὐτόν, τῷ λέγει.

— Ὕψωσε τὴν φωνήν σου....σῶσε τὴν ἐρωμένην σου !

Ὁ Ὑπερίδης θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἀλλ' ὁ Εὐθίας τοῦ δεικνύει τὴν κλεψύδραν.

Τὸ ὕδωρ εἶχε τελειώσει.

— Ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσω ! λέγει μετὰ θυμοῦ.

— Δὲν ἠμπορεῖς.

— Ποῖος θὰ μὲ μποδίσῃ ;

— Ὁ νόμος.

— Ὦ ! εἶσαι σκληρός !

—Εἶμαι φρουρὸς τῶν νόμων !Ἐπὶ ἰσοψηφίας τὸ δικαστήριον προστρέχει εἰς τὴν ψῆφον τῆς Ἀθηνᾶς !

Ἡ Φρύνη ὑψοῖ τάς χεῖρας ἱκέτιδας πρὸς τὸν οὐρανόν :

— Ὦ !

Ὁ Εὐθίας ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς δικαστάς, ἐρωτᾷ :

— Ποῖος εἶνε ὁ ἐπίλεκτος τῆς Παλλάδος ;

×

Ἀπὸ τοῦ βάθους προσέρχεται ταχὺς ὁ Πραξιτέλης, ὁ Πραξιτέλης, ὁ παλαιὸς ἐραστὴς τῆς Φρύνης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἐπότισεν τόσας πικρίας κατὰ τὸ παρελθόν.

— Ἐγὼ εἶμαι ! ἀποκρίνεται οὗτος, προσβλέπων σοβαρῶς τὴν Φρύνην.

Ἡ Φρύνη στρεφομένη καὶ ἀναγνωρίζουσα τὸν Πραξιτέλην, τὸν παλαιόν της ἐραστήν :

— Ὁ Πραξιτέλης !

Ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς τὴν ὁποίαν ἔπνιγεν ὁ φόβος.

Καὶ προσέθεσε χαμηλοφώνως.

— Ἐχάθην !

— Πραξιτέλη, τῷ λέγει ὁ Εὐθίας, σὺ μόνος εἶσαι ὁ δικαστὴς τῆς τύχης τῆς Φρύνης. Οἱ ἐκδικηταὶ Θεοὶ ἔθεσαν εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν ψῆφον τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου. Ἰδοὺ ἡ κάλπη !

Ὁ Πραξιτέλης πλησιάζει εἰς τὴν κάλπην τῆς Ἀθηνᾶς.

— Ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὴν Θεάν, ἀναφωνεῖ ὁ Πραξιτέλης, δὲν ἠμπορῶ εἰμὴ νὰ ὑπακούσω εἰς αὐτήν !

Ὅλων τὰ βλέμματα εἶνε προσηλωμένα τώρα ἐπὶ τοῦ Πραξιτέλους.

Ἡ Φρύνη δακρύει.

Εἶνε βεβαία ὅτι ὁ Πραξιτέλης θὰ τὴν ἐκδικηθῇ.

Ἀλλὰ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ τὸν παρακαλέσῃ.

Ὁ Πραξιτέλης ρίπτει τὴν ψῆφόν του.

Ὁ Εὐθίας ἐλπίζων εἰς τὴν καταδίκην, ἀναλαμβάνει τὸ θάρρος του καὶ ἀναφωνεῖ :

— Τέλος πάντων! Ἂς ἴδωμεν !

Ὁ κῆρυξ προχωρεῖ :

— Βγάλε τὴν ψῆφον ! διατάσσει ὁ Εὐθίας.

Ὁ κῆρυξ ἐκβάλλων τὴν ψῆφον καὶ δεικνύων αὐτὴν ἀνακράζει.

— Ἡ ψῆφος τῆς Ἀθηνᾶς εἶνε λευκή !

Οἱ δικασταί, εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων τοῦ κήρυκος, ἀναφωνοῦν.

— Δόξα εἰς τὴν Ἀθηνᾶν !

Ἐγείρονται ὅλοι καὶ ἐπευφημοῦν.

Καὶ μετ' αὐτῶν ὁ λαός.

— Δόξα εἰς τὴν Ἀθηνᾶν !

+

Ἡ Φρύνη νομίζουσα ὅτι κατεδικάσθη, τρέχει πρὸς τὸν Ὑπερίδην.

— Κατεδικάσθην ; τὸν ἐρωτᾷ.

Καὶ ὁ Ὑπερίδης ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.

— Ἠθωώθης, τῆς ἀπαντᾷ.

Ὁ Εὐδίας μαίνεται ἐκ θυμοῦ.

— Ἀπερίσκεπτε Πραξιτέλη, τί ἔπραξες ;

Καὶ ὁ Πραξιτέλης μετ' εὐγενοῦς σοβαρότητος ἀπαντῶν εἶπεν.

— Ἱερεὺς τῆς Τέχνης, ἐσεβάσθην τὸ ὡραιότερον ἔργον τοῦ Θείου !

Ἡ Φρύνη ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του.

— Ὦ ! πόσον εἶσαι ἀνεξίκακος, τοῦ εἶπεν.

Ὁ Πραξιτέλης τὴν ἀνήγειρε καὶ τῆς εἶπεν.

— Σὲ ἀγαπῶ.. .

Τὸ Δικαστήριον λύει τὴν συνεδρίασίν του.

Ὁ λαὸς ζητωκραυγάζει ὑπὲρ τῆς Φρύνης.

Μόνος ὁ Εὐθίας διεγείρει τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ.

Οἱ στρατιῶται τὸν φρουροῦν.

Καὶ ἐνῷ οὗτος ἀπέρχεται τῇ συνοδείᾳ σωματοφυλάκων, ἡ Φρύνη ἀνερχομένη ἐπὶ τοῦ ἅρματός της, τὸ ὁποῖον σύρουν δύο θαυμάσιοι ἵπποι πάλλευκοι, βαδίζει εἰς τὸ μέγαρόν της ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν ἀτελευτήτων.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Αἱ προτάσεις τοῦ βασιλέως τῶν Συρακουσσῶν.

Μετὰ τὴν ἀθώωσίν της ἡ Φρύνη κατέστη εἰς ἄκρον δημοτική.

Ἡ εὐγνωμοσύνη της πρὸς τὸν Ὑπερίδην διετρανώθη διὰ σφοδροῦ ἔρωτος.

Ἡ Φρύνη δὲν ἠγάπα πλέον κανένα ἄλλον, μόνον τὸν Ὑπερίδην ἐλατρευεν.

Καὶ δὲν ἐζήλευεν.

Διότι ὁ Ὑπερίδης εἶχε καὶ ἄλλας ἐρωμένας, φοβεραὶ δὲ σκηναὶ ζηλοτυπίας ἔλαβον χώραν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Φρύνης.

Ἡ Φρύνη ἐξηκολούθει παντοτε τὸν ἀκόλαστον βίον.

Τὰ συμπόσια καὶ αἱ διασκεδάσεις διεδέχοντο τὸ ἓν τὸ ἄλλο.

Ὁ Εὐθίας εἶχε κατατροπωθῇ.

Ἡ ἀθώωσις τῆς Φρύνης ὑπῆρξε δι' αὐτὸν θανάσιμον τραῦμα.

Ἡ ἐκδικησις τὴν ὁποίαν παρεσκευαζεν ἐματαιώθη.

Ἔκτοτε ἡ Φρύνη τὸν περιεφρόνει καὶ ὡμίλει περὶ αὐτοῦ ἐμπαικτικῶς.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀθηναϊκὸς λαὸς εἶχεν ἐννοήσει ὅτι τὸ μῖσος τοῦ Εὐθίου κατὰ τῆς Φρύνης εἶχε λόγον προσωπικόν.

Τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ Εὐθίας ἠναγκάσθη γενόμενος λίαν ἀντιδημοτικὸς νὰ καταθέσῃ τὴν ἀρχήν.

Καὶ παρητήθη.

Καὶ παρητήθη.

Ἀλλ' ἡ ἰδέα τῆς οἰκρὰς ἦττας του τὸν ἐτυρράνει.

Καὶ ἠσθένησεν.

Μετὰ νόσον δὲ πλήρη ἀλγηδόνων ἐξέπνευσεν.

Ἀλλὰ τὸ ἄστρον τῆς Φρύνης δὲν ἐσταμάτησεν εἰς τὸν θρίαμβον αὐτόν.

Δὲν παρῆλθεν μῆνας καὶ ἰδοὺ ἐξ Ἰταλίας καταφθάνει ἔκτακτος καὶ μυστικὸς ἀπεσταλμένος τσῦ Βασιλέως τῶν Συρακουσῶν

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους ἡ νότιος Ἰταλία ἦτο ἀποικία Ἑλληνική.

Βασιλεὺς δὲ τῶν Συρακουσῶν ἦτο ὁ Ἀλκίφρων

Ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ἄγαμος, ἔκδοτος δὲ καὶ φιλήδονος εἰς ἄκρον.

Ἦτο θηλυπρεπής, ἂν καὶ στρατηγός, ἀλλὰ ἐκτάκτου ὡραιότητος.

Ὑψηλός, κομψός, μόλις εἴκοσι πέντε ἐτῶν, μελαγχροινός, μὲ ὀφθαλμοὺς πλήρης γοητείας.

Πρὸ ἔτους μόλις εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὸν θρόνον, δολοφονίσας τὸν πρρκάτοχόν του εἰς στάσιν ἐκραγεῖσαν ἕνεκα τῶν πολιτικῶν διαφωνιῶν.

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀλκίφρονος, ὁ καταφθάσας εἰς τὰς Ἀθήνας ὠνομάζετο Χρεμύλος.

Ὁ Χρεμύλος ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης ὑπηρέτει, δὲ εἰς τὴν Αὐλὴν τοῦ Σικελοῦ Βασιλέως.

Ἦτο τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔξυπνον πρόσωπον τοῦ Βασιλέως.

Αὐτὸς ἦτο κυρίως εἰπεῖν τὸ πᾶν.

Αὐτὸς διεχειρίζετο τὴν περιουσίαν τὴν κολοσσιαίαν τοῦ Ἀλκίφρονος, αὐτὸς ἦτο ὁ πολιτικός του σύμβουλος.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Χρεμύλος ἦτο διεφθαρμένος, ἔκδοτος καὶ φιλήδονος.

×

Φθάσας εἰς τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἐντολὴν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Φρύνην.

Ποία ἆρά γε ἦτο ἡ μυστικὴ αὐτὴ ἐντολή, τὴν ὁποίαν ἔφερεν ὁ Χρεμύλος εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἡ Φρύνη δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην ἐπίσκεψιν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διὰ ποῖον λόγον ἔκτακτος καὶ μυστικὸς ἀπεσταλμένος τοῦ Βασιλέως τῶν Συρακουσῶν τὴν ἐζήτει.

Ἔσπευσε νὰ τὸν δεχθῇ ἀμέσως.

Ὅταν ὁ Χρεμύλος ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης, ὡδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Μυστηρίων.

Ἐκεῖ μόνος ἀνέμενε τὴν Φρύνην.

Καὶ ἐθαύμαζε τὴν φιλότεφνον διακόσμησιν τοῦ μεγάρου τῆς ἀπειροκαλλοῦς ἑταίρας, ἐθαύμαζε τὸν πλοῦτον καὶ δὲν ἤργησε ν' ἀναγνωρίσῃ τὰς πλουσίας τοιχογραφίας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τοῦ Ζεύξιδος.

Οἱ ἐν Συρακούσαις ἐγνώριζον ὅτι ἡ Φρύνη ἦτο ὡραία, ὅπως ἐγνώριζον ὅτι ἦτο καὶ πλουσία.

Ἀλλὰ τὴν μορφήν της δὲν ἐγνώριζεν ὁ Ἀλκίφρων, οὔτε ὁ ἔμπιστος σύμβουλός του, ὁ Χρεμύλος.

Ἤκουον ὅτι ἡ Φρύνη ἦτο ὡραιοτέρα τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὅτι ἦτο πλουσιωτέρα τῆς Λαΐδος καὶ ἰσχυροτέρα πολιτικῶς πολλάκις καὶ αὐτῆς τῆς Ἀσπασίας

Καὶ τὸν μὲν πλοῦτον τῆς Φρύνης κατενόησεν ἀμέσως ὁ Χρεμύλος, μόλις ἀνῆλθε τὸ μέγαρον τῆς ἀπειροκαλλοῦς ἑταίρας.

Ἀλλὰ τὸ κάλλος της.

Ἆρά γε ἦτο πράγματι τόσον ὡραία.

Ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν ὁ Χρεμύλος καὶ ἐνῷ ἡ φαντασία του ἐπτερύγιζον καὶ οἱ ὀφθαλμοί του περιειργάζοντο τὰς τοιχογραφίας καὶ τὰ θαυμάσια γραπτὰ ἀγγεῖα τῆς πολυτελοῦς αἰθούσης, αἴφνης ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἡ Φρύνη.

×

Ὁ Χρεμύλος ἵστατο ὄρθιος.

Τὴν ἀνέμενεν.

Ἐφόρει περικεφαλαίαν ἀργυρᾶν μὲ πτερὰ βυσσινόχροα καὶ θώρακα ἀργυρὸν καὶ σπάθην ἀδαμαντοκόλλητον.

Ἀπὸ τῆς πλάτης του μανδύας ἐρυθρὸς ἐκυλίετο μέχρι τοῦ ἐδάφους σχεδόν.

Ἡ Φρύνη εἰσῆλθε περικαλλής.

Εἶχε προετοιμασθῇ καταλλήλως.

Ἤθελε νὰ καταπλήξῃ τὸν ἔκτακτον καὶ μυστικὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος.

Καὶ ἰδίως ἤθελε νὰ κερδίσῃ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν.

Ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ἡ Φρύνη ἦτο ὑπερβολικῶς ματαία καὶ καὶ φιλάρεσκος.

Ἤθελε νὰ καταπλήσσῃ.

Ἤθελε νὰ προκαλῇ θαυμασμούς.

Ἐπεζήτει θύματα.

Ἐπεζήτει ἐντυπώσεις.

Καὶ εἰσῆλθεν μὲ τὴν κόμην θαυμασίως ἐκτενισμένην καὶ φοροῦσα ἐσθῆτα φοινικόχρουν, διάστικτον μὲ πολυτίμους λίθους.

Τὸ στῆθός της ἀνεφαίνετο ἔκπαγλον.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην—ἡμέραν ἱερὰν— εἶχαν μίαν ἐξαιρετικὴν γλυκύτητα καὶ μίαν περιπάθειαν ἀνέκφραστον.

Τὰ χείλη της, ὡς πάντοτε δροσερά, ἐσκόρπιζον τὰς μυροέσσας αὖρας τῶν κήπων τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ ὅλον της παράστημα εἶχε τὴν χάριν τὴν ἀνέκφραστον τῶν εἰδωλίων τῆς Τανάγρας.

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ Χρεμύλος κατεπλάγη.

Ἡ ἐντύπωσίς του ὑπῆρξε ἀνωτέρα τῶν προσδοκειῶν του.

Τὴν ἐφαντάζετο ὡραίαν, ἀλλὰ ὄχι τόσον σαγηνευτικήν.

Τὴν ἐφαντάζετο κομψήν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ αἰθερίαν.

Τὴν ἐφαντάζετο προκλητικήν, ἀλλ' ὄχι καὶ τόσον περιπαθῆ καὶ φλογώδη.

Ἡ Φρύνη, αὐστηρά, τὸν ἐνόησεν μόλις τόν ἀντίκρυσεν.

Ἐνόησεν ὅτι ὁ Χρεμύλος ἐξεπλάγη.

Καὶ περιχαρὴς, ὡς ἦτο πάντοτε, φαιδρά, προσωπικῶς, ἀφελής, ἀπέριττως, γλυκεία, ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸν λόγον τῆς μηστυριώδους αὐτῆς ἐπισκέψεως

— Κολακεύομαι πολύ, εἶπεν εἰς τὸν Χρεμύλον, ὅτι δέχομαι τὸν ἔκτακτον ἀπεσταλμένον τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑποπτεύσω τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεως αὐτῆς.

Ὁ Χρεμύλος ἐμειδίασεν, πολλὰ διὰ τοῦ μειδιάματός του ἐκείνου ἀφίνων νὰ ἐννοηθοῦν.

Ἡ Φρύνη τῷ ὑπέδειξε νὰ καθήσῃ.

Ἀφοῦ δὲ τοῦ προσέφερεν ὀπώρας γλυκυτάτας τῶν Ἀθηνῶν κ' οἴνους διαφόρων πόλεων σπανίους, τὸν ἠρώτησεν.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων;

Ὁ Χρεμύλος ἤρχισε τότε νὰ ὁμιλῇ.

— Ἡ ἐντολὴ τὴν ὁποίαν ἔχω, εἶπεν οὗτος, εἶνε ἐμπιστευτική. Ὁ βασιλεύς μου μὲ διέταξεν νὰ φθάσω εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ νὰ ζητήσω νὰ ἴδω τὴν Φρύνην. Εἶμαι λίαν εὐτυχὴς δὲ ὅτι εὑρίσκομαι ἤδη παρὰ τὸ πλευρόν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἡ προσωσωποίησις τῆς χάριτος καὶ τοῦ κάλλους.

Ἡ Φρύνη εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν κολακευτικῶν αὐτῶν λόγων εὐχαριστεῖτο μεγάλως.

— Ὁ βασιλεύς μου, ἐξηκολουθησεν ὁ Χρεμύλος, εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν θαυμαστὴς τοῦ ὡραίου.

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ ἠθέλησε δι' ἐμπίστου προσώπου του νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν ἡ Φρύνη εἶνε πράγματι τόσον ὡραία, ὅσον ἡ φήμη φέρει.

— Καὶ τί λέγει τώρα, ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, ἄνευ οὐδεμιᾶς μετριοφροσύνης, περὶ τῆς Ἀθηναίας, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος ἦλθε νὰ ἐξακριβώσῃ;

— Λέγει, ἐξηκολούθησεν ὁ Χρεμύλος, ὅτι ἡ φήμη εἶνε κατωτέρα τῆς πραγματικότητος.

— Ὦ !

— Ναί....ναί....Ἴσως δὲν γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ ὁ Χρεμύλος ἔζησα βίον πολυτάραχον μετὰ γυναικῶν... Ἴσως δὲν γνωρίζεις, ἀγαπητὴ Φρύνη, ὅτι ἡ Σικελία καὶ ἡ Ἰταλία ἔχουν ὡραίας γυναῖκας, ἀλλὰ σοῦ λέγω ὅτι τὸ κάλλος τὸ ἰδικόν σου εἶνε ἀληθῶς ἐκθαμβωτικόν.

Ἡ Φρύνη ἐκολακεύετο καὶ ἐμειδία πλήρης ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Χρεμύλος,φαιδρὸς καὶ ἀκόλαστος, ἐπλησίασε πρὸς τὴν Φρύνην ἐγγύτερον.

Ἠθέλησε νὰ τῆς ἁρπάσῃ τὴν χεῖρα, εἰς ἔνδειξιν θαυμασμοῦ.

Ἡ Φρύνη δὲν ἀντέστη.

Ὁ Χρεμύλος ἐθώπευε τὴν χεῖρά της καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τῆς λέγῃ.

— Ἡ χείρ σου αὐτὴ μοῦ ἐνθυμίζει τὰς χιόνας τοῦ Παρνασσοῦ, καὶ τὸν ἀφρὸν τοῦ Σικελικοῦ κύματος καὶ τῶν ὑακίνθων τὴν δροσερότητα καὶ τῶν λευκῶν ῥόδων τὴν ἁπαλότητα... Ἐξ αὐτῆς τῆς χειρός, τὴν ὁποίαν ἐὰν ἐφίλουν, θὰ ἤμην πανευδαίμων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐκπάγλου κάλλους καὶ δροσερότητος, θὰ εἶνε τὸ σῶμα τῆς Φρύνης.

— Ἀλλά, διέκοψεν ἡ Φρύνη, θὰ ἐπροτίμων μαζὶ μὲ τοὺς ὡραίους αὐτοὺς λόγους νὰ ἤκουα τὸν σκοπὸν τῆς μυστηριώδους ἐπισκέψεώς σου. Τί ζητεῖ ἀπὸ ἐμὲ ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων ;

— Μίαν χάριν, ἀπήντησεν ὁ Χρεμύλος.

— Χάριν ; ἀπὸ ἐμέ ; εἷς βασιλεύς ;

— Ναί...μίαν χάριν ! Μήπως οἱ θρόνοι δὲν κύπτουν πρὸ τοῦ κάλλους ; Μήπως ἡ ὡραιότης δὲν ἀποτελεῖ στέμμα καὶ θρόνον ; Μήπως οἱ βασιλεῖς δὲν εἶνε θνητοὶ ἄνθρωποι ; μήπως τὸ ὄνομα τῆς Φρύνης δὲν εἶνε ἐνδοξότερον καὶ τρανώτερον πολλῶν ὀνομάτων Θεαινῶν ;

Καὶ ὁ Χρεμύλος ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, ἔτρεμεν ἐξ ἡδονῆς καὶ βραδέως ἔφερεν εἰς τὰ χείλη του τὴν χεῖρα τῆς Φρύνης.

Ἡ Φρύνη τὸν ἀφῆκε νὰ τὴν φιλήσῃ.

Καὶ ὁ Χρεμύλος ἀλλοφρονῶν ἐκ χαρᾶς, τῆς εἶπεν.

— Ὦ ! νομίζω ὅτι θεία ἁρμονία ταράσσει τὰς φρένας μου..οἱ ὀφθαλμοί μου πρὸ ὀπτασίας διανοίγονται θεσπεσίας καὶ ἡ καρδία μου πάλλει βιαίως ἐκ συγκινήσεως, ἐνῷ εἰς τὰ ὦτά μου βομβοῦν περιπαθεῖς ψαλμοὶ ἔρωτος...

×

Ὁ Χρεμύλος ἀληθῶς εἶχε μείνει κατάπληκτος ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Φρύνης.

Φιλήδονος δὲ ὡς ἦτο καὶ θαυμαστὴς τῶν καλλονῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁμιλῶν μετὰ σειρᾶς καὶ ἀλληλουχίας.

Ἐταράσσετο.

Ἔβλεπε τὴν Φρύνην καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐσπινθηροβόλουν.

Ἡ Φρύνη ἐννόησεν ἀμέσως ὅτι εἶχε πρὸ αὐτῆς ἔκδοτον αὐλικόν, ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ὁ βίος γέμει σκανδάλων καὶ ἐρωτικῶν περιπετειῶν, τῶν ὁποίων αἱ ὑπηρεσίαι πρὸς τὸν θρόνον στηρίζονται συνήθως μὲ γυναικείους ἔρωτας.

Ἦτο ὅμως περίεργος νὰ μάθῃ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ μυστηριώδης ἐκείνη ἐπίσκεψις.

Καὶ χωρὶς νὰ φανῇ ὑπὲρ τὸ δέον ἀνυπόμονος, ἔστρεψεν ἐκ νέου τὴν ὁμιλίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου.

Ὁ Χρεμύλος δὲν ἐφαίνετο θέλων εὐθὺς ἀμέσως νὰ εἴπῃ εἰς τὴν Φρύνη, τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη, πονηρά, τὸν ἐνόησεν.

Ὁ βασιλεύς μου, εἶπεν ὁ Χρεμύλος, εἶνε νεώτατος καὶ περικαλλής. Ἀγαπᾷ νὰ περιποιεῖται τὰς ὡραίας γυναῖκας.

— Ὅπως καὶ ἡ Φρύνη, ἀνέκοψεν αἴφνης, ἀγαπᾷ περιπαθῶς τοὺς ὡραίους ἄνδρας.

— Ὁ σκοπὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἔρχομαι εἰς τὰς Ἀθήνας εἶνε μέγας, ἐξηκολούθησεν ὁ Χρεμύλος.

— Μέγας ; ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη.

— Ναί, μέγας. Πρόκειται νὰ καταστήσω εὐτυχῆ τὸν Βασιλέα μου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε εὐτυχὴς λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων;

— Δὲν εἶνε εὐτυχὴς διότι δὲν πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς Βασιλεὺς διὰ νὰ εἶνε εὐτυχής. Ἡ δόξα δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία.

— Οὐδὲ τὸ χρῆμα ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ γείνῃ εὐτυχὴς ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων καὶ κατὰ ποῖον τρόπον δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ συντελέσω εἰς κἄτι τι ;

— Εἰς κἄτι τι, ἠρώτησεν ὁ Χρεμύλος μειδιῶν. Ἀλλὰ μόνον ἡ Φρύνη δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν Βασιλέα μου εὐτυχῆ.

— Ἐγώ ;

— Ναί .. σύ...

Ἡ Φρύνη ἐταράχθη.

Καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ πράξω διὰ νὰ τὸν καταστήσω εὐτυχῆ. Ἡ εὐτυχία μου εἶνε νὰ κάμνω τοὺς ἄλλους εὐτυχεῖς.

— Ὁ Βασιλεύς μου ὑποφέρει...

— Ἀπό ;..

— Ἀπὸ ἀθεράπευτον λατρείαν τοῦ ὡραίου.

— Ὡραία νόσος !

— Ἐννοεῖ ὅ,τι ὡραῖον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον νὰ τὸ ἀπολαύσῃ. Ἡ ζωή μας ἐκεῖ κάτω δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἀπόλαυσις.

— Εἶσθε φιλόσοφοι ;

— Δὲν ἠξεύρω τί εἴμεθα, ἠξεύρω μόνον ὅτι συναισθανόμεθα τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, γνωρίζομεν ὅτι θὰ ἀποθάνωμεν, δὲν ἐπιδιώκωμεν ἐδῶ τίποτε, καὶ ἔχομεν τὴν φρόνησιν νὰ διασκεδάζωμεν ζωηρῶς καὶ ἀπαύστως, μέχρις ὅτου ὁ θάνατος κλείσει διὰ παντὸς τὰ βλέφαρά μας.

×

— Ὥστε ἀπὸ ἐμέ...

— Ναί...ἀπὸ σέ... ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ Βασιλέως μου. Ἕν σου μειδίαμα θὰ τὸν καταστήσῃ εὐτυχῆ.. μία σου θωπεία θὰ τον μαγεύσῃ...Ἕν σου φίλημα θὰ τὸν φέρῃ, κλαίοντα ἐκ χαρᾶς, εἰς τοὺς οὐρανούς.

— Ἀλλὰ δὲν μὲ γνωρίζει...

— Σὲ εἶδεν ἄλλοτε εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ διασώζει τὸ κάλλος τοῦ προσώπου σου. Ἀλλὰ γνωρίζω τὴν ἀδυναμίαν του, γνωρίζω τὰς

προτιμήσεις του καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μόλις σὲ ἰδῇ, θὰ κύψῃ μὲ τὸ στέμμα εἰς τὴν κεφαλὴν νὰ ἀσπασθῇ τοὺς κρινώδεις πόδας σου.

— Ἀλλ' εἶσαι ὑπερβολικός.

— Ὦ ! θὰ μὲ ἐνθυμηθῇς...καὶ τότε θὰ πεισθῇς ὅτι εἶχα δίκαιον δι' ὅσα τώρα λέγω ἐδῶ...

— Ὥστε πρέπει νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν αὐλὴν τῶν Συρακουσῶν ;

— Ναί....

— Καὶ πότε ;

— Πότε ; Ἀλλ' ἡ στιγμὴ τῆς ἀποφάσεως ἐκείνης θὰ εἶνε ἡ εὐδαιμονία τῆς Φρύνης.

— Διατί ;

— Διότι ἡ Φρύνη θὰ εὑρίσκεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἑνὸς βασιλέως πλέον . . . .

— Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐκοιμήθην ἐγὼ πολλάκις, μέχρι τοῦδε εἰς ἀγκάλας βασιλέων καὶ ἀρχόντων τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀκόμη ;

— Ναί....δὲν τὸ ἀρνοῦμαι .. ἐκοιμήθης ὅμως ὡς ἑταίρα.. ὡς φίλη....ὡς ἐρωμένη....

— Ἐνῷ τώρα....

— Ἐνῷ τώρα πρόκειται νὰ κοιμηθῇς...

Ἀλλ' ὁ Φρεμύλος διέκοψε τὴν φράσιν του.

— Ἀλλὰ διατί δὲν μοῦ λέγεις ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Φοβοῦμαι μήπως πάθῃς ἐκ χαρᾶς.

— Ἀλλὰ λοιπὸν τί εἶνε αὐτὸ τὸ τόσον εὐχάριστον ;

Ὁ Χρεμύλος ἐδίσταζε νὰ προχωρήσῃ.

— Ἀλλὰ ἐὰν ὑπάρχῃ φόβος νὰ πάθω ἐκ χαρᾶς, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸ πιστεύω, διότι ἀρκετὰ εὐτυχὴς ὑπῆρξα εἰς τὴν ζωήν μου, μεγαλείτερος φόβος ὑπάρχει νὰ πάθω ἐκ τῆς μὴ ἀνακοινώσεως τοῦ τόσον χαροποιοῦ αὐτοῦ γεγονότος. Ὥστε λέγε μου...

— Λοιπὸν νὰ σοῦ εἰπῶ...γνώριζε μόνον ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ δύναμις ἡ πανίσχυρος εἰς τὸ βασίλειον τῶν Συρακουσῶν.

Εἶπεν ὁ Χρεμύλος καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς μετά τινος ἀγερωχίας.

— Τὸ παραδέχομαι.

— Γνώριζε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὄπισθεν τοῦ θρόνου, ὅτι ἐγὼ ρίπτω καὶ ἀναβιβάζω ἐπὶ τοῦ θρόνου.

— Καλῶς. Λοιπόν;

— Λοιπὸν τὸν Βασιλέα τὸν διευθύνω ἐγώ;

— Σύ;

— Ναί...

— Ὅ,τι τοῦ λέγω, αὐτὸ καὶ κάμνει. Ἔχει ἀπόλυτον καὶ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ.

— Καὶ θὰ τὴν ἀξίζῃς..,

— Ναί...διότι τοῦ εἶμαι ἀφοσιωμένος. Τὸν ἀγαπῶ...τὸν ἐκτιμῶ...μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ ἐκτιμᾷ ὡσαύτως...πρὸ τοῦ κόσμου κρατοῦμεν ὅλα τὰ προσχήματα τῆς ἐθιμοτυπίας καὶ τῆς εὐλαβείας... ἀλλ' ὅταν εἴμεθα οἱ δύο, μόνοι, καὶ ἰδίως μετὰ γυναικῶν, εἰς μυστικὰ συμπόσια, ὦ! τότε, δὲν γνωρίζω, μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας εἶνε ὁ βασιλεύς...αὐτὸς ἢ ἐγώ;

×

Ἡ Φρύνη ἐξεπλήσσετο.

Ἡ ὁμιλία τοῦ Χρεμύλου τῆς ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

— Ὥστε θέλεις νὰ μεταβῶ εἰς τὰς Συρακούσας χάριν τοῦ Βασιλέως; τὸν ἠρώτησε.

— Ναί...ἀπεκρίθη οὗτος. Θὰ ἀναχωρήσωμεν μαζύ.

— Καὶ θὰ μείνω ἐκεῖ ἕως πότε;

— Αἰωνίως.

— Αἰωνίως; Ἄ! αὐτὸ μοῦ εἶνε πολὺ δύσκολον! Ἠμπορῶ νὰ μείνω μόνον ἕνα δύο μῆνας...

— Ἀδύνατον...

— Ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω διὰ παντὸς τὰς Ἀθήνας.

— Θὰ ἠμπορέσῃς.

— Ἀλλ' ἐγὼ ἐδῶ, εἶμαι κάτι τι.

— Ἀλλὰ ἐκεῖ θὰ εἶσαι κάτι περισσότερον.

— Ἐὰν ἔρχομαι, τὸ κάμνω διὰ νὰ φανῶ εὐχάριστος εἰς τὸν βασιλέα Ἀλκίφρονα...

— Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀνάγκην χρημάτων...

— Καὶ ποῖος σοῦ ὡμίλησε περὶ χρημάτων ;

— Αὐτὸ ἐννοεῖται...

— Ἀλλὰ νομίζεις, ὅτι θὰ ἔλθῃς ὡς ἐρωμένη τοῦ Βασιλέως ;

— Ἀλλὰ ὡς τί;..

Ὁ Χρεμύλος τὴν ἐπλησίασε, τὴν προσέβλεπεν τρέμων ἐξ ἡδονῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ἐρρόχα διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ἐνῷ ἡ Φρύνη περίεργος ἀνέμενε νὰ μάθῃ ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα ἐπὶ τέλους θὰ μετεβαινεν εἰς πόλιν τῶν Συρακουσσῶν, οὗτος τῆς εἶπεν μεγαλοφώνως καὶ θριαμβευτικῶς:

— Ὡς βασίλισσα ;

×

Ἡ Φρύνη ἔκπληκτος ὀπισθοχώρησεν.

Ἐμειδία, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της ἠκτινοβόλουν, ἔλαμπον καὶ ἔκαιον.

Ἔβλεπεν ὄνειρον;

Ἦτο ὀπτασία ;

Ἦτο πραγματικότης ;

Ὡμίλει πράγματι ὁ Χρεμύλος ;

Τῆς ἐπρότεινε νὰ γείνῃ βασίλισσα ;

Κατάπληκτος δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Χρεμύλος, ἐπωφελούμενος τῆς συγκινήσεως τῆς Φρύνης, ἀπεπειράθη νὰ τὴν φιλήσῃ παρὰ τὸν λαιμόν.

— Τὴν μέλλουσαν βασίλισσάν μου, πρὶν ἢ εἰς τὸν θρόνον ἀνέλθῃ, νὰ τὴν φιλήσω θέλω εἰς τὸν λαιμόν...

Ἡ Φρύνη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἀντιστῇ.

Καὶ ἔκλινεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δαιμονίου Χρεμύλου, ὅστις τὴν ἐφίλησε μετὰ δίψης ἐρωτικῆς καὶ ἀσβέστου φλογὸς πάθους σαρκικοῦ.

Ἀλλά, Χρεμύλε, τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς μυστηριώδους ἐπισκέψεώς σου ;

— Ναί... αὐτός...

— Σὲ ἔστειλεν ἐδῶ ὁ Βασιλεύς;...

— Ναί... μὲ ἔστειλεν νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι θὰ σὲ ἀνακηρύξῃ βασίλισσαν τῶν Συρακουσσῶν.

— Ἐμέ ; ἠρώτα ἡ Φρύνη ἔκπληκτος καὶ φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τοὺς κροτάφους ἀφῃρημένη.

— Ναί...ἐσέ...

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω...Χρεμύλε, εἶσαι βέβαιος :..

— Ὦ ! βλέπεις ὅτι ἡ χαρὰ φονεύει;

— Ἀλλ' ἡ εἴδησις, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀναγγέλλεις, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι μὲ συγκινεῖ βαθέως...

— Τὰ βλέπεις λοιπόν ;

— Ἀλλὰ θὰ φορέσω λοιπὸν στέμμα εἰς τὴν κεφαλήν, ἐγὼ ἡ Φρύνη ;

— Ναί...καὶ ὁ λαὸς θὰ κύψῃ καὶ ὁ στρατὸς θὰ ἀνευφημήσῃ....

Ἡ Φρύνη δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς χαροποιοῦ εἰδήσεως.

Τῆς ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον.

Ἆρά γε ἦτο ἀληθές.

Ἆρά γε δὲν τὴν ἠπάτα ὁ δαιμόνιος αὐλικός.

Ἀλλὰ διατὶ νὰ τὴν ἀπατήσῃ ;

Ἐν τούτοις ἡ Φρύνη ἐξηκολούθει νὰ μένῃ κατάπληκτος.

— Ἀλλὰ θὰ γείνω λοιπὸν Βασίλισσα ; ἠρώτησεν ἐκ νέου τὸν Χρεμύλον.

— Ναί.

— Καὶ πότε ;

— Μόλις φθάσωμεν εἰς τὰς Συρακούσας.

— Ἀλλὰ τότε νὰ φύγωμεν ἀμέσως.
— Ὅποτε ἀποφασίσῃς.
— Μεθαύριον.
— Μεθαύριον.
— Θὰ φύγωμεν μαζὺ ὅμως.
— Βεβαίως...Εἰς τὸν Πειραιᾶ αὔριον φθάνει πλοῖον βασιλικόν.
— Πλοῖον βασιλικόν ! ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη πλήρης ἐνθουσιασμοῦ.
— Ναί.. μὲ αὐτὸ θὰ ἀναχωρήσωμεν.
— Καὶ θὰ εἴμεθα εἰς τὰς Συρακούσας ;
— Ἐντὸς πέντε ἡμερῶν.

×

Ἡ Φρύνη ἐμειδία διαρκῶς.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐγίνετο βασίλισσα τὴν καθίστα ἐξάλλως νευρικήν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ εἰπῇ.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ἐρωτήσῃ.

Ἡ ματαιότης της εἶχε κορυφωθῇ.

Ἐσυλλογίζετο ὁποίαν κατάπληξιν θὰ ἐπροξένει ἡ εἴδησις μόλις ἐκοινολογεῖτο εἰς τὴν πόλιν

Ἐσυλλογίζετο τὴν κατάπληξιν τοῦ κόσμου.

Τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Ἀσπασίας, τῆς Λαΐδος, ὅλων τῶν ἄλλων ἑπαιρῶν.

Καὶ ἦτο ὡς μεθυσμένη.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῇ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ κρύψῃ τὴν χαράν της.

Καὶ τώρα κατεπλημμύρει τὸ πρόσωπόν της ἡ ἀνεκλάλητος εὐτυχία, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνετο

Ὁ Χρεμύλος τὴν ἔβλεπεν ἐρωτικῶς.

— Ἀλλὰ διατί τοιαύτην εἴδησιν, τοῦ εἶπε, δὲν μοῦ τὴν ἔλε-

γες μόλις εἰσῆλθες; Ἀλλὰ τρέμω ἐκ συγκινήσεως καὶ ριγῶ ἀναλογιζομένη τὸν θρόνον μὲ τὴν πορφύραν .. Ὦ ! εἶμαι εὐτυχής...σήμερον εἶμαι εὐτυχής.. Ἀλλὰ πῶς προέβη εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ὁ Βασιλεύς ; ἡ σκέψις ἦτο ἰδική του ἢ ἰδική σου; Ὦ ! λέγε...

— Αὐτὰ δὲν ἔχουν πλέον τώρα καμμίαν σημασίαν.

— Ὦ ! θέλω νὰ γνωρίζω ἐὰν συνετέλεσες καὶ σὺ εἰς τὴν ἀνέλπιστον αὐτὴν εὐδαιμονίαν μου.

— Καὶ ἐὰν συνετέλουν, δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα ποτέ.

— Ὦ ! εἶσαι οὐρανία ψυχὴ καὶ καρδία ὑψηλόφρων.

Καὶ ἡ Φρύνη ἤνοιξε τοὺς βραχίονάς της.

Οἱ ὀφθαλμοί του Χρεμύλου ἐξέπεμπον φλόγας.

— Ἐδῶ. .ἐδῶ ἐφώναζεν, ἐδῶ...εἰς τὸ στῆθος μου κλίνε τὴν κεφαλήν σου.. .καὶ ἄφες με νὰ σὲ διδάξω τὰ ἀττικὰ φιλήματα εἰς ἔνδειξιν ἐλαχίστης εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Χρεμύλος ὥρμησε ταχύς.

Ἡ Φρύνη τὸν ἐνηγκαλίσθη.

Τὸν κατεφίλει μετὰ πάθους, τὸ ὁποῖον ἐνέπνεεν εἰς αὐτὴν ὄχι ὁ ἔρως, ἀλλὰ τὸ συμφέρον.

×

— Ὦ ! Φρύνη, τῆς ἔλεγεν ὁ Χρεμύλος, εἶσαι ὡραιοτέρα τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ ἄφιξίς σου εἰς τὰς Συρακούσας θὰ καταστήσῃ ἔκφρονα τὸν Βασιλέα μου, ὁ ὁποῖος εὐτυχὴς καὶ αὐτὸς θὰ καυχᾶται, ὅτι ἔχει ὡς σύζυγον τὴν ὡραιοτέραν τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, ὅτι αἱ Συρακοῦσαι θὰ καυχῶνται ὅτι θὰ ἔχουν τὴν ὡραιοτέραν βασίλισσαν τῆς ὑφηλίου.

Καὶ ὁ Χρεμύλος τὴν κατεφίλει.

Καὶ ἡ Φρύνη τὸν ἐνηγκαλίζετο καὶ τοῦ ἔλεγεν.

— Ὦ ! πόσον σοῦ εἶμαι εὐγνώμων !

×

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ ἀναχώρησις τῆς Φρύνης ἐξ Ἀθηνῶν

Κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἡ Φρύνη δὲν ἐκοιμήθη.

Μέχρι πρωΐας ἔμεινε σχεδὸν ἄϋπνος.

Ἐσυλλογίζετο διαρκῶς τὴν ἀπροσδόκητον εὔνοιαν τῆς τύχης.

Νὰ γείνῃ βασίλισσα τῶν Συρακουσῶν.

Νὰ περιβληθῇ στέμμα καὶ πορφύραν.

Ἀλλὰ ποίαν ἄλλην τὸ κάλλος ἀνύψωσεν εἰς τοιοῦτο ὕψος ;

Ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ.

Διὰ τῆς φαντασίας της εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὰς Συρακούσας.

Ἐφαντάζετο τὴν ὑποδοχὴν τοῦ λαοῦ, τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ Ἀλκίφρονος, τὸν θρόνον, τὰς τιμάς, τὴν δόξαν.

Πυρετὸς φιλοδοξίας τὴν κατέκαιεν.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐδείπνησε μετὰ τοῦ Χρεμύλου.

Ὁ Χρεμύλος τῆς διηγεῖτο τὸν ἀμύθητον πλοῦτον τῆς Αὐλῆς τῶν Συρακουσῶν.

Τῆς περιέγραφε τὴν ἐπίσημον τελετὴν, καθ' ἣν ὁ Βασιλεὺς ἐξήρχετο ἐπὶ ἅρματος ἢ ἐφ' ἁμάξης, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ ἐπιτελείου ἐκ στρατηγῶν.

Καὶ ἡ Φρύνη ἤκουεν, ἤκουεν μὲ τὰ ὦτα ἀχόρταγα.

Ἡ Φρύνη βασίλισσα ;

Ὁποῖον ὄνειρον !

×

Τὴν ἐπιοῦσαν αἱ Ἀθῆναι ἐπληροφοροῦντο τὴν μεγάλην εἴδησιν.

Ὁ Χρεμύλος εἰς τὴν Ἀγορὰν εἶχεν ἀνακοινώσει τὴν ἀπόφασιν.

τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος, ὅπως συζευχθῇ τὴν Φρύνην καὶ τὴν ἀνακηρύξει βασίλισσαν.

Ὅλος ὁ πολιτικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς κόσμος ἔμεινε κατάπληκτος.

Σμῆνος δὲ ἑταιρῶν προσέτρεξεν εἰς τὸν οἶκον τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας.

Ὅλοι ἐζήτουν νὰ ἴδουν τὴν Φρύνην, καὶ νὰ μάθουν τὰ κατὰ τὸ εὐτυχὲς γεγονός.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἦτο ἐπιφυλακτική.

Δὲν ἠρνεῖτο τὸ πρᾶγμα ἀλλὰ καὶ δὲν τὸ διεκήρυσσεν ἀναφανδόν!

Μεταξὺ τῶν πρώτων ἔσπευσεν εἰς τὸ μέγαρόν της ὁ Πραξιτέλης.

×

— Λοιπὸν ἀληθεύει ἡ εἴδησις ; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Φρύνη ὅταν εἶδε τὸν Πραξιτέλη συνεκινήθη.

Καὶ τοῦ ἀπεκρίθη :

— Εἶνε γεγονός.

— Γεγονός ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ εἰπέ μου νὰ χαρῶ καὶ νὰ κλαύσω. Νὰ χαρῶ, διότι ἐπέπρωτο νὰ ζήσω νὰ ἴδω τὴν Φρύνην, τὴν ὁποίαν τόσον ἀγαπῶ, ἀνερχομένην εἰς θρόνον. Νὰ κλαύσω διότι ἐπέπρωτο νά χάσω τὴν πολυτιμωτέραν σύντροφον τοῦ βίου μου.

— Ναί, Πραξιτέλη, εἶνε ἀληθές. Βεβαίως χαίρω ὑπερβολικά, διότι ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι θὰ ἔφθανα εἰς τοιοῦτον ὕψος δόξης καὶ θριάμβου, ἀλλὰ καὶ λυποῦμαι, πίστευσε εἰλικρινῶς, διότι θὰ ἀφήσω τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας τόσον ἀγαπῶ...

×

— Καὶ πότε φεύγεις ; ἠρώτησεν ὁ Πραξιτέλης.

— Αὔριον.

— Αὔριον ; τόσον ταχέως ;

— Ναί....ὁ Χρεμύλος, ὁ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ Ἀλκίφρονος εἶνε τῆς ἰδέας ὅτι πρέπει νὰ φύγωμεν τὸ ταχύτερον. Ἡ βασιλικὴ τριήρης καταφθάνει σήμερον εἰς τὸν Πειραιᾶ. Θὰ ἐπιβιβασθῶμεν αὐτῆς καὶ θὰ ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ Πραξιτέλης ἦτο μελαγχολικός.

Ἠγάπα τὴν Φρύνην.

Καὶ ὅσον καὶ ἐὰν ἐχαίρετο διὰ τὸ ἔνδοξον αὐτῆς μέλλον, ἐσυλλογίζετο ὅτι χάνει μίαν ἐρωμένην, μετὰ τῆς ὁποίας συνέζησεν ἐπὶ τόσον καιρὸν,ἡμέρας ἀπεριγράπτου εὐτυχίας.

Ἡ Φρύνη ὡμίλησε διὰ μακρῶν μὲ τὸν Πραξιτέλην, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐδώρησε μίαν ἔπαυλίν της, πλησίον τῆς Δεκελείας.

— Προτοῦ φύγω, τοῦ εἶπε, θὰ δωρήσω κάτι τι εἰς ὅλους μου τοὺς φίλους. Ἔχω πολλὰ πλούτη, ὑπῆρξα δὲ πάντοτε γενναία καὶ ἐὰν ἠγάπησα τὸ χρῆμα, τὸ ἠθέλησα διὰ νὰ τὸ σκορπίζω καὶ διὰ νὰ διασκεδάζω.

Ὁ Πραξιτέλης τὴν ἐφίλησε προτοῦ ἀναχωρήσῃ δὶς καὶ ἔκλαυσε ὡς παιδίον.

Ἡ Φρύνη ἐδάκρυεν.

— Χαῖρε, Πραξιτέλη, τῷ εἶπε, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω πόσον πρέπει νὰ σοῦ εἶμαι εὐγνώμων. Τὰς Ἀθήνας δὲν θὰ τὰς λησμονήσω. Ὄχι. Θὰ ἔρχωμαι τακτικὰ νὰ τὰς ἐπισκέπτωμαι Δὲν λησμονεῖ ἡ Φρύνη τὴν Ἀκρόπολιν καὶ τὸν Πραξιτέλην. Δὲν λησμονεῖ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας καὶ τὸ θέατρον τοῦ Διονύσου. Ἰδίως δὲ δὲν λησμονεῖ τοὺς φίλους της.

Καὶ ὁ Πραξιτέλης ἀπῆλθε κλαίων.

×

Ἡ Φρύνη μείνασα μόνη ἐκάλεσε τὴν πιστήν της σύντροφον Μυρρίνην, εἰς τὴν ὁποίαν εἶπεν :

— Ἀγαπητή μου Μυρρίνη, θὰ ἔλθῃς μαζί μου. Πρῶτον δὲν ἠμ-

πορῶ νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ, διότι σὲ ἀγαπῶ καὶ δεύτερον θέλω νὰ ἔχω εἰς τὴν νέαν μου πατρίδα μίαν ἔμπιστον φίλην πλησίον μου.

Ἡ Μυρρίνη ἀπήντησεν :

— Εὐχαρίστως θὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὰς Συρακούσας. Σὲ ἀγαπῶ τόσον πολύ, ὥστε θὰ μοῦ ἦτο δύσκολον νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ. Ἡ φιλοδοξία μου εἶνε νὰ ἀποθάνω πλησίον σου καὶ νά σὲ ἀκολουθῶ ἐφόσον ζῶ.

— Μυρρίνη, σὲ εὐχαριστῶ. Πάντοτε ἦσο πιστὴ φίλη μου καὶ διήλθομεν τὰ ὡραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς μας μαζί. Γνωρίζεις ὅλα μου τὰ μυστικά. Γνωρίζεις ὅλη μου τὴν ζωή. Γνωρίζεις τὰς ἕξεις μου. Γνωρίζεις τὸν χαρακτῆρα μου καὶ τὰς ἰδιοτροπίας μου. Πίστευσε ὅτι ἄνευ σοῦ θὰ ἐστενοχωρούμην πολύ. Ἔπειτα, γνωρίζεις, οἱ θρόνοι ἔχουν καὶ πικρίας. Ποῖος εἰξεύρει τί μᾶς ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι θὰ ἔλθῃς μαζί μου.

Καὶ ἐφιλήθησαν ὡς ἔμπιστοι φίλαι καὶ ὡς ἐρωμέναι τῶν παλαιῶν χρόνων.

×

Αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα.

Εἰσέρχεται ὁ Ὑπερίδης.

Εἶνε μελαγχολικός.

Φαίνεται ὅμως εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

Ἡ εἴδησις περὶ τῆς Φρύνης δὲν τὸν ηὐχαρίστησε καθόλου.

Ἡ Φρύνη μόλις τὸν εἶδεν κατενόησε τὴν σκέψιν τοῦ Ὑπερίδου.

— Τί μανθάνω ; ἠρώτησε ὁ Ὑπερίδης. Εἶνε ἀληθές ; Ὁ Ἀλκίφρων σὲ ἀνεκήρυξεν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν ;

— Φαίνεται ὅτι ναί, ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

— Σὲ συλλυποῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης.

— Μὲ συλλυπεῖσαι ;

— Ναί...

— Μὲ συλλυπεῖσαι τὴν στιγμὴν ποῦ ἀνέρχομαι εἰς θρόνον; Ἀλλὰ τότε πότε θὰ μὲ συγχαρῇς ;

— Καὶ ἐδέχθης ;

— Ἀμφιβάλλεις ;

— Ὄχι.... κάθε ἄλλο... γνωρίζω τὴν ματαιοδοξίαν σου...ἐρωτῶ ὅμως ἐκ περιεργείας.

— Ὑπερίδη, βλέπω ὅτι ἡ εἴδησις δὲν σὲ ηὐχαρίστησεν καθόλου.

— Δὲν τὸ ἀποκρύπτω.

— Καί διατί ;

— Ἔτσι μοῦ φαίνεται...

— Τί σοῦ φαίνεται....

— Προτιμῶ νὰ μὴν ἐκφράσω ὅ,τι αἰσθάνομαι.

Ἐννοω τί θέλεις νὰ εἰπῇς. Θέλεις νὰ εἰπῇς ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία τοιαύτης τιμῆς.

— Ὄχι.

— Ἀλλά ;

— Ἀλλ' ὅτι ὁ βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν δὲν ἦτο ἄξιος τοιαύτης τύχης.

— Ἀλλὰ μὲ κολακεύεις.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀλλὰ διατὶ δὲν σὲ ηὐχαρίστησεν ἡ εἴδησις ;

— Διότι ὁ Ἀλκίφρων εἶνε ἕνας νέος παραλυμένος, ζῶν βίον ἐλεεινόν, πίνων καὶ θύων τῇ Ἀφροδίτῃ διηνεκῶς, εἶνε ἕνας βασιλεύς, ὁ ὁποῖος ζῇ μόνον διὰ τῆς ἡδονῆς, διὰ τὸν οἶνον καὶ διὰ τὰς γυναῖκας. Στερεῖται εὐγενῶν αἰσθημάτων, χαρακτῆρος ἀνδρικοῦ.

— Ἀλλ' ἡ ἰδέα του νὰ μὲ ἀνακηρύξῃ βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν δὲν εἶνε εὐγενὲς αἴσθημα ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ τί εἶνε ;

— Χυδαιοτάτη πράξις.

— Καὶ διατί ;

— Διότι εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν προέβη ἐκ φιληδονίας. Γνωρίζει ὅτι εἶσαι περικαλλής. Γνωρίζει ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ μεταβῇς ἀντὶ χρήματων εἰς τὰς Συρακούσας, διότι ἴσως ἔχεις περισσότερα χρή-

ματα ἀπὸ αὐτόν. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῶν Συρακουσῶν δὲν τοῦ ἐπέτρεπεν νὰ ἔλθῃ νὰ μένῃ μαζύ σου εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ νὰ σὲ ἀπολαύσῃ. Καὶ ἐσκέφθη κατ' ἄλλον τρόπον νὰ σὲ προσελκύσῃ πλησίον του, Διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ θρόνου. Αὐτό, σύ, τὸ νομίζεις εὐγένειαν αἰσθημάτων, ἢ βάναυσον ἀγορὰν ἡδονῶν σαρκικῶν ;

+

Ἡ Φρύνη ἐστενοχωρεῖτο.

Κατενόει ὅτι ὁ Ὑπερίδης ἐζηλοτύπει καὶ τούτου ἕνεκεν προσεπάθει νὰ μειώσῃ τὴν σημασίαν τοῦ μεγάλου γεγονότος.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Ὑπερίδη, εἶσαι ζηλότυπος. Καὶ ἡ ζηλοτυπία σου σὲ παραφέρει μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε καὶ νὰ μὲ ὑβρίζεις χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς. Τὸ ἐννοῶ· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ εἰπῇς περισσότερα. Τὸ ἐσκέφθην μόνη μου, ὅτι ἀφ' ἧς ἤθελες μάθει τὴν νέαν μου τύχην, θὰ ἐμίσεις τὸν Ἀλκίφρονα, καὶ θέ μὲ κατεφρόνεις. Ἐὰν σὺ εἶσαι ζηλότυπος, εἶμαι καὶ ἐγὼ ζηλότυπος καὶ γνωρίζω τὴν ψυχολογίαν τῶν ἀγαπώντων. Βεβαίως καὶ ἐγὼ ἐὰν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου θὰ ἠσθανόμην τὰ αὐτὰ αἰσθήματα. Ἀλλὰ τί θέλεις ; Θέλεις νὰ μὴ δεχθῶ ; Θὰ ἤθελες νὰ ἀποποιηθῶ τὸν θρόνον τῶν Συρακουσῶν ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ τί θὰ ἔλεγεν ὁ κόσμος ; ὅτι εἶμαι τρελλή.

— Ὄχι. Ὁ κόσμος θὰ ἔλεγεν ὅτι εἶσαι ἀνωτέρα καὶ θρόνου καὶ δόξης. Καὶ εἶσαι ἀνωτέρα καὶ θρόνου, διότι εἶσαι Θεά, ὅπως ἡ Ἀφροδίτη. Καὶ σὲ ἐρωτῶ : Ποία εἶνε ἀνωτέρα, ἡ βασίλισσα τῶν Συρακουσῶν ἢ ἡ Φρύνη !

×

Ἡ Φρύνη ἐδίσταζε νὰ ἀπαντήσῃ.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν Ὑπερίδην τῷ εἶπεν :



Ἀνέσυρε τὸν μανδύαν καὶ τὸ γυμνὸν σῶμα τῆς Φρύνης ἀνέλαμψεν ὡς ἥλιος εἰς τὰ ὄμματα τῶν δικαστῶν. Σελὶς 441.

— Ἀλλὰ νομίζεις ὅτι θὰ λησμονήσω τὸν ἔρωτά σου ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐκάγχασεν.

— Γελᾷς ;

— Ὦ ! μὰ εἶνε νὰ μὴ γελῶ ; ...

— Δὲν μὲ πιστεύεις ;

— Νὰ σὲ πιστεύσω ; Ἀλλὰ θὰ μὲ ἐνθυμεῖσαι, ὅταν θὰ φορῇς τὸ στέμμα καὶ θὰ κυλίεσαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐκφύλου αὐτοῦ βασιλέως ;

— Ἄ ! Ὑπερίδη ! παραφέρεσαι !

— Θὰ μὲ ἐνθυμῆσαι ὅταν θὰ τὸν φιλῇς εἰς τὰ χείλη ὡς Μαινάς, διότι ἠγόρασε τὰ φιλήματά σου διὰ πορφύρας ; Θὰ μὲ ἐνθυμῆσαι, ὅταν θὰ τὸν ἀφίνῃς νὰ κοιμᾶται εἰς τὰ στήθη σου, διότι αὐτὸς σὲ κατέστησε βασίλισσαν ; Θὰ μὲ ἐνθυμῆσαι ὅταν θὰ ροφᾷ τὴν δρόσον τῆς ἀναπνοῆς σου καὶ τὸ ἄρωμα τῆς κόμης σου, διότι σὲ ἀνεβίβασεν εἰς ἀνάκτορα βασιλικά ; Εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ γείνουν ὅσα λέγεις ; Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ αἰσθάνεσαι εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Ἀλκίφρονα, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε νὰ σὲ δοξάσῃ ; Θὰ ἦσο ἀχάριστος, ἐὰν δὲν τὸν ἠγάπας, συμφώνως πρὸς τὰς ἰδέας σου ; Πότε λοιπὸν θὰ ἐνθυμεῖσαι τὸν Ὑπερίδην ; Ποτὲ πλέον ! Ἡ εὐτυχία μας ἦτο ἔως ἐδῶ. Θὰ ἐχαιρόμην εἰλικρινῶς, ἐὰν ἐκαλεῖσο εἰς θρόνον ἀπὸ ἄλλον βασιλέα, ὄχι ἀπὸ τὸν Ἀλκίφρονα ;

— Διατί ;

— Διότι αὐτὸς εινε γελοῖος.

— Τὸν γνωρίζεις ;

— Ὦ : τὸν γνωρίζουν ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι. Πρῶτον ὁ θρόνος του σαλεύεται. Δεύτερον εἶνε γνωστὸς τύπος παραλυμένου. Ἔπειτα εἶνε μέθυσος. Δὲν ἀπολαύει δὲ καμμίας ὑπολήψεως καὶ οὐδενὸς κύρους.

— Ἀλλ' εἶσαι μεροληπτικός.

— Εἶμαι ἐπιεικέστατος εἰς τὰς κρίσεις μου. Γνωρίζεις ποία ὄργια τελοῦνται εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν Συρακουσῶν ; Γνωρίζεις τί βρομερὸν κάθαρμα εἶνε αὐτὸς ὁ Χρεμύλος ;

— Ἀλλ' αὐτὸς μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε τὸ πᾶν.

— Καὶ εἶνε ! Φαντάσου βασίλειον, τὸ ὁποῖον διευθύνεται ἀπὸ ἕνα βασίλεα μέθυσον καὶ φιλήδονον, ἀπὸ ἕνα αὐλικὸν τῆς κακοηθείας τοῦ Χρεμύλου.

— Καὶ πόθεν ἔχεις τὰς πληροφορίας αὐτάς;

— Αἱ Συρακοῦσαι δὲν εἶνε πόλις ἄγνωστη. Μήπως πρόκειται νὰ μεταβῇς εἰς ἀγνώστους τόπους; Ἠξεύρεις ὁποία παράλυτος ζωὴ κρατεῖ εἰς τὴν νότιον Ἰαλίαν καὶ εἰς τὴν Σικελίαν, Γνωρίζεις τὰ ὄργια τῶν Σιβαριτῶν ; Βεβαίως τὰ γνωρίζεις ὅλα αὐτά ! Ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι εἶνε κτήνη. Ζοῦν διὰ τὴν κοιλίαν καὶ διὰ τὰς γυναῖκας. Ὁ πνευματικὸς βίος εἶνε ἄγνωστος. Ὅ,τι τοῖς ἐνδιαφέρει εἶνε αἱ ἡδοναί.

— Ἀλλὰ, Ὑπερίδη, εἶπεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα, μήπως σὺ καὶ ἐγὼ δὲν ἀγαπῶμεν τὰς ἡδονάς.

— Ναί, τὰς ἀγαπῶμεν, ἀλλὰ δὲν εἴμεθα κτήνη. Ἐγὼ εἶμαι ρήτωρ, σὺ δὲ ἑταίρα ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι κοσμοῦν τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν διὰ τὴν χάριν των καὶ τὸ πνεῦμα των. Ὁ οἶκος σου εἶνε κέντρον καὶ ἰδίᾳ τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλιτεχνῶν καὶ πολιτικῶν. Νομίζεις ὅτι ἡ αὐλὴ τοῦ ἐκφύλου αὐτοῦ Ἀλκίφρονος περικλείει τίποτε τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ κάμῃ ἐντύπωσιν. Νομίζεις ὅτι θὰ εὕρῃς εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν Συρακουσῶν ὅσους βλέπεις νὰ συχνάζουν εἰς τὸ μέγαρόν σου ; δὲν τὸ πιστεύῃς αὐτό, ἀπατᾶσαι.

— Ποίους τότε θὰ συναντήσω ;

— Ποίους θὰ συναντήσῃς ; νὰ σοῦ εἰπῶ λοιπόν. Θὰ συναντήσῃς χυδαίας αὐλητρίδας, ἀπὸ ἐκείνας τὰς ὁποίας ἔχεις μόνον ὡς δούλας. Θὰ συναντήσῃς τιτλούχους μεθύσους καὶ χρονολήρους. Θὰ συναντήσῃς γελοτωποιοὺς ἠλιθίους. Ποιητὰς γελοίους. Καὶ στρατηγοὺς δειλοτέρους καὶ λαγωῶν. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων εἶνε τὸ πρότυπον τῆς ἀνανδρίας. Παραδιδωμένος εἰς τὰ ὄργια ἀγρυπνων μετὰ χυδαίων αὐλητρίδων μέχρι πρωΐας, οἰνοβαρὴς δὲ κυλίεται εἰς γυμνὰ σώματα καὶ εἶνε ὁ περιγέλως τῶν ὑπηκόων του. Πολλαὶ μέχρι τοῦδε ἐγένετο στάσεις κατ' αὐτοῦ. Ἅπαξ ἀπεπειράθησαν νὰ τὸν δολοφονήσουν. Θεωρεῖται ὡς ἀνάξιος τοῦ θρόνου, φοβοῦμαι δὲ μήπως τὸ οἰκτρὸν τέλος του συμμερισθεῖς καὶ σὺ χωρὶς νὰ εἶσαι αἰτία αὐτοῦ. Αὐτὸ φο-

βοῦμαι. Καὶ ἐπειδὴ συνειθίζω νὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν, δὲν ὁμιλῶ συγκεκαλυμμένως, οὔτε ἐπιφυλακτικῶς. Ἀλλ' ὁμιλῶ ἀπροκαλύπτως καὶ θὰ ἔλθῃ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κλαύσῃς πικρῶς καὶ θὰ μεταμεληθῇς διότι ἐγκατέλειψες τὰς Ἀθήνας ἀναζητήσασα μέλλον ἄγνωστον καὶ θρόνον σαλευόμενον.

×

Ἡ ὁμιλία αὐτὴ τοῦ Ὑπερίδου κατετρόμαξε πρὸς στιγμὴν τὴν Φρύνην.

Ἀλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ δώσῃ πίστιν ἀπόλυτον εἰς τὰς λόγους τοῦ ζηλοτύπου αὐτοῦ ἐραστοῦ ;

Ἆρά γε ὁ Ὑπερίδης διετέλει βασιζόμενος ἐπὶ πραγμάτων ;

Δὲν ἦτο ὑπερβολικός ;

Ἤθελε νὰ πτοήσῃ τὴν Φρύνην ;

Κ' ἔλεγε ὅ,τι ἐφρόνει ἀπροκαλύπτως καὶ εἰλικρινῶς ;

Σκέψεις θλιβεραὶ πρὸς στιγμὴν ἐβασάνιζον τὴν ψυχὴν τῆς Φρύνης.

Δὲν τὴν ἔμελλεν διά τὴν ἀνυπολυψίαν τοῦ Ἀλκίφρονος.

Ὅ,τι τὴν ἐφόβιζεν ἦτο ἡ ἀνώμαλος πολιτικὴ κατάστασις τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ὑπέβλεπον οἱ Καρχηδόνιοι ἀπὸ πολλοῦ θέλοντες νὰ κατακτήσουν τὴν νότιον Ἰταλίαν.

Ἆρά γε ὁ θρόνος ἐσαλεύετο πράγματι ;

Καὶ ἔπειτα μήπως ἡ Φρύνη ἦτο βεβαία ὅτι θὰ συνέζει διαρκῶς μὲ τὸν Ἀλκίφρονα.

Ὅλα αὐτὰ πρὸς στιγμὴν τὰ ἐσκέπτετο καὶ αἱ σκέψεις αὐταί, τὰς ὁποίας ἐγέννησαν οἱ λόγοι τοῦ Ὑπερίδου, ἐσκίασαν τὴν ἄμετρον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, χαράν της.

×

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἦτο χαρακτῆρος αἰσιοδόξου.

Ἐσυνείθισεν εἰς τὸν βίον της νὰ ὑπερπηδᾷ ὅλας τῆς τύχης τὰς ἐναντιότητας.

Τίποτε δὲν τὴν ἐφόβιζεν.

Ἀτίμως καὶ ψευδῶς ἔζησεν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ὅμως τὸ κατώρθωσεν!

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐν Ἀθήναις ἀπήλαυε μεγάλης ἐκτιμήσεως.

Ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐλατρεύετο ὡς θεά.

Ὅταν διήρχετο τὰς ὁδούς, τὸ πλῆθος ἀπεκαλύπτετο καὶ τὴν ἐχαιρέτιζεν.

Ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ θρόνου τὴν ἐμάγευεν.

Ἡ Φρύνη, βασίλισσα!

Ἀλλὰ ποῖος ἀπέρριψε θρόνον διὰ νὰ τὸν ἀπορρίψῃ καὶ ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία ἤθελεν ἐκ φιλοδοξίας νὰ μένῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομά της καὶ ἐσυλλογίσθη πρὸς τοῦτο νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὰς Θήβας, τὰς ὁποίας κατέστρεψεν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος;

— Λοιπὸν ἐδέχθης; τὴν ἠρώτησεν ὁ Ὑπερίδης μετὰ ψυχρότητος.

— Ναί..ἐδέχθην καὶ αὔριον φεύγω...

— Αὔριον;

— Τὴν μεσημβρίαν. Ἡ βασιλικὴ τριήρης μὲ ἀναμένει εἰς τὸν Πειραιᾶ.

— Ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Ὑπερίδης μετά τινος εἰρωνείας, βλέπω ὅτι αἱ βασιλικαὶ τιμαὶ ἤρχισαν ἀπὸ τώρα.

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα.

Ὁ Ὑπερίδης ἐσιώπησεν.

Ἐστέναξε βαθέως καὶ εἰς κίνημα τὸ ὁποῖον περιέκλεισεν ὅλον τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του τῆς εἶπε:

— Λοιπόν, χαῖρε! Σοῦ εὔχομαι εὐδαιμονίαν καὶ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν.

×

Ἡ Φρύνη ἔξαλλος ὥρμησε πρὸς αὐτόν.

— Τί φεύγεις; τὸν ἠρώτησε.

— Ναί...δὲν χρειάζομαι πλέον...μήπως νομίζεις ὅτι εἶσαι ὑπόδικος ἀκόμη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ;

— Ἀλλὰ διατί, Ὑπερίδη, μοῦ ὁμιλεῖς μετὰ τόσης πικρίας; Διατί μοῦ ὑπενθυμίζεις τὴν δίκην μου ; Γνωρίζω ὅτι τὴν ἀθώωσίν μου τὴν ὀφείλω εἰς σέ. Μήπως δὲν τὸ ἀνεγνώρισα ; Μήπως δὲν σοῦ ἔδειξα τὴν εὐγνωμοσύνην μου ; Μήπως δὲν τὴν διακηρύττω ; Μήπως ὅλος ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει ὅτι ἐὰν ἡ Φρύνη ζῇ, τὴν ζωήν της ὀφείλει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Ὑπερίδην. Δὲν εἶνε ἠθικῶς ὡραῖον νὰ εἶνε τις εὐγνώμων, δὲν εἶνε ὡραιότερον νὰ προκαλῇ τις τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης ;

Ὁ Ὑπερίδης ἐσιώπησε καὶ ἐσκέφθη.

Ἡ Φρύνη τὸν ἔβλεπε ἐρωτικῶς.

— Χαῖρε ! ἐπανέλαβεν οὗτος καὶ ὥρμησε διὰ νὰ φύγῃ.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τὸν ἠμπόδισεν.

Ὄχι ! τοῦ εἶπεν. δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον....

— Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ πράξω;

— Νὰ μὲ ἀποχαιρετίσῃς εἰς τὸν Πειραιᾶ. Νὰ κατέλθωμεν μαζί.

— Ἀδύνατον.

— Διατί ;

— Διότι δὲν θέλω.

— Σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάριν.

— Μὴν ἐπιμένεις.

— Σὲ παρακαλῶ.

— Μὴν ἐπιμένεις.

— Ὑπερίδη !

— Ἀδύνατον !

×

— Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθῶμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Μὲ τόσην ψυχρότητα.

— Ἐνθυμεῖσαι, Φρύνη, ὅτι ἄλλοτε σοῦ εἶπον, ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν.

— Ὢ ! ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι...ἀλλ' ὅπως τότε, οὕτω καὶ τώρα μὲ ἀδικεῖς. Νομίζεις ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ...Νομίζεις ὅτι δὲν αἰσθάνομαι πρὸς σὲ αἴσθημα ἔρωτος καὶ εὐγνωμοσύνης ; Εἰπέ μου;

— Θέλεις λοιπὸν νὰ σοῦ ἀπαντήσω ;

— Ναί... λέγε...

— Νὰ μὴ θυμώσῃς ὅμως ;

— Ὄχι ! ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μὲ ὑβρίσῃς.

— Σὲ ὕβρισα ἄλλοτε ;

— Πολλάκις.

— Δὲν ἔχεις δίκαιον.

— Μὲ ὕβρισες ἐκ ζηλοτυπίας, διότι εἶσαι ζηλότυπος.

— Καθόλου.

— Τὸ ἀρνεῖσαι ;

— Βεβαίως.

— Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν θέλεις νὰ μεταβῶ εἰς τὰς Συρακούσας. Δὲν θέλεις νὰ μεταβῶ οὔτε ὡς βασίλισσα διότι ζηλοτυπεῖς.

— Φαντάζεσαι !

— Ἐγώ ;

— Ναί... σύ !..

×

— Χαῖρε ! ἐπανέλαβεν καὶ ἐκ τρίτου ἄκαμπτος ὁ Ὑπερίδης.

— Φεύγεις ;

— Φεύγω ὁριστικῶς.

— Δὲν μοῦ εὔχεσαι τίποτε ;

— Σοῦ ηὐχήθην ἤδη.

— Δὲν μὲ φιλεῖς ;

— Προτιμῶ νὰ χωρισθῶμεν χωὶς ἀσπασμούς. Εἶνε περιττοί.

— Ὑπερίδη.,.εἶσαι σκληρός...θέλεις νὰ σὲ παρακαλέσω ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ τί θέλεις τέλος πάντων ; Ποτὲ δὲν σὲ εἶδον εὐχαρι-

στημένον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὅσοι ἀγαποῦν δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαριστημένοι. Ἀλλ' ἐὰν φεύγω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, φεύγω χάριν τοῦ ἐξαιρετικοῦ αὐτοῦ λόγου, ὅστις δικαιολογεῖ τὰ πάντα.

Ὁ Ὑπερίδης δὲν ἀπεκρίνετο

— Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω, τοῦ ἐπρότεινεν ἡ Φρύνη.

— Περιττὸν ἀνέκραξεν οὗτος, ἀπομακρυνόμενος.

— Μὴ φεύγῃς, τοῦ ἐφώναξεν ἡ Φρύνη.

— Θὰ φύγω..ἄφες με...

— Ὑπερίδη !

— Φρύνη !

Ἀλλ' ἡ Φρύνη εἶχεν ὁρμήσει καὶ τὸν ἐκράτει ἐκ τῶν χειρῶν.

Ὁ Ὑπερίδης ἀνθίστατο.

Διὰ μιᾶς κινήσεως θετικῆς ἡ Φρύνη τὸν ἐνηγκαλίσθη.

— Ἄφησέ με νὰ σὲ φιλήσω...

— Ὄχι !

— Ὑπερίδη !

— Δὲν θέλω.

— Ὑπερίδη...ὡς χάριν σοῦ ζητῶ νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ σὲ φιλήσω....

— Μὲ ἐνοχλεῖς.

— Ἔστω...

— Ἀλλὰ δὲν θέλω...

— Πλὴν σὲ παρακαλῶ...

— Ὄχι.

Ἡ Φρύνη τὸν ἀφῆκεν.

Καὶ ἐγονυπέτησεν.

— Ὑπερίδη, τοῦ εἶπε δακρύουσα, βλέπεις ὅτι πίπτω εἰς τοὺς πόδας σου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ πράξω ποτὲ πλέον διὰ κανένα.

— Ἀλλὰ πρὸς τί ἡ τόση ἐπιμονή σου ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ἀλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νά ἀποχωρισθῶμεν χωρὶς κἂν ἓν φίλημα, γλυκύ, ἡδονικόν, παρατεταμένον, φίλημα περικλεῖον ὅλον τὸν ἔρωτα τόσων ἐτῶν, φίλημα περικλεῖον τὴν θλῖψιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ὁ Ὑπερίδης ἐκάμφθη.

Ἐδάκρυεν

Ἡ Φρύνη ἔκλινεν εἰς τὸ στῆθός του τὴν κεφαλὴν καὶ ὁ Ὑπερίδης κύψας τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα.

Ἔπειτα ἀπεχωρίσθησαν.

Καὶ οἱ δύο ἐδάκρυον.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἐπλησίαζεν.

— Φεύγω ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὑπερίδης. Χαῖρε !

— Ὑγίαινε ! ἀπεκρίθη ἡ Φρύνη.

×

Ὁ Ὑπερίδης ταχὺς ὡς βέλος ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν.

Καὶ ἐξῆλθε καὶ ἔφυγεν.

Ἡ Φρύνη τὸν παρηκολούθει ἀπερχόμενον μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μέχρις ὅτου οὗτος δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Καὶ στρεφομένη ἀνεφώνησεν :

— Ὦ ! πόσον τὸν ἀγαπῶ.

Ἡ Φρύνη τὴν ἐπιουσαν ἐκάλεσεν εἰς πρόγευμα ὅλας της τὰς φίλης.

Ἡ Τελεσίλλα, ἡ Μυρτώ, ἡ Λαμία, ἡ Θαΐς, ἡ Μυρρίνη, ἡ Γλυκέρα, ἡ Φιλοξένη, ἡ Ἕλλη, ἡ Φανοστράτη, ἡ Καλλιστώ, ἡ Λυσιστράτη, ἡ Εὐξίππη, ἡ Φιλίνη, ἡ Λίκαινα, Βακχίς, ὅλαι συνῆλθον εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φρύνης.

Εἷς μόνον ἀνὴρ παρίστατο εἰς τὴν συνέλευσιν αὐτὴν τοῦ ὡραίου φύλου.

Ὁ Χρεμύλος.

Ἠθελε νὰ ἰδῇ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ νὰ γνωρίσῃ τὰς περιφημωτέρας καὶ ὡραιοτερας ἑταίρας τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναχωρήσεως της ἡ Φρύνη συνέλεξεν εἰς τὸν οἶκον της τὰς ὡραιοτέρας γυναῖκας τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ Φρύνη μὴ δυναμένη νὰ διευθετήσῃ τὰς ὑποθέσεις της ἀνέβαλεν ἐπὶ μίαν ἀκόμη ἡμέραν τὴν ἀναχώρησίν της.

Κατὰ τὸ πρόγευμα ἐκράτει εὐθυμία καὶ ζωηρότης μεγάλη.

— Ἀγαπῶ τὰς ὡραίας γυναῖκας ! ἔλεγε διαρκῶς ὁ Χρεμύλος ὅστις ἦτο τύπος διεφθαρμένου αὐλικοῦ.

×

Τὸ κάλλος τῆς Φρύνης κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἐκθαμβωτικόν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς Γλυκέρας ἐσαγήνευαν τὸν Χρεμύλον.

— Τὰ μάτια σου Γλυκέρα, τῆς ἔλεγε, ὁμοιάζουν μὲ φλόγας. Καιόμαι ὅταν μὲ βλέπεις.

Ἡ Γλυκέρα ἐγέλα μὲ τὰς χονδροειδεῖς φιλοφρονήσεις τοῦ αὐλικοῦ τῶν Συρακουσῶν.

— Πρόσεξε τότε νὰ μὴ καῇς, τοῦ ἀπήντησεν αὕτη.

— Ὦ ! πόσον ἤθελα νὰ τὰ φιλήσω.

— Ἀλλὰ θὰ κάψῃς τὴν γλῶσσαν σου.

— Θὰ τὰ σβύσω μὲ τὴν γλῶσσαν μου.

Καὶ αἱ χονδροειδεῖς ἀστειότητες ἐξηκολούθουν.

Ὁ Χρεμύλος εἶχε πίει κατὰ κόρον.

Ἦτο σχεδὸν μεθυσμένος.

— Θέλω τραγούδια, ἀνεφώνει, Γλυκέρα, θέλω τραγουδάκια καὶ φιλιὰ ζεστά ! Ἄφησέ με νὰ ψάξω εἰς τὸν λαιμόν σου... νομίζω ὅτι εἶνε κρυμμένα περιστεράκια.... Γλυκέρα τὰ μάτια σου μὲ καῖνε.... Ἄχ ! αὐτὰ τὰ μαλλιά τῆς Μυρρίνης !... Μὰ λοιπόν, καμμία δὲν μὲ ἀγαπᾷ.... Τί... μήπως διότι δὲν εἶμαι νέος.... ἀλλ' ὅποια νομίζῃ ὅτι ἐγήρασα, ὑπνοβάτεῖ... εἶμαι ἰσχυρότερος ταύρου καὶ ταχύτερος ἀλέκτορος.... Ἄχ τρελλαίνομαι νὰ βλέπω ὡραίας γυναίκας ! νὰ... νά... μοῦ φαίνεται ὅτι γυρίζει τὸ πάτωμα... ψίτ ! ψίτ! ποῦ εἶνε τὰ περιστεράκια;

Δὲν ἤξευρε πλέον τί ἔλεγε κυριολεκτικῶς.

Ἔτρεχε ἄνω κάτω. Προσεπάθει νὰ φιλήσῃ ὅλας τὰς φίλας τῆς Φρύνης, ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ἑδρῶν, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν βεβαρυμένοι,

ἄλλοτε ἐγέλα σπασμωδικῶς, χωρὶς λόγον, κλονιζόμενος διαρκῶς καὶ ἄλλοτε ἤρχιζε τοὺς λυγμοὺς καὶ τὰ δάκρυα.

Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφώναζεν :

— Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσά μου !

Καταβεβλημένος ἐκ τῆς μέθης ἔπεσεν ἐπὶ μιᾶς κλίνης.

Μετ' ὀλίγον ἐκοιμᾶτο.

Ἡ Φρύνη ἤδη περιεστοιχίζετο ἀπὸ τὰς φίλας της.

— Ὁ θρίαμβός σου, Φρύνη, τῆς ἔλεγεν ἡ Καλλιστώ, εἶνε θρίαμβος τοῦ γυναικείου φύλου.

— Ὁ θρίαμβός σου εἶνε θρίαμβος τῆς καλλονῆς.

— Ὁ θρίαμβός σου εἶνε θρίαμβος ὅλων μας !

Ἀνεφώνουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην.

— Ἡ ὡραιότης ἀξίζει καὶ θρόνον ! ἔλεγεν ἡ Λέαινα.

— Εἰς ὑγείαν τῆς Φρύνης !

Ἀνέκραξεν ἡ Φαινοστράτη καὶ ὕψωσε τὸ κύπελλον πλῆρες οἴνου τῆς Μιλήτου.

— Εἰς ὑγείαν τῆς Βασιλίσσης ! ἀνεφώνησεν ἡ Μυρτώ.

— Εἰς ὑγείαν τῆς παγκάλου Βασιλίσσης μας ! ἀνέκραξαν ὅλαι.

Ἡ Φρύνη ἦτο συγκεκινημένη.

Ἤδη εἶχεν ἀρχίσει νὰ προσλαμβάνῃ ὅλην τὴν βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς θέσεώς της.

— Πρὶν ἢ σᾶς ἀποχαιρετήσω, καλαί μου φίλαι, εἶπεν αὕτη, ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς δώσω κάτι τι...μίαν ἀνάμνησίν μου...θέλω νὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι καὶ θὰ σᾶς ἐνθυμοῦμαι...θέλω ὅμως καὶ σεῖς νὰ μὴ μὲ λησμονήσετε.

×

— Ἀλλὰ ποία ἐξ ἡμῶν ἀνεφώνησεν ἡ Καλλιστὼ ἠμπορεῖ νὰ ξεχάσῃ τὴν Φρύνην ;

— Καμμία !

Ἀνέκραξαν ὅλαι.

— Τὴν Φρύνην οὔτε ὁ καιρὸς πλέον δύναται νὰ θίξῃ. Εἶνε ἀθάνατος.

— Εἶνε ἀνωτέρα τῆς Ἀφροδίτης !

— Εἶνε ἀνωτέρα τῆς Θεᾶς !

— Εἶνε ὑπερτέρα ἁπλῆς γυναικός !

— Εἶνε ἀνωτέρα καὶ βασιλίσσης.

— Εἶνε αὐτὴ ἡ φύσις, αὐτὸ τὸ κάλλος, αὐτὴ ἡ ἀθανασία.

— Εἰς ὑγείαν τῆς βασιλίσσης !

Καὶ τὰ κύπελλα ὑψοῦντο καὶ τὰ χείλη τῶν ἑταιρῶν ἐδροσίζοντο.

— Εἶμαι βεβαία, διέκοψεν ἡ Τελεσίλλα, ὅτι θὰ ξετρελλάνῃς τὸν Ἀλκίφρονα...

— Θὰ τὸν ἴδῃς εἰς τοὺς πόδας σου !

— Θὰ τὸν ἔχῃς δοῦλόν σου !

— Οἱ Συρακούσιοι θὰ σὲ λατρεύουν !

— Θὰ ζήσῃς εὐδαίμων !

— Εἰς ὑγείαν τῆς βασιλίσσης μας ! ἀνεφώνησαν ἐκ νέου αἱ φίλαι τῆς Φρύνης καὶ τὰ κύπελλα ἐκενώθησαν.

×

— Πρὶν ἢ ἀναχωρήσω, ἤρχισε λέγουσα ἡ Φρύνη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς χαρίσω κἄτι τι. Θέλω νὰ ἔχετε μίαν ἀνάμνησιν. Λοιπόν, εἰς σὲ, Τελεσίλλα, χαρίζω τὴν ἐπαυλιν τοῦ Πειραιῶς.

— Ὦ ! σὲ εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἡ Τελεσίλλα, ἥτις καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς ἔνδειξιν ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Εἰς σὲ, Μυρτὼ, χαρίζω τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μαραθῶνος.

— Εὐχαριστῶ...

— Εἰς σὲ, Λαμία, τὸ κτῆμα τῶν Θηβῶν. Εἰς σὲ, Θαΐς, χαρίζω τὸν ἀμπελῶνα τῆς Λουβίας. Εἰς σὲ, Γλυκέρα, τὸν οἶκον τὸν εὑρισκόμενον πλησίον τοῦ μνημείου τοῦ Λυσικράτους. Εἰς σὲ, Φιλουμένη, χαρίζω τὰς βοσκὰς τῆς Λεβαδείας. Εἰς σὲ, Ἑλλη, χαρίζω τὸν κῆπόν μου τὸν εὑρισκόμενον εἰς τὰς Θεσπειάς. Εἰς σὲ, Φαινοστράτη,

χαρίζω τρεῖς ἐνυποθήκους ἀπαιτήσεις. Εἰς σὲ, Καλλιστὼ, χαρίζω τὰ ἀργυρᾶ σκεύη τοῦ οἴκου μου, τὰ ὁποῖα κρατῶ εἰς ἀνάμνησιν. Εἰς σὲ, Λυσιστράτη, χαρίζω τρία πλοῖα ἐμπορικὰ, εἰς σὲ, Εὐξίππη, δέκα ἀγάλματα τοῦ Φειδίου, εἰς σὲ, Φιλίνη, πέντε εἰκόνας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τρία ἀγάλματα τοῦ Φειδίου, εἰς σὲ, Λικίνα, ἐπειδὴ ἀγαπᾷς τὰ χρήματα, σοῦ ἐκχωρῶ ὁμόλογα ἀξίας μεγάλης, καὶ εἰς σὲ, Βακχὶς, σοῦ χαρίζω τὸν ἐλαιῶνα τοῦ Λαυρίου.

×

Αἱ δωρεαὶ αὗται τῆς Φρύνης διήγειρον ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν. Ὅλαι αἱ φίλαι της συγκεκινημέναι τῆς ἐξέφραζον τὴν εὐγνωμοσύνην των.

— Διεκρίνεσο πάντοτε διὰ τὰ γενναῖα σου αἰσθήματα, τῆς εἶπεν ἡ Καλλιστώ.

— Εἶμαι πολὺ πλουσία, θὰ ἦτο δὲ ἀνάρμοστον καθ' ἣν στιγμὴν ἡ τύχη μὲ φέρει ἐπὶ θρόνου νὰ μὴ θελήσω νὰ σᾶς ἀφήσω μὲ μίαν καλὴν ἐνθύμησιν

Καὶ προσέθεσε :

— Ἔγραψα σήμερον εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως καὶ τῷ ἐδήλωσα ὅτι χαρίζω κτήματα ἀξίας τριῶν ἑκατομμυρίων, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῶν ὁποίων νὰ βοηθοῦνται οἱ πτωχοὶ τῆς πόλεως.

— Εὖγέ σου Φρύνη ! ἀνέκραξαν ὅλαι αἱ φίλαι της.

— Συγχρόνως, ἐξηκολούθησεν αὕτη, ἔστειλα εἰς τὸν Πραξιτέλην διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν αἱ ὁποῖαι νὰ χρησιμεύσουν πρὸς πρόχειρος περίθαλψιν τῶν ἀπόρων καλλιτεχνῶν. Ἔστειλα εἰς τὸν Πειραιᾶ διακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, αἱ ὁποῖαι νὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς πτωχούς. Ἐδήλωσα πρὸς τὴν Βουλὴν ὅτι θὰ ἀνεγείρω ἄσυλον διὰ τοὺς πτωχοὺς τῶν Ἀθηνῶν. Ὅτι θὰ βοηθῶ μηνιαίως τοὺς ἀπομάχους τοῦ πολέμου, τὰς χήρας των καὶ τὰ ὀρφανά των καὶ ὅτι ὁστισδήποτε ἀσθενὴς ἢ ἐνδεὴς δύναται νὰ μοῦ ζητήσῃ ὅτι ποσὸν χρημάτων θέλει. Ἡ περιουσία μου καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου θὰ διανε-

μηθῇ εἰς τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν καὶ θὰ διατεθῇ ὑπὲρ σκοπῶν φιλανθρωπικῶν.

— Εἶσαι πραγματικὴ Βασίλισσα!

Ἀνέκραξαν αἱ ἑταῖραι, αἵτινες τὴν περιεστοίχιζον ἐν μέσῳ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ!

— Δηλώνω δὲ καὶ ἓν ἑκατομμύριον δραχμῶν εἶπεν ἡ Φρύνη χαμηλοφώνως, ὅπως ἱδρυθῇ ἄσυλον τῶν ἱεροδούλων τῆς Ἀφροδίτης.

— Ἡ φιλανθρωπία σου εἶνε μοναδική!

— Τὰ αἰσθήματά σου εἶνε γενναῖα καὶ σπάνια, ἀνεφώνησαν ὅλαι αἱ φίλαι της.

×

Καὶ ἀληθῶς.

Ἡ γεναιοδωρία τῆς Φρύνης ἦτο ὀνομαστὴ καὶ μοναδική.

Ἦτο ὑπερπλουτος, ἀλλὰ καὶ ἐσκόρπιζε δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὸ χρῆμα.

Φιλάνθρωπος, ἀγαθή, γενναιόδωρος καὶ ὑψηλόφρων.

Ἤθελεν ἄλλως ἐγκαταλείπουσα τὴν Ἑλλάδα νὰ αὐξήσῃ τὴν δημοτικότητά της καὶ νὰ φύγῃ μὲ μίαν δοξαν βασιλικήν, μὲ μίαν φήμην ἀλησμόνητον, μὲ γόητρον ἀκτινοβόλουν, μὲ λατρείαν, μὲ ἀγάπην.

Διότι ἡ Φρύνη ἦτο φιλόδοξος.

Ἠγάπα τὴν δόξαν.

Ἠγάπα τὸ ὄνομά της νὰ τὸ ἀκούῃ ἐξυμνούμενον.

Εἶχεν ὅλας τὰς ἀδυναμίας τῶν πολιτευομένων.

Ὅλην τὴν ματαιότητα τῶν γυναικῶν.

Ὅλην τὴν ἐμπορικότητα τῶν Ἀσιανῶν.

Ὅλην τὴν φιληδονίαν τῶν Λεσβείων.

Ὅλην τὴν γοητείαν τῶν Ἀθηναίων.

Φιλόδοξος, φιλήδονος, ματαία, ἀγαθή, γενναία, ἔμπφος τῆς σαρκός, ἐπικουρία, θυμώδης, νευρική, ἀλλοπρόσαλλος, ἐρωτομανής, ἔκφυλος, αὐτὴ ἦτο ἡ Φρύνη.

×

Τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ μέγαρόν της συνέρρευσαν ὅλοι οἱ ἐπιφανεῖς τοῦ πολιτικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ Φρύνη ἐδέχετο τὰ συγχαρητήρια τῶν προσερχομένων, ἔρρευσεν ἄφθονος ὁ οἶνος καὶ ὀπῶραι γλυκύτατοι τῆς ἐποχῆς προσεφέροντο. Αἱ προπόσεις διεδέχοντο αἱ μὲν τὰς δέ, στῖχοι ἀπηγγέλλοντο, ἐπιγράμματα ἐξεφωνοῦντο, εὐχαὶ διεσταυροῦντο, ἄσματα καὶ ἰαχαὶ ἠκούοντο, ἀληθὴς πανήγυρις ἐτελεῖτο.

Ἔξωθεν τοῦ μεγάρου πλῆθος Ἀθηναίων εἶχεν συναθροισθῇ.

Ἄλλοι ἐζήτουν νὰ ἴδουν τὴν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν.

Ἄλλοι ἐζήτουν νὰ ἀνευφημήσουν.

Ὅμιλοι νέων καὶ ἑταιρῶν προσήρχοντο καὶ κατέθετον στεφάνους ἐκ μύρτων καὶ ὑακίνθων.

Μέχρι βαθείας νυκτὸς χιλιάδες λαοῦ περιεκύκλουν τὸ μέγαρον τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας, ζητωκραυγαὶ ἠκούοντο, λαμπαδηφορία δὲ μεγαλοπρεπὴς ἐξ ἐραστῶν τῆς Φρύνης παλαιῶν ὀργανωθεῖσα, παρήλασε πρὸ τοῦ μεγάρου της, προηγουμένων μουσικῶν καὶ τυμπάνων.

Τὴν ἐπομένην ἐγένετο ἡ προπομπὴ τῆς Φρύνης μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς.

Ἡ ἀναχώρησίς της ἐξ Ἀθηνῶν προσέλαβε χαρακτῆρα δημοσίας πανηγύρεως.

Ἀπὸ πρωΐας κόσμος ἄπειρος κατέκλυσε τὸν οἰκόν της.

Ὅλοι οἱ παλαιοὶ ἐρασταὶ τῆς Φρύνης προσῆλθον ὁδηγοῦντες θαυμάσια ἅρματα, ἐστολισμένα δι' ἀνθέων τῆς ἐποχῆς.

Προηγοῦντο νέοι μὲ λύρας καὶ μὲ σάλπιγγας, ἔχοντες ἐστεμμένας τὰς κεφαλὰς διὰ μυρσινῶν.

Ἡ Φρύνη ἐπέβη τοῦ πολυτελοῦς ἅρματός της.

Εἶχε μεθ' ἑαυτῆς τὸν ἔμπιστον τοῦ Βασιλέως τῶν Συρακουσῶν σύμβουλον, τὸν Χρεμύλον.

Ὄπισθεν τοῦ ἅρματός της, τὸ ὁποῖον ἐβάδιζε βραδέως ἠκολού-

θουν ἅρματα ἄλλα καὶ ἅμαξαι πλουσίων νέων καὶ εὐπατριδῶν.

Οἱ σπουδαιότεροι τῶν φίλων της τὴν ἀπεχαιρέτισαν εἰς τὸ μέγαρόν της.

×

Ἡ πομπὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ ὑπερχιλίους συνοδοὺς καὶ πολλῶν ἰδίως γυναικῶν διῆλθε διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ κατόπιν ἔλαβε τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸν Πειραιᾶ.

Ὅταν εὑρίσκοντο εἰς τὸν Κεραμεικόν, ἡ Φρύνη, ἀποτεινομένη πρὸς τόν Χρεμύλον, τοῦ εἶπεν :

Ὦ ! πόσες ἀναμνήσεις ἔχω ἐδῶ ! Τί μοῦ ἐνθυμίζει ὁ Κεραμεικός ! Ἤμουν πολὺ μικρά. ὅτε διὰ πρώτην φορὰν τὸν ἐπεσκέφθην ! Τότε ἤμουν ἄγνωστη καὶ ἄσημος.

— Ἀλλ' ἦσο πάντοτε ὡραία ; διέκοψεν ὁ Χρεμύλος.

— Ναί, ἤμουν ὡραία...ἀλλὰ πτωχὴ καὶ ὄχι ἔνδοξος. Τότε ἐπώλουν τὰς σάρκας μου διὰ νὰ ζήσω...ἐνῷ τώρα...ὅπου συλλογίζομαι ὅτι ἡ τύχη μὲ ὡδήγησεν μέχρι τοῦ θρόνου... ὦ ! Χρεμύλε, πόσιν μὲ κατέστησες εὐτυχῆ;..Ἐὰν ἀποθάνω πρῶτα ἐγώ, θά σοῦ ἀφήσω μέγα μέρος ἐκ τῆς περιουσίας μου...

— Αὐτό, ἀπήντησεν ὁ Χρεμύλος, εἶνε ὀλίγον δύσκολον νὰ πραγματοποιηθῇ, διότι σὺ μὲν εἶσαι ἀκόμη νέα, ἐγὼ ὅμως κοντεύω νὰ γηράσω.

— Τότε, τῷ ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, ἐὰν θέλῃς νὰ σοῦ χαρίσω ἀπὸ τώρα μερικὰς ἑκατοντάδας χιλιάδων δραχμῶν.

Ὁ Χρεμύλος τὴν ἐκύτταξεν ἐκπλαγείς. Καὶ τοῦ εἶπεν :

— Σοβαρεύεσαι ;

— Ὁ λόγος τῆς Φρύνης εἶνε συμβόλαιον !

— Τότε, ἀπήντησεν ὁ Χρεμύλος μετὰ χαρᾶς, τὰς δέχομαι καὶ σὲ εὐχαριστῶ. Μάθε ὅτι εἶμαι σπάταλος...

— Τὸ γνωρίζω...

— Ὅτι ἀγαπῶ τὰς γυναῖκας καὶ τὰς διασκεδάσεις...

— Τὸ ἠξεύρω.

— Καὶ ὅτι ἔχω φάγει ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν μου.

— Καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζω.

— Ὅσα μοῦ δώσῃς ὅλα θὰ τὰ σπαταλήσω...ἐγὼ ἔχω ἄλλας ἰδέας περὶ τῆς ζωῆς...σήμερον εἶμαι, αὔριον ἠμπορεῖ ν' ἀποθάνω... Λοιπὸν γλεντῶ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου.

— Ἀληθὴς φιλόσοφος!

— Ἐπικούριος!

+

Ἡ πομπὴ μετ' ὀλίγον διέσχισε τὸν ἐλαιῶνα καὶ μετὰ πορείαν μιᾶς ὥρας καὶ πλέον ἔφθασεν εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ νέα ὑποδοχὴ ζωηροτάτη ἐγένετο εἰς τὴν Φρύνην.

Ἀνευφημίαι ἠκούοντο.

Ἄνθη τῇ προσεφέροντο.

Περιστεραὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸ ἅρμα της.

Καὶ ἡ Φρύνη συγκεκινημένη ἐχαιρέτιζε τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐλάτρευεν.

— Ζήτω ἡ Φρύνη!

— Ζήτω ἡ Βασίλισσα!

— Ζήτω ἡ Ἀφροδίτη!

Καὶ τὰ πλήθη ἀνευφήμουν τὴν περικαλλῆ ἑταίραν, ἥτις μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐσκόρπιζε μειδιάματα καὶ χαιρετισμοὺς διὰ τῆς χειρός.

Εἰς τὴν προκυμαίαν ἀνέμενεν ἡ λέμβος τοῦ βασιλικοῦ πλοίου.

Οἱ Συρακούσιοι ναῦται, ἀνέμενον νὰ τὴν χαιρετήσουν καὶ τῆς ἀποδώσουν τὰς βασιλικὰς τιμάς.

Μόλις τὴν εἶδον ἐμφανιζομένην ἀνέκραξαν :

— Ζήτω ἡ βασίλισσα!

Καὶ τὸ πλῆθος ἐξερράγη εἰς φρενητιώδεις ζητωκραυγάς.

Εἰς τὴν προκυμαίαν ἡ Φρύνη ἀπεχαιρέτισεν ὅλας της τὰς φίλας καὶ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὴν προέπεμψαν μέχρι τοῦ λιμένος.

— Οὐδέποτε, ἔλεγε, θὰ λησμονήσω τὰς Ἀθήνας.

Καὶ ἔκλαιεν.

— Οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὴν προπομπὴν αὐτὴν τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκάματε καὶ διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς εὐγνωμονῶ.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ.

×

— Δὲν λησμονῶ ὅτι τὴν δόξαν μου, τὴν ὀφείλω εἰς τοὺς Ἀθηναίους, τοὺς ὁποίους καὶ θὰ ἔρχωμαι ἐτησίως νὰ βλέπω, εἴτε μόνη, εἴτε μετὰ τοῦ Ἀλκίφρονος. Εὔχομαι ἡ πατρίς μου νὰ εὐτυχήσῃ. Καὶ εἴθε νὰ ἴδωμεν ὅλοι ἡμέρας εὐτυχεστέρας...

Μίαν πρὸς μίαν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἠσπάσθη τρὶς τὰς φίλας της, αἱ ὁποῖαι ἔκλαιον καὶ ἀπεχωρίζοντο τῆς Φρύνης μετὰ σπαραγμοῦ ψυχικοῦ.

Εἶχεν ἤδη ἐπιβιβασθῇ τῆς λέμβου, ἡ ὁποία ἐξέπλεεν ἠρέμα φέρουσα τὴν νέαν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν εἰς τὸ περίκομψον βασιλικὸν σκάφος.

Ὅταν ἡ λέμβος ἐπλησίασεν εἰς τὴν τριήρη, οἱ Συρακούσιοι ναῦται ἰδόντες τὴν Φρύνην, ἀνέκραξαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

— Ζήτω ἡ Φρύνη !

Τὸ βασιλικὸν σκάφος ἦτο πλουσίως διακεκοσμημένον.

Αἱ αἴθουσαι τῶν κοιτώνων ἦσαν θαῦμα πολυτελείας.

Αἱ δύο παρακείμεναι κλῖναι τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος ἦσαν κατασκευασμέναι ἐξ ἐλεφαντόστου.

Κοσμήματα καὶ σκεύη πολύτιμα συνεπλήρουν τὸν διάκοσμον.

Ὅταν ἡ Φρύνη εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ πλοίου, πρὸ τοῦ ὁποίου κομψὸν εὑρίσκετο καλλυντήριον, ἦτο σφόδρα συγκεκινημένη.

Ἦτο μόνη.

Ὁ Χρεμύλος εἶχεν ἀποσυρθῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀφοῦ εἶχε παρουσιάσει εἰς τὴν Φρύνην τὸν κυβερνήτην τοῦ σκάφους.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅλοι οἱ ἐν τῷ πλοίῳ ἐφέροντο πρὸς τὴν Φρύνην, ὡς πρὸς βασίλισσαν.

Τῆς ὡμίλουν μετὰ σεβασμοῦ καὶ μετὰ τυπικότητος.

Ὅταν ἡ Φρύνη ἔμεινε μόνη, ἐρρίφθη ἐπί τινος ἕδρας.

Ἦτο ὀλίγον κουρασμένη ἐκ τῆς πομπῆς καὶ τῶν ζητωκραυγῶν.

Μετ' ὀλίγον ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν καθρέπτην καὶ φέρουσα αὐτὸν πρὸ τοῦ προσώπου, ἐσυλλογίζετο ποίαν δύναμιν καὶ ποίαν ἔλξιν εἶχε τὸ κάλλος της.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἦτο ἄσημος καὶ πτωχὴ κόρη, καὶ ὅτι χάρις εἰς τὴν καλλονήν της κατέστη πλουσία.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι εἶχε κυριαρχήσῃ τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ ἔτη, χάρις εἰς τὴν καλλονήν της.

— Ἐσυλλογίζετο ὅτι πέριξ της εἶχε κατορθώσει νὰ συγκεντρώσῃ ὅλον τὸν πολιτικὸν καὶ τὸν καλλιτεχνικὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐσυλλογίζετο τὴν δίκην της εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ τὴν πανηγυρικὴν ἀθώωσίν της.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι χάριν τῆς πατρίδος εἶχεν ἐνεργήσει τὴν δολοφονίαν τοῦ Φιλίππου,

Ἐνεθυμήθη ὅτι εἶχεν ὡς ἐραστὰς τοὺς διασημοτέρους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς της, τὸν Δημοσθένην, τὸν Ἀπελλῆν, τὸν Πραξιτέλην, τὸν Ὑπερίδην.

Καὶ τελευταῖον ὅλων ἐνεθυμήθη τὸν Ἀνδροκλῆν, τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον καὶ ἄγνωστον ἔφηβον, τὸν ὁποῖον εἶχε συναντήσει πρὸ ἐτῶν εἰς τὸν Κεραμεικόν, τὸν ἄγνωστον νέον, οὗτινος ἡ ψυχὴ ἐτρέφετο μὲ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς πατρίδος, τὸν περικαλλῆ νέον, ὅστις, ἐπὶ τέλους τὴν ἠγάπησε καὶ τὸν ὁποῖον ἔχασε μὲ τὰς ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποίου ἦτο ὑπασπιστής.

×

Ἡ Φρύνη ἐξηκολούθει ν' ἀγαπᾷ τὸν Ἀνδροκλῆν.

Ἦτο ὁ μόνος, ὅστις τὴν εἶχε κατακτήσει.

Τὸν ἠγάπα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της.

Τὸν ἠγάπα περιπαθῶς.

Τὸν ἠγάπα μὲ ἔρωτα αἰώνιον, ἄσβεστον καὶ ἀναλλοίωτον.

Καὶ τὸν ἐσυλλογίζετο.

Τὸν ἐσυλλογίζετο ἐπιμόνως κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς ἀναχωρήσεώς της.

Ἆρά γε νὰ ἔζη ὁ Ἀνδροκλῆς ;

Ἆρά γε νὰ εἶνε πάντοτε ὑπασπιστὴς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου;

Ἆρά γε νὰ διέπρεψεν εἰς τὰς τόσας μάχας τῆς μεγάλης ἐκστρατείας τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του δὲν εἶχε λάβει καμμίαν πληροφορίαν.

Καὶ ὅμως δὲν τὸν εἶχεν ἀποχωρισθῇ ἐντελῶς.

Ἐνόμιζεν ὅτι τὸν εἶχε πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν της.

Παραδεδομένη εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ρέμβην ἡ Φρύνη εἶχε λησμονήσει τὴν εὐτυχίαν, ἥτις τὴν ἀνέμενε καὶ ἐσκύρτα ἐνθυμουμένη τὴν ὡραίαν μορφὴν τοῦ Ἀνδροκλέους, τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπα περιπαθῶς.

×

Μετ' ὀλίγον ἀνεβιβάσθη ἡ ἄγκυρα τοῦ πλοίου.

Τὰ ἱστία ἀνεπετάσθησαν.

Πνέει ἄνεμος οὔριος.

Ὁ καιρὸς ἐφαίνετο καλός.

Μόνον πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, νέφη πυκνὰ συνωθοῦντο προμηνύοντα ὅτι ὁ καιρὸς δὲν θὰ ἐξηκολούθει καὶ τὴν ἐπαύριον ὁ αὐτός.

Καὶ τὸ βασιλικὸν σκάφος ἐξέπλευσεν ὀλίγον πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος εὑρισκομένη ἡ Φρύνη μετὰ τοῦ Χρεμύλου καὶ τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου παρετήρει μακρόθεν τὴν Ἀκρόπολιν διαγραφομένην εἰς τὸν κυανοῦν ὁρίζοντα θαυμασίως.

Τὸ περίφημον ἄγαλμα τοῦ Φειδίου ἐφαίνετο εὐκρινῶς ἔτι καὶ

αἱ Καρυάτιδες τοῦ Ἐρεχθείου ἐνόμιζες ὅτι ἀπεχαιρέτιζον τὴν βασίλισσαν τοῦ κάλλους.

Μετὰ παρέλευσιν ὡρῶν τινων, ἡ Ἀκρόπολις δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει.

Τὰ ἄστρα ἤρχιζον νὰ λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν.

Ἡ σελήνη ἔδυεν ἐνωρὶς μόλις φαινομένη.

Καὶ τὸ σκάφος, τοῦ ὁποίου τὰ ἱστία ἐκολποῦντο ἀπὸ τὸν πνέοντα οὔριον ἄνεμον, ἐπροχώρει κατευθυνόμενον πρὸς τὴν Σικελίαν.

Εἰς τὸ γεῦμα τῆς ἑσπέρας παρεκάθησαν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν τράπεζαν, ἡ Φρύνη, ὁ Χρεμύλος καὶ ὁ Κυβερνήτης τοῦ πλοίου, Συρακούσιος μεσῆλιξ, ἡλιοκαὴς ναυτικός, συμπαθὴς δὲ φυσιογνωμία, βαθμοφόρος τοῦ ναυτικοῦ καὶ ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος.

Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ Χρεμύλος ἔφαγε κατὰ κόρον καὶ ἰδίως ἔπιεν πολύ.

Ἀπεπειράθη νὰ φέρῃ πρόποσιν ὑπὲρ τῆς Φρύνης, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν πρόποσίν του καὶ τὰ ἔχασε προκαλέσας γενικὴν θυμηδίαν.

— Ἐπὶ τέλους, ἀνέκραξεν, ὅταν ἀπελπισθεὶς δὲν κατώρθωσε νὰ πελειώσῃ τὴν πρόποσίν του, ἐπὶ τέλους, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ λόγου, ἀλλὰ ἄνθρωπος τῶν ἔργων.

Καὶ ἔσυρε τὸ ξῖφός του γεμνον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ λάβῃ ἐκ τῶν χειρῶν του διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου.

Ὁ Χρεμύλος ἤρχισε, διαρκοῦντος τοῦ γεύματος, νὰ ἐπαναλαμβάνῃ κατὰ τὴν συνήθειάν του, διαφόρους χονδροειδεῖς ἀστειότητας καὶ βωμολοχίας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἤρεσκον καθόλου εἰς τὴν Φρύνην, ἥτις ἠναγκάζετο νὰ τὸν ἀνέχεται, μὴ δυναμένη νὰ πράξῃ ἄλλως· Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοίαρχος ἐφαίνετο ἀνὴρ φρόνιμος καὶ ἀξιοπρεπὴς, ἀπηλλαγμένος τῆς ἀναξιοπρεπείας καὶ τῆς χυδαιότητος τοῦ ἐμπίστου αὐλικοῦ.

×

Καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν οὗτος ἠγέρθη ἐκ νέου προπίνων ὑπὲρ τῆς Φρύνης, τῆς ὁποίας ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον μετὰ πολλῆς λεπτοτυπίας καὶ καλλιτεχνικῆς ἐμπνεύσεως, ὡμίλησε τόσον ὡραῖα, ὥστε ἡ Φρύνη ἐφάνη κατανοήσασα ὅτι πρὸ αὐτῆς εὑρίσκετο ἀνὴρ ἀνεπτυγμένος ὄχι μόνον τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἴσθημα.

Καὶ εὐχαρίστως ὕψωσε τὸ κύπελλον καὶ συνέκρουσεν αὐτὸ μετὰ τοῦ πλοιάρχου, ἐνῷ ὁ Χρεμύλος εἶχεν ἀρχίσει νὰ βλέπῃ μὲ ζηλότυπον ὄμμα τὴν εὔνοιαν τῆς Φρύνης πρὸς τὸν σόφρωνα ὑπασπιστὴν τοῦ Ἀλκίφρονος.

×

—Ἄ! ἄ! ἀνεφώνησεν—ἦτο οἰνοβαρὴς πλέον—παρακαλῶ αὐτὰ νὰ σᾶς λείψουν! Διότι ἄλλως, μὰ τὴν Ἀφροδίτην, πλοίαρχε, δὲν γνωρίζω ἐὰν ἡ κεφαλή σου θὰ μείνῃ ἐκεῖ ὅπου εἶνε τώρα...

Ἡ Φρύνη κατενόει ὅλην τὴν χυδαιότητα τοῦ Χρεμύλου, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ τὸν δυσαρεστήσῃ, διότι τὸν ἐλυπεῖτο. Ἐγνώριζε τὴν ἐπιρροήν του παρὰ τῷ βασιλεῖ καὶ τὸν ἠνείχετο μετὰ δυσφορίας ἐμφανοῦς πολλάκις, μετὰ δυσφορίας τὴν ὁποίαν ἔκρυπτεν, ἀλλὰ καὶ ἥτις διεκρίνετο ἀρκετὰ εὐκρινῶς.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὅλοι ἀπεσύρθησαν εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους κοιτῶνάς των.

Ὁ καιρὸς εἶχε μεταβληθῇ.

Ὅταν τὸ βασιλικὸν σκάφος ἔκαμψε τὸν Μαλέαν, εὑρέθη πρὸ ἐναντίου ἀνέμου σφοδροῦ.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφώδης.

Ἀστραπαὶ πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἀλλεπάλληλοι προεμήνυον σφοδρὰν τὴν καταιγίδα.

Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος ἐμετριάσθη.

Ἤρχισεν ἡ βροχὴ ραγδαία νὰ πίπτῃ.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔβρεχεν.

×

Ἡ Φρύνη εἶχε κατακλιθῇ ἐπὶ τῆς πλουσίας κλίνης τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος.

Ἂν καὶ κουρασμένη, ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκοιμηθῇ.

Μελαγχολικὰ συναισθήματα ἐπίεζον τὴν ψυχήν της.

Ἐσυλλογίζετο τὸν νέον της βίον.

Ἆρά γε θὰ ἦτο εὐτυχής;

Ἆρά γε ἀρκεῖ ὁ θρόνος διὰ τὴν εὐτυχίαν;

Μήπως ὅλοι οἱ βασιλεῖς εἶνε εὐτυχεῖς;

Μήπως οἱ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἱστάμενοι πολλάκις δὲν εἶνε δυστυχεῖς;

Μήπως οἱ φοροῦντες στέμμα δὲν ζηλεύουν πολλάκις τὸν λιτὸν καὶ ἀνεύθυνον βίον τῶν ἀγροτῶν;

Εἶνε παράδοξον ὅτι ἕνα συναίσθημα λυπηρὸν ἐκυριάρχει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς περικαλλοῦς βασιλίσσης.

Μυστηριώδης ἐπενέργεια τῆς προέλεγεν ὅτι δὲν θὰ ζήσῃ εὐτυχής.

Ἐφοβεῖτο τὴν μεταστροφὴν τῆς τύχης.

Ἐφοβεῖτο τὸν φθόνον τῶν θεῶν.

Καὶ παραδεδομένη εἰς σκέψεις ἔμενεν ἄϋπνος, ἐνῷ τὸ πλοῖον ἐφέρετο ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ ἐκυλινδεῖτο μετὰ πατάγου.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐκοιμᾶτο.

Προβλέπων τὴν ἐπερχομένην θύελλαν, ἐλάμβανεν ὅλα τὰ μέτρα του καὶ ἔδιδεν εἰς τοὺς ναύτας τὰς ἀναγκαίας διαταγάς.

×

Ὁ Χρεμύλος ἦτο πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ οἴνου.

Αἴφνης μία ἰδέα ἀλλόκοτος καὶ τολμηρὰ διῆλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

Νὰ εἰσορμήσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκοιμᾶτο ἡ Φρύνη.

Ὁ διεφθαρμένος αὐλικὸς εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ αἰφνιδίου ἔρωτος πρὸς τὴν Φρύνην.

Φιλήδονος, ὡς ἦτο, καὶ ἔκδοτος, ἤθελε νὰ γευθῇ τῶν φιλημάτων τῆς Φρύνης.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ Φρύνη ἦτο βασίλισσα πλέον.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι μετὰ μίαν ἡμέραν θ' ἀνήρχετο ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Συρακουσῶν.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι θὰ ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς διαταγὰς καὶ ὅτι θὰ ὤφειλε πρὸς αὐτὴν ὑπακοὴν καὶ σεβασμόν.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσυλλογίζετο.

Καὶ ὅμως ἡ φιληδονία του τὸν ἔκαμνε νὰ περιφρονῇ ὅλους τοὺς κινδύνους αὐτούς.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Φρύνης.

Ἡ μέθη ἐβοήθει τὰ ἀπαίσια σχέδιά του.

Θὰ τοῦ ἐχρησίμευεν ἴσως ὡς πρόφασις.

Ἐν τούτοις εἶχε συναίσθησιν τοῦ ἐγκλήματος.

Ὑπέθετεν ὅμως ὅτι ἡ Φρύνη ἐν τῇ χαρᾷ της ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει της εἰς τὸν θρόνον τῶν Συρακουσῶν θὰ ἐσυγχώρει τὴν αὐθάδειαν.

Ἢ ἐὰν ἀπέρριπτε τὰ φιλήματα τοῦ Χρεμύλου, τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἔλεγε ποτὲ εἰς κανένα τίποτε.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο ἐξαπλωμένη, ὡς εἴπομεν, ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, ὅταν ἡ θύρα ἐκρούσθη ἔξωθεν ἐλαφρῶς.

Εἰς τὴν Φρύνην ἐφάνη παράδοξον πῶς κτυποῦν εἰς τοιαύτην προκεχωρημένην ὥραν τῆς νυκτός.

Ἐτρόμαξε, φοβηθεῖσα μήπως ὡς ἐκ τῆς τρικυμίας συνέβαινέ τι πολὺ δυσάρεστον καὶ ἔσπευδον νὰ τὴν εἰδοποιήσουν.

Ἀνηγέρθη μετὰ ταραχῆς.

Πάντοτε τὸ μαῦρον προαίσθημα ἐπίεζε τὴν ψυχήν της.

Ἦτο σχεδὸν γυμνή.

Ἐφόρει μόνον μεταξωτόν τινα πέπλον ροδίνου χρώματος.

Ἡ κόμη της ἔπιπτε πλουσία ἐπὶ τῆς πλάτης της, παλλεύκου, ὡς μάρμαρον τῆς Πεντέλης.

Πλησιάσασα τὴν θύραν, ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἠρώτησεν :

— Ποῖος εἶνε ;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Χρεμύλος.

— Ὁ Χρεμύλος ;

— Ναί...

— Θέλεις τίποτε ;

— Ναί...

— Εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνοίξω ;

— Προτιμώτερον.

— Συμβαίνει τίποτε δυσάρεστον ;

— Ὄχι, ὄχι.

Ἡ Φρύνη καθησύχασεν.

Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Ὁ Χρεμύλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κιτῶνά της ἀκροποδητεὶ καὶ προφανῶς διατελῶν εἰς μεγάλην συγκίνησιν.

Ἡ Φρύνη δὲν ἤργησε νὰ ἐννοήσῃ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ μεταμεσονύκτιος αὕτη ἐπίσκεψις τοῦ Χρεμύλου.

Ἤξευρε τὸν χαρακτῆρα τοῦ Χρεμύλου.

Ἐγνώριζε τὸν βίον του, τὰς ἕξεις του, τὴν διαγωγήν του, τὴν χυδαιότητά του.

Καὶ ἐθύμωσεν.

Καὶ ἐν στιγμιαίᾳ σκέψει ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν χυδαῖον ἐκβιαστὴν οὔτε νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

×

Εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, ἡ Φρύνη ἀπεφάσισε νὰ τοῦ δώσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ματαίως θ' ἀπεπειρᾶτο νὰ πραγματοποιήσῃ ὅ,τι ἐπὶ τόσην ὥραν ἐσκέπτετο.

Καὶ τοῦ εἶπεν :

— Εἶνε λοιπὸν τόσον σπουδαῖον, Χρεμύλε, αὐτὸ τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ μοῦ εἰπῇς, ὥστε νὰ μὲ ἐξυπνήσῃς εἰς τοιαύτην ὥραν ;

Ὁ Χρεμύλος, ἐκ τῆς φράσεως ταύτης κατενόησε τὴν ἧκιστα εὐνοϊκὴν διάθεσιν τῆς Φρύνης.

Ἀλλ' ἦτο ἀναιδὴς καὶ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐννόησεν.

— Φρύνη, τῆς εἶπεν, καθὼς γνωρίζεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε ποιητὴς, οὔτε καλλιτέχνης. Δὲν εἶμαι ἐκ τῶν μεγάλων νέων τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶμαι ῥήτωρ, οὔτε ἄρχων, ὅπως ὁ Περικλῆς. Εἶμαι ἄνθρωπος πεζός. Δὲν ἔχω δύναμιν διὰ νὰ ἐκφράσω, ὅ,τι αἰσθάνομαι. Δὲν ἔχω φράσεις διὰ νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ὅ,τι αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν μου. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχω ἐπάνω μου τίποτε τὸ ἀξιοζήλευτον. Δὲν εἶμαι ὡραῖος. Ἴσως δὲν εἶμαι ἀντιπαθητικός. Ἀλλὰ ὡραῖος δέν εἶμαι. Δὲν εἶμαι εἰκοσαετὴς νεανίας. Εἶμαι πεντηκοντούτης ἀνήρ. Δὲν ἔχω τὸ σφρῖγος τοῦ Ἀλκίφρονος τοῦ βασιλέως μου, οὔτε τὴν λύραν του, οὔτε τὴν δύναμίν του, οὔτε τὸ κάλλος του, οὔτε τὰ πλούτη του, οὔτε τὴν δόξαν του, οὔτε τὸ στέμμα του. Εἶμαι ἕνας αὐλικὸς καὶ τίποτε ἄλλο. Πιθανὸν νὰ ἔχω πλησίον τοῦ βασιλέως ἀκακαγώνιστον δύναμιν καὶ ἐπιρροήν. Πιθανὸν νὰ κυβερνῶ ἐγὼ τὸ βασίλειόν του. Πίθανὸν νὰ εἶμαι ἐγὼ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ σκιάν. Αὐτὸς εἶνε τὸ φῶς. Ἐγὼ εἶμαι ἡ σκιά. Ζῶ ὅπως τὰ ἑρπετὰ, τὰ ὁποῖα φοβοῦνται τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Δὲν εἶμαι ἄξιος τῆς συμπαθείας σου, Φρύνη, ὡραία μου βασίλισσα. Ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ σὲ προσφωνῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ θὰ ἐκτελῶ πιστῶς τὰς διαταγάς σου. Θὰ κύπτω εἰς ἓν σου νεῦμα καὶ θὰ κλίνω πρὸ τῶν ποδῶν σου.

— Δὲν ἐννοῶ, διέκοψεν ἡ Φρύνη, τὸν σκοπὸν τοῦ προλόγου αὐτοῦ.

— Λατρευτή μου Φρύνη, ἐξηκολούθησεν ὁ Χρεμύλος ἐν παραφορᾷ, μάθε ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— Σύ;

— Ναί... ἐγώ!

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε.

— Καὶ ἀπὸ πότε;

—Ἀφ' ἧς στιγμῆς σὲ εἶδον. Εἶσαι καλλονὴ ἀνωτέρα τῆς Ἀφροδίτης. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ εἶσαι βασίλισσα, ἄφες με νὰ ροφήσω ὅλον τὸ μέλι τῶν χειλέων σου ἀπόψε.

— Χρεμύλε, αὐθαδιάζεις.

— Σὲ λατρεύω!

— Ἀλλὰ πῶς τολμᾷς νὰ μοῦ ὁμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Μὲ παραφέρει τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος. Γνωρίζω ὅτι δὲν θὰ εἴπῃς ποτὲ τίποτε εἰς τὸν βασιλέα.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις αὐτό;

— Τὸ ὑποθέτω.

— Πῶς;

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ θελήσῃς νὰ βλάψῃς ἐκεῖνον, ὅστις σὲ ὁδηγεῖ εἰς τὸν θρόνον.

— Ἔστω.

— Λοιπόν, ἄφες με...

— Τί νὰ κάνῃς;

— Νὰ ροφήσω τὸ μέλι τῶν χειλέων σου.

— Χρεμύλε, σὲ συμβουλεύω νὰ πᾷς νὰ κοιμηθῇς.

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Ἴσως ὁ οἶνος ἐβάρυνε τὴν κεφαλήν σου καὶ λέγεις πράγματα ὄχι ὀρθά.

— Φρύνη, σὲ ἀγαπῶ.

— Ἔστω. Ἀλλὰ λησμονεῖς τὴν νέαν μου δεινότητα καὶ ὅτι ἐὰν ἐγὼ ἤθελον νὰ σὲ ἀφήσω νὰ κάμῃς ὅ,τι σκέπτεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς, θὰ ἐπρόδιδον τὸν βασιλέα, τοῦ ὁποίου θὰ γίνω σύζυγος;

— Ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ πρακτικῶς αὐτὰ δὲν ἔχουν κἀμμίαν σημασίαν.

×

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασεν.

— Θεωρεῖς πολὺ εὔκολα τὰ ζητήματα.

— Εἶμαι πρακτικὸς ἄνθρωπος. Ὅλα αὐτὰ ποῦ λέγεις εἶνε σωστά, ἀλλὰ δὲν πειράζει τίποτε ἂν δοκιμάσω καὶ ἐγὼ ἀπόψε τὸ μέλι τῶν χειλέων σου. Δὲν εἶμαι ξένος πρὸς τὸν βασιλέα καὶ θὰ ἦτο ἀπρεπὲς καὶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους σου. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ὁ στενώτερος τῶν φίλων του καὶ ὁ μᾶλλον ἔμπιστος σύμβουλός του.

— Ἀκριβῶς αὐτὰ ποῦ λέγεις ἔπρεπε νὰ σὲ κάμουν νὰ σκέπτεσαι ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε εἰς σὲ, οὔτε εἰς ἐμὲ νὰ διανοηθῶμεν κἂν νὰ προδώσωμεν τὸν βασιλέα.

Ὁ Χρεμύλος ἐστενοχωρεῖτο.

— Φρύνη, τῆς ἔλεγεν, σὲ ἀγαπῶ, ἄφες με νὰ ροφήσω τὸ μέλι τῶν χειλέων σου.

Ἡ συχνὴ αὐτὴ καὶ στερεότυπος ἐπανάληψις τῆς παρακλήσεως ἐπροκάλει γέλωτα εἰς τὴν Φρύνην.

— Πήγαινε, Χρεμύλε, νὰ κοιμηθῇς καὶ μαθε ὅτι πρέπει νὰ εἶσαι πιστότερος πρὸς τὸν βασιλέα σου καὶ εὐλαβέστερος πρὸς τὴν βασίλισσαν.

Ὁ Χρεμύλος εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἐξάπτεται.

Μόλις συνεκράτει τὸν θυμόν του.

Ὅσον ἡ Φρύνη ἐμειδία, τόσον αὐτὸς ἐθύμωνε.

Τέλος, ἐν ἀπογνώσει καὶ μετα τινος ἀπειλητικῆς στάσεως, τῆς εἶπεν :

— Ἀλλ' ἀρνεῖσαι τὸν ἔρωτά μου καὶ δὲν συλλογίζεσαι τίνος τὸν ἔρωτα ἀπορρίπτεις ;

— Ἄ ! τοῦ ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, διαβλέπω εἰς τὴν ὁμιλίαν σου τόνον ἀπειλητικόν. Ἐγὼ δὲ δὲν ὑποκύπτω οὔτε εἰς ἀπειλὰς οὔτε εἰς ἐκβιασμούς.

— Εἶσαι πολὺ ὑπερήφανος.

— Εἶμαι.

— Καὶ ἔχεις μεγάλην ἰδέαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου.

— Πιθανόν. Ἀλλ' ὅτι καὶ ἐὰν εἶμαι δὲν τὸ ἐπιδεικνύω. Οὔτε ἐσυνείθισα νὰ ἀπειλῶ κανένα.

— Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἠπείλησα.

— Μὲ ἠπείλησες. Μὲ ἀπειλεῖς τώρα, μὲ τρόπον, ἐπὶ τόσην ὥραν.

— Πλανᾶσαι.

— Μοῦ ὁμιλεῖς περὶ τῆς ἐπιρροῆς σου παρὰ τῷ βασιλεῖ Τὴν γνωρίζω τὴν ἐπιρροήν σου. Ἀλλὰ δὲν τὴν φοβοῦμαι. Οὔτε θὰ κύψω

εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου, διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ὑποστήριξίν σου εἰς τὸ μέλλον. Ἐγὼ ἄλλως τε οὔτε ἐζήτησα, οὔτε ζητῶ ἀπὸ κανένα τίποτε.

×

Ὁ Χρεμύλος ἔπνεε μένεα.

Ἡ ὑπερήφανος στάσις τῆς Φρύνης τὸν ἐξῆπτε.

Τὰ τχέδιά του εἶχον ἀποτύχει καθ' ὅλην τὴν γραμμήν.

Ὁ ἀχρεῖος αὐλικὸς ἐνόμιζεν ὅτι ἡ Φρύνη θὰ ὑπετάσσετο.

Ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

Τὰς τελευταίας του ἀγωνιώδεις προσπαθείας συνεκέντρωσεν εἰς τελευταίαν ἐρώτησιν :

— Περιφρονεῖς τὴν φιλίαν μου ;

— Δὲν τὴν περιφρονῶ.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑποτάσσομαι εἰς τὴν βίαν.

— Ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω...ἄφες με...

— Λησμονεῖς ποία εἶμαι.

— Εἶσαι ἡ Φρύνη...

— Ἀλλ' εἶμαι καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Συρακουσῶν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι ἀκόμη.

— Θὰ γείνω.

— Ἐὰν ὅμως δὲν γείνῃς ;

— Καὶ ποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ ;

— Ἐγώ ;

— Σύ ;

— Ναί, ἐγώ !

×

Καὶ ὁ Χρεμύλος ὠρθώθη μὲ ὕφος ἀπειλητικόν.

Ἡ φιλοτιμία τῆς Φρύνης εἶχε πειραχθῇ.

— Ἐὰν πρόκειται, τοῦ εἶπεν, νὰ ἀνέλθω εἰς τὸν θρόνον διὰ τῆς ἐπιρροῆς σου, τότε προτιμῶ νὰ μὴ δεχθῶ τὰς προτάσεις, τῶν ὁποίων ἦσο κομιστής. Καὶ θὰ παρακαλέσω τὸν κυβερνήτην τοῦ πλοίου νὰ σταθῇ κἄπου διὰ νὰ ἐξέλθω καὶ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ Χρεμύλος ἐμειδίασεν εἰρωνικῶς.

— Οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ περιφρονῶν τὸν θρόνον.

— Ὅταν τὸ ἴδῃς, τότε θὰ τὸ πιστεύσῃς. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενός. Ἔχω καὶ πλοῦτον καὶ δόξαν. Δὲν ἔρχομαι δὲ εἰς τὰς Συρακούσας διὰ νὰ γίνω ἐρωμένη ἰδική σου· ἔρχομαι χάριν τοῦ ἱπποτικοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος, τοῦ ὁποίου εἶσαι ἁπλοῦς θεράπων.

— Μὲ ὑβρίζεις ;

— Δὲν ὑβρίζω κανένα. Ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνέχομαι νὰ μὲ περιφρονοῦν. Διότι εἶνε περιφρόνησις ἡ ἐκμετάλλευσις, ὅταν μάλιστα γίνεται κατ' αὐτὸν τὸν χυδαῖον τρόπον.

— Ὥστε δὲν εἴμεθα πλέον φίλοι ;

— Εἴμεθα ὅ,τι εἴμεθα καὶ πρίν.

— Πολὺ καλά. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν μέλλουσαν βασίλισσάν μου καὶ ἱκετεύω αὐτὴν νὰ λησμονήσῃ τὸ μικρὸν αὐτὸ ἐπεισόδιον.

— Ὅσον δι' αὐτό, μεῖνε ἥσυχος. Κάνεις ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ τίποτε.

— Εὐχαριστῶ.

×

Καὶ ὁ Χρεμύλος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

Ὅταν ἡ θύρα ἐκλείσθη, ὁ Χρεμύλος, σιγανῇ τῇ φωνῇ, ἔζωθεν, ὑψῶν ἀπειλητικῶς τὸν γρόνθον, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Φρύνην, ἥτις ἀπέρριψε τὸν ἔρωτά του :

— Θὰ σὲ συντρίψω !

Ἔκτοτε ὁ Χρεμύλος ὥρμωσε νὰ καταστρέψῃ τὴν Φρύνην.

Ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο πρᾶγμα δύσκολον.

Συνειθισμένος εἰς τὰς αὐλικὰς ραδιουργίας, ἦτο πεπεισμένος ὅτι θὰ τὴν κατέστρεφεν ἐντὸς ἓξ μηνῶν.

Καὶ ἐσυλλογίζετο τὸν τρόπον.

Ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπιδείξῃ τὸ μῖσός του καὶ τὴν ἔχθραν του.

Ἀπ' ἐναντίας ἀπεφάσισε νὰ τῆς φέρεται μετὰ βαθυτάτης εὐλαβείας καὶ σεβασμοῦ, ὅπως κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην της.

Θὰ ἄφινε τὸν Ἀλκίφρονα εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ μεθυσθῇ ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Φρύνης καὶ βραδύτερον διὰ τῆς ραδιουργίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτο ἠσκημένος, θὰ τοῦ ἐνέπνεε τὴν ζηλοτυπίαν, διὰ τεχνασμάτων, καὶ θὰ κατώρθωνε νὰ τὴν παραστήσῃ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ βασιλέως ὡς ἄπιστον.

Καὶ τότε ἡ Φρύνη θὰ συνετρίβετο ἀσφαλῶς.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο δύσθυμος.

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ τοῦ Χρεμύλου τὴν εἶχε ταράξει.

Ἀρκετὰ ὑπερήφανος, δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἀποτύχῃ ἡ ἀνάρρησίς της εἰς τὸν θρόνον.

Οὐχ ἧττον πάντοτε τὸ μαῦρον ἐκεῖνο καὶ ἀόριστον συναίσθημα τὴν κατεῖχεν.

Ἦτο φόβος;

Ἦτο νοσταλγία;

Ἦτο προαίσθημα δυσάρεστον περὶ τοῦ μέλλοντος;

Ὅ,τιδήποτε καὶ ἐὰν ἦτο, μαύρη μελαγχολία ἔπνιγε τὴν ψυχὴν τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινεν ἄϋπνος.

Μόλις περὶ τὴν χαραυγήν, ἐξαντληθεῖσα, ἐκοιμήθη ἐπί τινας ὥρας, ὕπνον τεταραγμένον καὶ ἀνήσυχον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Τὸ ναυάγιον

Ἡ Φρύνη ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης περὶ τὴν μεσημβρίαν περίπου.

Τὸ πλοῖον ἐπροχώρει, ἀλλὰ μετὰ κόπου.

Ὁ σάλος τῶν κυμάτων ἦτο μέγας.

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ ναυτίαν.

Ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ κοιτῶνός της, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συνήρχετο ἐκ τῆς ζάλης, ἥτις ἐπίεζε τὴν κεφαλήν της.

×

Ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου ἐφαίνετο δύσθυμος.

Ἡ μανία τῶν κυμάτων ηὔξανεν ὁλονέν.

Τὸ πλοῖον ἐφέρετο ἄλλοτε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότατος.

Ὁ Χρεμύλος, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς νυκτός, δὲν ἐτόλμα νὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς Φρύνης.

Καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Ἐφοβεῖτο τὴν ἐκδίκησιν τῆς Φρύνης.

Ἐφοβεῖτο μήπως χάσῃ τὴν θέσιν του.

Ἀλλ' ἐσυλλογίζετο πάντοτε νὰ φέρῃ τὴν πιστευτὴν δικαιολογίαν τῆς πράξεώς του. Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὴν πρᾶξιν εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἤθελε καταγγελθῇ ὑπὸ τῆς Φρύνης εἰς τὸν βασιλέα Ἀλκίφρονα.

Καὶ ὁ παμπόνηρος αὐλικὸς εἶχεν ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιόν του.

Ἐὰν ἡ Φρύνη τὸν κατήγγελλεν, ὁ Χρεμύλος ἦτο ἕτοιμος νὰ δηλώσῃ ὅτι ἡ ἐπίθεσίς του σκοπὸν εἶχε νὰ δοκιμάσῃ τὴν πρὸς τὸν βασιλέα πίστιν τῆς παγκάλου ἑταίρας.

Τὸ βασιλικὸν σκάφος ἦτο πλουσίως διακεκοσμημένον. Σελὶς 484

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Ἀλκίφρων θὰ τὸν ἐπίστευεν, ἐφαίνετο μᾶλλον ἥσυχος.

Ἐν τούτοις δὲν ἐτόλμα ν' ἀντικρύσῃ τὴν Φρύνην, τὴν ὁποίαν ἐμίσει ἀγρίως καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἐξόντωσιν ἐσχεδίαζεν ἐν τῷ μέλλοντι.

×

Ὅταν ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου εἶδε τὴν Φρύνην ἀνελθοῦσαν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε :

— Ὁ καιρὸς εἶνε κακὸς καὶ νομίζω φρόνιμον, βασίλισσά μου, νὰ μὴ παραμείνῃς εἰς τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου.

— Ἀλλὰ ζαλίζομαι κάτω.

— Ναί, ἀλλὰ τὰ κύματα εἶνε μεγάλα καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σὲ παρασύρουν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Πράγματι τὰ κύματα ἄγρια, φοβερά, πράσινα, ἀφροστεφῆ, μὲ βίαν, μὲ μανίαν, μὲ λύσσαν ὑψοῦντο μέχρι τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον πολλάκις καὶ κατέβρεχον.

— Εἶνε προτιμώτερον ἴσως εἶπεν ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου νὰ κατέλθῃς κάτω, διότι προβλέπω ὅτι ἡ τρικυμία θὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ βελτιωθῇ ὁ καιρός ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Πιθανὸν τὴν νύκτα ν' ἀλλάξῃ. Ἢ θὰ ἀλλάξῃ ἢ θὰ ἐπιταθῇ ὁ ἄνεμος.

×

Καὶ ὁ πλοίαρχος μειδιῶν, μὲ ὕφος ἤρεμον καὶ γαλήνιον, θέλων νὰ προλάβῃ τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς φόβους τῆς Φρύνης, προσέθεσεν :

— Ἐννοεῖται ὅτι ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπολύτως κίνδυνος.

— Αὐτὸ μόνον οἱ Θεοὶ τὸ γνωρίζουν ! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη, ἥτις ἦτο κάτωχρος ἤδη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην πελώριον κῦμα ὀγκούμενον ἀγρίως ὑπερυψο-

θη μέχρι τοῦ καταστρώματος καὶ ἐρρίφθη μετὰ πατάγου ἐντὸς τοῦ πλοίου.

Ὁ Κυβερνήτης τοῦ πλοίου ἥρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Φρύνην, ἥτις ἐβράχη ὄχι ὀλίγον.

Τὸ πλοῖον ἔκλινε βιαίως πρὸς τὰ δεξιὰ ἕνεκα τοῦ βάρους τοῦ εἰσπηδήσαντος κύματος.

— Φοβοῦμαι ! ἀνεφώνησε ἡ Φρύνη.

— Δὲν πρέπει νὰ φοβεῖσαι, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Ἔχω πεποίθησιν ὅτι ἡ τρικυμία θὰ παρέλθῃ μετά τινας ὥρας.

Καὶ ὁ πλοίαρχος κρατῶν πάντοτε τὴν Φρύνην εἰς τὰς ἀγκάλας του λυσίκομον καὶ βρεγμένην, τὴν ὡδήγησεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ πλοίου.

— Προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ, εἶπεν ἡ Φρύνη. Στενοχωροῦμαι εἰς τὸν κοιτῶνά μου.

— Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ τὴν ἐναπέθεσεν ἐπί τινος ἀνακλίντρου.

Παρευθὺς ἔδωκε διαταγὰς καὶ τρεῖς ναῦται ἵσταντο εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἕτοιμοι νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς διαταγὰς τῆς βασιλίσσης.

×

Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα διῆλθεν ἐν τρικυμίᾳ.

Ὁ ἄνεμος καθίστατο ὁλονὲν σφοδρότερος.

Ἡ Φρύνη ἔμενεν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ζαλισμένη, ἐν στενοχωρίᾳ ὑποφέρουσα ἀπὸ δυσφορίαν φοβερὰν, ἀπὸ ἀδιαθεσίαν τοῦ στομάχου. Δὲν ἔφαγεν οὔτε ἔπιεν τίποτε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ὅταν ἔδυσεν ὁ ἥλιος ἡ τρικυμία κατέστη ἀγριοτέρα.

Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρότατος.

Τὰ κύματα ὠγκοῦντο ὁλονέν.

Τὸ πλοῖον ἐφέρετο τῆδε κακεῖσε.

Αἱ φωναὶ τοῦ πλοιάρχου δίδοντος διαταγὰς πρὸς τοὺς ναύτας ἠκούοντο ἐπιτακτικαί.

Τὸ πλοῖον ἔτριζεν.

Ἄλλοτε κατέπιπτε πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν καὶ ἄλλοτε ἀνυψοῦτο πρὸς τὴν πρύμνην.

Ἄλλοτε ἐκυλινδεῖτο καὶ ἄλλοτε ὑπεχώρει πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ Φρύνη ἀντελαμβάνετο ὅτι εὑρίσκοντο ἐν κινδύνῳ.

Τὰ κύματα ἤδη ἐκάλυπτον τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου, φωναὶ δὲ καὶ θόρυβος ἐπηκολούθουν, φωναὶ αἱ ὁποῖαι ηὔξανον καὶ ἐπέτεινον τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας τῆς Φρύνης.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ τρικυμία κατέστη φοβερά.

Τὰ κύματα κατεκάλυπτον τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐφέρετο ὡς κέλυφος ὠοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Τὸ πηδάλιον εἶχε καταστῇ ἄχρηστον.

Εἶχε θραυσθῇ.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο κατεφόβισε τὸν πλοίαρχον.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ.

Τὸ πλοῖον τότε ἦτο εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀγρίων κυμάτων.

Ἐσυλλογίζετο τὴν εὐθύνην του, μεταφέροντος εἰς τὰς Συρακούσας τὴν περικαλλῆ σύζυγον τοῦ βασιλέως.

×

Ὁ οὐρανὸς ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν.

Πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἤστραπτεν.

Ἠκούοντο ὡς καὶ ἀπομεμακρυσμέναι βρονταί.

Ἡ ἀκτὴ τῆς Ἰταλίας διεφαίνετο μόλις, ὅταν ἐπηκολούθουν παρατεταμέναι ἀστραπαί.

Ἀλλ' εἶνε μακρυὰ ἀκόμη.

Μόλις περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης θὰ ἔφθανον.

Ἡ Φρύνη ἦτο ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐφοβεῖτο.

Προέβλεπε τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου.

Ἡ ταραχή της ἦτο σφοδρά.

Ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν πλοίαρχον, ὅταν δὲ οὗτος, κρύπτων τοὺς φόβους του, παρουσιάσθη πρὸ αὐτῆς, τὸν ἠρώτησεν :

— Εἰπέ μου, πλοίαρχε, ὑπάρχει φόβος :

— Κανείς, ἀπήντησεν οὗτος, θέλων νὰ συγκρατήσῃ τὸ κλονιζόμενον ἠθικὸν τῆς βασιλίσσης.

— Ἀλλ' ἡ τρικυμία εἶνε φοβερά.

— Ναί, ἡ τρικυμία εἶνε φοβερά... ἀλλὰ θὰ φθάσωμεν ἀσφαλῶς...

— Δὲν ἠξεύρω διατί, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, μὲ κατέχει αἴσθημα δυσάρεστον. Προβλέπω, ὅτι θὰ ναυαγήσωμεν.

— Ἀλλ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὰ συλλογίζεσαι

— Ἀλλὰ αἰσθάνομαι τὸν κίνδυνον.

— Βεβαίως κίνδυνος ὑπάρχει πάντοτε ὅταν κανεὶς ταξειδεύῃ.

— Ἀλλὰ τὸ πλοῖον νομίζω, ὅτι δὲν προχωρεῖ πλέον. Φέρεται ἐπὶ τῶν κυμάτων τῇδε κακεῖσε.

×

Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φοβερὸς κρότος ἠκούσθη.

Τὸ πλοῖον ἔκλινε πρὸς τὰ δεξιά.

Ἡ Φρύνη ἀνηγέρθη ἔντρομος.

— Ὦ Θεοί ! ἀνέκραξεν... ἐπέπρωτο νὰ ταφῶ ὑπὸ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ;

Ἀπεπειράθη νὰ βαδίσῃ, ἀλλ' ἐκλονίζετο.

Τὸ ἔδαφος ἐσαλεύετο ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ὁ πλοίαρχος τὴν ὑπεστήριξε διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Ὦ ! πόσον στενοχωροῦμαι !... μὲ κατέλαβε δύσπνοια .ἡ κεφαλή μου στρέφεται διαρκῶς ὡς τροχός... ὁποία ζάλη μὲ καταλαμβάνει...

Καὶ συγκεντρώσασα ὅλας της τὰς δυνάμεις εἶπεν :

— Ὦ Θεοί, σώσατέ με καὶ τὸν πλοῦτόν μου ὁλόκληρον ν' ἀφιερώσω εἰς ἀναθήματα ! Δὲν θέλω δόξαν. Δὲν θέλω πλούτη. Δὲν θέλω στέμμα. Θέλω νὰ ζήσω...Θέλω νὰ σωθῶ...

Οἱ ὀφθαλμοί της ἐδάκρυον.

— Πλοίαρχε, ἀνεφώνησε. σῶσέ με...

— Ἀλλά...

— Ὦ ! σῶσέ με· καὶ ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δωρήσω ὅλα μου τὰ ἑκατομμύρια! Μὴ μὲ ἀφήσῃς μόνην... τὸ βλέπω... τὸ ἐννοῶ... καταποντιζόμεθα...ὦ ! τὸ δυσάρεστον συναίσθημα! ὁποία φρικτὴ προαίσθησις ! Ἀλλὰ τι ἔπραξα ἡ ἀθλία διὰ νὰ ἔχω τοιοῦτον οἰκτρὸν τέλος ; Ὦ ! ἡ κατάρα τοῦ Εὐθία ἴσως ! ἡ μῆνις τῶν Θεῶν ; Ἀλλὰ πρὸς τί ; Με ἐφθόνησαν λοιπὸν καὶ οἱ Θεοί, διὰ τὸ στέμμα ; Ἀλλὰ σώσατέ με, Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου, καὶ νὰ ζήσω τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς μου ἄσημος καὶ ἀφανής...

Ὁ πλοίαρχος ἐν τῷ μεταξὺ τότε προσεπάθει νὰ καθησυχάσῃ τὴν Φρύνην.

Ἀλλ' ἡ τρικυμία ἐμαίνετο.

— Εἶνε ἀνάγκη, εἶπεν αὕτη, ν' ἀνέλθω ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη τὸν ἥρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν.

— Ὄχι...ὄχι...θέλω νὰ μὲ σώσῃς... Μὴ μὲ ἀφήσῃς μόνην...

Αἱ φωναὶ τῶν ναυτῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἠκούοντο ἀπελπιστικαί.

Τὰ κύματα ὤθουν τὸ πλοῖον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ.

Δὲν ἐπροχώρει.

Ἐπάλαιεν ἄνευ πηδαλίου ἐναντίον τῆς λύσσης τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα τὸ κατεκάλυπτον.

Ὁ ἄνεμος ἐσύριζε δαιμονιωδῶς.

Τὰ περισσότερα τῶν φώτων εἶχον σβύσει.

Ἕνα ἐκ τῶν ναυτῶν, ἱστάμενον ἐπὶ τῆς πρύμνης, τεράστιον κῦμα ἐπελθὸν τὸν παρέσυρε καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πρὸς στιγμὴν ἠκούσθη φωνάζων ἀγρίως καὶ ἐπικαλούμενος βοήθειαν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἄγριον πάταγον τῶν κυμάτων καὶ εἰς τὸν φοβερὸν θόρυβον καὶ τὴν γενικὴν σύγχυσιν αἱ φωναί του δὲν ἠκούοντο πλέον.

Εἶχε πνιγῇ...

×

Ἀγρία πνοὴ ἀνέμου μετ' ὀλίγον κατέρριψεν ἕνα ἐκ τῶν ἱστῶν τοῦ πλοίου.

Ὁ ἱστὸς κατέπεσε μετὰ πατάγου καὶ κατὰ τὴν πτῶσίν του ἔθραυσε τὴν κεφαλὴν ἑνὸς ναύτου, ἐνῷ ἄλλον ἀνέτρεψε καὶ ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀγρία σκηνὴ ἐπηκολούθησεν.

Οἱ ναῦται πρὸς στιγμὴν ἀπεθαρρύνθησαν.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος, δεινὸς θαλασσομάχος, δὲν ἀπώλεσε τὸ θάρρος του καὶ διὰ διαταγῶν καὶ παρακελεύσεων καταλλήλων συνεκράτησε τὸ πλήρωμα, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν εἶχεν ἀπωλέσει τὸ ἠθικόν του.

Αἱ ἀστραπαὶ πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐξηκολούθουν συχνότεραι.

Ἔβρεχεν εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας, κεραυνοὶ δὲ ἠκούοντο καταπίπτοντες μετὰ πατάγου, ἀντηχοῦντες ἀγρίως ἀνὰ τὸ πέλαγος, τὸ ὁποῖον ἡ τρικυμία συνετάρρασεν.

Ἡ Φρύνη διετέλει εἰς κατάστασιν ἀξιολύπητον.

Ἐσυλλογίζετο τίνι τρόπῳ θὰ ἦτο κατορθωτὴ ἡ σωτηρία της.

Καὶ ἠρώτα περὶ τοῦ καιροῦ, περὶ τῆς τρικυμίας, περὶ τῆς σωτηρίας, ἀσυναρτήτως, ἐν προφανεῖ ψυχικῇ ταραχῇ.

Αἴφνης φοβερὸς κρότος ἠκούσθη.

Κρότος, τὸν ὁποῖον ἠσθάνθησαν ὅλοι προερχόμενον ἐκ τοῦ βάθους τοῦ πλοίου.

— Καταποντιζόμεθα! ἀνέκραξαν ὅλοι ἐν ταραχῇ.

— Βοήθεια! ἠκούσθη κραυγάζων εἰς τὸν κοιτῶνά του ὁ Χρεμύλος, περίτρομος.

— Θεοί! ἀνεφώνησεν ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τοὺς πόδας της Σώσατέ με!

×

Δαιμονιώδης θόρυβος ἐπηκολούθησεν.

Τὸ πλοῖον ἀνετινάχθη βιαίως.

Εἶχε προσκρούσει ἐπὶ ὑφάλου.

Οἱ ναῦται ἔδραμον πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ πλοίου, ὅπου μεγάλη ὀπὴ εἶχεν ἀνοιχθῇ ἐκ τῆς προσαράξεως ἐπὶ τῆς ὑφάλου, τὰ ὕδατα δὲ μεθ' ὁρμῆς κατέκλυζαν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκάφους.

Ὁ πλοίαρχος ἀφῆκε τὴν Φρύνην κραυγάζουσαν, ἔξαλλον, μαινομένην, λυσίκομον, ἡμιλιπόθυμον, καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σκάφους.

Αἱ ὀπαὶ ἦσαν παμμέγιστοι.

Τὰ ὕδατα ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐμποδισθοῦν.

Εἰσήρχοντο ἄφθονα.

Κατεβλήθησαν ἀπεγνωσμέναι προσπάθειαι ἐκ μέρους τῶν ναυτῶν νὰ κλεισθῶσιν αἱ ὀπαί.

Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον.

Ὁ πανικὸς κατέλαβεν ὅλους.

Ὁ πλοίαρχος κατενόησεν ὅτι πᾶσα πλέον ἐλπὶς εἶχεν ἀπωλεσθῇ.

Καὶ ἐπανῆλθε πλησίον τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ, εἶχε πληροφορηθῇ τὰ τοῦ δυστυχήματος.

— Σῶσέ με ! ἀνεφώνει ἡμιπαράφρων ἐκ τοῦ φόβου.

— Μὴ φοβεῖσαι ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος. Θὰ σὲ σώσω.

Καὶ τὴν ἥρπασεν εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ τὴν ὡδήγησεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον κατεκάλυπτον τὰ κύματα.

×

Τὸ σκάφος βραδέως εἶχεν ἀρχίσει νὰ βυθίζεται.

Ὁ πλοίαρχος διέταξεν ἀμέσως καὶ ἐρρίφθησαν αἱ λεμβοι ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ἄγριαι καὶ σπαρακτικαὶ φωναὶ ἐπηκολούθησαν.

Ἄλλοι ἔκλαιον.

Ἄλλοι ἐφώναζον.

Ἄλλοι ἐζήτου βοήθειαν.

Ἄλλοι ἐπεκαλοῦντο τὴν προστασίαν καὶ τὴν βοήθειαν τῶν Θεῶν.

Ἄλλοι ἐρρίπτοντο εἰς τὰν θάλασσαν διὰ νὰ σωθοῦν.

Τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο.

Αἱ λέμβοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ Χρεμύλος, ἡμιπαράφρων, ἐφώναζεν :

— Σώσατέ με ! σώσατέ με !

Ἀλλ' ὅλοι ἔσχον ἐστραμμένην τὴν προσοχήν των εἰς τὴν σωτηρίαν τῆς Φρύνης.

— Σώσατέ με ! Βοήθεια ! ἀνέκραζεν ἀπεγνωσμένως ὁ Χρεμύλος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ὅτε ἄγριον κῦμα εἰσπηδῆσαν ἐπὶ τοῦ σκάφους τὸν παρέσυρε καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν.

×

— Πνίγομαι ! Βοήθεια ! ἀνεφώνει καὶ τὴν φωνήν του ἐκάλυπτεν ὁ ρόχθος ὁ δαιμονιώδης τῶν κυμάτων.

Εἷς ἐκ τῶν ναυτῶν ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Ἐπάλαιεν, ἠγωνιζετο, μετὰ πολλοῦ δὲ κόπου κατώρθωσε νὰ τὸν πλησιάσῃ, ὅταν τεράστιον κῦμα τὸν ἀπέσπασεν ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸν κατεκάλυψεν.

Ὁ Χρεμύλος δὲν ἐφαίνετο πλέον.

Εἶχε καταποντισθῇ.

Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνευρεθῇ.

Καὶ ὁ ἀνδρεῖος ναύτης κολυμβῶν, προσεπάθει νὰ σωθῇ ὁ ἴδιος, παλαίων κατὰ τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν ἤργησαν νὰ τὸν παρασύρουν καὶ αὐτὸν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

Ἡ Φρύνη εὑρίσκετο ἤδη ἐπὶ τῆς λέμβου μετὰ τοῦ πλοιάρχου καί τινων ναυτῶν.

Ἐπὶ τῶν τριῶν ἄλλων λέμβων ἐπρόφθασαν καὶ εἰσῆλθον οἱ λοιποὶ ναῦται τοῦ σκάφους.

Ἡ Φρύνη ἦτο σχεδὸν γυμνή.

Λιπόθυμος εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ πλοιάρχου, ὅστις ἠγωνίζετο νὰ κατορθώσῃ ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ προσαράξαντος σκάφους, τὸ ὁποῖον ὁλονὲν ἐβυθίζετο.

Ἡ στιγμὴ ἐκείνη ἦτο φοβερά.

Ἦτο ἀγρία.

Ἦτο φρικώδης.

×

Ὁ πλοίαρχος ἦτο ἀλλόφρων.

Ἔκλαιε καὶ ἀνελογίζετο τὸ μέγεθος τοῦ δυστυχήματος.

Ἤθελε δὲ διὰ πάσης θυσίας νὰ σώσῃ τὴν Φρύνην.

Ἀλλὰ πῶς;

Αἱ Ἰταλικαὶ ἀκταὶ ἦσαν μακρὰν, ἡ δὲ τρικυμία ἐμαίνετο ἀγρίως.

Ἡ λέμβος ἐπάλαιε κατὰ τῶν κυμάτων, οἱ ἀφροὶ τῶν ὁποίων κατέβρεχον τοὺς ναυαγούς.

— Θάρρος! ἀνεφώνει ὁ πλοίαρχος πρὸς τὴν Φρύνην, ἐξηντλημένην καὶ ἐλεεινήν· θάρρος, ὡραία μου βασίλισσα, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ εἴμεθα εἰς τὴν ξηράν.

Ἡ λέμβος ἐπροχώρει.

Τὰ κύματα ὅμως τὴν ἐπλήρουν ὑδάτων, οἱ δὲ ναῦται καθ' ὅλην τὴν ἀγρίαν νύκτα τοῦ ναυαγίου ἠσχολοῦντο μὲ κάδους νὰ ἀδειάζουν τὰ νερὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκινδύνευεν νὰ καταποντισθῇ ἡ λέμβος.

Αἱ ἄλλαι λέμβοι εἶχον διασκορπισθῇ.

Μία ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῆς ὁποίας εὑρίσκετο καὶ ἡ πιστὴ ἀκόλουθος τῆς Φρύνης, εἶχεν ἀνατραπῇ, οἱ δὲ ναυαγοὶ ἀπεγνωσμένως ἐφώναζον παλαίοντες ἐναντίον τῶν κυμάτων, ζητοῦντες βοήθειαν.

— Βοήθειαν! ἠκούοντο φωνάζοντες.

Ἀλλὰ τὰ κύματα ἦσαν φοβερὰ, τεράστια, ἄγρια καὶ τοὺς ἐκάλυπτον πνιγομένους καὶ καταβυθιζομένους ἐν μέσῳ σπαρακτικῶν ἐπικλήσεων καὶ φωνῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντήχει τὸ πέλαγος.

Ἡ Φρύνη ἐρρίγει ἐκ τοῦ ψύχους.

Ἦτο κατάβρεκτος.

Ἐβρέχετο ἀπὸ τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐξώθουν βιαίως τὴν λέμβον, καὶ ἡ πνοὴ τοῦ νυκτερινοῦ πνέοντος σφοδροῦ ἀνέμου τὴν ἐπάγωνεν.

Μόλις ἠσθάνετο.

Μόλις ἀνέπνεεν.

Τὸ στῆθός της ἔπαλλε βιαίως.

Εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους.

Τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς

Τοὺς πόδας παραλυμένους.

Ἀκουμβοῦσε πάντοτε εἰς τὸ στῆθος τοῦ πλοιάρχου, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν, ἐψέλλιζεν ἀσυναρτήτως :

— Θεοί ! σώσατέ με ! σώσατέ με !

Σκότος φοβερὸν κατεκάλυπτε τὸν ὁρίζοντα.

Τὸ σκάφος ἐξηκολούθει νὰ βυθίζεται.

Ἡ λεμβος εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ ἐξ αὐτοῦ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν.

Ὁ πλοίαρχος ἐπροχώρει θαρραλέος.

Μόνος αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ ἠθικόν του.

Ἤλπιζε πάντοτε εἰς τὴν σωτηρίαν.

Καὶ ἡ αἰσιοδοξία του αὐτὴ, τοῦ ἔδιδε δυνάμεις καὶ ἀντοχήν.

Τὰς ἐλπίδας του ὅλας ἐστήριζεν εἰς τὴν χαραυγήν.

Ἤλπιζεν καὶ ἡ τρικυμία νὰ κοπάσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ πελάγους νὰ ἀναφανῇ κανὲν πλοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ζητήσῃ βοήθειαν.

+

Ἡ λέμβος ἐπροχώρει πάντοτε.

Τὰ κύματα τὴν ἐπλήρουν ὑδάτων, ἀλλ' οἱ ναῦται ἀκούραστοι καὶ ἀνεξάντλητοι μὲ τοὺς κάδους ἔρριπτον εἰς τήν θάλασσαν τὰ κατακλύζοντα αὐτὴν νερά.

Δύο ὥρας ἤδη εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν αὐτὴν κατάστασιν.

Ἡ Φρύνη ἐρρίγη καὶ ἠσθάνετο πιέσεις εἰς τὴν κεφαλήν.

— Κρυόνω, ἐψέλλισεν μόλις ἀκουομένη.

Καὶ εἰς ἀπάντησιν ὁ πλοίαρχος τῆς ἔλεγε μὲ φωνὴν γλυκεῖαν καὶ πλήρη πεποιθήσεως :

— Ἐσώθημεν ! ἐσώθημεν, βασίλισσά μου !

Εἷς ἐκ τῶν ναυτῶν κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου τῆς ἔτριβε τὰς χεῖρας, ἄλλος δὲ τοὺς πόδας.

Εἰς τὸ βάθος τῆς λέμβου ἀνευρέθη πλεκτὸν ὕρασμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκάλυψε τὴν ὠμοπλάτην τῆς Φρύνης, ἥτις ἐξηντλημένη καὶ ἄπελπις ἐστέναζε βαθέως καὶ ἔκλαιε καὶ διετέλει εἰς ἀπελπιστικὴν ἐντελῶς κατάστασιν τόσον ὥστε ὁ πλοίαρχος ἐφοβεῖτο μήπως ἐκ τῆς φοβερᾶς συγκινήσεως καταβληθῇ καὶ ἐκπνεύσει εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ λέμβος ἐπαλαιεν ἀπεγνωσμένως ἐναντίον τῶν κυμάτων.

Περὶ τὴν χαραυγὴν ὁ ἄνεμος ἐμετριάσθη.

Ἡ τρικυμία ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται

— Θάρρος ! Θάρρος ! ἀνεφώνησεν ὁ πλοίαρχος. Ἡ τρικυμία θὰ παρέλθῃ, εἶπε· τὰ βουνὰ τῆς Ἰταλίας φαίνονται. Ἐσώθημεν !

+

Καὶ ἀληθῶς.

Ὁ ἥλιος ἀνέτελλε ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τὰ βουνὰ τῆς ὡραίας Ἰταλίας διεφαίνοντο ἀραχνοϋφῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος.

Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας προσέδωκεν εἰς ὅλους θάρρος.

Ἡ λέμβος ἐπροχώρει ἀσφαλεστέρα τώρα.

Τὰ ὕδατα δὲν εἰσήρχοντο πλέον ἐντὸς αὐτῆς.

Ἐξηκολούθει ἡ θαλασσοταραχή.

Ἀλλ' ὁ κίνδυνος ὁ φοβερὸς τῆς νυκτὸς εἶχε παρέλθει.

Ἡ Φρύνη εἶχε κάπως ἀναλάβει.

Ἦτο ἐξηντλημένη καὶ κάτωχρος.

Οἱ ὀφθαλμοί της εἶχον χάσει τὴν γλυκεῖαν των λάμψιν.

Εἶχον προσλάβει ἔκφρασιν ἀγρίαν, ἔκφρασιν διανοίας σαλευθείσης ὑπὸ τοῦ δυστυχήματος.

Ἡ κόμη της κατέπιπτεν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὸ πρόσωπόν της εἶχεν ὅλην τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀγωνίας καὶ τοῦ θανάτου.

Ἀπέμεινον αἱ γραμμαὶ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου κάλλους, τὸ ὁποῖον εἶχε προσκαίρως μαράνει τὸ φοβερὸν ναυάγιον.

Εἶχε τὴν ἔκφρασιν παράφρονος.

Εἶχε τὴν ἔκφρασιν ἀγρίου.

Εἶχε τὴν ἔκφρασιν ζωντανοῦ πτώματος.

Ἡ κόπωσις καὶ ἡ ἐξάντλησις διεφαίνοντο.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν μαῦροι.

Τὰ χείλη της πελιδνά.

Ἤρκεσε μία νὺξ διὰ νὰ τὴν μεταβάλῃ καθ' ὁλοκληρίαν.

Ἡ Φρύνη ἡ πάγκαλος δὲν ὑπῆρχε πλέον.

Ἦτο ἀγνώριστος.

Ματαίως ὁ πλοίαρχος ἀνεζήτει εἰς τὸν ὁρίζοντα νὰ ἐπιφανῇ κανὲν πλοῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ ζητήσουν βοήθειαν.

Δὲν ἐφαίνετο τίποτε ἀπολύτως.

Καθ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ ἡμέρα, ἡ τρικυμία κατέπαυεν, ἡ θαλασσοταραχὴ ἠλαττοῦτο καὶ ὁ ἄνεμος ὁ σφοδρὸς κατέπιπτεν.

Ἡ λέμβος εὑρίσκετο μακρὰν τοῦ μέρους, ὅπου ἐγένετο τὸ ναυάγιον.

Τόσον μακρὰν, ὥστε τὸ σκάφος δὲν ἐφαίνετο πλέον.

×

Ὁ πλοίαρχος εἶχε σχηματίσει πλέον τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχεν ἐκφύγει πάντα κίνδυνον.

Προέβλεπε τὴν βελτίωσιν τοῦ καιροῦ.

Ἐστενοχωρεῖτο μόνον διότι δὲν ἀνεφαίνεσο οὐδαμοῦ βοήθειά τις.

Ἡ Σικελικὴ ἀκτὴ ἦτο πολὺ μακρὰν ἀκόμη.

Πότε θὰ ἔφθανον ;

Καὶ μέχρις ὅτου φθάσουν ἆρά γε ὁ καιρὸς θὰ ἐβελτιοῦτο ἢ θὰ καθίστατο δυσμενέστερος.

Ἀπέναντι τῆς Φρύνης ὅμως προσεπάθει νὰ φαίνεται εὐδιάθετος καὶ ἰδίως εὔελπις.

— Δὲν φαίνεται κανὲν πλοῖον ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη ἐξησθενημένη.

— Ἀκόμη ὄχι, ἀπήντησεν, ὁ πλοίαρχος. Ἀλλὰ δὲν πρέπει πλέον βασίλισσά μου, νὰ ἀνησυχῇς. Ἔχω πεποίθησιν ὅτι θὰ συναντήσωμεν πολλὰ πλοῖα προτοῦ φθάσωμεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν συναντήσωμεν, οὐδένα πλέον κίνδυνον διατρέχομεν, διότι ἡ θάλασσα κατηυνάσθη καὶ ἡ τρικυμία θὰ καταπέσῃ. Ἄλλως τε ὁ ἄνεμος δὲν εἶνε πλέον τόσον σφοδρός.

— Ἀλλὰ βλέπω, διέκοψεν ἡ Φρύνη, πολλὰ μαῦρα σύνεφα εἰς τὸν ὁρίζοντα.

— Ποῦ ;

— Πρὸς τὴν δύσιν.

— Ἄ ! Δὲν εἶνε τίποτε αὐτά. Αὐτὰ εἶνε τὰ λείψανα τῆς καταιγίδος. Ὁ καιρὸς θὰ διορθωθῇ.

— Εἴθε ἀνεφώνησεν ἡ Φρύνη, σχεδὸν λιπόθυμος.

+

— Κρυώνεις, βασίλισσά μου ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὄχι πλέον. Εὐτυχῶς ὅτι ὁ ἥλιος ἐπεφάνη καὶ μὲ ἐθέρμανεν ὀλίγον. Τὴν νύκτα ὑπέφερα τρομερά. Ἠσθανόμην ῥῖγος εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ πόνους ἰσχυροὺς εἰς τὴν κεφαλήν. Ὦ !Θεοί, ποῖος ἀνέμενε τοιαύτην τὴν ἔκβασιν τοῦ ταξειδίου τῆς Φρύνης.

Καὶ μετὰ στιγμῆς σιωπήν, ἡ Φρύνη εἶπεν :

Ὦ ! πόσον τὰ χείλη μου εἶνε ξηρά. Ὁ λαιμός μου καίει. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μοῦ δώσετε νὰ πίω. Πῶς εἶνε δυνατόν. Ἐν τοσούτῳ κολλοῦν τὰ χείλη μου... μοῦ ἔρχεται νὰ τὰ βρέξω μὲ ὀλίγην θάλασσαν.

— Ὑπομονή, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Ἡ δεῖψα πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ. Πρῶτον πρῶτον ἐφροντίσαμεν διὰ τὴν ζωὴν τῆς λατρευτῆς μας βασιλίσσης. Καὶ χάρις εἰς τοὺς Θεοὺς ἐσώθημεν! Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα...

— Ἀλλὰ λέγε ἐσώθημεν; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη στενάζουσα.

— Ἀλλὰ ποῖον κίνδυνον πάλιν διαβλέπεις;

— Τὸν κίνδυνον τῶν στερήσεων καὶ τῶν κακουχιῶν. Εἶμαι τρομερὰ ἐξηντλημένη... εἶμαι ἄϋπνος... νευρική...τεταραγμένη... διψῶ .. πεινῶ... ἔχω παλμούς.. ἡ κεφαλή μου πονεῖ .. Ἆρά γε θὰ ἀνθέξω; Τίς οἶδε πότε θὰ φθάσωμεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας. Θελομεν πολὺ ἀκόμη, πλοίαρχε;

— Ἀρκετά... ἀλλ' ὄχι καὶ παρὰ πολύ.

— Ὦ! Ἐὰν ἐπεφαίνετο κἀνὲν πλοῖον! Ἀλλ' ἐδῶ δὲν εὑρίσκονται πλοιάρια ἁλιευτικά... Ὦ! ἐὰν συνηντῶμεν κἀνὲν ἁλιευτικὸν πλοιάριον ..βεβαίως δὲν θὰ μᾶς ἠρνοῦντο νὰ μᾶς δεχθοῦν... Ὦ! πόσον θὰ ἤμην εὐγνώμων εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!

— Θέλεις ὀλίγον νὰ σοῦ τρίψω τὰ χέρια; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ναί... Θὰ μοῦ κάμῃς καλόν...

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἤρχισεν ἐλαφρῶς νὰ τρίβῃ τὰς χεῖρας τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία ἦτο εἰς ἄκρον καταβεβλημένη.

— Ἀναλογίζομαι τὴν προτέραν μου ζωήν... Τὰ δάκρυα μοῦ ἔρχονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς! Ὦ! πόσον ἤμην εὐτυχὴς προτοῦ ἀναχωρήσω ἐξ Ἀθηνῶν... ἠθέλησα νὰ ἀφήσω τὴν εὐδαιμονίαν μου...καὶ οἱ θεοὶ μὲ ἐτιμώρησαν...καλὰ λέγουν ὅτι τὸ θεῖον εἶνε φθονερόν... Μόλις εἶδον ὅτι ἡ Φρύνη πρόκειται νὰ ἐπιθέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της στέμμα, ἀμέσως οἱ ἄνεμοι συνώμωσαν μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος νὰ μὲ σύρουν εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἅδου...

— Ἀλλ' ἡ συνωμοσία των διελύθη καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐσώθης, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

×

— Πονῶ... εἶπεν αἴφνης ἡ Φρύνη.

— Ποῦ ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἐδῶ, ἐπανέλαβεν αὕτη. Καὶ ἔδειξε τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς της.

— Εἶνε τῆς ἀϋπνίας καὶ τῆς συγκινήσεως· δὲν εἶνε τίποτε...θὰ περάσῃ.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, ἀφῆκε τὰ βλέμματά της νὰ πέσουν ἐπὶ τῶν Σικελικῶν ὀρέων.

— Ἀλλ' εἴμεθα μακρυὰ ἀκόμη ; εἶπεν.

— Ἀρκετὰ, διέκοψεν ὁ πλοίαρχος.

— Βλέπω τὰ βουνὰ καθαρά... ἀλλ' εἴμεθα μακρὰν πολύ. Ὑποθέτω ὅτι θὰ χρειαζώμεθα ἀκόμη μίαν ἡμέραν ὡς ποῦ νὰ φθάσωμεν.

— Ὄχι τόσον πολύ... ἀλλὰ περίπου... Ὁπωσδήποτε ὅμως, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ συναντήσωμεν κανὲν πλοῖον ἢ κανὲν πλοιάριον ἁλιευτικὸν, καὶ τότε πλέον θὰ εἴμεθα ἐντελῶς ἥσυχοι.. ἂν καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι δυνάμεθα καὶ τώρα ἀκόμη νὰ εἴμεθα ἥσυχοι...

— Ἔστω ! παραδέχομαι, εἶπεν ἡ Φρύνη, ὅτι εἴμεθα ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ. Ἀλλὰ ἐὰν συναντήσωμεν κανὲν πλοῖον θὰ μᾶς περιποιηθοῦν ὡς ναυαγούς. Ἔχω ἀνάγκην ὕπνου, ἡσυχίας, φαγητοῦ, μιᾶς τονώσεως, μιᾶς περιποιήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔχω μέσα εἰς μίαν λέμβον, ἡ ὁποία θαῦμα εἶνε πῶς κατώρθωσε νὰ ἐπιπλεύσῃ τῶν πελωρίων κυμάτων καὶ νὰ σωθῇ ..ἔχω ἀνάγκην νὰ ἀλλάξω ἐνδύματα.

— Ὑπομονή. .ὑπομονή...συνίστα ὁ πλοίαρχος.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ λέμβος ἐπροχώρει πάντοτε.

Ὁ πλοίαρχος ἐκράτει τὸ πηδαλιον.

Παρ' αὐτὸν ἐκάθητο ἡ Φρύνη, κλίνουσα πάντοτε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ στῆθός του, κατάκοπος καὶ ἐλεεινή.

Καὶ οἱ ναῦται πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς λέμβου κατάκοπα, ἐξηντλημένοι, συνωμίλουν ἰδιαιτέρως μεταξύ των καὶ προσέβλεπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν πλοίαρχον, ὡς διὰ νὰ διαγνώσουν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὰ αἰσθήματά του καὶ τὰς σκέψεις του.

Αἴφνης εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐπεφάνη σημεῖόν τι.

Ὅλων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν πρὸς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο.

Ἦτο πλοῖον.

Ἦτο ἁλιευτικὸν πλοιάριον;

Ἆρά γε ἤρχετο πρὸς τὰ ἐδῶ;

Ἢ μήπως καὶ εἶχεν ἀντίθετον διεύθυνσιν;

Κάνεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τίποτε.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐφαίνετο μόνον ἓν σημεῖον τώρα, τὸ ὁποῖον προηγουμένως δὲν ὑπῆρχε, σημεῖον τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως δὲν ἐφαίνετο κινούμενον.

Ἡ Φρύνη ἀνεθάρρησεν.

— Εἶνε πλοῖον! ἀνεφώνησεν· ἐσώθημεν! Θεοί σᾶς εὐγνωμονῶ!

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ σημείου αὐτοῦ εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος ἐπροκάλεσε πολλὰς σκέψεις καὶ συζητήσεις.

Ἡ λέμβος ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον της.

Ἀλλ' ἡ λέμβος ἐβάδιζε σχεδὸν ἀντιθέτως.

Ἐφέρετο πρὸς τὴν ξηράν, ἐνῷ τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον ἐπεφάνη, διεκρίνετο εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ὡς ἐὰν νὰ ἦτο πλοῖον ἀπομακρυνόμενον τῶν Σικελικῶν ἀκτῶν.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πράξουν;

Νὰ διακόψουν τὸν δρόμον των καὶ νὰ στραφοῦν πρὸς τὸ ἐπιφανὲν σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξελάμβανον ὡς πλοῖον;

Ἢ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν πλοῦν πρὸς τὴν παραλίαν;

Καὶ τὸ διάστημα;

Ἡ πρὸς τὴν παραλίαν πορεία ἦτο μακρυτέρα ἢ συντομωτέρα τῆς πρὸς τὸ ὑποτιθέμενον πλοῖον;

Καὶ τὸ ὑποτιθέμενον πλοῖον ἀπεμακρύνετο τῆς ἀκτῆς ἢ ἐπανέπλεεν εἰς Σικελίαν;

Ὅλα αὐτὰ ἀπετέλουν ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις δὲν ἦτο εὔκολος.

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν πολλὰς ὥρας, ἀπεφασίσθη νὰ προχωρήσουν πρὸς τὴν ἀκτήν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἄλλως τε προσήγγιζον, διότι ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τὸ ἐπιφανὲν σημεῖον εἶχε σμικρυνθῇ καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχε καὶ ἐκλείψει.

Ἡ Φρύνη κατελήφθη καὶ πάλιν ὑπὸ μελαγχολίας.

Καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν πλοίαρχον:

— Δὲν μοῦ λέγεις, πλοίαρχε, ἠρώτησεν αὐτὸν, πότε ὑπολογίζεις ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ξηράν;

— Μά... ἐὰν ὁ καιρὸς ἐξακολουθήσῃ ὁ αὐτὸς, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, ἐλπίζω αὔριον τὴν μεσημβρίαν νὰ εἴμεθα ἐπὶ τῆς ξηρᾶς.

— Αὔριον τὴν μεσημβρίαν μόλις;

— Ναί...

— Γρηγορώτερον;

— Ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι ἔχομεν τὸν ἄνεμον ἀντίθετον.

— Ἐλπίζεις ὁ καιρὸς νὰ καλλιτερεύσῃ;

— Ναί...

— Ἀλλ' ἐὰν χειροτερεύσῃ;

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀλλ' ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι χειροτερεύσῃ;

— Ἔ! τότε θὰ βραδύνωμεν περισσότερον. Ἀλλὰ διατί αὐταὶ αἱ ἐρωτήσεις; καὶ ἰδίως διατί, λατρευτή μου βασίλισσα, εἶσαι τόσον ἀπαισιόδοξος;

— Εἶμαι τὸ ἀντίθετον μὲ σέ.

— Αὐτὸ βλέπω. Ἐγὼ εἶμαι αἰσιόδοξος.

— Κ' ἐγὼ ἀπαισιόδοξος.

— Ἐγὼ ὅταν ἐβυθιζόμεθα, ὅταν κατεποντιζόμεθα, ἔλεγα μέσα μου: Ὄχι, δὲν θὰ πνιγῶ! Τοὐλάχιστον θὰ σώσω τὴν βασίλισσάν μου, τὴν Φρύνην!

—Ὦ ! σὲ εὐχαριστῶ, καλέ μου πλοίαρχε· σοῦ ὀφείλω τὴν ζωήν !

×

Μετὰ στιγμῶν τινων διακοπήν, καθ' ἣν ἡ Φρύνη παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τοὺς γύρω τῆς λέμβου ἱπταμένους γλάρους, ἠρώτησε :

— Καὶ ὁ σύμβουλος τοῦ βασιλέως ;

— Ποῖος ;

— Ὁ Χρεμύλος...

—Ὦ ! ὁ δυστυχής...

— Τί ;

— Ἐπνίγη ἐκ τῶν πρώτων.

— Ἐπνίγη ; ὁ Χρεμύλος ; ἠρώτησεν ἔκπληκτος.

— Ναί... ἐπνίγη...ὅταν τὸ πλοῖον συνεκρούσθη πρὸς τὴν ὕφαλον. ἐνόμισεν ὅτι θὰ σωθῇ ριπτόμενος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπνίγη...ματαίως προσεπάθησαν οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος νὰ τὸν σώσουν...φαίνεται ὅτι ὁ δυστυχὴς δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ καὶ τὰ κύματα τὸν παρέσυραν.

— Τὸν λυποῦμαι τὸν ἀτυχῆ ! εἶπεν ἡ Φρύνη, ἂν καὶ εἶχον λόγους νὰ εἶμαι δυσηρεστημένη μαζύ του.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἡ Φρύνη, συγκεντρώσασα τὰς σκέψεις της, ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ.

— Ἀλλὰ ἡ Μυρρίνη...ἡ Μυρρίνη...ἡ πιστή μου καὶ καλὴ σύντροφος...τί ἔγεινε ;... ποῦ εἶνε ;... δὲν τὴν εἶδον... ποῦ εἶνε, πλοίαρχέ μου ;

Καὶ ἡ Φρύνη ἠρώτα τὸν πλοίαρχον μετὰ νευρικότητος τοσ καὶ ταραχῆς.

Ὁ πλοίαρχός δὲν ἐνόμισε τὴν στιγμὴν κατάλληλον νὰ τῆς ἀνακοινώσῃ, ὅτι καὶ ἡ περικαλλὴς κόρη εἰχε πνιγῇ.

Καὶ εἰς τὴν ἐπανειλημμένην ἐρώτησιν της, μὴ γνωρίζων τί νὰ ἀπαντήσῃ, τῆς εἶπεν :

— Μὰ νομίζω, ὅτι τὴν εἶδον εἰς τὰς ἄλλας λέμβους.

— Ἀλλ' εἶσαι βέβαιος..

— Σχεδὸν βέβαιος.

— Μήπως ἐπνίγη ;

— Δὲν πιστεύω.

— Μήπως ἐχάθη ;

— Ὑποθέτω ὄχι.

— Ἀλλὰ ὑποθέτεις, πλοίαρχέ μου. δὲν εἶσαι βέβαιος ;

— Βέβαιος, ὄχι, διότι καὶ ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι τί ἔγεινε κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμὴν τοῦ ναυαγίου.

×

— Ἀλλ' ἐὰν ἡ Μυρρίνη ἐπνίγη, ὤ ! τότε εἶμαι καὶ δυστυχὴς, πλοίαρχέ μου...ἔχασα τὴν πιστοτέραν σύντροφον τοῦ βίου μου...ὤ ! ἡ ἀτυχής ! καὶ ἐπέμενε νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ....αὐτὴ μόνη....ἡ πιστή μου σύντροφος.

Καὶ ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ δακρύῃ.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ στιγμὴ, βασίλισσά μου, τώρα διὰ δάκρυα. Εἶσαι ἐξηντλημένη, δὲν πρέπει δὲ νὰ σὲ καταβάλλῃ ἡ λύπη. Συλλογίσου τί ὑπέφερες ! Πῶς θὰ ἀνθέξῃς, ἐὰν θρηνῇς καὶ τήκεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀλλ' ἐὰν ἡ Μηρρίνη ἐπνίγη ;...

— Δὲν τὸ ἠξεύρομεν.

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι βέβαιος.

— Ὑποθέτω ὄχι. Ἀλλὰ καὶ ἐάν ἐπνίγη, ἐγὼ πρῶτος τὴν λυποῦμαι, ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάμω;... ἔπρεπε νὰ καταβάλλω ὅλην μου τὴν προσοχὴν εἰς τὴν διάσωσιν τῆς βασιλίσσης μου... καὶ μὰ τοὺς Θεούς, εἶμαι εὐτυχὴς, διότι φέρω ζῶσαν εἰς τὰς Συρακούσας τὴν περικαλλῆ Φρύνην, τὴν λατρευτὴν βασίλισσάν μου.

— Ὦ ! ἡ στιγμὴ διὰ νὰ ὑμνήσῃς τὰ κάλλη μου δὲν εἶνε κατάλληλος...αἰσθάνομαι τὰς παρειάς μου νεκράς... αἰσθάνομαι τὸ σῶμά μου νεκρόν....αἰσθάνομαι τὰς χεῖράς μου νεκράς... μόλις ὁμιλῶ

...μετὰ κόπου σκέπτομαι...μετὰ στενοχωρίας ἀναπνέω...μόλις ζῶ... φοβοῦμαι μάλιστα, πλοίαρχε, φοβοῦμαι τὴν νύκτα ἀπόψε, πῶς θὰ ἀνθέξω, ἐξηντλημένη ὅπως εἶμαι καὶ ἐλενεινή, φοβοῦμαι μήπως τὴν νύκτα ἀπόψε κρυώσω, μήπως ἐξαντληθῶ περισσότερον, καὶ τότε... ὤ! τότε! ἴσως ἡ καϋμένη ἡ Φρύνη δὲν θὰ ἐξυπνήσῃ πλέον διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον φωτίζοντα τὴν ἡμέραν...

Καὶ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔτρεχον δάκρυα.

×

— Οἱ Θεοὶ προφυλάσσουν τὴν Φρύνην! εἶπεν ὁ πλοίαρχος μετ' εὐέλπιδος πεποιθήσεως. Καὶ ὅπως διήλθομεν τὴν νύκτα τοῦ ναυαγίου καὶ τὴν χθεσινὴν εἰς τὰ κύματα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀνθέξωμεν καὶ ἀπόψε, καὶ αὔριον πλέον, ἴσως πρὸ τῆς μεσημβρίας, θὰ πατήσωμεν εἰς τὴν ξηράν.

— Εἴθε ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη.

Ἡ λέμβος ἐπροχώρει ταχυτέρα τώρα πρὸς τὴν ξηράν.

Ὁ ἄνεμος εἶχε κατασταλῇ.

Ἡ τρικυμία εἶχε κοπάσει.

Ἀπέμενε μόνον ἡ θαλασσοταραχή.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Φρύνη ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις της νὰ ἐκλείπουν.

Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ.

Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ μείνῃ στιγμιαίως νεκρά.

Ἠσθάνετο φοβερὰν κατάπτωσιν.

Ἐξάντλησιν τελείαν.

Ἔκλισιν τῶν νεύρων καὶ παράλυσιν τῶν δυνάμεών της.

Δὲν ἠδύνατο νὰ σύρῃ τοὺς πόδας της.

Δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθία.

Ἀπεπειράθη νὰ ἐγερθῇ καὶ κλονισθεῖσα παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ καὶ νὰ κτυπήσῃ.

×

Τὰ Σικελικὰ βουνὰ διεφαίνοντο τὸ ἀπόγευμα εὐκρινέστερον.

Ἡ λέμβος ἐπλησίαζεν ὁλονέν.

Ἀλλ' εἰς τὸν ὁρίζοντα οὐδὲν σημεῖον διεγράφετο.

Οὔτε πλοῖον, οὔτε πλοιάριον εἶχεν ἀναφανῇ.

Ἡ νὺξ ἐπλησίαζεν.

Ὁ ἥλιος εἶχε πρὸ πολλοῦ δύσει.

Πρὸς στιγμὴν ὁ πλοίαρχος ἀνησύχησεν, διότι ὁ ἄνεμος κάπως κατέστη ζωηρότερος, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ὁ ἄνεμος θὰ κατέπιπτε τὴν νύκτα.

Ὅπερ καὶ συνέβη.

Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἡ θάλασσα ἡσύχασεν ἐπαισθητῶς.

Καὶ ἡ λέμβος ἐπωφελήθη τοῦ καλοῦ καιροῦ διὰ νὰ προχωρήσῃ τὸ ταχύτερον.

Οἱ ναῦται ἦσαν ἐξηντλημένοι.

Ἐκωπηλάτουν ἐπὶ ἡμέρας ὁλοκλήρους, δύο νύκτας ἀτελειώτους!

Ἐξηντλημένοι, ἐλεεινοί, νήστεις, τελείως ἀποκαμωμένοι!

Καὶ ὅμως!

Ἐκινοῦντο ὡς μηχαναί.

Οἱ ὀφθαλμοί των ἦσαν ἐσβεσμένοι, τὰ χείλη των ξηρά, αἱ χεῖρές των σκελετώδεις, τὸ σῶμά των κουρασμένον καὶ ἄψυχον.

Καὶ ὅμως ἐκωπηλάτουν.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἡ Φρύνη ἐκοιμήθη σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πλοιάρχου. Εἶχε κλίνει τὴν κεφαλήν της εἰς τὸ στῆθός του, τὸ ὁποῖον, εὐρύ, τὴν προεφύλασσεν ἀπὸ τὴν δρόσον καὶ τὸ ψῦχος τῆς νυκτός.

Ὁ πλοίαρχος ἔμεινεν ἄγρυπνος.

Ἦτο κατάκοπος, ἐξηντλημένος, ἐλεεινός.

Ὁ ὕπνος ἤρχετο εἰς τὰ βλέφαρά του καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἔμενεν ἄγρυπνος.

Ἐσυλλογίζετο τὰς φοβερὰς περιπετείας τοῦ ναυαγίου.

Ἐσυλλογίζετο τὰς εὐθύνας του ἀπέναντι τοῦ βασιλέως.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐπανήρχετο ἄνευ τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ, ἡ ὁποία εἶχε καταποντισθῇ.

Ἀλλ' ἐσυλλογίζετο καὶ τὸν ἡρωϊσμόν του πρός διάσωσιν τῆς Φρύνης.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐπὶ τέλους ἔφερε ζῶσαν τὴν μέλλουταν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν, ὅτι τοῦτο θὰ ἤρκει διὰ νὰ τὸν ἐξιλεώσῃ ἀπέναντι καὶ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Βασιλέως.

Καὶ παραδεδομένος εἰς ρεμβασμοὺς καὶ σκέψεις μυχίας προσέβλεπε τὸν οὐρανὸν τὸν ὁποῖον ἐφώτιζον τὰ σελαγίζοντα ἄστρα.

×

Αἱ κῶπαι ἐξηκολούθουν νὰ πλήττουν τὰ νερὰ τῆς θαλάσσης.

— Παιδιά! ἀνεφώνησεν ὁ πλοίαρχος χαμηλοφώνως διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ τὴν Φρύνην, κάμετε ὅ,τι ἠμπορεῖτε νὰ πλησιάσωμεν τὸ ταχύτερον. Θὰ εἴμεθα κοντὰ πλέον. Ἐγὼ διακρίνω φῶτα Σεῖς βλέπετε τίποτε;

— Βλέπουμε καὶ μεῖς, ἀπήντησεν εἷς ἐκ τῶν ναυτῶν, ἐκεῖ κατὰ τὸν κάβο... κοντὰ εἴμεθα...ἀλλὰ τὰ χέρια μας ἔχουνε ἀνάψει... εἴμεθα πτώματα... ὅ,τι μποροῦμε κάνωμε...

Καὶ ἐνέτεινον τὰς δυνάμεις των οἱ μαρτυρικοὶ θαλασσομάχοι διὰ νὰ φθάσουν τὸ τυχύτερον.

— Ποῦ τὸ βλέπεις; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Δεξιώτερα ἀπὸ τὸ πρῶτο...

— Μακρυὰ πολύ;

— Στὴν ἄκρη... παρὰ πέρα... νά! αὐτοῦ!

— Δὲν τὸ βλέπω, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

— Δεξιώτερα...

— Μεγαλο;

— Ὄχι... μικρό...

— Τό βλέπεις πάντοτε;

— Τὸ βλέπω.

— Περίεργον ! Πῶς δὲν τὸ διακρίνω. Πολὺ δεξιώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον ;

= Ὄχι καὶ πολύ... νά ! ἐδῶ...στὴ μέση...

Καὶ ὁ ναύτης μηχανικῶς ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Ἄ, τί εἶνε ! ἀνεφώνησεν ὁ πλοίαρχος.

— Τὸ εἶδες ;

— Ναί....

Καὶ ὁ πλοίαρχος περιχαρὴς εἶπε πρὸς τοὺς ναύτας :

— Ἄ ! θέλετε νὰ ξεκουρασθῆτε λίγο...ἀφῆστε τὰ κουπιά, τώρα ποῦ δὲν φυσᾷ ἀέρας...ξεκουρασθῆτε ὡς μισὴ ὥρα...ὡς μιὰ ὥρα...ἐγὼ ἔχω τὸν νοῦν μου ποῦ πηγαίνωμε...κ' ἔπειτα νὰ πιάσητε ξεκούραστοι καὶ νὰ τραβήξωμε ἴσα μέσα...νομίζω ὅτι ἐδῶ εἶνε λιμήν...

— Ἔτσι φαίνεται...

— Ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε, ἐμεῖς θὰ βγοῦμε...

Οἱ ναῦται ἄφησαν τὰς κώπας καὶ συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν συμβουλὴν τοῦ πλοιάρχου.

Ἐκοιμήθησαν ἐπ' ὀλίγον.

Καὶ κατόπιν ἠγέρθησαν καὶ ἤρχισαν νὰ κωπηλατοῦν μετὰ περισσοτέρας προθυμίας καὶ δυνάμεως.

Ἡ Φρύνη κοιμωμένη εἰς τὸ στῆθος τοῦ πλοιάρχου ἐτινάσσετο ἐλαφρῶς, ἐνῷ τὰ χείλη της ἐψιθύριζον λέξεις ἀσυναρτήτους, ἀκαταλήπτους καὶ ἀτελειώτους.

Ὠνειρεύετο...

Ποῖον ἆρά γε ὄνειρον ἐτάρασσε τὸν γλυκὺν ὕπνον τῆς παγκάλου βασιλίσσης ;

Ἆρά γε ὠνειρεύετο τὴν ἀλουργίδα καὶ τὸ στέμμα ;

Ἀλλ' ἐφαίνετο μᾶλλον δυσφοροῦσα.

Ἴσως θὰ ἐτάρασσε τὴν ψυχήν της κανὲν προαίσθημα ὀδυνηρόν !

Ἴσως θὰ ἐπίεζε τὴν καρδίαν της ἡ λύπη τῆς ἀπωλείας τῆς ἀγαπημένης της φίλης, τῆς Μυρρίνης.

Ὁπωσδήποτε κατώρθωσε νὰ κοιμᾶται καὶ ὁ ὕπνος αὐτὸς ἦτο τὸ μόνον μέσον, δι' οὗ συνετηρεῖτο εἰς τὴν ζωήν, ἐξηντλημένη ὡς ἦτο.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα οἱ ναῦται ἐκωπηλάτουν μετὰ καρτερίας ἀξιοθαυμάστου.

Ὅταν ἐρόδιζεν ἡ χαραυγὴ καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῶν ναυαγῶν ἡ ἀκτὶς ἐπεφάνη ἐπαρκῶς πλέον.

Δὲν ἀπεῖχον εἰμὴ μόλις ἑκατὸν μέτρα.

Ὅλα πλέον διεκρίνοντο.

Ἡ ἀκτὴ ἦτο μᾶλλον βραχώδης.

Δὲν ἦτο λιμήν.

Ἦτο ὅρμος ἀκατοίκητος.

Διεκρίνοντο ἐκ τῆς λέμβου δύο τρεῖς καλύβαι ἀγροτικαί, ὑψηλά τινα καὶ παχύσκια δένδρα καὶ μικρὸν ἁλιευτικὸν πλοιάριον ἐλλιμενισμένον παρὰ τὴν βραχώδη ἀκτήν.

Τίποτε ἄλλο.

+

Ἡ λέμβος εἶχε πλησιάσει σχεδὸν πρὸς τὴν ἀκτήν.

Ἡ θάλασσα εἶχεν ἤδη ἀνεύρει τὴν προτέραν της γαλήνην.

Ἦτο περίπου μεσημβρία.

Ὁ ἥλιος ἔκαιεν.

Ὁ πλοίαρχος, μὴ δυνάμενος ἐντελῶς νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐδυσκολεύετο ν' ἀποβιβάσῃ τὴν Φρύνην εἰς τὴν ξηράν.

Ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσουν ἀπὸ τὴν ξηράν.

Ἐσκέφθη νὰ φωνάξῃ πρὸς τοὺς ἐν τῇ καλύβῃ, τῇ πλησιεστέρᾳ, διὰ νὰ σύρουν μὲ σχοινία τὴν λέμβον.

Πρὸς τοῦτο ἤρχισε νὰ φωνάζῃ :

—Ἔ ! Δὲν εἶνε κάνεις ἐδῶ ; Παλληκάρια !

Μετ' ὀλίγον ἤνοιξεν ἡ θύρα τῆς καλύβης.

Καὶ ἐξῆλθεν ἄνθρωπός τις.

Ἦτο ἐνδεδυμένος χωρικὴν φιλοκαλίαν.

Ὑψηλός, ἡλιοκαὴς, μὲ μαύρην γενειάδα, κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν ράβδον ὀζώδη.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος προσβλέπων περιέργως τοὺς ἐν τῇ λέμβῳ.

— Νὰ σοῦ πῶ, παλληκάρι μου, ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος, δὲν μᾶς κάμνεις τὴν χάριν νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ βγοῦμε ἔξω ;

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;

— Ὅταν θὰ βγοῦμε θὰ σοῦ τὰ διηγηθοῦμε.

— Θέλετε νὰ τραβήξω τὴν λέμβον ;

— Ναί... δὲν ἔχεις κἀνένα σχοινί ;

— Καλά... περιμένετε... τώρα ἔρχομαι...

Καὶ ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἀγροτικὴν καλύβην.

— Τί περίεργος ἄνθρωπος ! εἶπεν ἡ Φρύνη. Ἆρά γε εἶνε Σικελός ;

— Ὑποθέτω, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἔχει ἕνα ἐξωτερικὸν ἀπεχθὲς, ἐπανέλαβεν ἡ Φρύνη. Δὲν ἠξεύρω διατί μοῦ ἔκαμε δυσάρεστον ἐντύπωσιν ἡ φυσιογνωμία του.

×

Μετ' ὀλίγον ὁ ἄγνωστος ἄνθρωπος ἐξῆλθε τῆς καλύβης.

Παρηκολουθεῖτο ἀπὸ ἕνα νέον τριακονταετῆ.

Αὐτὸς θὰ ἦτο περίπου πεντηκονταετής.

Καὶ οἱ δύο ἐκράτουν χονδρὸν σχοινίον εἰς τὰς χεῖρας.

Μὲ βῆμα βραδὺ καὶ μὲ ἀδιαφορίαν περίεργον κατῆλθον πρὸς τὴν παραλίαν.

— Τί φριντοὶ ἄνθρωποι ! εἶπεν ἡ Φρύνη ὅταν τοὺς εἶδε πλησιάζοντας.

— Ρίψε τὸ σχοινί ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἔρριψαν τὸ χονδρὸν σχοινίον ἐπὶ τῆς λέμβου, τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου λίαν ἐπιδεξίως ἥρπασε διὰ τῶν χειρῶν του ὁ πλοίαρχος.

—Ἐμπρός, παιδιὰ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ναύτας· ἐλᾶτε νὰ δέσωμε τὴν λέμβον.

Οἱ ναῦται συνεμορφώθησαν πρὸς τὴν διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου.

Ὅταν προσεδέθη ἡ λέμβος, ὁ πλοίαρχος ἐφώναξεν :

— Τραβήξατε σεῖς τώρα ἀπ' ἐκεῖ δυνατά.

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ σύρουν διὰ τοῦ χονδροῦ σχοινίου τὴν λέμβον, ἡ ὁποία σιγὰ-σιγὰ ἐπροχώρει, κατωρθώθη δὲ νὰ προσεγγίσῃ πρὸς τὴν παραλίαν ἀρκετά.

×

Οὐχ ἧττον ἀπὸ τῆς ξηρᾶς μέχρι τῆς λέμβου ἔμενε διάστημα εἴκοσι βημάτων.

— Εἶνε ἆρά γε ρυχὰ ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος τοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους.

— Ἕως τὸ γόνατο... εἶπον οὗτοι.

— Τότε λοιπὸν θὰ μπῶ ἐγὼ στὰ νερὰ καὶ θὰ βγάλω ἔξω, κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά μου, τὴν Φρύνην.

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πράγματι ἡ θάλασσα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο δὲν εἶχε πολὺ βαθος.

Ὁ πλοίαρχος ἐβρέχετο μόλις εἰς τὰ γόνατα.

Ὑψώσας τότε τοὺς βραχίονας εἶπε πρὸς τὴν Φρύνην, ἥτις ἵστατο ὀρθία ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς λέμβου :

— Ἐμπρός ! Πέσε ἐπάνω μου !

Ἡ Φρύνη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πλοιάρχου, ὅστις ἤρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν ἀκτήν, κρατῶν τὴν Φρύνην ὑψηλὰ, διὰ τῶν χειρῶν του

Οἱ λοιποὶ ναῦται κατόπιν κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπροχώρουν πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὅταν ὁ πλοίαρχος ἔφθασεν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ἀνεφώνησεν περιχαρής :

— Ἐπὶ τέλους ! Ἐσώθημεν :

Ἡ Φρύνη, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ καὶ χαρᾶς, ἀναλαμβάνρυσα πρὸς

στιγμὴν ὅλας της τὰς δυνάμεις, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπεν :

— Ὦ ! Θεοὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Μὲ ἐσώσατε !

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὸν πλοίαρχον, τοῦ εἶπεν :

— Καλέ μου πλοίαρχε, ὅ,τιδήποτε καὶ ἐὰν συμβῇ, οὐδέποτε θὰ λησμονήσω, ὅτι σοῦ ὀφείλω τὴν ζωήν.

×

Ἡ Φρύνη ἀπεπειράθη νὰ βαδίσῃ, ἀλλ' ἐκλονίζετο.

Παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ.

— Ζαλίζομαι τρομερά ! ἀνεφώνησεν.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἔσπευσε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Δὲν εἶνε τίποτε... εἶνε ἀπὸ τὴν θάλασσαν.... μὴ προχωρῇς.. ξαπλώσου κάτω εἰς τὴν ἄμμον μέχρις ὅτου ἀναλάβῃς ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐξαντλήσεως.

Ἡ Φρύνη ἔπεσε κατὰ γῆς.

Ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἥτις τὴν ἐθέρμαινεν.

Στρεφομένη πρὸς τὸν πλοίαρχον τοῦ εἶπεν :

— Πεινῶ... δὲν ἔχει τίποτε ἐδῶ...αὐτοὶ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἠμποροῦν νὰ μᾶς δώσουν τίποτε νὰ φᾶμε... μήπως ἔχει ὀλίγο κρέας; Εἶμαι τόσον ἐξηντλημένη...

Καὶ ἐστέναξε βαθέως.

Τότε ὁ πλοίαρχος ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους, τοὺς ἠρώτησεν :

— Ἔχετε τίποτε νὰ μᾶς δώσετε ;

— Ἔχομεν ἄρτον...

— Κρασὶ δὲν ἔχετε ;

— Ἔχομεν.

— Τίποτε ἄλλο ; Κρέας ;

— Ὄχι.

— Ὀπώρας ;

— Ναί...

— Φέρετε τέλος πάντων ὅ,τι ἔχετε...

Ὁ πεντηκοντούτης ἄγνωστος ἔνευσεν εἰς τὸν νεώτερον σύντροφόν του, νὰ φέρῃ τὰ πρέποντα ἀπὸ τὴν καλύβην.

— Εἶσθε Σικελοί ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ναί...

— Μένετε ἐδῶ ;

— Ναί.

— Εἶσθε φύλακες ;

— Ὄχι.

— Στρατιῶται ;

— Οὔτε.

— Ἔχετε κτήματα ἰδικά σας ;

— Ὄχι.

— Ἀλλὰ τί κάμνετε ; Εἶσθε ἁλιεῖς ;

— Εἴμεθα ἐπιστάται ξένων κτημάτων.

— Καὶ εἰς ποῖον ἀνήκουν τὰ κτήματα αὐτά ;

— Εἰς δύο Συρακουσίους ἄρχοντας.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τριακοντούτης νέος ἐπέστεψεν ἀπὸ τὴν καλύβην φέρων ἄρτον, οἶνον καὶ ὀπώρας.

Ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ τρώγῃ.

Ἐπίσης καὶ ὁ πλοίαρχος.

Μετ' αὐτοὺς ἔφαγον καὶ ἔπιον καὶ οἱ ναῦται.

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι παρετήρουν μετὰ πολλῆς περιεργείας τὸν πλοίαρχον καὶ τὴν Φρύνην.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ; ἠρώτησαν τὸν πλοίαρχον καὶ οἱ δύο σχεδὸν ταυτοχρόνως.

Ὁ πλοίαρχος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπεν :

— Ἐρχόμεθα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

— Ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα;

— Ναί.

— Καὶ ἀπὸ ποῖον μέρος τῆς Ἑλλάδος;

— Ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

— Καὶ πῶς; συνέβη τίποτε;

— Εἴμεθα ναυαγοί.

— Ναυαγοί! ἐπανέλαβον ἔκπληκτοι οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι.

— Ναί...ναυαγοί...ἠξεύρετε ποία εἶνε ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν βλέπετε τώρα ἐδῶ ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῆς ἄμμου;

×

Οἱ ἄγνωστοι προσήλωσαν τὰ βλέμματά των ἐπὶ τῆς Φρύνης ἀπορροῦντες.

Καὶ ἠρώτησαν μηχανικῶς:

— Ποία εἶνε;

— Ἡ βασιλίσσα τῶν Συρακουσῶν! ἡ Φρύνη! ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἡ βασίλισσα τῶν Συρακουσῶν! ἡ Φρύνη! ἐπανέλαβον ἐν ταραχῇ οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι.

— Ναί... ἡ Φρύνη!

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι ὀπισθοχώρησαν.

Ἡ φυσιογνωμία των μετεβλήθη.

Ἡ ὄψις των προσέλαβεν ἔκφρασιν θυμοῦ καὶ ἐκπλήξεως.

Προσέβλεπον τώρα τὴν Φρύνην σχεδὸν ἀγρίως.

— Ἀλλὰ διατί ταράσσεσθε, ἠρώτησεν αὐτοὺς ὁ πλοίαρχος. Τί τρέχει; Δὲν ἔχετε ἀκούσει ποτὲ τὸ ὄνομα τῆς Φρυνης;

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἀντήλλαξαν βλέμματα μυστικῆς συνενοήσεως.

— Δὲν ἠκούσατε ποτὲ περὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Συρακουσῶν; ἐπανέλαβεν ἐντονώτερον ὁ πλοίαρχος.

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι δὲν ἔλεγον τίποτε ἐσιώπων.

Ἡ ὄψις των ἦτο βαρύθυμος.

— Καὶ σύ, ποῖος εἶσαι ; ἠρώτησεν ὁ πεντηκοντούτης ἄγνωστος.

— Ἐγώ ;

— Ναί...

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ κυβερνήτης τοῦ βασιλικοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον παρέλαβον ἐκ Πειραιῶς τὴν Φρύνην, τὴν βασίλισσάν σας, κατὰ διαταγὴν τοῦ Βασιλέως μου Ἀλκίφρονος καὶ ὁ ὁποῖος εἶχον τὸ φροντον καὶ μέγα δυστύχημα νὰ ναυαγήσω...

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐν συντόμῳ ἐξιστόρισεν εἰς τοὺς δύο ἀγνώστους ἀνθρώπους τὰς περιπετείας τοῦ φοβεροῦ ναυαγίου του.

×

Ὅταν ἡ διήγησις ἐτελείωσεν, ὁ πλοίαρχος εἶπεν εἰς τοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους :

— Εἶσθε οἱ πρῶτοι Σικελοὶ οἱ ὁποῖοι εἴχετε τὴν εὐτυχίαν νὰ γνωρίσετε τὴν βασίλισσάν σας ἐκ τοῦ πλησίον...καὶ μάλιστα μετὰ μίαν τόσον τρομερὰν περιπέτειαν...

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἤκουσαν δυσαρέστως τοὺς λόγους τούτους τοῦ πλοιάρχου.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἐπέμενε :

— Καὶ νομίζω ὅτι σᾶς ἐπιβάλλετε ὄχι μόνον νὰ τὴν περιποιηθῆτε, ἀλλὰ καὶ πρῶτοι νὰ σπεύσετε νὰ τῆς ἀσπασθῆτε τὴν χεῖρα...

Εἰς τὴν φρᾶσιν αὐτὴν τοῦ πλοιάρχου οἱ δύο ἄγνωστοι ἐξηγριώθησαν.

Ὀπισθοχώρησαν πλήρεις θυμοῦ.

Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου των ἦτο ἀγρία !

Προσέβλεπον τὴν Φρύνην βλοσσυρῶς.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, οἱ ὁποῖοι ὡμοίαζον μαινομένην θάλασσαν, διεκρίνετο παράδοξον μῖσος καὶ ἄγνωστος ἔχθρα.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ !

Ἀνέκραξαν καὶ οἱ δύο σχεδὸν ταὐτοχρόνως καὶ ὕψωσαν τὰς χεῖρας εἰς ἔνδειξιν κατηγορηματικῆς ἀρνήσεως.

— Ἀρνεῖσθε ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος κατάπληκτος.

— Ἀρνούμεθα.

— Ἀλλὰ διατί ;

— Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν βασίλισσαν ! ἀπήντησαν μετὰ καυστικότητος οὗτοι

— Ἀλλ' ἡ Φρύνη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, εἶνε ἡ μέλλουσα βασίλισσά σας...Δὲν γνωρίζετε ὅτι ὁ Βασιλεύς...

— Δὲν ὑπάρχει πλέον Βασιλεύς ! ..διέκοψαν οὗτοι.

— Πῶς ; δὲν ὑπάρχει ; ἠρώτησε κατάπληκτος ὁ πλοίαρχος, ἐνῷ ἡ Φρύνη, ἔξαλλος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν ἄμμον.

— Ὄχι...ἀπήντησαν οὗτοι.

— Ἀλλὰ τί συνέβη ; ἀπέθανεν ;

— Ὄχι.

— Μήπως ἐδολοφονήθη ;

— Ὄχι...πιθανὸν ὅμως τοιοῦτον νὰ ἔχῃ τέλος.

— Ἀλλὰ τί συμβαίνει, λοιπὸν εἰς τὰς Συρακούσας; ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος. εἴπατέ μου, πρὸ Θεῶν, τί συμβαίνει.. μήπως ἐξερράγη στάσις.

— Ὁ λαὸς εἶνε δυσαρεστημένος κατὰ τοῦ βασιλέως ..

— Καί...

— Καὶ ζητεῖ νὰ μὴ συζευχθῇ τὴν Φρύνην...

— Ὦ ! ἐχάθην !

Ἀνέκραξεν ἡ Φρύνη καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἄμμου.

×

Ὁ πλοίαρχος ἔσπευσε νὰ ἐγείρῃ τὴν Φρύνην, ἐνῷ ἐξηκολούθει νὰ ἐρωτᾷ μετὰ γοργότητος καὶ νευρικότητος τοὺς δύο ἀγνώστους αὐτοὺς ἀνθρώπους :

— Ἀλλὰ πόθεν ἔχετε τὰς εἰδήσεις αὐτὰς; σεῖς;

— Τὰς ἐμάθομεν χθές...

— Ἀπὸ ποίους ;

—Ἀπὸ τὸν κύριόν μας... ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτην τῶν κτημάτων αὐτῶν...

— Καὶ αὐτὸς τί εἶνε ; Εἶνε φίλος ἢ ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως ;

— Εἶνε ἐχθρὸς ἄσπονδος...

— Ἀλλὰ τότε πιστεύετε εἰς τὰ μωρολογήματα αὐτοῦ τοῦ ἀχρείου ; εἶπεν ὁ πλοίαρχος μετὰ θυμοῦ.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι εἰς τὴν φρᾶσιν αὐτὴν τοῦ πλοιάρχου ἐξωργίσθησαν.

—Ἔ! αὐτὰ τὰ λόγια νὰ μὴ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα σου, ἐτόλμησαν νὰ εἴπουν ἀγρίως πρὸς τὸν πλοίαρχον.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ τοὺς ἀπήντησε.

— Καὶ ποῖος θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ λέγω ὅ,τι θέλω ;

— Ἐγώ ! ἀνέκραξε μετὰ θρασύτητος ὁ πεντηκοντούτης ἄγνωστος.

Καὶ ἐπροχώρησεν ἀπειλητικῶς κατὰ πρόσωπον τοῦ πλοιάρχου.

×

— Δὲν λησμονῶ τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον τὸν ὁποῖον μοὶ ἐδώσατε πρὸ ὀλίγου καὶ σὲ συγχωρῶ...εἶσαι ἀγρότης...ἀθῶος καὶ ἀφελὴς ἄνθρωπος...δὲν γνωρίζεις πρὸς ποῖον ὁμιλεῖς...καὶ ἐννοῶ ὅτι ἀνήκεις πιστῶς εἰς τὸν κύριόν σου...ἀλλὰ μάθε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα διαδίδουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Βασιλέως εἶνε ψεύδη καὶ ὅτι ὁ θρόνος τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος εἶνε καὶ θὰ εἶνε πάντοτε στερεός...

Ἡ Φρύνη, εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ πλοιάρχου, ἀνεθάρρησεν.

— Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν βασιλέα ! ἐτόνισαν προπετῶς οἱ δύο ἄγνωστοι.

— Ἀλλὰ τί ἔχετε ; ἠρώτησε μειδιῶν εἰρωνικῶς ὁ πλοίαρχος.

— Εἴμεθα δημοκρατικοί.

— Ἐπειδὴ ἀνήκει ὁ κύριός σας εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα ;

— Ναί....

— Καλά...σέβομαι τὰς γνώμας σας...εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ ἔστρεψεν αὐτοῖς τὰ νῶτα.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἀντήλλαξαν βλέμματα πλήρη μίσους.

Ἀποτόμως ἔστρεψαν καὶ αὐτοὶ τὰ νῶτα πρὸς τὸν πλοίαρχον καὶ ἤρχισαν βαδίζοντες πρὸς τὴν καλύβην των.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ πολιτικὴ κατάστασις εἰς τὰς Συρακούσας δὲν ἦτο ὁμαλή.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων εἶχε διεγείρει πολλὰ μίση.

Ἦτο αὐταρχικός.

Ἦτο ἀπολυταρχικός.

Ἦτο τύραννος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως.

Ἐπίεζε τὸν λαόν.

Ἐνοσφίζετο τὸ χρῆμα τοῦ δημοσίου.

Περιεφρόνει τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ του.

Ἐπίεζε τὸ ἀντίθετον κόμμα, τὸ δημοκρατικόν, τὸ ὁποῖον εἰργάζετο νὰ τὸν ἀνατρέψῃ.

Φύσει ἀκόλαστος καὶ φιλήδονος, εἶχε παραδοθῇ εἰς βίον ὀργίων, ὁ ὁποῖος διήγειρε τὸ μῖσος τοῦ λαοῦ του ἐναντίον του, ἡ τελευταία δὲ ἀπόφασίς του, ὅπως συζευχθῇ τὴν Φρύνην καὶ τὴν ἀναβιβάσῃ ὡς βασίλισσαν ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Συρακουσῶν τὸν εἶχε καταστήσει σφόδρα ἀντιδημοτικὸν καὶ ἔδωκεν ἰσχυρὸν ὅπλον πολέμου κατ' αὐτοῦ εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα.

+

Ἡ Φρύνη κατεταράχθη ἀπὸ τὴν γενομένην φιλονεικίαν μεταξὺ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν δύο ἀγνώστων ἀνθρώπων.

— Ἐπέσαμεν εἰς χεῖρας ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως ; εἶπε διαποροῦσα πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Εἶνε ἀνάξιοι προσοχῆς ! εἶπεν ὁ πλοίαρχος μετὰ θυμοῦ.

— Ἀλλ' ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, ἐξηκολούθησεν αὕτη, τὴν ἀνάγκην των.

— Διατί ;

— Ποῦ εὑρισκόμεθα ; τί θὰ γίνωμεν ; πῶς θὰ μεταβῶμεν εἰς τὰς Συρακούσας ;

— Αὐτὰ ὅλα δὲν μὲ φοβίζουν. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θὰ μᾶς ὁδηγήσουν.

— Ἀμφιβάλλω πολύ, προσέθεσεν ἡ Φρύνη ἔντρομος.

— Τώρα θὰ ἰδῇς.

— Τί θὰ κάμῃς ;

— Θὰ τοὺς φωνάξω νὰ ἔλθουν ἐδῶ...

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἀνεφάνησαν ἔξωθεν τῆς καλύβης των. Ἐφαίνοντο σκεπτικοί.

Συνωμίλουν ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ λάβουν σοβαράν τινα ἀπόφασιν.

Μετ' ὀλίγον, πρὶν ἤ ὁ πλοίαρχος προφθάσῃ νὰ τοὺς μιλήσῃ, οὗτοι κατήρχοντο μετ' ἀποφάσεως ἐκ νέου εἰς τὴν παραλίαν.

— Νά τους πάλιν ! ἔρχονται ! εἶπεν ἡ Φρύνη. Κάτι κακὸν θὰ μᾶς συμβῇ...

Καὶ ἡ Φρύνη ἔντρομος ἔσπευσε νὰ τεθῇ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πλοιάρχου.

Ὅταν οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἐπλησίασαν, ὁ πλοίαρχος τοῖς εἶπεν :

— Ἀπὸ ποῦ μποροῦμε νὰ πᾶμε στὰς Συρακούσας ;

Ὁ νεώτερος ἐκ τῶν δύο ἀγνώστων τότε, μὲ φωνὴν ἀγρίαν καὶ μὲ ὕφος πλῆρες μίσους, ἀπήντησεν :

— Δὲν θὰ πᾶτε πουθενά. Θὰ μείνετε ἐδῶ...

— Καὶ ποῖος εἶσαι σύ, ὁ ὁποῖος τολμᾷς νὰ μᾶς ἀπειλήσῃς ; διέκοψεν ὁ πλοίαρχος.

×

Πρὶν ἤ προφθάσῃ ὁ πλοίαρχος νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν δύο ἀγνώστων ὥρμησε κατ' αὐτοῦ, τὸν ἥρπασε ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ ἀνασπάσας μάχαιραν, τοῦ εἶπεν :

— Ἡ Φρύνη εἶνε αἰχμάλωτός μας ! Ἐὰν εἴπῃς ὄχι, σὲ φονεύω !

Καὶ ὑψώσας τὴν μάχαιραν πρὸ τοῦ στήθους τοῦ πλοιάρχου, ἐπαναέλαβεν :

— Ἐὰν εἰπῇς ὄχι, πίπτεις νεκρός !

Καὶ ὁ νεώτερος ἐκ τῶν ἀγνώστων ὥρμησε κατὰ τῆς Φρύνης.

Τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας, κλονιζομένην, σχεδὸν λιτόθυμον καὶ διὰ χονδροῦ σχοινίου ἔδεσε σφικτὰ τὴν χεῖρά της.

Οἱ ναῦται ὥρμησαν κατὰ τῶν δύο ἀγνώστων.

Ἀλλ' ἦσαν ἄοπλοι !

Τί ἠδύνατο νὰ πράξουν ;

Δὲν εἶχον κἂν τὴν δύναμιν νὰ τοὺς ἀφοπλίσουν.

Ἦσαν ἐξηντλημένοι.

Μόλις συνεκρατοῦντο ὄρθιοι.

Εἷς ἐκ τῶν ναυτῶν, ὁ τολμηρότερος, ὑβρίσας τοὺς δύο ἀγνώστους ὥρμησε κατὰ τοῦ νεωτέρου ἐξ αὐτῶν ὅπως τὸν ἀφοπλίσῃ.

— Κάτω τὴν μάχαιραν ! τοῦ ἐφώναξε καὶ τὸν ἥρπασεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ.

— Τολμᾷς σύ ;...

— Ναί... ἐγώ....

— Κάτω τὰ χέρια...

— Δολοφόνε ! προτιμῶ νὰ σὲ πνίξω...

— Ἄφησέ με... εἰδεμή...

— Εἶσαι ἄνανδρος...

— Πίσω !

— Εἶσαι κακοῦργος...

— Διὰ τελευταίαν φορὰν σοῦ λέγω : ἄφησέ με καὶ φύγε, ἐὰν θέλῃς τὴν ζωήν σου. .

— Εἶσθε ἄτιμοι δολοφόνοι !... εἶσθε κακοῦργοι !... εἶσθε τέρατα εἶσθε λῃσταί !... εἶπεν ὁ νεαρὸς ναύτης καὶ ἐπίεζεν εἰς τὸν λαιμὸν τὸ ἄγνωστον, ὁ ὁποῖος βλέπων ὅτι ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ, διὰ βιαίου κινήματος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ναύτου καὶ ὑψώσας τὴν μάχαιραν, ἐβύθισεν αὐτὴν εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἀνδρείου νέου, ὁ ὁποῖος εἶχε διανοηθῇ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Φρύνην.

— Ἆχ ! ἀνεφώνησε πνιγόμενος ἀπὸ τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον κρουνηδὸν ἀνεπήδα ἐκ τοῦ σώματός του.

Καὶ ἔπεσε βαρὺς ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἦτο νεκρός...

×

Ἡ Φρύνη εἰς τὴν θέαν τοῦ αἵματος ἐλιποθύμησεν.

Ἔπεσε κατὰ γῆς ἀναίσθητος.

— Κακοῦργοι! ἀνεφώνησεν ὁ πλοίαρχος μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ ἐκ λύσσης καὶ θυμοῦ, κακοῦργοι, φονεύσατε ἐμένα, ἐὰν θέλετε, φονεύσατε ὅλους μας, σεβασθῆτε ὅμως μίαν γυναῖκα, μίαν ἀθῶαν ὕπαρξιν, μίαν γυναῖκα, ἥτις δὲν ἔχει κἀμμίαν σχέσιν μὲ τὰς πολιτικὰς ἀνωμαλίας τοῦ τόπου μας... Θὰ εἶσθε τέρατα ἐὰν τολμήσετε νὰ θίξετε τὴν ἀθῶαν αὐτὴν ὕπαρξιν...

Οἱ ναῦται προσεπάθουν νὰ ἐπαναφέρουν τὴν Φρύνην εἰς τὰς αἰσθήσεις της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πλοίαρχος ὑπὸ τὴν βίαν τοῦ πρεσβυτέρου τῶν ἀγνώστων, ὅστις ἐκράτει τὴν μάχαιραν διαρκῶς ὑψουμένην καὶ τὸν ἠπείλει διὰ θανάτου, ὡδηγήθη πρὸ ἑνὸς δένδρου παχυσκίου, ἔχοντος κορμὸν πλατύτατον, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ προσεδέθη διὰ χονδροῦ σχοινίου, κατὰ τρόπον ὅστις καθίστα ἀδύνατον τὴν ἀπελευθέρωσίν του.

Οἱ ναῦται συλληφθέντες ὡδηγήθησαν εἰς τὴν λέμβον, ὅπου καὶ προσεδέθησαν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν ἐξαρτημάτων, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δύνανται οὔτε νὰ κινηθῶσι κἄν.

Ἀπέμενεν ἡ Φρύνη.

Ὅταν συνῆλθε, στρεφομένη πρὸς τὸν ἀγριώτερον τῶν ἀγνώστων, πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἐβύθισε τὴν μάχαιράν του εἰς τὸ στῆθος τοῦ ναύτου, ὅστις κατέκειτο ἔτι νεκρός, τοῦ εἶπε μετὰ φωνῆς παρακλητικῆς:

— Φόνευσέ με! Φόνευσέ με!... Εἶνε ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποίαν σοῦ ζητῶ. Ἡ μάχαιρά σου ἂς διανοίξῃ τὸ στῆθός μου... Προτιμῶ τὸν θάνατον... Προτιμῶ ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ ὑποβληθῶ εἰς τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα μοῦ ἑτοιμάζετε...

Ὁ ἄγνωστος κακοῦργος ἔμενεν ἀσυγκίνητος.

— Μὴ ὁμιλεῖς εἰς αὐτὸν τὸν κακοῦργον! ἀνεφώνει ἐκ τοῦ δένδρου, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο προσδεδεμένος ὁ πλοίαρχος, ἐνῷ ἐμόρφαζεν ἐκ τῶν πόνων, τοὺς ὁποίους τοῦ ἐπροξένουν τὰ ἰσχυρῶς προσδεδεμένα εἰς τὴν σάρκα του σχοινία.

Οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι, ὅταν ἐδέσαν καὶ τὸν πλοίαρχον καὶ τοὺς ναύτας, ἐπλησίασαν τὴν Φρύνην καὶ τῆς εἶπον :

— Σύ, λοιπόν εἶσαι ἡ Φρύνη ;

— Ναί....ἐγὼ εἶμαι....

— Σὺ εἶσαι ἡ βασίλισσα τῶν Συρακουκῶν ;

— Ναί...

— Λοιπὸν ἑτοιμάσου νὰ ἀποθάνῃς ἐπὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ σὺ θὰ προσδεθῇς... Οἱ κόρακες θὰ τρώγουν τοὺς ὡραίους σου ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ ὄρνεα θὰ κατασπαράζουν τὰ στήθη σου... Τοιαύτη τιμωρία σου ἔπρεπε... διότι σὺ ὑπῆρξες ἡ αἰτία νὰ καταστραφῇ ἡ πόλις τῶν Συρακουσῶν.... ἀφοῦ ἐπεθύμησες καὶ ἐφιλοδόξησες θρόνον, ἰδοὺ ποῖος θρόνος σοῦ ἁρμόζει ! Καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸν παράλυτον Βασιλέα Ἀλκίφρονα, ταχέως καὶ αὐτὸς θὰ τιμωρηθῇ ὅπως τοῦ πρέπει ἀπὸ τὸν λαὸν ὁ ὁποῖος αὐτὸς τὸν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ αὐτὸς θὰ τὸν κατακρημνίσῃ.

×

Καὶ οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι προσέδεσαν καὶ τὴν Φρύνην ἐπὶ τοῦ κορμοῦ ἄλλου τινος δένδρου, κλαίουσαν καὶ ὀδυρομένην.

— Πνοῶ, ἔλεγε ἡ Φρύνη, ἱκετευτικῶς.

— Θὰ σοῦ περάσῃ ! ἀπήντων οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι.

Καὶ βραδέως κινούμενοι ἐπέστρεψαν εἰς τὴν καλυβην των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ἡ νὺξ τῆς ἀγωνιας.

Ὅταν εἰσῆλθον οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἐντὸς τῆς καλύβης των ἤρχισαν νὰ συσκέπτωνται περὶ τῆς τύχης τῶν αἰχμαλώτων των.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ ἀγριώτερος ἐκ τῶν δύο, τί θὰ τοὺς κάνουμεν ;

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς ἰδέας, εἶπεν ὁ νεαρώτερος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀγριώτερος τὴν ψυχὴν καὶ αἱμοδιψὴς ὡς τίγρις, νὰ τοὺς φονεύσωμεν.

— Πῶς ;

— Νὰ τοὺς ρίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅλους ὥστε νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ κανεὶς τίποτε... κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ἔγκλημα δὲν θὰ ἀνακαλυφθῇ... ποῖος γνωρίζει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ Φρύνη ; Ποῖος ἤξευρει τί-ἔγειναν, ἀφοῦ ἐναυάγησαν.

— Καὶ τὴν λέμβον ;

— Τὴν λέμβον νὰ τὴν καύσωμεν, διότι εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ τὴν πωλήσωμεν ἢ νὰ τὴν κρατήσωμεν ἡμεῖς, διότι φέρει τὰ σήματα τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος.

— Δὲν εἶνε κακὴ ἰδέα... Ἐγὼ ὅμως φρονῶ ὅτι πρέπει νὰ ἐκμεταλλευθοῦμε πολιτικῶς τὴν αἰχμαλωσίαν αὐτήν.

— Δηλαδή ;

— Δηλαδὴ νὰ μηνύσωμεν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν δημοκρατικῶν εἰς τὰς Συρακούσας ὅτι ἔχομεν εἰς χεῖρας μας αἰχμάλωτον τὴν Φρύνην.

— Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ;

— Θὰ δοξασθῶμεν !

— Ἀλλὰ πῶς ;

— Ἀλλὰ μικρὸν κατόρθωμα εἶνε, εἰς παραμονὰς ἐμφυλίου πο-

λέμου, νὰ αἰχμαλωτισθῇ ἀπὸ τὸ κόμμα τῶν δημοκρατικῶν ἡ βασίλισσα !

+

Πρὸς στιγμὴν ὁ διάλογος διεκόπει.

Ὁ πρεσβυτέρος ἐκ τῶν δύο ἀγνώστων ἀνθρώπων ἐσκέπτετο.

Ἐκάθητο παραπλεύρως μικράς τινος τραπέζης καὶ ἐστήριζε ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χεῖρος τὴν κεφαλήν.

— Τί σκέπτεσαι ; τὸν ἠρώτησεν ὁ συντροφός του.

— Σκέπτομαι, εἶπεν οὕτως, ὅτι προτιμωτερον εἶνε νὰ δολοφονήσωμεν τὴν Φρύνην.

— Καὶ τὸν πλοίαρχον ;

— Νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ μεταβῇ εἰς τὰς Συρακούσας μὲ τοὺς ναύτας.

— Ἀλλὰ διατὶ αὐτὸς νὰ ζήσῃ καὶ ἡ βασίλισσα νὰ ἀποθάνῃ.

— Διότι ἡ βασίλισσα εἶνε τὸ σπουδαῖον πρόσωπον... αὐτὸς τί εἶνε ; Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ.. σὰν κι' αὐτὸν εἶνε πολλοί... μία ὅμως εἶνε ἡ βασίλισσα...

Καὶ μετὰ στιγμιαίαν διακοπήν, ἐξηκολούθησε :

— Κ' ἔπειτα ἐὰν θὰ γείνῃ στάσις, ὅπως λέγουν διὰ τί θὰ γείνῃ; Ἐξ αἰτίας τῆς Φρύνης, διότι ὁ λαὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Συρακουσῶν μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποῖα διῆγε ἀκόλαστον βίον εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ αἰτία τῆς στάσεως εἶνε ἡ Φρύνη ..ἡ ἀφορφὴ ὅλων τῶν κακῶν εἶνε αὐτή...

— Ἀλλὰ μήπως, ἀπήντησεν ὁ ἕτερος,ὁ βασιλεὺς δὲν πταίει περισσότερο ;

— Πταίει βεβαίως.

— Κυρίως εἰπεῖν αὐτὸς εἶνε ἡ ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ καὶ ὄχι ἡ Φρύνη. Ἡ Φρύνη τί ἤθελες νὰ κάμῃ ; Τῆς προτείνει νὰ γείνῃ βασίλισσα. Τί ἦτο ; Τίποτε. ἤθελες ν' ἀρνηθῇ ; Ἦτο φυσικὸν νὰ ἀρνηθῇ ; ὄχι. Κάθε γυναῖκ προσκαλουμένη νὰ γείνῃ βασιλισσα θὰ ἐδέ-

χετο. Ποτὲ αὐτή, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν πταίει καὶ τόσον...ἐκεῖνος ποῦ εἶνε αἴτιος ὅλων τῶν κακῶν τοῦ τόπου εἶνε ὁ Βασιλεύς...

— Ἀλλὰ τί ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς τοῦ Βασιλέως ;

— Νὰ τὸν δολοφονήσωμεν καὶ νὰ ἀπαλλάξωμεν τὴν χώραν ἀπὸ αὐτὸν τὸν τύραννον.

— Ναὶ ἀλλὰ δὲν ἔχομεν τὴν δύναμιν κάὶ τὰ μέσα ..ἄλλως τε ἀφοῦ τὸ δημοκρατικὸν κόμμα τὸν πολεμεῖ ἀγρίως, αὐτὸ εἶνε εἰς θέσιν νὰ πράξῃ ὅ,τι πρέπει... ἠμποροῦμεν ἡμεῖς νὰ ἀναμιχθῶμεν μόνοι μας εἰς τοιούτου εἴδους ὑποθέσεις; Ἀντὶ νὰ κάνωμεν καλό, ὅπως λές, ἠμποροῦμε καὶ νὰ βλάψουμε.

— Ὥστε τί νὰ γείνῃ ;

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ φονεύσωμεν τὴν Φρύνην ἀπόψε καὶ νὰ τῆς ἀποκόψωμεν τὴν κεφαλήν, τὴν ὁποίαν καὶ νὰ παραδώσωμεν εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα... καὶ αὐτοὶ πλέον ἂς κάμουν ὅτι θέλουν !... ἂς τὴν στείλουν δῶρον εἰς τὸν Ἀλκίφρονα !..

Καὶ ὁ ἄγριος ἄνθρωπος ἐγέλασε κτηνωδῶς.

×

Ἐπηκολούθησεν σιγή.

Μεθ' ὅ οὗτος εἶπεν :

— Ἠξεύρεις τί σκέπτομαι ;

— Λέγε.

— Προτοῦ τὴν σκοτώσωμεν νὰ τὴν κάψωμεν.

— Μὰ, ἕνα ἀπὸ τὰ δύο θὰ κάμωμεν : ἢ θὰ τοὺς κάψωμεν ὅλους, ἢ θὰ τοὺς σκοτώσωμεν.

— Δηλαδὴ νὰ, τί ἐννοῶ.

— Τί ;

— Καθὼς εἶνε δεμένη στὸ δένδρο ἡ Φρύνη νὰ βάλωμεν φωτιὰ στὰ πόδια της καὶ ὅταν ἀρχίζῃ νὰ μὴ αἰσθάνεται πλέον, τότε νὰ τῆς κόψωμεν τὴν κεφαλήν.

— Καὶ αὐτὸ γίνεται.

— Αὐτὸ νὰ κάνωμεν.

— Καὶ ταὺς ἄλλους ;

— Τοὺς ἄλλους...βλέπομεν...πρῶτα ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ αὐτή....

— Καλό.

— Πότε ὅμως ;

— Ἀπόψε.

— Ὅταν νυκτώσῃ ;

— Ναί... ὅταν νυκτώσῃ...σελήνη δὲν ἔχει ἀπόψε... καλλίτερον μάλιστα στὸ σκοτάδι νὰ γείνῃ αὐτό, γιατί...τί νὰ σοῦ εἰπῶ..,τὴν λυποῦμαι καὶ λίγο... καὶ δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ τὴν βλέπω νὰ σπαράζῃ στὰ χέρια μου.

— Εἶσαι δειλός...

— Δειλὸς δὲν εἶμαι...ἀλλὰ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ ἐγώ. Κεφάλι θὰ κόψωμε...δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα...

×

Ἡ ἀπόφασις εἶχε ληφθῇ ὁριστικὴ πλέον.

Ἡ Φρύνη εἶχε καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν δύο ἀγνώστων ἀνθρώπων εἰς τὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατον.

— Νὰ ἑτοιμάσῃς ξύλα γιὰ τὴ φωτιά...

— Καὶ σὺ ν' ἀκονίσῃς τὰ μαχαίρια...

Ἐνῷ τοιαῦτα ἀπεφασίζοντο εἰς τὴν καλύβην τῶν δύο ἀγνώστων ἀνθρώπων, ἡ Φρύνη ἠγωνία προσδεδεμένη ἐπὶ τοῦ δένδρου.

Ἠσθάνετο πόνους δριμεῖς καθ' ὅλον της τὸ σῶμα.

Δὲν ἠδύνατο νὰ κινηθῇ.

Δὲν ἠδύνατο νὰ στραφῇ.

Προέβλεπε μαρτύρια φρικώδη.

Προῃσθάνετο τὸ τέλος της.

Καὶ ἔλεγε πρὸς τὸν πλοίαρχον :

— Ὦ ! τώρα μόλις μανθάνω τὸ βάθος τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας ! Πόσον γλυκὺς εἶνε ὁ θάνατος...πόσον θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐκοιμώμην εἰς τὸ ἄλλο βασίλειον τοῦ Τρίτωνος διὰ παντός... Ὦ ! διατί νὰ μὴ πνιγῶ κ' ἐγώ, ὅπως ἐπνίγη ἡ περικαλλὴς Μυρρίνη ; Διατί νὰ

ὑποστῶ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ναυαγίου διὰ νὰ πέσω εἰς χεῖρας φρικτῶν κακούργων ; Ποῖος νὰ ἐφαντάζετο ὅτι τοιοῦτο τέλος ἀνέμενε τὴν ταλαίπωρον Φρύνην... Ἐνθυμοῦμαι τὸν βίον τῶν Ἀθηνῶν ..ἐνθυμοῦμαι τὴν παλαιάν μου δόξαν καὶ τοὺς παλαιούς μου θριάμβους... Ὦ ! πόσον ἤμην εὐτυχὴς τότε... Ἠθέλησα νὰ ὑψωθῶ περισσότερον παρ' ὅ,τι αἱ περιστάσεις ἐπέτρεψαν καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἐκπνέουσα ἐπὶ τῶν ἐρήμων, ὡς ἡ ἐσχάτη τῶν γυναικῶν .. Ἀλλὰ, θεοὶ, εἰς τί ἔπταισα ; Ποῖον θανάσιμον ἁμάρτημα διέπραξα ; Τίνος τὴν τιμὴν ὑπενόμευσα ; Τίνος τὴν περιουσίαν ἥρπασα ; Τίνος τὴν ζωὴν ἐπεβουλεύθην ; Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία εἰργάσθην διὰ τὸ καλὸν τῆς πατρίδος μου ; Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία ἐχάρισα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας μου ; Ποῖον ἔβλαψα καὶ τιμωροῦμαι οὕτως ; Ποῖον ἠδίκησα ἢ ποῖον κατέστρεψα ;

×

Καὶ ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της πύρινα δάκρυα ἔρρεον.

Ἔκλαιεν ἡ ταλαίπωρος.

Ἐπνίγετο ἐκ τῶν λυγμῶν.

Ἐφώναζεν ἐκ τῶν πόνων τοὺς ὁποίους ἠσθάνετο, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος δὲν ἔπαυε νὰ τῆς δίδῃ θάρρος καὶ ἐλπίδας.

— Βασίλισσά μου, τῆς ἔλεγε, μὴ θρηνεῖς...δὲν ἠξεύρω διατί αἴσθημα φωτεινὸν κατέχει τὴν ψυχήν μου...Οἱ Θεοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀφήσουν τὴν Φρύνην νὰ ἀποθάνῃ οὕτως ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ βραχώδους αὐτῆς ἀκτῆς. Κάποιον προαίσθημα λέγει μέσα μου ὅτι θὰ σωθῶμεν.

— Ματαία ἐλπὶς βαυκαλίζει τὴν ψυχήν σου . . . ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

— Θάρρος ! ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος.

— Ἄλλο νὰ μοῦ εὔχεσαι...

— Τί ;

— Εὔχου τὸ ταχύτερον νὰ λυτρωθῶμεν τῶν ἀπαισίων βασάνων καὶ δεινῶν.

— Ἴσως καὶ αὐτὸ γίνῃ...

— Ὄνειρα αἰσιοδοξίας πλανοῦν τὴν ψυχήν σου.

— Θάρρος, βασίλισσά μου, θάρρος!...

+

Ὁ ἥλιος ἔδυεν.

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία.

Ὅλη ἡ πέριξ φύσις ἐμειδία.

Ἡ Φρύνη περιέφερε τὸ βλέμμα της ἐξηντλημένη εἰς τὰ πέριξ τοπεῖα, τὰ ὁποῖα ἐχρύσιζον αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου.

Ἐσυλλογίζετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸ μαρτύριον, εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶχον ὑποβάλει οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι.

Προῃσθάνετο ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός.

Καὶ ἄπελπις ἀνέμενε τὸ ἀναπόφευκτον τέλος, μὴ ἐλπίζουσα εἰς τίποτε πλέον.

Ἤδη ἡ νὺξ εἶχε προχωρήσῃ.

Οἱ στεναγμοί της βαθεῖς, ἀπέλπιδες, ἀγωνιώδεις, διέκοπτον τὴν σιγὴν τῆς ἐρήμου ἀκτῆς, ἡ ὁποία καθόσον ἐπροχώρει ἡ νὺξ καθίστατο ζοφερά.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἐσκέφθησαν ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ φοβεροῦ σχεδίου των.

Καὶ παραλαβόντες μαχαίρας καὶ ἄγρια ξηρὰ χόρτα μετὰ ξύλων λεπτῶν κατήρχοντο πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ νεώτερος ἐξ αὐτῶν εἶχεν τὴν μανίαν νὰ τραγουδᾷ,

Ἔψαλλε διάφορα ἄσματα ἐρωτικά.

Ὅταν ἡ Φρύνη ἤκουσε τὸ ἄσμα ἐταράχθη.

Ποῖος νὰ ἔψαλλεν ἔλεγε εἰς τοιαύτην ὥραν;

Ἦτο σωτὴρ ἢ δήμιος;

Δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἔψαλλον.

Μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἄγνωστοι εὐρέθησαν πρὸ αὐτῆς.

Ἡ Φρύνη συνεταράχθη ἐκ φόβου.

— Τί θὰ μοῦ κάμετε ; ἠρώτησεν μετὰ φωνῆς ἐξηντλημένης καὶ παρακλητικῆς.

— Τίποτε ! ἀπήντησαν οὗτοι σκαιῶν.

— Ὦ ! μὴ μὲ βασανίσετε... μὴ μὲ τυραννήσετε... συλλογισθῆτε ὅτι ἐπὶ τέλους εἶμαι μία γυναῖκα...

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ ζωηρῶς.

— Προτιμῶ νὰ μὲ φονεύσετε:.. Ὦ ! ναί ! φονεύσατέ με, ἀλλὰ μὴ μὲ βασανίσετε... σᾶς ἱκετεύω !... τί σᾶς ἔκαμα, διὰ νὰ μὲ βασανίζετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.. τί μοῦ ἐζητήσατε καὶ δὲν τὸ ἔπραξα ; Δὲν μὲ θέλετε βασίλισσάν σας ; νὰ μὴ γείνω ποτέ. Θέλετε νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Σικελίαν ; Νὰ φύγω ἀμέσως. Θέλετε νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὰς Ἀθήνας ; Νὰ ἐπιστρέψω. Θέλετε νὰ μὲ φονεύσετε ἐπὶ τέλους, φονεύσατέ με,ἀλλὰ σᾶς ἐξορκίζω εἰς τοὺς θεούς, εἰς ὅ,τι ἔχετε ἱερὸν, εἰς τὴν ζωὴν τῶν φιλτάτων σας, ἐὰν ἔχετε γονεῖς ἢ τέκνα σᾶς ἱκετεύω, μὴ μὲ βασανίσετε !

×

Αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ ἱκεσίαι τῆς Φρύνης ἀνέκοψαν κἄπως τὰ κακοῦργα ἔνστικτα τοῦ ἀγνώστου ἀνθρώπου.

Ὁ πρεσβύτερος ἐν τούτοις, μὴ θέλων νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ἱκεσίας της, ἐγονυπέτησε καὶ ἤρχισε νὰ τοποθετῇ εἰς τοὺς πόδας της ἄχυρα καὶ χόρτα ξηρά, προετοιμάζων οὕτω τὴν πυρὰν, εἰς τὰς φλόγας τῆς ὁποίας μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ παραδοθῇ ἡ ὡραιοτέρα γυνὴ τοῦ κόσμου κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Ἡ Φρύνη ὡσεὶ μαντεύουσα τὸ οἰκτρὸν τέλος, τὸ ὁποῖον τὴν ἀνέμενεν, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ γοερῶς :

— Βοήθεια! βοήθεια ! θὰ μὲ κάψουν ζωντανήν ! Ἔλεος, ὦ Θεοί, ἔλεος !

Εἰς τὰς γοερὰς καὶ ὀξείας φωνὰς τῆς Φρύνης, αἱ ὁποῖαι ἀντή-

χουν εἰς τὴν ἔρημον ἀκτήν, ὡς μυκηθμοὶ λέοντος, ἀνένηψεν ὁ πλοίαρχος καὶ ἤρχισεν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους νὰ φωνάζῃ πρὸς τοὺς ἀγνώστους ἀνθρώπους.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχετε πλέον καρδίαν ! εἶσθε τόσον ἄγριοι καὶ βάρβαροι οἱ Σικελοί ; Ἀλλ' ἐὰν θέλετε νὰ φονεύσητε, ἐὰν θέλετε, ὡς αἱ τίγρεις νὰ πίετε αἷμα, διατὶ δὲν φονεύετε ἐμέ ; Τί σᾶς ἔκαμεν ἡ ἀθῶα αὐτὴ γυναῖκα καὶ τὴν βασανίζετε ; Θέλετε νὰ ἰδῆτε τὸ θέαμα ἀνθρώπου καιομένου ζωντανοῦ... ἰδού ἐγώ ! καύσατέ με ! Ἐὰν εἶσθε ἄνδρες σᾶς ἐξορκίζω νὰ ἀφήσετε τὴν γυναῖκα αὐτὴν νὰ ἀποθάνῃ ἠρέμως... Εἶνε ἡ τελευταία παράκλησις, τὴν ὁποίαν σᾶς κάμνω...εἶνε ἡ μόνη χάρις, τὴν ὁποίαν σᾶς ζητῶ...

×

Οἱ κακοῦργοι ἐσταμάτησαν.

Ἡ ἐπίκλησις τοῦ πλοιάρχου ἀνέκοψε τὰ φοβερὰ σχέδιά των.

Δὲν ἤθελον νὰ ὀπισθοχωρήσουν.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἐτόλμων νὰ προχωρήσουν.

Ἐδίσταζον.

Ἐταλαντεύοντο.

Ὅτε ἡ Φρύνη, μετὰ φωνῆς τρομερᾶς, ὅσον καὶ ἐξησθενημένης, τοῖς εἶπεν :

— Περιττὸν νὰ μὲ καύσετε ζωντανήν... Διότι αἰσθάνομαι ὅτι ἐκπνέω... σᾶς ἐξορκίζω...μὴ μὲ τυραννήσετε...ἀφήσατέ με νὰ ἀποθάνω ἡσύχως...νά...αἱ δυνάμεις μου μὲ ἐγκαταλείπουν...αἰσθάνομαι δυσφορίαν..,πνίγομαι..,ἀέρα !.,ἀέρα !... ὦ Θεοί ! ποῖον φρικτὸν τέλος...

Καὶ ἡ Φρύνη ἐσιώπησεν ἀποτόμως.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Οἱ ἄγριοι κακοῦργοι ἐπλησίασαν ἐγγύτερον.

Ἔτεινον τὸ οὖς.

Δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε.

Ἡ Φρύνη εἶχε κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιά.

Ἦτο ἀναίσθητος.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἠσθάνθησαν κἄποιαν ταραχήν.

— Εἶνε καιρός... εἶπεν ὁ πρῶτος.

— Ὄχι ἀκόμη...

— Εἶνε καιρὸς σοῦ λέγω !...

— Τρέμει τὸ χέρι μου...

— Ἔ ! εἶσαι δειλός...

— Εἶνε νεκρά...

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Ναί...

— Ὥστε ἂς τὴν ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ δένδρου...

— Ξεύρεις τί σκέπτομαι ;

— Τί ;

— Νὰ τρέξωμεν γρήγορα νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν κύριόν μας εἰς τὰς Συρακούσας.

— Πότε ;

— Τώρα.

— Τώρα ;

— Ναί.

— Ἀλλὰ εἶνε ἀργά.

— Δὲν εἶνε ἀργά... μόλις εἶνε μεσάνυχτα.

— Πότε θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πόλιν ;

— Ἐὰν πᾶμε ἀπὸ ἕνα μονοπάτι ποῦ ἠξεύρω, ἐντὸς μιᾶς ὥρας εἴμεθα εἰς τὴν πόλιν.

— Γνωρίζεις καλὰ τὸν δρόμον ;

— Καλά.

— Καὶ τί θὰ τοῦ εἰπῦμε ;

— Ὅτι ἔχομεν τὴν Φρύνην νεκρὰν εἰς τὰς χεῖράς μας !

— Λαμπρὰ ἰδέα !

— Λοιπόν... νὰ μὴ χάνωμε καιρόν...

— Νὰ φεύγωμε...

— Νὰ φεύγωμε.

—Ἄκουσε.

— Τί ; Λέγε.

— Τὸν πλοίαρχον...τί θὰ τὸν κάνουμε ;...

— Λίγο μὲ μέλλει γι' αὐτόν... Θὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς τὴν νύκτα.

— Κ' ἂν δὲν πεθάνῃ ;

— Τὸν σκοτώνουμε στὸν γυρισμό... Δὲν εἶνε τώρα καιρὸς νὰ χάνωμε... Ἐμπρός, δρόμο !

×

Οἱ δύο κακοῦργοι ἤρχισαν νὰ τρέχουν.

Προηγεῖτο ὁ νεώτερος καὶ ἠκολούθει ὁ πρεσβύτερος.

Διὰ δάσους στενωποῦ ἐξηφανίσθησαν.

Δὲν παρῆλθεν ὀλίγη ὥρα καὶ ἠκούσθη ποδοβολητὸν ἵππων.

Ὁ πλοίαρχος ἀνετινάχθη.

Ἔτεινε τὸ οὖς μετὰ κόπου πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤρχετο ὁ κρότος τῶν ἵππων.

Καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἤρχοντο ἱππεῖς.

Ἀλλὰ ποῖοι ἦσαν λοιπὸν οἱ μυστηριώδεις αὐτοὶ ἱππεῖς ;

Καὶ πῶς εὑρέθησαν εἰς τὸ ἔρημον αὐτὸ μέρος καὶ εἰς τοιαύτην ὥραν ;

Μετ' ἀγωνίας ἀνέμενε νὰ πλησιάσουν ἐγγύτερον.

Πρὸς στιγμὴν ἐφαντάσθη ὅτι ὠνειρεύετο.

Ἐνόμισεν ὅτι παρεφρόνησεν.

Ὑπ θεσεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ παραισθήσεως.

Ἀλλ' ὁ κρότος τῶν ἵππων ἠκούετο ἤδη εὐκρινῶς.

Ἐσκέφθη νὰ φωνάξῃ.

Ἐσυλλογίσθη νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν των.

Ἀλλ' ἐὰν οἱ ἄγνωστοι ἄνθρωποι ἀποθρασυνόμενοι τὸν ἐφόνευον ;

Διότι δὲν ἐγνώριζεν ὅτι οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι εἶχον ἀναχωρήσει μεταβαίνοντες εἰς τὰς Συρακούσας.

Καὶ ἐφοβεῖτο νὰ φωνάξῃ βοήθειαν.

Ἀλλ' εἶχεν ἀναθαρρήσει.

Εἶχεν ἀντλήσει δυνάμεις.

Ἐσυλλογίζετο μόνον νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Φρύνην.

Ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήπως καὶ τοῦτο ἐξῆπτε τὴν ὀργὴν καὶ τὸ μῖσος τῶν κακούργων, τοὺς ὁποίους ἐφαντάζετο πλησίον του.

Καὶ ἀνέμενεν.

Ἀνέμενεν ἐν ἀγωνίᾳ φρικώδει.

Ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως.

Αἱ χεῖρές του ἔκαιον.

Τὸ πρόσωπόν του ἐφλογίζετο.

Ὅτε ἀκούει τοὺς ἱππεῖς μακρόθεν συνομιλοῦντας καὶ πλησιάζοντας πρὸς τὴν καλύβην τῶν φοβερῶν κακούργων.

Ἐντείνει τὸ οὖς.

Καὶ ἀκούει ἕνα ἐκ τῶν ἱππέων λέγοντα.

— Ἔ ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ ;

×

Οὐδεμία ἐδίδετο ἀπὸ τῆς κυλύβης ἀπάντησις.

— Ἔ ! ποῖος μένει ἐδῶ ; ἠκούσθη ἡ φωνὴ ἄλλου ἱππέως. Θέλουμε νερὸ διὰ τὰ ἄλογα.

Οὐδεμία ὡσαύτως ἀπάντησις ἐδόθη καὶ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ δευτέρου ἱππέως.

Τότε ὁ δυστυχὴς πλοίαρχος, τότε καὶ μόνον ἀντελήφθη ὅτι οἱ δύο κακοῦργοι εἶχον ἀνάχωρήσει, χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ ὅμως καὶ πρὸς ποῖον μέρος εἶχον μεταβῇ.

Καὶ πλήρης θάρρους ἀναφωνεῖ πρὸς τοὺς ἱππεῖς, τῶν ὁποίων τὴν σκιὰν διέκρινε μακρόθεν.

— Βοήθεια ! βοήθεια ! μᾶς σκοτώνουν ! ἔλεος, σώσατέ μας !

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν γοερῶν κραυγῶν τοῦ πλοιάρχου, οἱ ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀνήρχοντο εἰς δέκα ἅπαντες στρατιῶται τοῦ Βασιλέως ἐκτελοῦντες ἀστυνομικὰς περιπολίας ἀνὰ τοὺς διαφόρους ἐξοχικοὺς δήμους τῆς Σικελίας, κατεταράχθησαν.

— Ἀπό ποῦ ἔρχονται αὐταὶ αἱ φωναί ; ἠρώτων ἔκπληκτοι ὁ εἷς τὸν ἄλλον.

Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθει κραυγάζων.

— Βοήθειαν ! βοήθειαν ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως.,. σώσατέ τὴν Φρύνην ! ἔλεος !

Οἱ ἱππεῖς ἀμέσως μόλις ἤκουσαν ἐκ νέου τὰς φωνὰς καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βασιλέως προφερόμενον, ὥρμησαν ταχεῖς πρὸς τὴν παραλίαν.

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθει νὰ φωνάζῃ :

— Ἐδῶ !..ἐδῶ !.. σώσατέ μας !

Οἱ ἱππεῖς, ἂν καὶ ἡ νὺξ ἦτο σκοτεινή, κατώρθωσαν ταχέως νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο προσδεδεμένος ἐπὶ τοῦ δένδρου ὁ πλοίαρχος.

— Τί τρέχει ; τί συμβαίνει ; ἠρώτησαν οἱ πλεῖστοι τῶν ἱππέων μὴ δυνάμενοι νὰ ἐννοήσουν τὰ συμβαίνοντα εἰς τήν ἔρημον ἐκείνην ἀκτήν.

— Οἱ Θεοὶ σᾶς ἀποστέλλουν ! ἀνεφώνησεν ὁ πλοίαρχος, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἔχυναν τώρα δάκρυα χαρᾶς.

Καὶ ταχὺς ἐξηκολούθησε λέγων πρὸς τοὺς ἱππεῖς :

— Ἐκεῖ...ἐκεῖ...ἀπέναντί μου... ἄγνωστοι κακοῦργοι ἔχουν προσδέσει ἐπὶ τοῦ δένδρου μίαν γυναῖκα...τὴν Φρύνην !.. τὴν βασίλισσάν μας !... τὴν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν !.. τὴν ἔνδοξον καὶ περικαλλῆ σύζυγον τοῦ σεπτοῦ Βασιλέως μας Ἀλκίφρονος!.. σώσατέ την, ἐλευθερώσατέ την ἀπὸ τὰ φρικτὰ δεσμά...

×

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λόγων αὐτῶν, οἱ ἱππεῖς ὥρμησαν πρὸς τὰ ἀπέναντι μέρος, ἐνῷ ὁ πλοίαρχος ἐφώναξεν :

— Φρύνη, βασίλισσά μου, ἐσώθημεν ! μᾶς ἐλευθερώνουν οἱ πιστοὶ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως !

Εἷς ἐκ τῶν ἱππέων παρέμεινε πλησίον τοῦ πλοιάρχου.

Ταχὺς, ἀφίππευσε καὶ διὰ τοῦ ξίφους του ἔκοψε παρευθὺς τὰ χονδρὰ σχοινιὰ, δι' ὧν ἦτο προσδεδεμένος οὗτος εἰς τὸ δένδρον.

Ὡς βέλος, ὁ πλοίαρχος ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο ἡ Φρύνη.

Οἱ ἱππεῖς εἶχον ὅλοι ἀφιππεύσει.

Κατεγίνοντο νὰ κόψουν μετὰ προσοχῆς τὰ σχοινιὰ, δι' ὧν εἶχεν περιβληθῇ τὸ ἁβρὸν τῆς Φρύνης σῶμα.

Ἡ Φρύνη ἐξηκολούθει νὰ εἶνε λιπόθυμος.

Πρὸς στιγμὴν ὅλοι ὑπέθεσαν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει.

Ἀλλὰ ταχέως ἡ Φρύνη ἀνέλαβε καὶ στεναγμὸς βαθὺς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους της.

Ἦτο ἤδη ἐλευθέρα...

Ἀνέπνεεν...

Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠρώτησεν :

— Ποῦ εἶμαι ;

— Εἰς τὰς χεῖρας τῶν στρατιωτῶν τοῦ Βασιλέως ! ἀνεφώνησεν μετ' ἀνεκλαλήτου χαρᾶς ὁ πλοίαρχος.

Καὶ τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, κατάκοπον καὶ ἐξηντλημένην μέχρι σημείου ἀπελπιστικοῦ.

Ἕνεκα τῆς ὑπερκοπώσεως καὶ τῆς σωματικῆς ἐξαντλήσεως ἡ Φρύνη δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθία, οὐδὲ καὶ τὸ πνεῦμά της ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ τὸ ἀπροσδόκητον τῆς σωτηρίας της.

Οἱ στρατιῶται μετὰ προθυμίας γενναιόφρονος ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ πλοιάρχου.

Ἄλλοι ἔτριβον ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας τῆς Φρύνης.

Ἄλλοι τοὺς πόδας.

Ἄλλοι ἔφερον εἰς αὐτὴν νὰ πίῃ ὕδωρ.

Ἄλλοι τῆς προσέφερον οἶνον, ὅπως ἀναλάβῃ ἐκ τῆς ἐξαντλήσεως.

Ἄλλοι ὀπώρας καὶ ἄρτον, τυρὸν καὶ κρέας ψητὸν κρῦον.

×

Ἡ Φρύνη ἔκειτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν θάμνων.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνήρχετο.

Ἀνέκτα δυνάμεις.

Ἀνελάμβανε πνευματικῶς.

Ἀνεγνώρισε τὸν πλοίαρχον.

Παρετήρει ὅμως μετ' ἐκπλήξεως τοὺς πέριξ αὐτῆς ἱσταμένους στρατιώτας καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἐπεζήτει τὴν ἐξήγησιν τῆς ἀπροσδοκήτου ἐμφανίσεώς των.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πλοίαρχος εἶπε πρὸς τοὺς ἱππεῖς :

— Τρέξατε εἰς τὴν θάλασσαν... ἐκεῖ κἄπου θὰ ἰδῆτε μίαν λέμβον... Ἐντὸς τῆς λέμβου εἶνε δεμένοι οἱ ναῦται... Σώσατε καὶ αὐτούς. .

Οἱ ἱππεῖς ἔσπευσαν δρομέως.

Μετ' ὀλίγον οἱ ναῦται ἀπηλλάσσοντο τῶν δεσμῶν.

Εἷς μόνον ἐκ τῶν ναυτῶν εὑρέθη νεκρός.

Εἶχεν ἀποθάνει ἐκ καρδιακῆς συμφορήσεως.

Αἱ ταλαιπωρίαι τοῦ ναυαγίου τὸν εἶχον ἐξαντλήσει.

Καὶ ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ κἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων συντρόφων του.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς ναύτου ἐτάφη πλησίον τῆς παραλίας.

×

Ὅταν ὅλοι, ἐλευθερωθέντες τῶν δεσμῶν, συνεκεντρώθησαν πέριξ τῆς Φρύνης, ἥτις εἶχεν ἤδη ἀρκούντως ἀναλάβει, ὁ πλοίαρχος ἤρχισε νὰ διηγεῖται εἰς τοὺς στρατιώτας τὰς περιπετείας τοῦ ναυαγίου καὶ τὰ κατὰ τὴν αἰχμαλωσίαν των ὑπὸ τῶν δύο ἀγνώστων ἀνθρώπων, οἵτινες ἀνῆκον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἑνὸς ἐκ τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν τοῦ βασιλέως, τοῦ κυρίου μοχλοῦ καὶ ἡγέτου τοῦ κόμματος τῶν δημοκρατικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιζητοῦν τὴν διὰ παντὸς τρόπου καὶ διὰ πάσης θυσίας ἀνατροπὴν τοῦ θρόνου τοῦ Ἀλκίφρονος.

Ὅταν ὁ πλοίαρχος ἐπεράτωσε τὴν διήγησίν του, τὴν ὁποίαν οἱ

στρατιῶται ἤκουον μετὰ συγκινήσεως καὶ ἀπορίας, ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν ἠρώτησεν :

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ;

— Ἐδῶ ἦσαν...

— Ἀλλ' εἰς τὴν καλύβην δὲν ἦτο κανείς...

— Τότε θὰ ἔφυγαν...

— Ἀλλὰ τοιαύτην ὥραν ;

— Ἕως πότε ἦσαν ἐδῶ ;

— Τὴν νύκτα ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε ἐδῶ... Ἀπόψε ἀπεπειράθησαν νὰ καύσουν τὴν Φρύνην...

— Νὰ τὴν καύσουν ;

— Ναί...

— Αὐτοί ;

— Ναί...

— Πόσοι ἦσαν ;

— Δύο. .

— Μόνον ;

— Μόνον...

— Ἀλλὰ πῶς κατώρθωσαν νὰ σᾶς συλλάβουν ;

— Ἦσαν ἔνοπλοι καὶ εἴμεθα ἄοπλοι... Ἔπειτα δὲν πρέπει νὰ λησμονῆτε ὅτι ἡμεῖς εἴμεθα ναυαγοὶ ἐξηντλημένοι, κατάκοποι καὶ ἐλεεινοί.

— Ἔχεις δίκαιον.

×

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν ἐπανέλαβεν :

— Ὥστε εἶχαν σκοπὸν νὰ καύσουν τὴν Φρύνην ;

— Παρ' ὀλίγον...

— Πῶς τὸ ἐννόησες ;

— Εἶχαν θέσει τὰ ξύλα τῆς πυρᾶς ὑπὸ τοὺς πόδας της, ὅταν ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ γοερῶς.

— Καὶ ἐσταμάτησαν ;

— Ἤλλαξαν φαίνεται ἰδέαν...

— Ἴσως μετέβησαν εἰς τὰς Συρακούσας διὰ ν' ἀναγγείλουν εἰς τὸν κύριόν των τὴν αἰχμαλωσίαν τῆς βασιλίσσης.

— Πολὺ πιθανόν.

— Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ τοὺς τιμωρήσωμεν τώρα ἡμεῖς...

— Τί θὰ κάμετε ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Θὰ παραδώσωμεν εἰς τὰς φλόγας τὴν καλύβην πρῶτον.

— Πότε ;

— Τώρα ἀμέσως. Καὶ κατόπιν θὰ θέσωμεν πῦρ εἰς τὸν ἐλαιῶνα τοῦ ἐχθροῦ τοῦ βασιλέως μας, εἰς τὸν ἐλαιῶνα, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται ὀλίγον παρακάτω...εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ δρόμου, τοῦ ὁδηγοῦντος πρὸς τὴν πόλιν...

— Ἀλλ' ἐὰν αὐτοὶ ἐπιστρέψουν ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ὦ ! ἐὰν ἐπιστρέψουν, θὰ ἀπολαύσουν τοῦ ὡραίου θεάματος. Πῶς φοβεῖσαι πάλιν ;

— Καθόλου.

— Λοιπόν ;

— Καὶ ἐὰν τολμήσουν νὰ εἴπουν τίποτε, ἐγὼ μόνη μου θὰ τοὺς ἁρπάσω ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ θὰ τοὺς πετάξω εἰς τὴν πυρὰν διὰ νὰ καοῦν.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο κατενθουσιασμένη.

Δὲν ἦτο φιλέκδικος.

Δὲν ἦτο κακὴ τὴν ψυχήν.

Ἀπεναντίας ἦτο ἀγαθυτάτη.

Ἀλλὰ τὰ μαρτύρια καὶ τὰ βασανιστήρια εἰς τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑποβληθῇ τὴν εἶχον καταστήσει κἄπως σκληράν.

Καὶ ὅμως αὐτή, ἡ τόσα καὶ τόσα παθοῦσα καὶ ὑποστᾶσα ἀπὸ τοὺς ἀγνώστους αὐτούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔμελλον νὰ τὴν ἀποκεφαλί-

σουν, ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ μεσολαβήσῃ ὑπὲρ αὐτῶν.

Καὶ εἶπεν πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατιωτῶν.

— Σᾶς παρακαλῶ μὴ τοὺς φονεύσητε...εἶνε ὄργανα ἄλλων... δὲν ἔχουν συναίσθησιν τῶν ὅσων ἔπραξαν.

— Ἀλλὰ ζητεῖς προστασίαν καὶ ἔλεος ὑπὲρ τῶν κακούργων ; διέκοψαν αἱ στρατιῶται.

— Ἴδιον τῶν βασιλέων, προσέθεσεν ὁ πλοίαρχος, εἶνε ἡ ἐπιείκια. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ Φρύνη εἶνε βασίλισσα.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, ἀπήντησαν οἱ στρατιῶται.

—Θὰ καύσωμεν τὴν καλύβην.

— Καὶ τὸν ἐλαιῶνα.

— Καὶ θὰ τοὺς φονεύσωμεν, ἐὰν ἐπιστρέψουν, ἀπήντων διαδοχικῶς οἱ στρατιῶται.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἔλεγεν ἡ Φρύνη...μὴ τοὺς φονεύσητε...συγχωρήσατέ τους, ὅπως τοὺς συγχωρῶ κι' ἐγώ... ἀρκεῖ ὅτι ἐσώθημεν χάρις εἰς τοὺς εὐγενεῖς φρουροὺς τοῦ Βασιλέως.

— Ἀδύνατον, ἐπανέλαβεν ἀποτόμως ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν.

×

Καὶ ἀποσπασθεὶς τοῦ ὁμίλου, διέταξε τοὺς στρατιώτας νὰ θέσωσιν αὐτοστιγμεὶ πῦρ εἰς τὴν καλύβην.

— Ἀμέσως νὰ βάλετε φωτιὰ, εἶπεν καὶ κατόπιν νὰ καύσετε καὶ τὸν ἐλαιῶνα ...ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μέρους αὐτοῦ εἶνε συνωμότης. Εἶνε ἐχθρὸς τοῦ Βασιλέως...

— Θάνατος εἰς τοὺς συνωμότας.

Ἀνέκραξαν οἱ στρατιῶται.

Καὶ ἐξιφούλκησαν.

Οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν ὥρμησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβης.

Ἐντὸς τῆς καλύβης δὲν ὑπῆρχον ἀντικείμενα λόγου ἄξια.

Ἀνεῦρον μόνον δύο ἐγχειρίδια καὶ ἓν τόξον καὶ τρόφιμα καὶ οἰκειακά τινα σκεύη.

Ἐντὸς τῆς καλύβης ἀμέσως ἐτοποθέτησαν οἱ στρατιῶται διάφορα ξηρὰ χόρτα, θάμνους καὶ ξύλα καὶ αὐτοστιγμεὶ ἔθεσαν πῦρ εἰς αὐτά.

Μετ' ὀλίγον ἡ καλύβη ἐκαίετο.

Αἱ φλόγες ὑψοῦντο καὶ ἡ στέγη ἐπυρπολεῖτο.

Ὁ καπνὸς κατεκάλυπτε τὰ πάντα.

Ἡ Φρύνη, μακρόθεν, μετὰ τοῦ πλοιάρχου καὶ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν ἐθεῶντο τῆς πυρκαϊᾶς.

Βραδύτερον οἱ στρατιῶται ἔδραμον πρὸς τὸν ἐλαιῶνα, ἀπεράντου ἐκτάσεως, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἔθεσαν πῦρ.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας ἡ καλύβη εἶχεν ἀποτεφρωθῇ.

Μακρόθεν δὲ λάμψις διεκρινετο καὶ φλόγες ὑψοῦντο ἄνω τοῦ ἐλαιῶνος.

Ἐκαίετο καὶ ὁ ἐλαιών.

Ὅταν ἡ πυρκαϊὰ τοῦ ἐλαιῶνος εἶχε προχωρήσει, ἡ λάμψις ἦτο τεραστία.

Ἔπνεεν δὲ ἄνεμος χλιαρὸς καὶ λεπτότατη τέφρα κατέπιπτεν εἰς τὰ πρόσωπα τῶν παρακολουθούντων τὸ οἰκτρον τέλος τῆς πλουσίας ἰδιοκτησίας τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Βασιλέως.

×

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμωμεν ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Θὰ φύγωμεν, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς.

— Καὶ θὰ μεταβῶμεν ;

— Εἰς τὰς Συρακούσας !

— Ἀλλ' εἴμεθα ἀσφαλεῖς ;

— Καὶ ποῖον φοβεῖσθε ;

— Ἐννοῶ καθ' ὁδόν...

— Οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει. Ἡ πόλις εἶνε ἥσυχος. Ἡ φρουρὰ εἶνε εἰς τὴν θέσιν της πρὸ τῆς πόλεως. Θὰ εἴπωμεν τὸ σύνθημα καὶ θὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς θύρας τοῦ τείχους.

— Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ συναντήσωμεν τυνωμότην ;

— Ὄχι... οἱ συνωμόται κατὰ τοῦ Βασιλέως δὲν ἐτόλμησαν ἕως τώρα νὰ ἀντιμετωπισουν τὸν στρατόν.

— Ἀλλ' ἐὰν οἱ δύο κακοῦργοι διεμήνυσαν ἤδη τὴν εἴδησιν τῆς αἰχμαλωσίας τῆς βασιλίσσης εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα;

— Ἔ ! καί...

— Καὶ οἱ τολμηρότεροι ἐξ αὐτῶν ἐκκινήσουν νὰ ἔλθουν ἐδῶ ;

— Ἀδύνατον.

— Ἀναλαμβάνεις τὴν εὐθύνην ;

— Μὲ τὸ αἷμα μου ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς.

— Καλά. καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε ;

— Διὰ τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ.

— Δὲν προτιμᾷς κανὲν ἄγνωστον δρόμον ;

— Ἀλλὰ θὰ ἦτο ἐντροπὴ εἰς ἡμᾶς, στρατιῶται, συνοδεύοντες τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν βασίλισσάν μας, νὰ βαδίσωμε κρυφὰ,ὡς λησταί ... ὅποιος τολμᾷ, ἂς ἐμφανισθῇ !

— Καὶ ἡ λέμβος ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

— Στέλλωμεν αὔριον καὶ τὴν παραλαμβάνωμεν.

— Δὲν εἶνε προτιμώτερον νὰ μεταβῶμεν διὰ θαλάσσης ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

Καὶ ἡ Φρύνη, ἥτις μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς ἐσιώπα, διέκοψεν εἰποῦσα :

— Ὄχι... Ὄχι... δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ταξειδεύσω.

— Εἶνε μακρὰν διὰ θαλάσσης ; ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος, διότι ἐγὼ δὲν κατώρθωσα ἀκόμη νὰ γνωρίζω ποῦ ἀκριβῶς εὑρισκόμεθα...

— Διὰ θαλάσσης δὲν εἶνε μακράν... ἀλλ' εἶνε προτιμωτερον νὰ μεταβῶμεν διὰ ξηρᾶς... ἄλλως τε αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιθυμία τῆς βασιλίσσης μας.

+

Εἶνε ἀδύνατον νὰ βαδίσω, εἶπεν ἡ Φρύνη. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας.

— Ἦτο, περιττὸν, βασίλισσά μου, αὐτὸ νὰ λεχθῇ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν, θὰ ἱππεύσῃς ἐπὶ τοῦ καλλιτέρου τῶν ἵππων. Γνωρίζεις ἱππασίαν ;

— Ὦ ! ναί... ἄλλοτε διέσχιζα τὰς ἐξοχὰς τῶν Ἀθηνῶν ἐφιππος... ἔχω ὅμως ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ἱππεύσω... παρακαλῶ νὰ μὴ μοῦ δώσετε ἵππον ἄγριον....

— Τὸν ἡμερώτερον ὅλων.

— Εὐχαριστῶ.

— Ἐμπρὸς λοιπόν ! εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς.

— Ἐμπρός ! ἐπανέλαβον ὅλοι.

— Ἐγὼ, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς, θὰ βαδίζω ἐπὶ κεφαλῆς Κατόπιν θὰ ἔρχεται ἡ βασίλισσα, παραπλεύρως ὁ πλοίαρχος καὶ ὄπισθεν καὶ ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν θὰ βαδίζουν οἱ στρατιῶται καὶ οἱ ναῦται, ἄλλοι πεζοὶ καὶ ἄλλοι ἔφιπποι... Ὅπως ἡμπορέσωμεν θὰ τὰ καταφέρωμεν.

×

Ὁ πλοίαρχος ἐβοήθησε τὴν Φρύνην ὅπως ἱππεύσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὅλοι ἦσαν ἕτοιμοι.

Ἀνεπτύχθησαν καθ' ἣν τάξιν εἶχε προσδιορίσει ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς.

— Ἐμπρός ! ἀνεφώνησεν ἡ Φρύνη. Καὶ οἱ θεοί, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπροστάτευσαν μέχρι τοῦδε, ἂς μᾶς προστατεύσουν μέχρι τέλους !

Καὶ ἐξεκίνησαν.

Ἀγρία καὶ φοβερὰ λάμψις ἀνεδίδετο ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ ἐλαιῶνος.

Ἡ πρὸ αὐτῶν ὁδὸς ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν φλογῶν εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν.

Ἡ συνοδεία ἐπροχώρει βραδέως, ἠρέμα, ἀναπαυτικῶς, διότι, κατὰ παράκλησιν τῆς Φρύνης, ἦτο ἀδύνατον ἤδη ν' ἀνθέξῃ εἰς τρεχασμόν.

Αἴφνης ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς, ὅστις, ὡς εἴπομεν, προεπορεύετο ἔφιππος, ἐσταμάτησεν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη ἔντρομος.

— Μὴ φοβεῖσθε· δὲν εἶνε τίποτε.

Καὶ προσήλωσεν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ τὰ βλέμματα καὶ ἔτεινε τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς.

— Τί συμβαίνει ; ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος.

— Νομίζω, εἶπεν ἀταράχως ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας, ὅτι διέκρινα δύο σκιὰς κινουμένας εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ...

— Μήπως εἶνε οἱ δύο αὐτοὶ ἄγνωστοι ἄνθρωποι ;

— Ἴσως νὰ ἐπιστρέφουν, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς.

Καὶ προσέθεσε μειδιῶν ἀγρίως :

— Ὦ ! ἐὰν εἶνε αὐτοί... Θὰ διασκεδάσωμεν... Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι...

Ὁ προπορευόμενος ἀρχηγὸς διέταξε τότε νὰ ἀποσπασθῇ ἡ Φρύνη τοῦ κυρίου σώματος.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ μὲ πᾶτε ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη ἔντρομος.

— Θὰ ὁδηγήσετε τὴν βασίλισσαν ἀμέσως, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν, εἰς τὸν χείμαρρον τὸν ξηρόν, ὁ ὁποῖος ἐκτείνεται παραπλεύρως τῆς ὁδοῦ...καὶ ἐκεῖ θὰ μείνετε μέχρις ὅτου σᾶς εἰδοποιήσω ἐγώ ..

— Θέλω καὶ τὸν πλοίαρχον μαζύ μου, εἶπεν ἡ Φρύνη ἱκετευτικῶς.

— Ἡ βασίλισσα, ὁ πλοίαρχος καὶ εἷς στρατιώτης θὰ μεταβοῦν εἰς τὸν χείμαρρον... Οἱ ἄλλοι θὰ μείνετε μετ' ἐμοῦ ἐδῶ...

×

Παρευθὺς διεχωρίσθη ἡ συνοδεία συμφώνως, πρὸς τὰς ἀνωτέρω διαταγὰς καὶ ὁδηγίας.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν ἐλοξοδρόμησεν ἐπιτηδείως, στραφεὶς πρὸς τὰ δεξιά.

Τὸν ἠκολούθουν καὶ οἱ λοιποὶ στρατιῶται.

— Ἀφιππεύσατε ! διέταξε.

Καὶ σύραντες ὅλοι τοὺς ἵππους ἐκ τῶν χαλινῶν, ἐβάδισαν πρὸς τοὺς ἀγρούς, οἱ ὁποῖοι ἐκαλύπτοντο ἀπὸ πυκνοὺς θάμνους.

— Ἀκίνητοι ! διέταξεν ὁ ἀρχηγός.

Κανεὶς δὲν ὡμίλει.

Ἄκρα σιγὴ ἐκράτει.

Αἱ σκιαὶ τώρα διεφαίνοντο εὐκρινέστερον.

Ἦσαν προφανῶς πεζοπόροι.

Ἐφαίνοντο τρέχοντες.

Μετ' ὀλίγον διεκρίνοντο καθ' ὁλοκληρίαν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἦσαν οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι, οἱ δύο φοβεροὶ κακοῦργοι.

Τοὺς ἀνέμενεν.

Εἶχε τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπάνω των.

Τοὺς παρηκολούθει πλησιάζοντας.

Ἔτρεχαν δρομαίως.

Ἄλλοτε ἠκούοντο ἀνταλλάσσοντες λέξεις καὶ ἄλλοτε ἐσιώπων.

Ὅταν ἦσαν εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπὸ τοῦ ὁμίλου τῶν στρατιωτῶν, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἀφήσας τὸν ἵππον του, διέσχισε ταχὺς τοὺς θάμνους καὶ ἐπεφάνη εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐταράχθησαν.

Ἀνεγνώρισαν τὸν στρατιωτικὸν ἔνδυμα τοῦ ἀγνώστου, ὅστις ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῶν.

Καὶ ἔντρομοι ἀνέκοψαν τὴν πορείαν των.

Ἐπροχώρουν ὅμως βηματίζοντες.

Ὅταν εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἱσταμένου προκλητικῶς φρουροῦ, ἀπεπειράθησαν νὰ προσποιηθοῦν ὅτι δὲν τὸν βλέπουν καὶ ἐπιτηδείως ἠθέλησαν νὰ προχωρήσουν, ὁ μὲν εἷς ἀριστερά, ὁ δὲ ἕτερος δεξιά.

×

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐφώναξε :

— Σταθῆτε !

Μηχανικῶς ἐσταμάτησαν.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐσύριξεν ἰσχυρῶς.

Καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κρυμμένοι ἐντὸς τῶν θάμνων, ἐπεφάνησαν εἰς τὴν ὁδόν.

Οἱ δύο ἄγνωστοι κατελήφθησαν ὑπὸ τρόμου.

— Ποῖοι εἶσθε ; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς.

— Εἴμεθα γεωργοί...

— Ψεύδεσθε !

— Εἴμεθα γεωργοί...φύλακες εἰς τὸ κτῆμα. . . .

— Τίνος ;

— Εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Μέδοντος.

— Ἠξεύρετε τί εἶνε αὐτὸς ὁ Μέδων ;

— Ὄχι.

— Αὐτὸς εἶνε συνωμότης !

— Δὲν ἠξεύρομεν τίποτε...Ἡμεῖς φυλάττομεν τὸ κτῆμά του καὶ μᾶς πληρώνει...

— Ποῦ εἶσθε τοιαύτην ὥραν ; Ἀπὸ ποῦ ἐπιστρέφετε ;

— Εἴχαμε πάει ὀλίγο ὑψηλότερα... εἶπεν ὁ πρεσβύτερος τῶν δύο ἀγνώστων μετὰ προφανοῦς συγκινήσεως καταδηλούσης τὸ ἀποτολμηθὲν κακούργημα.

— Ποῦ ;

— Νά !... ὡς ἐδῶ ἐπάνω...

— Καὶ διατί ἔρχεσθε τρέχοντες ;

— Διότι μᾶς ἐτρόμαξεν ἡ πυρκαϊά !... καίονται τὰ κτήματα τοῦ κυρίου μας !...

×

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν τοὺς ἥρπασεν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων διὰ τῶν δύο χειρῶν καὶ τοὺς δύο ταὐτοχρόνως.

— Εἴπατέ μου, ἠρώτησεν αὐτοὺς ἀπειλητικῶς, μήπως γνωρίζετε ἐὰν ἐκεῖ κάτω ἐφάνησαν ναυαγοί ;

— Ὄχι ! ἀπεκρίθησαν οἱ ἄγνωστοι ταυτοχρόνως σχεδόν.

— Δὲν εἴδατε κανένα ;

— Ὄχι.

— Δὲν εἴδατε δύο ἀνθρώπους δεμένους εἰς τὰ δενδρα ;

— Ὄχι.

— Δεν εἴδατε καμμιὰ γυναῖκα δεμένη μὲ σχοινιὰ σὲ ἕνα χονδρὸ δένδρο ;

— Ὄχι.

— Καμμιὰ λέμβον δὲν εἴδατε εἰς τὴν παραλίαν ;

— Ὄχι.

— Δὲν ἠκούσατε τίποτε τέοιο πρᾶγμα ;

— Ὄχι.

— Δὲν ἐμάθατε τίποτε ;

— Ὄχι.

— Δὲν σᾶς εἶπε κανεὶς τίποτε ;

— Ὄχι.

— Λέγετε τὴν ἀλήθειαν ;

— Ναί...

— Δὲν ψεύδεσθε ;

— Νὰ μᾶς κάμῃς ὅ,τι θέλεις...

Ὁ πρεσβύτερος ἐκ τῶν δύο ἀγνώστων προσέθεσε τότε :

— Ὅσῳ εἴμεθα ἐμεῖς ἐκεῖ κάτω δὲν ἔγινε τίποτε τέτοιο...

— Οὔτε ἠμπορεῖ νὰ συνέβῃ κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας δηλαδή...

— Λέγω... δὲν ξεύρω τίποτε...

— Ὥστε σεῖς, οὔτε εἴδατε, οὔτε ἀκούσατε, οὔτε ἐμάθατε, οὔτε ἐδέσατε δύο ἀνθρώπους εἰς τὸ δένδρον.

— Ὄχι.

— Ἐὰν λέγετε ψεύματα, νὰ ξεύρετε ὅτι θὰ σᾶς σκοτώσω.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς τρομερᾶς αὐτῆς ἀπειλῆς, οἱ δύο ἄγνωστοι ἄνθρωποι κατελήφθησαν ἀπὸ τρόμον.

Καὶ ἐπανέλαβον :

— Ὄχι!... ὄχι!...

×

Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συνοδείας διέταξεν :

— Δέσατέ τους ἀμέσως !

Οἱ στρατιῶται παρευθὺς τοὺσαν, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἡ ράχις τοῦ ἑνὸς νὰ ψαύῃ τὴν ράχιν τοῦ ἄλλου.

— Νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως ὁ πλοίαρχος.

Οἱ στρατιῶται μετέφεραν τὴν διαταγὴν τοῦ προϊσταμένου των.

Μετ' ὀλίγον ὁ πλοίαρχος εὑρίσκετο ἀντιμέτωπος τῶν δύο ἀγνώστων ἀνθρώπων.

Μόλις τοὺς εἶδεν, δὲν ἐκράτησεν καὶ ἀνέκραξεν μετ' ἀγρίας χαρᾶς.

— Αὐτοὶ εἶνε !

Εἰς τὴν θέαν τοῦ πλοιάρχου, οἱ δύο κακούργοι ἐκλονίσθησαν.

— Τώρα θὰ ἰδητε ! εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς ἀπειλητικῶς ;

Οἱ δύο ἄγνωστοι δὲν ἐτόλμουν εἰσέτι νὰ ὑψώσουν τὰ βλέματα.

Ἔβλεπον πρὸς τὰ κάτω, σιωπηλοί.

Κατὰ νεωτέραν διαταγὴν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς χρουρᾶς ἡ Φρύνη προῆλθεν πρὸ αὐτῶν.

— Τοὺς ἀναγνωρίζεις ; ἠρώτησεν ὁ προϊστάμενος τῶν στρατιωτῶν.

— Ὑ ! ναί... αὐτοὶ εἶνε...

— Εἶσαι βεβαία ;

— Ἀπόλυτως... ἀλλά...

— Τί ;

— Ἀλλὰ ζητῶ ὡς χάριν.

— Ἀδύνατον ! ἀνέκραξαν ὅλοι.

— Σᾶς παρακαλῶ...

— Ποτέ !

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἀπεμάκρυνε τὴν Φρύνην.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς διέταξεν:

— Ψάξατέ τους !

Οἱ στρατιῶται ἠρεύνησαν αὐτοὺς σωματικῶς.

Ἐπὶ τῆς ὀσφύος τοῦ νεωτέρου ἀνεῦρον μικρὰν μάχαιραν.

Τὴν ὁποίαν παρέδωκαν εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Μὲ αὐτήν, δολοφόνε, τοῦ εἶπεν οὗτος, ἐσκόπευες νὰ φονεύσῃς τὴν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν ;

Ὁ κακοῦργος πρὸς στιγμὴν ἐσιώπα.

Ἀλλὰ κατόπιν, ἠννοησε τὴν οἰκτρὰν τύχην ἡ ὁποία περιέμενε καὶ αὐτὸν καὶ τὸν σύντροφόν του καὶ ἐξεστόμισε μετὰ λύσσης, μετὰ μανίας, μετὰ πάθους :

— Ναί ! μὲ αὐτήν !

— Τολμᾷς, κακοῦργε ! ἀνεφώνησεν ὁ ἀρχηγὸς καὶ ὕψωσε κατ' αὐτοῦ τὴν μάχαιραν, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἔλλειψε νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὰ στέρνα του.

Ἀλλὰ νεωτέρα σκέψις τὸν συνεκράτησεν.

+

Καὶ ἀλλαξας τόνον ὁμιλίας, ἠρώτησεν :

— Ποῦ εἶνε ὁ Μέδων ;

— Εἰς τὰς Συρακούσας.

— Τί κάμνει ἐκεῖ ;

— Δὲν ἠξεύρομεν.

— Ἔχει καιρὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰ κτήματά του ;

— Τὸν ἠκούσατε νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ Βασιλέως ποτέ ;

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐσιώπων.

— Δὲν ἀπαντᾶτε ;



Τὸ σκάφος βραδέως εἶχεν ἀρχίσει νὰ βυθίζεται. (*Σελὶς 506*).

— Καὶ ὁ ἀρχηγὸς προσέθεσεν ;

— Ἐὰν μοῦ ἀπαντήσητε εἰς ὅ,τι σᾶς ἐρωτήσω, θὰ σᾶς χαρίσω τὴν ζωήν...

Οἱ κακοῦργοι ἀνεσκίρτησαν.

Ἤλπιζον νὰ σωθοῦν προδιδοντες τὰ σχέδια τσῦ κυρίου των.

— Πῶς ἐκφράζεται περὶ τοῦ Βασιλέως ; εἴπέτε ;

— Τὸν ὑβρίζει.

— Μόνον ;

— Πολλάκις καὶ ἀπειλεῖ...

— Νὰ κάμῃ τί ;

— Λέγει ὅτι πρέπει νὰ φονευθῇ.

— Πῶς τὸν χαρακτηρίζει ;

— Ὡς προδότην...

— Τὸν ἀκούσατε σεῖς ;

— Ναί...πολλάκις...

— Δὲν σᾶς προέτρεψε σᾶς ποτὲ νὰ τὸν δολοφονήσετε ;

— Μᾶς προέτρεψε.

— Καὶ διατὶ δὲν ἀπεπειράθητε ;

— Ἀπὸ φόβον... καὶ διότι ἡμεῖς τί ἔχομε μὲ τὸν Βασιλέα ;

— Δὲν τὸν μισεῖτε ;

— Ὄχι.

×

— Ἀλλὰ διατί τότε ἐδέσατε τὴν βασίλισσαν ἐκ τοῦ δένδρου, διατί ἠθελήσατε νὰ τὴν καύσετε καὶ νὰ τὴν φονεύσετε ; ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχηγὸς τῶν στρατιωτῶν.

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐσιώπων.

— Τί ἄλλο ἠξεύρετε περὶ τοῦ Μέδοντος ;

— Τίποτε.

— Ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν ἐξοχήν του.

— Ἤρχετο.

— Μόνος ἢ μετὰ φίλων ;

— Μετὰ φίλων.
— Αὐτοὶ τί ἦσαν ; συνωμόται ;
— Συνωμόται.
— Καὶ τί ἔλεγαν !
— Ἔλεγαν ὅτι θὰ γείνῃ γρήγορα στάσις εἰς τὰς Συρακούσας.
— Καὶ ποῖος ἔλεγαν ὅτι θὰ ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς στάσεως.
— Ὁ Μέδων... αὐτὸς ὁ ἴδιος.
— Τίποτε ἄλλο ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε ;
— Ὄχι.
— Μήπως ἐλησμονήσατε τίποτε ;
— Ὄχι.
— Περὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέως τί ἔλεγαν ;
— Ποῖοι ;
— Οἱ συνωμόται.
— Ἄ ! ἔλεγαν ὅτι θὰ δολοφονηθῇ.
— Τὸ ἀκούσατε νὰ τὸ λέγουν ;
— Ναί...
— Μὲ τὰ αὐτιά σας ;
— Ναί...
— Καλά !...

+

Ἡ ἀνάκρισις εἶχε τελειώσει.

Ἡ κατὰ τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος σχεδιαζομένη δολοφονία εἶχεν ἀποκαλυφθῇ.

Καὶ ὁ σκοπὸς τῆς στάσεως ἦτο φανερός.

Καὶ οἱ συνωμόται ἦσαν πλέον γνωστοί.

Αἱ πληροφορίαι αὗται μεταδιδόμεναι ἐγκαίρως εἰς τὴν Αὐλὴν τῶν Συρακουσῶν ἠδύναντο νὰ προλάβουν τὸ κίνημα καὶ νὰ τὸ καταπνίξουν.

Ὁ προϊστάμενος τῶν στρατιωτῶν μετὰ τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως

ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο πλέον νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς παρουσίας τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων.

×

Καὶ καλέσας δύο στρατιώτας, τοῖς εἶπεν ἰδιαιτέρως, χωρὶς νὰ ἐννοήσουν τίποτε οἱ ἄλλοι.

— Ἡμεῖς θὰ προχωρήσωμεν...ὅταν εὑρεθῶμεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων...τοὺς φονεύετε !...

— Καλῶς.

— Νὰ μὴ μείνουν ἄταφοι.

— Θὰ ταφοῦν ..

— Καὶ ὅταν τελειώσετε, ἱππεύετε καὶ μᾶς φθάνετε... Ἐὰν σᾶς ἐρωτήσουν τί ἀπέγειναν, νὰ εἰπῆτε ὅτι τοὺς ἀφήσατε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ κτήματά των.

Καὶ θωπεύσας αὐτοὺς εἰς τὸν ὦμον μετ' ἐμπιστοσύνης, προσέθεσεν :

— Ὅλα αὐτὰ νὰ γείνουν γρήγορα !...

— Καλῶς, ἀπήντησαν οἱ στρατιῶται.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν μετὰ τῶν δύο κακούργων.

Ἡ συνοδεία ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της.

Ὅταν εἶχεν ὑπερβῇ τὰ ἑκατὸν βήματα, οἱ στρατιῶται ἐξιφούλκησαν.

Ἄνευ προειδοποιήσεως ἐπετέθησαν κατὰ τῶν δύο δεδεμένων κακούργων διὰ κτυπημάτων εἰς τὴν κεφαλὴν ἐπανειλημμένων.

×

Οἱ δύο ἄγνωστοι ἐκυλίσθησαν, ὡς ἄμορφος ὄγκος, εἰς τὸ χῶμα, πλέοντες εἰς τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον κρουνηδὸν ἔρρεεν.

Ἦσαν νεκροί.

Δὲν ἐπρόφθασαν οὐδὲ λέξιν νὰ ἐκστομίσουν.

Μὲ τὰ πρῶτα κτυπήματα διὰ τῶν ξιφῶν ἐκλονίσθησαν καὶ κατέπεσαν.

Οἱ στρατιῶται τοὺς ἀπετελείωσαν.

Ἤνοιξαν προχείρως λάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρριψαν διὰ τῶν ποδῶν τὰ ἄμορφα μέλη τοῦ σώματός των.

Καὶ τοὺς ἔθαψαν.

Καὶ κατόπιν ἱππεύσαντες ἔσπευσαν ὅπως συναντήσουν τὴν συνοδεύουσαν τὴν Φρύνην φρουράν, ἥτις ἐβάδιζε πρὸς τὰς Συρακούσιας.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Εἰς τὰς Συρακούσας.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἦτο δύσθυμος καὶ μελαγχολικος κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Ἀπὸ ἡμερῶν μικρὰ προαισθήματα ἐβασάνιζον τὴν ψυχήν του καὶ πολλάκις ἠκούσθη λέγων πρὸς τοὺς ὑπασπιστάς του.

— Δὲν ἠξεύρω διατὶ φοβοῦμαι ὅτι κάτι κακὸν θὰ μοῦ συμβῇ.

Οἱ περὶ αὐτὸν προσεπάθουν νὰ τὸν καθησυχάσουν.

Ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ βασιλέως ἦτο τεταραγμένη.

Προέβλεπε συμφοράς.

Προησθάνετο δεινά.

Καὶ τὰ φοβερὰ καὶ μαῦρα προαισθήματά του ἔμελλον λίαν ταχέως νὰ ἐπαληθεύσουν.

Τὸ ναυάγιον τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ του, δι' ἧς ἡ Φρύνη κατέπλεεν εἰς τὰς Συρακούσας, ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων τὸ ἐγνωριζεν ἤδη.

Τὸ εἶχε πληροφορηθῇ ἀπὸ τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχον καταπλεύσει μετὰ περιπετειώδη τρικυμίαν εἰς τὰ Συρακούσας

Δὲν εἶχεν ὅμως καμμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς τύχης τῶν ναυαγῶν.

Δὲν ἐγνώριζεν ἐὰν ἡ Φρύνη εἶχε σωθῇ ἢ εἶχε πνιγῇ.

Καὶ ἦτο δύσθυμος.

Καὶ ἦτο εἰς ἀπόγνωσιν.

Ὁ πολιτικὸς ἐχθρὸς τοῦ βασιλέως ἐπανηγύριζεν τὸ ναυάγιον τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ, διότι αἱ Συρακοῦσαι ἀπηλλάσσοντο τοῦ μολύσματος, ὡς ἔλεγον, ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ καθήσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Συρακουσῶν.

×

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων, μόλις ἔμαθε τὸ ναυάγιον ἀπέστειλε πλοῖα διάφορα εἰς τὸ πέλαγος πρὸς διάσωσιν καὶ ἀνεύρεσιν τῶν ναυαγῶν.

Τὰ πλοῖα περιεπλανῶντο ἀνὰ τὸ πέλαγος ἐπὶ ἡμέρας, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ κάμουν τίποτε.

Εἰδήσεις ἔλειπον.

Φρουραὶ εἶχον διαταχθῇ νὰ περιέλθουν τὰς ἀκτὰς τῆς Σικελίας, ὅπου ἠλπίζετο ὅτι θὰ ἐξέβραζεν ἡ θάλασσα τοὺς ναυαγούς.

Ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ γείνῃ, τὸ ἔπραζεν ὁ Ἀλκίφρων.

Ἦτο ὅμως ἀπηλπισμένος.

Ἐθεώρει τὴν Φρύνην ἀπολεσθεῖσαν.

Εἰς στιγμὰς ὑψίστης στενοχωρίας ἔλεγε ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν του καὶ τῶν στρατηγῶν του.

— Ἐπροτίμων νὰ χάσω μίαν, δύο, τρεῖς, πέντε, δέκα μάχας, ἐπροτίμων νὰ διακινδυνεύσω καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θρόνον μου παρὰ νὰ χάσω τὴν Φρύνην, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχον πλησίον μου!

×

Καὶ ἐκάθητο κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὸ γραφεῖον του σύννους καὶ μελαγχολικός.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐδέχθη κανένα.

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἴδῃ κανένα.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ συνεργασθῇ μετὰ τῶν στρατηγῶν του.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ σκεφθῇ ἄλλο τι, εἰμὴ τὸ φοβερὸν δυστύχημα, τὸ ὁποῖον ἐθεώρει καὶ κακὸν οἰωνὸν τοῦ μέλλοντος.

Παρ' αὐτῷ παρέμενεν μόνος ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος, ἔμπιστος φίλος τοῦ Βασιλέως.

— Εἶνε ἀδύνατον, στρατηγέ, τῷ ἔλεγεν ὁ Βασιλεὺς περίλυπος, νὰ φαντασθῇς εἰς ποίαν κατάστασιν εἶμαι... τὸ φοβερὸν αὐτὸ δυστύχημα μοῦ ἐστοίχισε τρομερά... λυποῦμαι τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀτθίδα, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ πνιγῇ εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ βασιλείου... ταράσσωμαι ὅταν συλλογιζομαι ὅτι οἱ ἐχθροί μου, οἱ δημοκρατικοί, ἐποφελήθησαν τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου, διὰ νὰ παναγυρίσουν τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον τρέφουν ἐναντίον μου... ἀλλ' ἡ στιγμὴ τῆς ἐκδικήσεως δὲν ἦλθεν ἀκόμη... θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα των... ἐὰν ἡ Φρύνη ἐπνιγη εἰς τὰ νερὰ τῆς Σικελίας... αὐτῶν ὅμως αἱ κεφαλαὶ θὰ πέσουν διὰ πελέκεως λίαν ταχέως καὶ τὰ ἐγχειρίδια θὰ διανοίξουν ἀγρίως τὰς μισαράς των καρδίας.

×

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἠγέρθη.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, ὅπου καὶ ἐστάθη, προσβλέπων τὸν μαῦρον οὐρανόν.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἀπεπειράθη νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Βασιλεῦ, ἐὰν δὲν ἔχωμεν εἰδήσεις περὶ τῆς σωτηρίας τῆς Φρύνης, δὲν ἔχομεν ὅμως καὶ πληροφορίας περὶ τῆς ἀπωλείας της... Τίς οἶδε! Δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα ἀπηλπισμένοι.

Καὶ ὁ βασιλεὺς στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν τοῦ εἶπε:

— Σοῦ ἀρέσκει νὰ βαυκαλίζεσαι μὲ ἐλπίδας... ἀλλ' ἐγὼ οὐδέποτε ἐσυνείθισα νὰ ὀνειρεύομαι... Εἶνε δὲ ὄνειρον νὰ νομίζῃς ὅτι ἡ Φρύνη δὲν ἐπνίγη...

Ὁ στρατηγὸς ἐσιώπησε.

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιμείνῃ.

Ἔβλεπεν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτο ἀμετάπιστος.

Εἶχε σχηματίσει πεποίθησιν περὶ τῆς ἀπωλείας τῆς Φρύνης.

Ὁ Ἀλκίφρων ἔκαμε δύο-τρία βήματα ἐντὸς τοῦ γραφείου του καὶ ἠρώτησε τὸν στρατηγόν :

— Τί πολιτικὰ νέα ὑπάρχουν ;

— Ἡ αὐτὴ κατάστασις.

— Οἱ δημοκρατικοὶ ἐλπίζουν πάντοτε ὅτι θὰ στρέψουν τὸν λαὸν ἐναντίον μου ;

— Τὸ ἐλπίζουν πλανώμενοι.

— Πόσον εἶνε μωροί !

— Ἐὰν δὲν ἦσαν μωροὶ δὲν θὰ τὸ ἐσκέπτοντο !

— Ἀκριβῶς ! Καὶ περὶ τῆς Φρύνης τί λέγουν ;

— Ὅτι ἐσώθη ὁ θρόνος ἀπὸ ἓν μόλυσμα !

— Αὐτὰ λέγουν ;

— Ναί...

×

Ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἐταράχθη.

— Καὶ ποῖοι τὰ λέγουν αὐτά ;

— Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Μέδοντος.

— Ὦ ! αὐτὸς ὁ Μέδων...εἶνε κωμικὸν ὑποκείμενον...ἐφαντάσθη ὅτι ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἐκθρονίσῃ ; Ἀλλὰ ποῦ εὗρεν αὐτὴν τὴν δύναμιν ;

— Νομίζει ὅτι εἶνε ὁ δημοφιλέστερος τῶν δημοκρατικῶν !

— Ὦ ! τὸν ἠλίθιον !

— Πραγματικῶς ἠλίθιος !

— Καὶ πῶς ἐννοεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐκθρόνισίν μου ;

— Διὰ συνωμοσίας.

— Στρατιωτικῆς ;

— Τίς οἶδεν ! Ἴσως καὶ πολιτικῆς.

— Ἀλλ' ὁ λαὸς εἶνε ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Βεβαίως.

— Λοιπόν ;

— Ἀλλ' ἡ πλάνη τοὺς κάμνει νὰ νομίζουν ὅτι εἶνε ἐναντίον μας.

Ὁ βασιλεὺς ἐσίγησε πρὸς στιγμήν, μεθ' ὃ ἠρώτησε τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον :

— Ποίους ὑποπτεύεσαι ὡς δυναμένους νὰ συνωμοτήσουν ἐναντίον μου ;

— Πρὸς τὸ παρὸν κανένα.

— Διατί πρὸς τὸ παρόν ;

— Διότι δὲν βλέπω τί ἀφορμὰς δύνανται νὰ ἔχουν, εἶπεν ὁ κόλαξ αὐλικὸς καὶ στρατηγός.

— Ναί...ἀλλὰ τὰ παράπονα δὲν λείπουν...ὅταν κάνεις διοικῇ ἕνα λαόν, θὰ ἔχῃ εὐχαριστημένους καὶ δυσηρεστημένους. Δὲν ὑπάρχουν δυσηρεστημένοι ;

— Βεβαίως, ὑπάρχουν.

— Λοιπόν...αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ τοὺς ἐκμεταλλευθοῦν ;

— Ἠμποροῦν.

— Λοιπὸν πῶς λέγεις ὅτι εἴμεθα ἀσφαλεῖς ; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θυμοῦ.

Καὶ μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν προσέθεσε :

— Ἄκουσε, Λυκοῦργε !.. Γνωρίζω τὴν πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίν σου ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ λέγῃς παρὰ τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν... Δὲν θέλω νὰ μοῦ τὰ παριστάνῃς ὅλο ρόδινα.

— Ἀλλὰ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Θέλω τὴν ἀλήθειαν. Διότι ὁ αὐλικὸς ὁ μὴ λέγων τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν βασιλέα του εἶνε χειρότερος ἐχθρὸς τῶν φανερῶν ἐχθρῶν του.

— Ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς εἰλικρινείας μου ;

— Ὄχι.

— Ἀλλ' ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ποιότητος τῶν πληροφοριῶν σοι.

— Τότε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τῆς ἐμπιστευτικῆς θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχω.

—Ὄχι.

— Τότε πρέπει νὰ δίδῃς πίστιν εἰς ὅ,τι λέγω.

— Ναί...ἀλλὰ πιθανὸν εἶνε πολλάκις καὶ νὰ ἀπατᾶσαι...καὶ πιθανώτερον εἶνε νὰ σὲ ἀπατοῦν.

— Ποῖοι ;

—Ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους λαμβάνεις τὰς πληροφορίας σου.

×

Ὁ στρατηγὸς ἐσιώπησεν.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων τὸν ἐπλησίασε καὶ προσβλέπων αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τοῦ εἶπεν ὑψώσας τὴν φωνήν :

—Ἔχε τὸν νοῦν σου !

— Τὸν ἔχω.

—Ἐπιβλέπεις τοὺς ἀξιωματικούς ;

— Ναί.

—Ἐπιτηρεῖς τὰς σχέσεις των ;

— Ναί...

— Διαβλέπεις σημεῖα ὕποπτα ;

—Ὄχι... Μόνον μοῦ φαίνεται ὕποπτος νεαρός τις ἀξιωματικός.

— Ποῖος ;

— Ὁ Λύσανδρος.

— Εἶνε δυσηρεστημένος ;

— Φαίνεται.

—Ἀλλὰ διατί ;

—Ἀγνοῶ.

— Δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ τίποτε ;

—Ὄχι.

— Εἰς ἄλλους εἶπε τὰ παράπονά του ;

— Φαίνεται ὅτι εἶπεν.

— Καὶ τί ἔχει ;

—Ἤθελε νὰ λάβῃ θέσιν ἐν τῇ αὐλῇ.

— Καὶ δι' αὐτὸ εἶνε θυμωμένος ;

— Φαίνεται.

Ὁ βασιλεὺς ἔκαμε μερικὰ βήματα καὶ ἠρώτησε :

— Καὶ ποῦ εὑρίσκεται τώρα ὁ Λύσανδρος ;

— Ἐπέστρεψε χθὲς εἰς τὴν πόλιν.

— Ποῦ ἦτο ἕως τώρα ;

— Εἰς τὴν μεθόριον γραμμὴν, χάριν γυμνασίων.

— Ἔχει σχέσεις μὲ τοὺς δημοκρατικούς ;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ βεβαιώσω.

— Νὰ τὸ μάθῃς ἕως τῆς αὔριον. Καὶ ἐὰν ἔχει σχέσιν νὰ τεθῇ ὑπὸ ἐπιτήρησιν, ἢ μᾶλλον νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰς Συρακούσας. Νὰ μεταβῇ εἰς ἄλλην πόλιν.

— Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸ τὸ θεωρῶ ἐπικίνδυνον τώρα.

— Διατί ;

— Διότι ἐὰν μεταβῇ ἀλλοῦ, ἡ ἐπιτήρησις θὰ εἶνε δύσκολος, ἐνῷ ἐὰν μείνῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν θὰ δύναμαι νὰ γνωρίζω καθ' ἑκάστην τί κάμνει.

— Καλῶς. Τότε νὰ μείνῃ ἐδῶ.

— Ὑποπτεύεσαι ἄλλους ;

— Ὑποπτεύομαι καὶ τὸν στρατηγὸν Κλεόβουλον. Ἀλλ' αὐτὸς πάσχει καὶ νομίζω ὅτι θὰ ἀποθάνῃ.

— Τί ἔχει ;

— Ἔπαθεν ἐκ τῆς τελευταίας του πληγῆς εἰς τὸν πόλεμον, ἀπὸ παραλυσίαν τῶν ποδῶν.

— Εἶνε ἀκίνδυνος ! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ περιφρονήσεως.

×

— Τοὺς πολιτικοὺς φοβοῦμαι, προσέθεσεν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος,

— Τί κάμνουν αὐτοί ;

— Συνέρχονται τακτικὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος.

— Ἐδῶ ;

— Ναί...

— Καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν συνελεύσεων ;

— Τηρεῖται μυστικός...ἀλλ' ἔμαθον ὅτι σχεδιάζουν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ.

— Κατὰ τίνος ;

— Κατὰ τοῦ Βασιλέως.

— Κατ' ἐμοῦ ;

— Ναί.

— Ὦ ! τοὺς μωρούς !

— Ὁ Βασιλεὺς ἀνεκάγχασε καὶ προσέθεσεν :

— Ἀλλ' ἐὰν τολμήσουν νὰ κινηθοῦν, ὁ στρατός μου θὰ τοὺς διαλύσῃ ἀμέσως καὶ τὰ πτώματα ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως θὰ καταπλημμυρήσουν τὴν πόλιν.

+

— Δὲν πιστεύω ὅμως, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος, νὰ τολμήσουν νὰ κινηθῶσιν.

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. Ἀλλ' ἡμεῖς δὲν πρέπει καὶ νὰ μένωμεν ἥσυχοι.

Μεθ' ὃ ὁ Βασιλεὺς προσέθεσεν :

— Τί εἰδήσεις ὑπάρχουν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ;

— Ἡσυχία κρατεῖ εἰς ὅλας τὰς πόλεις.

— Ὁ στρατός ;

— Εἶνε ἀφοσιωμένος πάντοτε.

— Συνωμοσίαι γίνονται κατ' ἐμοῦ εἰς τὰς ἐπαρχίας ;

— Δὲν ἔμαθα τίποτε.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ μάθῃς.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν γίνεται τίποτε.

— Ἀλλ' ἐὰν συνέβη, πόθεν θὰ τὸ γνωριζεις ;

— Ἀδύνατον.

— Πῶς ;

— Θὰ τὸ ἐμάνθαναν αἱ φρουραὶ καὶ θὰ μοῦ τὸ ἀνέφερον οἱ φίλοι μας.

— Ἀλλ' ἐὰν τὸ κρύπτουν ἢ τὸ ἀποσιωποῦν ;

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Σὲ βλέπω, στρατηγέ, πολὺ αἰσιόδοξον.

— Διότι ὅλα τὰ γνωρίζω.

— Ἀλλά, λέγεις μόνος ὅτι δὲν τὰ γνωρίζεις ὅλα. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ γνωρίζῃς ὅλα ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Γνωρίζω ὅτι εἰς τοὺς αὐλικοὺς δὲν ἐμπιστευονται καὶ πολλὰ πράγματα.

— Ἀλλ' ἔχομεν μυστικοὺς πρακτορας καὶ κατασκόπους.

— Εὔχομαι ὅσα λέγεις νὰ εἶνε ὅπως τὰ λέγῃς. Μὴ λησμονῆς ὅμως τὴν εὐθύνην τῆς θέσεώς σου.

— Ποτέ.

— Σὲ γνωρίζω ὡς πιστὸν ἀνδρεῖον καὶ ἀφοσιωμένον στρατηγόν. Ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὰς πληροφορίας σου. Ἀλλ' ἔχε πάντοτε κατὰ νοῦν ὅτι διατρέχομεν κινδύνους σοβαρούς...τὸν πολιτικὸν ὁρίζοντα τῆς χώρας τὸν βλέπω ἀνώμαλον.

— Καὶ εἶνε.

— Ἔ ! τότε μὴ λέγεις ὅτι κοιμώμεθα ἐπὶ ρόδων. Τὰ πολιτικὰ κόμματα ἔχουν πάθη φρικτά. δὲν γνωρίζω δὲ τί ἠμπορῇ νὰ συμβῇ ἀπὸ τὴν μίαν στιγμὴν εἰς τὴν ἄλλην.

×

— Περὶ τῆς φρουρᾶς τῶν ἀνακτόρων τί φρονεῖς ;

— Ἔχω πεποίθησιν εἰς τὴν ἀφοσίωσιν τῶν ἀνδρῶν.

— Πόσους ἐχομεν ; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεύς.

— Πεντακοσίους.

— Μόνον.

— Μόνον.

— Ἀλλ' εἶνε ἀρκετοί ;

— Νομίζω.

— Ἀλλ' ἐγὼ εὑρίσκω ὅτι εἶνε ὀλίγοι.

— Τότε νὰ τοὺς αὐξήσωμεν.
— Νὰ ζητήσῃς καὶ ἄλλους.
— Πόσους !
— Διπλοῦς καὶ τριπλοῦς !
— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ σχολιασθῇ ;
— Ἀπὸ ποίους ;
— Καὶ ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ ἀπὸ τὸν στρατόν.
— Τί θὰ ὑποθέσουν ;
— Ὅτι φοβούμεθα.
Ὁ Βασιλεὺς ἐσιώπησε.
Ἔφερε σύννους τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.
Καὶ μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν ἐξηκολούθησεν ἀποφασιστικῶς.
— Ἀλλ' ἀδιαφορῶ τί θὰ εἰποῦν. Οἱ ἐχθροί μου θὰ λέγουν πάντοτε ὅ,τι θέλουν. Προτιμῶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ἥσυχος.

×

— Θὰ διατάξω αὔριον, εἶπεν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος, νὰ διπλασιασθῇ ἡ φρουρά.
— Νὰ διατάξῃς νὰ τριπλασιασθῇ ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐπιτακτικῶς.
— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός.
— Καί, προσέθεσεν ὁ βασιλεύς, οἱ φρουροὶ τῶν ἀνακτόρων νὰ πληρώνωνται περισσότερον.
— Ἀλλ' αὐτὸ δύναται νὰ δυσαρεστήσῃ τοὺς ἄλλους.
— Ἀλλὰ τῶν φρουρῶν ἔχομεν πρωτίστως ἀνάγκην. Αὐτῶν τὴν πίστιν πρέπει νὰ ἐξασφαλίσωμεν.
— Καλῶς, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός.
— Καὶ ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συνέρχονται εἰς τοῦ Μέδοντος τὸν οἶκον πρέπει νὰ ληφθοῦν ἄλλα μέτρα,
— Ποῖα ;
— Μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρχουν πτωχοί ;

— Οἱ πλεῖστοι εἶνε πτωχοί.

— Λοιπὸν νὰ φροντίσῃς νὰ συνενοηθῇς μὲ ἕνα κατάλληλον πρόσωπον νὰ τοὺς προσελκύσωμεν. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Αὐτοὶ βεβαίως θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μεταβαίνουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος, ὅπου αἱ συνωμοτικαὶ συνεδριάσεις λαμβάνουν χώραν. Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲν συνέβη τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ μᾶς δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ διαρρήξωμεν τὰς θύρας καὶ νὰ τοὺς συλλάβωμεν συνεδριάζοντας.

— Ὄχι βεβαίως.

×

— Λοιπόν, προσέθεσεν ὁ βασιλεύς, ἄκουσε τί πρέπει νὰ γίνῃ.

— Ἀκούω.

— Πρέπει τρεῖς ἐξ αὐτῶν νὰ κατορθώσωμεν νὰ δωροδοκήσωμεν.

— Εἶνε δύσκολον, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ στρατηγός.

— Πρέπει νὰ γίνῃ! ἀπήντησε προστακτικῶς ὁ βασιλεύς. Αἰτὸ πρέπει νὰ τὸ κατορθώσετε. Διὰ παντὸς τρόπου καὶ διὰ πάσης ἰυσίας. Δίδω ὅ,τι ζητήσουν! Καὶ θὰ ζητήσουν. Θὰ ζητήσουν νὰ ἐκτελλευθοῦν τὴν περίστασιν. Τὸ γνωρίζω, ἀλλ' ἀδιαφορῶ. Τὸ χρῆμα τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν θὰ ἐξέλθῃ καὶ πάλιν ἀπὸ τὰ θυλάκιά των βραδύτερον. Περὶ αὐτοῦ πρέπει νὰ εἶσαι βέβαιος. Λοιπὸν πρέπει τρεῖ ἐξ αὐτῶν νὰ δωροδοκηθοῦν.

— Καὶ κατόπιν;

— Τοὺς τρεῖς αὐτοὺς νὰ τοὺς καταστήσωμεν ὄργανά μας.

— Δηλαδή;

— Δηλαδὴ νὰ ἐξακολουθήσουν μεταβαίνοντες εἰς τὰς συνεδριάσεις. Νὰ τὰ παρακολουθοῦν ὅλα. Νὰ τὰ γνωρίζουν ὅλα. Νὰ τὰ μανθάνουν ὅλα. Νὰ προσποιοῦνται τοὺς φανατικωτέρους ἐχθρούς μας. Καὶ νὰ μᾶς ἔχουν ἐνημέρους τῶν ἐκεῖ συμβαινόντων καὶ ἀποφαιζομένων.

— Λαμπρὰ σκέψις! ἀπήντησεν ὁ στρατηγός.

— Αὐτὸς, ἐξηκολουθεῖ ὁ Βασιλεὺς, εἶνε ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ γνωρίσωμεν τί ἀκριβῶς καὶ ἀσφαλῶς συμβαίνει.

— Εὑρίσκω λαμπρὸν τὸ σχέδιον.

— Εἰς σὲ ἀπόκειται νὰ τὸ ἐκτελέσῃς. Εὑρὲ τοὺς καταλλήλους ἀνθρώπους καὶ κάμε τὰς δεούσας ἐνεργείας. Φοβεῖσαι ὅτι εἶνε δυσκατόρθωτον τοῦτο ;

— Εἶνε κἄπως.

— Τίποτε δὲν ὑπάρχει ἀδύνατον εἰς τὸν κόσμον.

— Αὐτὸ βεβαίως.

— Λοιπόν ;

— Ἐὰν ὁρκισθοῦν ;

— Θὰ ὁρκισθοῦν ψευδῶς.

— Ἐὰν μᾶς προδώσουν ;

— Ἀλλὰ ποίους ;

— Ἡμᾶς.

— Ἀλλὰ μήπως θὰ συνομιλήσουν μὲ ἡμᾶς ;

— Βεβαίως ὄχι...αὐτὸ τὸ ἐννοῶ...

— Θὰ βάλῃς ἀδιαφόρους, τρίτους, ἀνθρώπους.

— Ναί...ἀλλὰ θὰ τὸ ἐννοήσουν καὶ πάλιν.

— Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τὸ ἐννοήσουν θὰ τοὺς φιμώσῃ τὸ στόμα ὁ χρυσός. Εἶμαι διατεθειμένος νὰ προβῶ εἰς μεγάλας θυσίας.

— Δηλαδή ;

— Ὅ,τι ζητήσουν. Ἔ ! φυσικὰ δὲν θὰ ζητήσουν ἀδύνατα πράγματα !

— Φυσικά...

— Νομίζεις ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος ἀντέχων εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ χρυσοῦ ;

— Πολὺ ἀμφιβάλλω...

— Μάθε ὅτι κανεὶς δὲν ἀντέχει εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ χρυσοῦ. Ὅλοι εἰς τὸν κόσμον δωροδοκοῦνται...ἡ τιμὴ εἶνε κἄτι τι σχετικόν... Δὲν εἶνε πρᾶγμα ἀπόλυτον...Εἶσαι τίμιος ἐν ὅσῳ δὲν ἔχεις πρὸ σοῦ ἕνα μέγα κέρδος...ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ τὸ μέγα κέρδος καὶ τὸ ἀ-

σφαλὲς λέρδος, τὸ βλέπεις, ἐνώπιόν σου, τότε λησμονεῖς καὶ τιμὴν καὶ ἠθικὸν καὶ ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα καὶ ὅλα !

Καὶ ὁ διεφθαρμένος βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν ἐγέλασεν εἰρωνικῶς καὶ προσέθεσεν :

— Καὶ ποῖοι εἶνε αὐτοὶ ποῦ φοβεῖσαι ὅτι δὲν θὰ ζητήσουν χρήματα ; Ὅλοι αὐτοὶ εἶνε φαῦλοι καὶ αἰσχροί...κακοήθεις καὶ ἐκμεταλλευταὶ τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον ἐξήγειραν ἐναντίον μου... Νομίζεις ὅτι ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ χαρακτῆρας καὶ μὲ σοβαρὰ πρόσωπα ; μήπως καὶ σὺ ἐπίστευσες ὅτι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἰδανικοὶ πατριῶται ;

×

Καὶ μετὰ τινα σιωπὴν ὁ Βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν :

— Ἠξεύρεις τί εἶδους κάθαρμα εἶνε αὐτὸς ὁ Μέδων ;

— Ἐὰν γνωρίζω ;

— Ὄχι ὅμως ὅσα ἐγώ !

— Πιθανῶς.

— Ἄλλοτε ἦτο ἀφοσιωμένος φίλος μου. Καὶ εἶνε τόσον χυδαῖος τὴν φύσιν καὶ εὐτελὴς τὸν χαρακτῆρα, ὥστε δὲν ἐντρέπετο τὴν ἰδίαν του γυναῖκα νὰ μοῦ προμηθεύσῃ νύκτας ὁλοκλήρους.

— Αὐτός ;

— Αὐτός !

— Καὶ ὁμιλεῖ τώρα περὶ ἠθικῆς ;

— Ἀλλὰ δὲν γνωρίζεις, ὅτι οἱ ἀνήθικοι μόνον ὁμιλοῦν περὶ ἠθικῆς ;

— Ἠξεύρεις πῶς ἐπλούτισεν αὐτὸς ὁ μέγας πατριώτης ;

— Ὄχι.

— Ἔπρεπε νὰ τὸ ἠξεύρεις. Διὰ δολοφονίας ;

— Ἐδολοφόνησεν ;

— Ναί.

— Ποῖον ;

— Ἕνα ἰδιοκτήτην μεταλλείων χαλκοῦ. Καὶ κατώρθωσε νὰ γείνῃ αὐτὸς κύριος τῶν μεταλλείων.

— Ἄ ! μὰ εἶνε κάθαρμα !

— Δολοφόνος !

— Ληστής !

— Κλέπτης !

— Ἄκουσε, στρατηγέ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἀλλάσσων ὁμιλίαν. Ἐντὸς τῆς αὔριον πρέπει νὰ μοῦ μεταδώσῃς ἀσφαλεῖς πληροφορίας περὶ τοῦ ναυαγίου. Θέλω νὰ γνωρίζω τὶ ἀπέγειναν ἡ Φρύνη. Ἐὰν ἐσώθη καὶ ποῦ εὑρίσκεται ἢ ἂν ἐπέπρωτο νὰ ταφῇ εἰς τὰ ὑγρὰ βάθη τῆς θαλάσσης !

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

— Ποῖος νὰ φαντασθῇ τὸ οἰκτρὸν αὐτὸ τέλος ! ἀνεφώνησε καὶ ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τοὺς οὐρανούς.

— Ὦ θεοί ! σώσατε τὴν Φρύνην, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ βασίλειόν μου θὰ ἐθυσίαζα εὐχαρίστως... Ὦ Φρύνη ! Ὦ φιλτάτη καὶ ἄγαπητὴ Φρύνη ! Ὦ ! ἐὰν ἐγνώριζες ὁποῖον αἴσθημα ἀγάπης τρέφω πρὸς σέ... Ὦ τῶν θεῶν ὁμοίωμα ! Ὦ ! ἐὰν σὲ ἔβλεπον ζῶσαν, σωθεῖσαν, ὦ ! ἴσως θὰ παρεφρόνουν ἐκ χαρᾶς καὶ ἐξ ἐνθουσιασμοῦ.

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐδάκρυσεν.

×

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἵστατο σιωπηλός.

Ἀνέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἀλκίφρων εἶχε καλύψει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας ἀπομάσσων πὰ δάκρυά του.

Βαθεία μελαγχολία τὸν εἶχε καταλάβει ἐκ νέου.

Ἦτο νευρικός.

Ἦτο ἀνήσυχος.

Ἔκλαιε σιωπηλῶς...

Ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ.

Ὅλος του ὁ νοῦς ἐστρέφετο πρὸς τὴν Φρύνην τόσον ὥστε ἡ πολιτικὴ αὖθις κατάστασις τῆς χώρας, ἥτις ἦτο τόσον ἀνώμαλος καὶ τὴν ὁποίαν μὲ κολακείας ἀπέκρυπτεν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος, μὴ θέλων νὰ λέγῃ πράγματα δυσάρεστα εἰς τὸν βασιλέα, ἐτίθετο εἰς δευτερεύουσαν μοῖραν.

Ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἦτο φιλήδονος καὶ ἀκόλαστος.

Ὁλόκληρος ὁ βίος του ἦτο σειρὰ σκανδάλων.

Συνέζη μετὰ γυναικῶν ὀργιαστικῶς.

Ἐσπατάλα τὸ χρῆμα χωρὶς νὰ φαίνεται ἔχων συναίσθησιν τῆς ἀξίας του.

Ἔζη μετὰ τρυφηλότητος παροιμιώδους.

Δὲν ἐσκέπτετο ποτὲ σοβαρῶς περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους του.

Οὐχὶ ἅπαξ ἀνεγνωρίσθη ἡ ἐπίδρασις γυναικὸς εἰς τὰς πολιτικάς του ἀποφάσεις.

Ἠγάπα καὶ νὰ θησαυρίζῃ.

Ἀνεμιγνύετο εἰς ἐπιχειρήσεις ἰδιωτικάς, εἶχε δὲ μέγαν πλοῦτον.

Ἰδίως ἦτο ἰδιοκτήτης πολλῶν ἐμπορικῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα μετέφερον ἐμπορεύματα ἐξ Ἑλλάδος, Αἰγύπτου, Μικρᾶς Ἀσίας καὶ Καρχηδόνος.

Εἶχεν ὅμως καὶ γαίας ἀπεράντους, καλλιεργῶν τὸν σῖτον, ἀπὸ τὴν παραγωγὴν τοῦ ὁποίου ἐκέρδιζεν ἀμύθητα ποσά.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν τοῦ δημοσίου δὲν ἐφαίνετο πολὺ φειδωλός

Οἱ δημοκρατικοὶ μάλιστα τὸν ἐκατηγόρουν ὡς σφετεριστὴν τοῦ δημοσίου χρήματος.

Ὁπωσδήποτε ἦτο τύπος βασιλέως ἁρπάσαντος τὸν θρόνον τοῦ προκατόχου του διὰ συνωμοσίας καὶ διὰ μέσων ἥκιστα ἀξιοπρεπῶν.

Πανοῦργος εἰς ἄκρον.

Εὐφυής, δραστήριος, νοήμων, ἀλλὰ φυγόπονος καὶ χωρὶς κἀνὲν μέσον τῆς ἀνωτέρας ἀξιοπρεπείας.

Ἐπικούριος ἀληθινός.

Ἐφρόντιζε περὶ τῆς σήμερον, ἀδιαφορῶν διὰ τὴν αὔριον.
Τοιοῦτος ἦτο ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

Ἡ Φρύνη πρὸ τοῦ Ἀλκίφρονος.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος εἶχεν ἤδη ἀποσυρθῇ.

Ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀποχωρήσῃ εἰς τὸ ἰδιαίτερον αὐτοῦ δωμάτιον.

Ἡτοιμάζετο νὰ κατακλιθῇ, ὅταν ὁ φρουρὸς ὁ ἔξωθεν φυλάσσων καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησεν.

Ἔτεινε τὸ οὖς τεταραγμένος καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν.

Πρὶν ἢ εἰπῇ τίποτε, ἐπεριέφερεν ἀνησύχως τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος ἀναζητῶν τὸ ἐγχειρίδιον του.

Ἦτο ἐπί τινος τραπέζης παρὰ τὴν κλίνην του.

Τὸ ἥρπασε.

Καὶ κρατῶν αὐτὸ διὰ λόγους ἀσφαλείας ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν καὶ εἶπεν.

— Ὁ φρουρός!

— Εἰς τὴν θέσιν του!

— Ποῖος ἐκτύπησεν:

— Ἐγώ.

— Ὁ φρουρός.

— Τί συμβαίνει;

— Ὁ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ Βασιλέως ζητεῖ ἐπειγουσαν ἀκρόασιν.

— Ὁ Λυκοῦργος ;

— Ὁ Λυκοῦργος.

+

Ὁ Βασιλεὺς ἐθορηβήθη.

Πρὸ ὀλίγων μόλις στιγμῶν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν ἔμπιστον στρατηγόν του.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνηδίαν αὐτὴν εἴδησιν ἀκροάσεως.

Ὁ νοῦς τοῦ Βασιλέως ἐστράφει εἰς τὰ πολιτικά.

Ὑπέθεσεν ὅτι κάτι τι κακὸν θὰ εἶχε συμβῇ.

Πρώτην φορὰν μετὰ τριετῆ βασιλείαν ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ ὥρα.

Ἦτο σχεδὸν ὄρθρις.

Ὁ οὐρανὸς ἐβάδιζε πρὸς τὴν ἀνατολήν.

Ἀνήσυχος ὁ Βασιλεὺς εἶπε πρὸς τὸν σκοπόν.

— Ποῦ εἶνε ὁ στρατηγός;

— Εἰς τὴν παρακειμένην αἰθούσαν.

— Εἶνε μόνος,

— Μόνος.

— Εἶπε του νὰ προχωρήσῃ ἐπάνω.

Μετ' ὀλίγον ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἵστατο ἔξωθεν τῆς θύρας τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος.

Ὁ Βασιλευς ἤκουεν αὐτὸν βαδίζοντα διαρκῶς.

Καὶ τὸν ἠρώτησεν χωρὶς νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν ἀκόμη.

— Στρατηγέ.... σὺ εἶσαι ;

— Ναί...

— Ἐζήτησες νὰ μὲ ἰδῇς ;

Ἐτόλμησα νὰ διαταράξω τὴν ἡσυχίαν τοῦ Βασιλέως διότι ἔχω τι λίαν ἐπῆγον νὰ τοῦ ἀναγγείλλω.

— Δυσάρεστον ;

— Ὄχι.

— Πολιτικόν ;

— Ὄχι.

— Ἀλλά...

— Ἀλλὰ εἰδήσεις περὶ τῆς Φρύνης.

— Περὶ τῆς Φρύνης ; ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς ζωηρῶς καὶ ἀνοιξε τὴν θύραν.

×

Ὁ στρατηγὸς Λυκούργος εἰσῆλθεν.

Τὸ πρόσωπον του ἠκτινοβολει ἐκ χαρᾶς.

— Λέγε ! τοῦ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς ἀνυπομονῶν.

— Ἡ Φρύνη ἐσώθη !

— Ἐσώθη ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλκίφρων ἀπορῶν.

— Ναί.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις ;

— Πρὸ μιᾶς στιγμῆς ἦλθεν ἀγγελιαφόρος κομίζων τὴν εὐχάριστων εἴδησιν.

— Πόθεν ;

— Ἐκ τῆς παραλίας...

— Καὶ εἶνε βεβαία ἡ εἴδησις ; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς.

— Ἀσφαλεστάτη.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ἡ ὡραία Φρύνη ;

— Ἔρχεται.

— Ἔρχεται ; ἐδῶ ;

— Ναί.

— Μόνη ;

— Ὑπὸ συνοδείαν.

— Ποῖος τὴν ἀνεῦρεν ;

— Τὴν ἀνεῦρον στρατιῶται τυχαίως εἰς τὴν ἐγγὺς παραλίαν καὶ τὴν ὁδηγοῦν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

×

Ἡ συγκίνησις τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος ἦτο ἀπερίγραπτος.

Ἐνηγκαλίσθη τὸν πιστόν του στρατηγὸν Λυκοῦργον καὶ τοῦ εἶπε.

— Ὦ ! ἀγαπητέ μου στρατηγὲ καὶ φίλε, ἐὰν ἐγνώριζες ὁποῖον βάλσαμον ἔχυσες εἰς τὴν πάσχουσαν ψυχήν μου ! Εἶνε ἡ εἴδησις τόσον χαροποιός, ὥστε ἀκόμη δὲν ἔχω συνέλθῃ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου αὐτοῦ συμβάντος. Καὶ ἐγὼ ὁ ὁποῖος τὴν ἐφανταζόμην πνιγεῖσαν εἰς τὰ Σικελικὰ ὕδατα ! Ὦ ! Θεοί ! πόσον εἶσθε καλοί ! Πόσον εἶσθε εὐσπλαγχνικοί ! ἐλυπήθητε τὴν ἀθῴαν κόρην τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἠθελήσατε νὰ γλυκάνετε τὰς πικρὰς καὶ ζοφερὰς ἡμέρας τῆς βασιλείας μου! Ὦ ! Θεοί ! σᾶς εὐγνωμονῶ !

— Ἀλλὰ, στρατηγέ, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεὺς, πρέπει νὰ σπεύσωμεν πρὸς προϋπάντησίν της. Ποῦ εἶνε τώρα.

— Εὑρίσκεται εἰς μικρὰν ἀπόστασιν.

— Εἶνε ἐν ἀσφαλείᾳ ;

— Ναί...

— Ἔμαθον τίποτε εἰς τὴν πόλιν ;

— Ὑποθέτω ὅτι κανεὶς δὲν γνωρίζει ἀκόμη τίποτε.

— Πρέπει νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον εἰς τὸ ἀνάκτορόν μου.

— Ἀλλ' οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος.

— Ναί... ἀλλ' ἡ λύσσα τῶν δημοκρατικῶν ἐπὶ τῇ διασώσει της ἠμπορεῖ πολλὰ δεινὰ νὰ προκαλέσῃ...δὲν ἠξεύρω διατὶ τὴν ψυχήν μου ἀπό τινος θλιβερὰ βασανίζουν προαισθήματα ;

Ὁ στρατηγὸς ἀπεπειράθη νὰ καταπραΰνῃ τὸν Βασιλέα, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἦτο ἀνήσυχος.

Ὡς ἐκ τῆς ἀνώμαλου πολιτικῆς καταστάσεως, ἥτις ἐκρατει εἰς τὰς Συρακούσας

— Τὸ ταχύτερον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ... Ἀλλὰ ποῦ εἶνε ὁ ἀγγελιαφόρος ;

— Ἐδῶ.

— Εἶνε μόνος ;

— Μόνος

— Εἶνε ἀγρότης ;

— Ὄχι... εἶνε στρατιώτης.

— Καὶ πῶς τὸ ἔμαθεν.

— Ἦτο μέλος τῆς περιπολίας τῆς στρατιωτικῆς, ἥτις ἀνεῦρε τὴν Φρύνην εἰς τὴν παραλίαν.

— Καὶ ποῖος τὸν ἔστειλεν ἐδῶ ;

— Ὁ πλοίαρχος τοῦ βασιλικοῦ πλοίου.

— Ὁ Κλεόβουλος ;

— Ναί.

— Ὥστε ἐσώθη καὶ αὐτός ;

— Καὶ αὐτὸς ἐσώθη.

— Ὦ ! παρ' αὐτοῦ θὰ μάθω ἀργότερα ὅλα τὰ διατρέξαντα !...

×

Καὶ μετὰ ἀνυπομονησίας νευρικῆς ὁ βασιλεὺς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν ἀγγελιαφόρον.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινων οὗτος ἐνεφαίνετο πρὸ τοῦ βασιλέως.

— Λοιπόν ; τὸν ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ ψυχικῆς ταραχῆς, εἶνε ἀληθὴς ἡ εἴδησίς σου ; ἡ Φρύνη ἐσώθη ;

— Ναί, βασιλεῦ ! ἡ Φρύνη ἐσώθη καὶ ἔρχεται.

Ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς.

Ὅταν εἶδε τὸν ἀγγελιαφόρον διαβεβαιοῦντα αὐτὸν περὶ τῆς σωτηρίας τῆς Φρύνης, οἱ ὀφθαλμοί του ἀνέλαμψαν καὶ ἡ ψυχή του, ἡ τεταραγμένη, ἀνεκουφίσθη.

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη πρὸς τὸν στρατιώτην καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶσαι ἀξιωματικός ! καὶ σὲ ἀποσπῶ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν μου ὑπηρεσίαν !

Καὶ ταὐτοχρόνως διέταξε τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον νὰ δωρήσῃ εἰς τὸν ἀγγελιαφόρον μέγα χρηματικὸν ποσὸν ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου βασιλικοῦ ταμείου.

×

Ἤδη τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἡπλοῦτο.

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀνατείλει.

Ἡ θάλασσα ἦτο γαληνιαία καὶ ἤρεμος.

Ἡ πρωινὴ δρόσος ἐπεκάθητο ἐπὶ τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων καὶ τὰ πτηνὰ ἔψαλλον, χαιρετίζοντα τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

— Ἡ φρουρά, διέταξεν ὁ βασιλεύς, ν' ἀναλάβῃ τὰ ὅπλα. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα πρέπει νὰ πανηγυρισθῇ ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἐθνικῆς ἑορτῆς. Νὰ διανεμηθοῦν χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς τῆς πόλεως. Νὰ διανοσμηθοῦν τὰ ἀνάκτορά μου. Νὰ παρατεθοῦν λαϊκὰ συμπόσια. Χαρίζω τὰς ποινὰς τῶν κρατουμένων στρατιωτῶν. Χαρίζω ἀμνηστείαν εἰς τοὺς πολιτικοὺς καταδίκους. Γενικὴ φωταψία νὰ γίνῃ τὴν ἑσπέραν. Ὁ λιμὴν καὶ ἡ πόλις νὰ φωταγωγηθοῦν. Αἱ μουσικαὶ ν' ἀνακρούσουν θούρια καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δημόσιον κέντρον τῆς πόλεως.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἔσπευσε νὰ διαβιβάσῃ αὐτοστιγμεὶ τὰς διαταγὰς τοῦ Βασιλέως εἰς τοὺς ἁρμοδίους.

Ὅταν ἐπέστρεψεν, ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων τοῦ εἶπεν :

— Τὸν ὡραιότερον ἵππον μου ἀμέσως ! Θὰ ἱππεύσω καὶ θὰ μεταβῶ πρὸς προϋπάντησιν τῆς ὡραίας βασιλίσσης Σύ πιστέ μου στρατηγέ Λυκοῦργε, θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς μόνος. Φρουρὰ ἐξ ἑκατὸν ἱππέων θὰ προηγεῖται καὶ ἄλλη τόση θὰ ἕπεται...σπεῦσε ταχέως νὰ προετοιμάσῃς ὅ,τι σοῦ εἶπον. Μετ' ὀλίγον πρέπει νὰ φύγωμεν.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἐξῆλθε τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, ὅπως δώσῃ τὰς ἀναγκαίας διαταγάς.

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο μόνος.

Οἱ ὀφθαλμοί του ἤστραπτον ἐκ χαρᾶς.

Τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἔκφρασιν φαιδράν !

Εἶχεν ἀνακτήσει ὅλας το τὰς δυνάμεις.

Ἔκλεισε τὴν θύαν τοῦ κοιτῶνος καὶ παρήγγειλε νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐντὸς αὐτοῦ κανεὶς ἀπολύτως.

Ἔλαβε κάτοπτρον ἀνὰ χεῖρας καὶ ἔβλεπε τὸ πρόσωπόν του.

Ἦτο ὠχρὸς ἐκ τῆς ἀϋπνίας.

Ἐφαίνετο καταβεβλημένος.

Ἐσυλλογίζετο τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ καταστῇ θελκτικός.

Ἐπεθύμει νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῆς Φρύνης ὡραῖος.

Ἤθελε νὰ τῆς προξενήσῃ ἐντύπωσιν.

×

Ἐκάθησε πρὸ τοῦ καλλυντηρίου του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετείνοντο ποικίλα διακοσμητικά.

Ἤνοιξε πυξίδα πλήρη ψιμυθίων.

Καὶ ἐπεμελεῖτο νὰ χρίσῃ τὰ χείλη του ἐλαφρῶς διὰ ἐρυθρῶν βαφῶν καὶ νὰ ἐντείνῃ τὴν ζωηρότητα τῶν βλεφαρίδων του δι' ἄλλης μελαίνης βαφῆς.

Ὁ Ἀλκίφρων ἠγάπα νὰ ψιμυθιοῦται, ὅπως πολλοὶ Βασιλεῖς ἔκδοτοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τοῦ ἀκολάστου βίου τὸν ὁποῖον ἔζων, ἐμηχανῶντο ὅσα καὶ αἱ γυναῖκες διὰ νὰ φαίνωνται ὡραῖοι.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸν καλλωπισμόν του, ἐφόρεσε θώρακα πάλλευκον, ἐξ οὗ ἔλαμπον πολύτιμοι σμάραγδοι, ἐζώσθη τὸ ξιφός του τὸ πλῆρες καὶ αὐτὸ μαργαριτῶν καὶ χρυσοῦ, ἐφόρεσε περικεφαλαίαν ἀργυρᾶν, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς ὁποίας ἐξετείνετο πτερὸν βυσινόχρουν, περιέβαλε δὲ τὸ ὅλον σῶμά του διὰ τῆς βασιλικῆς πορφύρας, ἥτις ἦτο θαῦμα κομψότητος καὶ πολυτελείας.

Ἦτο ἕτοιμος.

Ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

Ἤδη εἰς τὴν αὐλὴν τῶν Ἀνακτόρων ἡ φρουρὰ τοῦ Βασιλέως ἦτο παρατεταγμένη.

Αἱ σάλπιγγες ἤχουν.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλει χρυσίζων τὰς κορυφὰς τῶν πετρωδῶν λόφων.

Αὐτοστιγμεὶ πρὸ τοῦ Βασιλέως ἐνεφανίσθησαν τρεῖς ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του ἐν μεγάλῃ στολῇ.

Ἐχαιρέτισαν τὸν Βασιλέα εὐλαβῶς καὶ τὸν συνεχάρησαν ἐπὶ τῇ διασώσει τῆς Φρύνης.

Μετ' οὐ πολὺ κατέφθασεν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος.

— Εἶνε ὅλα ἕτοιμα ; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεύς.

— Ὅλα, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός.

— Πηγαίνωμεν ! εἶπεν ὁ Βασιλεύς.

Καὶ ἐχαίρετισε τοὺς τρεῖς ὑπασπιστάς του, οἱ ὁποῖοι ἠκολούθησαν τὸν Βασιλέα ἐξ ἀποστάσεως κατερχόμενον.

+

Εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἀνακτόρων ἡ φρουρὰ ἦτο παρατεταγμένη καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἔφερε μέχρι τῆς ἐξωθύρας.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ βασιλέως, οἱ στρατιῶται ἐξερράγησαν εἰς ἐπευφημίας ζωηρὰς καὶ πομπώδεις.

— Ζήτω ὁ Βασιλεύς !

Ἀνευφημοῦν πάντες.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων, εὔχάρις, μειδιῶν, ἐχαιρέτισε τοὺς πιστούς του στρατιώτας καὶ ἵππευσε λαμπρὸν ἀραβικὸν ἵππον μέλαινα τὸ ἐφίππιον τοῦ ὁποίου ἀπετέλειτο ἐκ πολυτίμου ὑφάσματος διαστίκτου ἐκ πολυτίμων λίθων.

Παραπλεύρως τοῦ Βασιλέως ἵστατο ἔφιππος ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος, ἐπιβαίνων λευκοῦ ἵππου θαυμασίου.

Ὁ Βασιλεὺς ἐχαιρέτισε τὴν φρουρὰν ἐκ νέου.

Νέαι ἐπευφημίαι ἐπλήρουν τὸν ἀέρα.

Αἱ σάλπιγγες ἔδωκαν τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ οὐλαμὸς τῶν ἱππέων ἐκκινήθη, ἀποτελούμενος ἐξ ἑκατὸν στρατιωτῶν, ἐπιβαινόντων λευκῶν ἵππων.

Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπές.

Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐχρύσιζον τὴν κορυφὴν τῆς περικεφαλαίας τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος.

Ὁ θώραξ του ἠκτινοβόλει.

Μεγαλοπρεπὴς, ὑπερήφανος, ἐκέντησε τὸν ἵππον του διὰ τῶν πτερνιστήρων καὶ ἐβάδισε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Εἵπετο τὸ ἕτερον ἥμισυ τῆς τιμητικῆς φρουρᾶς, ἀποτελουμένης ἐξ ἑκατὸν ὡσαύτως στρατιωτῶν, ἐπιβαινόντων ὡραιοτατων μαύρων ἵππων.

Ἡ βασιλικὴ συνοδεία εἶχεν ἐξέλθει.

Ταχέως ἔβαινε πρὸς τὸ μέρος. ὅπου ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ τὴν Φρύνην.

Δὲν εἶχε προχωρήσῃ ὀλίγα βήματα. ὅτε ἐκ τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ ἐπεφάνη ἐρχομένη ἡ συνοδεύουσα τὴν Φρύνην φρουρά.

Ἡ Φρύνη ἤρχετο.

Ἦτο ἐκεῖ πλησίον.

Ἀπόστασις ἑκατὸν βημάτων ἐχώριζε τοὺς δύο ὁμίλους.

Ὅταν οἱ ναυαγοὶ ἐπεφάνησαν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος στραφεὶς πρὸς τὸν Βασιλέα τοῦ εἶπεν :

— Νά τους ! ἔρχονται !

— Ἀλλὰ ἡ Φρύνη ; ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς ἀνήσυχος, ἐνῷ περιέφερε τὰ βλέμματά του πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ὡραίας ἀτθίδος.

— Βαδίζει εἰς τὸ μέσον...

— Τὴν εἶδα !..τὴν βλέπω !.. Ὦ ! εἶνε αὐτή.

Καὶ κεντήσας τὸν ἵππον του ὁ Βασιλεὺς ἀνέκραξεν στεντορείᾳ τῇ φωνῇ.

— Τόπον !

Οἱ ἱππεῖς ἀμέσως ἐστάθησαν, ἀνοίξαντες δρόμον.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἐκέντησε τὸν ἵππον του ἰσχυρότερον καὶ ταχὺς ὡς βέλος καλπάζων, ἐφέρετο πρὸς τὴν Φρύνην, ἥτις μακρόθεν διέκρινε τὸν Βασιλέα ἐρχόμενον πρὸς συνάντησίν της.

Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων στιγμῶν ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων καὶ ἡ μέλλουσα σύζυγός του καὶ βασίλισσα τῶν Συρακουσῶν συνηντῶντο.

Ἡ συνάντησις ὑπῆρξεν ἐξόχως συγκινητική.

Ἡ Φρύνη ἐδάκρυσεν ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Εἶχε κατέλθει ἐκ τοῦ ἵππου καὶ ἵστατο ὀρθία.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἔτρεμε ἐκ συγκινήσεως.

Οἱ παριστάμενοι στρατιῶται ἦσαν ἀσκεπεῖς.

Ὁ Βασιλεὺς ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Φρύνης, τὴν ὁποίαν καὶ ἠσπάσθη μετὰ τρυφερότητος.

Ἡ Φρύνη ἦτο καταβεβλημένη.

Ἦτο ὠχρά.

Ἀλλ' ἦτο περικαλλὴς ὡς πάντοτε.

Οἱ ὀφθαλμοί της εἶχον μίαν ἔκφρασιν ἀπείρου γοητείας καὶ ἐρωτικῆς περιπαθείας.

Ἐμειδία καὶ τὸ μειδίαμά της ἐσκόρπιζεν βέλη ἔρωτος.

Προσέβλεπε τὸν Βασιλέα μετὰ τόσης τρυφερότητος, ὥστε οὗτος κατεμαγεύθη.

Τὸ κάλλος τὸ θεσπέσιον τῆς περιφήμου ἑταίρας εἶχε βαθεῖαν προξενήσει αἴσθησιν εἰς τὸν φιλήδονον ἡγεμόνα τῶν Συρακουσῶν, ὅστις δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχε σωθεῖσαν πρὸ αὐτοῦ τὴν Φρύνην.

— Ὦ ! εἶμαι εὐτυχής ! ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεύς, ὑποδεχόμενος τὴν βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν !

Πρώτην ἤδη φορὰν ἡ Φρύνη ἀκούει ἐκ τῶν βασιλικῶν χειλέων τὸν τίτλον αὐτόν, χάριν τοῦ ὁποίου ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποθάνῃ.

Καὶ ἡ λέξις αὕτη τῆς ἐπροξένησεν ἀνεκλάλητον χαράν.

Οἱ ὀφθαλμοί της ἔλαμπον.

Τὸ πρόσωπόν της ἐμειδία.

Ἡ ὅλη ἔκφρασίς της ἐπρόδιδε τὴν ψυχικὴν ἡδονήν, τὴν εὐτυχίαν, τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ᾐσθάνετο.

Καὶ ἐδάκρυσεν.

Ἐδάκρυσε μὴ δυναμένη ἐκ τῆς συγκινήσεως νὰ ὁμιλήσῃ.

Εἶμαι εὐτυχής, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, ὑποδεχόμενος τὴν μέλλουσαν σύζυγόν μου, τὴν περικαλλεστέραν γυναῖκα τοῦ κόσμου! Ἡ ἄνοδός σου εἰς τὸν θρόνον θὰ λαμπρύνῃ τὴν βασιλείαν μου καὶ αἱ Συρακοῦσαι θ' ἀποκτήσουν βασίλισσαν, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος θὰ μείνῃ παροιμιῶδες καὶ ἡ ἀγαθότης θαυμαστή! Οἱ θεοὶ ἐλυπήθησαν τὸν βασιλέα Ἀλκίφρονα καὶ τοῦ ἀπέδωκαν τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχήν του, ἡ ὁποία ὑπέστη τὴν αὐτὴν τρικυμίαν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη καὶ ἡ περικαλλὴς Φρύνη εἰς τὸ πέλαγος.

Καὶ ὁ βασιλεὺς κύψας ἐφίλησεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς Φρύνης, ἥτις μόλις συνεκρατεῖτο ἐκ τῆς βαθείας συγκινήσεως, ἥτις κατεῖχεν αὐτήν.

×

Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως οἱ στρατιῶται ὅλοι εἶχον ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἐπεθύμει νὰ μείνῃ μόνος ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ τῆς Φρύνης.

Ὁ βασιλεὺς τῆς προσέφερε τὸν θαυμάσιον ἵππον του καὶ τὴν ἐβοήθησε ν' ἀνέλθῃ ἐπ' αὐτοῦ.

Οὗτος δὲ ἔλαβε τὸν ἵππον τοῦ στρατηγοῦ Λυκούργου.

Καὶ ἐπροχώρουν βαδίζοντες ἀργά.

Ὁ βασιλεὺς προσέβλεπε τὴν Φρύνην ἐρωτικῶς, ἀποθαυμάζων τὴν ἁρμονίαν τῶν γραμμῶν τοῦ σώματός της, τὴν εὐμέλειάν της, τὴν χρυσῆν κόμην της, τὴν ὁποίαν ἐχρύσιζον ἤδη αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, τοὺς ὀφθαλμούς της τοὺς κυανούς, τοὺς πλήρεις ἐκφράσεως καὶ πάθους ἐρωτικοῦ καὶ μυστηρίου, τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐνέκλειον πῦρ ἔρωτος ἀσβέστου, τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἔλεγον περισσότερα ἀπὸ τὸ ρόδινον στόμα της, τὸ ὁποῖον διηνοίγετο ὡς κάλυξ ρόδου, τοὺς ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἀνέδιδον τὰς ἰόχρους ἀνταυγείας τῶν βουνῶν τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ ἄρωμα τῶν Ἀττικῶν ἴων.

Ἡ Φρύνη δὲν ἤργησε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ἤδη αἰχμάλωτος τῶν θελγήτρων της.

Καὶ τὸν ἔβλεπε καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς μεθ' ὅλης ἐκείνης τῆς ἰδιοτροπίας, ἥτις τὴν εἶχε καταστήσει διάσημον ἐν Ἀθήναις.

Τοῦ ὡμίλει μετὰ φωνῆς γλυκείας, περιπαθοῦς, φωνῆς ἐνθυμιζούσης τοὺς στόνους ἅρπας.

Ἐμειδία ἀφίνουσα νὰ διαφαίνωνται οἱ πάλλευκοι ὀδόντες της, οἱ ὁμοιάζοντες σπανίους μαργαρίτας.

Ἐκινεῖτο μετὰ χάριτος ἥτις ἐνεθουσία τὸν ἐρωτομανῆ βασιλέα.

Ὡμίλει μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξαίρουσα τὰς γραφικὰς ἀπόψεις τῶν Συρακουσῶν, τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ἤδη δευτεραν αὐτῆς πατρίδα.

Ἐν συντόμῳ διηγήθη εἰς τὸν βασιλέα τὰ τοῦ ναυαγίου της, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸν κουράσῃ, μετὰ χάριτος καὶ τέχνης, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ παραστήσῃ ζωηρῶς τὰ δεινὰ τὰ ὁποῖα ὑπέστη, μετὰ ἐγκαρτερήσεως ὄντως βασιλικῆς.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς τὴν ἤκουεν ἀγαλλόμενος.

×

Ὁλόκληρος ἐξ ἐρωτικοῦ πάθους.

Τὴν ἀπεθάυμαζεν.

Τὴν ἤκουεν καὶ ἡ φωνή της τοῦ ἐφαίνετο ὁμοία πρὸς ἄσμα ἀηδόνος.

Ἐβάδιζον πάντοτε βραδέως.

Εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα βημάτων ἤρχετο ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος καὶ ὁ διασωθεὶς πλοίαρχος τῆς βασιλικῆς θαλαμηγοῦ Κλεόβουλος.

Μετ' αὐτοὺς ἤρχετο ὁ ὅμιλος τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀνεύρει καὶ διασώσῃ τὴν Φρύνην.

Εἶχον σταθῇ εἰς θέσιν ἐξαιρετικῶς τιμητικὴν κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως.

Καὶ μετ' αὐτοὺς εἵπετο ἡ τιμητικὴ φρουρὰ τῶν βασιλικῶν ἱππέων, κλείουσα τὴν ὅλην πομπήν.

Μετ' ὀλίγον ἡ πομπὴ ἔφθασε πρὸ τῶν ἀνακτόρων.

Αἱ σάλπιγγες ἤχουν.

Αἱ μουσικαὶ ἀνέκρουον θούρια.

Ἡ ὅλη ὄψις τῶν ἀνακτόρων ἐνεῖχέ τι τὸ πανηγυρικὸν καὶ τὸ ἑορτάσιμον.

Ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων ἦτο παρατεταγμένη εἰς διπλοῦς στίχους.

Μόλις ἡ βασιλικὴ πομπὴ κατέφθασεν, οὐρανομήκεις ἠκούσθησαν ἐπευφημίαι :

— Ζήτω ἡ Φρύνη !

— Ζήτω !

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως.

Ἐχαιρέτιζε τὴν φρουρὰν καὶ δάκρυα χαρᾶς ἀνέβλυζον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Ἡ φιλοδοξία της ἐκορέννυτο.

Τὰ ὄνειρά της ἐπραγματοποιοῦντο.

Δὲν ἠδύνατο ν' ἀνέλθῃ ὑψηλότερον.

Ἦτο βασίλισσα καὶ ὡς τοιαύτη ἐπευφημεῖτο.

Ὅλων τὰ βλέμματα ἐστρέφοντο πρὸς αὐτήν.

Ὅλοι ἀπεθαύμαζον τὴν καλλονήν της.

Ἦτο γνωστὴ ἐκ φήμης, ἀλλ' ἤδη ἐθαυμάζετο ἐκ τοῦ πλησίον.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων κατενόει καὶ ἔβλεπε τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν ἐπροκάλει ἡ καλλονὴ τῆς Φρύνης.

Καὶ ἐγαυρία.

Ἐγαυρία εἰς κουφότητας καὶ ματαιοδοξίας.

×

Πρὸ τῆς μεγάλης βασιλικῆς κλίμακος τοῦ κήπου οἱ βασιλεῖς ἐσπαμάτησαν.

Πρῶτος ἀφίππευσεν ὁ βασιλεύς, ὅστις ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν Φρύνην νὰ κατέλθῃ τοῦ ἵππου.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη ἐπήδησε μετὰ τόσης χάριτος, ὡς ἄφρὸς, ὡς κῦμα, ὡς πεταλοῦδα, ὥστε ἐπροκάλεσε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν, τοῦ σώματός της ἡ εὐγραμμος ἐντέλεια καὶ ἡ ἐπίχαρις εὐκινησία τῶν μελῶν της.

Ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν μουσικῶν, τῶν σαλπίγγων καὶ ὑπὸ τὰς ἀτελειώτους ἐπευφημίας τοῦ στρατοῦ, οἱ βασιλεῖς ἀνῆλθον εἰς τὰ ἀνάκτορα.

+

Τὸ ἀνάκτορον τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος ἦτο ἐξόχως μεγαλοπρεπές.

Ὑψοῦτο ἐντὸς λειμῶνος καὶ κήπου θαυμασίου κυκλοτεροῦς, περιέχοντος τὰ ὡραιότερα τῶν δένδρων καὶ τὰ σπανιώτερα τῶν φυτῶν.

Ἡ κυρία εἴσοδος ἦτο μεγαλοπρεπεστάτη.

Ἐνεθύμιζεν ἀρχαῖον ναόν.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἦσαν τὰ γραφεῖα τοῦ βασιλέως καὶ τὰ διαμερίσματα τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν στρατηγῶν καὶ λοιπῶν τιτλούχων καὶ ἀξιωματικῶν, οἵτινες ἦσαν ἀπεσπασμένοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των.

Τὸ μεσαῖον πάτωμα ἐχρησίμευεν ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν ἡγεμόνα.

Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον ἀπετελεῖτο ἐκ μαρμάρου πεντελησίου, ἦσαν οἱ βασιλικοὶ κριτῶνες, βλέποντες πρὸς τὸν θαυμάσιον κῆπον, τὸν πλήρη λεμονεῶν καὶ πορτοκαλεῶν καὶ φοινικοειδῶν.

Εἰς τὸ κέντρον ἦσαν αἱ μεγάλαι αἴθουσαι τῶν τελετῶν καὶ τῶν συμποσίων.

Αἱ αἴθουσαι αὗται ἦσαν θαῦμα πολυτελείας. Οἱ τοῖχοι ἐκ μαρμάρου, ἐφ' οὗ παραστάσεις μυθολογικαί, ἔργα τῶν διασημοτέρων ζωγράφων τῆς ἐποχῆς.

Τὰ φατνώματα τοῦ ὀροφείου χρυσᾶ καὶ κυανᾶ καὶ τὸ δάπεδον κατεσκευασμένον ἐκ τριγωνικῶς τοποθετημένων ψηφιδωτῶν θαυμασίας τέχνης.

Τὸ προαύλιον ἐκόσμουν διάφορα ἀγάλματα ἀρχαίων θεῶν, ἦσαν δὲ καὶ εἰς πολὺ μικρὸν ἀριθμὸν ἐξαίρετα ποικίλματα ἐξ ἐκείνων τῶν μεγάλων τῆς Ἀττικῆς γλυπτῶν, τοῦ Φειδίου καὶ τοῦ Πραξιτέλους.

Ὅταν ἡ Φρύνη διὰ πρώτην φορὰν εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος, ἠσθάνθη ἀπεριόριστον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν εἰς τὴν ψυχήν της.

Τίποτε δὲν τῆς ἐφαίνετο ξένον.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἔζη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἰδίως ὅταν εἶδεν τὰς τοιχογραφίας τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τὰ γλυπτικὰ ἔργα τοῦ Πραξιτέλους, ἐνεθυμήθη τοὺς παλαιοὺς τῆς ἔρωτάς μετὰ τῶν δύο περιφήμων αὐτῶν καλλιτεχνῶν καὶ στραφεῖσα ἐβλεπε τὰ ἔργα των μετὰ συγκινήσεως καὶ ἐνδιαφέροντος, ἕλαφρὸς δὲ στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους της.

— Ὦ ! πόσον μοῦ ἀρέσουν, εἶπε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀπελλοῦ καὶ τοῦ Πραξιτέλους.

Καὶ ἡ συγκίνησίς της ἐκορυφώθη.

— Νομίζω ὅτι εἶμαι εἰς τὰς Ἀθήνας ! προσέθεσε μειδιῶσα ἐπιχαριτως.

Ὁ Ἀλκίφρων τὴν παρετήρει μετ' ἐκστάσεως.

Ἡ καλλονὴ τῆς Φρύνης τὸν εἶχε θαμβώσει.

Μετὰ τὴν τυπικὴν δεξίωσιν τῶν ἐν τέλει ἡ Φρύνη ἐζήτησε νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὰ δωμάτιά της, ὅπου καὶ ὡδηγήθη παρευθύς.

Ἐκεῖ ἀνεῦρεν θεραπαινίδας, αἱ ὁποῖαι εἶχον τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγάς της.

Ἐκεῖ ἀνεῦρεν ἐπὶ χρυσῆς τραπέζης πολυτιμα δῶρα τοῦ Βασιλέως καὶ ἐσθῆτας σπανίας καὶ πολυτελεῖς, ἀνεκτιμήτου ἀξίας.

Ἡ Φρύνη ἐζήτησε νὰ δοθῇ εἰς τὸν λουτῆρα καὶ αἱ δοῦλαι, αἱ ὁποῖαι εἶχον τεθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της.

Μετὰ μόνη, μὴ θελήσασα νὰ παρακολουθήσουν αἱ δοῦλαι,

Ὅτε εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ λουτῆρος, τελείας κατασκευῆς, σχεδὸν ὁμοίου πρὸς τὸν ἴδιόν της ἐν Ἀθήναις, ἐκρούσθη ἐλαφρῶς ἡ θύρα.

Ἡ Φρύνη ἀνεσκίρτησεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ ποῖος θὰ ἦτο ὁ ἀδιάκριτος, ὁ ὁποῖος, ἐνῷ ἐγνώριζεν ὅτι ἐλούετο, προσήρχετο μετὰ τόσης αὐθαδίας νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ.

Εἰς τὸν ἐλαφρὸν κρότον τῆς θύρας ἡ Φρύνη δὲν ἀπήντησε.

Προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν ἤκουσεν.

×

Μετ' ὀλίγον ἐκρούσθη ἐκ νέου ἡ θύρα.

Ἡ Φρύνη ἔτεινε τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς καὶ εἶπεν.

— Ποῖος εἶνε ;

— Ἆρά γε, ἠκούσθη ἔξωθεν φωνή, θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ εἰσέλθω ;

Ἡ Φρύνη ἀνεγνώρισεν τὴν φωνὴν τοῦ Βασιλέως.

Ἦτο ὁ Ἀλκίφρων.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ Βασιλεὺς εἰσῆλθεν.

Ἡ Φρύνη ἔμενεν ἀτάραχος ἐντὸς τοῦ λουτῆρος.

Τὸ σῶμά της ὑψοῦτο ἐπὶ τοῦ ἀρωματώδους ὕδατος ὡς πάλλευκος κογχύλη καὶ ἡ κόμη της ὁλόξανθος ὁμοίαζε πρὸς δύοντα ἥλιον ἐντὸς τῆς θαλάσσης.

Ὁ βασιλεὺς ἐπροχώρησε.

Μόλις προσέβλεψε γυμνὴν τὴν Φρύνην ἐντὸς τοῦ λουτῆρος, κατεθαμβώθη ἐκ τοῦ κάλλους τοῦ σώματός της.

Ὁ Ἀλκιφρων εἶχε γνωρίσει τὰς ὡραιοτέρας γυναῖκας τοῦ κόσμου.

Κατώρθωνε δὲ πάντοτε νὰ πείθῃ τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἑταιρῶν νὰ διέρχωνται ὀλίγους μῆνας εἰς τὴν βασιλικήν του ἔπαυλιν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσκανδάλιζεν ἀγρίως τοὺς πολιτικοὺς καὶ ἐξηρέθιζε τὸν λαόν, ὅστις ἔκτοτε διετέθη δυσμενῶς κατὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις ἦτο ὑπεράγαν ἀκόλαστος καὶ θαυμαστὴς τοῦ γυναικείου κάλλους.

Ἀλλὰ παρ' ὅλην του τὴν πεῖραν ἔμεινε κατάπληκτος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Φρύνης, τῆς ὁποίας ἡ εὐμέλεια καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ εὐκινησία τῶν μελῶν τοῦ σώματός της τὸν παρέσυρον μέχρι σφοδροῦ πάθους.

Ὅταν τὴν ἐπλησίασεν ἦτο ὠχρός.

Ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως.

Καὶ τῆς εἶπε :

— Δὲν πρέπει, ἀγαπητή μου φίλη, τῆς εἶπεν, τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐμφάνισίν μου νὰ τὴν παρεξηγήσῃς.

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε μετὰ φιλαρεσκείας κυλιομένη ὡς δελφὶν ἐντὸς τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἄφρισεν ἐκ τῶν κινήσεων τοῦ σώματός της.

— Ἠθέλησα εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, ἐξηκολούθησεν οὗτος, νὰ πεισθῶ περὶ τοῦ θείου κάλλους τοῦ σώματός σου. Ἠθέλησα νὰ δροσίσω τὴν ψυχήν μου μὲ μίαν τοιαύτην ἐντύπωσιν. Ἠθέλησα νὰ καθησυχάσω τὰς τρικυμίας τῆς καρδίας μου. Ἠθέλησα νὰ πεισθῶ ὅτι εἶσαι ἰδική μου. Ἠθέλησα νὰ βεβαιωθῶ περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ ἀγάλματος, διότι εἶνε, ἀγαπητή μου Φρύνη, ἄγαλμα θεῖον, ἄγαλμα ζῶν, ἄγαλμα ἀνῆκον εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου...

×

Ὁ βασιλεὺς ἐγονυπέτησεν.

Ἡ Φρύνη ἔμενεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος παίζουσα μὲ τὸν ἀφρόν, ὅστις ἐσχηματίζετο ἐκ τῶν πληττουσῶν τὸ ὕδωρ χειρῶν της.

— Ὦ ! εἶσαι ἐξαισία, τῆς εἶπεν, ἐνῶν τὰς χεῖρας ὡς ἐν ἱκεσίᾳ. Ἄφες με νὰ σὲ ἴδω... Ἄφες νὰ θαυμάσω τὰ κάλλη τοῦ ἀφρώδους καὶ χιονώδους σώματός σου, τὸ ὁποῖον νομίζω ὅτι ἐπλάσθη ἀπὸ κρίνους καὶ ἀπὸ ρόδα... Ἐπὶ τέλους εἶσαι ἰδική μου !

— Σοῦ ἀνήκω καθ' ὁλοκληρίαν ! ἀπήντησεν ἡ Φρύνη μειδιῶσα καὶ καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιχαρίτως.

— Ὦ ! εἶμαι εὐδαίμων ! ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεύς. Ἀλλὰ πῶς φοβοῦμαι τὴν ἀνατέλουσαν αὐτὴν εὐτυχίαν.

— Διατί ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη ἔκπληκτος.

— Ἀλλ' ἡ ἀληθὴς εὐτυχία διαρκεῖ μόνον στιγμάς...

— Ὦ! ἡ ἰδική μας εὐτυχία θὰ διαρκέσῃ ἑπτὰ μακρά.

— Εἴθε! γλυκεία μου φίλη, εἴθε!

— Εὔχου εἰς τοὺς Θεοὺς νὰ καταστήσουν τὸν βίον μας εὐδαίμονα καὶ ἄλυπον

— Καὶ ὁ Ἀλκίφρων ἀνεγειρόμενος καὶ ὑψῶν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀνεφώνησεν μετὰ ζέσεως.

— Ὦ! Θεοί! ἄφετε τὰς ἡμέρας τοῦ βίου μου εὐτυχεῖς, ὅπως τὰς ἠθέλησεν ἡ τύχη!

Καὶ ἐγονυπέτησεν ἐκ νέου.

Ἡ θέα τοῦ σώματος τῆς Φρύνης τὸν εἶχε αἰχμαλωτίσει κυριολεκτικῶς.

Ἦτο ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ φύγῃ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην.

Ἤθελε νὰ τὴν ἀπολαμβάνῃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἤθελε νὰ τὴν κατατρώγῃ διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἤθελε νὰ τὴν ροφᾷ, ἡδονικῶς.

Ἤθελε νὰ τὴν εἰσπνέῃ ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ μυροβόλου ἄνθους.

Ἡ Φρύνη, παμπόνηρος, κατεῖδε τὴν φιληδονίαν τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος. Κατενόει τὸν σκοπὸν τοῦ ἀμέτρου θαυμασμοῦ αὐτοῦ. Κατεῖδε τὰς ἱκεσίας καὶ ἐπικλήσεις του. Κατεῖδε τὸ σφοδρὸν πάθος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐμπνεύσει ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς εἰς τὸν Βασιλέα.

Καὶ διὰ νὰ τὸν διεγείρῃ ἔτι σφοδρότερον καὶ ἔτι περισσότερον, ἀφῆκε μετὰ τέχνης θαυμαστῆς καὶ ἐρωτοτροπίας σπανίας τὸ ἐλαφρὸν καὶ πάλλευκον σῶμά της νὰ στραφῇ ἐντὸς τοῦ ὕδατος κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ Βασιλεὺς νὰ τὴν ἴδῃ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν.

Ὅταν ἐστράφη πρινηδόν, ὁ Βασιλεὺς μόλις συνεκρατεῖτο ἐκ τοῦ θαυμασμοῦ.

—Ὦ Φρύνη, νομίζω ὅτι βλέπω ὄνειρον· νομίζω ὅτι βλέπω τὸν Παρνασσὸν χιονοσκεπῆ καὶ τὰς φάραγγας τοῦ Ἑλικῶνος ὅπου αἱ Μοῦσαι ἐντὸς σκιερῶν λειμώνων τονίζουσι τὰ γλυκέα των ἄσματα... Ὁποία ἁρμονία! Ὁποῖον κάλλος! Ὦ! εἶχε δίκαιον ὁ Ἀπελλῆς, ὅταν σὲ εἶδεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἐλευτῖνος, νὰ σὲ ἐξεικονίσῃ εἰς θαυμασίαν ἀναπαράστασιν, ἥτις ἀποτελεῖ ἓν τῶν ὡραιοτέρων ἔργων του, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα θὰ μείνουν ἀθάνατα εἰς τοὺς αἰῶνας...

Καὶ ὅταν ἡ Φρύνη ἐπανέστρεψε τὸ σῶμά της ἀποτόμως καὶ τὸ ὕδωρ ἐφρικίασε καὶ εὑρέθη εἰς τὴν προτέραν της θέσιν, ὑπτία, μὲ τοὺς μαστοὺς πνιγομένους ἀπὸ ἀφρούς ὕδατος, ἀφρους οἱτινες ἔλειχον τὸ σῶμά της, ὡς ἐὰν ἠσθάνοντο ἡδονήν, τῆς εἶπε μετὰ περιπαθείας:

—Ὦ! εἶσαι ὡραιοτέρα καὶ εὐμελεστέρα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου... Ὦ! πόσον εἶχε δίκαιον ὁ Πραξιτέλης νὰ σὲ κάμῃ ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ καὶ νὰ σὲ δωρήσῃ ὡς τὸ λαμπρότερον κόσμημα εἰς τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν!...

Ἡ Φρύνη ἐμειδία ἐκ φιλαρεσκείας.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθει νὰ τὴν ἀποθαυμάζῃ:

—Ὦ! πόσον εἶχον δίκαιον οἱ Ἀρεοπαγῖται τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν σὲ ἠθώωσαν! Ἦτο ποτὲ δυνατὸν τοιοῦτον ἐκπάγλου κάλλους σῶμα νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον; Ποία βέβηλος χεὶρ θὰ ἀντεῖχε νὰ σύρῃ εἰς τὸν Ἅδην τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; Τίνος ἡ καρδία θὰ ἀντεῖχεν εἰς τοιοῦτον ἔγκλημα; Τίνος ἡ ψυχὴ δὲν θὰ ἀπετροπιάζετο πρὸ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως;

Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθει νὰ τὴν θαυμάζῃ!

Εἶχε ἐκ νέου γονατίσει καὶ τῆς ἔλεγεν:

—Ὦ! νὰ μὴ εἶμαι ποιητὴς νὰ ψάλλω εἰς στίχους τὸ ἄβρον κάλλος σου! Ὦ! διατί νὰ μὴ εἶμαι γλύπτης νὰ ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου εἰς τὴν λατρείαν τοῦ σώματός σου! Ὦ! διατί νὰ μὴ εἶμαι ζωγράφος νὰ ἀποθανατίσω τὴν Τέχνην! Ὦ! διατί νὰ μὴν εἶμαι θεὸς νὰ σὲ σύρω εἰς τὸν Ὄλυμπον;

×

Ἡ Φρύνη μετὰ πονηρίας καὶ φιλαρεσκείας ἀκρατήτου ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ὕδατος τὸν δεξιόν της βραχίονα καὶ τὸν ἐναπέθεσεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τοῦ λουτῆρος.

—Ὦ! διατί, βασίλισσά μου, τῆς εἶπεν ὁ Ἀλκίφρων, νὰ μὴ εἶμαι χρυσαλὶς νὰ περιίπταμαι ὑπεράνω τοῦ εὐόσμου αὐτοῦ κρίνου, τὸ ὁποῖον μοῦ προτείνεις;

Καὶ προσβλέπων τὸν χιονώδη αὐτῆς βραχίονα, τοῦ ὁποίου αἱ φλέβες κυαναῖ, διεκρίνοντο ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, προσέθεσεν:

—Ὦ! ἐὰν τὸ ἐπιτρέπῃς, Φρύνη μου, ἄφησε τὰ καίοντα χείλη μου νὰ δροσισθοῦν ἀπὸ τὴν δρόσον τοῦ ἄνθους, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των ὡς ὄνειρον, ὡς μάγος ὀπτασία...

Καὶ ὁ βασιλεὺς κύψας ἐφίλησε τὸν βραχίονα τῆς παγκάλλου ἑταίρας, ἥτις προσεποιήθη ὅτι φρικιᾷ ἐξ ἡδονῆς καὶ ἐρωτικῆς παραφορᾶς.

—Ὦ! εἶμαι εὐτυχής! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλκίφρων. Τίποτε πλέον δὲν δύναται νὰ διαταράξῃ τὴν εὐδαιμονίαν μου! Ἐὰν πρόκειται νὰ ἀποθάνω, Φρύνη, μίαν μόνον χάριν σοῦ ζητῶ.

— Ποίαν; ἠρώτησεν αὕτη.

— Νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἐκπνεύσω ἐπὶ τῆς ἀγκάλης σου!

— Κ' ἐγώ, ἀπήντησεν αὕτη, ἐὰν ἀποθάνω, μίαν χάριν σοῦ ζητῶ.

— Ποίαν;

— Νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἀποθάνω ἐπὶ τοῦ στήθους σου, τὸ ὁποῖον περικλείει καρδίαν τόσον εὐγενῶς πάλλουσαν...

Καὶ εἰποῦσα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Φρύνη ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ λουτῆρος.

Ὁ Βασιλεὺς ὀπισθοχώρησε μηχανικῶς, ὡς διὰ νὰ ἀποθαυμάσῃ τὸ σῶμά της ἐκ τοῦ μακράν.

—Ὦ! εἶμαι εὐτυχής, ἐπανέλαβε καὶ ἐσπευσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κοι-

τῶνος τῆς Φρύνης, παράφορος ἐξ ἐνθουσιασμοῦ καὶ παράφρων ἐξ ἔρωτος.

Ἡ Φρύνη μείνασα μόνη ἐπεδόθη εἰς τὸν καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου της καὶ κατόπιν καλέσασα τὰς θεραπαινίδας της, ὅπως τὴν περιποιηθοῦν καὶ τὴν βοηθήσουν, ἐνεδύθη θαυμασίαν μεταξωτὴν ἐσθῆτα ροδίνην, διηνθισμένην ὑπὸ παλλεύκων ὑακίνθων.

×

Ὅταν ὁ Βασιλεὺς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ κοιτῶνος τῆς Φρύνης διηυθύνθη εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἐκάλεσε δ' ἀμέσως τὸν νεαρώτερον ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν του, τὸν Μενέλαον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισε νὰ ἐκθειάζῃ τὸ κάλλος τῆς Φρύνης.

Ὁ Μενέλαος ἦτο εἷς ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἀνδρῶν τῆς Σικελίας.

Ὑψηλός, εὐμελής. κομψός, μὲ ὀφθαλμοὺς μαύρους θαυμασίους, μὲ ἔκφρασιν γλυκυτάτην, μὲ παράστημα ἥρωος, μορφῆς ἐντελῶς ἀπολλωνείου !

Ἦτο ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Βασιλέως.

Εἰς αὐτὸν οὗτος ἐξεμυστηρεύετο τοὺς ἔρωτάς του καὶ ὁ Μενέλαος ἦτο τὸ διαμέσον ὅλων τῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν τοῦ Βασιλέως.

— Ὦ Μενέλαε, τοῦ εἶπεν, εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇς τὸ κάλλος τοῦ σώματος τῆς Φρύνης.

— Εἶνε λοιπὸν πράγματι τόσον ὡραῖον ; εἶπεν οὗτος.

— Εἶνε κἄτι τι ἀνώτερον πάσης περιγραφῆς.

— Τόσον πολύ ;

— Τόσον !

— Ὥστε εἶχες δίκαιον νὰ τὸ ἐπιθυμῇς...

— Ὦ ! ναί...

— Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι ἐξεπληρώθη καὶ αὐτός σου ὁ πόθος ! εἶπεν ὁ Μενέλαος μειδιῶν, καὶ ἐπειδὴ εἶχε πολὺ θάρρος μὲ τὸν Βασιλέα, τοῦ ὁποίου ἦτο μᾶλλον φίλος ἢ ὑπασπιστής, τοῦ εἶπεν γελῶν :

— Νὰ ἰδοῦμε τί ἄλλο θὰ ἐπιθυμήσῃς.

— Σοῦ ἀρκεῖ ἡ Φρύνη ;

— Μοῦ ἀρκεῖ.

— Ἀηδμογεῖς ὅμως ὅτι καὶ ἄλλοτε τὸν αὐτὸν ὤμοσες ὅρκον.

— Ἤδη.

— Ὅταν ἦσα ἐρωτευμένος μὲ τὴν Φιλίνην.

— Ἀλλ' ἡ Φρύνη, Μενέλαε, εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον. Μὲ ἐννοεῖς ;

— Ἀλλὰ τὰ αὐτὰ μοῦ ἔλεγες καὶ διὰ τὴν Φιλίνην. Ἐνθυμεῖσαι ;

— Ἄ ! μὰ εἶσαι περίεργος ἄνθρωπος !

— Ἐγώ ;

— Σύ !

Ὁ Μενέλαος ἐγέλασεν ζωηρῶς.

— Τί γελᾷς ; τὸν ἠρώτησεν μειδιῶν ὁ Ἀλκίφρων !

— Ἡρόσεξεμὴ ἀποχαιτευθῆς ταχέως.

— Ποτέ !

— Εἶξεύρω καὶ ἐγώ !

— Ναί... ἀλλὰ διατί τὰ λέγεις αὐτά ;

— Γνωρίζω ὅτι εἶσαι ἀψίκορος.

— Μὲ τὰς γυναῖκας ὄχι.

— Ναί... ἀλλὰ τέλος πάντων ! εὔχομαι νὰ εἶνε τὰ πράγματα ὅπως τὰ λέγεις.

×

Πράγματι ὁ Μενέλαος εἶχε δίκαιον.

Ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ἀψίκορος.

Καθ' ὅλον τὸν βίον ἐκύριζε διαρκῶς ἐρωτευμένος.

Ἀφ' ἧς ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ θρόνου ἤλλαξεν εἴκοσι ἐρωμένας.

Πάντοτε ἐνεθουσιάζετο, παρελόγει καὶ κατόπιν κατέπιπτεν.

Ἦτο καθ' ὑπερβολὴν φιλήδονος.

Ἀλλὰ ἐβαρύνετο τὰς αὐτὰς γυναῖκας.

Δι' αὐτὸν ἡ πρωτίστη ἀπόφασις ἦτο ἡ ἀλλαγὴ τῶν ἐρωμένων.

— Μενέλαε ! εἶπεν ὁ Βασιλεὺς ἀποτόμως στρεφόμενος πρὸς αὐτόν.

— Τί ;

— Ἄκουσε. Εἶσαι ὁ πιστότερος τῶν φίλων μου.

— Ναί.

— Λοιπόν ;

— Λοιπὸν σὲ παρακαλῶ μίαν χάριν.

— Ποῖαν ;

— Φοβοῦμαι τὴν Φρύνην...

— Δηλαδή.

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εἶμαι εὐτυχὴς μέχρι τέλους.

— Ἀλλὰ διατί αὐτὸ τὸ προαισθημα ;

— Δὲν εἰξεύρω...

— Ἔχεις λόγους ;

— Κανένα.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Δὲν εἰξεύρω διατὶ αἰσθάνομαι ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ μὲ παρασύρῃ εἰς τὸ βάραθρον...

— Τί ἐννοεῖς ;

— Τὴν ἀγαπῶ ὑπερβολικά.

— Αὐτὸ εἶνε λόγος νὰ ζήσετε εὐτυχεῖς.

— Νομίζεις ;

— Εἶμαι βέβαιος.

— Ἀλλὰ ὁ ἔρως εἶναι διαρκής ;

— Ἀλλὰ περὶ ποίου ἔρωτος πρόκειται τώρα... δὲν πρόκειται βεβαίως νὰ τὴν ἐρωτευθῇς ἰδανικῶς ; δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ὄχι, βέβαια.

— Λοιπόν ; Ἐὰν ὑπάρχῃ τι στερεὸν εἶνε ὁ σαρκικὸς ἔρως. Αὐτὸς κρατεῖ.

— Ἔχεις δίκαιον.

— Ἂν καὶ σύ, δηλαδή, κρατεῖς εἰς τίποτε.

— Ἐγώ...

— Ναί...

— Ἀλλὰ πῶς τὸ λέγεις αὐτό;

— Διότι αἱ ἐρωτικαί σου ἱστορίαι τὸ ὁμολογοῦν καὶ τὸ ὑποδεικνύουν. Ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ ζήσω μὲ μίαν γυναῖκα ἔτη πολλά... ἐὰν τὴν ἀγαπῶ καὶ μοῦ ἀρέσει σαρκικῶς καὶ ψυχικῶς ἐννοεῖται... διότι ἐγὼ θέλω καὶ τὰ δύο... καὶ σῶμα καὶ ψυχήν... δὲν μὲ ἀρκεῖ ἡ ψυχὴ μόνη .. νὰ ἐννοούμεθα... οὔτε μόνον τὸ σῶμα... θέλω καὶ τὰ δύο .. καὶ αὐτὸς κατ' ἐμὲ εἶνε ὁ τέλειος ἐρωτικὸς σύνδεσμος.

— Ἐνῷ ἐγώ;

— Σύ, σήμερον ἀγαπᾷς αὐτὴν καὶ αὔριον ἄλλην. Εἰξεύρω ἐγὼ τί θέλεις... μοῦ εἶσαι ὀλίγον αἰνιγματώδης... δὲν προσέχεις πολὺ εἰς τὸν ἔρωτα... προσέχεις... πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ... εἰς τὴν ἀπόλαυσιν μόνον... τοὐλάχιστον αὐτὸ ἐξηγεῖται μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων σου...

— Λοιπόν, Μενέλαε, ἐξηκολούθησεν ὁ βατιλεύς.

— Ἀκούω.

— Ἔχω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σου.

— Σοῦ τὴν ἠρνήθην ποτε;

— Ὄχι.

×

— Τότε λέγε μου...

— Ἔχω ἀνάγκην νὰ μὲ συνδράμῃς... ἡ περίστασις εἶνε ἐντελῶς διαφορετική..

— Διατί;

— Διότι πρῶτον λατρεύω τὴν Φρύνην, ὅσον κἀμμίαν μέχρι τοῦδε ἠγάπησα. Καὶ οὔτε θὰ ἀγαπήσω.

— Καὶ δεύτερον;

— Καὶ δεύτερον διότι ὅλαι αἱ μέχρι τοῦδε ἐρωμέναι μου ὑπῆρξαν μὲν ἐρωμέναι μου, ἐνῷ τὴν Φρύνην διὰ νὰ τὴν κατακτήσω τῆς

ὑπεσχέθην νὰ τὴν ἀναβιβάσω ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐπισήμως ὡς βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν.

— Ἐπομένως ;

— Ἐπομένως θέλω ἕνα ἄνθρωπον, πιστὸν ὅπλον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπιβλέπῃ τὴν Φρύνην. Αὐτό, μόνον σὺ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μοῦ τὸ κάμῃς. Διότι καὶ πεῖραν τοῦ κόσμου ἔχεις καὶ εἶσαι ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος συνδέεσαι μετ' ἐμοῦ οὐχὶ φιλικῶς πλέον, ἀλλ' ἀδελφικῶς.

— Ἀλλ' ἔχεις ὑπονοίας περὶ τῆς πίστεως της πρὸς σέ ; Ἀπὸ τώρα ;

— Δὲν ἔχω.

— Ἀλλὰ τότε ;

— Φοβοῦμαι τὸ μέλλον.

— Ἀλλὰ ποῖον φοβεῖσαι ;

— Ἠξεύρω κ' ἐγώ !

— Ἀλλ' ἀντὶ σὺ νὰ φοβεῖσαι, καλλίτερον θὰ ἔκαμνεν αὐτὴ νὰ φοβεῖται τὸ μέλλον.

— Διατί ;

— Διότι καὶ αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν τύχην, τὴν ὁποίαν εἶχον καὶ αἱ ἄλλαι ἐρωμέναι σου.

— Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς σοῦ λέγω ὅτι ἡ Φρύνη θὰ γίνῃ βασίλισσα καὶ δὲν θὰ εἶνε ποτὲ δυνατὸν πλέον νὰ συμβῇ ὅ,τι μὲ τὰς κοινὰς ἐρωμένας τοῦ παρελθόντος.

+

Ὁ Μενέλαος ἐσιώπησε πρὸς στιγμήν.

Παρετήρει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν βασιλέα.

Κατόπιν λύσας τὴν σιγήν, τῷ εἶπε :

— Ἐσκέφθης καλὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου ;

— Οὔτε συζήτησις !

— Ἐσυλλογίσθης καλῶς τὸ ζήτημα τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Φρύνης ὡς βασιλίσσης ;

— Ναί.

— Καὶ εἶσαι τελείως ἀποφασισμένος;

— Ναί...

— Ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἐγὼ ἀνέκαθεν, ὡς φίλος πλέον, ἐπολέμησα αὐτὴν σου τὴν ἰδέαν.

— Ἄθικως...

— Πλανᾶσαι.

— Ἐγὼ;

— Ναί... σύ!

— Ἀλλὰ διατί;

— Διότι πρῶτον σὲ γνωρίζω ἀψίκορον καὶ δεύτερον διότι τὴν ἀπόφασίν σου αὐτὴν τὴν ἀποδοκιμάζει ὁ λαός...

— Ὦ! ἀκούεις τί λέγουν οἱ δημοκρατικοί!

— Δὲν ἀκούω μονον τοὺς δημοκρατικούς, ἀκούω ὅ,τι μανθάνω ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος δὲν εἶνε ἐναντίος πρὸς τὴν ἀπόφασίν μου αὐτήν...

— Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος δὲν θέλει νὰ λέγῃ πάντοτε εἰς τὸν Βασιλέα ἀκριβῶς τὸ τί φρονεῖ ὁ λαός.

— Δὲν τὸν θεωρεῖς πιστόν;

— Τὸν θεωρῶ πιστὸν καὶ ἄξιον πάντοτε σεβασμοῦ.

— Ἀλλὰ τότε;

— Ἀλλὰ τὸν θεωρῶ καὶ ὀλίγον δειλόν!..δηλαδή, θέλω νὰ εἰπῶ, ὄχι τόσον τολμηρόν...τὸν θεωρῶ ἐπὶ τέλους ὅτι δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ εἰπῇ πρὸς τὸν Βασιλέα τὴν ἀλήθειαν γυμνήν.

— Τὸν ἀδικεῖς.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου.

— Ἄκουε, Μενέλαε. Μάθε ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μεταβληθῶ. Ἡ Φρύνη θὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα τετελεσμένον. Λοιπὸν σοῦ ζητῶ ὡς χάριν νὰ προσέχῃς τὴν Φρύνην ἰδιαιτέρως.

— Αλλα διατί αὐτὴ ἡ προκαταβολικὴ ὑποψία;

— Αλλὰ λησμονεῖς ὅτι ἡ Φρύνη ἠλάττε τόσους ἐραστάς, ὅσας καὶ ἐσθῆτας;

— Ναί... ἀλλ' οἱ ἐρασταὶ τῆς Φρύνης δὲν ἐκαθηντο ἐπὶ θρόνου!

— Εστω. Οπωσδήποτε ζητῶ ἀπὸ σὲ ἰδιαιτέραν ἐπιβλεψιν.

— Αναλαμβάνω τὴν φροντίδα ἐντὸς τοῦ ἀνακτόρου. Αὐτὸ τὸ ἀναλαμβάνω.

— Ἔχω τὸν λόγον σου;

— Ναί... ἔχεις τὸν λόγον μου.

— Αὐτὸ ἀρκεῖ καὶ σὲ εὐχαριστῶ.

Καὶ ὁ Ἀλκίφρων ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Μενελάου προσθέσας:

— Ἀπόψε ἐχομεν μεγὰ συμπόσιον πρὸς τιμὴν τῆς Φρύνης. Διέταξα τὰ δέοντα ἤδη. Ὅλοι οἱ ὑπασπισταὶ καὶ οἱ λοιποὶ θὰ λάβετε ὁδηγίας ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον.

Ὁ βασιλεὺς ἐχαιρετήσεν.

Καὶ ὁ Μενέλαος ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Ἡ Φρύνη ἀγαπῶσα τὸν Μενέλαον

Τὸ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς Φρύνης κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην παρατεθὲν συμπόσιον ὑπῆρξεν ἐκτάκτως μεγαλοπρεπές.

Ἡ τράπεζα εἶχε παρατεθῇ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῶν συμποσίων, παραπλεύρως τῆς αἰθούσης τοῦ Θρόνου.

Ἑκατὸν συνδαιτυμόνες ἀπετέλουν τὸ ἐπίσημον βασιλικὸν γεῦμα.

Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνοντο οἱ ἐμπιστότεροι στρατηγοὶ τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος, ὅλοι οἱ αὐλικοί, ὅλοι οἱ ἐν τέλει καὶ οἱ στενώτε-

ροι ἐκ τῶν πολιτικῶν φίλων τοῦ βασιλέως, διότι, ἂν καὶ ὁ πολιτικὸς κόσμος ἦτο ἐναντίον τοῦ Βασιλέως, οὗτος εἶχε καὶ πολλοὺς ἐμπίστους φίλους μεταξὺ τῶν λοιπῶν τάξεων.

Ἡ Φρύνη ἦτο ἐκτάκτως περικαλλής.

Τὰ κάλλη της κατέπλησσον ὅλους τοὺς συνδαιτυμόνας.

Τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος ἐφαίνετο ἀκτινοβολῶν ἐκ χαρᾶς.

Ἂν καὶ ἡ Φρύνη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀνακηρυχθῇ ὡς βασίλισσα, ἐν τούτοις πάντες ἐφέροντο πρὸς αὐτὴν ὡς πρὸς βασίλισσαν, μετὰ σεβασμοῦ δὲ ἤκουον τοὺς λόγους της καὶ μετ' εὐλαβείας ὡμίλουν πρὸς αὐτήν.

Ἡ αἰφνηδία αὕτη μεταλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς θέσεως τῆς Ἀθηδος ἑταίρας, τὴν ἠνάγκασε νὰ μεταλλάξῃ τοὺς τρόπους της.

Ἡ Φρύνη δὲν ἦτο πλέον ἡ παιγνιώδης γυνή, ἡ συζητοῦσα ἐλευθέρως καὶ διατυποῦσα μετ' ἀθυροστομίας τὰς σκέψεις της. Ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ τηρῇ ὅλους τοὺς τύπους τῆς βασιλίσσης. Καὶ τοῦτο τὴν ἐστενοχώρει κατ' ἀρχάς.

Ἀπετέλει περιορισμὸν τῆς ἐκδηλώσεως τῶν αἰσθημάτων καὶ δέσμευσιν τῆς γλώσσης της.

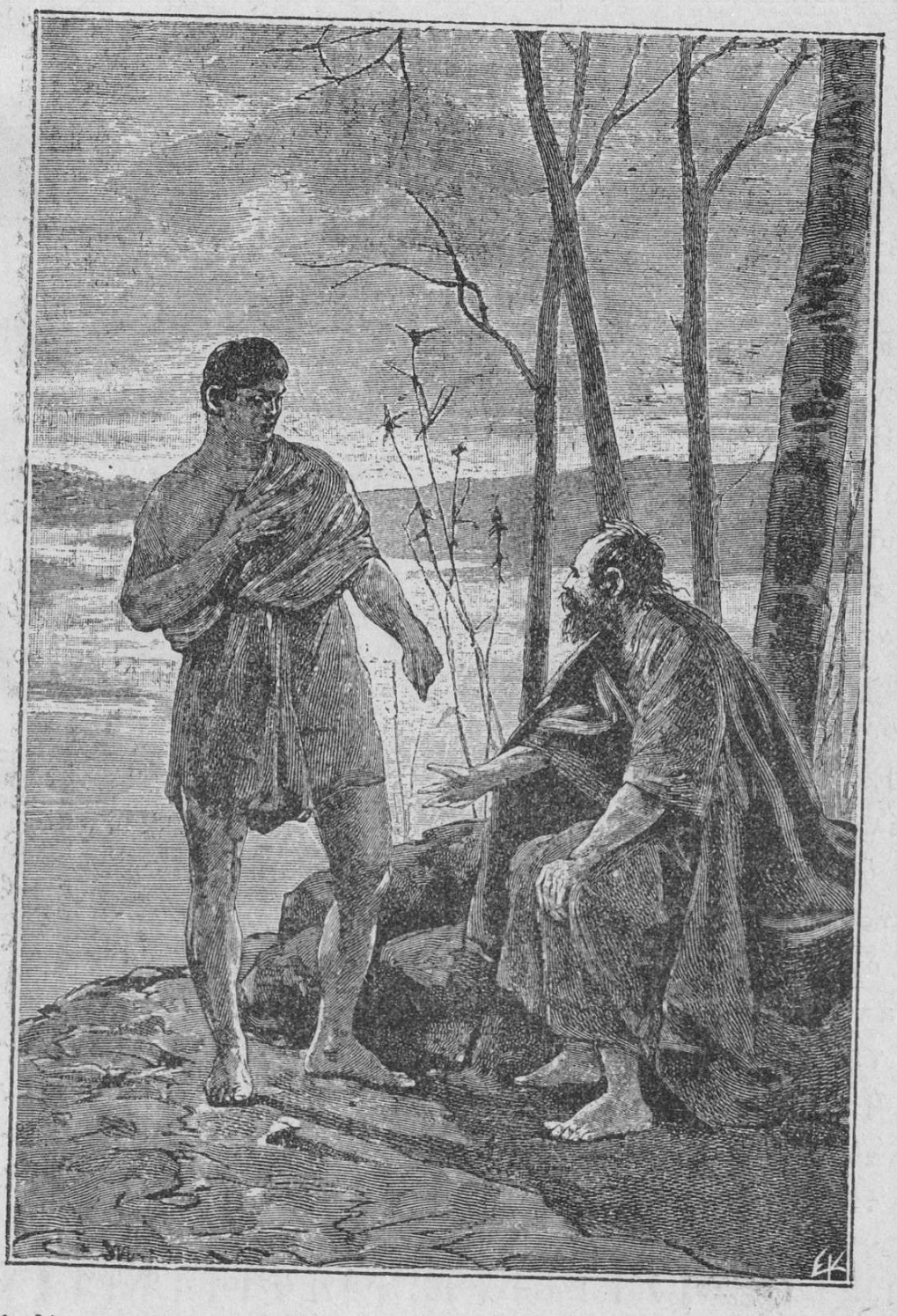
Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ δεσμὰ τῆς ἐθελοθυσίας ἐνεβρύνετο διὰ τὴν μέλλουσαν ἀνακήρυξίν της ὡς βασιλίσσης.

Ἦτο εἰς διαρκῆ νευρικὴν ὑπερέντασιν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι αὐτή, ἡ παλαιὰ πωλήτρια τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀγορᾶς, ὅτε ἀθλία καὶ πάμπτωχη οὖσα ἐπώλει κάπαριν, ὅτι λέγομεν, αὐτὴ ἡ ἑταίρα ἡ διάσημος τῶν Ἀθηνῶν, εἰς τὰ κάλλη τῆς ὁποίας εἶχον ἀναπαυθῇ χιλιάδες νέων καὶ στενάξει ἑκατοντάδες γερόντων, ὅτι αὐτὴ ἡ ἰδία θὰ ἐφέρετο ὑπὸ τῆς τύχης εἰς τοιαύτην δόξαν, εἰς τοιοῦτονὕψος.

×

Ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο ἀπέναντι τῆς Φρύνης.



Δηλαδὴ νὰ μηνύσωμεν εἰς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν δημοκρατικῶν εἰς τὰς Συρακούσας ὅτι ἔχωμεν εἰς χεῖρας μας αἰχμάλωτον τὴν Φρύνην. Σελίς 537.

Πλησίον δὲ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς μελλούσης βασιλίσσης ἐκάθηντο ἐπὶ ἀρχαιότητι οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀνώτεροι αὐλικοί, φέροντες ὅλοι τὰς μεγάλας αὐτῶν στολάς.

Ὁ Ἀλκίφρων ἐφόρει θώρακα πάλλευκον ἐξ ἀργύρου καὶ εἶχε τὴν κόμην περιδεδεμένην διὰ ταινίας χρυσῆς.

Ἡ Φρύνη ἐφόρει ἐσθῆτα ροδίνην, διασκευασμένην διὰ μαργαριτῶν, καὶ ἄλλων πολυτίμων λίθων.

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ἔφερε λευκὰ πτερὰ περιστερῶν, μὲ σμαράγδους πολυτίμους, οἱ ὁποῖοι ἀκτινοβόλουν καὶ ἐθάμβωναν.

Ἡ Φρύνη ἦτο πρὸς ὅλους περιποιητική.

Δι' ὅλους εὕρισκεν νὰ εἰπῇ μίαν λέξιν εὐχάριστον, ἕνα λόγον κολακευτικόν, μίαν φιλοφρόνησιν, ἐσκόρπιζε δὲ μειδιάματα πρὸς ὅλους μετ' ἀξιοπρεπείας, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέχνης, ἥτις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ὅλων ἐκείνων, οἵτινες συνέτρωγον μετ' αὐτῆς κατὰ τὴν περίφημον ἐκείνην ἑσπέραν.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ ἀπέναντι τῆς Φρύνης ἐκάθητο ὁ Μενέλαος, ὁ ἰδιαιτέρως ἀγαπώμενος ὑπὸ τοῦ Ἀλκίφρονος ὑπασπιστής του, ὅστις εἶχεν, ὡς εἴπομεν, ἀναλάβει τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Βασιλίσσης, συνεπείᾳ προώρων σκέψεων τοῦ Ἀλκίφρονος, ὅστις ἐφοβεῖτο τὴν δύναμιν τοῦ κάλλους της, καὶ τὸ ἐπιρρεπὲς τοῦ παρελθόντος της εἰς ἀπιστίας.

Ὁ Μενέλαος κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦτο περικαλλέστατος.

Ἦτο ζωηρότατος καὶ ὡμίλει μετὰ πολλοῦ πνεύματος καὶ χάριτος αὐτόχρημα Ἀττικῶς, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπέδωσεν εἰς μέγα βαθμὸν τὴν περιέργειαν τῆς Φρύνης.

Ὁ Μενέλαος ἀστειεύετο διαρκῶς, ἡ εὐθυμολογία του δὲ ἐκίνει τὸν γέλωτα τὸν φαιδρὸν καὶ ἄπλετον, τόσον ὥστε ἡ Φρύνη ἐπιμόνως προσεπάθει νὰ ἀκούσῃ τὰς διηγήσεις τοῦ ὡραίου ἀξιωματικοῦ, τοῦ ὁποίου διέκρινεν εὐθὺς ἀμέσως λόγῳ τῆς ὡραιότητός του καὶ τῆς ἀκμῆς του καὶ τῆς δροσερᾶς ἡλικίας του.

Ὁ Μενέλαος διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπε κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τὴν Φρύνην.

Καὶ εἶχε καταπλαγῇ.

Τὸ κάλλος τῆς ἀθλίδος ἑταίρας τοῦ εἶχε προξενήσει βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Φρύνη ἐφαίνετο συγκινηθεῖσα ἐκ τῆς ὡραιότητος τοῦ Μενελάου, τοῦ ὁποίου ἡ βοστρυχώδης κόμη του ἐνεθύμιζε τὸν Ἀνδροκλῆν τὸν παλαιὸν φίλον τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁποῖος τώρα εὑρίσκετο μετὰ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ὅπου εἶχεν ἀναδειχθῇ μέγας καὶ δαιμόνιος στρατηγός, τὸν ὁποῖον ἡ Φρύνη ἠγάπα ἔκτοτε, διατηροῦσα ὅλην τὴν φλόγαν τοῦ αἰσθήματός της ἐκείνου τοῦ ὁρμητικοῦ ἐν ἀρχῇ, παγίου ὅμως καὶ σταθεροῦ μέχρι τέλους.

+

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γεύματος αἱ μουσικαὶ ἤχουν καὶ τὸ ἀνάκτορον ἦτο κατάφωτον.

Ἔξωθεν τῶν ἀνακτόρων εἶχον συναθροισθῇ πάμπολλοι πολῖται. Οἱ φρουροὶ δὲν ἀφίνουν τὸν λαὸν νὰ πλησιάσῃ, ὅστις ἠρώτα καὶ ἐμάνθανεν ὅτι ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐπανηγυρίζετο ἡ αἰσία διάσωσις τῆς μελλούσης βασιλίσσης.

Μεταξὺ τῶν περιέργων τοῦ πλήθους ἐκρύπτοντο καὶ πολλοὶ συνωμόται, δὲν ἐδίστασαν δὲ καί τινες τῶν πρωτεργατῶν τῆς συνωμοσίας νὰ διαγωνισθοῦν κάτωθεν τῶν ἀνακτόρων διὰ νὰ ἴδουν μόνοι των τὰ συμβαίνοντα καὶ διὰ νὰ φανατίσουν ἐντέχνως τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐμαίνετο κατὰ τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἔκρυπτε τὰ μίση των καὶ τὴν ὀργήν των, ἐκ φόβου τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ παραμένουν πιστοὶ εἰς τὸν Βασιλέα.

Μόνον εἷς ἐκ τῶν συνωμοτῶν συναντήσας ἕνα ἐκ τῶν ὑπαρχηγῶν τοῦ παρασκευαζομένου κινήματος, τοῦ εἶπε χαμηλοφώνως καὶ ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸ οὖς ἀφοῦ παρετήρησε γύρω διὰ λόγους ἀσφαλείας :

— Ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ πανηγυρισμὸς αὐτὸς τῆς διασώσεως τῆς

Φρύνης θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ταχυτέραν ἐκθρόνισιν τοῦ βασιλέως.

Καὶ οἱ συνωμόται ἀντήλλαξαν θερμὴν χειραψίαν, ἐνῷ ὁ ἀκούων προσέθετεν :

— Εἴμεθα σύμφωνοι !

— Δὲν νομίζεις ;

— Ἀσφαλῶς.

— Ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική...

— Καὶ ἡ ἔξαψις τοῦ λαοῦ μεγίστη...

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν...

— Τὸ ταχύτερον...

— Τὸ ταχύτερον...

Καὶ οἱ δύο συνωμόται ἐξηφανίσθησαν, ἴσως διὰ νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος, ὅπου ἦτο τὸ κέντρον τῶν δημοκρατικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐσχεδίαζον τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ἀλκίφρονος.

+

Τὸ γεῦμα εὑρίσκετο περὶ τὸ τέλος του.

Ὁ βασιλεὺς Ἀλκίφρων ἐγερθεὶς προέπιεν ὑπὲρ τῆς μελλούσης βασιλίσσης, ἡ ὁποία κατασυγκεκινημένη ὕψωσε τὸ κύπελλον καὶ ἔφερε πρόποσιν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ τῆς εὐδαιμονίας τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ Σικελικοῦ λαοῦ.

Ἐπευφημίαι ἠκολούθησαν τὰς βασιλικὰς προπόσεις.

Ἡ ζωηρότης ἦτο ἀδιάπτωτος.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος ἡ Φρύνη λίαν ἐπιτηδείως παρετήρει τὸν Μενέλαον, ὅστις τῆς ἤρεσεν ὑπερβολικά.

Ὁ ἔμπιστος ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως παρετήρησε τοῦτο, ὀξὺς παρατηρητὴς καὶ δεινὸς ψυχολόγος τῶν γυναικείων ἀδυναμιῶν. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ Φρύνη ἀπὸ τὰς πρώτας αὐτῶν συναντήσεις θὰ τὸν ἠρωτεύετο ἢ θὰ τὸν συνεπάθει μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Δὲν ἠδύνατο ὅμως καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ παρατεταμένα βλέμματα τῆς Φρύνης.

Ἐφοβεῖτο μήπως ἡ Φρύνη ἐγνώριζε τὴν ἐμπιστευτικὴν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε δώσει ὁ βασιλεύς. Ἀλλὰ πάλιν τοῦτο ἦτο ἐντελῶς ἀπίθανον, διότι κάνεὶς δὲν ἐγνώριζε τίποτε.

Ὁπωσδήποτε ὁ Μενέλαος παρ' ὅλην τὴν ἐμπιστευτικὴν ἀποστολήν του ἐκολακεύετο ἐπισύρων εὐθὺς ἀμέσως, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὰ βλέμματα τὰ συμπαθῆ τῆς παγκάλου γυναικός.

Ὅταν τὸ γεῦμα ἐτελείωσε, πολλοὶ ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων παρουσιάσθησαν εἰς τὴν Φρύνην.

Μεταξὺ αὐτῶν παρουσιάσθη καὶ ὁ Μενέλαος.

Ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν παρουσίασιν προσέθεσεν :

— Ὁ ὡραιότερος τῶν Σικελῶν καὶ ὁ πιστότερος τῶν φίλων μου.

Ὁ Μενέλαος ὑπεκλίθη μετ' εὐλαβείας.

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασε καὶ ἔρριψε βλέμματα ἐταστικὰ ἐπὶ τοῦ Μενελάου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔκαμε πολλὰς καὶ θερμὰς φιλοφρονήσεις· ἐνῷ ὁ Βασιλεὺς συνωμίλει ὀλίγον ἀπωτέρω ἐν κύκλῳ μετὰ τῶν στρατηγῶν του.

Ὁ Μενέλαος ὅταν ἐπλησίασε τὴν Φρύνην κατεμαγεύθη ὄχι μόνον ἐκ τοῦ κάλλους της, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ πνεύματός της, τοῦ ὁποίου τὴν ἀκτινοβολίαν μόνος αὐτὸς ἴσως ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσῃ.

Οἱ προσκεκλημένοι διέμειναν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν τροπαίων μέχρι σχεδὸν τοῦ μεσονυκτίου.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο χορεύτριαι καὶ αὐλιτρίδες ἐποίκιλλον τὴν ἑσπερίδα, ποιηταὶ ἔψαλλον ὕμνους, κιθαρῳδοὶ ἔμελψαν διάφορα περιπαθῆ ᾄσματα, κυβισταὶ ἔκαμον διάφορα παιγνίδια.

Καθ' ὅλην τὴν ἑσπέραν ἡ Φρύνη παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν Μενέλαον, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποῦ ὠφείλετο ἡ ἐπίμονος αὕτη πρὸς αὐτὸν προσκόλλησις τῆς Φρύνης.

×

Ἐπλησίαζε μεσονύκτιον, ὅτε οἱ Βασιλεῖς ἀπεσύρθησαν.

Ὁ Ἀλκίφρων ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν Φρύνην ὑψηλά, ἐνῷ οἱ προσκεκλημένοι ὑπεκλίνοντο εὐλαβῶς.

Ὁ Μενέλαος ἵστατο παρὰ τὴν θύραν, δι' ἧς ἔμελλον οἱ βασιλεῖς νὰ διέλθουν ἀπερχόμενοι εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῶν δώματα.

Ὅταν ἐπλησίασαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ Φρύνη ἀφῆκεν ἐπιτηδείως νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ στήθους της εἷς μαργαρίτης μεγάλου σχήματος, ἀξίας μυθώδους.

Ὁ Μενέλαος ἔσπευσε νὰ σηκώσῃ τὸν πεσόντα μαργαρίτην, τὸν ὁποῖον ἀνέλαβεν ἡ Φρύνη, ἐκφράσασα τὰς εὐχαριστίας της πρὸς τὸν Μενέλαον διὰ μειδιάματος πλήρους γοητείας καὶ διά βλεμμάτων περιπαθῶν.

Ὁ Μενέλαος ἐταράχθη.

Ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου τῆς Φρύνης, κατενόησεν ὅτι ἡ ἡ πτῶσις τοῦ μαργαρίτου ἦτο τέχνασμα ἐρωτικὸν τῆς Φρύνης καὶ ἐκδήλωσις συμπαθείας πρὸς αὐτόν.

Ἡ θέσις του ἦτο δεινή.

×

Ὁ Μενέλαος ἠγάπα πολὺ τὰς ὡραίας γυναῖκας.

Ἠρίθμει δὲ ἀπείρους κατακτήσεις γυναικείων καρδιῶν.

Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν;

Νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πρόκλησιν τῆς Φρύνης, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος τοῦ εἶχε σαλεύσει σχεδὸν τὰς φρένας, ὅπως τοῦ Ἀλκίφρονος, τοῦ ὁποίου τὸν ἔρωτα μέχρι τῆς χθὲς εἰρωνεύετο.

Ἢ νὰ τὴν προδώσῃ εἰς τὸν βασιλέα, ὡς ἄπιστον, ἀφοῦ εἶχεν ἐντολὴν νὰ τὴν ἐπιτηρῇ, ἐννοεῖται ἀφοῦ ἐπείθετο περὶ τῆς ἐρωτικῆς ταύτης ἐπιθυμίας τῆς Φρύνης ἐναργέστερον.

Εὑρίσκετο εἰς δίλημμα.

Δὲν ἤθελε νὰ παραβῇ τὸν ὅρκον του.

Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἡ καλλονὴ τῆς Φρύνης τὸν εἶχε καταστήσει ἔκφρονα.

Καὶ ἐσκέπτετο...

Ἐσκέπτετο, μὴ δυνάμενος οὐδὲν ν' ἀποφασίσῃ.

Ὅταν ὅλοι πλέον οἱ προσκεκλημένοι ἀπῆλθον, ὁ Μενέλαος παρέμενε μόνος εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Τροπαίων, συλλογιζόμενος τὴν ἔκβασιν τῆς παραδόξου ταύτης περιπετείας, ἡ ὁποία τῷ ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον, ὡς ὀπτασία, ὡς ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ὡς παραίσθησις τῆς διανοίας.

×

Ὁ βασιλεὺς ὁδηγήσας τὴν Φρύνην εἰς τοὺς βασιλικοὺς κοιτῶνας, ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν Μενέλκον, μεθ' οὗ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνταλλάξῃ ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ μάθῃ τὰς ἐντυπώσεις του καὶ τὰς κρίσεις του περὶ τῆς Φρύνης.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὁ βασιλεὺς τὸν ἠρώτησε φιλομειδής :

— Ἔ ! τί κάμνεις αὐτοῦ μόνος ;

— Ἤμην βέβαιος ὅτι θὰ μὲ ἐζήτεις ! Καὶ δι' αὐτὸ ἐστάθην ἐπ' ὀλίγον ἀναμένων σε.

— Ἔ ! λοιπόν ; πῶς σοῦ ἐφάνη ;

— Ἐξαισία ! ἀπήντησεν ὁ Μενέλαος, ὅστις προσεπάθει νὰ συγκαλύψῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του.

— Μόνον ἐξαισία ; ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς. Ἡ λέξις δὲν εἶνε ἀρκετή.

— Ἀλλὰ τί ἤθελες νὰ εἴπω ;

— Ἤθελα νὰ εἴπῃς ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν εἶδες ὡραιοτέραν γυναῖκα ἄλλην εἰς τὸν κόσμον.

— Τὸ ὁμολογῶ.

— Α ! τὸ ὁμολογεῖς ;

— Ναί.

— Εἶχα δίκαιον νὰ τὴν θαυμάζω.

— Ναί.

— Εἶχα δίκαιον νὰ τὴν θέλω ὡς σύζυγον;

— Ναί.

— Εἶχα δίκαιον νὰ θέλω νὰ τὴν ἀναβιβάσω ἐπὶ τοῦ Θρόνου;

— Ὁ Μενέλαος ἐδίστασεν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐν τούτοις καμφθεὶς ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε:

— Εἶχες δίκαιον! Εἶνε βασίλισσα ἀληθῶς!

Ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ἔξαλλος ἐκ χαρᾶς.

— Βλέπεις λοιπὸν πόσον εἶχα δίκαιον. Τόρα μόλις ὁμολογεῖς, ὅ,τι ἐγὼ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἔλεγον. Τότε μοῦ ἔφερες ἀντιρρήσεις. Τόρα ἔχεις μείνει ἐκεῖ.

— Πράγματι... εἶνε μοναδικὸν κάλλος...

×

— Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ:

— Τί εἶνε ἡ Ἀφροδίτη πρὸ τῆς Φρύνης; Τί εἶνε οἱ υἱοὶ τοῦ Ὀλύμπου πρὸ αὐτῆς; Ἂς πέσῃ τόρα ὁλόκληρος ἡ ἀνδρεία των καὶ ἂς προσκυνήσουν τὸ ὁλοζώντανο ὁμοίωμα τῶν Θεῶν.

Καὶ μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν ὁ Βασιλεὺς προσέθηκεν:

— Καὶ συλλογίσου, Μενέλαε, ὅτι ἡ ἀβρὰ αὐτὴ ὕπαρξις, ἡ ὁποία νομίζεις ὅτι ἐπλάσθη ἀπὸ ὑακίνθους καὶ ρόδα, τῆς ὁποίας τὸ στόμα ὁμοιάζει ἄνθος καὶ ὁ σίελος μέλι, ἡ κόμη τὰ πυκνὰ δάση τῆς Ἰταλίας καὶ οἱ ὀδόντες τὸν ἀφρὸν τῆς Μεσογείου, συλλογίσου, λέγω, ὅτι αὐτὴ ἡ θαυμασία καὶ αἰθερία νύμφη μὲ περιμένει τώρα νὰ μὲ σφίξῃ εἰς τὰς ἀγκάλας της.

Ὁ Μενέλαος ἀνεσκίρτησεν.

— Ὦ! προσέθεσεν ὁ Βασιλεύς, δύνασαι νὰ συλλάβῃς τὸ μέγεθος τῆς ἀπείρου αὐτῆς εὐδαιμονίας; Δύνασαι νὰ φαντασθῇς ὁποίαν νύκτα θὰ διέλθω παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς παγκάλλου αὐτῆς γυναικός, τῆς ὁποίας ὁ ἔρως τὴν κατέστησεν ἔνδοξον καὶ διάσημον εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ὁ Μένέλαος ἦτο σκεπτικός.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις καὶ εἶσαι σκεπτικός ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς, δὲν σὲ βλέπω ἐνθουσιασμένον ;

— Βεβαίως δὲν ἠμπορῶ νὰ εἶμαι ἐνθουσιασμένος ὅπως σύ ! Ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω... μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι κουρασμένος. Οὐχ ἧττον σοῦ ὁμολογῶ ὅτι μὲ κατέπληξεν ἡ σωματικὴ ἐντέλεια τῆς Φρύνης. Εἶσαι εὐδαίμων !

— Ἔ ! τώρα μόλις τὸ λέγεις.

— Ναί... ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐφανταζόμην τοιαύτην τὴν ἐντύπωσιν.

— Δὲν εἶχα δίκαιον ;

— Ναί.

— Ἠξεύρεις καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλο ;

— Τί ;

— Γνωρίζω ὅτι οἱ Συρακούσιοι δὲν θέλουν τὴν Φρύνην ὡς βασίλισσαν. Αὐτὸ τὸ γνωρίζω καλῶς. Δὲν εἶνε ἔτσι ;

— Ναί...δὲν τήν θέλουν...

— Λοιπὸν θὰ τὴν θελήσουν.

— Πῶς ;

— Δὲν θὰ τὴν ἐπιβάλλω ἐγώ.

— Ἀλλὰ ποῖος ;

— Θὰ ἐπιβληθῇ μόνη της. Ἡ δύναμις τῆς καλλονῆς εἶνε ἰσχυροτάτη. Ὅταν ἐξέλθῃ μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν ἴδουν οἱ Συρακούσιοι θὰ μείνουν κατάπληκτοι καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν εἰμὴ νὰ τὴν συμπαθήσουν καὶ νὰ τὴν λατρεύσουν...

— Εἴθε !

— Εἶμαι βεβαιότατος.

×

Καὶ ἐνθουσιῶν ὁ βασιλεύς, ἐξηκολούθησε :

— Καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν δὲν τὴν θελήσουν, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἐπιβάλλω διὰ πάσης θυσίας. Συμφωνεῖς ;

— Συμφωνῶ ! εἶπεν ὁ Μενέλαος. Πρὸ τοῦ ἔλθῃ εἶχα διάφορον γνώμην, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἄλλως. Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε ἀξία ὄντως θρόνου. Καὶ ὅπως εἰς Ἀθήνας, ἀσεβήσασαν, τὴν ἠθώωσεν ὁ Ἄρειος Πάγος, φεισθεὶς τοῦ κάλλους της, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἔχομεν καθῆκον πλέον νὰ τὴν ἐπιβάλλωμεν ὡς βασίλισσαν διὰ πάσης θυσίας.

— Καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ γίνουν ταραχαί, διέκοψεν ὁ βασιλεύς.

— Καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ χυθῇ αἷμα. Ἐγὼ πρῶτος θὰ θέσω τὰ στήθη μου ὑπὲρ αὐτῆς.

— Κ' ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ φθάσω μέχρι αὐτοῦ τοῦ θρόνου μου. Ἢ θὰ μείνωμεν μαζὺ ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἢ θὰ πέσωμεν μαζύ. Ὅταν ἔχω παρὰ τὸ πλευρόν μου τὴν Φρύνην, ἔχω ὅλους τοὺς θρόνους τοῦ κόσμου, χωρὶς τὰς φροντίδας, τὰς πικρίας καὶ τὰς ἀπογοητεύσεις.

— Εἶσαι εὐτυχής ! προσέθεσεν ὁ Μενέλαος.

— Εἶμαι τρισευδαίμων !

Καὶ κατόπιν ὁ βασιλεὺς ἀλλάσσων τόνον ὁμιλίας, ἠρώτησε τὸν Μενέλαον :

— Ποίας ἐντυπώσεις ἐσχημάτισες ; Μὲ ἀγαπᾷ ;

×

Ὁ Μενέλαος ἐταράχθη σφοδρῶς εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τοῦ βασιλέως.

Ἐσυλλογίσθη τὸν ὅρκον του.

Ἐσυλλογίζετο ὅμως καὶ τὸν ἔρωτα τῆς Φρύνης, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε σαλεύσει τὰς φρένας.

Καὶ μετὰ μεγάλης στενοχωρίας καὶ πιέζων τὴν συνείδησίν του, ἀπήντησε χαμηλώνων τὰ βλέμματα :

— Σὲ ἀγαπᾷ.

— Τὸ φρονεῖς ἀδιστάκτως ;

Ἡ ἀγωνία τοῦ Μενελάου ἐπετείνετο. Αἱ ἐρωτήσεις αὐταὶ τοῦ Ἀλκίφρονος τὸν ἔπληττον ὡς θανάσιμα κτυπήματα εἰς τὴν καρδίαν.

— Τὸ φρονῶ.

— Ὑποθέτεις ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ μὲ ἀπατήσῃ ποτέ;

Ὁ Μενέλαος μόλις συνεκρατεῖτο ἐκ τῆς σφοδρᾶς συγκινήσεως, ἥτις ἐτάρασσεν ὡς τρικυμία τὴν ψυχήν του.

Ἐδίσταζε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Ἀλλ' ὁ Ἀλκίφρων ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν μετὰ γοργότητος:

— Ὑποθέτεις ὅτι ἠμπορεῖ νὰ μὲ ἀπατήσῃ;

Καὶ ὁ Μενέλαος κρύπτων ὅλον τὸ βάρος τὸ ὁποῖον ἐπίεζε τὴν καρδίαν του, τοῦ ἀπήντησεν, ὡς ἀπολυτρωθεὶς ἀπὸ τὸν Ἐφιάλτην, ὅστις τοῦ ἐκράτει παράλυτον τὴν γλῶσσαν.

— Ὄχι...

— Μενέλαε... σοῦ ὑπενθυμίζω τὴν χάριν ποῦ σοῦ ἐζήτησα.... ἐνθυμοῦ τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον μοῦ ἔδωκες... δὲν ἔχω κανένα ἔμπιστον φίλον ἐκτὸς σοῦ... Ἐὰν σὺ δὲν μὲ συνδράμῃς, ποῖος θὰ θελήσῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ;

Αἱ χεῖρες τοῦ Μενελάου ἔκαιον ὡς πεπυρακτωμένοι ἄνθρακες.

Ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως.

Οἱ πόδες του ἐκλονίζοντο.

Ἠσθάνετο τὸ ἐρώτημα νὰ ἀνέρχεται εἰς τὰς παρειάς του.

Διετέλει ἐν στενοχωρίᾳ ἂν καὶ μειδιῶν.

Ἠθικῶς ὑπέφερε...

Ἔπασχεν.

Κατιδὼν ὅτι ἐπρόδιδεν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τὸν βασιλέα του.

Συνῃσθάνετο τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον διέπραττε.

Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν πεσόντα μαργαρίτην τῆς Φρύνης.

Δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὰ βλέμματά της τὰ περιπαθῆ τὰ ὁποῖα ἐνέπνεον πάθος σφοδρὸν καὶ τρικυμίαν ἔρωτος ἀκολάστου.

Ὁ ἔρως εἶχε λύσει τὸν ὅρκον του.

Ἡ συνείδησίς του ἐπάλαιεν.

Δὲν ἦτο πλέον ὁ ἔμπιστος φίλος τοῦ Βασιλέως.

Ἦτο αὐτὸς ὁ προδότης.

Οἱ ὀφθαλμοί του δὲν ἠδύναντο νὰ ἀντικρύσουν κατὰ πρόσωπον τὸν Ἀλκίφρονα.

Τὸν ἐπίεζεν ἡ ἐνοχή.

Τὸν ἐστενοχώρει τὸ ἔγκλημα.

Ἐφοβεῖτο ὅτι θὰ ἐπροδίδετο ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν πρόκλησιν τῆς Φρύνης.

Κατεῖδεν ὅτι τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας προμηνύετο τραγικόν.

Κατεῖδεν ὅτι ἡ ζωή του ἐκινδύνευεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἢ ὅτι ἡ κεφαλή του ἔμελλε μίαν ἡμέραν νὰ πέσῃ ἴσως μετὰ τῆς Φρύνης.

Καὶ ὅμως εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ὑποκριθῇ.

Κατώρθωσε νὰ συγκαλυφθῇ.

Κατώρθωσε νὰ ἀποκρυβῇ.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀπεχαιρέτιζεν αὐτόν, τοῦ ἔσφιγξε τὴν δεξιὰν καὶ τοῦ εἶπεν :

— Μενέλαε !..εἶσαι ὁ μόνος ἔμπιστος φίλος μου...μὴ λησμονήσῃς τὴν χάριν ποῦ σοῦ ἐζήτησα !... ἐνθυμοῦ τὸν ὅρκον σου !!..

Ὁ Μενέλαος ἀπήντησε μετὰ φωνῆς παλλομένης ἐκ συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ὁ Βασιλεὺς ἀπέδιδε εἰς οἰνοποσίαν :

— Ὄχι ! ..ὄχι !... δὲν θὰ τὸν λησμονήσω !

×

Ὁ Βασιλεὺς ἀποχαιρετίσας τὸν Μενέλαον ἀνῆλθε ταχὺς εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα.

Ἡ Φρύνη ἔμενεν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἦτο γυμνή.

Αἱ λυχνίαι ἐφώτιζον τὸ πάλλευκον σῶμά της, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε τὸν Βασιλέα νὰ αἰσθάνεται φρικιάσεις

— Ποῦ ἦσο ; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ἔδωκα μερικὰς ἀναγκαίας διαταγάς.

— Πρὸς ποίους ;

— Πρὸς τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς στρατηγούς.

— Συμβαίνει τίποτε ;

— Τίποτε ἀπολύτως...

Μετ' ὀλίγον ἡ Φρύνη ἠρώτησεν :

— Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἠξεύρατε τί φρονοῦν περὶ ἐμοῦ οἱ Συρακούσιοι ;

Ὁ Βασιλεύς, ὅστις εἶχεν ἤδη κατακλιθῇ καὶ αὐτὸς ἀπήντησε μόνον.

— Τί φρονοῦν περὶ σοῦ ;

— Ναί...

— Ὅτι εἶσαι τὸ ὡραιότερον πλάσμα τοῦ κόσμου.

— Ἀλλὰ ποῦ μὲ εἶδον ;

— Ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ σὲ ἴδουν. Ἡ Φρύνη εἶνε παγκοσμίου φήμης διὰ τὴν καλλονήν της. Ἄλλως τε θὰ σὲ ἴδουν ταχέως, ὅταν θὰ ἐξέλθωμεν μαζὺ εἰς περίπατον.

— Καὶ πότε θὰ ἐξέλθωμεν ὁμοῦ εἰς περίπατον ;

Μετὰ τὴν ἀνακήρυξίν σου εἰς βασίλισσαν.

— Δηλαδή ;

— Μετά τινας ἡμέρας.

— Ἐν τούτοις ἐγὼ φρονῶ, εἶπεν ἡ Φρύνη, ὅτι δὲν θὰ μὲ βλέπουν μὲ καλὸν ὄμμα.

— Πόθεν τὸ εἰκάζεις αὐτό ;

— Τὸ εὑρίσκω φυσικόν.

— Πῶς ;

— Εὑρίσκω φυσικὸν πρῶτον νὰ μὲ ζηλεύουν ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν Συρακουσῶν καὶ ὅταν αὐταὶ μὲ ζηλεύουν καὶ μὲ μισοῦν εἶνε ἡ θέσις μου πάντοτε εἰς τὴν ἀρχὴν ὄχι πολὺ εὔκολος.

— Ὦ ! πόσον πλανᾶσαι !

— Εἴθε ! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ γίνω ἐγὼ ἡ ἀφορμὴ ὅπως ὁ λαὸς στραφῇ κατὰ σοῦ.

—Ἀλλὰ ποῖος σοῦ τὰ εἶπεν αὐτά.

— Κανεὶς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε, ἀλλὰ γνωρίζω τοὺς Σικελούς. Καὶ γνωρίζω ἐξ Ἀθηνῶν, προτοῦ ἀναχωρήσω ἀκόμη, ὅτι παρετηρήθη κάποια ἀντίδρασις ἐναντίον μου.

—Ὦ! αὐτὰ εἶνε ἀσήμαντα πράγματα...δὲν πρέπει οὔτε νὰ τὰ συλλογίζεσαι. Ἀλλοίμονον ἐὰν ἐλάμβανον ἐγὼ ὑπ' ὄψιν τὰς ἑκάστοτε ἀντιδράσεις. Ἠξεύρεις πόσον καλὸς εἶνε ὁ Σικελικὸς λαός;

— Οἱ λαοὶ εἶνε ὅλοι ἀγαθοί, ἀλλὰ μὴ λησμονῇς, ἀγαπητέ μου Ἀλκίφρων, ὅτι τὸν λαὸν τὸν ἄγουν καὶ τὸν φέρουν οἱ δημεγέρται...

—Ἀλλ' εἰς τὰς Συρακούσας δὲν ἔχομεν τοὺς δημεγέρτας τῶν Ἀθηνῶν.

—Ἔχετε ὅμως ἐφαμίλλους ἐκείνων...καὶ τοῦτο ἀρκεῖ...

—Ἄλλως τε ἐμένα, ἀγαπητή μου Φρύνη, μάθε ὅτι καὶ μὲ φοβοῦνται. Ἢ μὲ ἀγαποῦν, ἢ μὲ φοβοῦνται· μῖσος ὅμως δὲν ὑπάρχει. Ἐὰν ἐλάμβανον ἐγὼ ὑπ' ὄψιν τὸ τί λέγουν οἱ ἐχθροί μου, πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ εἶχα ἐγκαταλείψει τὸν θρόνον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπροκινδύνευσα καὶ χάριν τοῦ ὁποίου ἐχύθη τόσον αἷμα...

Καὶ ὁ βασιλεὺς κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Φρύνην, ἤρχισε νὰ διηγῆται διὰ μακρῶν τίνι τρόπῳ πρό τινων ἐτῶν κατώρθωσεν αὐτὸς μετὰ τῶν φίλων του νὰ καταλάβῃ τὸν θρόνον, δολοφονηθέντος τοῦ προκατόχου ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ εἰς τὴν ἀγορὰν ὑπό τινος παράφρονος.

×

Ἡ Φρύνη εἶχεν ἀφήσει τὴν κεφαλήν της νὰ ἀκουμβᾷ εἰς τὸ στῆθος τοῦ Ἀλκίφρονος.

Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐθώπευε τὴν πλουσίαν κόμην καὶ ἐξηκολούθει νὰ τῆς λέγει:

—Ἠξεύρεις πόσας περιπετείας διῆλθον ἀφ' ἧς ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ θρόνου;

— Πολλάς;

— Ἀρκετάς.

— Καί;

— Καὶ κατώρθωσα ὅλας νὰ τὰς διέλθω νικῶν πάντοτε. Εἰς τὴν ἀρχήν, μόλις ἀνῆλθον ἐπὶ τοῦ θρόνου, οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἀνταπατηταὶ τοῦ θρόνου καὶ οἱ πολιτικοί μου ἐχθροὶ ἠθέλησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν. Παλαοὶ φίλοι μου μὲ εἰδοποίουν ἐγκαίρως. Καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου. Οἱ δολοφόνοι μου ὅλοι, οἱ πρωτεργάται δηλαδὴ τοῦ σχεδίου, εὑρέθησαν μίαν πρωΐαν νεκροί.

— Πόσοι ἦσαν;

— Τέσσαρες.

— Καὶ πῶς ἀπέθανον;

— Ἐφονεύθησαν;

— Ἀπὸ ποίων;

— Ἐδηλητηριάσθησαν ἐν συμποσίῳ. Κανεὶς δὲν ἔμαθε τίποτε ἔκτοτε. Ὁ θάνατός των ἀπεδόθη εἰς ὑπερβολικὴν οἰνοποσίαν. Ἀλλ' εἶχον πίῃ κατὰ κόρον, εἶνε ἀληθές. Ἀλλὰ τὰ τελευταῖα κύπελλα, τὰ ὁποῖα ἔπιον περιεῖχον ἐντὸς τοῦ κυπριανοῦ οἴνου δηλητήριον, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπέφερε τὸν θάνατόν των.

— Ἔκτοτε;

— Ἔπειτα οἱ ἐχθροί μου ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ δηλητηριάσουν.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Εἰς δημοσίαν τινα πανήγυριν μοῦ προσέφεραν νὰ πίω οἶνον. Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἀφρῶδες κύπελλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκρύπτετο τὸ ὀξὺ δηλητήριον τὸ διαμοίρασα εἰς δύο κύπελλα, καὶ εἶπα εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος μοῦ τὸ προσέφερεν:

— Θὰ τὸ πίωμεν μαζύ! Εἰς τὴν πρότασίν μου αὐτὴν ὁ δολοφόνος ἐταράχθη. Τὸ πρόσωπόν του ὠχρίασεν. Ἡ ὄψις του μετεβλήθη. Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ἔλαβε τὸ κύπελλον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὰ χείλη του. Ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγκοινήσεώς του, κατενόησα τὸ σχέδιον. Ὁ οἶνος παρευθὺς ἀνευρέθη περιέχων δηλητηριώδεις οὐσίας.

— Καὶ ὁ ἀποπειραθεὶς τὴν δολοφονίαν;

— Ηὐτοκτόνησεν διὰ τοῦ ξίφους του ἐκεῖ σχεδὸν πρὸ ἐμοῦ, φοβηθεὶς τὴν σύλληψίν του.

— Ἦτο πολίτης ;

— Ὄχι.

— Ἀλλά;..

— Δυστυχῶς ἦτο ἀξιωματικός.

— Ἀλλὰ μήπως ηὐτοκτόνησεν διὰ νὰ μὴ μαρτυρήσῃ ;

— Πιθανῶς... ἂν καὶ ἐκ τῶν ἀνακρίσεων αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν μετέπειτα, ἐπείσθημεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε συνωμοσία ἐναντίον μου.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Ναί...

— Ἀπολύτως ;

— Ἀπολύτως.

×

Ἡ Φρύνη ἦτο πολὺ περίεργος νὰ μάθῃ ἐκ στόματος τοῦ βασιλέως τὰ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ἐν Συρακούσαις, διότι πολλὰ ὄχι εὐχάριστα εἶχε πληροφορηθῇ ἐν Ἀθήναις περὶ τῶν πολιτικῶν ἠθῶν τῶν Συρακουσίων. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι εἰς τὴν Σικελίαν τότε οἱ θρόνοι δὲν ἦσαν στερεοί. Ἐκλονίζοντο σχεδὸν καθ' ἡμέραν. Αἱ συνωμοσίαι διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην. Καὶ ὁ βίος τῶν ἡγεμόνων ἦτο ἐτισφαλής. Οἱ πόλεμοι μετὰ τῶν Καρχηδονίων εἶχον σαλεύσει τὸ πολιτικὸν καθεστώς. Οἱ βασιλεῖς ὅλοι ἦσαν διεφθαρμένοι καὶ ἔκλυτοι, διῆγον δὲ βίον ἀκόλαστον καὶ ἥκιστα προοδευτικὸν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων. Διὸ καὶ ἄλλοι μὲν κατέπιπτον ἐκ τοῦ θρόνου συνεπείᾳ στάσεων, ἄλλοι δὲ ἐδολοφονοῦντο.

Ἡ Φρύνη θέλουσα ὅσον τὸ δυνατὸν ἐκ φυσικῆς καὶ εὐνοήτου περιεργείας καὶ προσωπικοῦ ἐνδιαφέροντος πλέον νὰ μάθῃ τὰ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, ἠρώτα τὸν βασιλέα, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ τὴν θωπεύῃ ἀβρότατα εἰς τὸν λαιμόν :



Ὅταν ἡ πυρκαϊὰ τοῦ ἐλαιῶνος εἶχε προχωρήσει, ἡ λάμψις ἦτο περαστεία. Σελίς 554.

— Τὸ κόμμα τῶν δημοκρατικῶν ἀπὸ πόσους καὶ ποίους σύγκεται ;

— Ἀρχηγός, κυρίως εἰπεῖν, τοῦ κόμματος τῶν δημοκρατικῶν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βασιλεύς, εἶνε ὁ Μέδων.

— Αὐτὸς εἰς τοῦ ὁποίου τὸ κτῆμα περιεπέσαμεν ὡς ναυαγοί ;

— Αὐτός.

— Καὶ διατί εἶνε ἐναντίον σου ;

— Ὁ Μέδων κατ' ἀρχὰς ὑπῆρξε φίλος μου καὶ μὲ ὑπεστήριζεν... ἀλλ' εἶχεν ἀξιώσεις παραλόγους... ἤθελε νὰ διοικῇ αὐτός... διότι δῆθεν ἰσχυρίζετο ὅτι αὐτὸς ἐθυσιάσθη, ὅπως ἀνέλθω ἐγὼ εἰς τὸν θρόνον.

— Εἶχεν ἐλπίδας νὰ γείνῃ αὐτὸς Βασιλεύς ;

— Ποτέ.

— Τί ἦτο ;

— Δημαγωγός.

— Ἰσχυρός ;

— Ἐπικίνδυνος.

— Καὶ εἶνε ἀκόμη ;

— Ναί... εἶνε...

— Ἰσχυρὸς πάντοτε ;

— Ναί... ἔχει ἀρκετὴν δύναμιν...

— Ἀπεπειράθη τίποτε ;

— Ὄχι. Ἀπειλεῖ μόνον.

— Ὅτι ;...

— Ὅτι θὰ μὲ ἐξαναγκάσῃ νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τοῦ θρόνου. Ἀλλ' ἐγὼ γελῶ, διότι γνωρίζω τὰς ἀπειλὰς τῶν δημοκρατικῶν.

— Νομίζεις ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ φθάσουν εἰς ἀποτέλεσμα;

— Νομίζω ὅτι ὄχι.

— Ποῦ στηρίζεσαι λέγων αὐτά ;

— Εἰς τὸ ὅτι δὲν ἠμποροῦν νὰ προσελκύσουν μὲ τὰς ἰδέας των τὸν στρατόν. Ἄνευ δὲ τῆς συμμετοχῆς τοῦ στρατοῦ, εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατος ἡ μεταβολὴ τοῦ καθεστῶτος.

— Τότε ὁ στρατός σου εἶνε πιστός ;
— Μέχρι τῆς ὥρας μοῦ εἶνε ἀφοσιωμένος.
— Φοβεῖσαι διὰ τὸ μέλλον ;
— Ὄχι. Διότι ἔχω λάβει ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα.
— Ποῖος εἶνε ὁ μᾶλλον ἔμπιστος τῶν στρατηγῶν ;
— Ὁ Λυκοῦργος.
— Εἶνε εὐφυής ;
— Εὐφυὴς καὶ πεπειραμένος καὶ ἀφωσιωμένος.
— Σοῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν ;
— Πάντοτε.
— Εἶσαι βέβαιος ;
— Ναί.
— Ὁ Μενέλαος ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη μετὰ πονηρίας.
— Ἄ ! ἀπήντησεν ὁ Βασιλεύς, αὐτὸς δὲν εἶνε καὶ διὰ τόσον πολὺ σοβαρὰ ζητήματα.
— Διατί ;
— Εἶνε παλαιός μου φίλος, ἀφωσιωμένος, ἀλλ' ὀλίγον ἐλαφρός. Ἀγαπᾷ μόνον τὰς γυναῖκας...
— Τὰς ἀγαπᾷ ;
— Ὦ ! τρελλαίνεται... δὲν ζῇ παρὰ διὰ τὰς γυναῖκας...
— Καὶ ὅμως δὲν φαίνεται.
— Ἠξεύρεις τί ὑποκριτὴς εἶνε ;
— Περίεργον.
— Ὀφείλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι μὲ ἀγαπᾷ πολύ.
— Ὦ ! αὐτὸ τὸ πιστεύω. Οὕτω εἶνε ἐρωτόληπτος ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη γελῶσα.
— Μέχρι τρέλλας.
— Συνδέεσθε πολύ ;
— Ὡς ἀδελφοί.

×

— Ἡ Φρύνη ἐντέχνως εἶχε κατορθώσει νὰ μάθῃ ὅ,τι ἐπεθύμει.

Μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν, ὁ Βασιλεὺς ἤλλασσε τόνον ὁμιλίας καὶ εἶπεν εἰς τὴν Φρύνην

— Ἀλλὰ τί καθήμεθα καὶ ὁμιλῶμεν περὶ πολιτικῶν... ἂς τὰ ἀφήσωμεν καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰν ἄλλα πράγματα μᾶλλον εὐχάριστα.

Ἡ Φρύνη τοῦ ἔρριψε βλέμμα προκλητικόν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἀλκίφρων σφίγγων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τῆς εἶπε χαμηλοφώνως :

— Σὲ λατρεύω...

— Ὦ ! εἶμαι εὐτυχής, τοῦ ἀπήντησεν ἡ Φρύνη.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα.

Ἡ ξανθόκομος κεφαλὴ τῆς Φρύνης μετ' ὀλίγον κατακαλύπτει τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλκίφρονος, ὅστις ἠκούετο στενάζων μετὰ ἡδονῆς, ὡσεὶ ἐξέπνεε ἠρέμα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀθλίδος ἑταίρας, ἡ ὁποία ἀνέπτυσσεν ὅλην τὴν φημιστὴν τέχνην τῶν ἀττικῶν φιλημάτων της...

×

Τὴν πρωΐαν ὁ Βασιλεὺς ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης κατάκοπος.

Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἐξηντλημένος.

Αἱ πολιτικαὶ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους τὸν ἐκάλουν νὰ συνεργασθῇ ἐπὶ πολὺ καὶ διὰ μακρῶν μετὰ τῶν στρατηγῶν του.

Ἡ Φρύνη συνειθισμένη, εἰς νύκτας ἔρωτος καὶ ὀργίων, ἐφαίνετο εὐδιάθετος, παρ' ὅλας δὲ τῆς νυκτὸς τὰς ἡδονάς, διετήρει τὴν ζωηρότητά της καὶ τὸ πρόσωπόν της ἀκτινοβόλει ἀπὸ καλλονὴν καὶ χάριν.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἐθέρμανε τὴν ἡμέραν ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν κῆπον τῶν ἀνακτόρων.

Ὁ ἀνακτορικὸς κῆπος ἦτο ἀπέραντος.

Ἀπετελεῖτο ἐκ σπανίων δένδρων, φυτῶν καὶ ροδέων.

Λίμναι τεχνηταὶ ἐκόσμουν αὐτόν, διάφορα δὲ ὡραῖα ἔργα γλυπτικῆς διεφαίνοντο ὑψούμενα εἰς τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα μέρη τοῦ κόλπου.

Ἡ Φρύνη συνοδευομένη ὑπὸ πολλῶν θεραπαινίδων καὶ δούλων καιτῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

Ἐζήτησεν ὅμως νὰ μείνῃ μόνη.

Καὶ ἡ ἀκολουθία της ἀπεμακρύνθη.

Περιῆλθε τὰ μᾶλλον ἀξιοθέατα μέρη τοῦ φανταστικοῦ αὐτοῦ λειμῶνος, ὅπου ἐβλάστανον τὰ ὡραιότερα φυτὰ τῶν τροπικῶν καὶ ὅπου ἔθελγον τὰ ὡραιότερα ρόδα τοῦ κόσμου.

Ἀπεθαύμαζεν ὄχι μόνον τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὴν φιλοκαλίαν τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος.

×

Διερχομένη πρὸ ἀγάλματος τινος παριστῶντος τὸν Ἔρωτα, παρετήρησε τὸν Μενέλαον εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον συλλέγοντα ρόδα πάλλευκα.

Τῆς ἐφάνη πολὺ περίεργος ἡ ἀπρόοπτος αὐτὴ ἐμφάνισις τοῦ Μενελάου.

Καὶ ἰδίως τῆς ἐφάνη παράδοξος ἡ ἀσχολία του νὰ συλλέγῃ ρόδα.

Ἀλλὰ ταχέως ἐξήγησε τὴν ἀπορίαν της, ἀναμνησθεῖσα τῶν λόγων τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐχαρακτήρισε τὸν φίλτατόν του ὑπασπιστὴν ὡς δαιμονιώδη λάτρην τοῦ ὡραίου φύλου.

Ἡ Φρύνη ἐσυλλογίσθη ὅτι ἀφεύκτως ὁ περικαλλὴς ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως ἐμάζευεν ἄνθη ἴσως διὰ νὰ τὰ στείλῃ εἰς καμμίαν ἐρωμένην του.

Καὶ ὅταν συνηντήθησαν καὶ ὁ Μενέλαος ὑπεκλίθη πρὸ τῆς Φρύνης εὐλαβῶς, αὕτη τὸν ἠρώτησε, μειδιῶσα ἐπιχαρίτως :

— Διὰ ποίαν ἆρά γε νὰ προορίζωνται τὰ ὡραῖα αὐτὰ ρόδα ;

Ὁ Μενέλαος εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐρώτησιν ἀνεσκίρτησε.

Καὶ μόλις δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ, εἶπε :

— Τὰ προορίζω διὰ τὴν ἄγνωστον ἐκείνην, ἡ ὁποία θὰ κατεδέχετο νὰ τὰ λάβῃ ἐκ τῶν χειρῶν μου.

Ἡ Φρύνη δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρίαν.

Καὶ ἀμέσως μειδιάσασα εὐαρέστως καὶ ρίψασα γλυκύτατα βλέμματα ἐπὶ τοῦ Μενελάου, ἤπλωσε τὴν χεῖρά της διὰ νὰ τὰ λάβῃ.

Ὁ Μενέλαος δὲν ἀνέμενε τοιοῦτό τι.

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε, μηχανικῶς, τὰ προσέφερεν εἰς τὴν Φρύνην.

×

Ἡ Φρύνη εἶχεν ἀπόλυτον πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἐρωτοτροπιῶν της.

Ἐξ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἐκ πείρας ἐγνώριζεν ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν χάριν τῶν θελγήτρων της.

Ἦτο ἤδη πεπεισμένη ὅτι ὁ Μενέλαος ἦτο θῦμά της, παρ' ὅλην τὴν ἐμπιστευτικήν του θέσιν πλησίον τοῦ βασιλέως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Φρύνη εἶχεν αἰσθανθῇ κἄποιαν ἰδιαιτέραν συμπάθειαν πρὸς τὸν περικαλλῆ ὑπασπιστὴν τοῦ βασιλέως.

Τὸν ἠγάπα.

Ναί...τὸν ἠγάπα...

Τὸν εἶχεν ἀγαπήσει ἀφ' ἧς τὸν εἶδε.

Τοιαύτη ἦτο ἡ Φρύνη.

Ἦτο ἰδιοτροπωτέρα γυνὴ εἰς τὰ αἰσθήματά της.

Δὲν ἦτο προωρισμένη διὰ νὰ κατακτᾶται.

Ἦτο προωρισμένη διὰ νὰ κατακτᾷ.

Ὁ πολυκύμαντος ἐρωτικὸς βίος της τοῦτο ἀπεδείκνυεν.

Οὐδέποτε οὐδεὶς κατέκτησε τὴν καρδίαν της διὰ τοῦ ἔρωτός του.

Μόνον τὸ σῶμά της ἐπώλει.

Τὴν καρδίαν της ὄχι.

Τὴν καρδίαν της προσέφερεν εἰς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους αὐτὴ μόνη καὶ πρώτη ἀνεύρισκε, καὶ τοὺς ὁποίους ἠγάπα μὲ πάθος κεραυνοβόλον.

Ὅσοι τῆς ἐπεδείκνυον ἀγάπην καὶ συμπάθειαν τῆς ἦσαν ἀδιάφοροι.

Ἀπέβλεπεν αὕτη εἰς τὴν ἀφαίμαξιν τῶν θυλακίων των.

Καὶ ὅσοι, τυχὸν ὡραῖοι, ὅπως ὁ Θάλης τοῦ Κεραμεικοῦ, ἦσαν ἀδιάφοροι πρὸς αὐτήν, αὐτοὺς ἠγάπα, αὐτοὺς συνεπάθει, αὐτοὺς ἐζήτει

διὰ παντὸς τρόπου νὰ κατακτήσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ αἰχμαλώτους τῶν θελγήτρων της καὶ δούλους τῶν ἐπιθυμιῶν της.

×

Ὁ Μενέλαος ἦτο ἐκ τῶν τύπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἤρεσαν εἰς τὴν Φρύνην.

Ὑψηλός, εὔσωμος, λιγυρός, ρωμαλέος, κομψός, εὔχαρις, εὐφυής. Εἶχεν ὅλα τὰ πλεονεκτήματα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προσείλκυον τὴν πάγκαλον ἑταίραν.

Ἡ Φρύνη ἠγάπα τὸν Μενέλαον, ἀλλὰ ἠγάπα καὶ τὸν Ἀλκίφρονα.

Ἠγάπα τὸν Ἀλκίφρονα ἐξ εὐγνωμοσύνης.

Ὄχι διότι ἦτο ὡραῖος.

Τὸν ἠγάπα διότι τὴν εἶχεν ἀναβιβάσει ἐπὶ θρόνου, διότι τὴν εἶχε καταστήσει ἔνδοξον, διότι τὴν εἶχε καταστήσει βασίλισσαν.

Ὁ ἔρως της ἦτο ἔρως ἐξ ὑποχρεώσεως.

Ἀλλὰ συνειθισμένη εἰς τὸν ἀκόλαστον βίον τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὁποίαν τὴν ἐφαντάζετο ὁ Ἀλκίφρων.

Καὶ ἡ Φρύνη ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐφάνη ἐπαναστατοῦσα. Ἡ σὰρξ ἐζήτει τὸν Μενέλαον. Καὶ ὅταν ἡ σὰρξ τῆς Φρύνης ἐπεζήτει ἄλλον, οὗτος ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ κατακτηθῇ.

Ἀλλὰ ἡ Φρύνη ἦτο καὶ τολμηρά.

Τίποτε δὲν τὴν ἐφόβιζε. Τίποτε δὲν τὴν ἐπτόει.

Ἐξ ἐγωισμοῦ ἐφρόνει ὅτι ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ἤδη δοῦλός της.

Καὶ προτοῦ κἂν συζευχθῇ αὐτὸν καὶ προτοῦ ἀκόμη ἐξασφαλίσῃ τὸν θρόνον, ἀνακηρυσσομένη βασίλισσα, ἐσκέπτετο νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ περικαλλοῦς ὑπασπιστοῦ του, ἔστω καὶ διὰ μίαν ὥραν, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμήν.

Ἡ ἰδιοτροπία της ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ταχύτερον.

×

— Τί λέγουν περὶ ἐμοῦ εἰς τὰς Συρακούσας; ἠρώτησεν μετὰ φωνῆς περιπαθοῦς τὸν Μενέλαον ἡ Φρύνη.

— Οἱ Συρακούσιοι, ἀπήντησεν οὗτος μετὰ φιλοφροσύνης, τῆς ὁποίας τὴν ἔννοιαν κατενόησεν ἡ παμπόνηρος ἑταίρα, θαυμάζουν τὸ κάλλος τῆς Βασιλίσσης!

— Ἀληθῶς;

— Ὦ! ναί...

— Ποτὲ δὲν τὴν μισοῦν;

— Τὸ πολὺ πολὺ νὰ τὴν φθονοῦν. Καὶ ἰδίως αἱ γυναῖκες.

— Τὸ εὑρίσκω φυσικόν, ἂν καὶ ἐγὼ δὲν ὑπῆρξα ποτὲ ζηλότυπος.

Ὁ Μενέλαος ἐγέλασεν ζωηρῶς.

— Διατί γελᾶς; τὸν ἠρώτησεν ἡ Φρύνη, ἡ ὁποία τοῦ ὡμίλει ἤδη μετὰ πολλῆς ἁπλότητος.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ γελάσω, ὅταν ἀκούω τὴν Φρύνην νὰ λέγῃ ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρξεν ζηλότυπος.

— Δὲν τὸ παραδέχεσαι;

— Ἀλλὰ διὰ νὰ εἶνε κανεὶς ζηλότυπος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ τι τὸ ὁποῖον νὰ τοῦ προκαλέσῃ τὴν ζηλοτυπίαν. Ἐρωτῶ: ἦτο δυνατὸν εἰς τὸν κόσμον νὰ εὑρεθῇ γυνή, ἡ ὁποία νὰ διεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Φρύνης;

Ἡ Φρύνη ἐμειδίασεν ἐκ φιλαρεσκείας, διότι ἦτο λίαν μάταιος.

— Ὥστε, σὺ φρονεῖς ὅτι εἶμαι ὡραία; ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη εἰρωνευομένη τὸν Μενέλαον.

— Ἐὰν τὸ φρονῶ; Ἀλλ' ὅταν καὶ ἂν ἡ Βασίλισσά μου μὲ εἰρωνεύεται, τολμῶ νὰ ἀπαντήσω ὅτι εἶμαι ἐκ τῶν ὀλίγων ἐννοούντων τὴν ποίησιν τοῦ κάλλους τῆς Βασιλίσσης.

— Νὰ τὸ πιστεύσω;

— Ναί...

— Μοῦ τὸ ὁρκίζεσαι;

— Ἀλλὰ πρὸς τί ὁ ὅρκος; Μοῦ ἐζητήθη παρομία θυσία καὶ ἠπίστησα;

×

Ἡ Φρύνη προσέβλεψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὸν Μενέλαον.

Καὶ τοῦ εἶπεν:

— Τί ἠδύνασο ὑπὲρ ἐμοῦ νὰ πράξῃς;

— Ὅ,τιδήποτε...

— Καὶ τὸ αἷμά σου;

— Καὶ τὸ αἷμά μου.

Ἡ Φρύνη ἐσιώπησεν.

Καὶ ἐπροχώρησε βραδέως σκεπτική.

Ὁ Μενέλαος ἠκολούθει αὐτὴν ἐν συγκινήσει.

Ἡ Φρύνη εἶχεν ἐνοήσει ὅτι ὁ Μενέλαος τὴν ἠγάπα.

Καὶ ὁ Μενέλαος δὲν εἶχε καμμίαν ἀπορίαν καὶ κανένα δυσταγμόν. Ἔβλεπε τὸ αἴσθημα τῆς Φρύνης πρὸς αὐτὸν ἐκδηλούμενον ραγδαίως.

Ὅταν ἡ Φρύνη ἐπροχώρησεν ἐντὸς πυκνοῦ φυλλώματος δένδρων ἐστάθη.

Ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδῃ μήπως ὑπῆρχεν κανεὶς βλέπων μακρόθεν.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο.

Οὔτε φρουροὶ μάλιστα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχον.

Καὶ ἡ Φρύνη πλησιάσασα τὸν Μενέλαον, τοῦ εἶπε διὰ φωνῆς περιπαθοῦς, διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἁρμονικῆς.

— Μενέλαε... σὲ ἀγαπῶ!...

×

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως αὐτῆς, ὁ Μενέλαος ἐταράχθη.

Ἦτο κάτωχρος.

Ἐκλονίζετο.

Ἡ καρδία του ἔπαλλε μέχρι διαρρήξεως.

Ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ συλλογισθῇ τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει εἰς τὸν Βασιλέα

Καὶ κλονιζόμενος ἔπεσε γονυκλινὴς πρὸ τῆς βασιλίσσης, τῆς ὁποίας ἥρπασε τὴν χεῖρα καὶ τὴν ἠσπάσθη μετ' ἀπείρου τρυφερότητος.

— Τήν ζωήν μου δι' ἓν φίλημα ἀνεφώνησεν.

Αἴφνης ἠκούσθησαν μακρόθεν βήματα.

— Κάποιος ἔρχεται... ἔντρομος διέκοψεν ἡ Φρύνη. Ποῖος νὰ εἶνε ;

Ὁ Μενέλαος ἠγέρθη, θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους.

Ἐξῆλθε τῆς σκιάδος, ἐνῷ ἡ Φρύνη ταχεῖα ὡς περιστερὰ, κατώρθωσε νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπ' αὐτοῦ καὶ νὰ εὑρεθῇ κάτωθεν δενδροστοιχίας ἀποτελουμένης ἐκ καστανεῶν παχυσκίων.

Ἦτο ὁ Βασιλεὺς, ὅστις ἤρχετο πρὸς συνάντησιν τῆς Φρύνης.

Μετ' ὀλίγον ὁ Ἀλκίφρων, ἡ Φρύνη καὶ ὁ Μενέλαος περιεπάτουν ἐν τῷ κήπῳ συνδιαλεγόμενοι εὐθύμως.

Ὁ Βασιλεὺς οὔτε εἶδεν, οὔτε ἐνόησε τίποτε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Ἡ συνωμοσία κατὰ τοῦ Βασιλέως

Ἡ διάσωσις τῆς Φρύνης καὶ ἡ ἐπικειμένη ἀνακήρυξίς της ὡς βασιλίσσης εἶχεν ἐξερεθίσει ὄχι μόνον τοὺς δημοκρατικούς, ἀλλὰ καὶ τὸν λαόν.

Οἱ δημοκρατικοὶ ἐφρόνουν ὅτι ἡ ἀνακήρυξις τῆς Φρύνης ὡς βασιλίσσης δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπιτραπῇ. Διότι ἐὰν καὶ τοῦτο ἀπετόλμα καὶ κατώρθωνεν ὁ Ἀλκίφρων, δὲν εἶχε πλέον τίποτε νὰ φοβηθῇ εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Μέδων κυρίως, ὅστις ἦτο καὶ ἡ ψυχὴ τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως ἀντιδράσεως, ἐφρόνει ὅτι ἡ στιγμὴ ἡ ἀναμενομένη εἶχεν ἐπέλθει.

Ὁ Μέδων ἦτο αἱμοχαρής.

Ἔτρεφεν ἄσπονδον μῖσος κατὰ τοῦ Ἀλκίφρονος, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει σφετεριστὴν τοῦ θρόνου.

Καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Πολλάκις εἶχεν ἀποπειραθῇ μέχρι τοῦδε νὰ τὸν δολοφονήσῃ, ἀλλ' ὅλαι του αἱ ἀπόπειραι ἐναυάγησαν, διότι τὰ ὄργανα τῶν ἀγρίων ἐνστίκτων τοῦ ἐπικινδύνου δημαγωγοῦ ἐφοβοῦντο τὸν στρατόν.

+

Τελευταίως ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία εἶχε παραλύσει.

Ἀδικαιολόγητοι εὔνοιαι τοῦ βασιλέως εἶχον γεννήσει σφοδρὰ παράπονα, πολλοὶ δὲ ἦσαν δυστρεστημένοι, τοὺς ὁποίους καὶ ἐσκέφθη νὰ ἐκμεταλλευθῇ ὁ πονηρὸς Μέδων.

Μεταξὺ τῶν δυσηρεστημένων ἀξιωματικῶν ἦσαν καὶ δύο στρατηγοὶ τοῦ βασιλέως, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ μὲν εἷς ἦτο φρούραρχος τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἄλλος ἀπεσπασμένος εἰς τὴν ἀνακτορικὴν ὑπηρεσίαν.

Μετ' αὐτῶν ὁ Μέδων εἶχεν ἔλθει εἰς προσυνεννοήσεις τινάς, αἱ ὁποῖαι ἐφαίνοντο καταλήξασα εἰς πλήρη ὁμοφωνίαν.

Ὅταν ὁ Μέδων ἐπείσθη ὅτι εἶχε μετ' αὐτοῦ τοὺς δύο αὐτοὺς πολυτίμους καὶ σπουδαιοτάτους παράγοντας, ἐσκέφθη ὅτι τῷ ἐπεβάλλετο νὰ ὡθήσῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Ἀλκίφρονος διὰ στάσεως.

Τὴν πρότασιν τοῦ Μέδοντος περὶ ἐκθρονίσεως τοῦ Ἀλκίφρονος εἶχον συμμερισθῇ καὶ οἱ δύο στρατηγοί, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ παρέμενον εἰς τὰς θέσεις των, ἦσαν ὅμως ἐκ τῶν κυριωτέρων μοχλῶν τῆς συνωμοσίας.

×

Τὸ κόμμα τῶν δημοκρατικῶν ἦτο πανίσχυρον καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

Ἰδίως ἐν ταῖς Συρακούσαις ἠρίθμει πολλοὺς ὀπαδούς, ἀποφασισμένους διὰ πάσης θυσίας νὰ ἐκδιώξουν τὴν μεταβολὴν τοῦ δυναστικοῦ καθεστῶτος.

Ὁ Ἀλκίφρων ἐπανεπαύετο εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ ἐμπίστου στρατηγοῦ του Λυκούργου, ὅστις ἀπό τινος παρεπλανᾶτο ὑπὸ τῶν δύο ἄλλων στρατηγῶν, τῶν ὁποίων τὰ αἰσθήματα πρὸς τὸν βασιλέα ἠγνόει καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν διεβουκόλουν ἐπὶ τοῦτο καὶ πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σχεδίου του.

Ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων ἦτο μὲν ἀφωσιωμένη εἰς τὸν βασιλέα ἀλλ' ἔτρεφε σεβασμὸν καὶ ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν ἀπεριόριστον ὄχι πρὸς τὸν Λυκοῦργον, ὅστις ἦτο ἀντιδημοτικὸς καὶ ἀπότομος καὶ αὐλοκόλαξ, ἀλλ' εἰς τὸν στρατηγὸν Ἀρίστιππον, ὅστις εἶχε προσχωρήσει κρυφίως εἰς τὴν συνωμοσίαν.

Καὶ αἱ λοιπαὶ φρουραὶ τῆς πόλεως ἐλάτρευον τὸν δημοφιλῆ στρατηγὸν Κότωνα, ὅστις ἠδύνατο τὸ πᾶν νὰ ἐπιτελέσῃ, ἐὰν ἤθελεν.

Ἦτο περίπου μεσονύκτιον ὅταν ἡ συνωμοσία ἔμελλε νὰ καθορισθῇ εὐρύτερον καὶ λεπτομερέστερον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος.

Ὁ εἷς μετὰ τοῦ ἄλλου προσήρχοντο οἱ συνωμόται.

Ὅπως εἰσέλθουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Δημοκρατικοῦ μετεχειρίζοντο ὡρισμένον σύνθημα.

— Λαός! ἔλεγον οἱ εἰσερχόμενοι.

Καὶ ὁ φύλαξ ἤνοιγε τὴν θύραν.

Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου πλέον τῶν δώδεκα συνωμοτῶν, εἶχον προσέλθει εἰς τὴν συμπεφωνημένην μυστικὴν συνεδρίασιν.

Οἱ δύο συνωμόται στρατηγοὶ δὲν εἶχον παρουσιασθῆ ἀκόμη.

Εἶχον ὅμως εἰδοποιήσει τὸν Μέδοντα ὅτι θὰ προσήρχοντο ἀργότερον καὶ ὅτι οἱ λοιποὶ ἠδύναντο νὰ προβοῦν εἰς οἱονδήποτε μέτρον κα-

νὰ λάβουν οἱανδήποτε ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐδήλουν ὅτι συνεμερίζοντο ἐκ τῶν προτέρων.

×

Ὅταν συνεκεντρώθησαν ὅλοι οἱ συνωμόται, ὁ Μέδων ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον:

— Συνήλθομεν ἐδῶ ἀπόψε, εἶπεν πρὸς τοὺς παρευρισκομένους πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον μεγάλην δημοτικότητα καὶ ἐπιρροὴν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπως κανονίσωμεν ἀποφασιστικώτερον τὴν πορείαν τοῦ ἡμετέρου κόμματος.

Νομίζω ἐξηκολούθησεν οὗτος, ὅτι τὰ πράγματα ἔφθασαν πλέον εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ὁ Ἀλκιφρων δὲν διαχειρίζεται πλέον τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν παρὰ μόνον ἵνα οὗτος θησαυρίζῃ καὶ καταδιώκῃ τοὺς φρονοῦντας δυσμενῶς πρὸς αὐτόν. Μέχρι τοῦδε ὄχι ὀλίγους ἐκ τῶν φίλων μας ἐδολοφόνησαν μυστηριωδῶς τὰ βδελυρά του ὄργανα. Εἶνε καιρὸς καὶ μᾶς ἐπιβάλλεται νὰ ἐκδικήτωμεν τὸ αἷμα τὸ χυθὲν τῶν θυμάπτων τῆς ἀγρίας του ψυχῆς. Εἶνε καθῆκόν μας νὰ ἐκδικήσωμεν τὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν μας. Ἡ τρομοκρατία ἀσκεῖται ἀσυστόλως. Ἡ κατασκοπία μαίνεται. Ὁ λαὸς φορολογεῖται κατὰ τρόπον ληστρικόν. Ὁ Βασιλεὺς χρηματίζεται κατὰ τρόπον ἀνήθικον καὶ αἰσχρόν. Εἶνε ληστὴς περιβεβλημένος στέμμα. Εἶνε κακοῦργος φορῶν πορφύραν. Εἶνε τύρρανος αἱμοδιψής. Εἶνε καταστροφεὺς τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος στενάζει ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀτιμιῶν του ὁ ὁποῖος ζητεῖ ἀπολύτρωσιν ἀπὸ τὴν δίκην του τὴν φοβεράν. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει παρόμοιον τέρας. Ἐτόλμησε νὰ διαπράξῃ ὅλα τὰ ἐγκλήματα. Δὲν ἔχει καμμίαν συναίσθησιν τῶν κακουργημάτων. Εἶνε ἠθικῶς ἀνάπυρος. Εἶνε ἠθικῶς πεπορωμένος. Ἔχει χάσει πᾶσαν αἴσθησιν. Ἡ συνείδησίς του, ἐὰν εἶχε ποτὲ τοιαύτην, εἶνε καταφορτος ἐξ ἀτιμιῶν. Περιουσίας χωρικῶν ἥρπασεν. Κτήματα ἀγροτῶν ἐσφετερίσθη. Τὴν χώραν στρατιωτικῶς ἐξήντλησε. Τὴν κακοδιοίκησιν ἐπαγίωσεν εἰς πολιτικὸν σύστημα. Ἡ τρομοκρατία εἶνε ἔργον τῶν χειρῶν του. Τοὺς

ἰσχυροὺς τοὺς κατεδίωξεν. Τοὺς ἠθικοὺς τοὺς κατέστρεψεν. Τοὺς φαύλους προήγαγεν. Καὶ τοὺς ἀσυνειδήτους ὑπεστήριξεν. Ἡ παρουσία του εἰς τὸν θρόνον τῶν Συρακουσῶν εἶνε αἶσχος...

Αἶσχος ! ἀνεφώνησαν πάντες παρασυρθέντες ἐκ τῶν λόγων τοῦ Μέδοντος.

+

Ὁ Μέδων ἐξηκολούθησεν ἐπιθετικὸς καὶ δριμὺς πάντοτε :

— Δὲν ἠρκέσθη εἰς ὅσα μέχρι τοῦδε διέπραξεν ἐναντίον τῶν συμφερόντων τῆς χώρας. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου κατὰ τοὺς πολέμους, τοὺς ὁποίους διεξήγαγεν μετὰ τῶν Καρχηδονίων. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὴν παραλυσίαν τοῦ στρατεύματος. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὰς κλοπὰς καὶ τὰς ληστείας, τὰς ὁποίας διέπραξεν. Δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχυσε τόσων καὶ τόσων ἀθώων ὑπάρξεων. Δὲν ἠρκέσθη εἰς ὅλα τὰ αἴσχη αὐτά, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ περιφρονήσῃ ἔτι ἐναργέστερον καὶ φαυλότερον τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ ἀπεφάσισε νὰ συζευχθῇ τὴν Φρύνην καὶ νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν Συρακουσῶν τὴν περικαλλεστέραν μὲν ἀλλὰ καὶ ἀναιδεστέραν ἑταίραν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Φρύνην, τῆς ὁποίας τὸ κάλλος ὁμολογῶ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ εἶνε θεῖον, ἀλλὰ ἡ ρυπαρότης τοῦ χαρακτῆρος ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ἀθλιότητα τῆς ψυχῆς τοῦ ἐλεεινοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος σήμερον βασιλεύει εἰς τὴν Σικελίαν.

×

Τοὺς λόγους τούτους τοῦ Μέδοντος οἱ συνωμόται ἤκουσαν σιωπῶντες.

Εἷς ἐξ αὐτῶν, γηραιὸς πολιτικὸς, συνετὸς ἀλλὰ μέγας πατριώτης διέκοψε καὶ εἶπεν :

— Καὶ ποία ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ ;

— Ποία ἡ θεραπεία ; διέκοψαν οἱ λοιποὶ προσβλέποντες αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

— Ὅταν αὐτὸς πέσῃ, ἐπανέλαβεν οὗτος, τί θὰ γίνῃ ὁ θρόνος ;
— Περὶ τούτου θὰ σκεφθῶμεν ἀργότερον.
— Διατί ὄχι ἀπὸ τώρα ;
— Διότι πρῶτον πρέπει νὰ τολμήσωμεν, ἐτόνισεν ὁ Μέδων.
Καὶ προσέθεσεν ὑψηλοφώνως :
— Δηλῶ ὅτι δὲν δέχομαι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ προταθῶ ὑποψήφιος διὰ τὸν θρόνον, ἐὰν τυχὸν ἤθελε χηρεύσει.
— Ἀλλὰ πῶς ; εἶπον οἱ παρεστῶτες.
— Δὲν θέλω νὰ νομισθῇ ὅτι ἐπιδιώκω προσωπικὸν ὄφελος. Φρονῶ ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶνε ὁ χείριστος τῶν ὅσων ἔχομεν κακῶν καὶ φιλοδοξῶ μόνον νὰ σώσω τὴν πατρίδα μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ φιλοδοξία μου. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρόν μου. Τίποτε ἄλλο. Περὶ τοῦ θρόνου καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος νὰ ἀναβιβασθῇ ἐπ' αὐτοῦ, προτείνατε σεῖς ὅποιον θέλετε. Ἐγὼ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω. Μόνον ἐγὼ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχομαι νὰ δηλωθῶ ὡς ὑποψήφιος.

×

Αἱ δηλώσεις αὗται τοῦ Μέδοντος ἐπροκάλεσαν κατάπληξιν, διότι ὅλοι ἐφρόνουν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σχεδίου τοῦ Μέδοντος ὅπως καταλάβῃ τὴν ἀρχήν.

Ἀλλὰ συγχρόνως αἱ δηλώσεις αὗται ἐστερέωσαν τὴν πεποίθησιν τῶν συνωμοτῶν ἐπὶ τῆς δράσεως τοῦ φοβεροῦ δημοκόπου.

— Ἐὰν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ τοῦ ὑποψηφίου διαδόχου τοῦ βασιλέως, ἐγὼ τολμῶ, ἐὰν δέχεσθε, νὰ σᾶς προτείνω ἕνα ἐκ τῶν δύο στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπροχώρησαν εἰς τὰ φρονήματά μας.

— Στρατηγοί ; ἀνέκραξαν ὅλοι διαποροῦντες.
— Ναί...στρατηγοί...
— Ὥστε καὶ ὁ στρατός...
— Καὶ ὁ στρατὸς ἤδη εἶνε μεθ' ἡμῶν !
— Ἀλλὰ ποῖα εἶνε τὰ ὀνόματα τῶν προσχωρησάντων στρατηγῶν ; ἠρώτησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ οἱ νεαρώτεροι τῶν πολιτικῶν συνωμοτῶν.

— Ὁ Κόνων καὶ ὁ Ἀρίστιππος.

Ἡ ἀναγγελία τῶν ὀνομάτων τῶν δύο αὐτῶν στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐθεωροῦντο τὰ μόνα σοβαρὰ στηρίγματα τῆς βασιλείας, ἐπροξένησεν κατάπληξιν.

Πάντες διηπόρουν καὶ ἔβλεπον ἀλλήλους ἐκπληκτοι.

+

— Ὥστε καὶ ὁ φρούραρχος τῆς πόλεως ;

— Καὶ ὁ φρούραρχος τῶν ἀνακτόρων ;

Ἠρώτησαν οἱ παριστάμενοι.

Ναὶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μέδων, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη, ὡς βλέπετε, ἐξηγέρθησαν κατὰ τοῦ τυράννου, πρὸς τὸν ὁποῖον αἰσθάνονται ἀκαταν ίκητον περιφρόνησιν καὶ βδελυγμίαν καὶ τοῦ ὁποίου τὴν πτῶσιν εὐχονται καὶ τὸν ἐκθρονισμὸν θέλουν πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδο.

— Ἀλλὰ τότε τὸ ἔργον μας εὐοδοῦται εὐτυχῶς ! ἀνεφώνησαν οἱ συνωμόται.

— Εἴπετε ὅτι θὰ εὐοδοθῇ μέχρι τέλους. Ἀλλ' ὅ,τι ἔχομεν νὰ πράξωμεν, πρέπει νὰ τὸ πράξωμεν ταχέως. Ἡ πεῖρα τῶν πολτικῶν πραγμάτων μὲ ἐδίδαξεν ὅτι ἡ ἀναβολὴ γίνεται πάντοτε πρόξενα πολλῶν κακῶν. Εἰς ἔργον !

Εἰς ἔργον !

Ἀνέκραξαν οἱ συνωμόται μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πάθους ἐγρίου.

Αἱ προσχωρήσεις τῶν δύο στρατηγῶν εἶχεν ἐμπνεύσει εἰςαὐτοὺς θάρρος μέγα.

Ἡ συνωμοσία τοῦ στρατοῦ ἦτσ μέγα κατόρθωμα.

Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Βασιλέως ἦτο ζήτημα ἑνὸς παραπάλμο κινήματος πλέον.

Μιᾶς ἀποφάσεως ριψοκινδύνου.

Ἦτο ζήτημα ἑνὸς ἀνθρώπου.

Ἦτο ζήτημα μιᾶς καταλλήλου εὐκαιρίας.

Καὶ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ὁ Μέδων ἐνόμισεν ὅτι τὴν εὗρε ἐν τῇ

Ἦτο ἀδύνατον νὰ σκεφθῇ ἄλλο τι, εἰμὴ τὸ φοβερὸν δυστύχημα τὸ ὁποῖον ἐθεώρει καὶ κατὰ νὸν οἰωνὸν μέλλοντος. Σελὶς 570.

διασώσει τῆς Φρύνης καὶ ἐν τῇ ἀνακηρύξει αὐτῆς ὡς βασιλίσσης.

Ὁ ἀσυνείδητος καὶ διεφθαρμένος Βάσιλεὺς ἔμελλε νὰ τιμωρηθῇ, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν θὰ ἀπεπειρᾶτο νὰ ἐκφράσῃ τὴν θρασυτέραν του περιφρόνησιν πρὸς τὸν Σικελικὸν λαόν, ὅστις τὸν ἠνέχθη ὀργιάζοντα καὶ ἀκολασέντοντα ἐπὶ τόσον καιρόν.

×

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκρούσθη ἡ θύρα.

Ὁ Κότων καὶ ὁ Ἀρίστιππος εἰσήρχοντο εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Μέδοντος.

Δὲν ἐφόρουν τὰς στολάς των τὰς στρατιωτικάς.

Ἦσαν μετημφιεσμένοι εἰς ἀγρότας ρακενδύτους καὶ ἔφερον πλαστὰς γενειάδας καὶ βακτηρίας γερόντων.

Οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν δύο στρατηγῶν ἔκλιναν πρὸ αὐτῶν μὲ σεβασμόν, βαθείας ὑπολήψεως, οἰωνεὶ θέλοντες νὰ ἐπιδείξουν τὴν ἀπεριόριστον ἀφωσίωσίν των πρὸς τοὺς δύο μεγάλους ἄνδρας τοῦ στρατοῦ, οἱ ὁποῖοι διεκινδύνευον τὰς θέσεις των καὶ τὰ πάντα πρὸς σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

Οἱ δύο στρατηγοί, συνεχισθείσης τῆς συνομιλίας, ἀπέδειξαν ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἐξευτελίσει τὸ στρατιωτικὸν γόητρον καὶ ὅτι ἦτο παραίτιος τῶν τελευταίων ἡττῶν, ἀνωμολόγησαν δὲ μετὰ παρρησίας καὶ ἐνώπιον ὅλων ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νὰ τεθοῦν αὐτοὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπαναστάσεως.

—Ὁ στρατὸς τῆς πόλεως, εἶπεν ὁ φρούραρχος, μοῦ ἀνήκει. Δὲν ὑποκύπτει παρὰ μόνον εἰς ἐμέ. Ἐξασκῶ τοιαύτην ἐπ' αὐτῶν ἐπιρροήν, ὥστε καὶ ἐὰν διατάξῃ ὁ βασιλεὺς ἀντίθετα πρὸς τὰς διαταγάς μου, οἱ στρατιῶται θὰ ὑπακούουν ἐμὲ καὶ ὄχι τὸν βασιλέα. Ἐπομένως τὸ ζήτημα εἶνε ζήτημα λελυμένον.

—Ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων, προσέθεσεν ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν, ἔχει δυσμενὲς τὸ φρόνημα πρὸς τὸν βασιλέα, διότι εὑρίσκεται ἐγγύτερον πρὸς τὰς φαυλότητας καὶ τὰς ρυπαρότητας, αἱ ὁποῖαι δια-

προάττονται ἐντὸς αὐτοῦ. Μέχρι τοῦδε ἐγὼ τοὺς συνεκράτουν. Καὶ ὁμολογῶ μετὰ πολλοῦ κόπου. Ὁ διευθύνων τὸν βασιλέα στρατηγὸς Λυκοῦργος εἶνε φαῦλος κόλαξ καὶ μωρὸς γέρων, τοῦ ὁποίου τὸ λογικὸν πρὸ πολλοῦ ἐπτερύγισεν. Οἱ σύμβουλοι τῶν βασιλέων, οἱ φαῦλοι καὶ οὐττιδανοί, αὐτοὶ πάντοτε ὑπῆρξαν οἱ αἴτιοι τῆς πτώσεώς των. Ἡ ἱστορία τοὐλάχιστον αὐτὸ μᾶς διδάσκει. Ὅπου ἡ ἀλήθεια ἀπεκρύβη, ἐκεῖ αἱ συμφοραὶ καὶ τὰ αἵματα καὶ αἱ ἐκθρονίσεις. Ὅπου τὸ φῶς καὶ ἡ εἰλικρίνεια, ἐκεῖ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ καὶ ἡ θεμελίωσις τοῦ θρόνου.

— Ὁ Ἀλκίφρων, προσέθεσεν ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν, εἶνε οὐτιδαννός, ἄνανδρος καὶ φαῦλος. Τὸ καθῆκον πρὸς τὴν πατρίδα ἀπαιτεῖ νὰ ἐκθρονισθῇ!

— Νὰ ἐκθρονισθῇ! ἐπανέλαβον ὅλοι ὁμοῦ μετὰ φωνῆς ἀγρίας καὶ μεσττῆς πάθους.

— Ὅταν βλέπετε ἡμᾶς, τοὺς στρατηγούς, νὰ παριστάμεθα κατ' αὐτῶν, σημεῖον ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἐπιδέχεται πλέον καμμίαν θεραπείαν.

— Οἱ πολιτικοί, εἶπεν ὁ Μέδων, οὐχὶ ἅπαξ ἀπέδειξαν εἰς τὸν Βασιλέα ὅτι βαίνει κατὰ κρημνῶν. Δὲν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ κανένα. Ἀπεναντίας περιεφρόνησε ἔτι μᾶλλον τὴν κοινὴν γνώμην. Ἀλλ' οὐκὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τολμοῦν νὰ ἀψηφοῦν τὸ δημόσιον φρόνημα. Ὀγκοῦται τὸ λαϊκὸν κόμμα καὶ τοὺς παρεσύρει μέχρι τοῦ βάθους τοῦ πυθμένος. Ἠπειλήθη ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ συνέλθῃ. Εἰς οὐδὲν ὠφέλησεν. Ἐπράξαμεν ὅ,τι δυνατὸν διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ἐστάθη ἀδύνατον.

Ἐξηντλήσαμεν ὅλα τὰ μέσα καὶ ὅλους τοὺς δυνατοὺς τρόπους.

Τίποτε. Ἀπεναντίας ἀπεθρασύνετο, ὡς ποῦ ἡ κατάστασις ἔφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Βλέπεται δὲ τώρα ὅτι ἡ χώρα κινδυνεύει νὰ κιαταστραφῇ. Ἐν ὀνόματι τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος, δυνάμεθα νὰ ἀποφασίσωμεν νὰ τὸν ἐξοντώσωμεν, μὲ τὴν πλήρη πεποίθησιν ὅτι πράττομεν οὐχὶ ἀδίκημα, ἀλλ' ἔργον σωτήριον καὶ ὑπὸ πάντων, ἀσπαστόν.

— Νὰ τὸν ἐκθρονίσωμεν!

Ἀνεκραξαν ὅλοι μετὰ θυμοῦ.

×

— Νὰ τὸν δολοφονήσωμεν! ἀνεφώνησεν ὁ νεώτερος ἐκ τῶν συνωμοτῶν.

— Θὰ καλέσωμεν τὸν λαὸν εἰς ἐπανάστασιν.

— Καὶ τὸν στρατόν!

— Καὶ θὰ βαδίσωμεν κατὰ τῶν Ἀνακτόρων ἐν καιρῷ νυκτός.

— Ναί...

— Κατόπιν, εἶπεν ὁ Μέδων, θὰ πολιορκήσωμεν τὰ Ἀνάκτορα.

— Καί...

— Καὶ θὰ εἰσέλθωμεν διὰ τῆς βίας.

— Ἀλλὰ βία δὲν θὰ ὑπάρξῃ, εἶπεν ὁ φρούραρχος τῶν Ἀνακτόρων.

— Καὶ ἐὰν ὑπάρξῃ;...

— Οὐδεὶς θὰ τολμήσῃ νὰ παρακούσῃ εἰς τὴν διαταγήν μου...

— Ἀλλ' ἐὰν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος;...

— Ὦ! αὐτὸς θὰ πέσῃ ἐκ τῶν πρώτων... ἀρκετὰ ἐμόλυνεν τὸ ἔδαφος τῶν Συρακουσῶν..

— Ἀλλ' ἐὰν οἱ ἄλλοι στρατηγοί;..

— Καὶ αὐτοὶ θὰ σφαγοῦν αὐτοστιγμεί.

— Θὰ εἰσορμήσωμεν λοιπὸν ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων καὶ θὰ συλλάβωμεν τὸν Βασιλέα... ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ὁ Μέδων.

— Θὰ τὸν συλλάβωμεν; ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι

— Ἔστω..θὰ τὸν φονεύσωμεν...

— Νὰ τὸν φονεύσωμεν... Καὶ τὴν Φρύνην;

— Καὶ αὐτὴν νὰ θανατώσωμεν...

— Αὐτὴν τὴν αἰτίαν τοῦ κακοῦ..

— Ἔστω...ἂν καὶ ὁ Βασιλεὺς εἶνε ὁ κυρίως ἔνοχος καὶ παραίτιος.

— Ὄχι νὰ φονευθῇ καὶ αὐτή...

— Νὰ φονευθῇ...

— Νὰ φονεύσωμεν ὅλους τοὺς ἐν τῷ Ἀνακτόρῳ.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνουν ὄργανα τῆς παλαιᾶς δυναστείας.

Ἐφώναζον οἱ συνωμόται.

— Ὁ Μέδων εἶπεν :

— Ἡ ἐπανάστασις νὰ γείνῃ τὸ ταχύτερον.

— Ναί...

— Πότε νομίζουν οἱ στρατηγοὶ ὅτι ἠμποροῦμεν νὰ εἴμεθα ἕτοιμοι ;

— Καὶ αὔριον. Ποῖος μᾶς ἐμποδίζει ;

— Αὔριον ὄχι, εἶπεν ὁ Μέδων, διότι ἡμεῖς οἱ πολιτικοὶ πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν μετὰ τῶν φίλων μας ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπιαρχίαις.

— Καλῶς ! ἀπήντησαν οἱ στρατηγοί. Ὥστε πότε ;

— Μετὰ μίαν ἑβδομάδα...

— Ἄνευ περαιτέρω ἀναβολῆς...

— Καμμίας.

— Σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι ! ἀνεβόησαν ὅλοι.

×

Ὁ Ἀρίστιππος ἐξήγαγε τὸ ξῖφός του, τὸ ὁποῖον εἶχε κρυμμένον.

— Ὀρκισθῆτε ! εἶπε χαμηλοφώνως.

Καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Ὁρκιζόμεθα νὰ ἀπελευθερώσωμεν τὴν πατρίδα ἐκθρονίζοντες τὸν Βασιλέα καὶ ἐν ἀνάγκη φονεύοντες αὐτὸν καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, χάριν τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος.

Ὁ Ἀρίστιππος εἶχε προτείνει τὸ ξῖφος γυμνόν

Οἱ συνωμόται εἶχον ἐπαναθέσει τὰς χεῖράς των ἐπὶ τοῦ ξίφους.

— Τὸ ὁρκιζόμεθα ! ἐπανέλαβον ὅλοι ὁμοῦ.

— Ἄτιμος καὶ προδότης ἔστω ἐκεῖνος ὅστις ἤθελεν ἐξ οἱασδήποτε ἀφορμῆς ἀθετήσει τὸν λόγον του.

— Ἄτιμος καὶ προδότης ἔστω ! ἐπανέλαβον οἱ ὁρκιζόμενοι.

— Ἡ κατάρα τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του !

— Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του !

— Τὸ αἷμά του θὰ ἀποπλύνῃ τὸ αἶσχος !

— ...Τὸ αἶσχος !

Καὶ ὁ Ἀρίστιππος διὰ τελευταίαν φορὰν ἐπανέλαβε :

— Ὁρκισθῆτε ! .

— Ὁρκιζόμεθα !

×

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῇ ὁδῷ.

— Πῶς ; τοιαύτην ὥραν ; εἶπεν ὁ Μέδων ἐν ταραχῇ.

— Μήπως προδιδόμεθα ; εἶπεν ὁ Ἀρίστιππος.

— Σβύσατε τὰς λυχνίας, διέταξεν ὁ Κότων.

Αἱ λυχνίαι ἐσβέσθησαν πάραυτα.

Σκότος βαθὺ ἐκράτει.

Κανεὶς δὲν ὡμίλει.

Σιγὴ θανάτου...

Οἱ συνωμόται ἔτεινον τὸ οὖς .

Ἀλλ' οἱ φόβοι των ἦσαν μάταιοι.

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισαν ὅτι οἱ νυκτοφρουροὶ τοὺς εἶχαν ἀναγαλύψει.

Ἐπλανήθησαν ὅμως.

Ὅμιλοι μεθυσμένοι, διερχόμενοι ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Μέδωνος, εἶχον κρούσει ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς θύρας...

Μετ' ὀλίγον οἱ συνωμόται διελύθησαν.

Ὁ Μέδων ἀνέλαβεν νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θὰ ἐκηρύσσετο ἡ ἐπανάστασις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐρωτικὴ συνέντευξις τῆς Φρύνης μετὰ τοῦ Μενελάου

Ἡ Φρύνη εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ σφοδροῦ ἔρωτος πρὸς τὸν Μενέλαον.

Παρ' ὅλην τὴν περιωπὴν τῆς θέσεώς της ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῇ.

Ἤθελε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Ἤθελε νὰ τὸν ἀπολαύσῃ.

Τίποτε δὲν τὴν ἐφόβιζεν.

Τίποτε δὲν τὴν ἐτρόμαζεν.

Ἐσυλλογίζετο ὅμως μήπως καὶ προδοθῇ.

Ἦτο φυσικὸν νὰ σκέπτεται μήπως ἀποκαλυφθῇ πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ Ἀλκίφρονος, ὁπότε τὸ τέλος τοῦ περιφήμου αὐτοῦ ἔρωτος θὰ ἦτο τραγικόν.

Ὁ Μενέλαος ἐξ ἄλλου, παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ τηρήσῃ τὸν ὅρκον του, ἔβλεπεν ὅτι καθίστατο ἐπίορκος μοιραίως.

Ἡ δύναμις τοῦ ἔρωτος καθίστατο ἐπιβλητική.

Τοσοῦτον πάθος καὶ αὐτὸς ἠσθάνετο πρὸς τὴν Φρύνην, ὥστε ἡ διάνοιά του ἐπεσκοτίσθη καὶ οὐδὲν ἐσυλλογίζετο, οὐδὲ αὐτὸν τὸν Ἀλκίφρονα, τοῦ ὁποίου μέχρι τῆς χθὲς ἦτο ὁ ἔμπιστος φίλος.

×

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ βασιλεὺς ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Φρύνην ὅτι ἐπέκειτο ἡ στέψις αὐτῆς ὡς βασιλίσσης.

— Πότε θὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις ; ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ περικαλλὴς Ἀτθίς.

— Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας πανηγυρικῶς.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς εἰδήσεως αὐτῆς ἡ Φρύνη ἐνεθουσιάσθη καὶ μυρίας ἐρωτικὰς περιποιήσεις ἐπεδαψίλευσεν εἰς τὸν Ἀλκίφρονα, τὸν ὁποῖον κατεφίλει εἰς τὸ στόμα ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ὑποσχομένη αὐτῷ αἰωνίαν πίστιν καὶ ἀφωσίωσιν !

— Μετὰ τὸ πρόγευμα, διέκοψεν ὁ βασιλεύς, θὰ ἐπιθεωρήσω τὸν στόλον. Σὺ θὰ μείνῃς μόνη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Καὶ ποῖοι θὰ σὲ ἀκολουθήσουν ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν μου.

— Θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ στόλου ;

ἠρώτησεν αὕτη.

— Τρεῖς ὥρας, ἀπήντησεν ὁ βασιλεύς.

Καὶ πράγματι μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ στόλου τῶν Συρακουσῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε παραταχθῇ ὀλίγον ἔξωθεν τοῦ λιμένος.

Τὸν βασιλέα ἀναχωρήσαντα συνώδευον ὅλοι του οἱ ὑπασπισταί, πλὴν τοῦ Μενελάου, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐκάλεσε καὶ τοῦ εἶπε :

— Μενέλαε, θὰ λείψω τρεῖς ὥρας. Ἡ Φρύνη θὰ εἶνε μόνη εἰς τὰ ἀνάκτορα...ἔχε τὸν νοῦ σου...

— Μεῖνε ἥσυχος, τοῦ ἀπήντησεν ὁ Μενέλαος, ὅστις μετὰ κόπου προσεπάθει νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἐνοχῆς του, ἥτις τὸν ἐπίεζεν ὡς ἐφιάλτης εἰς τὸ στῆθος.

+

Ὁ βασιλεὺς ἀνῆλθεν ἐφ' ἁμάξης, συνοδευόμενος ὑπὸ ἰσχυρᾶς φρουρᾶς.

Αἱ ἀναγκαῖαι προφυλάξεις διὰ τὴν ζωὴν τοῦ βασιλέως εἶχον ληφθῇ ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λυκούργου, ὅστις ἐγκαίρως εἶχε δώσει τὰς δεούσας διαταγάς.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ βασιλέως, ἡ Φρύνη ἔμενε μόνη εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Εἷς δὲ μόνος στρατιωτικὸς ἀνώτερος καὶ ὑπασπιστής, ὁ Μενέλαος.

Ἡ εὐκαιρία ἦτο μοναδικὴ ὅπως ἡ Φρύνη ἐκδηλώσει τὸν σφοδρὸν ἔρωτά της πρὸς τὸν περικαλλῆ ἀξιωματικόν, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς ὁ ἴδιος τῆς εἶχεν εἰπῇ ὅτι θὰ ἀπουσίαζεν ἐπὶ τρεῖς ὥρας.

Καὶ ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἐὰν ἔπρεπε νὰ καλέσῃ εἰς τὰ δωμάτιά της τὸν Μενέλαον ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ διαφόρων ζητημάτων τῆς ἡμέρας.

Μετὰ πολλὰς σκέψεις καὶ δισταγμοὺς τὸ ἀπεφάσισε.

Καὶ ἀφοῦ ἐκαλλωπίσθη δεόντως καὶ ἐφόρεσε θαυμασίαν ἐσθῆτα κριωόχρουν, ἤλειψε δὲ ὁλόκληρον τὸ σῶμά της μὲ μῦρα ἐλαφρὰ καὶ μὲ ἀρώματα εὐώδη καὶ ἐκόσμησε τὴν κόμην της μὲ λίθους πολυτίμου, διὰ μιᾶς ἐκ τῶν θεραπαινίδων της ἐκάλεσε παρ' αὐτῇ τὸν Μενέλαον.

×

Ὅταν ὁ Μενέλαος ἐκλήθη παρὰ τῇ Φρύνῃ ἐταράχθη.

Κατενόησε τὸ σχέδιόν της.

Ἐπίστευσε καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ πολὺ ἐὰν ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ ἀμέσως ἢ νὰ προφασισθῇ ὅτι κωλύεται ἐκ λόγων ὑπηρεσίας.

Ἀλλ' ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποδείξῃ ἄρνησιν ;

Ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ μεταβῇ καλούμενος παρὰ τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία αὔριον θὰ ἦτο Βασίλισσα ;

Ἐὰν δὲ ἠρνεῖτο, τοῦτο δὲν θὰ ἀπετέλει προσβολήν ;

Καὶ ἡ προσβολὴ δὲν θὰ ἐξήπτα τὴν βασίλισσαν ;

Καὶ συνέφερεν εἰς αὐτὸν νὰ κινήσῃ τὸ μῖσος καὶ τὴν ὀργὴν τῆς πανισχύρου γυναικός ;

Τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μεταβῇ.

Καὶ ὑπακούσας ἔσπευσε παρ' αὐτῇ.

Ἡ Φρύνη ἐκάθητο ἐπὶ θαυμασίας ἕδρας ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της, ἦτο δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐξαισίου κάλλους.

Οἱ ὀφθαλμοὶ ἠκτινοβόλουν ἐκ λάμψεως, ἡ δὲ κόμη ὡμοίαζε πρὸς χρυσορρόαν ποταμὸν, ὅταν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔπιπτον ἐπὶ τῶν μεταξίνων τριχῶν τῆς κεφαλῆς της.

Ἐκάθητο ἐπὶ πολυτίμου ἕδρας εἰς στάσιν προκλητικὴν καὶ χαρίσσαν, ὅταν ὁ Μενέλαος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθη, ὑψηλὸς, ὡραῖος, περικκλὴς, εὔχαρις, δροσερὸς, ρωμαλέος, πλήρης ζωῆς καὶ σφρίγους καὶ ἀγάπης.

×

— Μὲ ἐζήτησες ; ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος εἰσερχόμενος, μετὰ τόνου τυπικοῦ.

— Ναί...ἀπήντησεν αὕτη.

— Ὁ Βασιλεὺς ἔφυγεν ;

— Ἔφυγεν.

— Εἶνε πολλὴ ὥρα ;

— Πρὸ μιᾶς ὥρας.

— Ποῖοι τὸν ἠκολούθησαν ;

— Ὅλοι πλὴν ἐμοῦ.

— Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ ἐξαίρεσις ;

— Ἀγνοῶ,

— Σημαίνει δυσμένειαν ;

— Ὄχι.

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ ἔπρεπεν ἴσως κάποιος νὰ μένῃ καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα πρὸς φρούρησιν τῆς βασιλίσσης.

— Πρὸς φρούρησιν ; εἶπεν ἡ Φρύνη γελῶσα.

— Ναί.

—Ἀλλὰ ὑπάρχει φόβος καὶ δι' ἐμέ ;

— Φόβος οὐδείς. Ἀλλὰ τοὺς θησαυροὺς δὲν τοὺς φυλάττουν ; ἀπήντησεν ὁ Μενέλαος φιλοφρόνως.

Ἡ Φρύνη ἐνόμισεν ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος νὰ ἐκδηλώσῃ ὅλον τηστὸ πάθος πρὸς τὸν περικαλλῆ ὑπασπιστήν.

Καὶ τοῦ εἶπε μειλιχίως, μετὰ φωνῆς γλυκείας, μετὰ φωνῆς ἐγκλειούσης ἔρωτα καὶ πάθος καὶ μελαγχολίαν ἐλαφρὰν καὶ πόθον ἀκατανίκητον.

— Ὦ ! τότε ἔλα πλησίον μου διὰ νὰ μὲ φρουρῇς...

Ὁ Μενέλαος ἐπροχώρησεν ἄτολμος.

— Κάθησε κοντά μου καὶ ἡ Φρύνη καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ὡσεὶ παραδιδομένη εἰς ρέμβην καὶ ἔκστασιν, ἤρχισε νὰ λέγῃ χαμηλοφώνως :

— Ὦ ! πόσον ἐπεθύμησα...

Καὶ διέκοψε τὴν φράσιν.

— Τί ; ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος.

— Ὦ ! πόσον ἐπεθύμησα τὸν παλαιόν μου βίον .. τὸν βίον τῶν ἐλευθέρων ἡδονῶν...

Ὁ Μενέλαος ἐταράχθη.

— Ὦ ! ποίας ἀναμνήσεις διατηρῶ...ἀλλ' ὄχι ἐγὼ δὲν εἶμαι διὰ θρόνον... τρέφω ἀγάπην πρὸς τὴν δόξαν...ἀλλὰ προτιμῶ τὸν ἔρωτα... ὦ ! τὸν ἔρωτα...

Καὶ συνέσφιγγε τὰ χείλη της ἡδονικῶς.

Ὁ Μενέλαος τὴν παρετήρει ἔκπληκτος.

— Ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν τώρα κατέχω μὲ δεσμεύει... μὲ στενοχωροῦν οἱ τύποι...μὲ στενοχωροῦν αἱ αὐλικαὶ διατυπώσεις...Δὲν λέγω πρέπει νὰ εὐγνωμονῶ διότι ἡ τύχη μὲ ἀνύψωσε μέχρι αὐτοῦ τοῦ σημείου, ἀλλὰ, Μενέλαε, προτιμῶ τὴν ζωήν, τὴν ἐλευθέραν...τὴν ζωὴν τὴν ἄνευ ὑποχρεώσεων...τὴν ζωὴν τῶν ἐρώτων...τὴν ζωὴν τῶν ἡδονῶν...

Ὁ Μενέλαος ἐτήρει σιγήν.

×

— Προτοῦ ἀνέλθω εἰς τὸν θρόνον, ἡ καρδία μου ἦτο ἐλευθέρα νὰ ἐκλέξῃ τοὺς ἐκλεκτούς της...τώρα...τώρα... εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ

ὑπακούω εἰς τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου, ἐστω καὶ ἂν οὗτος εἶνε Βασιλεύς...Μενέλαε, ἰδοὺ ὅτι εἶμαι δυστυχής...

Καὶ ἡ Φρύνη ἤρχισε νὰ δακρύῃ καὶ νὰ περιπίπτῃ εἰς μελαγχολίαν.

— Δυστυχής ; διέκοψεν ὁ Μενέλαος μετὰ συγκινήσεως.

— Ὦ ! ναί... δυστυχής !...

— Ἀλλὰ ἡ τόση δόξα;...

— Τίποτε δὲν μὲ εὐχαριστεῖ πλέον...

— Ἀλλὰ τὸ στέμμα...

— Τὸ ἐβαρύνθην προτοῦ νὰ τὸ φορέσω...

— Ἀλλὰ τὰ μεγαλεῖα;...

— Τίποτε... τίποτε.. πίστευσον ὅτι εἶμαι δυστυχής... μόνον ὁ ἔρως μὲ καθιστᾶ εὐτυχῆ... μόνον διὰ τοῦ ἔρωτος ἔζησα... καὶ μόνον μὲ τὸν ἔρωτα θὰ ἀποθάνω εὐτυχής.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐὰν τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς σου, ὦ μὰ τοὺς Θεούς, δύνασαι εὐκόλως νὰ ἀνεύρῃς τὴν εὐτυχίαν...

— Εὐκόλως ; νομίζεις ;

— Ναί...

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε οὐδείς...

— Τί σὲ κωλύει ;...

— Ὁ Βασιλεύς... ὤ ! συλλογίζομαι τὸν Βασιλέα...

Ἀλλ' ἡ καρδία μου στενάζει πρὸ ἄλλου. Μενέλαε, πρέπει νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου.

Εἶπεν ἡ Φρύνη καὶ ἠγέρθη ἀποτόμως.

Ὁ Μενέλαος ἐσηκώθη συγκεκινημένος.

— Ὦ ! ναί... Μενέλαε, πρέπει νὰ σοῦ εἴπω τὴν ἀλήθειαν... ἀλλ' ἓν μόνον παρὰ σοῦ ζητῶ...

— Τί ;

— Ἐμπιστοσύνην !

Ὁ Μενέλαος ἐγονυπέτησεν καὶ εἶπεν :

— Τὸ αἷμά μου χάριν τῆς Φρύνης !

Ἡ Φρύνη τὸν ἀνήγειρεν.

×

Καὶ μετὰ στιγμιαίαν παῦσιν ἡ Φρύνη ἐξηκολούθησεν :

— Ὦ ! ναί... πρέπει νὰ σοῦ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, Μενέλαε. Πρέπει νὰ σοῦ ἀποκαλύψω τῆς ψυχῆς, τῆς μυστηριώδους ψυχῆς μου, ἡ ὁποία δὲν θαμβοῦται ἀπὸ τίποτε καὶ ἡ ὁποία δὲν εἰμπορεῖ ποτὲ νὰ δεσμευθῇ μὲ τίποτε, οὔτε μὲ χρῆμα, οὔτε μὲ θρόνον, καὶ ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ ὑπακούσῃ εἰμὴ εἰς τὰ ἔνστικά μου... Ἴσως, Μενέλαε, μὲ παρεξηγεῖς... ἴσως μὲ ἀδιαφορεῖς... ἴσως φρονεῖς ὅτι εἶμαι ἀχάριστος... ἀλλ' ὄχι... ὄχι... δὲν εἶμαι ἀχάριστος πρὸς τὸν Βασιλέα... τὸν ἐκτιμῶ... τὸν σέβομαι... αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὸν μυρίας καὶ ἀπείρους ὑποχρεώσεις καὶ χάριτας .. ἀλλὰ μοῦ συμβαίνει κἄτι τι τρομερόν...

— Τί ;

— Κἄτι τι τὸ ὁποῖον μόνον εἰς σὲ θὰ ἀποκαλύψω.

— Ποῖον ;

— Κἄτι τι τὸ ὁποῖον θὰ μὲ καταστρέψῃ, τὸ αἰσθάνομαι. .ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ μίαν δύναμιν μυστηριώδη, ἄγνωστον, μίαν δύναμιν ἀποπνίγουσαν ὅλα τὰ ἄλλα αἰσθήματα...μίαν δύναμιν φοβεράν...

— Ἀλλὰ πρὸς Θεῶν, τί συμβαίνει ;

— Δὲν τολμῶ νὰ σοῦ τὸ εἴπω καὶ ὅμως πρέπει νὰ σοῦ τὸ ἀποκαλύψω... Ἀλλά, Μενέλαε, συλλογίσου ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς θὰ εἶσαι κύριος τοῦ μυστικοῦ μου ..κύριος τῆς ζωῆς μου...ἐὰν τὸ μάθῃ ὁ βασιλεύς... Ὦ ! ἐὰν τὸ μάθῃ ..εἶμαι χαμένη !... Ὄρκισου ὅτι δὲν θὰ τοῦ τὸ εἰπῇς ποτέ...

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

— Εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ;

— Εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου !

Ἡ Φρύνη ἐταλαντεύετο.

Ἐδίσταζεν.

Ἐπάλαιεν, ἐστενοχωρεῖτο, ἠδημόνει.

Ὁ Μενέλαος τὴν παρετήρει σιωπῶν.

Ὅτε ἡ Φρύνη, συγκεντρώσασα ὅλας τὰς δυνάμεις της καὶ λαμβάνουσα ἀποφασιστικὴν στάσιν, τῷ εἶπε μὲ ὕφος ἐκμυστηρεύσεως καὶ μὲ φωνὴν χαμηλήν :

— Μενέλαε ! δὲν τὸν ἀγαπῶ τὸν Ἀλκίφρονα !

×

Ὁ Μενέλαος ἀνεσκίρτησε.

Μηχανικῶς ὀπισθοχώρησε δύο τρία βήματα.

Ἐφαίνετο βαθέως συγκεκινημένος ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς καὶ ἐτήρει σιγήν.

Ἡ Φρύνη παρατηροῦσα τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἔκπληξιν τοῦ Μενελάου, ἤπλωσε τὰς χεῖρας καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ.

Ὁ Μενέλαος δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ.

Νὰ ἀντιτάξῃ ἄρνησιν ;

Ἐφοβεῖτο τὸ μῖσος τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας.

Νὰ παραδοθῇ ;

Ἐσυλλογίζετο τὸν Ἀλκίφρονα.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη δὲν ἀφῆκε νὰ μεσολαβήσῃ πολὺς καιρός.

Καὶ τὸν ἥρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν.

— Μενέλαε, τῷ εἶπε, σὺ μόνος δύνασαι νὰ μὲ σώσῃς !

— Ἐγώ ;

— Ναί...σύ....

— Ἀλλὰ πῶς ;

— Πῶς ; Ἀλλὰ δὲν βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ καρδία μου φέρεται ἀκατάσχετος πρὸς σέ...δὲν ἐννοεῖς ὅτι εἶσαι ὁ παραίτιος τῆς δυστυχίας μου...

— Ἀλλὰ τί πταίω ;

— Ὄχι...δὲν πταίεις...ἀλλὰ ἡ καρδία μου δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐνέπνευσες ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς... Μενέλαε, σὲ ἀγαπῶ !

×

Ὁ Μενέλαος ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἡ καρδία του ἔπαλλε βιαίως.

Ἐκλονίζετο.

— Σὲ ἀγαπῶ τόσον, Μενέλαε, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, ὥστε θὰ ἐπροτίμων ἀντὶ τοῦ θρόνου νὰ ζῶ μαζύ σου εἰς ταπεινὴν καὶ ἄσημον καλύβην...

— Ἀλλά, Φρύνη, εἶμαι ἀνάξιος τῆς ἀγάπης σου. Ἐγὼ δὲν εἶμαι εἰμὴ ἕνας ἁπλοῦς ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως..ἡ λάμψις εἶνε αὐτός... αὐτὸς εἶνε ἡ δύναμις...αὐτὸς εἶνε τὸ πᾶν...

— Ὄχι...ὄχι...ἐὰν αἰσθάνεσαι πρὸς ἐμὲ μικράν τινα συμπάθειαν...

— Φρύνη !...συμπάθειαν δὲν αἰσθάνομαι...αἰσθάνομαι ἔρωτα καὶ ἀφοσίωσιν... διέκοψεν ὁ Μενέλαος, τρέμων ἐκ συγκινήσεως.

— Ἐάν, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, προσβλέπουσα αὐτὸν ἐρωτικῶς, αἰσθάνεσαι συμπάθειαν καὶ ἔρωτα πρὸς ἐμέ, μίαν χάριν σοῦ ζητῶ...

— Ποίαν ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ...

— Νὰ φύγωμεν ;

— Ναί...νὰ φύγωμεν...

— Ἀλλὰ τί λέγεις, πρὸς θεῶν, Φρύνη ; !

— Ναί...ναί...νὰ φύγωμεν !...

— Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν τοῦτο ;

— Ὦ ! εἶνε εὔκολον.

— Ἀλλὰ πῶς ;

— Ἀρκεῖ νὰ θέλῃς... Ἀρκεῖ νὰ θέλῃς καὶ ὅλα ἐπιτυγχάνονται.

— Ἀλλὰ πρὸς τί νὰ φύγωμεν ;

— Διὰ νὰ ζήσωμεν μόνοι.

— Ποῦ ;

— Ὁπουδήποτε...

×

— Ἀλλὰ ποῖος μᾶς ἐμποδίζει νὰ μείνωμεν ἐδῶ...

— Μᾶς ἐμποδίζουν τόσα καὶ τόσα..... ἐγὼ ἀπὸ μεθαύριον, θὰ εἶμαι βασίλισσα...

— Ἔ! καί;

— Καὶ σύ, θὰ εἶσαι πάντοτε ὑπασπιστής;...

— Καὶ μὲ τοῦτο;

— Δὲν θὰ εἰμπορῶ νὰ σὲ βλέπω ὅποτε θέλω...

Ὁ Ἀλκίφρων διαβλέπω ὅτι εἶνε ζηλότυπος...

— Εἶνε ὀλίγον.

— Πολὺ μάλιστα.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀνέχομαι τοὺς ζηλοτύπους.

— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ φύγωμεν.

— Ἔπειτα...

— Τί;

— Θέλω νὰ ζῶ μαζῆ σου... νὰ εἶμαι ἰδική σου καθ' ὁλοκληρίαν... νὰ εἶσαι καθ' ὁλοκληρίαν ἰδικός μου.

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ εἶμαι!

— Ὄχι... δὲν τὸ πιστεύω... γνωρίζω ὅτι σὲ ἀγαποῦν πολλαὶ γυναῖκες εἰς τὰς Συρακούσας... εἶσαι δεσμευμένος...

— Ὄχι... τίποτε δὲν μὲ δεσμεύει.

— Νὰ σὲ πιστεύσω;

— Σοῦ ὁμιλῶ εἰλικρινῶς.

— Μενέλαε, ἔχω μεγάλην πεῖραν τῆς ζωῆς.

— Ἀλλὰ σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν...

— Μενέλαε, ἐὰν μάθω ὅτι ἀγαπᾶς ἄλλην..

— Καμμίαν... μόνον σέ, ἀγαπητή μου Φρύνη.... μόνον σὲ ἀγαπῶ...

×

Ἡ Φρύνη τὸν προσέβλεπε μετὰ πάθους σφοδροῦ.



Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Βασιλέως Ἀλκίφρονος ἦτο ἐξόχως μεγαλοπρεπές.

Εἶχε ριφθῇ σχεδὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Τὸν ἐκράτει ἤδη ἐκ τοῦ λαιμοῦ διὰ τῶν ἁβρῶν χειρῶν της.

Ὁ Μενέλαος ἐθώπευσε τὴν κόμην της ἐλαφρῶς καὶ κατεφίλει τοὺς βραχίονάς της, οἱ ὁποῖοι ὡμοίαζον κρίνοους ἁρωματώδεις καὶ παλλεύκους.

— Σοῦ ὁμολογῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Φρύνη, ὅτι δὲν ἀγαπῶ τὸν Ἀλκίφρονα... ἀλλὰ δὲν πταίω οὔτε ἐγώ, οὔτε αὐτός.. ἀλλὰ συλλογίζομαι ὅτι εἶνε φοβερὸν νὰ τὸν προδώσω... Καὶ ὅμως... αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν ἀποφύγω... δὲν μὲ εὐχαριστεῖ... καὶ ὄχι μόνον δὲν μὲ εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ καὶ μὲ πλήττει...

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἐγὼ ἔζων βίον ὅλως διόλου διάφορον.

— Ἀλλὰ τὸν βίον σου ἐκεῖνον δύνασαι νὰ ἐξακολουθήσῃς ἐδῶ...

— Ὦ ! εἶνε ἀδύνατον...

— Τοὐλάχιστον ψυχικῶς...

— Ψυχικῶς ναί...ἀλλὰ δεσμεύομαι ἀπὸ τὰς ἐθιμοτυπίας...ὄχι... ὄχι...δὲν ἠμπορῶ νὰ ζήσω ἐδῶ... πρέπει νὰ φύγωμεν, Μενέλαε.

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν ;

— Ὅπου θέλεις.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν...εἰς τὴν Αἴγυπτον. Θέλω νὰ ζήσωμεν μόνοι...

— Ἀλλά, ἀγαπητή μου Φρύνη, μὴ σὲ παρασύρουν αἱ ἐπιθυμίαι σου... αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γείνῃ...

— Ὥστε δὲν θέλεις ;

— Ὄχι διότι δὲν θέλω, ἀλλά...

— Ἀλλά ;

— Ἀλλὰ διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ κάμω.

— Διατί ;

— Διότι εἶνε ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ πῶς ; Θὰ φύγωμεν.

— Ἀλλὰ τὸ νομίζεις κατορθωτόν ;

— Μίαν νύκτα θὰ δραπετεύσωμεν... Ἔχεις τὴν δύναμιν νὰ ἐξα-

πατήσῃς τοὺς φρουρούς ;

— Ἔχω...ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ υἱοθετήσω τὴν ἀπόφασίν σου αὐτήν· καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ ἐπιμένῃς εἰς σχέδιον ἐντελῶς ἀνεφάρμοστον.

— Ἀλλὰ τότε δὲν μὲ ἀγαπᾷς...

— Σὲ λατρεύω ..

— Ὁρκίσου...

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι εἰς τοὺς θεούς ! Σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τὸ ξῖφός μου ὅτι χάριν σοῦ ἠμπορῶ νὰ κάμω τὰς μεγαλειτέρας τῶν θυσιῶν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωήν μου νὰ θυσιάσω διὰ τὴν εὐτυχίαν σου !

— Μενέλαε, σὲ ἀγαπῶ.

— Ὦ ! Φρύνη ! σὲ λατρεύω !

×

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἔμειναν ἐνηγκαλισμένοι, ὄρθιοι.

Ἡ Φρύνη εἶχε προτείνει τὴν κεφαλήν, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον κατεφίλει ὁ Μενέλαος.

Βαθεῖς στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων τῆς Φρύνης, οἱ ὁποῖοι ἔκαιε καὶ ἐπύρεσσεν ἐξ ἐρωτικοῦ πάθους.

— Ὦ ! ἄφες με, τοῦ εἶπεν αὕτη, ἄφες με νὰ σβύσω τὴν φλόγα... τὴν δίψαν...

Καὶ ἡμιλιπόθυμος ἀφέθη νὰ πέσῃ ἐντελῶς ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος τοῦ Μενελάου.

Οὗτος ἔκυψε καὶ τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ στόμα.

Βαθὺς στεναγμὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματος τῆς περικαλλοῦς ἑταίρας, καὶ φρικίασις ἡδονικὴ διέδραμεν ὅλον της τὸ σῶμα.

— Μενέλαε, τοῦ ἔλεγεν, καμμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς, σὲ ἀγαπῶ !...

— Φρύνη, ἐπαναλαμβάνει οὗτος, εἶμαι ἰδικός σου !

×

Αἴφνης ἡ Φρύνη ἀνηγέρθη ἀποτόμως καὶ ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τὴν θύραν ἀνήσυχος.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος.

— Νομίζω ὅτι ἤκουσα βήματα.

— Βήματα ;

— Ναί...

— Ἀδύνατον !...

Καὶ ὁ Μενέλαος ταχὺς ἐτράπη πρὸς τὴν θύραν.

Ἤνοιξεν αὐτὴν βραδέως καὶ παρετήρησεν εἰς τὸν διάδρομον.

Δὲν ἐφαίνετο κανείς.

— Δὲν εἶνε τίποτε ! εἶπε πρὸς τὴν Φρύνην στρεφόμενος.

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

— Κλεῖσε ! τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Ἔκλεισα, ἀπήντησεν οὗτος.

— Ἔκλεισες καλά ;

Καὶ ὁ Μενέλαος ἔστρεψε δὶς τὸ ρόπτρον οὕτως ὥστε ἡ θύρα νὰ μὴ δύναται νὰ ἀνοιχθῇ ἔξωθεν.

Ἡ Φρύνη ἐμειδία, ἡ παμπόνηρος.

Τότε δὲ μόνον ὁ Μενέλαος κατενόησε τὸ τέχνασμα τῆς Φρύνης, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ εὕρῃ εὔσχημον τρόπον νὰ τοῦ ὑποδείξῃ νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Καὶ ὁ Μενέλαος νομίζων ὅτι ἦτο περιττὸν πλέον νὰ τηρῇ ἐπιφυλάξεις, κατῆλθε πρὸς αὐτὴν μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, λέγων :

— Καὶ τώρα εἶσαι δική μου πλέον !

Ἡ Φρύνη ἐρρίφθη ἐξάλλως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μενελάου.

— Μενέλαε !

— Φρύνη !

Ἐνηγκαλισμένοι παρέμενον οὕτως ἐπὶ πολύ, ὅτε θόρυβος ἠκούσθη ἔξωθεν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Ὁ Ἀλκίφρων συλλαμβάνων τοὺς ἐραστάς

Κατ' ἀρχὰς οἱ δύο ἐνηγκαλισμένοι ἐρασταὶ δὲν ἀντελήφθησαν τίποτε.

Ἔμενον εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην τῆς ἐρωτικῆς διαχύσεως καὶ εἶχον πὰ χείλη συγκεκολλημένα.

Ἀλλ' ὅταν ὁ θόρυβος εἰς τὸν διάδρομον ἐπετάθη, ὁ Μενέλαος ἀπεσπάσθη ἔντρομος ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τῆς Φρύνης.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν αὕτη περίφοβος.

— Κρότον ἀκούω... εἶπεν ὁ Μενέλαος.

— Κρότον ;

— Ναί...

Καὶ ἔτεινον καὶ οἱ δύο τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς.

Εὑρίσκοντο ἐν ἀγωνίᾳ.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν βήματα βαρέα εἰς τὸν διάδρομον καὶ θόρυβος ἐπιτεινόμενος.

— Ἀκούεις ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ναί... βήματα...

— Ποῖος νὰ εἶνε ;

— Περίεργον ! τοιαύτην ὥραν ;

Καὶ ἐσιώπησεν.

Ἔτεινεν ἐκ νέου τὸ οὖς ἀγωνιῶδες.

— Ἀλλ' ὁ θόρυβος προχωρεῖ... διέκοψεν ἡ Φρύνη.

— Ἀνησυχῶ... εἶπεν ὁ Μενέλαος.

Καὶ ἠθέλησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴν θύραν.

— Πῶς ; φεύγεις ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ἤθελα νὰ ἰδῶ ποῖος εἶνε ; τί συμβαίνει ;
— Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε φρόνιμον.
— Ἀλλὰ τί νὰ κάνωμεν ;
— Νὰ περιμένωμεν... θὰ περάσῃ... καὶ κατόπιν φεύγεις...
— Ἀλλ' ἐὰν κτυπήσῃ κανεὶς εἰς τὴν θύραν ;
— Δὲν ἀνοίγω.
— Ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν ;
— Δὲν εἶνε δικαίωμά μου ;
— Ναί... ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα θὰ γίνῃ ὕποπτον ..
— Ποῖον φοβεῖσαι ;
— Φοβοῦμαι τοὺς αὐλικούς... τοὺς δούλους...

×

— Τότε θέλεις νὰ ἀνοίξω ἐγὼ μίαν στιγμήν ;
— Ναί...ἀλλὰ ἐγώ ;
— Σὺ νὰ κρυβῇς...
— Ποῦ ;

Ἡ Φρύνη περιέφερε τὸ βλέμμα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της. Δὲν εὗρισκεν μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἠδύνατο ἀσφαλῶς νὰ κρυβῇ ὁ Μενέλαος.

— Ἠξεύρεις τί σκέπτομαι ;
— Τί ;
— Νὰ κρυβῇς ὑπὸ τὴν κλίνην.
— Ἀδύνατον.
— Διατί ;
— Φοβοῦμαι...τὸ μέρος εἶνε ἐπικίνδυνον...
— Ἀλλὰ μήπως θὰ σὲ ἰδῇ κανεὶς ;...
— Ναί...ἀλλὰ δὲν γνωρίζω τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ.
— Τί προβλέπεις ;
— Ἠξεύρω ποῖος θὰ εἰσέλθῃ ;
— Ὁποιοσδήποτε καὶ ἐὰν εἰσέλθῃ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ προχωρήσῃ μέχρι κοιτῶνός μου...

— Ὄχι...ὄχι...

— Ἀλλὰ τότε ;

— Τότε...νὰ ἠμποροῦσα...

Ὁ Μενέλαος διεκόπη.

Ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον.

— Τί ζητεῖς ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη.

— Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ καταβῶ ἀπὸ τὸ παράθυρον κάτω...

— Εἰς τὸν κῆπον ;

— Ναί...

— Ἀλλὰ τὸ παράθυρον εἶνε ὑψηλά...πῶς θὰ κατέβῃς ;

— Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένα σχοινί ;

— Ἐδῶ μέσα ; ποῦ νὰ τὸ εὕρω ;

— Ἀλλὰ λέγω νὰ συρθῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐπὶ τῶν διαζωμάτων μέχρις ὅτου φθάσω εἰς τὰ δένδρα...καὶ τότε πλέον εἶμαι ἀσφαλής...

— Ὄχι.. ὄχι...φοβοῦμαι...θὰ πέσῃς... τοὐλάχιστον νὰ ἦτο νύξ!

— Φοβεῖσαι ὅτι θὰ μὲ ἴδουν ;

— Βεβαίως...οἱ φρουροὶ δὲν θὰ σὲ ἰδοῦν ;

— Ἔχεις δίκαιον... ἀλλὰ τί πρέπει νὰ γείνῃ ;

×

Καὶ ὁ Μενέλαος περιέφερε τὰ βλέμματα ἀνήσυχος ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος.

— Ἄλλη λύσις δὲν ὑπάρχει... θὰ χωθῇς ὑπὸ τὴν στρωμνὴν τῆς κλίνης...

— Ὄχι...

— Ἀλλὰ διατί ;

— Φοβοῦμαι...

— Τότε λοιπὸν νὰ πηδήσῃς ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ὁ Μενέλαος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον καὶ ἤνοιξεν.

Ἐκύτταξε πρὸς τὰ κάτω.

Κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας.

Τὸ διάστημα ἦτο μέγα.

Ἡ κατάβασις ἦτο ἀδύνατος ἄνευ σχοινίου.

Ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

Ἔτεινε τὸ οὖς.

— Ὦ ! φρίκη, ἀνεφώνησεν.

— Τί τρέχει ; ἠρώτησεν ἡ Φρύνη ἔξαλλος.

— Νομίζω ὅτι ἀκούω τὴν ὁμιλίαν τοῦ Λυκούργου.

— Τοῦ Λυκούργου ;

— Ναί ..

— Φαίνεται ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ στόλου.

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν... ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθῃ ἀργά...

— Ἀλλὰ τότε...

Καὶ ἔτεινε τὸ οὖς ἐκ νέου.

Μεθ' ὃ ἀνεφώνησεν :

— Ναί... ναί...αὐτὸς εἶνε ..ὁ Λυκοῦργος ..ὦ φρίκη ! καὶ εἶμαι χωρὶς ξῖφος...

— Τί σοῦ χρειάζεται τὸ ξῖφος ;

— Ἐὰν μὲ συνελάμβανε, θὰ τὸν ἐφόνευον...

— Μή, πρὸς Θεῶν ! Θὰ μὲ καταστρέψῃς...

— Ἀλλὰ πῶς νὰ γίνῃ ;

— Γνωρίζει ὅτι ἔμεινες εἰς τὸ ἀνάκτορον ;

— Βεβαίως τὸ γνωρίζει...

— Τότε νὰ ἔβγῃς ἀμέτως ἔξω...

— Ἀλλὰ ἤκουστα τὴν φωνήν του.. μὲ κάποιον ὁμιλεῖ...

— Εἶνε μακρυά...

— Σχεδὸν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν... Ὀλίγον παρακάτω...

— Ὦ ! φρίκη !.. Ἐχάθην ! ἀνεφώνησε σχεδὸν λιπόθυμος ἡ Φρύνη.

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ διάλογος ἐν τῷ διαδρόμῳ κατέστη ζωηρότερος καὶ εὐκρινέστερος.

Ὁ Μενέλαος εἶχε πάντοτε τὸ οὖς του περὶ τὴν θύραν καὶ προσεπάθει νὰ ἀκούσῃ.

Αἴφνης ὀπισθοχώρησεν ἔξαλλος.

Εἶχε τὴν ὄψιν παράφρονος.

Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς του εἶχον ἀνορθωθῇ.

Οἱ ὀφθαλμοί του εἶχον προσλάβει ἀγρίαν ἔκφρασιν.

Ὁ φόβος τοῦ παρέλυε τὴν γλῶσσαν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

Τὸ στῆθός του ὠγκοῦτο ὡς κῦμα.

Ἀνέπνεε μετὰ δυσφορίας.

Οἱ πόδες του ἔτρεμον

Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀναδιπλῶν τὴν κόμην του, ἐπλησίασεν εἰς τὴν Φρύνην καὶ τῆς εἶπεν :

— Ὁ βασιλεύς !

— Ναί...

— Ἐχάθημεν !

Ἡ Φρύνη παρ' ὀλίγον νὰ πέσῃ νεκρά.

Τὸ αἴσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς διασώσεως της τὴν συνεκράτει.

Ὡς παράφρων ἔστρεφε δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ πράξῃ.

Ἀλλὰ ποῦ ;

Ἐσυλλογίσθη νὰ ριφθῇ ἐκ τοῦ παραθύρου.

Ἀλλὰ θὰ ἐφονεύετο...

Ἐπλησίασε τὸν Μενέλαον καὶ τοῦ εἶπε :

— Φύγε ! πρὸς θεῶν !

— Νὰ φύγω ; ἀπὸ ποῦ ;

×

Καὶ ἡ Φρύνη ἁρπάζουσα αὐτὸν ἐκ τοῦ λαιμοῦ :

— Πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρον...

— Ἀλλὰ θὰ συντριβῶ...

— Θὰ σωθῇς ἴσως .. ἐδῶ τόρα κινδυνεύεις νὰ καταστραφῇς...

— Ἔχω ὅμως τὴν ἐλπίδα νὰ μὴ εἰσέλθῃ ἐδῶ ὁ Βασιλεύς... ἠμπορεῖ νὰ προχωρήσῃ... ἠμπορεῖ νὰ μεταβῇ ἀλλοῦ... ἠμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ γραφεῖα του... δὲν γνωρίζω τί ἠμπορεῖ νὰ συμβῇ... ἐὰν πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὅπως λέγῃς, θὰ φονευθῶ καὶ οὔτε θὰ σὲ σώσω.

— Θὰ μὲ σώσῃς... πρέπει νὰ μὲ σώσῃς...

— Ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ σώσω ἐὰν πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρον, διότι θὰ εὕρουν τὸ πτῶμα μου καὶ θὰ ἐννοήσουν ὅτι ἐπήδησα ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός σου... καὶ τότε δὲν θὰ ἐνοχοποιηθῇς ;

— Ἀλλὰ θὰ εἰπῶ ὅτι ἐγλύστρισες καὶ ἔπεσες ;

— Ναί... ἀλλὰ πῶς εὑρέθην ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός σου ;

— Σὲ ἐκάλεσα ἐγώ...

— Ἀλλὰ τί ἤθελα εἰς τὸ παράθυρον ; καὶ πῶς ἔπεσα ; αὐτὰ δὲν εἶνε τόσον ἁπλᾶ πράγματα...

— Ἀλλὰ θὰ μὲ κατασυντρίψῃς, Μενέλαε...

— Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάμω ;

— Νὰ φύγῃς !

— Πῶς ; νὰ ἀνοίξω τὴν θύραν τόρα καὶ νὰ ἐξέλθω ; ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς εἶνε ἀπέξω...

— Μενέλαε... πήδησε ἀπὸ τὸ παράθυρον...

— Θέλεις νὰ φονευθῶ...

— Ἀλλὰ λοιπὸν ζητεῖς νὰ μὲ φονεύσῃς ;

— Ζητῶ νὰ σὲ σώσω...

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ ὁρκίσθης ὅτι χάριν μου δύνασαι καὶ τὴν ζωήν σου νὰ θανατώσῃς...

— Ναί...

— Ἀρνεῖσαι τὸν ὅρκον σου ;

— Ὄχι...

— Τότε... πήδησε !...

Ὁ Μενέλαος ἐφοβεῖτο νὰ πηδήσῃ, διότι θὰ ἐφονεύετο ἀσφαλῶς.

— Ἀλλὰ μὲ κατέστρεψες ; τοῦ εἶπεν ἡ Φρύνη.

— Ἀλλ' ἐγὼ σὲ κατέστρεψα ἢ σύ ;

— Τολμᾷς νὰ ἐπιῤῥίπτῃς εἰς ἐμὲ εὐθύνας ;

— Σὺ δὲν μὲ ἐκάλεσες ἐδῶ ;

— Ἄ ! αὐτό, Μενέλαε, δὲν τὸ ἐφανταζόμην. Τολμᾷς νὰ λέγῃς ὅτι σὲ κατέστρεψα ἐγώ, ἡ ὁποία καταστρέφομαι τόρα χάριν σοῦ ; Καὶ ἐνῷ μοῦ ἔδωκες τὸν λόγον σου ὅτι ἠμπορεῖς νὰ θυσιασθῇς χάριν ἐμοῦ, τόρα τὸν ἀρνεῖσαι ; Ἀλλὰ εἰξεύρεις πῶς λέγονται αὐτοὶ ποῦ φέρονται πρὸς τὰς γυναῖκας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;..

Ὁ Μενέλαος ἐτήρει σιγήν.

Ἡ Φρύνη διὰ τοῦ βλέμματος παρετήρει τὰ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἀντικείμενα...

Οἱ ὀφθαλμοί της ἔπεσαν ἐπὶ κομψοῦ ἐγχειριδίου, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο παραπλεύρως τῆς κλίνης της, ἐπὶ ἀργυρᾶς τινος τραπέζης.

Ὡς μαινομένη τίγρις ἔσπευσε καὶ ἥρπασε τὸ ἐγχειρίδιον.

Καὶ ὕψωσεν αὐτὸ ἀπειλητικῶς κατὰ τοῦ Μενελάου καὶ τοῦ εἶπεν:

— Εἶσαι ἄνανδρος !

— Εἶσαι ἄπιστος ! ἀνεφώνησεν αἴφνης ὁ Μενέλαος ἀπειλητικῶς.

— Ἐγώ ;

— Ναί, σύ !

— Τολμᾷς νὰ ὁμιλῇς πρὸς ἐμὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ;

— Ἐπρόδωσες τὸν βασιλέα !

— Ἐγὼ ἢ σύ ;

— Σύ !...

×

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκρούσθη ἔξωθεν ἡ θύρα.

Ἦτο ὁ βασιλεύς !

Ὤθησε τὴν θύραν, ἀλλὰ τὴν εὗρε κλειστήν.

Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν παράδοξον.

Εἶχεν ἐπιστρέψει ἐνωρίτερον ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως, διότι ἐλαφρά

τις ἀδιαθεσία τὸν ἠνάγκασε νὰ τὴν διακόψῃ καὶ νὰ τὴν συνεχίσῃ εἰς ἄλλην ἡμέραν.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς εὗρε τὴν θύραν κλειστήν, ἐταράχθη.

Ἔνευσεν εἰς τὸν Λυκοῦργον νὰ τὸν ἀφήσῃ μόνον.

Καὶ τότε ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἀνέμενεν ἐναγωνίως.

Ὅτε ἡ Φρύνη, εὑρεθεῖσα πρὸ τοῦ ἀπροχωρήτου, ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ ἔσωθεν γοερῶς :

— Βοήθεια ! Βοήθεια !

Ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησε.

— Ποῖος φωνάζει ; ἠρώτησεν ἔντρομος ἐκ τοῦ διαδρόμου...

— Βοήθεια ! Βοήθεια ! Ἐγὼ φωνάζω, ἡ Φρύνη !.. Βοήθεια !

Ὁ βασιλεὺς ὤθησε τὴν θύραν, ἡ ὁποία δὲν ὑπεχώρει.

Ὁ Μενέλαος κατενόησε τὴν παγίδα τὴν ὁποίαν τοῦ ἔστησεν ἡ Φρύνη, ὅπως σωθῇ αὐτή.

Καὶ καταληφθεὶς ὑπὸ ἀπογνώσεως ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ ἤνοιξε καὶ ἐσυλλογίζετο ἐὰν δὲν θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ πέσῃ ἐξ αὐτοῦ φονευόμενος ἢ νὰ ὑποστῇ τὸ αἶσχος νὰ εὑρεθῇ ἀντιμέτωπος πρὸ τοῦ βασιλέως, τὸν ὁποῖον εἶχε προδώσει...

×

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ βασιλεὺς ἔρριψεν ὀξεῖαν κραυγὴν ἔξωθεν καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν φωνῶν τοῦ βασιλέως ἔδραμον οἱ φρουροὶ μὲ τὰς λόγχας καὶ οἱ αὐλικοὶ ὅλοι.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοίγετο διὰ τῆς βίας.

Ὁ Βασιλεὺς ἐπροχώρησε ὡς θύελλα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τῆς Φρύνης.

Ὄπισθέν του ἠκολούθουν οἱ αὐλικοὶ μὲ τὰ ξίφη γυμνὰ καὶ οἱ στρατιῶται μὲ τὰς λόγχας τὰς αἰχμηράς.

Κατάπληκτος εὑρέθη ἀντιμέτωπος τῆς Φρύνης, ἥτις ἐκράτει τὸ ἐγχειρίδιον ἀπειλητικόν.

Στριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, εἰς μίαν γωνίαν, ἀγωνιώδης, ἔξαλλος, ἀγρία, μαινομένη, ἔμφοβος, νεκρὰ ἐξ ὠχρότητος καὶ τρέμουσα καί περιδεὴς καὶ προσποιουμένη τὴν προσβληθεῖσαν.

Ὁ Μενέλαος ἐστηριζετο ἐπὶ τοῦ παραθύρου κατωχρος καὶ τρέμων.

— Τί βλέπω ; ἀνεφώνησεν ἀγρίως ὁ Βασιλεύς.

— Βοήθειαν ! ἐξηκολούθει νὰ κραυγάζῃ ἡ Φρύνη. Σώσατέ με ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ ἀνθρώπου —καὶ ἔδειξε τὸν Μενέλαον – ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε κρυφίως εἰς τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα, ἐνῷ ἐκοιμώμην καὶ ἀπεπειραθη νὰ μολύνῃ τὴν κλίνην του Βασιλέως... τοῦ λατρευτοῦ μου Ἀλκίφρονος...

Καὶ ἐνῷ ἔλεγεν αὐτὰ ἡ Φρύνη, ἔρριψε χαμαὶ τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἔσπευσε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βασιλέως, τοῦ ὁποίου ἤθελε νὰ προκαταλάβῃ τὴν συμπαθειαν καὶ τὸν ὁποῖον ἐπεζήτει νὰ ἀπατήσῃ διὰ τοῦ χονδροειδοῦς αὐτοῦ τεχνάσματος.

— Συλλάβετέ τον !!

Διέταξεν αὐτοστιγμεὶ ὁ Ἀλκίφρων τρέμων ἐξ ὀργῆς.

Καὶ ἔδειξε τὸν Μενέλαον.

Οἱ στρατιῶται καὶ οἱ αὐλικοὶ μὲ τὰ ξίφη καὶ τὰς λόγχας, ἐφώρμησαν κατὰ τοῦ ἀπίστου αὐλικοῦ.

Ὁ Μενέλαος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ καμμίαν ἀντίστασιν.

Καὶ παρεδοθη.

Δὲν ἐτόλμα νὰ στρέψῃ τὰ βλέματά του πρὸς τὸν Βασιλέα.

Ἔβλεπε πρὸς τὰ κατω.

Ἦτο ὠχρὸς, ἐφαίνετο κλονιζόμενος.

Δὲν ἐφανταζετο, ὅτι θὰ ἔπιπτεν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν παγίδα τῆς Φρύνης, ἥτις διὰ νὰ σωθῇ, ἀπετόλμησε νὰ τὸν καταγγείλῃ ὡς μοιχόν.

+

Αἱ χεῖρές του ἀμέσως περιεβλήθησαν σιδηροῦς κλειούς.

Ἑκατεροθεν τὸν περιεστοίχιζον οἱ φρουροὶ μὲ τὰς λόγχας.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ.

Ἦτο ἀδύνατον, καὶ ἂν ἤθελε, νὰ ριφθῇ ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Σύ !... προδότης ;

Ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς τρέμων ἐξ ὀργῆς καὶ μίσους.

Καὶ προσέθεσεν :

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐφανταζόμην ποτέ !

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς φρουρούς :

— Εἰς τὰς φυλακάς ! διέταξεν.

Ἡ Φρύνη ἀνετινάχθη.

Ἡ συνείδησις τὴν ἔπνιξεν.

Ὁ Μενέλαος ἐτήρει σιγήν.

Οἱ φρουροὶ τὴν ὥθησαν ὅπως κινηθῇ.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθη νὰ ἀντιστῇ, ἀλλὰ κατενόει ὅτι οὐδεμίαν ἐλπίδα διασώσεως ἠδύνατο νὰ τρέφῃ πλέον.

Καὶ ἐβάδισεν.

Μόνον ὅταν ἐπλησίασε τὸν Βασιλέα ἐστάθη πρὸ αὐτοῦ.

Ὕψωσε πρὸς αὐτὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ φωνὴν συντετριμμένην καὶ μὲ τὰ δάκρυα ῥέοντα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶπε :

— Καὶ ὅμως, εἶμαι ἀθῶος !

+

Ὁ Βασιλεὺς ἀνεσκίρτησεν.

— Ἀθῶος ; σύ ;

— Ναί... ἐγώ...

— Ἀλλὰ τολμᾷς...

— Καὶ ὅμως τολμῶ... ἔχω τὴν συνείδησίν μου ἥσυχον...

Εἰς τὸν Βασιλέα ἐπροξένησαν ἐντύπωσιν οἱ λόγοι τοῦ Μενελάου οὗτοι.

Καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν Φρύνην.

Τὴν ἐκύτταξεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡσεὶ ἀναζητῶν νὰ διερευνήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Μενελάου.

Ἀλλ' ἡ Φρύνη προσβλέπουσα ἐρωτικῶς τὸν Βασιλέα, τοῦ εἶπεν :

— Ἐπιδιώκει νὰ μὲ καταστρέψῃ, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ μὲ ἀπολαύσῃ ..

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τῆς Φρύνης, ὁ Βασιλεὺς ἐξωργίσθη καὶ ἀνετινάχθη.

Καὶ ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ Μενελάου, διέταξε τοὺς φρουρούς, διὰ φωνῆς ἀγρίας καὶ ἠχηρᾶς, διὰ φωνῆς ἐμφαινούσης ἀπόφασιν ἀμετάτρεπτον, διὰ φωνῆς ἐκφραζούσης πλήρη πεποίθησιν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ Μενελάου :

— Εἰς θάνατον !

×

Ἡ Φρύνη ἐρρίγησεν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς καταδικαστικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως τοῦ βασιλέως.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντικρύσῃ τὸν Μενέλαον, τοῦ ὁποίου τὸν θάνατον ἐπροκάλει.

Κατελήφθη ὅμως ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς.

Καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως κλαίουσα.

Ὁ Ἀλκίφρων ἐκράτει ἐκ τῆς ὠμοπλάτης τὴν Φρύνην, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ ἀκουμβοῦσεν εἰς τὸν ἀποστίλβοντα πάλλευκον θώρακα τοῦ βασιλέως.

Καὶ εἰς τὴν θέαν αὐτήν, χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Φρύνης, τὸ γλυκύτατον καὶ περιπαθέστατον, ἔνευσε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τοὺς φρουροὺς νὰ ἀπέλθωσι μετὰ τοῦ προδότου, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε πλέον οὔτε νὰ ἀκούσῃ, οὔτε νὰ ἴδῃ.

Οἱ φρουροὶ ἐκινήθησαν.

Ἀλλ' ὁ Μενέλαος ἀντετάχθη.

Ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν βασιλέα.

—Ὄχι ! δὲν θὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ, ἀνεφώνησεν αἴφνης γοερῶς, ἐὰν δὲν ἀκουσθῇ ἡ φωνή μου. Δὲν ὑπῆρξα ἐγὼ προδότης, οὐδὲ πρὸς τὸν βασιλέα μου ἠσέβησα. Ἡ Φρύνη μὲ ἐκάλεσεν ἀνύποπτον ἐδῶ. Αὐτὴ

ἐζήτησε νὰ μὲ ἐναγκαλισθῇ. Αὐτὴ μοῦ ἔλεγεν ὅτι μὲ ἀγαπᾷ. Αὐτὴ μοῦ ἐξεμυστηρεύθη τὸ μῖσός της πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τὴν συμπάθειάν της πρὸς ἐμέ, καὶ ὅτε μὲ εἶδε ἀπορρίπτοντα τὰς προδοτικάς της προτάσεις, τότε, ὦ! τότε καὶ μόνον, ὅτε ἐκρούσθη ἔξωθεν ἡ θύρα ὑπὸ τῆς βασιλικῆς χειρός, τότε ἥρπασε τὸ ἐγχειρίδιον καὶ ἤρχισε κραυγάζουσα καὶ ζητοῦσα βοήθειαν... Τότε ἐσκέφθη τὸν τρόπον τοῦ πῶς νὰ σωθῇ... Τότε ἐσκέφθη νὰ μὲ χαρακτηρίσῃ ὡς ἀποπειραθέντα νὰ μιάνω τὸν βασιλικὸν κοιτῶνα...τότε ἐσκέφθη νὰ μὲ καταγγείλῃ διὰ νὰ ἀπατήσῃ τὸν βασιλέα, ὅπως καὶ τὸν ἠπάτησεν!

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεὺς πλήρης ὀργῆς.

— Ὄχι! ἐξηκολούθησεν ὁ Μενέλαος ὑψῶν τὴν φωνήν. Δὲν ζητῶ οὔτε ἔλεος, οὐδὲ χάριν. Εἶμαι στρατιώτης. Καὶ θὰ βαδίσω πρὸς τὸν θάνατον μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά. Ἀλλὰ προτοῦ ἡ κεφαλή μου πέσῃ ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῶν δημίων, ὑψῶ τὴν φωνὴν καὶ λέγω: Εἶνε ἀπάτη. Καὶ ὑψῶ τὴν φωνὴν καὶ προλέγω, ὅτι ἡ Φρύνη θὰ εἶνε ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς τῶν Συρακουσῶν. Ἡ Φρύνη θὰ εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῆς μεγάλης ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία ἐπίκειται καὶ ἡ ὁποία θὰ ρίψῃ ἐκ τοῦ θρόνου καὶ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν φαῦλον ἑταίραν τῶν Ἀθηναϊκῶν τριόδων, ἡ ὁποία ἐπέπρωτο νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Συρακούσας, ὄχι πρὸς ἀναζήτησιν μόνον ἐραστῶν, ἀλλ' ὅπως μολύνῃ καὶ τὸν θρόνον τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ κράτους.

— Ἀρκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Βασιλεύς. Παραληρεῖς ἐκ τοῦ φόβου, ἄθλιε!..

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τοὺς στρατιώτας:

— Εἰς τὰς φυλακάς! Εἰς θάνατον!

Οἱ στρατιῶται ὤθησαν βιαίως τὸν Μενέλαον, ὅστις ἐπροχώρησε ρίπτων βλέμματα ἀγρίου καὶ ἀσπόνδου μίσους ἐπὶ τῆς Φρύνης, ἥτις ἐκρύπτετο ὡς λαγωὸς εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Βασιλέως, φοβουμένη νὰ ἀντικρύσῃ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὄψιν τοῦ ὑπασπιστοῦ, τὸν ὁποῖον, ὅπως σωθῇ αὐτή, ἐσκέφθη νὰ καταγγείλῃ ὡς μοιχόν, προκαλέσασα οὕτω τὴν θανάτωσίν του.

Καὶ καιόπιν καλέσασα τὰς θεραπαίδας της, ὅπως τὴν περιποιηθοῦν καὶ τὴν βοηθήσουν. Σελὶς 603.

×

Μετ' ὀλίγον ἐκ τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος πάντες εἶχον ἐξέλθει.

Ὁ Βασιλεὺς ἔμεινε μόνος μετὰ τῆς Φρύνης, ἥτις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ συνέρχεται ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ἐκ τοῦ φόβου.

Εἶχε κατορθώσει νὰ ἀπατήσῃ τὸν Βασιλέα ὅστις ἐνθουσιασμένος διότι ἡ Φρύνη κατεδεικνύετο τόσον πιστή, εἶχε γονυπετήσει πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν κατεφίλει ἡδονικῶς καὶ τὴν ἐθώπευεν εὐτυχὴς διότι μόνον αὐτὸς ἠξιοῦτο τοιαύτης ἀγάπης, τοιαύτης ἀφοσιώσεως καὶ τοιούτου ἔρωτος ἐκ μέρους τῆς περικαλλεστέρας γυναικὸς τοῦ κόσμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

Ὁ Μενελαος εἰς τὰς φυλακὰς

Ὁ ἄπιστος ὑπασπιστὴς Μενέλαος, τοῦ ὁποίου τὸ κάλλος καὶ ἡ ἀλκὴ εἶχον συναρπάσει τὴν Φρύνην, ἐρρίφθη εἰς τὰς φοβερωτέρας φυλακὰς τῶν Συρακουσῶν.

Ὡδηγήθη δέσμιος εἰς δωμάτιον σκοτεινὸν καὶ ἀνήλιον.

Τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεκλείσθη ὁ τέως ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως ἦτο βαθὺ καὶ ὑγρόν.

Ἔκειτο εἰς τὸ κάτω μέρος τῶν φυλακῶν.

Εἰς τὰ ὑπόγεια τὰ σκιώδη καὶ φοβερά.

Εἰς τὰ ἀνώγεια τῶν φυλακῶν ἐνεκλείοντο οἱ συνωμοτοῦντες κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βασιλέως καὶ οἱ στασιασταὶ κατὰ τοῦ καθεστῶτος, ὅσοι τόρα ἤθελον ἀποτολμήσει νὰ ἀνατρέψουν αὐτὸ βιαίως.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀνήλια ὑπόγεια τῶν φυλακῶν ἦσαν πλήρη ἀπὸ φυλακισμένους, οἱ ὁποῖοι, σχεδὸν ὅλοι ἀνήκουν εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ ἐπεζήτει τὴν ἀνατροπὴν τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος καὶ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Βασιλέως.

Πλέον τῶν εἴκοσι καταδίκων ἦσαν ἐγκεκλεισμένοι.

Πάντες οὗτοι εἶχον συλληφθῇ κατὰ τοῦ καθεστῶτος ὁμιλοῦντες εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

×

Τὸν Μενέλαον, σιδηροδέσμιον, ἔρριψαν εἰς δωμάτιον ἰδιαίτερον, εἰς τὸ ὁποῖον δηλονότι δὲν ἦσαν καὶ ἄλλοι βαρύποινοι, ἀλλ' ἦτο μόνος.

Τοῦτο δὲν ἀπετέλει κάμμιαν ἰδιαιτέραν περιποίησιν, ἀλλ' ἦτο μέτρον ληφθὲν ἐπίτηδες, πρὸς ἀπομόνωσιν τοῦ ἀπίστου τέως ὑσπασπιστοῦ τοῦ βασιλέως.

Οἱ φρουροὶ ὡδήγησαν τὸν Μενέλαον εἰς τὰς φυλακὰς αὐτοστιγμεί.

Αἱ χεῖρές του ἦσαν δεδεμέναι διὰ σιδηρῶν κλοιῶν καὶ ἐπὶ τῶν ποδῶν ἔφερε βαρείας ἁλύσσεις.

Ἐντὸς τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνεκλείσθη, ὑπῆρχε στρωμνὴ ἁπλῆ, ψωραλέα καὶ ἐλεεινή, κειμένη ἐπὶ τῶν ὑγρῶν πλακῶν τοῦ δωματίου, χωρὶς προσκέφαλον, καὶ μικρὸς φεγγίτης, βλέπων πρὸς τὴν ὁδόν.

Τίποτε ἄλλο.

Αἱ φυλακαί, εἰς τὰς ὁποίας ἐνεκλείσθη ὁ Μενέλαος, ἔκειντο εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Τὸ οἰκοδόμημα ἦτο παλαιὸν καὶ διετηρεῖτο εἰς κατάστασιν ρυπαρὰν καὶ ἀθλίαν.

Ἔξωθεν τοῦ δωματίου τοῦ Μενελάου ἵστατο φρουρὸς στρατιώτης κρατῶν γυμνὸν ξίφος, ἠνοίγετο δὲ ἡ θύρα τοῦ δωματίου δὶς τῆς ἡμέρας μόνον πρὸς ἐπιθεώρησιν τοῦ φυλακισμένου.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως, εἰς τὸν Μενέλαον ἐδίδετο ἅπαξ μόνον τῆς ἡμέρας τεμάχιον ἄρτου καὶ ὀλίγον ὕδωρ.

Τίποτε πλέον.

Δὲν τῷ ἐπετρέπετο νὰ ἐξέρχεται μετὰ τῶν ἄλλων καταδίκων εἰς τὴν αὐλὴν τῶν φυλακῶν, ὅπου περιεπάτουν ἐπὶ ὥραν μόνον ἐντὸς τῆς ἡμέρας οἱ κρατούμενοι, ἀναπνέοντες ὁπωσδήποτε καθαρώτερον ἀέρα καὶ ἀτενίζοντες παραφόρως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸν οὐρανόν.

X

Τὴν νύκτα σκότος βαθὺ ἐβασίλευεν εἰς τὸ ὑγρὸν δωμάτιον τοῦ Μενελάου.

Φῶς δὲν ἐπετρέπετο.

Ὁ Μενέλαος μετά τινας ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐγκαρθείξεώς του εἰς τὰς φυλακάς, ἤρχισε νὰ ὑφίσταται τὸ μαρτύριον τῆς στερήσεως τῆς ἐλευθερίας του.

Ἡ ἔλλειψις τροφῆς καὶ ἡ ρυπαρότης τοῦ δωματίου, τὸ ἀνήλιον καὶ ὑγρὸν αὐτοῦ, ἤρχισαν σπουδαίως νὰ ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τῆς ὑγείας του, ἥτις ἐκλονίζετο καὶ ὑπωνομεύετο.

Ἦτο ὠχρός, νευρικὸς καὶ ἐξηντλημένος.

Δὲν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ ἐντὸς τοῦ δωματίου κἂν ἐκ τῶν βαρέων ἁλύσσεων, αἵτινες περιέσφιγγον τοὺς πόδας του.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς χεῖράς του ἠσθάνετο πόνους δριμεῖς ἐκ τῶν σιδηρῶν κλοιῶν.

Δὲν ἠδύνατο νὰ συνομιλήσῃ μετ' οὐδενός.

Εἰς τὴν φρουρὰν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ τῷ ἀπαντήσῃ καὶ ἐὰν οὗτος ἤθελε τῆς ἀπευθύνει τὸν λόγον.

Ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀναγνώσῃ ἐπιτρέπετο τίποτε, οὔτε ναὶ νὰ γράψῃ.

Οὔτε καὶ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ οἱουδήποτε, ἄνευ ρητῆς διαταγῆς τοῦ διευθύνοντος στρατιωτικοῦ τὰς φυλακάς, προσώπου ἀπολαύοντος τῆς ἀμερίστου ἐμπιστοσύνης τοῦ Βασιλέως.

×

Ἕνεκα τούτου ὑπέφερεν ἠθικῶς πολὺ καὶ ἡ στενοχωρία του ἦτο μεγίστη.

Προέβλεπεν ὅτι θὰ ἐθανατώνετο.

Διέβλεπε ὅτι δὲν εἶχε τίποτε πλέον νὰ ἐλπίσῃ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ τύχῃ χάριτος ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ εὑρεθῇ κανείς, ὁ ὁποῖος νὰ θελήσῃ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισίν του παρὰ τῷ Βασιλεῖ.

Ἐπειδὴ ἦτο αὐλικὸς εἶχε μίση καὶ ἔχθρας, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι αὐλικοί, ἀνέκαθεν τὸν ἐπέβλεπόν καὶ τὸν ἐζήλευον, ἕνεκα τῆς ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεως, τῆς ὑποίας ἀπελάμβανε ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως, τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο συνήθως ὑπασπιστής, ἀλλὰ φίλος ἐκ νεότητος, φίλος καὶ συναγωνιστὴς ἔμπιστος, ἀκόλουθος καὶ ἀξιωματικὸς διακριθεὶς εἰς πολλὰς μάχας.

Καὶ πράγματι μὲ τὴν φυλάκισίν του, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ εὗρον εὐκαιρίαν νὰ τὸν καταστήσουν μισητότατον παρὰ τῷ Βασιλεῖ, καὶ τὸν κατηγόρουν διαρκῶς εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἐζήτουν τὸν θάνατόν του διὰ ποινῆς ἀγρίας καὶ βαρβάρου.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ κατηγορίαι τῶν αὐλικῶν προσέθετον καθημερινῶς σφοδροτέρον εἰς τὰς διαθέσεις τοῦ Βασιλέως, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Μόνον ἡ Φρύνη οὐδὲν ἔλεγε περὶ αὐτοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἔλαβε χώραν ἡ φοβερὰ ἐκείνη σκηνὴ ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, ἡ πονηρὰ ἀτθὶς οὐδὲν κατὰ τοῦ Μενε-

λάου ἔκτοτε ἐξεστόμισεν, εἴτε διότι ἐφοβεῖτο νὰ φέρῃ τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ πράγματος τοῦ ὁποίου συμμετεῖχεν ὡς συνένοχος, εἴτε διότι τὴν ἔτυπτεν ἡ συνείδησίς της, διὰ τὴν προδοσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, κατέληξεν, ὅπως σώτῃ τὴν κεφαλήν της.

+

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τὸν Βασιλέα Ἀλκίφρονα ἡ περίεργος αὕτη ἐπιφυλακτικότης τῆς Φρύνης δὲν ἔκαμε κατ' ἀρχὰς καμμίαν ἐντύπωσιν.

Οὐχ ἧττον τοῦ ἐφαίνετο περίεργον πῶς ἡ Φρύνη δὲν τὸν ἠρώτα κἄν περὶ τῆς τύχης τοῦ Μενελάου.

Δὲν ἔδυσπίστει ποτὲ ὁ Βασιλεὺς εἰς ὅσα ἡ Φρύνη τοῦ ἔλεγε, ἀλλὰ ἤρχισε μετά τινας ἡμέρας νὰ θέλῃ νὰ μάθῃ τί σκέπτεται ὁ Μενέλαος περὶ τῆς τύχης του. Κατὰ βάθος τὸν ἐλυπεῖτο, διότι τὸν ἠγάπα ἄλλοτε πολύ. Ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία του τὸν ἔκαμνε ἤδη νὰ τὸν μισῇ. Τὸ μῖσος ὑπερίσχυσεν. Ἐξ ἄλλου ἐσυλλογίζετο ὅτι ἡ προδοσία τοῦ Μενελάου ἦτο ἀσυγχώρητος, διότι εἰς αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς ὑπέδειξεν, μετ' ἰδιαιτέρας ἐμπιστοσύνης, ὅπως ἐπιτηρῇ τὴν Φρύνην καὶ τὰς σχέσεις της.

Δὲν ἐφαντάζετο δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν θὰ ἐφέρετο οὕτω δολίως πρὸς αὐτὸν ὁ στενώτερος τῶν φίλων του καὶ ὁ μᾶλλον ἔμπιστος τῶν ὑπασπιστῶν του, ἰδίως προκειμένου περὶ ζητημάτων γυναικῶν, περὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπησχόλουν ἄλλοτε παρὰ πολὺ τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ὑπασπιστὴν Μενέλαον, περὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὸν Μενέλαον ἐνεπιστεύετο ὁ Βασιλεύς, ὡς πρὸς παλαιὸν φίλον καὶ ἀδελφόν.

×

Ὡς ἐλέγομεν, ὁ Βασιλεὺς ἦτο περίεργος νὰ μάθῃ τὰ φρονήματα τοῦ Μενελάου.

Καὶ καλέσας μίαν πρωΐαν, εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον, τὸν ἠρώτησεν :

— Τί γίνεται ὁ ἐπάρατος ἐκεῖνος προδότης.

— Ποῖος ; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Ὁ Μενέλαος.

— Εὑρίσκεται πάντοτε εἰς τὰς φυλακάς.

— Τί νέα περὶ αὐτοῦ ὑπάρχουν ;

— Οὐδέν.

— Πῶς ;

— Οἱ φρουροὶ οἱ φυλάσσοντες αὐτόν, ἀνέφερον ὅτι...

— Ὅτι...

— Ὅτι ἔχει καταληφθῇ ὑπὸ ἀπογνώσεως...

— Τί λέγει ;

— Δὲν ὁμιλεῖ ποτέ.

— Πρὸς κανένα ;

— Πρὸς κανένα

— Δὲν ὁμιλεῖ οὔτε εἰς τοὺς φρουρούς ;

— Οὔτε εἰς αὐτούς.

— Περίεργον !

— Τὸ εὑρίσκω φυσικόν.

— Πῶς ;

— Δὲν λησμονεῖ ὅτι ὑπῆρξεν ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως καὶ ἴσως θέλει νὰ φέρῃ μετ' ἀξιοπρεπείας τὴν οἰκτρὰν τῆς τύχης του περιπέτειαν.

— Ἴσως.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐξηκολούθησεν :

— Δὲν ἐζήτησε τίποτε ;

— Τίποτε.

— Δὲν παραπονεῖται ;

— Ὄχι.

— Μήπως ἐκφράζεται ἐναντίον μου ;

— Δὲν ἠκούσθη ὁμιλῶν.

— Εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται ;

— Οἰκτράν.

— Τρώγει ;

— Σχεδὸν ὄχι.

— Κοιμᾶται ;

—Ἔχει τὸν ὕπνον τεταραγμένον καὶ εἶνε μᾶλλον βυθισμένος εἰς λήθαργον.

×

Ὁ βασιλεὺς διεκόπη.

Καὶ μετά τινα σιωπήν, ἠρώτησε :

— Τὸ ἠθικόν του ;

—Ἐλεεινόν !

—Ἴσως αἰσθάνεται τύψιν φρικτὴν τῆς συνειδήσεως. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, Λυκοῦργε, ὅτι ὁ Μενέλκος θὰ ἐφέρετο πρὸς ἐμὲ οὕτως...

—Ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἀπροσδόκητος ἡ μεταστροφὴ τῆς διαγωγῆς του.

—Ἠπατήθην πολύ. Δὲν τὸ ἐπίστευα ποτέ. Τὸν ἐγνώριζα ἀγαπῶντα τὰς γυναῖκας. Ναί. Ἀλλὰ δὲν τὸν εἶχα καὶ ἱκανὸν νὰ τολμήσῃ νὰ ὑψώσῃ χεῖρα ἀνευλαβῆ πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥτις μοῦ ἀνῆκεν, καὶ τὴν ὁποίαν προορίζω διὰ βασίλισσαν τῶν Συρακουσῶν.

— Τερατῶδες !

—Ἀποτρόπαιον. Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ πληροφορηθῶ τὰς σκέψεις του καὶ τὰ φρονήματά του.

— Δὲν εἶνε ἀπολύτως δύσκολον νὰ τὰ μάθωμεν.

— Πῶς ;

— Νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν.

— Διὰ τίνος ;

— Διὰ τοῦ δεσμοφύλακος.

— Ναί.. ἀλλ' ἐντέχνως μόνον...

— Δὲν θὰ ἐννοήσῃ τίποτε.

— Πρόσεξε, Λυκοῦργε ! εἶπεν ὁ βασιλεύς.
— Προσέχω... θὰ γίνῃ ὅ,τι πρέπει.
— Καὶ συντόμως.
— Σήμερον ἢ αὔριον
— Ἔχει καλῶς. Θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἐρωτηθῇ περὶ τῆς Φρύνης. Εἶμαι πολὺ περίεργος νὰ μάθω τὶ λέγει περὶ αὐτῆς.
— Θὰ τὸ γνωρίζωμεν ἐντὸς μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν.

×

— Μὴ λησμονῇς, Λυκοῦργε, προσέθεσεν ὁ βασιλεύς, ὅτι ὅταν ἀπήγετο δέσμιος εἰς τὰς φυλακὰς ἀνέκραξεν ὅτι εἶνε ἀθῶος.
— Τὸ ἐνθυμοῦμαι...ἤμην παρών...
— Τὸ ἤκουσες ;
— Ναί...
— Δὲν πιστεύω βεβαίως εἰς τὴν διαμαρτυρίαν του ἐκείνην, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἤθελα νὰ διερευνήσω ἐὰν ἐψεύδετο μετὰ τόσης ἀναισχυντείας.
— Θὰ τὸ μάθωμεν.
— Τὸ θέλω αὐτό.
— Θὰ γείνῃ. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ὁμιλήσῃ.
— Ἀλλὰ πρέπει νὰ εὑρεθῇ τρόπος νὰ ὁμιλήσῃ.
— Ἐπὶ τέλους, θὰ τὸν ὑποβαλωμεν εἰς βασάνους ..
— Δὲν εἶμαι τῆς ἰδέας αὐ-ῆς...
— Διατί ;
— Ὄχι διότι τὸν λυποῦμαι...
— Ἀλλά :
— Ἀλλὰ διότι φοβοῦμαι μήπως διὰ τῶν βασάνων προτιμήσῃ νὰ μὴ ἀνοίξῃ ποτὲ τὰ χείλη.
— Ἀλλ' αἱ βάσανοι θὰ εἶνε τρομεραί...
— Ναί... ἀλλὰ ὁ Μενέλαος, παρ' ὅλον τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον τρέφει πρὸς αὐτήν, ὀφείλω νὰ σοῦ ὁμολογήσω ὅτι εἶνε γενναῖος καὶ καρ-

τερικὸς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ τὰ ὑποστῇ. ὅλα καὶ νὰ προτιμήσῃ τὸν θάνατον, παρὰ νὰ ὁμιλήσῃ...

— Ἀλλὰ μήπως πρόκειται νὰ μαρτυρήσῃ τίποτε ;

— Ὄχι... ἀλλὰ πρόκειται νὰ τοῦ ἀποσπάσωμεν ὁμολογίας.

— Ἀλλ' ἀφοῦ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀποπειραθεὶς νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τῆς Βασιλίσσης !...

— Ναί... ἀλλὰ τῆς ἐπετέθη ; Ὅταν προσετρέξαμεν εἰς τὰς φωνὰς τῆς Φρύνης. τῆς εἶχεν ἐπιτεθῇ ἢ τότε τῆς ἐπετίθετο ; αὐτὸ θέλω νὰ ἐξακριβώσω.

×

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἐσκέφθη καὶ ἠρώτησε.

— Ἡ Φρύνη τί λέγει ;

— Ἡ Φρύνη λέγει ὅτι ἀπεπειράθη νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ ὅτι προσεπάθησε βιαίως νὰ τὴν ρίψῃ ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Ἀλλὰ πῶς εὑρέθη ἐντὸς τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος ; τί λέγει ἡ Φρύνη ;

— Ἰσχυρίζεται ὅτι εἰσῆλθεν ἐντὸς αὐτοῦ, διὰ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἐὰν ἐπιθύμει νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον ἐφ' ἁμάξης.

— Αὐτὸ λέγει ;

— Ναί...

— Περιεργον !

— Πῶς περιέργον ! Τὸ εὑρίσκω πολὺ φυσικόν, δι' ἕνα κακοήθη, ὁποῖος ἀπετόλμα νὰ διαπράξῃ ὅ,τι διέπραξεν. Βεβαίως ἡ Φρύνη δὲν τὸν ἐκάλεσεν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος της. Αὐτὸ οὔτε συζητεῖται κἄν. Ἔχετε διαφορον γνώμην ;

— Ὄχι.

— Λοιπόν ;

Ὁ Λυκοῦργος ἐτήρει σιγήν.

Ἐφαίνετο σκεπτικός.

— Τὸ ταχύτερον νὰ μάθωμεν ! προσέθεσεν ὁ βασιλεύς. Φρόντισε ἐντὸς τῆς σήμερον.

Ὁ Λυκοῦργος ἀπῆλθεν.

Ἡ ψυχολογία τοῦ βασιλέως Ἀλκίφρονος ἦτο πολὺ περιέργος.

Ἀναντιρρήτως ἐπίστευσεν εἰς ὅ,τι ἡ Φρύνη τοῦ εἶχεν καταγγείλλει.

Ἐθεώρει ἀπολύτως ἔνοχον τὸν Μενέλαον.

Καὶ ὅμως τῷ ἀπέμενεν πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του μία σκιὰ ὑποψίας.

Μήπως ἄρα γε ἡ Φρύνη, τῷ ἔδωσεν ἀφορμήν τινα, ἐξ ἐπιπολαιότητος, οὕτως ὥστε ὁ Μενέλαος νὰ λάβῃ θάρρος καὶ νὰ τῆς ἐπιτεθῇ ;

Αὐτὸ ἐπεζήτει νὰ ἐξακριβώσῃ.

Αὐτὸ ἤθελε νὰ μάθῃ

Αὐτὸ ἤθελε νὰ διερευνήσῃ.

Αὐτὸ ἤθελε νὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τῶν χειλέων τοῦ καταδίκου.

Καὶ ἡ μικρὰ αὐτὴ ὑποψία τὸν ἐβασάνιζεν

Διότι ὁ Ἀλκίφρων ἦτο ζηλότυπος εἰς μέγαν βαθμόν.

Ζηλότυπος καὶ ἄγριος τὰ αἰσθήματα. Φυλήδονος καὶ διεφθαρμένος. Ἄνευ ἠθικοῦ τινος συναισθήματος. Καθ' ὁλοκληρίαν πεπορωμένος καὶ ἀναίσθητος.

×

Αἱ διαταγαὶ τοῦ βασιλέως δὲν ἤργησαν νὰ ἐκτελεσθοῦν.

Τὴν ἐπομένην, λίαν πρωΐ, οἱ φρουροὶ ἤνοιξαν τὸ ὑγρὸν δωμάτιον τοῦ Μενελάου.

Οὗτος ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, ἐλεεινὸς τὴν μορφήν, προφανῶς ἐξηντλημένος τελείως ἐκ τῶν σωματικῶν κακουχιῶν, τῶν στερήσεων καὶ τῶν ψυχικῶν δοκιμασιῶν.

Ὅτε εἶδεν τοὺς φύλακας εἰσερχομένους, παρὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν τῶν φυλακῶν, ὑπέθεσεν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ.

Καὶ τοὺς ἠρώτησεν.

— Ἔρχεσθε νὰ μὲ φονεύσητε :

Οἱ φύλακες δὲν ἀπήντησαν εἰς τὴν ἐρώτησίν του αὐτὴν καὶ τῷ εἶπον.

— Ἐρχόμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν τὸ ἔργον μας.

— Ποῖον ἔργον σας ;

— Τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος.

— Καὶ ποῖαι εἶνε αὐταὶ αἱ διαταγαί ;

— Τώρα θὰ τὰς ἴδῃς...

Καὶ οἱ φρουροὶ τὸν ἐπλησιάσαν ἄγριοι.

— Καθάρματα ! ἀνεφώνησεν ὁ Μενέλαος, νομίζετε ὅτι φοβοῦμαι τὸν θάνατον; Σεῖς πρέπει νὰ τρέμετε, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβοῦμαι!

×

Οἱ φύλακες ἐπτοήθησαν ἀπὸ τὴν ὑβριστικὴν αὐτὴν γλῶσσαν τοῦ Μενελάου.

— Χιλιάκις, ἐξηκολούθει οὗτος ἀγερώχως καὶ μετὰ θάρρους σπανίου, ἀντίκρυσα τὸν θάνατον καὶ δὲν ἐφοβήθην...νομίζετε ὅτι σᾶς φοβοῦμαι ; νομίζετε ὅτι θὰ ἱκετεύσω διὰ νὰ μοῦ χαρισθῇ ἡ ζωή ; νομίζετε ὅτι θὰ παρακαλέσω νὰ μοῦ δοθῇ χάρις ; νομίζετε ὅτι θὰ ἐξευτελισθῶ διὰ νὰ μοῦ ἀποδοθῇ ἡ ἐλευθερία μου ; Ἐὰν τοιοῦτόν τι περιμένετε, πλανᾶσθε, καθάρματα, ὅπως πλανῶνται καὶ οἱ ὑψηλοὶ δήμιοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀπέστειλαν καὶ τῶν ὁποίων τὰς διαταγὰς ἔρχεσθε νὰ ἐκτελέσητε...

Καὶ ὁ Μενέλαος μετὰ πόνου, σύρων τὰς ἁλύσσεις, ἀνηγέρθη ἐκ τῆς στρωμνῆς.

— Κτυπᾶτε ! ἀνέκραξεν. Δὲν θὰ κύψω τὴν κεφαλήν, ὄχι, θὰ τὴν ἴδω νὰ πίπτῃ ὑπερήφανος πρὸ τῶν ποδῶν μου ! Κτυπᾶτε !

Οἱ φρουροὶ ἐδείλιων.

— Φονεύσατέ με ! ἐξηκολούθησεν ὁ Μενέλαος. Ποῖον φοβεῖσθε ; Ἐμέ ; Ἀλλὰ τὰς χεῖρας μου σφίγγουν ἁλύσσεις καὶ τοὺς πόδας μου περιβάλλουν δεσμά. Ποῖον φοβεῖσθε ; διατί δὲν μὲ φονεύετε ;

— Ἔ ! σιωπὴ πλέον ! ἀνέκραξεν εἷς ἐκ τῶν φρουρῶν. Γνωρίζεις ποῖον τέλος σὲ περιμένει καὶ κάμνεις τὸν γενναῖον !

— Ἀλλά, τολμᾷς, σύ, βδελυρὸν κάθαρμα, νὰ ὁμιλῇς οὕτω πρὸς ἐμέ ; ἀνέκραξεν μετὰ λύσσης ὁ Μενέλαος.

— Ρίψατέ τον κάτω ! ἀνέκραξεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς δεσμοφύλαξ.

Οἱ φρουροὶ διὰ βιαίων κινήσεων συνέλαβον ἐκ τῶν βραχιόνων τὸν Μενέλαον, τὸν ὁποῖον ἄνευ ἀντιστάσεως σχεδόν, ἔρριψαν κατὰ γῆς.

— Τώρα θὰ ἰδῇς, προδότη ! τῷ εἶπεν.

×

Καὶ ἄλλοι μὲν τὸν ἐπάτουν διὰ τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἄλλοι δὲ τὸν ἐκτύπουν ἐπὶ τῶν κνημῶν διὰ σιδηρῶν ὀργάνων.

— Λέγε, τῷ εἶπεν ὁ ἀγριώτερος τῶν δημίων, ὁμολόγησε τὰ πάντα !

— Καθάρματα! Δήμιοι ! ἀνεφώνει γοερῶς ὁ Μενέλαος, τοῦ ὁποίου τὰ κτυπήματα διὰ τῶν σιδηρῶν ὀργάνων ἐπὶ τῶν κνημῶν τὸν ἔκαμαν νὰ αἰσθάνεται φριχτοὺς καὶ ἀφορήτους πόνους.

— Λέγε, ἐὰν ἐπετέθης τῆς Φρύνης ; Λέγε ἀνεφώνουν οἱ δήμιοι βαναύσως καὶ ἀγρίως. Καὶ τοῦ κατέφερον βαρειὰ κτυπήματα,

— Εἶσθε ἄτιμοι ! ἐφώναξεν ὁ Μενέλαος. Ζητεῖτε ὁμολογίας νὰ μοῦ ἀποσπάσετε διὰ βασάνων καὶ μαρτυρίων. Ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ μάθετε τίποτε. Δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε, ὅ,τι εἶχα νὰ εἰπῶ. τὸ εἶπα τότε, ὅταν μὲ συνελάβατε, ἐμπεσόντα εἰς παγίδα. Ἐὰν μία ἀθλία γυναῖκα, ἐσκέφθη νὰ μὲ καταστρέψῃ, ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ θελήσω ποτὲ νὰ εἴπω πράγματα ἀπόρρητα, ἐκδικούμενος αὐτήν. Ἀδιαφορῶ ἐὰν θὰ ἀποθάνω. Καὶ αὐτὴ θὰ τιμωρηθῇ. Καὶ θὰ τιμωρηθῇ σκληρῶς. Αἱ Ἐρινύες θὰ πνίξουν τὴν ψυχήν της καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως της θὰ τὴν φονεύσῃ. Ἀλλ' ἀπὸ ἐμὲ δὲν θὰ ἀκούσητε τίποτε.

— Λέγε ! Μαρτύρησε ! Ὁμολόγησε ! Ἐφώνουν οἱ δήμιοι καὶ τὸν ἐκτύπων τώρα ἰσχυρότερον ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Φονεύσατε με !

— Λέγε !

— Φονεύσατε με ! ὄχι ! δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε !

Οἱ φύλακες ἀπηύδησαν.

Ἐκ τῶν πόνων μόλις ἀντεῖχεν ὁ Μενέλαος.

Συνέσπα τοὺς μῦς τοῦ προσώπου μαρτυρικῶς καὶ ἐφώναζεν γοερῶς.

Ἐν τούτοις οὐδὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Ἐπροτίμα νὰ ἀποθάνῃ.

Πρὸς στιγμὴν ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς ὀδύνης καὶ τοῦ μαρτυρίου καὶ ἔγεινε κατωχρος.

Ἡ ἀναπνοή του καθίστατο δύσκολος καὶ ἐφαίνετο περιπίπτων εἰς λυπόθυμον κατάστασιν.

Τότε εἷς ἐκ τῶν δεσμοφυλάκων, ἔφερεν ὕδωρ.

Τὸ ὁποῖον ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὅπως συνέλθῃ.

Ἐφοβήθησαν μήπως ἐφονευθῃ.

Τὰ κτυπήματα ἦσαν φοβερά.

×

Ὁ Μενέλαος ἠσθάνετο φοβεροὺς πόνους καθ' ὅλον του τὸ σῶμα.

Μόλις ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ νὰ τραυλίζῃ λέξεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἠκούοντο εὐκρινῶς.

— Τί λέγει ; ἠρώτησεν εἷς ἐκ τῶν φρουρῶν.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ διακρίνω, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— Ὁμολόγησε ! διέταξεν ἀγρίως ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν δημίων.

Ἀλλ' ὁ Μενέλαος ἔκειτο ἐκτάδην, μὴ ἀκούων τίποτε πλέον.

Ἐφαίνετο ὡσὰν νεκρός.

Ἦτο λιπόθυμος ἐκ τῶν κτυπημάτων.

— Ἐλιποθύμησεν ! ἀνέκραξεν εἷς ἐκ τῶν φρουρῶν.

— Ἴσως ἀπέθανεν ! εἶπεν ἄλλος.

Ἀλλ' χι ζῇ !.. ζῇ !.. ἀνεφώνησε τρίτος.

Ὅστις ἔκυψε καὶ ἀκούμβησε ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ οὖς του, διὰ νὰ ἀκούσῃ ἐὰν ἡ καρδία του ἔπαλλεν ἀκόμη...

— Ἀφήσατέ τον νὰ συνέλθῃ ! εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φρουρῶν, καὶ τοῦ ἔρριψαν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀφοῦ τοῦ ἀφήρεσαν ἐκ τῶν χειρῶν τοὺς κλειοὺς καὶ ἐκ τῶν ποδῶν τὰς ἁλύσσεις.

Ὁ Μενέλαος ἐφαίνετο συνερχόμενος ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Πᾶμε ! ἀνέκραξαν οἱ δεσμοφύλακες, οἱ ὁποῖον τοῦ ἀφῆκαν ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ δωματίου του, οὐδὲν κατορθώσαντες νὰ ἀποσπάσωσιν ἐκ τῶν χειλέων τοῦ θύματος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Ὁ Μενέλαος δραπετεύων ἐκ τῶν φυλακῶν

Τὴν φυλάκισιν τοῦ Μενελάου ἐγνώριζεν ὁλόκληρος ἡ πόλις.

Τὸ γεγονὸς ἐπροκάλεσεν ἀληθῆ κατάπληξιν.

Κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο ὅτι τοιοῦτον θὰ ἦτο τὸ τέλος τοῦ ἐμπίστου ὑπασπιστοῦ.

Βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἐπίσης εἰς τὸ δημοκρατικὸν κόμμα τὸ ὁποῖον ἐσκέφθη νὰ ἐκμεταλλευθῇ καὶ τοῦτο ἀκόμη ἐπιδεξίως.

Ὁ Μενέλαος, ἂν καὶ αὐλικὸς, ἦτο ἐν τούτοις ὁ μόνος, ὁ ὁποῖος ἠγαπᾶτο ἀπὸ τὸν λαὸν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ἕνεκα τῆς καλλονῆς του καὶ τῶν ἐρωτικῶν κατορθωμάτων του.

Ἀπήλαυε πολλῆς δημοτικότητος καὶ ἡ φυλάκισίς του ἠκούσθη μετὰ λύπης καὶ πολλῆς συμπαθείας ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ ἰδίως τῶν δημοκρατικῶν, οἵτινες καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐξεύρουν τρό-

πον νὰ τὸν ἐλευθερώσουν ἐκ τῶν φυλακῶν, ἂν καὶ τὸ πρᾶγμα παρέσχεν ἀνυπερβλήτους δυσκολίας.

Ὁπωσδήποτε ὁ Μέδων ἐφαντάζετο ὅτι τὸ μῖσος τοῦ Μενελάου κατὰ τοῦ Ἀλκίφρονος θὰ ἦτο μέγα καὶ ἄσπονδον καὶ ἐφρόνει ὅτι ἐὰν κατωρθοῦτο νὰ ἀπελευθερωθῇ οὗτος καὶ προστεθῇ εἰς τὴν πλειάδα τῶν συνωμοτῶν, τὸ ἀπόκτημα δὲν θὰ ἦτο μικρόν.

Μετὰ μικρὰν συνδιάσκεψιν ἀφέθη εἰς τὸν φρούραρχον τῆς πόλεως, ὅστις, ὡς εἴπομεν, ἦτο ἤδη συνωμότης, νὰ ἐξεύρῃ τρόπον διασώσεως τοῦ Μενελάου, ὃν καὶ ἰδιαιτέρως ἠγάπα καὶ τοῦ ὁποίου τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν εὐτολμίαν καὶ τὴν ὑπερηφανειαν ἐξεθείαζεν ἐνθουσιωδῶς.

×

Ὁ Μενέλαος, ὅταν οἱ ἀπαίσιοι φρουροὶ ἀπῆλθον ἐκ τοῦ δωματίου του, συνῆλθε κἄπως ἐκ τῆς λιποθυμίας, τὴν ὁποίαν εἶχον προκαλέσει οἱ σφοδροὶ πόνοι τῶν κτυπημάτων καὶ ἔφαγεν ὀλίγον ἄρτον καὶ ἔπιεν ὀλίγον ὕδωρ καὶ πκρετήρησεν ὅτι οἱ πόδες του ἐκινοῦντο ἤδη ἐλευθέρως καὶ αἱ χεῖρές του δὲν ἔφερον τοὺς σιδηροῦς κλοιούς.

Οἱ φρουροὶ φοβούμενοι μήπως ἀποθάνῃ τοῦ ἔλυσαν τὰ βαρέα δεσμὰ καὶ τὸν ἄφησαν νὰ συνέλθῃ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἐπιφυλασσόμενοι τὴν ἐπιοῦσαν λίαν πρωὶ νὰ τὸν περιβάλλουν ἐκ νέου μὲ τὰς ἁλύσεις καὶ μὲ τοὺς κλοιούς.

Ἦτο ἤδη ἑσπέρα.

Ὁ καιρὸς ἦτο συννεφώδης.

Τὸ δωμάτιον τοῦ Μενελάου δὲν ἐφωτίζετο καθόλου.

Ἦτο σκοτεινότατον ὑπόγειον, πρὸ τοῦ δρόμου κείμενον, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο μικρὸς οἰκίσκος ἀκατακοίτητος.

Ὁ δρόμος ὁ χωρίζων τὰς φυλακὰς ἀπὸ τοῦ μικροῦ αὐτοῦ οἰκίσκου ἦτο μόλις τριῶν τεσσάρων μέτρων.

Ὅταν ἡ νὺξ ἐπροχώρησεν, ὁ Μενέλαος αἰσθανόμενος σφοδρὰν ἡμικρανίαν καὶ πόνους εἰς ὅλον τὸ σῶμα, καὶ ἰδίως εἰς τὰ γόνατα, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς διὰ νὰ κοιμηθῇ.



Κάποιος ἔρχεται. . . Σελὶς 636.

Ἂν καὶ δὲν εἶχε τὸν ὕπνον εὔκολον, ἐν τούτοις ἐκ τῆς κοπώσεως κατώρθωσε νὰ ἀποκοιμηθῇ.

Ὁπωσδήποτε δὲ τὸν ἀνεκούφισε πολὺ τὸ ὅτι δὲν ἦτο βεβαρυμένος ἀπὸ τὰ δεσμά.

Ἐκινεῖτο μὲ ἐλευθερίαν καὶ ἠδύνατο νὰ ἐξαπλώσῃ τὰς χεῖράς του καὶ τοὺς πόδας του μετ' ἀνέσεως.

Μόνον ἡ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τῶν δεσμῶν αὐτῶν τῶν βαρυτάτων ἰσοδυνάμει πρὸς ἀπελευθέρωσιν.

×

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ἤρχισε νὰ βρέχῃ ραγδαίως.

Βρονταὶ ἠκούοντο.

Ἀστραπαὶ ἐφώτιζον τὸν οὐρανόν.

Κεραυνοὶ ἔπιπτον.

Ἡ νὺξ ἦτο ἀγρία κυριολεκτικῶς.

Ἀπὸ τὸν φεγγίτην τοῦ ὑγροῦ ὑπογείου εἰσήρχετο τὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν λάμψίν των ἐφώτιζον στιγμιαίως τὸ δωμάτιον τοῦ Μενελάου. Ἦτο τὸ μόνον φῶς, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐπὶ τόσον ἤδη χαιρόν!

Οἱ δεσμοφύλακες μὲ τὰ ξίφη τὰ βαρέα καὶ τὰς αἰχμηρὰς λόγχας, περιῆλθον τὰ δωμάτια τῶν φυλακισμένων διὰ τελευταίαν φορὰν περὶ τὸ μεσονύκτιον.

Οἱ φρουροὶ ἦσαν τρεῖς.

Εἷς ἐξ αὐτῶν προηγεῖτο κρατῶν μικρὸν λύχνον.

Ἐπλησίαζον εἰς τὰ δωμάτια, ἤνοιγον τὰς θύρας καὶ τὰς θυρίδας, ὅπου ὑπῆρχον, ὕψωναν τὸν λύχνον καὶ ἔβλεπον ἐὰν ὁ φυλακισμένος εὑρίσκετο πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του.

Αὐτὸ ἐγένετο τακτικὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον καὶ κατόπιν πλέον περὶ τὰ ἐξημερώματα διενεργεῖτο καὶ ἐπιθεώρησις.

×

Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Μενελάου ἤνοιξεν τὴν θύραν καὶ ἔτεινε τὸν λύχνον ὑψηλά.

Ὁ Μενέλαος ἦτο ἐξηπλωμένος ὕπτιος ἐπὶ τῆς ἀθλίας στρωμνῆς τῆς δυσώδους ὅσον καὶ ρυπαρᾶς, διάφορα δὲ ἔντομα καὶ σκώληκες ἐφάνησαν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λύχνου περιτρέχοντες τὴν ἀπαισίαν στρωμνήν.

— Κοιμᾶται ! εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φρουρῶν.

Καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν προσθέσας :

— Ποῖος νὰ ἐφαντάζετο ὅτι ὁ τρομερὸς αὐτὸς ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως θὰ ἔμελλε νὰ θανατωθῇ...

— Ἀλήθεια ! εἶπον οἱ ἄλλοι. Τί τύχη τὸν ἐπερίμενεν ! Ποῖος λέει νὰ θέλῃ νὰ φιλήσῃ τὴν βασίλισσαν ;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος δεσμοφύλαξ.

Καὶ εἷς ἐκ τῶν συντρόφων του ἀνέλαβε συντόμως νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς φυλακίσεως τοῦ βασιλικοῦ ὑπαστιστοῦ.

— Μὰ πῶς; δὲν τὰ ξέρεις ἐσύ ; τὸν ἠρώτησεν.

— Ὄχι καλά... τὰ μισοξέρω...

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ξέρει ὅλη ἡ πόλις. Νά ! αὐτὸς ὁ Μενέλαος, τὴν ὥραν ποῦ ἔλειπεν ὁ Ἀλκίφρων, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ βασιλικοῦ κοιτῶνος, ἐκεῖ ποῦ ἐκοιμᾶτο ἡ βασίλισσα ἡ Φρύνη, καὶ ἔπεσεν ἐπάνω της νὰ τὴν φιλήσῃ...

— Μπᾶ !

— Τὸν ἔπιασε λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς καὶ τὸν ἔχωσεν ἐδῶ μέσα... Καταλαβες τώρα ;

— Βλέπεις λοιπὸν τί κάνουν ἡ γυναῖκες ! Καλὰ κάνω ἐγὼ καὶ τῆς φοβοῦμαι !

— Ἔλα πᾶμε τόρα ! εἶπεν ὁ ὁδηγὸς καὶ οἱ τρεῖς δεσμοφύλακες ἐπροχώρησαν, ἐπανακλείσαντες τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Μενελάου.

×

Τὸ μεσονύκτιον θὰ εἶχε παρέλθει.

Ἡ ραγδαία βροχὴ εἶχε διακοπῆ.

Ἄστραπτε μόνον καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβρόντα.

Ὁ Μενέλαος ἐκοιμήθη μερικὰς ὥρας καὶ συνῆλθεν ἐκ τῶν πόνων καὶ τῆς ἐξαντλήσεως, ἀλλ' ὁ κρότος τῶν βροντῶν τῶν παρατεταμένων τὸν ἐξύπνησεν.

Ἐσηκώθη ὀλίγον ἐπὶ τῆς στρωμνῆς καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τοῦ ψηλαφητοῦ, παρεδόθη εἰς σκέψεις μελαγχολικάς.

Ἦτο τρομερά νευρικός.

Ὁ Μενέλαος ἦτο ἐξόχου νοημοσύνης ἀνήρ

Κατελάμβανεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν πλέον νὰ ἀποφυλακισθῇ.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς φυλακίσεώς του εἶχεν ἤδη παρέλθει μὴν σχεδὸν καὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βασιλικῆς διαταγῆς, ἥτις συνίστατο εἰς τὴν θανάτωτίν του.

Λόγον κανένα δὲν εἶχε νὰ ἐλπίζῃ εἰς χάριν.

Ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν βραδύτητα τῆς ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Ἐπροτίμα δὲ ὁ Μενέλαος τὸ ταχύτερον νὰ θανατωθῇ, διότι ἡ ζωὴ τῆς φυλακῆς του ἦτο ἀφόρητος κυριολεκτικῶς. Ἐπροτίμα νὰ ἀναπαυθῇ αἰωνιως, παρὰ νὰ βασανίζεται διαρκῶς.

Ἰδίως ὑπέφερεν πολὺ ἀπὸ τὸ σκότος τὸ νυκτερινόν.

Ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἀναγκαστικῶς ἔμενε εἰς τὸ σκότος ἐπὶ ὥρας μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοικτούς, τοῦτο δὲ ὄχι μόνον τὸν κατέτρωγεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπίεζε καὶ τὸν ἐστενοχώρει ἠθικῶς τόσον, ὥστε εἶχε πάθει ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν μεγάλην ὑπερέντασιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, ἐφοβεῖτο δὲ ἔχων συναίσθησιν τοῦ πράγματος! μήπως ἡ ἀπομόνωσις αὐτὴ καὶ ἡ παράτασις τοῦ σκότους προκαλέσουν αἰφνιδίαν διατάραξιν τῶν φρενῶν του.

+

Ἀκουμβῶν τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῶν γονάτων, παρέμενεν εἰς τὸ σκότος οὕτως, συλλογιζόμενος τὴν παλαιὰν εὔκλειαν, τοὺς ἔρωτάς

του, τὸ παρελθόν του, τὸ πλῆρες δόξης καὶ θριάμβων, καὶ τιμῆς, τὰς ἀπολαύσεις, τὸν βίον τῶν ἡδονῶν, τῶν τέρψεων καὶ τῶν διασκεδάσεων...

Ἡ θλῖψις του ἦτο ἀπαρηγόρητος.

Ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἔρρεον δάκρυα καὶ στεναγμοὶ βαθεῖς τὸν ἔπνιγον καὶ ἡ σύγκρισις τοῦ βίου τῆς φυλακῆς πρὸς τὸν τῶν ἐρώτων, τῆς δόξης, τῶν ἡδονῶν, τὸν ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ ψυχικῶς εἰς βαθμὸν μέγαν.

Εὑρίσκετο εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν ὅταν, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο, ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς στρωμνῆς, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἤκουε βαρέα κτυπήματα.

Τοῦ ἐφάνη περίεργον νὰ ἐξέρχεται κρότος ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου.

Ὁ κρότος δὲν διεκρίνετο εὐκρινῶς.

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτεινε τὸ οὖς διὰ νὰ ἀντιληφθῇ ἐπιμελέστερον.

Ἀλλ' ἤκουσε κρότον ἐξερχόμενον πράγματι ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὑπογείου.

Ἡ περιέργειά του ἐκορυφώθη ἔτι περισσότερον.

Καὶ ἔπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ χώματος.

Τὸ οὖς του ἤγγιζε σχεδὸν τὸ χῶμα.

Ἔμεινεν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ἐπὶ ὥραν.

Ἀντελαμβάνετο ὅτι εἰς βάθος, ὄχι πολὺ σπουδαῖον, ἀνεσκάπτετο ἡ γῆ.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ὑπέθεσεν ὅτι θὰ ἦτο παραίσθησις τοῦ νοῦ του.

Ἀλλ' ἐπείσθη ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ παραισθήσεως.

Ὁ κρότος μετ' ὀλίγον ἠκούετο εὐκρινέστερος.

Ὁ Μενέλαος ἔκυψεν ἐκ νέου καὶ ἤγγισε μὲ τὸ οὖς τὸ χῶμα.

Ἀλλ' ἤδη ἠκούετο κρότος σκαπάνης.

Ὁλονὲν ὁ κρότος ἀνήρχετο.

Καὶ ἀνήρχετο ἐκ τῆς ἰδίας βάσεως...

×

Ἠγέρθη ἀνήσυχος.

Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ ὑποθέσῃ.

Ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν φεγγίτην, μόλις διακρινόμενον. Δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Ἡ θύρα ἦτο κλειστή.

Ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Δὲν ἠκούετο τίποτε.

Ἔστρεψε τὰ βλέμματα μηχανικῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου, ζητῶν νὰ ἀνεύρῃ ὀξὺ ὄργανον μὲ τὸ ὁποῖον νὰ σκάψῃ εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἠκούετο ὁ κρότος, ὁ ὁποῖος ὁλονὲν ἀνήρχετο. κρότος βαρύς, κρότος ρυθμικός, κρότος σκαπάνης, κρότος ὅστις ὑπεδήλου σαφῶς ὅτι κάτωθεν τοῦ μέρους ἐκείνου εἶνε ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶχον ὀρύξει ὑπόνομον καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἤ ἔμελλον νὰ δραπετεύσουν ἤ ἔμελλον νὰ εἰσέλθουν εἰς τὰς φυλακὰς πρὸς ἀπελευθέρωσιν ἄλλων.

Ἀλλ' ὁ Μενέλαος δὲν εἶχε τίποτε μὲ τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ σκάψῃ.

Καὶ ἤρχισε μὲ τὰς χεῖρας νὰ ἀφαιρῇ τὸ χῶμα, τὸ ὑγρὸν καὶ ρυπαρὸν καὶ μὲ τοὺς κλειοὺς τοὺς σιδηροῦς νὰ προσπαθῇ νὰ ἀνοίξῃ πρὸς τὰ κάτω ὀπήν.

Κατώρθωσε σκάπτων τὸ χῶμα ἐπὶ ὥραν πολλὴν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ φθάσῃ εἰς βάθος, περίπου ἡμίσεως μέτρου.

×

Τὸ περίεργον αὐτὸ ἐπεισόδιον τοῦ εἶχε δώσει μεγάλας δυνάμεις καὶ σωματικὰς καὶ ἠθικάς.

— Ἡ ἰδέα, ἡ ἐλπὶς μᾶλλον, ὅτι ἠδύνατο νὰ σωθῇ ἀνεπτέρωσε τὸ ἠθικόν του καὶ ὁ ἐξηντλημένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἔσκαπτε μὲ δυνάμεις μηχανῆς καὶ αἱ χεῖρές τοθ ἀπέσπον τὸ χῶμα, ὡς σκαπάνη καὶ αἱ δυνάμεις του ἐπανῆλθον ἀκμαῖαι καὶ ὁ νοῦς του ἐφωτίσθη.

Ἔσκαπτε διαρκῶς, ὅταν κύψας ἀντελήφθη ὅτι ὁ κρότος οὗτος ἤρχετο ἐκ τοῦ βάθους τῆς γῆς, ἦτο πλέον ἐγγύς, ἦτο εἰς ἀπόστασιν μικρὰν, ἴσως ἑνὸς τὸ πολὺ μέτρου ἢ ἡμίσεως.

Ὡς ἀστραπὴ ἐφώτισε τὸν νοῦν τοῦ Μενελάου ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ ὑπόνομος ἀπέβλεπε τὴν σωτηρίαν του.

Ἀλλὰ ποῖοι νὰ ἦσαν οἱ μέλλοντες σωτῆρές του;

Καὶ πόθεν ἡ ὑπόνομος;

Ὅλα εἰς τὸν νοῦν του ἐστρέφοντο συγκεχυμένα, ἦτο δὲ τρομερὰ ἀνήσυχος καὶ νευρικός.

Ἔσκαπτεν, ἠγείρετο, ἐστρέφετο πρὸς τὸ παράθυρον, διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν καὶ ἔτεινε τὸ οὖς διὰ νὰ ἀκούσῃ, ἐὰν ὑπάρχῃ κανεὶς εἰς τὸν στενὸν διάδρομον τῶν φυλακῶν, ἐπανέπιπτε κατὰ γῆς, ἠκροᾶτο τὸν κρότον, ὅστις ἐπροχώρει, ὅστις καθίστατο εὐκρινέστερος, ὅστις ἔφθανε, ὅστις ὑψοῦτο, ὅστις ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ διανοίξῃ τὴν ὀπήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἠδύνατο ἴσως νὰ σωθῇ.

+

Ἡ ἀγωνία του ἦτο φοβερά.

Ὁ ἱδρὼς τὸν περιέλουεν.

Ἀλλ' εἶχεν ἀναλάβει τελείως καὶ σωματικῶς καὶ ἠθικῶς.

Ἔκυψε ἐκ νέου.

Ἠκροᾶτο...

Ὁ κρότος ἦτο ἐγγύτερος.

Μετ' ὀλίγον ἤκουσεν φωνήν...

Ἔτεινε τὸ οὖς πνευστιῶν...

Πράγματι ἠκούετο φωνὴ καλουσῶν αὐτόν...

Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουε τὸ ὄνομά του...

Ἆρά γε τὸν ἐκάλουν;

Τί ἤκουεν;

Ἦτο παραίσθησις;

Ἔκυψεν ἐκ νέου ὁ Μενέλαος, ἐβύθισεν τὸ πρόσωπόν του ἐντὸς τῆς ὀπῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε διανοίξει αὐτὸς διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἐφώναξεν ὄχι πολὺ ἰσχυρῶς:

— Ἐμπρός! ἐμπρός! Σᾶς ἀκούω... ἐγγὺς ἐδῶ... ἀπ' ἐπάνω σας... ἐμπρός!

X

Εἰς τὰς ἐπικλήσεις αὐτὰς τοῦ Μενελάου ὡς ἀπάντησις ἠκούσθησαν παρατεταμένα κτυπήματα σκαπάνης, ἀποπνικτικὰ οὕτως εἰπεῖν τοῦ ὅτι ἀντελήφθησαν οἱ ἐν τῇ γῇ τῶν φωνῶν του.

Πράγματι μετ' ὀλίγον ἡ ὀπὴ εὐρύνετο.

Τὰ χώματα κατέπιπτον καὶ ἡ ὀπὴ ἐμεγεθύνετο εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναται ἐξ αὐτῆς νὰ ἀνέλθῃ σῶμα ἀνθρώπου.

Τὸ σκότος ἦτο πάντοτε ψηλαφητόν.

— Μενέλαε! ἠκούσθη φωνὴ ἀπὸ τοῦ βάθους τῆς ὀπῆς.

— Ἐδῶ εἶμαι! ἀπήντησεν οὗτος χαμηλοφώνως.

— Σὺ εἶσαι;

— Ναί.

— Εἶσαι μόνος;

— Ναί...

— Ἔχεις φῶς;

— Ὄχι. Ποῖος εἶσαι;

— Εἶμαι ἐντεταλμένος νὰ σὲ σώσω...

— Ἀπὸ ποίους;

— Ἀπὸ τοὺς δημοκρατικούς...

— Ἀπὸ τὸν Μέδωνα;

— Ναί...

— Ὦ! τὸν εὐγνωμονῶ...

— Ἔλα γρήγωρα...

— Τί θέλεις νὰ κάμω... ποῦ νά...

— Θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς.

— Μὲ σώζεις...

— Ὑπὸ ἕνα ὅρον!

— Ποῖον;

— Ὁρκίζεσαι νὰ ἀκολουθήσῃς τὰς ἀποφάσεις τῶν συνωμοτῶν;

— Ναί...τὸ ὁρκίζομαι!

— Εἰς τὴν στρατιωτικήν σου τιμήν;

— Ναί...εἰς τὴν στρατιωτικήν μου τιμήν!

— Καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ κηρυχθῇ ἐπανάστασις;

— Καὶ ἐὰν πρόκειται νὰ κηρυχθῇ ἐπανάστασις!

— Καὶ ἐὰν ἡ τύχη σὲ ὑποδείξῃ νὰ φονεύσῃς τὸν βασιλέα;

— Ὦ! εἴθε οἱ θεοὶ καὶ ἡ τύχη νὰ μοὶ ἐπεφύλασσε τοιαύτην μοῖραν ἐπίφθονον!

— Λοιπόν...ἀκολούθει με...

— Τί θὰ κάμω;

— Ἐγὼ θὰ κατέλθω πρὸς τὰ κάτω...

— Εἶνε βαθεῖα ἡ ὑπόνομος;

— Ὄχι.

— Πόσον;

— Μόλις δύο μέτρα.

— Κ' ἐγώ...

— Καὶ σύ, μὲ προσοχήν, θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ὀπήν...καὶ θὰ προχωρήσωμεν...

— Δυνάμεθα νὰ διέλθωμεν;...

— Μετὰ κόπου πάντοτε...ἀλλὰ δυνάμεθα...

— Καλά. Ἐμπρός! εἶπεν ὁ Μενέλαος.

×

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος, ὅστις ἤρχετο νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν Μενέλαον, ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τῆς ὑπονόμου.

Ὁ Μενέλαος πρὶν ἢ κατέλθῃ εἰς τὴν ὑπόνομον, ἠρώτησε:

— Ποῦ θὰ μᾶς βγάλῃ ἡ ὑπόνομος;

— Ἐδῶ κοντά...

— Ποῦ;

— Τί σὲ μέλλει!

— Θέλω νὰ ἠξεύρω...πῶς...

— Θὰ μᾶς βγάλῃ εἰς τὸ σπίτι ποῦ εἶνε ἀπέναντι τοῦ δωματίου σου...

— Τόσο κοντά ;...

— Ναί...

— Ἀπ' ἐκεῖ ἀνοίξατε τὴν ὑπόνομον ;

— Ἀπ' ἐκεῖ.

— Καὶ εἶνε καιρός ;

— Δεκαπέντε περίπου ἡμέρας...

— Καὶ δὲν ἀντελήφθη κανεὶς τίποτε ;

— Κανεὶς ἀπολύτως.

— Καὶ ἡ οἰκία ποῦ εἶνε ἀπέναντι, τίνος εἶνε ;

— Τὴν ἠγόρασεν ὁ Μέδων ἐπίτηδες ἀντὶ μικροῦ ποσοῦ, τὴν ἄφησεν ἄνευ ἐνοικιαστῶν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν.

— Διὰ νὰ γείνῃ ἐκεῖθεν ἡ ὑπόνομος καὶ μὲ σώσετε ;

— Ἀκριβῶς !

— Ὦ ! σᾶς εἶμαι εὐγνώμων. Μοῦ σώζετε τὴν ζωήν. Καὶ ἐὰν τὴν θέλω, τὴν θέλω ἀκριβῶς διὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μὲ ἔρριψεν εἰς τὸν ἀνήλιον αὐτὸν τάφον...

— Ἔμπρός ! ἔμπρός ! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἄγνωστος σωτὴρ τοῦ Μενελάου.

×

Μετ' ὀλίγον ὁ Μενέλαος κατήρχετο εἰς τὴν ὑπόνομον.

Ἐστηρίχθη διὰ τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ χώματος καὶ ἐπρότεινε τοὺς πόδας πρὸς τὰ κάτω.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον μετὰ στενοχωρίας βεβαίως ἱκανῆς ἐχώθη μέχρι τοῦ λαιμοῦ εἰς τὴν ὀπήν...

Συνεκρατεῖτο διὰ τῶν χειρῶν ἐκ τῶν πλαγίων.

Καὶ κατήρχετο.

Κατήρχετο στενοχωρημένος καῖ ἀσφυκτικῶς, κάθιδρως καὶ περίφοβος, ὅτε οἱ πόδες του ἐπάτησαν εἰς τὸ χῶμα.

Ἔστη ἀκίνητος.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε.

Σκότος φοβερόν.

Ἔψαχνε διὰ τῶν χειρῶν.

Μετ' ὀλίγον ἀνεκάλυψε πρὸς τὰ δεξιά, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ ὀρθίου σώματός του μεγίστην ὀπήν.

Πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ ὑπόνομος ἦτο ἀρκετὰ εὐρεῖα, ὥστε νὰ δύναται ὁ Μενέλαος νὰ κάμπτῃ τὸ σῶμά του.

Καὶ πράγματι ἔκυψε καὶ διὰ τῶν χειρῶν ὁδηγούμενος ἀνεῦρε τὴν διεύθυνσιν τῆς ὑπονόμου.

+

— Ἐμπρός, ἠκούσθη ἐξ ἀποστάσεως ἡ φωνὴ τοῦ μυστηριώδους σωτῆρος, ὅστις ἐσύρετο ἐν τῇ ὑπονόμῳ προχωρῶν πάντοτε πρῶτος.

Ὁ Μενέλαος μετὰ τρομεροῦ κόπου κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ ἐν τῇ ὑπονόμῳ.

Ἐσύρετο μὲ τὴν κοιλίαν πρηνής.

Ἐπροχώρει διαρκῶς, μὴ βλέπων ποῦ πηγαίνει!

Ἐσύρετο καὶ κατόπιν κουραζόμενος ἵστατο, πρηνὴς πάντοτε, μὲ τὸ πρόσωπον σχεδὸν ἐγκεχωσμένον εἰς τὰ ὑγρὰ χώματα τῆς ὑπονόμου.

— Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ἐφθάσαμεν! ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ προηγουμένου σωτῆρος.

Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον καὶ οἱ δύο ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὑπονόμου, καταλασπωμένοι τὰ ἐνδύματα, τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρόσωπον ἀκόμη.

×

Ὅταν ὁ Μενέλαος, ὄρθιος πλέον, παρετήρησεν ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς παραπλεύρου οἰκίας καὶ ὅτι εἶχε σωθῇ, ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς τὸν κατέλαβε καὶ ἀνεφώνησε:

— Καὶ τώρα, ὦ θεοί, δώσατέ μου δυνάμεις διὰ νὰ ἐκδικήσω τὴν πατρίδα μου!

Παρευθὺς ἤλλαξαν ἐνδύματα, ἀπορρίψαντες τὰ λασπωμένα.

Ὁ Μενέλαος μετημφιέσθη.

Ἐφόρεσε πλαστὴν γενειάδα καὶ προσεποιήθη τὸν χωλόν.

Μόλις ἐχάραζεν..

Εἰς τοὺς δρόμους δὲν ἐφαίνετο κἀνεὶς ἀπολύτως.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ ἄγνωστος σωτὴρ εἰς τὸν Μενέλαον, τὸ ταχύτερον εἰς τοῦ Μέδοντος, ὅπου μᾶς περιμένουν!

Καὶ ἀνεχώρησαν διαχωρισθέντες.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἡ συνωμοτικὴ σύσκεψις

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος, τὴν ἰδίαν ἑσπέραν συνῆλθον οἱ κορυφαῖοι τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ δραπετεύσας ἐκ τῶν φυλακῶν πρώην ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως Μενέλαος.

Οἱ δύο ἀνώτεροι στρατιωτικοί, ὁ φρούραρχος τῆς πόλεως καὶ ὁ φρούραρχος τῶν ἀνακτόρων, οἱ ὁποῖοι, ὡς ἐνθυμεῖσθε, ἕνεκα σοβαρῶν δυσαρεσκειῶν εἶχον προσχωρήσει εἰς τὸ κόμμα τῶν δημοκρατικῶν, δὲν κατορθώθη νὰ παραστῶσιν. Εἰδοποίησαν μόνον ὅτι εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἀκολουθήσωσι τὰς ἀποφάσεις τῶν ἄλλων συνελθόντων.

Ἡ φυλάκισις τοῦ ὑπασπιστοῦ Μενελάου εἶχε κορυφώσει τὴν ἔξαψιν παρὰ τῷ λαῷ. Καὶ οἱ δημοκρατικοὶ ἐπιμένουν ὅτι ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ των.

Ἤδη τὸ σχέδιον τῶν δημοκρατικῶν ἦτο ὥριμον.

Ἐσυζητεῖτο ἀπὸ ἔτη καὶ πλέον, πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν φρουρῶν τῶν ἐπαρχιῶν εἶχαν προσχωρήσει εἰς τὴν συνωμοσίαν, ἥτις ἐλάμβανεν εὐρείας διαστάσεις.

Οἱ συνωμόται συνῆλθον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος, ὅπως καθορίσωσι πλέον τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας των.

Οὐδεμία ὑπῆρχε ἀντίρρησις, ὅπως ἡ στάσις διενεργηθῇ τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπιούσης.

Τὸ σχέδιον ἦτο νὰ πολιορκηθῇ τὸ ἀνάκτορον καὶ νὰ ζητηθῇ ἡ παραίτησις τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τὸν θρόνον.

Πάντες εἶναι πεπεισμένοι ὅτι ὁ στρατὸς ὁ φρουρῶν τὰ ἀνάκτορα, δὲν θὰ ἀντέτασσεν καμμίαν ἀπολύτως ἀντίστασιν.

Πολλοὶ ἦσαν μάλιστα καὶ τῆς ἰδέας ὅτι θὰ παρεδίδετο.

Ἄλλοι δὲ ἐφρόνουν ὅτι καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ φρουρὰ τοῦ Βασιλέως ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἑνωθῇ μετὰ τῶν συνωμοτῶν καὶ νὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ διεφθαρμένου Βασιλέως.

×

Οἱ ἐκ τῶν ἀνακτόρων οὐδὲν εἶχον ἀντιληφθῇ.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ αὐλικοὶ βεβαίως ἐγνώριζον ὅτι ὑπῆρχε συνωμοσία πολιτικὴ κατὰ τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου τῶν δημοκρατικῶν ἦτο ἐπικειμένη, ὅπως κανεὶς δὲν ἐφαντάζετο ὅτι εἰς τὴν συνωμοσίαν εἶχον μυηθῇ καὶ προσχωρήσει ὁ Μενέλαος, ὁ Ἀρίστιππος καὶ ὁ Κότων.

Ἡ δραπέτευσις τοῦ Μενελάου κατέστησε τὸν βασιλέα Ἀλκίφρανα ἔξω φρενῶν.

Ἔδωκε διαταγὰς νὰ ἀνευρεθῇ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ συλληφθῇ.

Ἐφυλάκισε τὸν διοικητὴν τῶν φυλακῶν, τὸν ὁποῖον ὑπώπτευσεν, ἀλλ' ἡ ἀνευρεθεῖσα ὑπόνομος ἀπέδειξεν ὅτι οὗτος δὲν ἦτο ἔνοχος.

Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐξετάσῃ εἰς ποῖον μέρος κατέληγεν ἡ ὑπόνομος, ἄλλως τε, ὡς θὰ ἴδωμεν, καὶ δὲν ἐδόθη καὶ πολὺς πρὸς τοῦτο καιρός, διότι τὴν ἑσπέραν τῆς ἐπιούσης ἐκηρύχθη ἡ ἐπανάστασις.

Αἱ παραλίαι ἐφυλάσσοντο μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ συλληφθῇ ὁ Μενέλαος ἀπερχόμενος. Ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῆς πόλεως ἐγένοντο ἀδιάκοποι ἔρευναι.

Ἀλλ' οὐδὲν εἶχε κατορθωθῇ. Ὁ Μενέλαος πάντοτε μετημφιεσμένος, διέμενεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελον νὰ ἐρευνήσουν αἱ ἀρχαὶ ἐκ φόβου μήπως δώσουν ἀφορμὴν εἰς τὸν ἐπικίνδυνον δημαγωγὸν καὶ ἐκραγῇ κίνημα ἀπροσδόκητον.

×

Ἡ συνωμοτικὴ σύσκεψις διήρκεσεν ἐπὶ τρίωρον.

Ὁ Μέδων ἔλαβε πλειστάκις τὸν λόγον καὶ ὡμίλησε σφοδρῶς κατὰ τοῦ βασιλέως, ὅστις κατέκρινε τὴν φαῦλον διαχείρησιν.

Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ῥήτορες, ἐκ τοῦ κόμματος τῶν δημοκρατικῶν, ἀπέδειξαν τοὺς λόγους δι' οὓς ἔπρεπε νὰ ἐκθρονισθῇ ὁ Ἀλκίφρων.

Τέλος ὁ Μενέλαος εἶπε:

— Πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἐκθρονισθῇ ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ νὰ φονευθῇ.

— Διατί; ἠρώτησε κάποιος ἐκ τῶν συνωμοτῶν.

— Ἰδοὺ διατί, εἶπεν ὁ Μενέλαος.

Καὶ ἐξηκολούθησε:

— Καθὼς γνωρίζετε ὅλοι σας, ὁ Ἀλκίφρων δὲν στερεῖται νοημοσύνης. Εἶνε αἰσχρὸς μὲν καὶ φαῦλος καὶ ἄνανδρος καὶ οὐτιδανός, ἀλλὰ δὲν εἶνε βλάξ, ὅπως στερεῖται πείρας τινος εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. Ἐὰν ἁπλῶς ἐκθρονισθῇ, νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι πίπτων τοῦ θρόνου θὰ ἐπιζητήσῃ τὴν ἀνατροπὴν τῶν διαδόχων του πολὺ ταχέως, ἐπειδὴ δὲ τὰ πολιτικὰ ἐν γένει πράγματα τῆς χώρας δὲν εἶνε ὁμαλὰ καὶ ἐπειδὴ αἱ ἐξωτερικαί μας σχέσεις καὶ ἰδίως μὲ τοὺς Καρχηδονίους ἀπειλοῦσι σύρραξιν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, διαβλέπω ὅτι...

— Ὅτι; ἠρώτησαν ὁ ὑπασπιστής.

— Διαβλέπω ὅτι εἶνε ἐνδεχόμενον, ὁ Ἀλκίφρων νὰ καταρτίσῃ κόμμα ἀντιδραστικὸν ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπωφελούμενος τῶν ἐθνικῶν ἀτυχιῶν καὶ περιπετειῶν ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελεν ἐπέλθῃ — τότε εὐτύχημα βεβαίως — νὰ θελήσῃ νὰ ἀνατρέψῃ τὸ νεον καθεστώς...

— Τὸ φοβεῖσαι αὐτὸ σοβαρῶς, Μενέλαε ; ἠρώτησεν ὁ Μέδων

— Ναί... φοβοῦμαι...

— Ἀλλὰ εἶσαι πολὺ ἀπαισιόδοξος.

— Πιθανόν... ἀλλὰ συνειθίζω νὰ μὴ εἶμαι καὶ ὑπὲρ τὸ δέον αἰσιόδοξος. Δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω ὅλα ρόδινα.

— Εἰς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ λαβωμεν τὰ μέτρα μας ἀσφαλῶς.

— Βεβαίως, ἀνέκραξαν οἱ παρεστῶτες.

— Ἀλλὰ νομίζεις, εἶπεν ὁ Μέδων, ὅτι ὁ Ἀλκίφρων θὰ διατηρήσῃ δύναμιν ἐκπίπτων τοῦ θρόνου ;

— Εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ εἶνε συντετριμμένος βεβαίως...ἀλλὰ βραδύτερον φυσικὸν εἶνε, βέβαιον ὄχι, ὅτι θὰ συγκεντρώσῃ πέριξ αὐτοῦ τοὺς δυσηρεστημένους καὶ τότε δὲν γνωρίζω ἐὰν δὲν καταστῇ ἐπίφοβος.

— Πλανᾶσαι.

— Εὔχομαι νὰ πλανῶμαι...

— Πλανᾶσαι ὡρισμένως. Ὁ Ἀλκίφρων εὐθὺς ὡς καταπέσῃ ἐκ τοῦ θρόνου, θὰ ἐγκαταλειφθῇ παρ' ὅλων. Αὐτὸ τοὐλάχιον διδάσκει ἡ ἱστορία.

— Ναὶ ἀλλ' ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι πάντες οἱ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπεσόντες οὐχὶ ἅπαξ κατέστησαν ἐπικίνδυνοι ἀντίπαλοι.

×

Αἱ γνῶμαι ἐδιχάσθησαν.

Ὁ Μέδων ἦτο τῆς γνώμης ἤδη νὰ ἐκθρονισθῇ ἁπλῶς ὁ Ἀλκίφρων, ἐπίστευσε δὲ ὅτι οὗτος μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν θὰ ἠναγκάζετο ἐκ τοῦ αἴσχους νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰς Συρακούσας.

Ἀλλ' ὁ Μενέλαος ἐφρόνει τὰ ἀντίθετα. Ὅτι ὁ Ἀλκίφρων ἐκπίπτων τοῦ θρόνου θὰ προσεπάθει βραδύτερον νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰς ἐθνικὰς ἀτυχίας ἢ τὰς ἐσωτερικὰς ἀνωμαλίας, διὰ νὰ ἐπανακτήσῃ τὸν θρόνον.

Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἦτο τῆς γνώμης ὅτι ἔπρεπε νὰ δολοφονηθῇ, ὅπως ἐκλείψῃ ἐκ τοῦ μέσου οἷος δήποτε φόβος περὶ τοῦ μέλλοντος.

Ἐκτὸς δὲ τοῦ λόγου τούτου, ὁ Μενέλαος ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ αἱματηρῶς τὸν Ἀλκίφρονα, ἐνδομύχως δὲ εἶχε κατὰ νοῦν, δολοφονουμένου τοῦ Βασιλέως, νὰ καταστῇ αὐτὸς πλέον κύριος τῆς Φρύνης, τῆς ὁποίας ἦτο πρόθυμος νὰ συγχωρήσῃ τὴν κατάδοσιν.

— Ὥστε εἶσαι τῆς ἰδέας ὅτι πρέπει ὁ βασιλεὺς νὰ δολοφονηθῇ; ἠρώτησεν ὁ Μέδων.

— Ναί...

— Πῶς;

— Κατὰ τὴν νύκτα τῆς συνωμοσίας.

— Ἀλλ' ἡμεῖς θὰ πολιορκήσωμεν τὰ ἀνάκτορα...

— Καὶ θὰ ἐκβιάσωμεν τὴν εἴσοδον...

— Καὶ θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν...θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν διότι ἡ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων θὰ στραφῇ κατὰ τοῦ βασιλέως κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀνεφώνησεν ὁ Μενέλαος, ἕνας λόγος περισσότερον νὰ δολοφονήσωμεν τὸν βασιλέα.

— Ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ τεθῇ εἰς ψηφοφορίαν, εἶπεν ὁ Μέδων.

— Νὰ τεθῇ! ἀπήντησεν ὁ Μενέλαος. Ἐὰν ἡμεῖς ἐδῶ, ὅσοι εἴμεθα παρόντες, ἀποφασίσωμεν τὴν δολοφονίαν, οἱ λοιποὶ συνωμόται πρέπει νὰ ἐρωτηθοῦν;

— Ὄχι.

— Ἀρκεῖ ἡ ἰδική μας ἀπόφασις;

— Ναί.. ἀρκεῖ...

— Τότε ν' ἀρχίσῃ ἡ ψηφοφορία.

×

Εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἦσαν παρόντες οἱ κορυφαῖοι ἐκ τῶν τοῦ δημοκρατικοῦ κομματος.

Οὗτοι δὲν ἦσαν πλέον τῶν δέκα.

Ὁ Μέδων ἐδέχθη νὰ ἐρωτηθοῦν οἱ παριστάμενοι.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Μενέλαος, συλλέγω ἐγὼ τὰς γνώμας.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν νεώτερον ἐκ τῶν συνωμοτῶν, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἦτο τῆς γνώμης νὰ φονευθῇ ὁ Βασιλεὺς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τῆς διασώσεως τῆς χώρας.

— Ναί! νὰ δολοφονηθῇ, εἶπεν ὁ ἐρωτηθείς.

— Νὰ δολοφονηθῇ, ἀπήντησεν ὁ δεύτερος

— Ναί...νὰ δολοφονηθῇ! εἶπεν ὁ τρίτος.

— Ναί... νὰ δολοφονηθῇ! ἀπήντησεν ὁ τέταρτος.

— Ναί... νὰ δολοφονηθῇ! ἐξηκολούθησεν ὁ πέμπτος.

— Ναί... νὰ δολοφονηθῇ! ἀπήντησαν οἱ ὑπολειπόμενοι ἄλλοι πέντε.

Τελευταῖος ἔμενεν ὁ Μέδων, ὅστις βλέπων ὅτι ὅλοι ἦσαν ὑπὲρ τῆς δολοφονίας, προσέθεσεν :

— Ἀφοῦ ἡ πλειονοψηφία εἶνε τῆς γνώμης ὅτι πρέπει νὰ δολοφονηθῇ ὁ Βασιλεύς, καὶ ἐγὼ συντάσσομαι μὲ τὴν γνώμην τῆς πλειονοψηφίας καὶ δηλῶ ὅτι πρέπει νὰ δολοφονηθῇ, χάριν τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἡσυχίας.

— Προσθέτω κ' ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου ὑπὲρ τῆς δολοφονίας, κατέληξεν ὁ Μενέλαος καὶ οὕτω εἴμεθα πάντες σύμφωνοι εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅτι ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ δολοφονηθῇ.

— Νὰ δολοφονηθῇ! ἐπανέλαβον ὅλοι ἐν χορῷ!

×

— Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ δολοφονία; ἠρώτησεν ὁ Μέδων, διότι δὲν ἀρκεῖ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ τὸ ἀποφασίσωμεν. Πρέπει νὰ συζητήσωμεν καὶ ἰδίως νὰ καταστρώσωμεν πῶς θὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη.

— Ὦ! αὐτὸ εἶνε εὔκολον, διέκοψεν ὁ Μενέλαος. Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασιν.

— Ἤ, ἐξηκολούθησεν, ὁ Μενέλαος, νὰ ρίψωμεν κλῆρον. Εἰς ὅντινα ὁ κλῆρος πέσῃ, αὐτὸς θὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασιν.

Ἡ ἰδέα τῆς κληρώσεως δὲν ἤρεσε τόσον εἰς τοὺς ἄλλους συνωμό-

τας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἠσθάνοντο τὰς δυνάμεις των ἐπαρκεῖς πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ.

Ἐφαίνοντο διστάζοντες ν' ἀποδεχθοῦν τὴν πρότασιν τοῦ Μενελάου περὶ κληρώσεως.

Ὅπερ καὶ κατενόησεν ἀμέσως ὁ Μενέλαος.

Καὶ ἐξηκολούθησε :

— Διὰ τῆς κληρώσεως μὴ νομίζετε ὅτι δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σχεδίου μας.

— Διατί ; ἠρώτησαν οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν συνωμοτῶν.

— Ἰδοὺ διατί ; Διότι πιθανὸν νὰ μὴ δυνηθῇ ὁ κληρωθεὶς νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργον. Καὶ τοῦτο διότι ἐνδέχεται νὰ μὴ εἶνε ἄνθρωπος τῶν ὅπλων...πιθανὸν νὰ μὴ εἶνε τοιαύτη ἡ ἰδιοσυγκρασία του...πιθανὸν ταραχθῇ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν τρομερὰν...διότι πρέπει καὶ νὰ γνωρίζῃ καλῶς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀνακτόρων. Ἐὰν αὔριον βράδυ κηρυχθῇ ἡ ἐπανάστασις...ἐὰν πολιορκηθῇ τὸ ἀνάκτορον, ὅπως θὰ πολιορκηθῇ, ἐὰν ἐκβιάσωμεν τὴν εἴσοδον, ἐὰν μεθ' ἡμῶν ἀκολουθήσῃ ὁ στρατός...ποῦ θὰ εὑρίσκεται κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ Βασιλεὺς ; σᾶς ἐρωτῶ ; εἶπεν ὁ Μενέλαος.

×

Πάντες ἤκουον αὐτὰ μετὰ προσοχῆς.

— Φρονεῖτε ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἵσταται εἰς τὸ προαύλιον ; Νομίζετε ὅτι θὰ κάθηται εἰς τὸ γραφεῖον του ; Νομίζετε ὅτι θὰ κρυβῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Φρύνης ; Νομίζετε ὅτι θὰ εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν αὐλικῶν, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι θὰ τὸν ἐγκαταλείψουν ; Ὄχι βέβαια. Γεννᾶται μόνον τὸ ἐρώτημα, ποῦ θὰ εἶνε ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ; Ποῦ εἶνε ἐνδεχόμενον νὰ εὑρεθῇ ; Ἠμπορεῖ νὰ κρυβῇ ; καὶ ποῦ ; γνωρίζετε τὰς κρύπτας τῶν ἀνακτόρων ; Ὄχι Γνωρίζετε ἐὰν ἠμπορεῖ νὰ δραπετεύσῃ καὶ ἀπὸ ποῖον μέρος τῶν ἀνακτόρων ; Οὔτε. Λοιπόν ; Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ ὁ σκοπός μας καὶ τὸ ἔργον μας. Φοβοῦμαι ὅτι διὰ τῆς κληρώσεως κάλλιστα δύναται νὰ ἀποτύχῃ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεώς μας. Ἐξηγοῦμαι ;

— Ἔχεις δίκαιον ! τοῦ εἶπεν ὁ Μέδων σκεπτικός.
— Ὀρθῶς καὶ φρονίμως σκέπτεσαι ; τοῦ ἀπήντησαν οἱ ἄλλοι.
— Νομίζω ὅτι δὲν λέγω ἀόριστα πράγματα ;
— Πολὺ καλὰ καὶ ὡρισμένα μάλιστα.
— Ὥστε ;
— Ὥστε νὰ προτιμηθῇ ὁ ἄλλος τρόπος, διέκοψεν ὁ Μέδων.
— Δηλαδή, προσέθεσεν ὁ Μενέλαος, ν' ἀποφασίσετε νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἐμὲ ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως ;
— Ναί...
— Τώρα νὰ ἐρωτηθοῦν ὅλοι ἐὰν εἶνε σύμφωνοι.
— Περιττόν, εἶπεν ὁ Μέδων, διότι δὲν πιστεύω κανεὶς ἐξ ἡμῶν νὰ ἔχῃ ἀντίθετον γνώμην.
— Λοιπὸν ἐρωτῶ ἕνα ἕκαστον χωριστά, εἶπεν ὁ Μενέλαος. Εἶσθε σύμφωνοι νὰ ἀναθέσετε εἰς ἐμὲ τὸ ἔργον αὐτό ;
— Ναί...ἀπήντησαν ὅλοι, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον.
— Ἔχει καλῶς ! ἀπήντησεν ὁ Μενέλαος.
Καὶ ἐπρότεινε τὴν δεξιάν.
Ὁ Μέδων καὶ μετ' αὐτὸν οἱ λοιποὶ ἄλλοι τοῦ ἔσφιγξαν τὴν χεῖρα.
— Σύμφωνοι !
— Σύμφωνοι !

×

Ὁ Μενέλαος ἦτο περιχαρής.
Ἐξεπληροῦτο ἡ ἐπιθυμία του.
Ἐξεπληροῦτο τὸ ὄνειρόν του.
Ἐπεθύμει αὐτός, αὐτὸς νὰ τερματίσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀθλίου βασιλέως. Ἐπεθύμει αὐτὸς νὰ βυθίσῃ εἰς τὸ στῆθός του τὴν μάχαιραν. Ἐπεθύμει αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ τὸν ἐκδικηθῇ διὰ τὴν θανάτωσιν, τὴν δοποίαν τοῦ ἐπεφύλασσεν.
Καὶ ἡ χαρά του διεγράφετο εἰς τὸ πρόσωπόν του.
Οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον καὶ ἠκτινοβόλουν.

Ἡ ὅλη ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐδείκνυεν ἄνθρωπον εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα.

— Τὰ τῆς διαδοχῆς ; ἠρώτησεν ὁ Μέδων.

— Αὐτὴ πλέον, διέκοψεν ὁ Μενέλαος, δὲν μὲ ἐνδιαφέρει. Ὑποδείξατε ὅποιον θέλετε· εἶμαι ἐν τῶν προτέρων σύμφωνος.

— Ἕνα ἐκ τῶν δύο στρατηγῶν, εἶπεν ὁ Μέδων. Τὸν Ἀρίστιππον ἢ τὸν Κότωνα.

— Ὅποιον θέλετε...ἀδιαφορῶ !... Ἐγὼ μόνον ἓν ἤθελον καὶ τοῦτο ἐπεζήτων : νὰ φονεύσω ἐγὼ τὸν ἀχάριστον καὶ αἰσχρὸν βασιλέα ! Καὶ τὸ ἐπέτυχον ! Τὰ λοιπὰ μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορα.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Μέδων, εἴμεθα σύμφωνοι εἰς ὅλα ;

— Εἰς ὅλα !

— Εἶσθε σύμφωνοι νὰ κηρύξωμεν αὔριον τὸ βράδυ τὴν ἐπανάστασιν ;

— Ναί...

— Περὶ τὸ μεσονύκτιον ;

— Ἀκριβῶς.

— Ὥστε εἰς τὰς ἕνδεκα τὸ βράδυ, γενικὴ συνάντησις ἐδῶ...

— Ναί...

— Οἱ δύο στρατηγοὶ θὰ εὑρίσκωνται εἰς τὰς θέσεις των.

— Βεβαίως.

— Θὰ τοὺς εἰδοποιήσω τὴν πρωΐαν τῆς αὔριον περὶ τῆς ἀποφάσεώς μας.

— Μήπως ἔχεις ἀντίρρησιν ;

— Καμμίαν.

— Εἶναι βέβαιος ;

— Μοῦ τὸ ἐδήλωσαν.

— Τί ἐδήλωσαν ;

— Ὅτι εἶνε ἀπολύτως σύμφωνοι εἰς ὅτι ἀποφασίσωμεν.

— Εἰς τὰς ἐπαρχίας ;

— Ἔχω στείλει ἀνθρώπους ἰδικούς μου καὶ ἐκεῖνοι εἶνε ἕτοιμοι.

— Ἀλλὰ πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ εἰδοποιηθοῦν ταὐτοχρόνως.

— Θὰ εἰδοποιηθοῦν.

Νὰ φύγουν ἀπόψε ἄνθρωποι...

— Θὰ φύγουν τώρα μετ' ὀλίγον ἔφιπποι πολλοί... ἄνθρωποι τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου...

— Ἐδῶ θὰ προσέλθουν πολλοί;

— Ὑπολογίζω ὅτι δυνάμεθα νὰ συγκεντρώσωμεν περὶ τοὺς τρισχιλίους ἐκ τῆς πόλεως καὶ χιλίους ἐκ τῶν χωρικῶν δήμων.

— Πρέπει νὰ εἶνε ὅλοι ὡπλισμένοι.

— Θὰ εἶνε!

×

— Τὸ σύνθημα; ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος.

— Τὸ σύνθημα εἶνε καθωρισμένον, ἀπήντησεν ὁ Μέδων. Κάτω ὁ τύραννος!

— Θὰ συγκεντρωθῶμεν ἐδῶ... θὰ βαδίσωμεν κατὰ τῶν ἀνακτόρων ἔνοπλοι... θὰ θέσωμεν πῦρ εἰς τὰς οἰκίας τῶν βασιλικῶν.

— Πρῶτα!

— Θὰ πολιορκήσωμεν τὰ ἀνάκτορα...

— Ἔπειτα;

— Θὰ ἐνωθῇ, ὡς ἐλπίζομεν μαζῆ μας ὁ στρατός. Πρώτη ἡ φρουρὰ τῆς πόλεως...

— Καὶ κατόπιν;

— Θὰ θέσωμεν πῦρ καὶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα!

— Θὰ τὰ καύσωμεν!

— Θὰ τὰ καταστρέψωμεν!

— Τὸν βασιλέα θὰ φονεύσω ἐγώ!

— Τὴν ἰδίαν νύκτα, μὲ τὴν ἐκθρόνισιν, πρέπει νὰ συνέλθωμεν ἀμέσως καὶ νὰ ἀνακηρύξωμεν τὸν νέον βασιλέα.

— Βεβαίως.

— Ποῦ θὰ συνέλθωμεν;

— Εἰς τὸν κεντρικὸν στρατῶνα... θὰ παρίσταται καὶ στρατὸς... ὅπου θὰ εἶνε καὶ ὁ Κότων καὶ ὁ Ἀρίστιππος.

— Οἱ αὐλικοὶ τί θὰ γείνουν ; ἠρώτησεν ὁ Μενέλαος.

— Νὰ φυλακισθοῦν !

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Μενέλαος.

— Τί θελεις νὰ τοὺς κάμωμεν ; ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι.

— Νὰ τοὺς φονεύσωμεν ὅλους. Καὶ πρῶτον τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον, τὸ τέρας αὐτό, τὸν ἠλίθιον αὐτὸν καὶ αἱμοχαρῆ στρατηγόν, τοῦ ὁποίου ἡ εὐτέλεια καὶ ἡ κολακεία πρὸς τὸν βασιλέα, ὑπῆρξεν ὁ κύριος λόγος τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἀλκίφρονος. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ γνωρίζετε ἀπὸ ἐμέ, ὅστις ὑπῆρξα ἐπὶ ἔτη αὐλικός. Τοὺς βασιλεῖς καταστρέφουν οἱ αὐλικοί. Αὐτοὶ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κόλακες, φαῦλοι, ἀσυνείδητοι, τέρατα, κακοῦργοι, ἠλίθιοι, ἐκμεταλλευταὶ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κουφότητος τοῦ ὄχλου.

— Εἰς θάνατον ! ἀνέκραξαν οἱ παριστάμενοι συνωμόται.

— Θὰ τοὺς θανατώσω ἐγὼ καὶ αὐτούς ! προσέθηκε μετ' ἀγριότητος ὁ Μενέλαος.

Ἡ συνδιάσκεψις ἔληξε.

— Αὔριον περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐδῶ ! εἶπεν ὁ Μέδων.

— Αὔριον περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐδῶ ! ἐπανέλαβον οἱ συνωμόται, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀπῆλθον ἐκτὸς τοῦ Μενελάου, ὅστις κρυπτόμενος διέμενεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος, ἐκ φόβου μήπως ἀνακαλυφθῇ καὶ συλληφθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἡ κήρυξις τῆς ἐπαναστάσεως

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο σφόδρα ἀνήσυχος ἐκ τῆς μὴ συλλήψεως τοῦ Μενελάου.

Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εἶχε καταφύγει.

Εἶχε φύγει διὰ τὸ ἐξωτερικόν ;

Ἐκρύπτετο ; ἀλλὰ ποῦ ; καὶ πῶς αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως δὲν εἶχον κατορθώσει νὰ τὸν συλλάβουν ;

Ὅλα αὐτὰ ἐτάρασσον τὸν βασιλέα, ὅστις καλέσας τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον τοῦ εἶπε :

— Τί κατάστασις εἶνε αὐτή : νὰ μὴ ἠμποροῦν νὰ συλλάβουν ἕνα κάθαρμα, τὸν Μενέλαον ! Ποῦ κρύπτεται αὐτός ; Εἶνε λοιπὸν τόσον δύσκολον εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως, εἰς τὸν στρατόν μου, νὰ ἀνεύρῃ τὸν δραπετεύσαντα ἐκ τῶν φυλακῶν ; Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὕβριν καὶ περιφρόνισιν πρὸς ἐμέ ;...Δὲν ἐννοοῦν ὅτι ὁ δεσμώτης Μενέλαος ἔπρεπε νὰ εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ;

— Ἀλλὰ νομίζεις, βασιλεῦ, τῷ ἀπήντησεν ὁ Λυκοῦργος, καθ' οὗ κυρίως ἀπηυθύνοντο αἱ πλάγιαι αὐταὶ μομφαί, ὅτι δὲν ἔγινε καὶ δὲν γίνεται ἡ δέουσα ἐνέργεια ;

— Ἀλλὰ ποῖα ὑπῆρξαν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σας ;

— Εἶνε σχεδὸν ἑβδομὰς ἀφ' ἧς ἐδραπέτευσε καὶ οὐχὶ μόνον δὲν ἀνεκαλύφθη ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς καὶ ἄνανδρος, ἀλλὰ δὲν κατωρθώσατε νὰ μάθετε οὔτε τὰ ἴχνη του...

— Ἀλλά...

— Σιωπή, Λυκοῦργε ! Σὲ ἐνόμιζα δραστηριώτερον.

— Ἀλλά, βασιλεῦ, μοῦ ὁμιλεῖς σκληρῶς...

— Σοῦ ὁμιλῶ ὅπως σοῦ πρέπει.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἐταράχθη καὶ ἐθύμωσε.

Καὶ ἐξηκολούθησε :

— Ἀλλ' αἱ πολυετεῖς ὑπηρεσίαι μου δὲν διῆλθον πάντοτε ἀφωσιωμέναι ;

— Ναί, ἀλλὰ τώρα τελευταίως...δὲν ἠξεύρω τί ἔχεις πάθει... μοῦ φαίνεσαι...

— Τί ;

— Μοῦ φαίνεσαι ἀδιαφορῶν πλέον...

— Ἐγώ ;

— Ναί...σύ...

— Ἀλλὰ μὲ ἀδικεῖς...

— Δὲν σὲ ἀδικῶ..σοῦ ὁμιλῶ ἴσως κἄπως σκληρῶς, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλῆς εἰλικρινείας.

×

Ὁ βασιλεὺς διεκόπη πρὸς στιγμήν.

Μεθ' ὃ ἐπανέλαβε μετ' ὀργῆς :

— Πρέπει αὐτὸς ὁ ἄθλιος νὰ ἀνακαλυφθῇ, διότι ἐὰν δὲν ἀνακαλυφθῇ καὶ δὲν συλληφθῇ, σέ, Λυκοῦργε, σέ, θὰ θεωρῶ ὑπεύθυνον καὶ σὺ θὰ μοῦ δώσῃς λόγον...

— Ἐάν, Βασιλεῦ, μὲ θωρεῖς ἀνίκανον, τότε σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀφαιρέτῃς τὴν στρατηγίαν.

— Μὰ τοὺς Θεοὺς δὲν ἠξεύρω τί θὰ κάμω ἕως τὸ τέλος.

Καὶ ὁ Ἀλκίφρων στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸν στρατηγὸν Λυκοῦργον τοῦ προσέθεσεν :

— Ἐὰν ἐντὸς τῆς αὔριον ὁ Μενέλαος δὲν συλληφθῇ, μὴ λάβῃς τὸν κόπον νὰ μὲ ἐπανίδῃς...

Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐπροχώρησε βήματά τινα μετὰ θυμοῦ καὶ παραφορᾶς.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἐκλονίσθη.

Ἐθίγη ἡ φιλοτιμία του.

Καὶ εὐθυτενής, ὑπερήφανος, μετὰ θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος, ἀπήντησε πρὸς τὸν Βασιλέα :

— Βασιλεῦ, ἐλπίζω μέχρις τῆς αὔριον νὰ συλληφθῇ ὁ Μενέλαος. Ἀλλ' εἴτε συλληφθῇ εἴτε μή, παρακαλῶ νὰ μὲ ἀπαλλάξῃς τῶν καθηκόντων μου...

×

Ἡ ἀνδρικὴ αὐτὴ στάσις τοῦ στρατηγοῦ Λυκούργου ἐξηρέθισε τὸν Βασιλέα.

Νὰ τολμήσῃ ὁ αὐλικός του νὰ τοῦ ῥίξῃ τὴν παραίτησίν του κατὰ πρόσωπον ;

Ἀλλὰ ποῖος ἦτο αὐτὸς ὅστις ἐτόλμα νὰ φανῇ τόσον ἀνευλαβὴς πρὸς τὸν Βασιλέα ;

+

Ὁ Βασιλεὺς ἐστράφει πλήρης θυμοῦ πρὸς αὐτόν καὶ τοῦ εἶπεν :

— Λησμονεῖς ὅτι εἶσαι δημιούργημά μου ;

— Βασιλεῦ ! ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος δὲν τὸ λησμονῶ, ὄχι...

— Ἀλλὰ τότε ;

— Ἀλλὰ τοὺς βαθμούς μου τοὺς ἔλαβα εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

— Ἀλλὰ σοῦ τοὺς ἔδωσα ἐγώ !

— Ἀφοῦ δικαίως ἐπληγώθην ὑπερασπίζων τὴν πατρίδα.

— Ἔστω !

— Ὑπῆρξε δὲ πάντοτε ἀφοσιωμένος θεράπων τοῦ Βασιλέως.

— Δὲν τὸ ἀρνοῦμαι.

— Τὸν ὑπηρετῶ ἐπὶ ἔτη.

— Ἔ ! καί ;

— Καὶ προτοῦ δὲ ἀνέλθῃς εἰς τὸν θρόνον εἰργάσθην ὑπὲρ σοῦ.

— Ἀλλὰ τί σημασίαν πλέον τόρα ἔχουν ὅλα αὐτά...

— Πῶς ; τί σημασίαν ἔχουν ;

— Δὲν ἐννοῶ τί λέγεις.

— Ὑπενθυμίζω εἰς τὸν βασιλέα μου εὐλαβῶς τὰς ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας ἔχω προσφέρει.

— Αὐτὸ ἦτο καθῆκόν σου !

— Μάλιστα.

— Ἔ ! λοιπόν ; τί κομπορρημονεῖς ;

— Δὲν κομπορρημονῶ, οὐδὲ ἐπαίρομαι...ἀλλὰ στρατιώτης ὅπως ἐγώ, πληγωθεὶς ὅπως ἐπληγώθην εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν, στρατιώτης ὅσον ἐγὼ ἀφωσιωμένος εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς τὸν θρόνον, ἐθίγην

καὶ ἐπειράχθην ὅταν ἤκουσα τὰ βασιλικὰ χείλη νὰ μὲ ἀποκαλοῦν δημιούργημα τοῦ θρόνου τυχαῖον.

— Ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο ἔπρεπε νὰ σὲ καθιστᾷ ὑπερήφανον. Δὲν εἶσαι σὺ μόνος στρατηγὸς εἰς τὰς Συρακούσας.

— Τὸ γνωρίζω.

— Ἴσως καὶ σοῦ ἀνώτεροι ὑπάρχουν ἄλλοι.

— Τὸ ὁμολογῶ πρῶτος ἐγώ.

— Ἀλλ' ἐγώ, βλέπεις, ὅτι σὲ ἐκάλεσα εἰς τὴν αὐλήν μου καὶ ἐπομένως ἐγὼ συνετέλεσα νὰ λάβῃς τόσας τιμὰς καὶ νὰ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τοῦ οἴκου μου τοῦ ἡγεμονικοῦ.

— Δι' ὃ καὶ εὐγνωμονῶ πάντοτε.

— Ὄχι δὲν εὐγνωμονεῖς...

— Ὄχι ;

— Τὰ ἐλησμόνησες ὅλα αὐτά.

— Ἐγώ ;

— Ναί...σύ ..

— Ἀλλὰ, Βασιλεῦ, ἡ παραφορά σου...

— Ὅλοι οἱ αὐλικοὶ τέτοιοι εἶσθε... προτοῦ φθάσετε εἰς ὅ,τι ἐπιζητεῖτε ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὸν Βασιλέα, ὅταν ἀποκτήσητε ὅ,τι ἐζητούσατε, τιμὰς καὶ δόξαν, τώρα ἀδιαφορεῖτε...

— Ἀλλ' ἀδιαφορῶ ἐγώ ;

— Ε ! λοιπόν, προσέθεσεν ὁ Βασιλεὺς θυμωθείς, ἀφοῦ ζητεῖς ἐκ τῶν χειλέων μου πικρὰς νὰ ἀποσπάσῃς λέξεις, Λυκοῦργε, σοῦ τὸ λέγω καθαρά. Ἀδιαφορεῖς !

×

Ὁ Βασιλεὺς ἦτο ἐξηγριωμένος.

Ἡ μὴ σύλληψις τοῦ Μενελάου τὸν εἶχε καταστήσει νευρικόν.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀνεχθῇ τὸ γεγονὸς τῆς δραπετεύσεως.

Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ὑποψιῶν κατείχετο δεινῶν.

Ἀόριστα προαισθήματα ἐτάρασσον τὴν ψυχήν του καὶ κάτι τι τοῦ ἔλεγεν ὅτι τὰ πράγματα δὲν ἔμελλον νὰ διαρρεύσωσι καλῶς.

Ἀπὸ δύο ἤδη ἡμερῶν ἐπανειλημμένως ἐφαίνετο ὁμιλῶν μετὰ νευρικότητος πρὸς ὅλους.

Ἀφ' ἑνὸς αἱ καταχρήσεις μετὰ τῆς Φρύνης καὶ ἀφ' ἑτέρου αἱ ὑποψίαι περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως, τὴν ὁποίαν διέβλεπε δεινὴν τὸν εἶχον καταστήσει ἀνήσυχον καὶ νευροπαθῆ.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ ἡσυχάσῃ.

Καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος του ἦτο τεταραγμένος, τὴν νύκτα δὲ πολλάκις, μετὰ διάπραξιν ὀργίων, ἐνῷ τόσον ἦτο κατάκοπος καὶ ἐξηντλημένος, ἀνεγείρετο αἰφνιδίως, ὡσεὶ καταλαμβανόμενος ὑπὸ ἐφιάλτου.

Ὄνειρα τρομακτικὰ τὸν ἐτάρασσον καὶ ἡ Φρύνη παρὰ τὸ πλευρόν του ἔντρομος τοῦ ὑπενθύμιζεν ὅτι εὑρίσκεται ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὡραιοτέρας γυναικὸς τοῦ κόσμου.

×

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἡτοιμάζετο νὰ ἀπέλθῃ.

Ὑπεκλίθη εὐλαβῶς καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν.

Ἦτο δυσηρεστημένος προφανῶς.

Ἀλλὰ προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὴν δυσαρέσκειάν του.

Ὅτε ὁ βασιλεύς, στρεφόμενος πρὸς αὐτόν, τοῦ εἶπε :

— Μεῖνε !

Ὁ στρατηγὸς ἐσταθη.

— Πλησίασε ! προσέθεσεν ὁ βασιλεύς.

Ὁ στρατηγὸς Λυκοῦργος ἦτο συγκεκινημένος.

Ἔκαμε δύο βήματα καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ βασιλέως, αὐστηρός, νεύων πρὸς τὰ κάτω.

— Διάταξον ! εἶπε.

Ὁ βασιλεὺς εἶχε κατευνάσει τὴν παραφοράν του καὶ μὲ φωνὴν ἠρεμωτέραν τώρα καὶ μὲ τόνον φιλικώτερον, ἠρώτησε τὸν Λυκοῦργον :

— Τί νέα πολιτικὰ ἔχεις νὰ μοῦ εἰπῇς ;

— Τίποτε νεώτερον...

— Πῶς ; δὲν ὑπάρχει τίποτε ;

— Οὐδέν.

— Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος ;

Ὁ στρατηγὸς ἐστενοχωρήθη.

Καὶ ἀπήντησε ξηρῶς :

— Ναί...

— Ἀλλ' ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεύς, μανθάνω ὅτι οἱ δημοκρατικοὶ ὁσημέραι πληθύνονται...

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Διατί ;

— Διότι τὰ διαδίδουν οἱ ἴδιοι.

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὰ ἤκουσα αὐτὰ ἀπὸ αὐτούς...

— Ἀλλά...

— Ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλας πηγάς .. Πῶς ; σὺ δὲν μανθάνεις τίποτε ;

— Ὅ,τι μανθάνω, σπεύδω πάντοτε, κατὰ καθῆκον, νὰ τὰ ἀναφέρω εἰς τὸν βασιλέα μου.

— Ἀλλὰ τότε...

— Ἀλλὰ συνειθίζω νὰ ἀναφέρω ὄχι φήμας τῶν τριόδων, ἀλλὰ πράγματα καὶ ἀληθείας.

— Ὥστε ὅσα ἐγὼ λέγω ἢ μᾶλλον ὅσα ἔμαθα, στεροῦνται οἱασδήποτε βάσεως.

— Ναί...

— Τὸ φρονεῖς ἀδιστάκτως ;

— Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος.

— Εἴθε νὰ εἶνε τὰ πράγματα ὅπως τὰ λέγῃς.

— Ἔχε ὅμως πάντοτε τὸν νοῦν σου, καὶ τόρα ἰδίως, μετὰ τὴν δραπέτευσιν τοῦ Μενελάου.

Ὁ στρατηγὸς ἐπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν.

Καὶ ὁ Βασιλεὺς ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τῆς Φρύνης, τῆς ὁποίας τὰ θέλγητρα τὸν εἶλκυον ἀδιακόπως.

×

Ἐνῶ τοιαῦται σκέψεις ἐκράτουν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ αὐλικοὶ εἶχον πληροφορίας ὅτι ἡ πολιτικὴ κατάστασις ἦτο ἤρεμος καὶ ὁ ὁρίζων ἀνέφελος, τὴν ἰδίαν ἑσπέραν, μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐκηρύχθη ἡ φοβερὰ ἐπανάστασις κατὰ τοῦ καθεστῶτος.

Πράγματι μόλις ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἀσυνήθης κίνησις παρετηρήθη εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως.

Ὁ οἶκος τοῦ Μέδοντος ἐφρουρεῖτο ὑπὸ ἐνόπλων, μόλις ἡ νὺξ ἐπῆλθεν.

Κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἑσπέραν τῆς ἐπαναστάσεως τῶν Συρακουσῶν, ὁ Βασιλεὺς, ἀπὸ ἑνωρὶς εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα μετὰ τῆς Φρύνης ὀργιάζων μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὁπότε, κατάκοπος καὶ ἐξηντλημένος, παρεδόθη εἰς βαθὺν ὕπνον.

Πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὅλοι οἱ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἐκοιμῶντο.

Σκότος ἐπεκράτει ἐν αὐτῷ καὶ ἀπόλυτος ἡσυχία.

Ὁ φρούραρχος τῶν ἀνακτόρων ἐγνώριζεν ὅτι περὶ τὸ μεσονύκτιον θὰ ἐκηρύσσετο ἡ ἐπανάστασις.

Εἶχε δὲ λάβει ὅλα τὰ μέτρα του καὶ εἶχεν περὶ αὐτὸν ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι τοῦ ἦσαν ἀπολύτως ἀφοσιωμένοι.

Ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης οἱ ἐπαναστάται προσήρχοντο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος.

Ἦσαν ὅλοι ἔνοπλοι.

Προσηρχοντο ἀθορύβως καθ'ὁμίλους.

Τὸ σύνθημα ἦτο : κάτω ὁ τύραννος.

Ὁ οἶκος τοῦ Μέδοντος ἔκειτο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως.

Κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ὁ φρούραρχος τῆς πόλεως εἶχε διατάξει νὰ μὴ ἐξέλθουν ἀνὰ τὴν πόλιν αἱ νυκτοφρουραί.

Οὕτω εἰς τοὺς ἐπαναστάτας ἀφίετο ἐλεύθερον τὸ στάδιον νὰ προχωρήσουν εἰς τὸ ἔργον των ἀκωλύτως.

Οὐδαμόθεν ἦτο δυνατὸν νὰ εὕρουν ἀντίστασιν.

Καὶ ἐὰν δὲ συνήντων ἀντίστασιν τινα, ἦτο εὔκολον νὰ τὴν καταβάλουν, ἀφοῦ ὁ στρατὸς ἦτο κλεισμένος εἰς τοὺς στρατῶνας, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ ἐξέλθῃ ἄνευ τῆς διαταγῆς τοῦ φρουράρχου τῆς πόλεως.

×

Περὶ τὸ μεσονύκτιον χιλιάδες λαοῦ εἶχον συναθροισθῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Ὁ Μέδων ἐξελθὼν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, προσεφώνησε τὸν λαὸν διὰ τῶν ἑξῆς :

— Πολῖται ! Ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος ἡμῶν ἤγγισεν. Ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν μὴ δυνάμενος ἐπὶ πλέον νὰ ὑποφέρῃ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, ἧς ὑπεύθυνος εἶνε ὁ βασιλεύς, ἀπεφάσισεν αὐτὸν μὲν νὰ ἐκθρονίσῃ, τὸ δὲ πολιτικὸν καθεστὼς ν' ἀνατρέψῃ ἄρδην δι' ἐπαναστάσεως. Δὲν ζητοῦμεν νὰ χυθῇ αἷμα ἀδελφικόν. Ὄχι! Ζητοῦμεν νὰ πέσῃ ὁ τύραννος. Ζητοῦμεν νὰ ἀνορθώσωμεν τὰ κακῶς κείμενα. Τὸ βασίλειον τῶν Συρακουσῶν κατεστράφη εἰς τὰς χεῖρας βασιλέως διεφθαρμένου καὶ ἀσυνειδήτου. Δὲν ἤρκεσεν ἡ καταστροφὴ τοῦ στόλου καὶ ἡ παραλυσία τοῦ στρατοῦ. Δὲν ἤρκεσεν ἡ διοικητικὴ φαυλότης. Δὲν ἤρκεσεν ἡ λῃστεία τοῦ δημοσίου ταμείου. Δὲν ἤρκεσαν πάντα ταῦτα, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἐπέπρωτο καὶ φοβερωτέρα πρόσβολὴ νὰ ριφθῇ κατὰ πρόσωπον τοῦ φιλοτίμου λαοῦ τῶν Συρακουσῶν, ἀνακηρυσσομένης ὡς βασιλίσσης μιᾶς γυναικός, ἧς ὁ βίος γέμει σκανδάλων, φαυλότητος καὶ κακοηθείας. Ἐκαλέσαμεν τὸν λαὸν ἐνταῦθα, ὅπως ἐξεγερθῇ κατὰ τοῦ κρατοῦντος εἰς τὴν χώραν κινήματος καὶ ἐπειδὴ αἱ τοιαῦται ριζικαὶ μεταβολαὶ δὲν δύνανται νὰ συντελεσθοῦν εἰμὴ διὰ βιαίων μέτρων καὶ κινημάτων, διὰ τοῦτο, ἐν ὀνόματι τῆς κινδυνευούσης πατρίδος, τὸ κόμμα ἡμῶν, τὸ κόμμα τῶν δημοκρατικῶν, τοῦ ὁποίου τὰ φρονήματα ἀσπάζεται ἡ πλειοψηφία τοῦ ἔθνους, θεωρεῖ ὅτι προσφέρει ὑψίστην ὑπηρεσίαν πρὸς τὴν πατρίδα, κηρύττουσα τὴν ἐπανάστασιν !

— Ζήτω ἡ ἐπανάστασις !

— Κάτω ὁ τύραννος !

— Κάτω ὁ λῃστής.

— Κάτω ὁ προδότης.

— Κάτω ἡ Φρύνη !

— Κάτω ἡ φαυλοκρατία !

— Ζήτω ἡ δημοκρατία !

Ἠκούοντο φωναὶ οὐρανομήκεις, αἱ ὁποῖαι διετάραξαν τὴν γαλήνην τῆς πόλεως.

Οἱ πολῖται ἀθρόοι ὅλοι ἔσπευδον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μέδοντος.

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτων πολλοὶ καθ' ὁδόν, ἐνῷ ἄλλοι, μεμυημένοι εἰς τὰ τῆς συνωμοσίας, ἔσπευδον τρέχοντες.

— Ἔπεσεν ὁ τύραννος ! ἐξερράγη ἐπανάστασις ! Ζήτω ἡ δημοκρατία !

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν ἐστερεῖτο φίλων ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

Ἀλλὰ τὸ κόμμα τὸ βασιλικὸν δὲν ἦτο εἰμὴ ὀλιγάριθμον καὶ ἀποτεθαρρημένον.

Πολλοὶ ἐκ τῶν βασιλοφρόνων ἐπτοήθησαν καὶ φοβούμενοι ἀντεκδικήσεις ἐκρύβησαν.

Ἄλλοι, οἱ μᾶλλον ἐκτεθειμένοι, ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς φρουροὺς τῆς πόλεως, τοὺς ὁποίους παραδόξως δὲν ἔβλεπον κινουμένους.

Ἄλλοι ἐβάδιζον πρὸς τὰ ἀνάκτορα ἐκ περιεργείας.

Πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν βασιλικῶν, εὑρεθέντες πρὸ τετελεσμένου πραξικοπήματος, δὲν ἐδίστασαν νὰ προστχωρήσουν εἰς τοὺς ἐπαναστάτας.

Οἱ περισσότερον δὲ ἐστράφησαν μὲ τὸ μέρος τῶν δημοκρατικῶν.

Καὶ οἱ ἀδιάφοροι, καὶ αὐτοὶ ἐκ φόβου ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως.

X

Κάποιος ἐκ τῶν ἰσχυρῶν βασιλοφρόνων, ὁ Μένανδρος, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν στάσιν τοῦ φρουραρχου τῆς πόλεως.